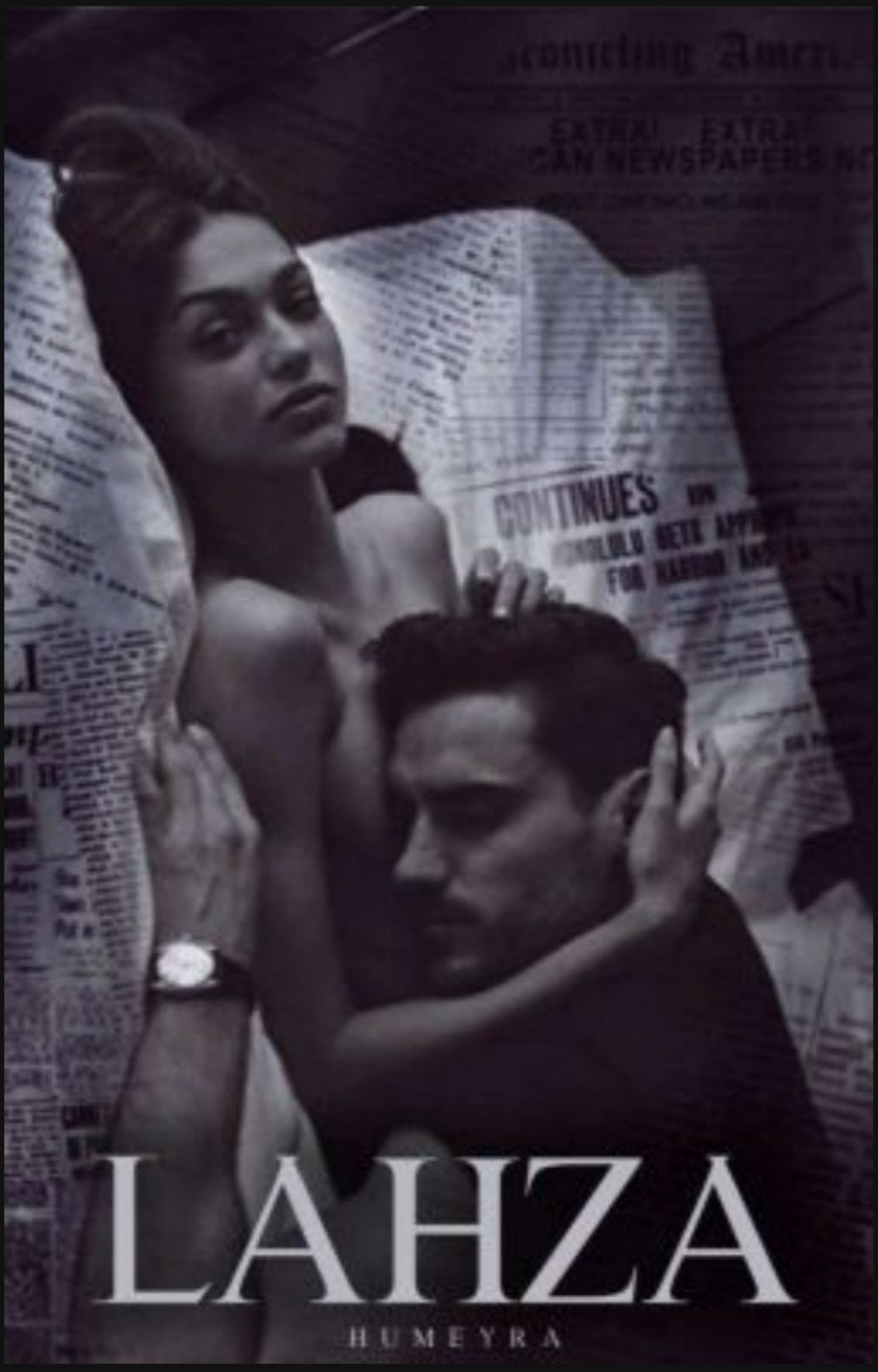

Giriş

Giriş

200 Bin ★ 9,55 Bin 10 Bin

Uzun ve yeni bir yolculuğa hazır mıyız? 🥰

Oyları verdiysek başlayalım mı? ❤️

202

Yeniden denemek için dokun

29 Aralık 2018 02.35

Beykoz, Riva… 304

Şiddetli rüzgâr ağaç dallarını gelişi güzel şekilde oradan oraya savururken gözlerini bir an olsun yerden ayırmadı. Gecenin koynunda onu bir an bile terk etmeyen Ay yine tüm ihtişamıyla ona eşlik ediyordu fakat bu kez yalnız değillerdi. Bu görüntünün altında bir günah işlenmiş ve bu günahın izleri eskimiş asfalt zemine bulaşmış kan ile geceye kazınmıştı. 141

Şiddetli bir gök gürültüsü birazdan başlayacak olan yağmurun habercisiyken zifiri karanlık ve oldukça tekin bu yolda elinde ki silahla kalakalmıştı. Büyük bir ustalıkla tuttuğu silahta tek bir tedirginlik dahi hissetmemişti. Esen rüzgâr siyah deri ceketini aşmış, beyaz gömleğinden içeri sızmış, ciğerlerine kadar işlemişti ama yine kıpırdamadı. Nefes sesleri rüzgârın uğultularına karışmış, cebinde titreyen telefonu dahi zor fark etmişti. 90

Gözlerini bir an olsun kırpmazken boşta duran eli telefonu deri ceketinin cebinden çıkardı. Yüzüne vuran beyaz ışıkta, gördüğü isimle, silahı tutan elinden ziyade diğer eli hafifçe kıpırdanmıştı. 2

‘MAHRU’ 280

Zoraki bir yutkunmaya gerçekleştirerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Eli sıkıntıyla kısa saçlarına doğru gittiğinde alt dudağını dişleyerek kendi etrafında döndü ve bomboş yolda 67

sıkıntılı bir nefes vererek arabasının tekerine vurdu.

Telefon susmuştu fakat tekrar çalması birkaç saniye sürdü.

'MAHRU'

Birkaç damla yağmur aceleyle ekrana düştüğünde parmakları isminin üzerini temizledi ama açamadı. Şu an bu telefonu cevaplaması mümkün dahi değildi. Üstelik halletmesi gereken bir cinayet vardı. Gecenin karanlığında patika yoldan gelen siren sesleriyle zamanının kalmadığını anlayarak aramayı reddederken aceleci bir tavırla rehbere girdi ve Nursel'in adını bulduğunda Mahru'nun mesaj bildirimi düştü.

Mesaj: Seni bekliyorum. Böyle bir gecede aceleyle evden çıkacak ne olmuş olabilir? Yine bir sorun yoktur diye umuyorum!

Dişlerini birbirine bastırıp ekrana baktı ve yaklaşan siren sesleriyle Nursel'i aradı. O muhakkak bir yolunu bulurdu. Bulması lazımdı…

Birkaç kez çalmış ama kimse cevap vermezken sesler git gide yaklaşıyordu. Muhtemelen 10 dakika kadar sonra burada olacaklardı. ''Hadi, hadi, hadi...'' diye söylenirken telefonun açılması gecenin ona tanıdığı tek ayrıcalık oldu.

''Gece gece rüyanda görmediğine göre…'' dedi Nursel oldukça normal bir yaklaşımla. ''Karakolda mısın? Yine birilerini mi

dövdün?’’

Kadının sözleriyle gözleri yine yere kilitlenmişken ‘’yok…’’ dedi. Sesi oldukça katı, ruhsuz çıkarken kendi içinde o kadar çıkmazdaydı ki. Ağzı aralandı ama o kelime çıkmadı. Dudakları belli belirsiz titredi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra yağmurun şiddetini arttırmasıyla tokat yemiş gibi olmuş, vakit kaybettiğini bir kez daha anlayarak ‘’öldürdüm.’’ Dedi.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş bedeni titremiyordu bile. Tüm bedenini ele geçirmiş düşünceler en derinlere indikçe içinde ki yangın yüzeye çıkıyordu sanki.

‘’Saç-‘’ Kadının şaşkınlığı ifade eden ses tonuyla ‘’Nursel..’’ diyerek sözünü kesti ve ölümcül bir sakinlikle yerde yatan adama doğru yürüdüğünde ‘’vaktim yok..’’ dedi. İri yapılı 40 yaşlarında adam tam olarak alnının ortasından vurulmuş, o sarsılmaz duran bedeninin aksine kıpırdamadan yatıyordu. Dudakları morarmış, gecenin karanlığında bile parlayan bembeyaz bir tene bürünmüştü. Bir süre baktıktan sonra ifadesiz yüzüyle ‘’Birazdan tutuklanacağım ve senin beni bu durumdan kurtarman gerek.’’ Dedi.

Aklına gelen kadınla kalbi huzursuzlukla tekledi ve bu huzursuzluk iliklerine işleyip, ruhunu bir hiçliğe çevirdi… Başka türlüsü mümkün dahi değildi.

Siren sesleri muhakkak kadına da ulaşıyordu. Olayın ciddiyetini fark ettiğinde tüm soğukkanlılığıyla ‘’Neredesin?’’ diye sordu. 4

‘’Riva..’’ dedi hiç düşünmeden. ‘’Ali Bahadır Köyü yolu. Issız bir yer, mobese yok…’’ 45

Sessizlik sürünce ve sesler yaklaştıkça ‘’Bana bir şey söyle..’’ diye bağırdı adam. 10

‘’Tamam…’’ dedi Nursel onunla aynı tona çıkarak. ‘’Tamam, sol taraftan akünün kapağını aç ve içindeki yeşil kabloyu çakmakla yak…’’ 159

Kadının sözlerinden sonra hızla arkasını dönüp arabaya doğru ilerledi. Tam telefonunu kapatacakken ‘’Çakır…’’ dedi kadın. ‘’Ben gelmeden tek kelime bile etme…’’ 156

Kaputu açarken ‘’Etmem…’’ dedi sert bir dille. Sıkıntılı nefesi dudakları arasında serbest kaldığında emir verircesine konuştu. ‘’Beni bu beladan kurtaracaksın.’’ 44

Telefonu kapatıp cebine attıktan sonra hızla akünün yeşil kablosuna erişti. Cebinden çıkardığı çakmağın cılız alevi güçlü rüzgâra dirense de kabloyu yaktı. Nabzının atışı kulaklarını çınlatıyordu ve bu his kanına karışarak dengesini bozuyordu. Ellerini kaputa dayadı ve aklında ki düşüncelere bir düğüm daha atarken ciğerlerini yakan soğuğa aldırış etmeden sıkıntıyla soludu. Kurtulması lazımdı. O Çakır Seyhanlı’ydı. Muhakkak bir 79

yolunu bulurdu. Gözleri kısa bir an kapanıp açıldığında başını eğmiş ve gördüğü görüntüyle zihninin kontrolünü kaybedecek gibi olmuştu.

Zifiri karanlıkta, titrek araba lambasının aydınlattığı cesetten sızan kanlar yağmurla birlikte ayaklarının altına kadar süzülmüştü. Burnundan süzülen yağmur damlası o ürkütücü görüntüye karıştı. Bu ölümdü, ölümün kokusuydu, ölümün görüntüsü, onun rengiydi... Cesetten sızan kanlar her yeri sarmış, gerçekliği tüm damarlarını sızlamıştı. Karanlık zeminde katran karası gözüken kan birikintisi akıp giderken yavaşça kafasını geri doğru çevirdiğinde bir kez daha idrak etti. Bu gece bir cinayet işlenmiş, laneti herkese bulaşmıştı.

...

Mavi duvarların alt kısmında geniş koyu mavi ile geçiş yapılmış duvarları izledi. Tepede tavanın içine gömülmüş epey parlak ışık göz bebeklerinin küçülmesine sebep oluyordu. Metal bir masa, iki tarafında tek birer sandalye vardı. Hemen karşısında ayna görevi gören cam simsiyahtı. Oraya doğru baktığında kimse olmadığının bilincindeydi. Gergin bedenini belki biraz salsa rahatlayacaktı lakin hemen yan tarafta ki saatin 03.50 olduğunu görünce huzursuzluğu git gide arttı.

Aklında iki soru vardı. Birincisi Mahru şu an ne yapıyordu. İkincisi bu durumdan ne zaman kurtulabilecekti. Fakat ikisinin

de cevabı yoktu. 103

Üzerinde ki ıslaklık kurumamış rahatsız edici boyuttayken elini hemen ensesinde, onu hissettiği yere doğru götürdü. Parmakları şefkatle, utançla, af dilercesine okşarken ‘’Mahru…’’ dedi kadının yüzüne bakarak. ‘’Haberi var mı?’’ 73

Karşısında ki kadın oldukça güzel ve oldukça başarılı bir avukattı. 1.70 boylarında, zayıf, dalgalı saçlara ve kahverengi gözlere sahipti. Üzerinde siyah bir takım ve siyah bir gömlek vardı. Başını iki yana sallarken ‘’Salih Amca dışında kimseyi aramadım ben. Mahru’nun haberi var mı bilemiyorum. Şu an tek düşündüğümde bu işten nasıl sıyrılabileceğin…’’ dedi kararlı, kızgın bir sesle. ‘’Bunu yaparken tam olarak ne düşündün?’’ 81

Aralarında sessizce geçen birkaç saniyelik bakışmadan kendi payına düşeni alırken ‘’Bana hesap sormak için burada değilsin.’’ Dedi diklenerek. ‘’Beni bu durumdan kurtarmak için buradasın. Anlattım sana her şeyi. Bir şey bul…’’ diye diretti. ‘’Bul ve beni birkaç güne buradan çıkar. Çıkmam lazım benim Nursel…’’ deyip başını geriye doğru attığında eli sıkıntıyla yüzünü ovaladı. ‘’Benim bu lanet olası yerden bir an önce çıkmam lazım. Mahru-‘’ 31

‘’Mahru, Mahru, Mahru…’’ dedi Nursel öfkeyle. Adam karşısında ona sesini yükselten kadına baktığında kaşlarını çattı. Tek bir bakışıyla dahi tavrını çok net bir şekilde ortaya koyunca 264

‘’Anlıyorum…’’ dedi Nursel daha sakin bir tonda. ‘’Seviyorsun, seviyor tamam…’’ dedi ellerini iki yana açarak ‘’Ama ben şu an seni düşünmek zorundayım. Baban duyduğunda delirdi. Tüm bağlantılarını kullanıp seni çıkarmaya çalışıyor ama bu imkânsız.’’

Duyduğu kelimeyle kulaklarına inanamıyormuş gibi ‘’İmkânsız?’’ Dedi ve tek kaşı yavaşça yukarı kalktı. Birkaç saniye karşısında ki kadına baktıktan sonra dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı ve ‘’imkânsız diye bir şey yok…’’ dedi elini masaya sertçe vurarak. ‘’Benim en geç bir hafta içinde bu delikten çıkmam lazım. Bir hafta Nursel!’’ diye yineledi. ‘’Ben bir hafta sonra evleniyorum. Düğünüm var benim düğünüm.." dedi gözlerini belirginleştirerek. "Bir hafta içinde benim buradan çıkmam lazım. Kim neyi devreye sokuyorsa soksun. Bir haftam var benim.’’

Damarlarında yakıcı bir madde gibi gezen öfke, huzursuzlukla karışmış karşısında ki kadının gözlerinde tek bir umut ışığı görmeyi diliyordu. Bunun için deliriyordu ama başını olumsuz halde salladığında büyük bir çöküş yaşadı. Yine de buna karşı hala katı bir suretle karşısında dururken ‘’Kim girerse girsin devreye…’’ dedi net bir ifadeyle kadın. ‘’İki gün ya da bir haftayla yırtamayacaksın Çakır. Bu imkânsız…’’

Ne düşünmüştü bunu yaparken?

Şimdi ne yapacaktı?

Kafasında tüm ihtimalleri düşünürken bir sonuca ulaşmaya çalıştı ve ‘’Ne olacak peki?’’ diye sordu. Adını aldığı gözleri kadının üzerinde gezerken arkasına yaslandı ve masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi. Dudak kenarları dişlerinin gazabına uğrarken bunu bilinçsizce yapıyordu.

‘’Yarın sabah rapor savcının önüne düşecektir…’’ dedi adamın ciddiyetine bürünürken ‘’Duruşmada hiçbir suçlamayı kabul etmeyeceksin. Tüm suçlamaları reddettiğimizi söyleyeceksin. Hâkime…’’ dediğinde uyarır gibi gözlerini büyüttü ve üzerine sabitledi. ‘’Ters çıkmak ya da ağzına geleni söylemek gibi bir şey yapmayacaksın. Seni bu sefer gerçekten ipten almaya çalışıyorum Çakır. Önceki yaşadığın şeylerin hiçbirine benzemez bu durum.’’

İlerleyen saat ve hala buradan çıkamıyor oluşuyla bunun o kadar bilincindeydi ki. Kadın ona konuşuyordu ama onun gözleri dalmış başı çatlayacak şekilde ağrıyordu. Yorgundu, öfkeliydi, bir kafese tıkılmıştı. Birkaç saat önceki sessizliğin kalabalık gürültüsü çınlıyordu şimdi kulaklarında.

‘’Duydun mu beni?’’ diye seslenen kadının sesiyle daldığı yerden çıkarken sıkı sıkıya kenetlenen parmakları çözüldü ve sadece başını sallamakla yetindi.

‘’Tamam…’’ dedi kadın ayaklanarak. Onun kalkmasıyla Çakır’ın

bakışları onu takip etti. Hemen dibinde durduğunda ‘’Fena halde ıslanmışsın…’’ dedi. Gözleri saçlarına takıldı. Kısa bir saç yapısına sahipti ve her zamanki gibi yan tarafında bir jilet izi vardı. Bu da onu epey karizmatik gösteriyordu. Kirli, siyah sakalları yüzüne ayrı bir hava katarken simsiyah saçlarının nemi karşıdan belli oluyordu. Bembeyaz gömlek şeffaflaşmış, bir perde görevi görerek tenini ortaya sermişti. Kollarının düğmeleri çözülüp birkaç kez katlanmış, üstünde birkaç düğmesi serbest bırakılmıştı. 200

‘’Sana bir şeyler getireceğim, üzerini değiş…’’ dedi kadın. Elini gömleğin üzerine doğru getirirken kapatmak için bir düğmeyi gözüne kestirmişti ama Çakır buna izin vermeyerek sandalyesini ayaklarıyla geri itti ve gömleğinin yakalarını düzeltirken ‘’O kadarı yeterli…’’ dedi tok bir sesle. 392

… 1

29 Aralık 2018 51

Gözleri bir boşluğa takılmış, zihni hapsolduğu labirentlerin içinde gezerken bileklerinde ki kelepçe her zaman olduğundan daha ağır ve daha sıkıydı sanki. Herkes toplanmış kendi içlerinde konuşuyor, babası öfkeyle homurdanıyordu. Uğultulu sesler yüzüne çarparken, gerçekler kolunda ki soğuk metalle bileklerini bağlamışken, tüm bunlara rağmen kimsenin ne dediğini umursamazken onu sessizliğe sürükleyen tek bir kişi 83

vardı. Mahru…

Yan tarafta, birkaç adım uzağında geceden beri aklından atamadığı kadının açıkça yüzüne bakamayacak kadar korkaktı ve bu korkuyla savaşamıyordu. Yerde olan başını hafifçe çevirdiğinde ona bakın bir çift siyah gözle karşılaştı. O an kaçmayı bırakıp yenilgisini de kabul etmişti aslında. Kaçta duymuştu, ne duymuştu, ne kadarını biliyordu bilmiyordu ama gözlerinin küçüldüğünü, ağlamaktan bitap düştüğünü, ten rengi solacak kadar kendini parçaladığını görebiliyordu. Siyah bir elbise giymiş, ona hiç yakışmayan bir yerde bir adliyenin koridorlarında köşeye atılmış bir şekilde arkasına yaslanmış bekliyordu. Siyah omuzlarından dökülen saçları darmadağındı. 'Öldür.' Dedi yalvarır gibi gözlerine bakarak. Kalbini can çekiştiren bir acı hissetti. 'Böyle bakacaksan öldür, boynum kıldan ince...'

Onu tek bir bakışından dahi anlayacak kadar tanıyorken ne öldürdü ne yaşattı. Canı, canına yanarken Arafta yanışını izledi. Sonra bir ses yankılandı koridorda. Mübaşir, kapının önünde ''Davacı Osman Korkmaz, davalı Çakır Seyhanlı…'' diye bağırmasıyla herkes ayaklandı.

Çakır elleri önünde kelepçeli şekilde görevlilerle birlikte duruşma salonuna girerken o dakikadan sonra kimseyle göz teması kurmadı. Herkes yerine yerleştiğinde sağ tarafında Nursel yer almıştı. Kısacık bir an karşısına baktığında yaşlı bir kadının

mahcubiyetle, ne yapacağını bilmez bir halde durduğuna ve ağlamaklı haline şahit oldu. 3

Derin bir sessizlik oluştuğunda Nursel hakime dönüp ‘’müvekkilimin kelepçelerini duruşma boyunca açabilir miyiz?’’ diye sorduğunda hakim onay anlamında görevliye başını salladı ve görevli kelepçeyi açarken ters bakışlarını bir an olsun Çakır’ın üzerinden çekmedi. Bu gözdağı niyetindeydi ama Çakır'ın gözleri de meydan okurcasına bakıyordu. Bu bakışmadan kendini ilk çeken görevli oldu. 22

Kolundan çıkan kelepçenin ardından kızaran bileklerini ovalarken vicdanı ete kemiğe bürünmüş bir halde karşısında duruyordu sanki. Karşısında ki yaşlı kadından istemsizce gözlerini çekemiyordu. 4

Sessizliği güçlü bir erkek sesi böldü. ‘’Davacı ve davalı duruşmada hazır bulundu.’’ dediğinde kâtip yazmaya başlamıştı ve onlar yanlarında duran monitörden her şeyi okuyabiliyorlardı. Duruşma an itibariyle başlamıştı ve birazdan her şey son bulacaktı. 7

Hâkim konuştukça kâtip hızla yazmaya başladı. ‘’Dün gece Riva yolunda gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda müteveffa Osman’ın davası görülmeye başlandı. Sanık Çakır Seyhanlı TCK’nın 81. Maddesine dayanarak, kasten adam öldürmeden yargılanmaktadır.’’ Hâkim sert duruşuyla davalı tarafa 47

döndükten sonra ‘’Sanık Çakır Seyhanlı…’’ dediğinde Çakır elleri önünde ayaklandı. ‘’Gece yarısı Riva yolunda, Davacı Osman Korkmaz’ı öldürdüğünüz doğru mu?’’ diye sordu. 47

Adam sert çehresinde tek bir mimik oynatmadan yanında ki kadına baktığında bir onay bekledi. Onayı aldıktan sonra ‘’Doğrudur.’’ Diye onay verdi. Tüm gözlerin üstünde olduğunu biliyordu ama o tek biriyle ilgileniyordu. Mahru'nun içinin gittiğini, alışık olmadığı bu görüntüyle dengesini kaybettiğini o kadar iyi biliyordu ki. 289

Muhakkak şu an oturduğu sandalyeye tırnaklarını geçirmiş kanatırcasına kendini sıkıyordu. 29 yıllık ömrünün en uzun kısmını onunla, ona karışıp büyüyerek geçirmişti. Her bir hareketi ezberindeydi ve en büyük korkusu da bu yüzdendi. Mahru'nun onca olan bitenden sonra vereceği tepkiyi biliyordu ama ilk kez yanılmak istiyordu. 47

Hemen ardından avukat ‘’Efendim eklemede bulunabilir miyim?’’ diye sordu. 1

Hâkim onay verircesine başını salladıktan sonra avukat söz aldı. ‘’Efendim, biliyorsunuz Riva yolu tenha bir yol. Müvekkilim Çakır Bey, arabası arızalandığı için aracından inmiş, kaputunu açıp sorunu anlamaya çalışırken, davalının yırtıcı bir hayvan sanılması sonucu bu durum gerçekleşmiştir. Dolayısı ile, kasten öldürme suçunda kişiden sapma gerçekleşmiştir.’’ 194

Hâkim kafa sallayıp ‘’Peki avukat hanım…’’ dedi ciddiyetle. ‘’Müvekkiliniz tek el ateş ile, karanlık yolda, müteveffa davacıyı nasıl öldürdü?’’ 55

Çakır bu soru karşısında söz hakkı almadan tok, tek düze bir sesle ‘’Profesyonel bir avcıyım…’’ dedi hâkime bakarak. ‘’Genelde gördüğümü affetmem.’’ 191

Hâkimin tek kaşı havaya kalkarken alaycı bir gülümseme takındı. Avukatın sıkıntılı soluklarını hissetse de buna aldırış etmeyen adama rağmen yine de soğukkanlılığını koruyarak ‘’Genelde gördüğü hayvan avlarını anında vurması gerektiği için müvekkilimin eli çok alışıktır.’’ dedi. 6

Hâkim kafa salladı fakat tatmin olmamış olsa gerek ‘’En son 1.85 boyunda hangi hayvanı vurdunuz Çakır Seyhanlı?’’ diye sordu. 281

Kısa bir sessizlik oluştuğunda yanında ki kadının sıkıntılı soluklarına karşı ecel terleri döktüğünü de hissedebiliyordu. İşler git gide sarpa sarıyor gibiydi ve Çakır bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. ‘’En son dağda karşıma çıkan bir ayıyı vurmuştum…’’ dedi ters sayılabilecek bir üslupla. ‘’İsterseniz dağ evindeki çiftliklerden alabilirsiniz. Onu da bilirkişi incelesin mi?’’ 97

Hâkim ters bakışlarını üzerinde tutarak elini otur anlamında salladığında ikisi de yerlerine yerleşirken kâtibe dönüp

‘’Davalıya sorulan soruların cevapları alındı…’’ dedi ve sol tarafına dönerek ‘’Davacının ekleyeceği bir şey var mı?’’ diye sordu.

Yaşlı kadın titrek ve buruşmuş elleri önünde tek başına ve hiç bilmediği bir ortamın içinde olduğu oldukça aşikâr bir biçimde ayaklandığında Çakır istemsizce gözlerini kaçırdı. ‘’Hâkim bey oğlum…’’ dedi yaşlı kadın. ‘’Ben kanun bilmem. Dediklerinizi de anlamam. Sizden tek talebim, bu adamın en ağır cezayı alması.’’ 207

Acılı bir annenin sözleri vicdanını sızım sızım sızlatsa da burada kalamazdı. Her şeyi yapardı onun için ama burada kalamazdı. 3

Davacı tarafta dinlendikten sonra Hâkim kâtibe dönerek ‘’Gereği düşünüldü…’’ dedi ve herkes ayaklandı. ‘’Davalı Çakır Seyhanlı’nın araç inceleme bilirkişi raporu gelene kadar Silivri Açık Ceza evinde tutuklu yargılanmasına…’’ Duyduğu tutuklu kelimesiyle sert bakışları avukata döndüğünde ‘’Ne demek tutuklu?’’ diye sordu dişleri arasından. Fakat Hâkim sözünü keserek konuşmasına devam etti. 162

‘’Davalı Çakır Seyhanlı’nın avukatının talebi ile, yargılanmanın sapma olarak inceleneceğine, Bilirkişi raporu geldiği tarihten itibaren 15 gün içinde yeni bir duruşma yapılmasına karar verilmiştir.’’ 30

İçinde biriken hisler şokun etkisiyle buz kesti. Zemin ayakları 45

altından kayıyor gibiydi. Bu beklediği bir sonuç değildi. ‘’Çeneni tutsaydın…’’ Dedi Nursel öfkesine öfke katarak. ‘’Belki tutuksuz yargılanırdın.’’ 45

Soğukkanlılığını korumak için çaba sarf ederken yaşlı kadın ‘’Ben anlamadım, ne oldu şimdi?’’ diye sordu. Yaşlı kadının elleri titrerken çekindiği her halinden belliydi ama acısı ve adaletin yerini bulması için direnişi gözle görülür şekilde ortadaydı. Haklıydı da. 57

Hâkim cübbesini çıkarmaya durmuşken Çakır’ın bakışları hâkim ve yaşlı kadın arasında mekik dokudu. ‘’Davalı adam öldürmeden yargılanacak…’’ dedi kısa bir açıklamada bulunarak. ‘’Bilirkişi raporu geldiğinde büyük ihtimalle 30 yıllık bir cezası olacak.’’ 240

Duyduğu 30 yıl sözüyle uzun kirpiklerinin altında ki mavimsi gözler kısılırken bakmaya cesaret edemediği kadına çevirdi yüzünü hiç düşünmeden. Kendi yüzünde ki ifadeden ödün vermezken onca kalabalığın içinde ona bakan kadını inceledi. Titrek dudak kıvrımlarına acı dolu bir gülümseme yerleşmişken gözlerinden bir damla yaşın usulca süzüldüğünü fark etti. Ardından bir tane daha… 132

Görevlilerin tekrar kelepçeyi ellerine geçirme girişimiyle kıpırdamadan onlara izin vermiş ama gözlerini de bir an kadının üzerinden çekmemişti. Damarlarında ki bütün kan çekilmiş 34

teni buz kesmişti. Hiçbir şey, Mahru'nun gözlerinde gördüğü pişmanlıktan başka hiçbir şey onu bu denli yıkamazdı. 34

Koluna giren görevlilerle birlikte birkaç adım attıklarında Mahru önünü kesti. Ona yaklaşmasına dahi izin vermeyen görevliler elleriyle durdururken Mahru tedirginlikle bir iki adım geri çıktı. Çakır soluk soluğa bakışlarını onu tutan görevliye diktiğinde ''Bana bak…'' dedi kadın. 1

İlk defa bu denli uzak ve hasret kaldığı sesi karşısında emrini ikiletmeden kendini ona çevirdi. 1.90 boyuna karşı karşısında ki kadın kendini iyice dikleştirmiş, ona nazaran küçük bedeniyle yıkılmadığını gösterircesine meydan okur gibiydi. Kalbi göğüs kafesini yumruklarken hissettiği acıyla kendi içinde kıvrandı. Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı gibi karşı karşıya durduklarında bu soğukluk adamın damarlarında dolandı durdu ve yumruklarıyla birlikte dişlerini sıktı. 12

Ölümü kadının iki dudağı arasındayken 'yapma.' Dercesine yalvaran gözlerini üzerinde tuttu. 14

Ağzından çıkacak her kelime adamın ruhuna bağlıydı ve kadın bu bağı temelli kesecekmişçesine gözünde ki yaşı sildi, bedenini doğrulttu ve ''keşke…'' dedi içtenlikle. Sert duvarlarına ilk darbeleri bu kelimelerdi. ''keşke beni öldürseydin.'' 220

Karşısında ki kadının ruhunda bıraktığı hasarları görebiliyordu. 283

Kırık olduğu yerlerden kanıyor, kadın yaralıyken adam ölüyordu. Acıyı azaltması umuduyla gözlerine bakarken tek bir an bile acımadı. "Bitti.." dedi. 283

Tek bir kelime ile ölünebileceğinin kanıtı sözleri. Fakat yine de kendinden emin tavrıyla "Bitemez.." dedi direnerek. 74

Kadının yüzünde boşvermişliğin hakim olduğu bir gülümseme peydah olurken bunun yalandan olduğu titreyen dudak kıvrımlarından belli oluyordu. "Vazgeçtim." Derken bir kez sarılsa saatlerce ağlayacak gibiydi. 44

"Ben geçmem.." dedi adam. Sesinde ki soğukluk kadının damarlarından tüm kanı çekti ve "Affetmem.." dedi kadın öfkesini kusarcasına. 75

Bembeyaz yüzünün aldığı gergin ifadede süzülen yaşları izlerken gözünü bile kırpmadan "İkna ederim.." dedi kararlılıkla. Ona dokunma girişimi onu tutan görevliler tarafından durdurulunca dişlerini sıktı, alnındaki damar seğirdi. Bu bitişi kabullenmediğini belirtircesine yükseldi. "Ben edemezsem başkalarını sokarım araya..." dedi tok bir sesle. "Sen beni affet diye, seni kim ikna edebilecekse, tüm dünyayı sererim ayaklarına.." 114

‘’Dünyada ki herkesi bir araya da toplasan…’’ Yüzünde ki kararlılık sesine de yansımış, hiç olmadığı kadar güçlü çıkmıştı. 703

Ona dokunma girişimi onu tutan görevliler tarafından durdurulunca dişlerini sıktı, alnındaki damar seğirdi. Bu bitişi kabullenmediğini belirtircesine yükseldi. "Ben edemezsem başkalarını sokarım araya..." dedi tok bir sesle. "Sen beni affet diye, seni kim ikna edebilecekse, tüm dünyayı sererim ayaklarına.."

114

‘’Dünyada ki herkesi bir araya da toplasan…’’ Yüzünde ki kararlılık sesine de yansımış, hiç olmadığı kadar güçlü çıkmıştı. ‘’Yer ile göğü de birleştirsen...’ Bu bir vazgeçişti. ‘’İki cihanı bir araya da getirsen.." imkansızlığı nitelendiren sözcükler ruhunda ki damarları sızlata sızlata ilerlerken son sözleriyle o bağı bıçak gibi kesti.
"Affetmem..’’

703

Bölümün duruşma sahnelerinde bana yardım eden canım arkadaşım cdblackops tekrar teşekkür ederim. 🥰❤️

11

Umarım içinize sinen ve merak uyandıran bir giriş olmuştur. Sevdiniz mi? 🥺

167

1.Bölüm 1 hafta içerisinde gelir diye tahmin ediyorum ama tekrar duyurur, geri sayım başlatırım😊

52

Oy verdik mi? 🥰❤️

56

9,55 Bin 10 Bin Paylaş

1. Bölüm

118 Bin ★ 9,63 Bin 17 Bin

Bu bölüm canım Ssibellasibell için olsun. Birkaç gün sonra yeni bir yaş alacak ve ben önceden kutlamak istedim. 🥰
iyi ki doğmuşsun Sibel'im. Arkadaştan öte dost oluşunla sana minnetim çokça. Yeni yaşın sana kalbinden geçen her şeyi getirsin, sıkıntılar senden uzak olsun. Seni çok ama çok seviyorum. ❤️

Oy verdiysek keyifle okuyun... 🙂❤️

Sezen Aksu- Perişanım Şimdi

2

27 Ağustos 2021 87

İçeri doğru ilerlerken yüzümde kocaman bir gülümseme hakimdi. Mahalleden gelen davul, zurna, klarnet sesleri ve küçücük yaşına rağmen içli içli çıkan çocuğun sesi yankılandı odanın içinde. Hele bir de cam tamamen açık olunca evin içi inledi resmen.

15

Şura salonun ortasında sandalyeye oturmuş üzerinde tüylü sabahlığı ile kendini kuaförün ellerine bırakmışken bir yandan da manikürleri yapılıyordu. ''Esat..'' dedi Eftelya camın kenarına oturmuş yelpazesini sallarken. Bir yandan da elinde ki keyif sigarasını içerken dışarısını izliyordu. ''Vallahi inletiyor mahalleyi.''

103

29

Eftelya abla seneler önce Yunanistan'dan gelmiş mahallemize yerleşmiş bir ablamızdı. Babası Türk olunca ve dilimizle büyüyünce konuşması da en az bizim kadar düzgündü. Benim alt katımda oturur 45 yaşlarında, balık etli, sarışın, orta boylarda ama oldukça da bakımlı bir kadındı. Her gece saçlarını bigudi ile sarar, ojelerini her gün yeniler ve elinden yelpazesini asla düşürmezdi. Bir o kadar da çatlaktı aslında. Abla dememizden pek hoşlanmaz adıyla hitap etmemizi istese de biz yine de saygıdan diyemezdik.. Abla desek bile hoş ruhu bizden daha geçti ya gerçi...

19

''Ay Eftelya abla...'' dedi Şura elindeki telefona odaklanarak. ''Adam seneler sonra kavuşuyor bana inletsin bir zahmet...''

151

''Sana duyduğu hasretle seni de böyle inletirse-'' diyen Eftelya ablayı Mihriban kesti. ''Tövbe estağfurullah...'' dedi elini ağzına kapatarak.

331

Biz bu sohbetlere alışıktıkta Mihriban pek hoşlanmaz hemen kızarır bozarırdı. Küçücük bedeni bir de utanınca iyice içine gömülüyordu. Sarışın, beyaz tenli oldukça güzel bir kızdı Mihriban. Sessiz sakin, kendi halinde, herkesin her derdine koşardı. Bir yerde bir iş varsa Mihriban kimse çağırmadan orada biterdi. Mahallenin tüm annelerinin gözde gelin adayı olsa da Mihriban hiçbirini kabul etmezdi.

89

''Valla...'' dedi Şura sıkıntıyla içine oflayarak ''Günler geçtikçe aldı beni de bir stres... Nasıl korkuyorum anlatamam...''

Şura ise halamın kızıydı ve bugün mahallede kınası vardı. Esat ile uzun zamandır sevgiliydiler düğünlerine de oldukça az kalmıştı. Mihriban konudan pek hoşlanmasa gerek ayaklandı ve hazırlanmak için makyaj malzemelerine ilerlerken ''Seyhanlılara gelin gidiyorsun nasıl kabul ettiler mahallede kınayı?'' diye sordu hayret edercesine. ''Sonuçta adamlar zengin...''

Haklıydı. Oğulları böyle şeylere pek takılmasa da aileleri gösterişe pek düşkünlerdi fakat bizim onların istediği gibi bir düğün yapma imkânımız asla yoktu.

''Valla isterse etmesin...'' dedi Şura tok bir sesle. ''Kınayı kız tarafı yapar biz ne yaparsak kabul edecekler. Bana sökmez onların zenginliği...'' Konuşurken bile öyle yüksekten yüksekten konuşuyordu ki Eftelya abla gülerek elinde ki yelpazeyi ona sallamaya başladı. ''Ateşini alsın...'' dedi gülerek. Fakat ne ateş alması Şura aynı gazla anlatmaya devam etti.

''Esat bir biz yapalım demeye getirdi verdim ağzının payını. Benim babam boynu bükük mü dursun orada? Kaynanam kasım kasım kasılacaktı kınayı bile biz yaptık diye... Yok ya...'' dedi suratını ekşiterek. ''Vallahi Esat'tan sonra o da bir lafını yapmaya kalktı onu da susturdum. Gittim salonu da iptal ettim, dedim mahallede yapacağım ben, mahalle kınası istiyorum.''

''Sende de ne inat var...'' diyerek Eftelya ablanın yanına gittim ve pencere kenarına oturdum. 5

''Valla inat değil güzelim ya. Zaten Adana'da kendi istedikleri gibi yapacaklar her şeyi... Kına bizim ve ben ne dersem o olacak... Mecbur kabul edecekler yani...'' 137

Öyleydi, haklıydı. Biz burada kınayı birkaç gün erken yapmıştık. Adana'da onlar uzun ve gösterişli bir düğün yapacaklardı zaten. Susup ben de dışarısını izlemeye başladım. Küçücük çocuklar kollarını aldırmış oynuyor, ellerinde çekirdekler mahallenin kadınları izliyor, bir yandan da ışıklandırmalar kuruluyordu. Esat, Turan, Tilki, Kanca hepsi aynı şarkıyı birlikte söylüyor, deli gibi eğlendiklerini belli edercesine gülümsüyorlardı. Esat öylesine kendinden geçmişti ki ara ara muhtemelen Şura'yı görmek için benim cama doğru bakıyordu ama bizim kız nazlanıp niyazlanıp burnunun ucunu bile göstermiyordu. 67

''Adam öldü, öldü...'' dedi Eftelya abla gülerek. ''Gel şuraya da iki dakika yüzünü görsün...'' 5

''Ay olmaz Eftelya'm...'' dedi gözlerini belerterek. Şura'nın minik, çekik gözleri böyle büyüyünce öyle komik oluyordu ki. Şura'da çok güzel bir kadındı. Bakanın bir daha bakacağı kadar pürüzsüz esmer bir teni vardı. Kahverengi uzun saçları, ela gözleri vardı. Bir de belirgin bir makyaj yapınca öylesine güzel gözüküyordu ki 50

gözleri. Fiziği de oldukça düzgün ve dolgunken giydiği her şeyi mükemmel bir şekilde taşıyordu. 50

''Bebeğim o düğünde yalnız bu kına...'' dedim gülerek. Fakat Şura'nın hiç ikna olacak gibi bir niyeti yoktu. 4

''Ay yok valla...'' dedi inatla ''akşama kadar asla göremez..'' 8

Kuaför kızlar Şura'nın kıpraşmalarına rağmen zar zor en iyisini yapmak için uğraşırlarken ''Sen niye kuaföre gitmedin de eve geldi kuaför?'' diye sordu Mihriban. ''Bir de Mahru'nun evine.'' 61

''Ay Mihri'm ev ortamı daha rahat... Ben çok geriliyorum kuaförlerde... Esat'ım da sağ olsun...'' derken boyun kırdı nazlanır gibi. ''Herkesi, her şeyi sundu önüme. Her şey istediğim gibi olsun diye çırpınıp duruyor valla yiğidim...'' o son kelimeyi öylesine içten ve şevkle söylemişti ki... Derin ve içli bir soluk alarak konuşmaya devam etti. ''Bizim ev çok kalabalık bir de annemler o öyle olsun bu böyle olsun başımın etini yiyorlar. Mahru'nun evi mis gibi tek ve güzel...'' 36

Onlara göre tek yaşamak oldukça güzeldi ama bana göre öyle değildi. Herkes kendi yaşadığını bilirdi ve benim burada tek yaşama sebebim yalnızlığımdan sebepti. Elbette birçok dostum, arkadaşım, komşum vardı ama benim bir ailem yoktu. Seneler önce tek tek hepsini kaybederken annemden kalmıştı bu çatı katı ev ve terzi dükkanı bana. 122

''Sahi...'' dedi Eftelya abla elinde ki sigara dumanını dışarı doğru üflerken ''Sen babamın yanına taşınırım diyordun ne oldu vaz mı geçtin?''

''İstemedi..'' dedim net bir ifadeyle. Bir kız için babam beni istemedi demek öylesine zorken ben o kadar alışkındım ki buna, hiçbir şey hissetmedim. ''Zaten iyi de oldu ikimizde bu düzene alıştıktan sonra ikimiz içinde zor olurdu birlikte yaşamak..'' 88

Annem ve babam o kadar âşıktı ki birbirine babamın anneme olan aşkı bize duyduğu sevgiden de öteydi. Lise zamanları annemi hastalıktan sebep kaybedince babam da kendinden geçmiş zamanla da tüm dengesini bozmuştu. Eve gelmez olmuş, meyhane de geçirir olmuştu tüm vaktini. Abim ile biz birbirimize dayanak olmuştuk bu süreçte. O getirir ben pişirirdim. Sarıp sarmalardık birbirimizi. 7

Babam mahalle yakınlarında ki babadan kalma meyhanesini bile işletemez hale gelince çoğu zaman abim bakmak durumunda kalmıştı oraya da. Sonra birkaç yıl önce abimi de bir kavgada kaybedince annemden sonra tüm ailemi kaybetmiş oldum. O kadar kaybettim ki ben ailem bildiğim abimi, bir mezarı bile yoktu. 315

Babam evet hayattaydı ve evet adı babaydı ama o kadar. Hiçbir zaman bir baba kız ilişkimiz olmadı. Bana bir kötülüğü de yoktu ama babalık yaptığı da söylenemezdi. Aynı mahallede 19

farklı evlerde yaşayan, birbirine karışmayan, umursamayan kendi halinde bir baba kızdık işte. Mahallenin birçoğu babamı sevmezdi ki babamdan kendi ailesi bile vazgeçmiş, yıkılışını izlemişlerdi sadece. Bende en son annemden kalan mahallede ki bu küçük çatı katına taşınmış, kendi düzenimi kurmuştum. 19

Geçmiş benim için o kadar büyük yaralarla doluydu ki bunları düşünmek, konuşmak bile beni boğuyordu. 8

''Ne demek istemedi?'' diye sordu Eftelya abla kaşlarını çatarak. ''Kendinden geçmiş Mahru... Bir kuru kemik kalmış adam. Meyhaneye bile doğru düzgün bakamıyor, sen gidiyorsun çoğu akşam. Ev çöplük olmuştur kesin. Ne diye istemedi?'' 11

Mihriban gibi ben de kendimi kaçmak için makyaj masasına atmıştım. Fondöteni yüzüme sürerken ''sordum Eftelya ne yapabilirim yardım istemiyorum dedi. En iyi meyhaneci....'' Dedim kısa bir an ona dönerek ''kendi içmeyip başkasına içirendir demişler ama benim babam tam tersi oldu çıktı. O kadar çok içiyor ki millet borç takıp gidiyor fark etmiyor bile. Bir de daha az öderiz ya da hiç ödemeyiz düşüncesiyle herkes her akşam istila ediyor İsmail'de yetişemiyor o kalabalığa ben de mecbur gidiyorum. Babamın umrunda değil ki...'' 1

''Bırak sende...'' dedi Mihriban kızar gibi bana dönerek. ''Batsın gitsin bırak... Kendini yıprattığına değiyor mu? Düzelmez bu adam bu saatten sonra...'' 33

Ben de biliyordum bunu ama bizim bir kan bağımız olduğunu ve babam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Ben de onun elinden bırakırsam kimsesiz kalacaktı.

''Bazı günler toparlanır gibi olunca insan ümit etmeden edemiyor Mihri...'' dedim sıkıntıyla soluklanarak. ''Elimden geldiğince ara ara destek olmaya çalışıyorum...''

''Neyse ki dayım sana karışmıyor Mahru...'' dedi Şura hafifçe arkasını dönerek. ''Bir de sana karışsa etse böyle mahallede ne kadar çok arkandan konuşurlardı. Hiç değilse size ne diyor da insanlara susuyor millet. Yoksa oho...'' dedi elini sallayarak. '' Millet dedikodu deyip konuşur dururdu.''

Bazen karışsın istiyor insan ama bunu anlayabileceklerini sanmıyorum. O kadar bir boş vermişlik ki onunki, şimdi gidip baba ben kendimi satıyorum desem ağzını bile açmayacak bir adam kendisi. Baba sevgisi, baba kucağı, baba sıcaklığının yanında insan baba korkusunu da arar mıymış? Ararmış. Ama bunu anlayamayacak kadar sevgi içinde büyüdükleri için kendimi anlatma gereği duymadım o yüzden.

''Karışmama sebebi kendine yük etmemek Şura...'' diyerek gözlerimi devirdim. ''Benim babam 'size ne.' diyor da kendine kimse gelip laf etmesin diye diyor. Onay verdiğinden, beni desteklediğinden değil milletle uğraşmamak için.''

Kimse bir şey diyemediği için sustu kaldı. Haklıydım ve bu çok can yakıcıydı. ''Çok güzel oluyorsun yalnız...'' dedi Mihriban bana bakıp gülümseyerek. ''Makyaj sana çok yakışıyor.'' Ben de aynı samimi gülümsemeyle karşılık verdikten sonra aynada ki aksime baktım. Kahverengi, omuzlarımda biten saçlarım vardı. İri kave gözler, küçük bir burun, kalın dudaklara sahiptim. Normal bir Türk kadını tipindeydim işte. Şura gibi dolgun bir vücuda da sahip değildim. Göğüs ölçülerim standarttı. Bacak boyum gövdeme göre daha uzundu ve minik ama kalkık bir kalçaya sahiptim. 68

''Ulan Eftelya yanıyorum ulan sana...'' diye duyulan ses ile hepimiz cama doğru baktık ama afallamamız birkaç saniye sürdü. Eftelya abla yüzünde gülümsemeyle ''kulaksız...'' diye homurdandı ama hoşuna gittiği de aşikârdı. Bakışları yol boyunca uzandığında arabayla geçip gittiğini anladım. 9

Sonra ses tonu bozuldu. ''Çıktı yine bizim yangın Atiye...'' dedi homurdanarak. Atiye ile evlerimiz karşılıklıydı ve Atiye genelde mahallenin erkeklerinin gizli saklı gittikleri uğrak noktasıydı. ''Her erkek sesini kendine sanıyor...'' dedi Eftelya meydan okurcasına bakışlarını üzerinde tutarak. 25

Tabii bir tek mahallenin erkekleri değil daha fazlası da vardı elbette. Tanımadığınız bilmediğimiz insanlar mahalleye gelir, olay çıkarır gençleri kavga ederdi. Böyle olunca Atiye'yi de kimse sevmezdi. Zaten kendisi de kadınlarla hiçbir muhabbet kurmaz, 7

kimseyle de komşulukta etmezdi. Sebebi de aşikârdı. Ben birkaç kez camda gördüğümde selam versem de karşılık vermeden çekerdi tülünü perdesini.

Kulaksız İdris abi ise mahallenin kahvecilerinden biriydi. Bir kavgada kulağını kestirince adı Kulaksız İdris diye kaldı. Eftelya ablaya düşkünlüğü ise yıllara dayanmaktaydı. Eftelya abla da ona boş değildi elbette. Görüşürler ederler ama hiçbir zaman ciddi bir boyuta taşımazdı Eftelya abla bu ilişkiyi.

''Ablam be...'' dedi Şura gülerek ''Sende evlenseydin ya İdris abiyle, kıyardık toplu nikâh. Baksana kaç sene oldu adamı parmağında oynatıp duruyorsun bir evlenemediniz...''

''Deli mi sikti beni...'' dedi Eftelya abla tüm açık sözlülüğüyle ''koca alıp başıma dert mi alacağım bu yaştan sonra. Böyle iyiyiz biz...''

O da haklıydı.

Üst üste basılan zil ile elimde ki rimeli bırakıp kapıya doğru gidecektim ki Mihri ''Dur ben bakarım sen yap makyajını...'' diyerek durdurdu beni.

Ben hareket etmeden onun gitmesiyle olduğum yerde kaldım. Hem rimelimi sürüyor hem kapıya doğru bakıyordum. Çatı katı 1+1 evdi benimki. Kocaman bir salonum vardı, küçük bir mutfağım ve yatak odam. En güzeli ise yatak odamdan çıkılan

balkonumdu. Çok büyük değildi ama çok sevimliydi. Mahallenin neredeyse tamamını gören, üzeri ahşap çatıyla kapalı, küçük bir sediri bulunan çiçeklerle kaplı bir balkondu.

Mihriban kapıyı açıp Turan'ı görmesiyle elinde ki göz kalemini düşürdü ve yutkunarak ''Turan...'' dedi. Titreyen ellerini saklamak için iki elini bir araya getirirken sesini kontrol altına alması bir hayli zordu.

Turan mahalleden Esatların arkadaşıydı. Arkadaştan öte kardeş gibilerdi birbirlerine ve biz birkaç yıldır pek iyi değildik. O yüzden kapı girişinde memnuniyetsizliğini belli edercesine asık bir suratla duruyordu. Benimle karşılaşacağı için bu soğuk tavrını takınmıştı ama Mihriban'ı görünce de pek bir değişim olmadı.

''Su istiyorlar aşağıdan...'' dedi gözlerini kaçırarak. ''Esat, alındı Mahru'nun dolabında dedi.'' Yüzüne bakmıyor, ses tonunu da bir hayli soğuk tutuyordu. Turan 1.90 boylarında, esmer, yapılı bir adamdı. Onu diğerlerinden ayıran bir özellik ise Turan'ın daha ağır başlı oluşuydu. Gerçi birkaç yıl öncesinde şen şakrak hallerini de biliyordum ben elbette ama o da yaşadığı olaylardan sonra oldukça değişmiş, kendi kabuğuna çekilmiş yetmemiş o kabuğu daha da sertleştirmişti.

''Ge- getireyim ben...'' dedi Mihriban hızla mutfağa ilerleyerek. Titreyen bacaklarını bile görebiliyordum. Mutfağa girdiğinde

eliyle yüzünü yellerken buzdolabını açtı ve su dolu kutuyu aldı eline. Tezgahın üzerine koyarak ekmek dolabına yöneldi. Ne yaptığını anlamadım ama Turan'a göz ucuyla baktığımda içeri tesadüfi bir bakışı dahi değmesin diye bedenini yan çevirmiş, kimseye lafta atmamıştı. O ara telefonuma gelen mesaj geldiğinde makyajı bırakıp mesaja baktım. 7

Gönderen: Ferman
Mesaj: Akşam geleyim mi Mahru bende artık.. 318

Bu artık sabrının tükendiğini gösteriyordu ama böyle bir akşamda gelmesi demek eceline susamış demekti. Hızla mesaj yazarak telefonu bıraktım.

Mesaj: Tabii ki gelemezsin Ferman. Hele böyle bir akşamda asla gelemezsin. Bence bu konu tartışmaya bile açık değil. Ararım ben seni sonra, hazırlanıyorum görüşürüz. 90

''Turan...'' dedi Şura cırlar gibi. ''O Esat'a söyle çok oynayıp tepinmesin terleyip hasta oluyor sonra...'' 26

Turan'ın yüzünde Esat'ın çocuk gibi uyarılmasından sebep bir gülümseme vardı. Bu durumu komik bulmuştu sanırım. Onun bu haline karşı bende de hafif bir tebessüm oluşmadı desem yalan olurdu. Eskiye olan özlemden kaynaklıydı bu durum. Önceden o kadar güzeldi ki her şey... 20

''Olur yenge...'' dedi net bir ifade, tok bir sesle. 30

Mihriban elinde ki suları zar zor taşırken Turan başını önünden kaldırmadan kutuyu aldı ama başı o kadar yerdeydi ki suların üzerinde sarılı sandviçi fark etmedi bile. Tam geri adımlıyordu ki ''Turan...'' dedi Mihriban titrek korkak bir sesle. Turan duraksadı ama yine yüzüne bakmadı. ''O sandviçi senin için yaptım sabahtan beri koşturuyorsun gördüm de camdan. Her şeyle sen ilgilendin acıkmışsındır diye düşündüm...'' 143

Turan çatık kaşlarla kutunun üstüne baktıktan sonra alev çıkan gözlerini saniyesinde Mihriban'a çevirdi. ''Kim dedi kızım sana...'' dedi yüksek bir sesle. ''Kim dedi sana bir şey hazırla diye... Sana mı düştü benim açlığım tokluğum yorgunluğum...'' 701

Mihriban gördüğü karşılıktan ötürü geri doğru adımlarken titreyen çenesiyle ağlamamak için direniyordu resmen. Ağzını açıp bir şey diyecek gibi oluyor ama diyemiyordu. Ağladı ağlayacak hali görülmesin diye başını yere doğru eğerken ''kendine gel...'' diyerek kapıya doğru yürüdüm. Benim evimde, benim arkadaşımı geçtim bir kadına bu denli yükselme hakkını kim veriyordu ona. 52

Öfkeden dönen gözleri beni bulduğunda ''sana laf atan olmadı...'' diye tersledi. 86

''Hop hop...'' dedi Eftelya abla ama ona gerek kalmadan ''Sen

kim oluyorsun da..'' dedim çıkışarak. Ona doğru bir adım daha atacaktım ki Mihriban eliyle beni durdurarak ''Allah aşkına Mahru tamam..'' dedi yalvarır gibi.

Mihriban hala Turan'a laf gelmesin, tatsızlık çıkmasın diye kendini görmezden gelirken ben bu durumu hazmedemedim. 3

''Kız sana aşık..'' dediğimde Mihriban gözlerini kapatarak derin derin nefes almaya başladı. ''Biliyorsun ve sürekli tersleyip duruyorsun. Ne yaptı bu kız sana? Tamam sevmiyorsan sevme ama ona böyle davranma hakkını nereden buluyorsun sen? Sen seni seven herkese böyle misin? '' 118

''Böyleyim..'' dedi ters ters başını savurarak. ''En çokta ona böyleyim..'' dedi Mihriban'ın canını yakmak istercesine. Adını dahi söylememiş o diye bahsetmişti küçümser gibi ve bunun Mihriban tarafından ne denli kırıcı olduğunu hissedebiliyordum. ''Senin için çok normaldir tabii böyle şeyler..'' dediğinde gözlerim kısıldı. 210

''Tamam Turan..'' dedi Mihriban araya girmeye çalışarak. ''Tamam bir daha düşünmem. Git sen şimdi..'' 34

Elleri titriyor konu kapansın gitsin istiyordu ama ne benim kapatmak gibi bir niyetim vardı ne de Turan'ın gitmek ister gibi.

''Benim için?'' diye sordum imalı bir sesle.

Sinir bozucu bir ifadeyle başını sallarken ''Seni herkes sevebilir ve sen buna saygı duyarsın değil mi Mahru? Anlayışla karşılarsın hatta belki şans verirsin he?'' diye sordu öfkesi katlanır gibi. ''Sen sadakat nedir bilmediğin için tabii..''

297

Nefes nefese dudaklarımı dişleyerek kapıdan çıkma girişimim Mihriban'ın ellerini kapıya dayamasıyla son buldu. Yalvarır gibi gözlerimin içine bakarken ''Geçmişin hatırı olmasa Turan...'' dedim gözlerinin içine bakarak ''Sana şimdi burada siktiri çekerdim.''

135

Turan'ın ise yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve birkaç saniye bundan payımı aldıktan sonra ciddileşti. ''Sende yine geçmişin hatırı kalmış be Mahru...'' dedi tek kaşı havalanarak. ''Sen geçmişteki hatırları da tükettin bende. Ben bugün bu kapıyı çaldıysam Esat'ın hatırı için çaldım. Sen kendininkileri tükettin başkalarınınkiyle duruyorsun. O yüzden çokta önemli değil senin ne çekip çekmediğin...''

224

Birkaç saniye sessizlik oluştu aramızda... Neredeydi az önce kükreyen Mahru? Sesim derinliklere kaçmışçasına kaldığımda geçmişin külleriyle baş başa kaldım. Onların beni sildiğinin bilincine bir kez daha vardım. Onlar şu an beni hayatlarında tutuyorlarsa, kapımı çalıyorlarsa beni sevdiklerinden değildi. Birilerinin hatırlarından sebepti. Geçmişin dahi hatırı yoktu onlarda. Kendime bir değer yüklemem ise çok acizceydi.

54

Mihriban'ın soğuk yüz ifadesi sabitliğini koruyorken gözümün içine bakıyordu. ''Hadi...'' dedi Eftelya abla bize doğru gelerek. Otoriter tavrını takınırken ''Hadi...'' dedi tekrar beni geri çekerek. Dış kapıyı tuttu ve Mihriban'ı da içeri doğru çekerek sertçe kapattı. 1

Turan gidince ve biz kendi içimizde kalınca Mihriban az önce kendini nasıl kastıysa bir anda kesik kesik ağlamaya başladı. 15

Derin bir nefes aldım ve az önceki tokat yemiş ruh halimden sıyrılmaya çalışarak Mihriban'a ilerledim. Özene bezene yaptığı makyajı akarken kolundan tuttuğum gibi koltuğa oturttum. Elini yüzüne kapatarak ağlamalarını bizden saklamaya çalışıyordu ama bu gereksiz bir çabaydı. 2

''Ah be kızım...'' dedim sırtını sıvazlarken. Ne denilirdi onu da bilmiyordum ki. Tükenmişti yıllarca tüm kelimeler.

Şura ise oturduğu yerden kalkamıyor ama oradan bile yetişiyordu. ''Mihri'm...'' dedi üzgün bir ses tonuyla. ''Bebeğim Turan'ın olayını biliyorsun. Ama bak ben bir evleneyim Esat ile size de el atacağım merak etme...'' 74

Mihriban burnunu çeke çeke başını kaldırırken ''Ay yok Şura sakın!'' dedi hıçkıra hıçkıra. ''Ben istemiyorum artık onu.'' 43

İstemiyorum değil de istememek zorundayımdı aslında onun 256

doğrusu. Mihriban öyle sessiz sakin ve içine kapanık bir kızdı ki yine içine atacaktı bunları. Turan'ın sevdiği kız Mihriban'ın en yakın arkadaşı olunca Turan bunu ihanet saymıştı.

''Ama ondan da vazgeçemiyorsun değil mi?'' diye sordum.

Hemen göz kenarları kızarmış, dolu gözleri bana döndüğünde ''Mahru...'' dedi. Tekrar önüne döndüğünde parmaklarıyla oynamaya başladı. ''Ümran öleli seneler oldu Mahru...'' dedi kısık bir sesle. ''Ben ister miydim ona sevdalanmayı. Ne yapayım ben Mahru?'' diye sordu. ''Ben küçüklüğümden beri seviyorum Turan'ı. Ama ağzımı bile açmadım yemin ederim...'' dedi bana kendini ispat etmek istercesine. Öyle içten etti ki yeminini... Bunun sebebi de Turan'dı aslında. Ona bunları defalarca kez söylemişti ama Turan inanmamıştı. Bana etmesine gerek yoktu çünkü ben Mihriban'ı tanıyordum ve biliyordum. O kimseye ihanet etmezdi.

''Biliyorum güzelim...'' dedim gülümseyerek.

Bunun güvenciyle daha rahat içini açtı sanki. ''Ben vallahi Ümran'a da hep destek oldum. Hiç aralarına girmeye çalışmadım, aklını bulandırmadım. Kendi içimde sevdim Mahru ben. Hem ikisi de benim canım ciğerim. Turan onu o kadar güzel severken ben nasıl kıyabilirdim onun sevdasına.''

''Sen kıyamıyorsun ama o senin sevdanı baya baya kıyıyor

kızım..'' dedi Eftelya abla. ''Bu mu güzel seven adam...''

Burnunu çeke çeke ''Deme öyle abla...'' dedi Mihriban hala ona toz kondurmamaya çalışarak. ''Sizde bilirsiniz Turan'ın Ümran'a aşkını."

O böyle konuştukça içim dağlandı. Mihriban'da çok sevdi Turan'ı ama Turan ne zamanki onun hislerini öğrendi, delirdi durdu. O zaten Ümran'dan sonra kimseyi almaz, kimseye bakmazken onun en yakınım, dostum dediği insanın kendisine duyduğu aşk sevdasına leke sürdü gibi hissettirdi. Mihriban'ı gördükçe de itti. O da düştüğü yerde kanadı durdu ama yine de Turan diye ağladı içine içine.

''Sevdaya saygısı olmayan adamın sevdası da olmaz olsun.'' Dedi Eftelya abla sinirle. Elinde ki yelpazeyi daha hızlı sallarken Mihriban'ın zaten çok üzüldüğünü görünce göz ucuyla bakarak daha düşük bir ton seçti kendine. ''Tamam boş ver. Sana erkek mi yok. Hepsi kapında deli divane... Mis gibi kızsın. Elbet senin de seveceğin seni seven biri çıkacaktır. Vazgeç bu sevdadan. He yok geçmezsen de...'' derken ses tonunu biraz daha yükseltti. ''Ben benim kulaksıza diyeceğim iki hırpalasın şu Turan'ı da aklı başına gelsin.''

Mihriban hızla yerinden kalkarken ''Ay yok abla...'' dedi. Zoraki bir gülümseme kondurmaya çalışırken suratına gözyaşlarını da hızlı hızlı sildi yüzünden. ''Deme kimseye bir şey vallahi. Geçti

zaten bak..." derken gülüyordu ama gözleri kıpkırmızıydı. "Ben alışığım Turan'ın bu hallerine zaten. Bir daha da şeytan görsün yüzünü, onu düşüneni... Valla iyiyim ben..." 43

Eftelya abla ile göz göze geldiklerinde o kadar inanmamıştık ki hepimiz. "Ah be benim güzel kızım..." dedi onu göğsüne çekerek. Elleri saçında oyalanırken "Asıl benim seni hırpalamam lazım o herif için kendini yok sayıyorsun diye ama kıyamıyorum be..." Dedi en çokta sitemi kendine ederek. 6

Mihriban Eftelya ablanın göğsüne başını yerleştirmiş bir anne gibi onu sarıp sarmalamasına izin vermişken "Hadi gel..." dedi Eftelya onu çekerek. Mihriban anlamamış ama ona karşıda çıkmazken "benim evde hazırlayalım da seni o Turan akşam görsün bakalım." Dedi. 37

Eftelya tüm birikmişlikleriyle Mihriban'a her anlamda el atacaktı anladım ve açıkçası çokta mutlu oldum. Mihriban'ın istemem yan cebime koy itirazları, Eftelya ablanın dinlemeden çekip götürmeleriyle gülümseyerek uğurladım onları. 1

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde "Ben de içerideyim..." dedim Şura'ya. "Bir şey olursa seslenirsin. Hazırlanacağım."

Onaylar gibi kafa salladıktan sonra onu kuaförlerle baş başa bıraktım ve odaya ilerledim ve tüm yorulmuşluğumla yatağa attım kendimi.

...

5

Üzerime giydiğim siyah balık elbisenin taşan bir göğüs dekoltesi vardı. Saçlarımı iri bukleler yapıp arkadan oldukça gevşek bir şekilde altta biten dağınık bir topuz haline getirmiştim. Aynı renk topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirip odaya doğru ilerlerken dışarıdan gelen sesler herkesin hazırda beklediğinin göstergesiydi.

57

Oturma odasına geçtiğimde halamlarla karşılaştım. Kuzenlerim, halamlar, Şura'nın baba tarafı sanki kız evi burasıymışçasına toplanmıştı ve sanırım benim küçük evim bu denli kalabalığı ilk kez görüyordu. Bu kalabalık dahi beni mutlu etti. Halam Şura'nın saçlarını okşarken, gözleri dolu dolu ağlamaklı halini görünce imrenmeden edemedim. Bu kıskançlık değildi. Sadece beni hiçbir zaman böyle ağlayarak uğurlayacak bir ailem olmayacaktı. Gerçi onca hayal kırıklığından sonra bir yuva kurabilecek miydim bilmiyorum ama insan yaşadığı müddetçe umut etmeden duramıyor. Sevmek, sevilmek en önemlisi de güvenmek istiyor.

17

''Mahru...'' dedi Şura onca kalabalığın içinde beni fark ederek. Kapının kıyısında onu izleyip hiçbir zaman sahip olamayacağım aile ortamının hayallerine dalarken gözlerimin istemsizce dolduğunu fark edememiştim bile. Ta ki bir damlası süzülene kadar...

5

''Çok güzel olmuşsun...'' dedim gülümseyerek. Kırmızı bir bindallı giymiş, kocaman bir taç takmıştı kafasına. Benim asla diyeceğim kadar fazla bir gösteriş hakimken üzerinde Şura bundan bir hayli memnundu. O abartıyı her daim severdi.

''Sende...'' dedi başını hafifçe yana yatırıp gülümseyerek. Halamlar benimle pek muhattap olmamıştı. Zaten onlar tarafından da çok sevilip istenildiğim söylenilemezdi. Ama yine de Allah var laf sokmaz, kuyumu kazmazlardı. Bir kan bağımız vardı ve bu kan bağının getirdiği soğukluk ne kadarsa o kadar olabilecekse o kadardık işte.

Kapının ardı ardına çalmasıyla Şura yerinde zıplarken Esat'ın geldiği aşikârdı. Zıplaya zıplaya gidecek gibi olduğunda halam kolundan tutarak durdurdu. ''Kızım...'' dedi gözlerini belerterek ''Gelin dediğin kapı mı açar?''

Bu şaşkın halleri öylesine güzeldi ki. ''Hem ben açacağım...'' dedi Ahmet hızla kapıya giderek. ''Para almadan kız mı çıkarılır?''

Benim bildiğim o düğünde olan bir adetti ama elbette koskoca Esat Seyhanlı bunu reddedecek değildi. Ahmet'in kapıyı yarım bir şekilde açmasıyla bir tomar parayı eline saymıştı. Ahmet avcunu dolduran paralarla yüzü gülerken ''Al al enişte...'' dedi kapıyı ardına kadar açarken ''Valla bu kadar paraya yanında

hediye olarak kendimi de veririm.''

Herkes bu duygu dolu anda kahkahalarla gülerken eniştem kafasına vurarak ''sus lan eşek sıpası..'' dedi.

Tabii biz buna gülüyorduk ama Esat ve Şura birbirine öyle güzel bakıyordu ki hiçbirimizi duymadıklarına, görmediklerine emindim. Esat üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz gömlek, yeni tıraş olmuş öylece kapı girişinde dururken hayran hayran bakışlarının arasında gülümsedi Şura'ya. O kadar dalmıştı ki kapının dışında kalan Eftelya ''E hadi...'' dedi sabırsızca. ''Çıkın dışarıya millet ağaç oldu sonra bakışırsınız.''

Esat bir iki adım içeri girmiş, Şura ona doğru hareketlenmişti. ''Şura şuurumu kaybettim sandım bir an.'' Dedi aptal aşıklar gibi.

Şura bu hali karşısında kıkırdarken merdivenlerden inmeye başladılar. . Bizde onlarla birlikten inerken alt basamakta Mihriban ile karılaştım. Kırmızı, mini, dar bir elbise giymişti. Uzun saçlarını salıp maşalamış, koyu kırmızı elbisenin renginde de bir ruj vardı dudaklarında. Elbisenin dekoltesi ona fazla gelmiş olacak ki elini kolunu koyacak yer bulamıyor, sürekli aşağıya doğru çekiştiriyordu.

Onun yanına eriştiğimde ''madem çekiştirecektin niye giydin?'' diye sordum gülerek.

''Mahru ya...'' derken kolumu girip merdivenlere inmeye devam etti. ''Eftelya abla zorla giydirdi bunu bana. Ben alışkın değilim ki bu kadar açık şeylere, emanet gibi durdu üstümde sanki...''

Bu bana sorulmuş bir soruydu aslında. Gözlerini üzerime dikmiş bana bakarken ''hiçte öyle durmamış...'' dedim gülümseyerek. ''Gayet güzelsin. Hem boş ver iyi olmuş. Senin rahat etmen elbette önemli ama arada değişiklik iyidir. Kırk yılın başında giydin işte ne olacak, her gün abiyelerle dolaşmıyoruz ya.''

Ben öyle deyince e bir de giymiş bulununca bir şey diyemedi. Yüzünde belli belirsiz tedirgin bir gülümsemeyle önüne döndüğünde Esat ve Şura önümüzde biz hemen arkalarındaydık. Kapıdan çıkar çıkmaz alkış ve ıslık sesleri yankılandı mahallenin sokaklarında.

Her yer kırmızı, yeşil, sarı karışık renklerde ampullerin yer aldığı uzun halatlarla döşenmiş, uzun uzun masalar kurulmuştu. Üzerinde kekler, poğaçalar, börekler ve içecekler yer alırken tam karşımda bana bakan Esma Hanım ile karşılaştım. Benim için ne anne olabilmişti ne teyze, Hanım olarak kalmıştı. Daha da ileri gitmeyi kendi içinde kabul edememişti zaten senelerce. Oysa ben onu kabullenmeye, anne yerine koymaya o kadar hazırdım ki beni kızı olarak kabul etsin diye bekledim ama bir kez bile niyetlenmemişti. Sürekli beni istemediğini belirtircesine bakışları, davranışları olmuştu. En sonunda da kurtulmuştu işte

benden. Yine de hala beni görünce o soğuk bakışlarında seneler geçmesine rağmen tek bir değişim bile olmamıştı.

Tilki, Kanca, Turan bir köşede dikilirken biz hemen gelin masasının yan tarafına yerleştik. Gözüm babamı aramıştı fakat tabii ki yine gelmemişti. Mihriban'ın gözü ise ilk Turan'ı aradı ve birkaç saniye içinde takım elbiselerin içinde bulunca eliyle yüzünü yellemeye başladı. Vazgeçtim derken bile bu vazgeçiş görene kadar sürüyordu işte. İçine içine üflerken ''Ne oldu?'' diye sordum gülerek. Muhtemelen bilinçsizce titrek bir soluk alarak ''Yanıyorum...'' dedi kesik kesik soluklarla. ''Çok sıcakmış.''

Bu sefer bu yangın tek taraflı değildi sanırım. Turan'ın kısa bir an gözünün bizim tarafa doğru kaydığını daha sonra tekrar önüne döndüğünü fakat yine hızla bize doğru kaydığını fark ettim. ''Mihriban...'' dedim dürterek. ''Eftelya'nın taktik işe yarıyor mu dersin?'' diye sordum fakat Mihriban o kadar heyecanlandı ki o kısacık bakışmada bile eli ayağına dolanarak masaya kaydı gözü ve bizimkinde bir şey bulamayınca Şura'ların masadan Esat'ın kadehini aldı ve tek dikişte içti.

''Mihriban...'' dedim hayret edercesine ''Ne yapıyorsun sen?'' Yüzümde belirgin bir gülümseme oluşurken Şura'da ne oluyor dercesine yüzüme bakıyordu ki elimi öylesine gelişi güzel sallayarak gülümsedim.

''Ay vallahi bilmiyorum Mahru...'' dedi titrek bir sesle. ''Yeminle baktı az önce sanki. Üç beş saniye sürse de baktı sanki. Ay ben ne yapsam ki şimdi?'' derken hem yerinden kalkacak gibiydi hem kalkamıyor gibi.

''Kız sakin...'' dedim kollarından tutup yerine iyice sabitleyerek ''Hiçbir şey yapma tabii ki. Biraz soğuk yap madem. Uzak dur. Sen gittikçe o itiyor bırak gelecekse de o gelsin sana. Belki sen soğuk yapınca o gelir.''

Müzik çalmaya başlamış bizimkiler dansa kalkarken herkesin keyfi oldukça yerinde gözüküyordu.

''Öyle mi dersin?'' diye umutla gözlerimin içine bakarken tam kafamı ona çevirdim onay verecektim ki arka tarafta Ferman'ı görmemle kaşlarım çatıldı dondum kaldım.

Ellerim buz keserken önce etrafı kontrol ettim kimse fark etti mi diye ve evet gözüm Tilki'ye takıldığında sert bakışlarını Ferman'ın üzerinde dolandırdığını gördüm. Sert çehresi, kemikli yüzü ve çatık kaşlarıyla her an burayı birbirine katacak gibiyken eli beline doğru gitti. Muhtemelen silahını çıkaracaktı fakat bir anda ayaklanıp ona dikkatle baktığımı fark edince dişlerini sıktı, çenesinin kasılmasından anladım bunu. Esat'a bakıp tekrar bana döndüğünde bunun bir uyarı olduğunu anladım. Tatsızlık çıkmasın istiyorum ama gerekirse çıkarırım bakışıydı bu.

Hızla arka tarafa yol alırken Mihriban ''ne-'' dedi fakat devam etmeden kaldı. Muhtemelen ne oldu diyecekti ama Ferman'ı görünce o da anlamıştı. Tabii benim de hızla kalkıp ilerlemem Tilkiden sonra diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Hepsinin bakışları bize dönmüşken ''Ferman..'' dedim sinirle dişlerini sıkarak. ''Ne arıyorsun burada?''

Korkudan kalbim boğazımda atıyordu. Endişeli halimle diğerlerine baktığımda Turan'ın gözünün altında ki bir kasın seğirdiğini fark ettim. Hızlı solukları aramızdaki mesafeye rağmen geceye karışmışken bunların hepsini hissedebiliyordum. Zor tutuyorlardı şu an onu. Esat bile dans ederken fark etmiş, bozuntuya vermemeye çalışsa da kravatını gevşeterek rahatlamaya çalışıyordu. Ortam bir anda o kadar gerildi ki herkes için.

''Sıkıldım artık...'' dedi Ferman bana doğru bir adım atarak. Elini belime atma girişimi bir adım geri çıkıp etrafı kontrol etmemle son buldu. Bundan rahatsız olduğunu belli edercesine soludu ama dillendirmedi, dokunmak için ısrar etmedi. ''Mahru sen bana bir şans vereceğini söyledin..'' dedi gözlerimin içine bakarak. ''3 yıl oldu. 3 yıldır tanıdığın kadar tanıdın zaten beni. Ben çocukluğumdan beri bana gel diye bekledim. 3 yıl oldu daha neyi bekliyoruz, ne için bekliyoruz. Herkes bilmiyor mu zaten?'' diye sordu elini iki yana açarak. ''Kimden neyi saklıyorsun? Ayrıca Seyhanlıların düğününde senin ne işin var? Ben böyle geniş bir adam değilim Mahru!'' dedi öfkeyle dişlerini

sıkarak. ''Sen bu düğünde olamazsın!'' 450

Düşündüm. Kendi tarafından bakınca kısmen haklı olsa da bana hesap sorup karışma hakkını hele ki bu üslupla kimse ona vermiyordu.

''Ben Seyhanlıların düğününe gelmedim!'' dedim meydan okurcasına gözlerine bakarak. ''Kuzenimin düğünündeyim ben. Ayrıca nerede olacağımı da sana soracak değilim.'' 5

Dili dudaklarının üzerinde gezerken başını iki yana sallayarak ''Beni anlamalısın...'' dedi daha yumuşak bir sesle. 8

Ara ara gözlerim Turan'a kayıyordu ve sabrının tükendiğine şahit oluyordum. ''Anlıyorum ama üslubun yanlış.'' Dedim hala böyle bir durumda bile diklenerek. Sonra yaptığımız konuşmanın şuan için gereksizliğini fark ederek ''Buraya böyle bir akşamda gelmen saçmalıktan başka bir şey değil...'' diye çıkıştım. ''Şuan buradan senin cesedin çıkabilir farkında mısın?'' 61

Bunun bence farkında değildi. Farkında olsaydı muhtemelen gelmezdi. Hafife alıyor desem hepsini tanıyordu hiçbiri boş laf etmezdi ve hepsinin gözü karaydı. Gerçi kendisi de en az onlar gibiydi ya. Ölümden korkmak Ferman gibi bir adama göre de değildi ve ben bu iki taraf arasında öylesine arafta kaldım ki. Gözlerimde ki tedirginliği fark etmesine rağmen hiç düşünmeden elimden tuttu ve bir iki adım attı. 21

''Sevdiğim kadını onlara ait bir düğünde tek bırakacak kadar geniş bir adam değilim!'' dedi net bir tavırla. ''Onların öldürmeye cesareti varsa ben senin uğruna ölmeye çoktan hazırım.''

Yüzüm asıldı, kalbim göğüs kafemi yumrukladı korkuyla. Arkasından istemsizce giderken Turan bir şaşkınlık daha yaşadı. Gözleri irileşti ve yanındakilere ne oluyor dercesine sorgularken bakarken en az onlarda ne yapacağını bilmez şekilde şaşkındılar. Bir tek onlar değil tüm mahalle Ferman'ı bilmesine rağmen Ferman'ın bu cesaretinden sebep tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Mihriban'ın yanında ki sandalyeyi benim için çekmiş kendi de bana çektiği sandalyenin yan tarafına başka bir sandalye çekip oturmuştu. Otur dercesine yüzüme bakarken ben ayakta kaldım.

Dans müziği bitmiş, orkestra bile şaşkınlıkla garip bir şekilde karıştırarak çalmaya devam ederken Ferman Esat'a hafif bir baş selamı verdi ama Esat bu selamı kabul etmedi. Yüzünden mimik bile oynatmadan zor tuttukları Turanların yanına gidince ve Turan'ın o silahı çıkartmamak için direndiğini görünce yanlarına gitme ihtiyacı hissettim. Yoksa birazdan burada kan gövdeyi götürecekti.

Ferman elimi tutmuş hayır dercesine yüzüme bakarken ''Geliyorum..'' dedim sinirle dişlerimin arasından. ''Bekle

burada.''

Zaten beni oldukça zor bir durumun içinde bırakmışken hiç değilse toparlamama müsaade etmeliydi. Esat, Turan, Tilki, Kanca... Hepsi bir araya toplanmış ne yapacaklarını konuşuyorlardı muhtemelen ki ''tatsızlık çıkmasın...'' diyerek direkt ortaya daldım.

''Lan ne tatsızlığı...'' dedi Turan sinirle öne atılarak. Tilki omzundan tutup geri çekerken hepsinin sabrını tüketmişim gibi yüzüme sinirle bakıyorlardı. ''Ya bırak abi ya...'' dedi onu tutan eli itmeye çalışarak. ''Kız tuttu elinden masalarımıza oturttu hala tatsızlık çıkmasın diyor. Kızım senin derdin ne? Sen zorla tatsızlık çıksın diye uğraşıyorsun zaten. Sıkayım mı lan onun kafasına şimdi?'' diye sordu tehdit eder gibi. ''Saniyesinde o oturduğu masada canını almazsam dinime imanıma şerefsizim...''

''Dininde imanında adam öldürmek var mı?'' Diye sordum ve devam ettim. '' ve masanda oturan misafirinin canını almak ne zamandır şereften sayılıyor?'' Gözlerimi kısıp yüzüne bakarken korkudan titreyen yüreğime göre sesim oldukça net çıkmıştı.

''Yen-'' dedi Kanca ama devamını getirmeden düzeltti. ''Mahru...'' dedi daha ılımlı bir sesle. ''Biz bunu bilmemize rağmen çok sustuk, ettik ama senin yaptığın doğru mu şimdi? Bizim düğünümüze onu getirmen... Yapma be kızım...'' dedi

hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle.

Onlara değil ama düğün sahibi olarak bence Esat'a bir açıklama borçluydum. Sonuç olarak benim yüzümden tadı kaçmıştı. Onun düğünüydü ve elbette böyle bir günde sevdiklerini yanında görmek isterdi. O yüzden diğerlerini bırakıp direkt olarak ona çevirdim kendimi.

''Esat...'' dedim oldukça net bir şekilde karşısında durmaya çalışarak. ''Sizi anlıyorum ama bu benim hayatım ve siz ister kabul edin ister etmeyin ben kendime bir yol çizmeye çalışıyorum. Sizin olduğu kadar bizimde düğünümüz bu. Şura benim kuzenim ve benim kuzenimin düğününe hayatımda ki insanla gelmem çok normal bir durum. Senelerce zaten kıyıda köşede sizden uzakta sürdürdüm ben bu ilişkiyi. Üstelik hiçbir suçum olmamasına rağmen. Ama ben de artık kaçmaktan yoruldum. Kaçtıkça, gizledikçe sağlam bir şekilde ilerlemiyorum. Yaşadıklarımı en çok sen biliyorsun ve bana hak verdiğini de biliyorum. O yüzden lütfen tatsızlık çıkmasın. Yoluna sokmaya çalışıyorum bir şeyleri ben Esat. O yüzden gerektiği kadar bu düğünde kalıp tatsızlık çıkmadan gitmek istiyorum.''

Esat sakinlikle beni dinlerken Turan'da sanki sıkın kafasına diye emir versin diye tetikte bekliyordu ama istediği olmadı. Esat zoraki bir şekilde kafasını onaylar anlamda sallarken Turan ''ne demek tamam ya?'' diye oldukça güçlü bir sesle çıkıştı. Fakat onun serzenişlerini dinlemeyecektim. Esat'ın onayından sonra

masaya doğru ilerlerken Turan'ın ''Sikeyim böyle işi, amına koyayım o itin...'' diye ettiği küfürleri işittim. 61

Ben onların yanındayken Ferman'ın bakışları bir an olsun benden ayrılmamıştı tabii... Yanına oturduğumda Eftelya abla sorgularcasına tam karşımda, Kulaksız'ın kolunun altında bana kısık gözlerle bakıyor kafasını iki yana sallıyordu. Şimdi yanıma gelmek istese de şu an rahat konuşamayacağını bildiğinden sessiz kalıyordu. Mihriban ise yanımda beni dürttüğünde ''sonra...'' diye kestirip attım.

Şura'nın da ondan eksik kalan yanı yoktu. Bir de herkes gerilmiş, kimse ortalıkta bile durmazken kendimi o kadar kötü hissettim ki. Resmen kına gecesindeydik ama bir Allah'ın kulu yoktu ortalarda. 7

Esma Hanımların masasına baktığımda bana doğru tiksinir bir yüz ifadesiyle baktıklarını fark ettim. Neydi benim yaptığım? Bunca insan varlığımdan mı rahatsızlık duyuyordu? Ben miydim huzur kaçıran? Kendi içime kapansaydım, tek kalsaydım mı mutlu olacaktı herkes. Onlar mutlu olsun diye ben kendimden vaz mı geçecektim? Onların doğrularına göre mi yaşayacaktım? Hayır bunu yapmayacaktım. Herkes seçimlerini yapmış, bedellerini de ödemişti. Ben kendime bu hayatı zehir etmeyecek, ettirmelerine de izin vermeyecektim. 226

Yerimden kalktığımda zaten hazırda bekleyen Turan olduğu 6

yerde biraz daha dikleşti. Çatılmış kaşları daha da çatılması mümkünmüş gibi çatılırken yine ve yine o silahı çıkarmak için tek bir hareket bekliyordu.

Gözdağı verircesine üzerinde tuttuğum kısa bakışlarımın ardından Şura'nın yanına ilerleyerek ''Neden kalkmıyorsun?'' diye sordum. Sesim istemsizce sinirli çıkmıştı.

''Mahru...'' dedi Şura asık suratıyla ''Esatlar kalkmıyor, ben nasıl kalkıp oynayayım şimdi?''

Anlamamış gibi kaşlarımı çatarken ''Neden?'' diye sordum. Sırf Ferman burada diye miydi tüm bu gerginlik? ''Şura bu senin kınan farkında mısın? Eğer sorun bensem çıkar giderim buradan.''

Bunu söylerken çenem titremiş ama ona rağmen yine tüm gücümle masanın kenarlarını sıkmıştım. ''Saçmalama be kızım...'' dedi beni sakinleştirmek ister gibi elime dokunarak. ''Çakır şimdi hapiste ya e Esat'ın da kuzeni...''

Adını dahi duyduğumda yüreğimin sızısına engel olamıyordum. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama içim yangın yeriydi. İstemsizce anılar düştü zihnime. O gece o olaylar yaşanmasaydı biz şimdi... Dokunsalar ağlayacakken böyle durmak öylesine zordu ki.

''Ne alaka?'' diyebildim sadece. ''Sabahta hapisteydi-'' Adı dilimin ucuna geldi ama söyleyemeyecek kadar korkaktım. Ben onun adını dillendirirsem kalbime söz geçiremem diye ''o.'' Diye bahsettim. ''Sabah gayet eğleniyorlardı ama.'' 16

Şura etrafa kısa bir göz gezdirdikten sonra ''Sabah Salih amcayla Esma teyze burada yoktu ama...'' dedi kafasını bana yanaştırarak. ''Esat bana bir şey demedi tabii ama baksana onlar öyle köşede otururken ben nasıl kalkıp oynayayım. Zaten kimse de kalkmıyor biz oynamayınca...'' 54

İnsanlar elbette kalkardı fakat Ferman'ın olayı tam bu anın üzerine denk gelince insanlar bu gerginliği buna bağladı ve muhtemelen çekindi. Yoksa mahalleli onun hapiste oluşuna bakacak değillerdi. Esat ve akrabaları evet ama diğerleri bu kadar ince düşünmezdi.

''Biz oynarız o zaman...'' deyip geri adımladığımda anlamamış gözlerle bana bakmaya devam etti. Tam ortaya geçtiğimde herkesin gözlerinde rahatsız edici bir ifade vardı fakat buna aldırış etmedim. Orkestraya bakıp gülümsediğimde benim için bir şeyler çalmaya başladılar. Muhtemelen insanlar ne yaptığımı sorguluyordu fakat ben aldırış etmeden bir kınada ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordum. Eğleniyordum. 218

Zaten oldukça gevşek olan topuzum dağılıp saçlarım geriye doğru düştüğünde iki yana savura savura omuzlarımı kıra 166

kıra oynamaya devam ettim. Ferman'ın çatılmış, şaşkınlık dolu bakışları, Turan'ın ne yapıyorsun sen dercesine gözleri ve Esma Hanım'ın geçmişinde dahi olduğum için utandığını belli edercesine olan gözlerine aldırış etmeden gözlerimi kapayarak oynamaya devam ettim.

166

İşe de yaramıştı bu durum. Ben öyle şevkle oynuyordum ki mahalleden birkaç kadın eşlik etti önce bana sonra erkekler de dahil olmaya başladı.

15

Gözlerim tamamen açıldığında Şura'nın yüzünde ki gülümseme az önce aldığım tüm olumsuz bakışlara değerdi elbette.
Elimle onu çağırırcasına hareket ederken bileklerimi kıra kıra oynamaya devam ettim. Kalçalarım istemsizce müziğin ritmine kapılıp gidiyordu. Normalde de dans etmeyi fazlaca severken kendimi kaptırdığımda asla duramıyordum. Şura'nın da ayaklanmasıyla daha da keyfim yerine gelmiş arkamı kalabalığa yüzüme Şura'ya dönmüştüm. Tam karşıma geçmişti ki müzik sustu, gülen yüzü yavaşça düşerken herkes anında duraksadı. Arkamda bir noktaya kilitlendiklerinde anlamayarak kaşlarımı çattım.

328

Ellerim havada kalmış yavaşça inerken arkamı da korka korka döndüm ve içimi saran o korku asılsız çıkmadı. 3 sene sonra o, tam karşımdaydı.

461

Önündeki metal sandalyenin sırt kısmına ellerini dayamış

46

bana doğru bakarken dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim. Saniyeler ağır ağır ilerlemeye başladı sanki. 46

Kısa bir an bakışları yan tarafıma kayıp tekrar bana döndüğünde ufak, başını hafifçe titretecek hayal kırıklığı barındıran bir gülümseme oluştu dudaklarında. Ferman ne ara gelmişti yanıma bilmiyorum ama Çakır bu duruma hiç şaşırmadı. Ben seneler sonra onu ilk kez görmüş olsam da onun beni ilk kez görmediği, her şeyden haberdar olduğu aşikardı. Bunu tahmin ediyordum elbette ama Çakır'ın bu denli sakin kalabilmesini aklım almıyordu. 222

Yıllardır gözü gözüme değmeyince meğer ben dünyanın renklerini unutmuşum onu anladım. 120

Kaç dakika geçmişti ya da saniye mi olmuştu bilmiyorum. Zihnim anın gerçekliğini sorgularken peşinde geçmişe duyulan özlemi de sürüklüyor gibiydi ama olmazdı. Ben ona ilk görüşte yenilemezdim. Ben başkalarından ziyade en çok kendi içimde verdiğim savaştan tek başıma çıkmışken şimdi geçmişin hislerine yenilemezdim. 1

''Çalın...'' Dedi gözlerimin içine bakarak. Yıllar sonra duyduğum sesi zihnimin köşelerine çarptı. Ben onun sesini duymayı reddetsem de zihnimde seneler sonra duyduğum tek kelime yankılandı durdu. Sesine bile hasret kaldığımı fark ettim. 164

Yıllar ondan hiçbir şey götürmemişti. Hala aynı 3 yıl önce gördüğüm adamdı. O kadar değişmemişti ki hala bana bakarken bile benimle nefes alıp veriyor gibiydi. Öylesine derinlere öylesine özlemle ama tek bir farkla bakıyordu gözlerime..
O muhtaçlığına rağmen hayal kırıklıkları barındırıyordu gözlerinde. 59

''Devam et sende...'' dedi kafasını bana doğru savurarak. ''Rahatını bozma...'' Sesinde ki dinginlik öylesine korkutucuydu ki bağırsa bu denli bir etki bırakamazdı. Dümdüz bir yüzle yüzünü izledim. Normalde mavileri her zaman kendini belli ederken şimdi çok daha farklıydı, koyulmuş, durgunlaşmıştı. 159

Hafifçe burnunu çektiğinde yüzü nefretle kasıldı. Yalandı bu. Bana hissettirmek istediği, ses tonu, tavrı tam o yönde olsa da ben onun en derinlerinde tüm kırgınlıklarının arkasına sakladığı muhtaçlığı görebiliyordum. Göz bebekleri titriyordu bana bakarken. 105

Şu an bana deli gibi sarılmak istediğini, o ellerinin o demirleri sırf bana dokunamadığından bu denli sıktığını biliyordum. Ona hasret annesini dahi durdurup doyana kadar, doyamayacağını bile bile, ben gidene kadar beni izlemek istediğini biliyordum ben. Ne yazık ki ben de bunu istiyordum. Bu çok yanlıştı. Bunca zaman sonra öylesine yanlıştı ki... Ama yine de biz birbirimize dokunmadan, ikimizde sanki birbirimizden nefret ediyormuşçasına yalan bir ifadeyle doymaya çalıştık birbirimize. 86

Kendimizi de kandırdık, etrafımızdakileri de... Ve ben delicesine çarpan kalbimin ihanetiyle şimdi baş başaydım işte. 86

Bu yoğun hisler yıllar sonra öylesine zor geldi ki ayakta duracak gücü bulamadığımda bir an bile düşünmeden Ferman'a tutundum ve bu Çakır tarafından oldukça yanlış anlaşıldı. Elinin altında ki sandalyeyi kenara attığında gürültülü bir sesle epey öteye fırladı. 215

Şimdi aramızda hiçbir engel olmadan bütünüyle karşımdaydı işte. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde. Saçları, sakalları boyu posu her şeyi o kadar aynıydı ki canımı yakacak kadar güzel gözüküyordu ve ben hiç değişmedim dercesine karşımda dururken ben çok ama çok değişmiştim. Bu da onu delirtiyordu. 21

Bana doğru attığı her sert adımda yeri titretiyor gibi korku kalbimde büyüdü durdu. Onun soluğunun karıştığı hava ciğerlerime sızınca boğazım yandı, kalbim sızladı.

Tam önümde durduğunda etraf gerçekten sessiz miydi yoksa ben anın karmaşıklığından hissetmiyor muydum hiçbir şeyi bilmiyorum ama şu an o ve benden başka kimse yoktu benim için. 10

Birbirine yapışık dudakları hafifçe aralandığında ben hala tepkisizdim. Ne çekip gittim ne de yüzüne bakmaktan vazgeçebildim. Tek yaptığım öylece bakıp, nefes almaktan 10

ibaretti. Yıllar sonra aynı havayı birbirimize karışarak solumaktı yaptığım. Onun bu kadar sakin bir şekilde karşımda duruşu neyden sebepti onu bilmiyordum işte. Belki de yıllar sonra onun tarafından bir meydan okumaydı bu. Kestiremiyordum. 10

Bana ulaşmak istercesine bakışlarını üzerimde tuttuğunda kısa bir an yan tarafıma baktı ve elini kaldırıp ''Hatırladın mı?'' diye sordu. İşaret parmağı benim yıllar önce dokunduğum bir çizginin üzerinde dolandı ve ben o geceyi hatırladım. 71

... 5

Bir elimde kahve, karanlık mutfağın tezgâhına yaslanmış boş gözlerle camdan dışarı bakarken telefonuma bilmem kaçıncı mesaj geldi. Hepsi Çakır'dan ve hepsinde 2 gecedir ortada olmayışını açıklıyordu. Zaten haberimin olduğunu biliyordu ama o yine de kendi açıklamaya çalışıyordu. Fakat ben hiçbirine cevap vermedikçe telefonlarını açmadıkça daha da deliriyordu. Tam 2 gün önce Tilki'nin karıştığı bir kavgaya dahil olarak nezarethanede geçirmişti geceyi ve ben bunu Nursel'den öğrenmiştim. Şimdi bana bir şey açıklamasına gerek yoktu. 50

En son sessize aldım ama karanlık mutfakta her arayışında, mesaj atışında dolduran ışıkla onu hissedebiliyordum. Şu an eminim deliye dönmüştü. Ne garipti... 2 gün önce ben aynı hislerle boğuşuyordum, şimdi o. Fakat onun artı bir yönü vardı. İstediği an yani birazdan soluğu burada alacaktı. Ben 2 gündür 3

o hislerle kendi kendimi yiyip bitirirken o çok kolay bir şekilde bana ulaşacaktı ve ben yine de her şeye rağmen 2 gündür benden bir an bile eksilmeyen o siniri atmanın bir yolunu aradım şu kısacık zaman içinde.

Aradan birkaç dakika geçmesiyle kapının kilidinde anahtarın sesini işittim. Elimde ki kahve kupasını tezgaha bırakarak oldukça yavaş bir şekilde mutfak kapısına doğru ilerledim. O zifiri karanlıkta beni fark etmeden "Mahru..." diye içeri yönelince ben de arkasından adımladım. Adım seslerimin de ne boyutlarda çıktığını bilmiyordum, gizleme gereği hissetmedim ki tam arkasına yanaştığımda onun da bir anda bana dönmesiyle çarpıştık. Gövdelerimizin birbirine temasıyla eli bir anlık atakla belime sarıldı. Bu o anlık düşmemem içindi ya da bana dokunmak için öyle hissettirmek istedi.

"Mahru..." dedi zifiri karanlıkta parlayan mavileriyle. "Aklım çıktı..." derken kaşları çatıldı sanki hakkıymış gibi. "Saatlerdir arıyorum seni ulaşamıyorum."

O konuştukça sinirim katlandı. Ona karşı yüzümde sert bir ifade varken benim günlerdir aramalarımı düşünememiş miydi acaba? Hissettiğim duyguların hiçbirini kelimelere dökemeyecek kadar güçsüz hissettim kendimi ve konuşmaktan ziyade öfkemi göstermek istedim.

Hiç beklemediği bir anda elim yanağına sert bir tokat attığında

başı hafifçe yana çevrildi ve sokak lambasının aydınlattığı loş odada o silik gülümsemesini gördüm. 79

Bundan hoşlanmış gibi birkaç saniye öyle durduktan sonra bana bakarak ''Bunu...'' dedi belimden tutup beni kendine yaslayarak. Nefesi tadını alabileceğim kadar yüzümde dolandı. ''Bunu senden başka bir Allah'ın kulu yapamaz bana biliyorsun değil mi?'' Ona tokat atmamdan zevk duymuş bir ifade vardı suratında. 244

Biliyordum. Onun bana tanıdığı ayrıcalıkları, bana yenilgilerini ve muhtaçlığını biliyordum lakin o da biliyordu kimseye tanımadığım kadar ayrıcalığı ona tanıdığımı, asla onaylamayacağım şeylerle sırf onun için savaştığımı... Biz birbirimizi doğrularıyla, yanlışlarıyla ve birbirimize tanıdığımız ayrıcalıklarla bu kadar tutkulu severken ben onu kaybetme noktasına geldiğim, gelebileceğim tüm noktalarda bunu kaldıramadığımı hissediyordum. 2

Hala yüzüne bakıp konuşmazken kirli sakallarının dudaklarıma sürtünmesiyle gözlerim uyuşarak kapandı. "Konuş.." dedi yalvarır gibi. "Konuş benimle, sesini duyur bana.." 38

Belimi sıkıyor, beni kendine bastırıyor tek bir kelime dileniyordu. Sert sakallarının dudaklarıma bıraktığı o hafif batma hissi öylesine hoştu ki kendimi kaybediyordum. Buna rağmen ne ellerim ona dokunuyordu, ne gözüne bakıyordum, 15

ne konuşuyordum. Sakallarının yeri çenemi bulmuş, dudakları dudaklarıma sürtünürken "Bunu yapamazsın..." dedim belli belirsiz bir sesle. "2 gün sonra gelip hiçbir şey olmamış gibi beni öpemezsin...'

Direnişin öylesine zordu ki. Bunu görebiliyordu. Ellerim ona dokunmak için hareketleniyor ama dokunmadan kalıyordu.

"Tamam..." diye onayladı lakin dudaklarıma sürtünmeyi ihmal etmedi. "Öpmem." Dedi dudaklarımın üzerinde konuşarak. Belimde ki eli saten geceliği kavradığında beni kendine doğru çekti ve çıplak bacaklarım kot pantolonuna sürtündü, bu temasla kalbim kuvvetle çarptı.

Ona yenilmeye öylesine meyilliydim ki yine öyle olacaktı biliyordum ama bildiğim bir şey daha vardı. Bunun da bir sınırı vardı. Kendime itiraf etmekten korktuğum kabullenemediğim bir son vardı bizim için. O sona gelmek istemiyordum ama onun davranışları bizi sürekli o yöne çekiyordu. Ben ise o sonun ihtimalini dillendirecek kadar bile cesaretli değildim.

Aklımda ki soruların hepsi birbiriyle bir yarış halindeyken gözlerimi açtım. Onu her bir anımı hafızasına kazımak ister gibi gözleri açık beni izlerken buldum. Böylesine içten göz bebekleri bile titreyecak kadar severken beni bu hale getirdiği için öylesine kızgındım ki ona.

''Yapma...'' dedi yalvarır gibi. Başparmağı kaşlarımın arasında oluşan o derin çukurda dolanırken ''bakma bana öyle... Biliyorum...'' dedi bana biraz daha sokularak. Gözlerine pişmanlık dolu bir ifade çökmüştü. ''Bana kızgınsın ve şuan yüzümü bile görmek istemiyorsun ama beni kovacaksan gülsene bir kere...'' dediğinde anlamayarak daha çok çattım kaşlarımı. ''Son gördüğüm bu halin olmasın... Bir kere gülsene...'' dedi tüm muhtaçlığıyla. Hadi dercesine yalvarır gibi gözlerimin içine bakışına ölüyordum.

171

Allak bullak ediyordu beni. Parmaklarında nasıl hisler vardı bilmiyorum ama beni etkisi altına alması hiçte uzun sürmüyordu. Dudakları dudaklarımda öylece dururken gülüşüme bile duyduğu muhtaçlığıyla başım döndü. Ciğerlerime dolan onun nefesiyle içim yandı.

10

Daha fazla karşı koymayarak parmak uçlarımda havalandım ve elimi ensesine götürerek dudaklarımı dudaklarının arasına verdim. Elim ensesini sıvazlarken deli gibi öpüşmeye başladık. Dudaklarım onun kontrolündeyken adımlarımızı ben yönetiyordum. Diğer elini de belime koyarak iki yandan kavradı beni.

40

Yavaş yavaş titrek adımlarla koltuğa vardığımızda kısacık saçlarının her telini parmaklarımın arasında dağıttım. Koltuğa oturduğunda geceliği sıyırarak, bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştim. Bu halimi nefes nefese izledi.

17

Gögüslerim tam gözünün önündeyken sızlanır gibi bir ses çıktı dudaklarından. 17

Dizlerimin üzerinde koltukta doğrulunca başı koltuğa yaslandı ve ben gözlerinin en içine baktım. Salınık saçlarımı avumda toparlayıp bileğimde ki tokayı geçirirken tek bir tel süzüldü içinden ve sakalına tutundu. Hareket ettikçe göğüslerim onun bedenine sürtünüyor, ihtiyaçla daha fazlasını arzuluyordum. 14

Elimi başının üzerinde ki saçlara attığımda çeker gibi doldurdum avuçlarımı. Öylesine bir teslim oluş vardı ki gözlerinde...

Ona doğru eğildiğimde ilk olarak ensesine gitti dudaklarım. Birkaç saniye orada kaldım. Durdum, kokusunu soludum ve dudaklarımı orada beklettim. Onun başı ise omzuma denk düştüğünde burnunu sürttü. 6

''24 saatten fazla kaldığına göre çeneni tutamayıp birilerine laf attın sanırım...'' dedim elimi omuzlarında gezdirerek. Cevap vermemesi ise bunu onaylıyordu. Hatta konuyu kapatmak ister gibi geceliği avcunun içinde toparlayarak geri çekti.

Başım hafifçe geri düştüğünde ellerimi kirli sakallarına atarak çenesini avuçladığımda tekrar dudaklarında buldum kendimi. Dudaklarını dişlerimin arasında çekiştirirken "Çakır.." diye mırıldandım. Adını dilimden duymak dahi onu harekete 62

geçirmişti. Beni sertçe kucağına oturttuğnda o sertliği hissettim. "Sadece senin sesin..." dedi soluk soluğa beni o sertliğe bastırarak. "Ne var sesinde bilmiyorum ama öylesine büyülü ki tüm günahlara sürükleyebilir, o günahların koynunda da bir sen alabilirsin gibi.." 62

Ellerim boynunu kavradığında çenesinden tutarak. "Bırak artık o zaman..." dedim yalvarır gibi. Altımda sızlanırken sesim büyülü bir fısıltı gibiydi. "Ben seni de kaybetmek istemiyorum... Sen.." derken dudaklarını dişledim. "Sen hiç mi düşünmüyorsun beni.." 62

Elleri belimi ihtiyaçla okşarken. ''2 gün...'' dedi kelimeleri ağzımın içinde yuvarlanarak ''2 günde burnumun direği sızladı...'' 140

Bedenim içgüdüsel olarak onun dokunuşlarına karşılık veriyordu. Kucağına iyice yerleştiğimde ayaklarımı beline sarar hale getirdim. Topuklarım aşağı ve yukarı olacak şekilde sırtını okşadı ve bu hoşuna gitmiş gibi inleyerek bir eli bileğimi kavradı. Bileklerimden başlayıp bacaklarıma doğru okşarken hissettiklerimle darmadağın olup dilim damağım kuruyor lakin Çakır kendi dudaklarıyla tüm ihtiyaçlarımı fazlasıyla karşılıyordu. Tam o sıradan biz derin bir hasretin vuslatındayken çalan zil sesiyle nefes nefese geri çekildim. 50

Çakır memnuniyetsizliğini belirtircesine başını geri attığında 56

sıkıntıyla ofladı. Elini saçlarına atıp sinirle soluklanırken ''Yemin ederim senin şu evin zilini sökeceğim Mahru..." dedi öfkeyle. "Hep aynısını yapıyorlar, yolgeçen hanı gibi anasını satayım...''

Elim ensesinde ki saçlarla oynarken gülümseyerek ensesine yanaştım ve tutamlarında gezinirken derince bir öpücük koyarak ayaklandım. ''Mihriban'dır..." dedim gülümseyerek. ''Sipariş ettiğim bir şeyler vardı onları getirmiştir...''

Benimle birlikte o da ayaklanırken adım atmama izin vermeden belimi iki yanından kavradı ve durdurdu. Ayaklarım onun ayaklarının üstüne basmış şekilde gülümseyerek kaldım. Başı saçlarımın arasına ufak bir öpücük kondururken ''içerideyim ben..." dedi. "Burada olduğumu söyle belki erken gider.."

Elimi geri yüzüne doğru atıp okşadıktan sonra avuç içime bir öpücük bıraktı. O yatak odasına girmişti ve ben kapıyı açmıştım. Tam da tahmin ettiğim gibi Mihriban gelmişti ve sipariş ettiklerimi getirmişti. Ayaküstü kısa bir muhabbetten sonra o gitti, ben de yatak odasına ilerledim. Odaya girdiğim an kısa bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Yine ve yine aklıma bin bir türlü şey ilişti. Bizim sonumuz nasıl olacak hiçbir fikrim yoktu. Yaşam tarzını değişmeye çalışmamasını ne kadar süre kabullenebilirdim bilmiyordum ama onu kaybetmekte istemiyordum. Hele benden sonrasını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Bir de bugün kadının söylediklerinden sonra bu karamsar düşünceler iyice ayyuka çıkmıştı.

Tam karşımda yastığımı yine iki büklüm hale getirmiş, yarı çıplak bir halde boylu boyunca keyifle uzanmıştı. Telefondan gelen seslerden anladığım kadarıyla da oyun oynuyordu. Hatta o kadar hırslı oynuyordu ki dişleri dudaklarını kemiriyor, ara ara kaşlarını hafifçe çatıyor ve telefona doğru homurdanıyordu. 54

''Kenan...'' dedim... Ciddi ses tonumla ona böyle seslenince oyunu hiç düşünmeden telefonu yan tarafa bıraktı. Kaşları hafif çatık bir halde bana bakarken ''Kenan dediğine göre...'' dedi ve bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. ''Sinirin hala geçmemiş Mahru'm.'' 76

Onun beni çekmesiyle boşluğuma gelmiş ve hemen yatağın ucunda oturur halde bulmuştum kendimi. ''Yani...'' dedim başımı iki yana sallayarak. Sonuçta tam geçmiş sayılmazdı. Onunla öpüşmüş olmam bir şeyi değiştirmiyordu. 4

''Dedem sinirli olduğun zamanlarda bana Kenan dediğini bile seni hiç sevmezdi biliyorsun değil mi?'' diye sordu gülümseyerek. Başparmağı keyifle dudaklarımı sıvazlarken omuz silktim. Gülümsemesi genişledi ve bana doğru yanaşarak omzumu öptü. 5

''Bende dedeni hiç sevmiyorum zaten.'' Derken bence tamda konunun üstüne denk gelmişti bu muhabbet. ''Hem sen ver bakalım bana elini...'' diyerek avcumu açtım.

Anlamamış gözlerle kaşlarını çatarken yine de hiç düşünmeden elini uzattı. İki elimle elini kavrarken başparmaklarım avcunun ortasını okşadı ve gözlerimi kısarak dikkatle incelemeye başladım. Çakır anlamsız gözlerle şuan ne yaptığımı çözmeye çalışıyordu ve ben gördüğüm belli belirsiz ikinci çizgiyle ''hi...'' diyerek ellerimi burnumu ve ağzımı içine alacak şekilde kapattım. İrileşmiş gözlerim Çakır'ın mavilerine denk geldiğinde yattığı yerde doğruldu ve ''Ne oldu?'' diye sordu panikle. Gözleri bana değdiğinde bana öyle bir bakıyordu ki sanki benimle nefes alıyor, benimle nefes veriyor gibiydi.

5

''İki çizgi var avcunda...'' dedim. Ses tonum bozulan ruh halime çokta uyumlu çıkmıştı.

35

Çakır hala ne olduğunu çözememiş boş boş avcunu incelerken çözemeyeceğini anlamıştı ve vazgeçerek bana baktı. ''Mahru'm ne diyorsun ya?''

4

Elini tuttum ve ikimizin başı aynı anda avcuna denk gelecek şekilde bakarken alınlarımız birbirine değmişti. ''Bak..'' dedim parmağımı kalp çizgisinde dolandırırken ''Kalp çizginde iki yol var.''

15

''Yani...'' dedi tekrar anlamamış gibi. Alnımız birbirine değerken gözlerimizde birbirine bakmak için garip bir şekil almıştı ve bence bu çok komik duruyordu.

''Bugün bir falcı geldi dükkana...'' diyerek elini bıraktım, kendimi geri çektim. Bedenimi duvara doğru çevirirken kollarımı da göğsümün üstünde birleştirdim. ''Fal baktı bize ondan öğrendim. İki çizgi olursa bu hayatında başka biri olacak demekmiş. Benim yok ama senin...'' dedim bir anda kendimi ona çevirerek ''ikinci çizgin var gibi. Yani sen başkasına gideceksin. Hoş...'' dedim tek kaşımı havaya kaldırarak ciddiyetle. ''Öyle bir şey olursa kaybeden sen olursun ben değil...''

120

Odada kahkahası yankılanırken omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekti. ''Sen buna mı bozuldun şimdi?'' diye sordu gülerek. ''Bir de ben kaybetmem sen kaybedersin diye atar gider yapıyorsun?'' Beni kucağında yatırır pozisyona getirmiş, kalkmayayım diye kollarımı da sarıp sarmalamıştı. Mavileri gerdanımda gezerken kaşlarımı çattım. ''Gülme!'' dedim sinirle. ''Falcı dedi sonuçta...''

10

Ciddiyetimi görünce gülümser haline karşı o da ciddiyetle kaşlarımı çatmış, başını da bana doğru yanaştırmıştı. Kokusu ciğerlerime sızarken burnunu burnuma sürttü ve ''Yok öyle bir şey...'' dedi beni tatmin etmek ister gibi. ''Bu kan akmayı durdurmadıkça, bu can bu bedenden çıkmadıkça bana senden başkası haram.''

236

...

Hatırlamıştım o anı. Zamanında bunların bir kandırmacadan ibaret olduğunu düşünüp beni ikna etmeye çalışırken şimdi de bunun kanıtı gibi karşısındaydım işte. Onun gözlerinde hala bana duyduğu muhtaçlık ve zaafiyet varken ben onun karşısında başkasıyla duruyordum. Dişleri sinirle dudaklarını arşınladı ve kısa bir an Ferman'a baktığında eli cebine gitti. İliklerime kadar işleyen korku cebinden çıkan çakı ile her yanımı sararken tek hareketiyle sivri ucu gecenin karanlığında bile parlayacak şekilde açıldı.

Gözleri aheste aheste kapanırken hala deli gibi döndüğüne şahittim. Elini kısa saçlarına attığında başını da hafifçe kaldırdı ve kendini sakinleştirmek ister gibi derin derin nefesler aldı.

''Çakır...'' dedim yıllar sonra adı belli belirsiz dilimden dökülürken. Ellerim buz gibi olmuş, nefes almayı unutmuş gibiydim. Sadece sesimi duymak bile ani bir durulmasına sebebiyet verdi ve ben o sözü hatırladım. *Ne var sesinde bilmiyorum ama öylesine büyülü ki tüm günahlara sürükleyebilir, o günahların koynunda da bir sen alabilirsin beni gibi..* Başını indirdi, gözleri yavaşça aralandı. Hala kaşları bir miktar çatıkken ''Yapma...'' diye fısıldadım.

Aklından neler geçiyordu hiçbir fikrim yoktu. Kendini o kadar iyi gizliyordu ki çözmek mümkün değildi. Çakıyı tutan eli sıkıca kavramış bir şekilde havalandı.

Benim yıllar önce gördüğüm o belli belirsiz çizgiyi dahi bir ihtimal olarak kabul etmediğini gösterircesine bıçağın keskin ucunu gözlerimin içine bakarak kendi avcuna bastırarak aşağıya doğru çekti. Oluk oluk akan kan beyaz gömleğine süzülmüş, yüzünde acıyı gösteren tek bir mimik bile oynamamıştı. 183

''Ne bu kan akmayı durdurdu...'' dedi Ferman'ı tutan elimi bir hışımla çekerek. Avcum ellerinin arasındayken sıcak kanı buz gibi tenimde süzüldü. Ben yıllar önce bitti diye haykırırken o bizim sonumuzun daha gelmediğini belirtircesine o kanlı bıçağı avcumun içine bıraktı. Bu beni öldür demekten başka bir şey değildi. ''Ne de bu can bu bedenden çıktı.'' Dedi düşüncemi doğrulamak ister gibi. 444

Parmaklarımdan süzülen, tenime bulaşmış kanıyla birlikte avcumun içine baktım. Bizim sonumuz yine benim ellerimin arasındaydı fakat bu sefer ima ettiği son çok daha başkaydı. 363

..Bölüm Sonu 32

Oy vermediysek verelim mi? 🥰 12

Umarım yeni mahallemizi seversiniz çünkü ben çok sevdim..🙂 129

Bölümler çok fazla flashback içerecek bildirmek isterim. Geçmişlerini de çok fazla göreceğiz yani.. Onların geçmisleriyle birlikte diğer yan karakterleri de görecegiz elbette. 🙂 57

bizim sonumuzun daha gelmediğini belirtircesine o kanlı bıçağı avcumun içine bıraktı. Bu beni öldür demekten başka bir şey değildi. ''Ne de bu can bu bedenden çıktı.'' Dedi düşüncemi doğrulamak ister gibi.

444

Parmaklarımdan süzülen, tenime bulaşmış kanıyla birlikte avcumun içine baktım. Bizim sonumuz yine benim ellerimin arasındaydı fakat bu sefer ima ettiği son çok daha başkaydı.

363

..Bölüm Sonu

32

Oy vermediysek verelim mi? 🥰

12

Umarım yeni mahallemizi seversiniz çünkü ben çok sevdim..🙂

129

Bölümler çok fazla flashback içerecek bildirmek isterim. Geçmişlerini de çok fazla göreceğiz yani.. Onların geçmisleriyle birlikte diğer yan karakterleri de görecegiz elbette. 🙂

57

Kafanızda soru işaretleri var muhakkak ama bunlar bölümler ilerledikçe ve biz yeni şeyler öğrendikçe oturacaktır. ❤️

24

Alıntılar için instagram: humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın ❤️

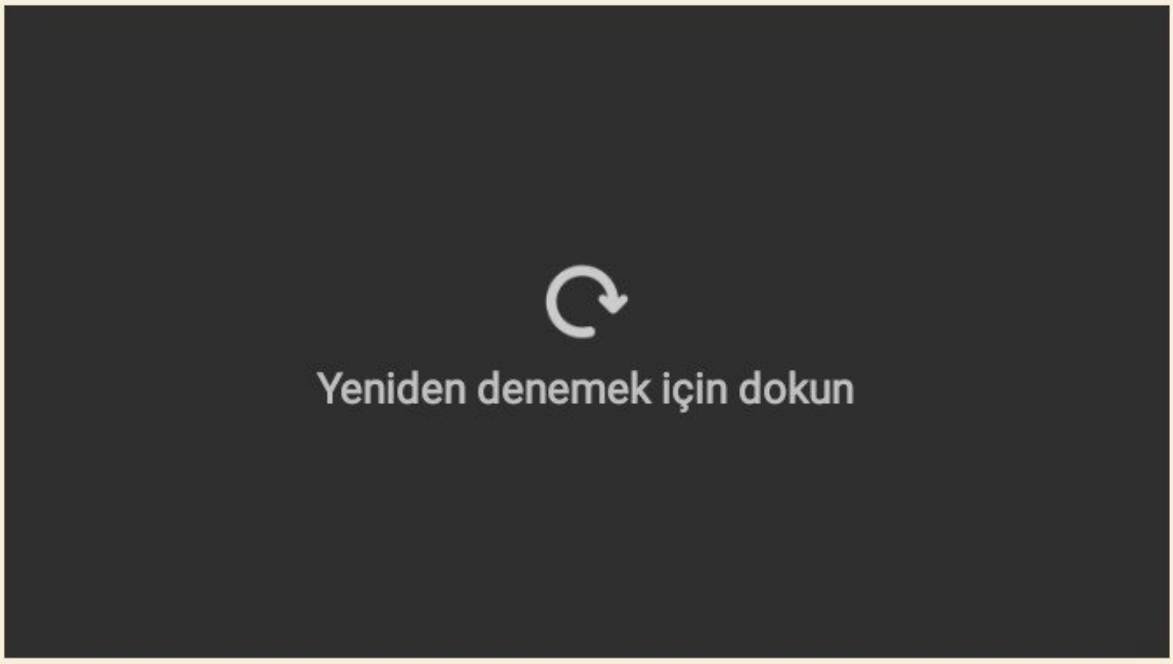
40

9,63 Bin 17 Bin Paylaş

2.Bölüm

92,9 Bin ★ 8,93 Bin 10,4 Bin

Oy verdiysek keyifle okuyun 😊❤️

Khaled Hosseini şöyle diyor; ''Belki de tükenmişimdir. Bir şeyler için uğraşacak çabayı kendimde bulamıyorumdur. Benim de emek vermeden güzel giden şeylere ihtiyacım vardır. Hep ben yorulmak istemiyorumdur. Yeniden inanmaya ihtiyacım vardır. Beni bana geri vermek istiyorumdur.''

Tamda böyle hissettiğim bir zaman dilimindeydim işte. Tükenmiş, yorgun ve hiçbir şeyden beklentimin kalmadığı ama

yine de kendimi bırakmanın bir çözüm olmadığını bildiğim bir çıkmazın içinde. Böyle de olmak istemezdim aslında. Kendi kırıklarımı kendim sarmak, kendi kendimi toparlamak istemezdim. Ben de güçsüz olsaydım, kırılgan olsaydım ve beni de sarıp sarmalayan birileri olsaydı keşke. Güçlü olmak isteyen değil güçlü olmak zorunda bırakılandım ben.

46

Son dönemde her şey o kadar üst üste gelmişti ki... Babamın meyhaneye eskort alması sonucu işler karman çorman bir hal almıştı. Evet tam olarak biz toparlansın diye her şeyi yaparken babam gidip meyhaneye eskort aldı. Akıl kârı olmayan bu işe bir de şevkle sarıldı. Üç, beş kadını her akşam masalara oturtup fazlasıyla müşteri çekerken mahallenin torun torba sahibi olmuş adamları da başköşelerde yerini aldı.

113

E tabii eşleri bunları duyunca evlilikleri sarsıntıya girenler, daha farklı sorunlar yaşayanlar derken babamdan nefret edilir hale geldi. Onunla birlikte istemsizce bizi de etkiledi bu durum. Bizim hiçbir suçumuz olmamasına rağmen bize de mesafeli yaklaşmaya başladılar.

24

Mahalleliden bazıları kavgalar etti, şikayetler etti ama babam öyle bir döneminde ki hiçbirini umursamadı. İnatla devam ettirdi. Dayak yedi vazgeçmedi. Sorun üstüne sorun bindi.

2

Abim araya girmek istedi onu da hırpaladı. O toparlamak istedi kendiyle birlikte onu da dağıttı.

17

Kendi arkadaşlarının babaları o masada evinin rızkını o kadınlara yedirirken babama saldırmak için yer aradılar ama abimin hatırından sebep durmak zorunda kaldılar. Kendi babalarına da söz geçiremeyince gerginlik, huzursuzluk bize karşı her daim herkes tarafından hat safhadaydı. 17

Bizim aile kavramımızda eğreti duran tek insan babamdı sanırım. İnsan ailesini seçemiyor fakat ben yine de seçebilseydim de abim hep abim olarak kalsın isterdim. Tek başına bir ailenin sırtlanabileceği her şeyi küçücük yaşında sırtlanmıştı ve benim ona minnetim çokçaydı. 21

Terzi dükkânımda işler iyice azaldı, birçoğu bana gelmeyi bıraktı. Abim babamı toparlayayım derken ikimizin de birbirimizi saracak sarmalayacak ne zamanımız vardı ne dermanımız. Yine de buna rağmen abim benim durumumu görmüş, arkadaşlarına elindeki paraları verip söküktü, oydu buydu diyerek dükkâna yollamaya başlamıştı. Her şey yolunda havası oluşturmaya çalışıyordu ve ben bunların farkında olsam da değilmişim gibi yapıyordum. Sırf bir de bunu dert edinmeyelim diye. 67

Bu kadarla da sınırlı kalmadı elbette. Evimi basan komşu teyzeler 'Babana söyle..' diye başlayan alttan alttan tehditli cümleler bitmedi bu olay Çakır'ın annesine kadar ulaştı. Zaten beni istemeyen kadın bunları da duyunca 'ben babası pezevenklik yapan o aileden gelin almamlar...' başladı. Zaten 121

istemiyordu bu yaşanılanları da bahane edindi kendine. Sanki benim suçum varmış gibi, sanki kendileri çok normalmiş gibi... 121

Hepsi üst üste gelince ve sakinleşmek, sığınmak için Çakır'ı arayıp yine ulaşılamıyor yanıtını alınca çıldırmak için son noktaydım. Tam o noktada Eftelya abla ve Kulaksız abinin arada sırada gittikleri Kartepe yakınlarında ki bir köyde olan evleri geldi aklıma. Sağ olsun Eftelya ablada hiç ikiletmeden anahtarı vermişti bana. Ben de abime birkaç gün kafa dinleyeceğimi söyleyip başkada kimseye yerimi haber vermeden buraya atmıştım kendimi. 52

Çakır eminim ki delirmişti ama ben aradığımda ulaşamadığım için ne kadar delirdiğimi hiç değilse iki güncük hissetsin istemiştim. Telefonlarımı da kapamıştım. Bir köy evinde, tüten sobada çayımı demleyerek herkesten uzaklaşıp kafa dinlemek hiç değilse beni biraz toparlayacaktı. 29

Dışarıda ara ara başlayan kar yağışı eşliğinde battaniyeye sarılıp sarmalandım. Elimde sıcak çay kupası, ayağımda annemin ördüğü patiklerle anne sıcaklığı aramak çok mu acizceydi bilemedim. Anne herkesin, her şeyin yerini alabiliyorken hiçbir şey bir annenin yerini alamıyordu. 52

Türünün dahi ne olduğunu bilmediğim bir film açıkken ben dalgın, boş bakışlarımla öylece bakıyordum. 1

Aklımda bin bir düşünceyle kupanın kenarıyla oynarken çalan kapıyla irkildim ama bu çok kısa sürdü. Yabancısı olduğum yerde korkmam gerekiyordu belki ama korkmuyordum. Bu belki de başıma gelecek her şeyin gelmiş olmasından kaynaklıydı ya da bir kendinden geçmişlik bilemedim.

Yavaşça ayaklanıp tahta kapıya doğru gittiğimde kapı kolunu tutarak ''Kim o?'' diye seslendim. Sesim oldukça sert çıkarken tüten bacadan sebep komşular olabileceği ihtimali aklımdan geçse de ''Benim yenge...'' diyen Tilkinin sesiyle kaşlarım çatıldı. Kısa bir an içinde toparladım. Elbette Çakır beni burada da bulmuştu ve bu beklediğim bir şeydi.

Hiç düşünmeden kapıyı ardına kadar açarken ''Tilki...'' dedim. ''Sen nereden diyeceğim ama çok gereksiz olacak...'' diyerek gözlerimi devirip.

Bence de dercesine kafasını sallarken soğuktan titrer bir hali vardı. Montunun yakalarını dikmiş, boynunu içine gömmüş kıpkırmızı bir burunla karşımda dururken tahta kapıya yaslandım ve gülümseyerek ''Biraz geç kalmadınız mı?'' diye sordum.

''Neye yenge?'' dedi anlamamış gibi.

''Beni bulmak için biraz geç kalmadınız mı?''

''He o mu?'' derken yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı fakat

hala üşüdüğünü belli eden kırmızı bir el ve buruna sahipti. ''Yenge 2 gündür arka yolda arabada yatıp kalkıyorum ben ya. Valla her yerim tutuldu.'' Dedi sitem eder gibi. 103

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken ''Anlamadım...'' dedim. Sesim soğuktan değil şaşkınlıktan titrek çıkmıştı. ''Çakır'ın 2 gündür benim burada olduğumdan haberi var mıydı yani?'' 23

Ben hiç değilse 2 güncük beni merak eder derken zaten başından beri haberi var mıydı? 2

''Sen buraya girdikten 2 saat sonra ben geldim yenge..'' dedi omuzları yavaşça yukarı kalkıp aşağı düşerek. ''Çakır abim rahatsız etme dedi diye çalmadım hiç kapını. Şimdi de diyor ki...'' derken titrek kaşlarımın sebebi belli belirsiz tebessüm etmemdi. ''Daha ne kadar nefessiz bırakacakmış beni, kafasını topladıysa al getir artık.'' 378

Tek kaşım havalanırken ''Demek beni eve götürmeni söyledi öyle mi?'' dedim kapıya iyice yaslanarak. Evet dercesine başını sallarken benim bu aheste aheste tavırlarım karşısında derin bir soluk verdi. Hava epey soğuktu çünkü. Ben konuyu uzattıkça o da haliyle daha çok üşüyordu. ''Ama ben daha toparlayamadım kafamı. Sen Çakır abine selamımı söyle. Telefonları kapalıyken nerede nefes alıyorsa orada nefeslenmeye devam etsin. Çünkü benimde biraz nefeslenmeye ihtiyacım var.'' 158

Oldukça net tavrımla birlikte yaslandığım yerden kalkarken kapı kolunu tuttum ve "Sana iyi günler Tilki..." dedim gülümseyerek. "He bu arada..." deyip kısa bir an duraksadım ve yüzüne baktım. "Bence gidebilirsin. He yok bekleyeceğim ben dersen de senin için bir battaniye bulup getiririm ya da bana eşlik etmek istersen-"

1

Sözümü Tilki'nin bir adım geri çekilip yerini onun almasıyla kesmesi bir oldu. "Ben eşlik etsem..." dedi hafif yamuk bir gülümsemeyle. Çakır tam karşımdaydı. 1.90'a yakın boyunun getirdiği uzunlukla, hasret dolu bakışları eşliğinde beni süzerken elini siyah kaşe kabanından çıkardı ve benim tuttuğum kapı kolundan, elimin üstünden tuttu. Aynı renk siyah boğazlı bir kazak vardı üzerinde. Neredeyse bir iki haftadır tıraş olmadığı içinde sakalları bir miktar uzamıştı. Ben gözlerinin içine bakarak bir adım geri attım, o bir adım içeri girdi. Gözlerini bir an benden çekmeden tahta zeminde hareket etmesiyle rahatsız edici bir ses çıktı.

159

"Buralardan ayrılma Tilki..." dedi gözlerimin içine bakarak. Onay almayı bile beklemeden belli belirsiz gülümsemesi eşliğinde kapıyı kapattığında burnumu çekerek ciddi yüz ifademi korumaya çalıştım.

33

O da benimle birlikte burnunu çekti fakat ciddi yüz ifadesinden ziyade gülümsüyor gibiydi. Hayır gibisi fazla açık açık gülümsüyordu. Ben bir adım geriliyordum, o bana doğru

105

geliyordu. ''Demek...'' dedi bir anda ellerimi tutup beni göğsüne çarparak. Nefesini yüzümde dolaştırırken sadece kendi nefes almıyor bana da nefes aldırıyor gibi hissettim. ''Sensiz nerede nefesleniyorsam orada kalayım öyle mi?'' diye sordu. 105

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdiğinde bizi birbirimize kenetledi. Parmaklarımız bile birbirine sarılır gibi birbirlerinin üzerinde kıpırdanırken ellerimizi benim belimin arkasına sabitledi. Böylece tamamen ona tutsak bir hale geldim. 47

''Öyle...'' dedim yine de bu halime karşı meydan okurcasına. Tek kaşım ciddiyetle havalanırken ah bir de içimde ki dalgalanmaları bilseydi...

Bundan hoşlanmış gibi kafasını sallarken alnını alnıma yasladı ve ''Yemin ederim...'' dedi gözlerimin içine bakarak. Dudakları her an dudaklarıma değecek gibi nefes alırken eziyet eder gibi dokundurmuyordu bile. ''Yemin ederim istediğin kadar kavga edeceğiz...'' diye mırıldandı. ''Senin kadar bende sana beni böyle cezalandırmanın hesabını soracağım ama önce...'' derken parmaklarını serbest bıraktı ve kendini biraz benden uzaklaştırdı. 28

Beni baştan aşağıya çatık kaşlarla süzerken kaşlarımı çattım. ''Seni doyurmamız lazım. O yüzden kısa bir ateşkes veriyoruz...'' dediğinde biraz daha çattım kaşlarımı ve ''Ne!'' dedim. 135

''2 gün...'' dedi üzerindeki kabanı çıkarıp koltuğun üzerine atarak. Tekrar beni baştan aşağıya ters ters bakarak süzdü. ''2 günde süzülmüşsün. Yine hiçbir şey yemedin değil mi?'' 95

Daha cevabımı bile beklemeden o çoktan kararını vermiş gibi mutfağa doğru ilerlediğinde ben de peşine takıldım. Kollarını sıvayıp buzdolabını açtığında gördüğü bomboş dolapla ''Şahane...'' dedi dalga geçer gibi mavi gözlerini üzerime dikerek. ''Hiç bir şey alınmamış ve...'' deyip çöp kutusunu kaldırdığında gördüğü abur cubur paketleriyle ''Hiçbir şey yenmemiş...'' dedi tok bir sesle. Almıştım aslında domates, salatalık falan vardı orada ama tabii onları saymıyordu. 26

Azarlar gibi sesi ve sert yüz ifadesiyle bana baktığında ''Yedim...'' dedim ona doğru adımlayarak. ''2 gündür aç gezmiyorum herhalde.'' 1

''Abur cuburlar yemekten sayılmıyor...'' diyerek çekmeceleri karıştırmaya başladı. Bulduğu bir makarna paketiyle de ''Gidene kadar bununla idare edersin...'' dedi. Çakır ciddi anlamda mutfakla arası iyi olan bir adamdı. Her yemekle özene bezene ilgilenir en sonunda da şahane şeyler çıkarırdı ortaya. 136

Tencereye suyu koyduktan sonra ocağı yaktı ve buzdolabına tekrar yönelerek iki domates ve iki salatalık alıp bana doğru uzattı. Almayıp birkaç saniye yüzüne boş boş bakınca da 68

''domates...'' dedi elinde ki domatesi uzatarak. ''Bu da salatalık...'' diyerek diğerini uzattığında ''bunlar var elimizde şimdilik. Bunları kesip birleştirip bir salata çıkarabilirsin ortaya değil mi?'' diye sordu ciddi bir yüz ifadesiyle göz kırparak. 68

Elindekileri alırken ''gerzek...'' deyip gülümsedim. ''Mutfakla hiç aram yokmuş gibi konuşuyorsun. Ben gayet iyiyim mutfakta. Sadece...'' deyip elimdekileri soğuk suda yıkamaya başladım. O da makarna ile ilgileniyordu. ''2 gün boyunca hiçbir şeyle uğraşmak istemedim. Aldığım şeyler beni idare ediyordu.'' 4

Köy evinde olduğumuz için soba yanan oda hamam gibiyken diğer yerler buz gibiydi. Ama yine de onunla soğukta olsa aynı tezgâhta bir şeyler yapmak epey keyifliydi. Bu yüzden üşüdüğümü belli etmemeye çalıştım. 3

''Beni nasıl buldun?'' diye sordum başımı kısa bir an ona çevirerek. O da bana döndüğünde seneler sonra bunu sormak saçmaydı biliyorum ve o da bunu doğrulamak ister gibi hafifçe gülümseyerek önüne döndü. 30

''Zaten bulurdum...'' dedi hiç düşünmeden. Makarnayı kaynayan suya boşalttıktan sonra bana doğru yanaşarak bir anda belimden tuttu. Hızlıca yüzümü kendine çevirdiğinde kazağımın toplanmasıyla belim soğuk mermere dokundu ve irkildim. ''Sen benim haberim olmadan bir adım bile atamazsın Mahru...'' dedi kendinden emin bir ifadeyle. Bununla birlikte 55

kaşlarım çatıldı.

''Bunu seni kısıtlamak gibi düşünme. Sadece senin her adımından haberdarım ben... '' derken titrek bir nefes aldı. Bir eli belimdeyken bir eli çenemi sert olmayacak bir şekilde kavradı. Bedenini bedenime biraz daha yanaştırdığında elimde ki bıçak göğsüne dokunuyordu ve o bundan bir an bile rahatsız duymuyordu. ''olmasam ölürüm...'' dedi can verecek gibi dudaklarıma bakarak.

''Peki ben?'' diye sordum yutkunarak. ''Peki ben neden senin her şeyinden haberdar değilim?''

Geri doğru adımlayarak tekrar ocağın başına gittiğinde elimde bıçakla öylece ona bakakalmıştım.

''Bizim otobüslerden birini kullanmışsın buraya gelirken. Zaten bulurdum ama böyle olunca direkt haber verdiler.''

Onların otobüs ve kargo şirketleri vardı ve ben nasıl bir akılsızlık ettiysem aldığım biletin hangi firmaya ait olduğuna bile bakmamıştım. Yine de şu an gerçekten konu bu değildi. Yine benden kaçıyordu ve bu beni şu süreçte daha fazla yıpratmaktan öte gitmiyordu. ''Yine kaçıyorsun...'' dedim sinirle önüme dönerek. Salatalıkları sert sert kesmeye başladığımda kısa bir an bakışlarını üzerimde hissettim.

''Seni işlerimle ilgili şeylere dahil etmek istemiyorum.'' Dedi tok bir sesle. Bu itiraz kabul etmez bir tondu fakat benimde itiraz edeceğimi biliyordu. Bu yüzden de bu kadar sertti ses tonu zaten. Bu yüzden yüzüme bakmıyor, kaçmak istiyordu. 13

''Ne zamandır kaçakçılık işten sayılıyor?'' diye sorduğumda başımı ona çevirdim. 144

Tekrar birbirimizle bakıştığımızda ikimizde de sert bir ifade vardı. Fakat benim aksime o sözlerinin arkasında net tavrıyla duramıyordu. Benim haklı olduğumu biliyordu. ''Benim tercihim değil biliyorsun...'' deyip önüne döndü. 23

Senelerdir babasının hatta Seyhanlıların hepsinin içinde olduğu bir kartelin başındaydılar. Otobüs ve kargo şirketleri vardı ve böylelikle kaçak taşınan mallarda dikkat çekmiyordu. 11

''Bu işi bırakmak için direniyor musun çok merak ediyorum?'' diye sordum sert bir sesle. ''Babanla bununla ilgili konuşuyor musun ya da amcanlarla? Çünkü benim tarafımdan bakınca yıllardır tek bir gelişme bile yok.'' 21

Sessizliğini koruyunca ve cevap vermeyeceğini anladığımda tekrar önüme döndüm. Ağlama hissimi asla bastıramıyordum. O kadar saçmaydı ki her şey. O kadar boktan bir hayatım vardı ki. Kimseyi hayatımdan çıkaramıyor ama bunların içinde de bir ben debelenip duruyordum. Kurtulmak bir yana dursun daha da 41

dibe batıyordum.

''Duymuşsundur olanları...'' dedim titrek bir sesle.
Elbette duymuştu biliyordum. Derin bir nefes aldı. ''Babamın yaptıklarından, mahallenin söylediklerinden, hatta annenin tavrından da haberin vardır.''

''Mahru bırak diyorum sana...'' dedi bana dönerek. O kadar rahat söylüyordu ki bunu. Gözlerimde ki yaşlı hali görünce içinin gittiğini de hissediyordum. ''Annemin ne söylediği umurumda değil...'' diye yineledi tekrar. Benim umurumdaydı ama.

''Senelerdir belki beni kabul eder diye beklerken...'' deyip önüme döndüm. Titreyen çenemi ondan saklamaya çalıştım. Biriken yaşlardan sebep önümü de doğru dürüst göremiyordum. ''Şimdi bu olanlardan sonra asla istemez beni.''

''Ben istiyorum.'' Dedi tok bir sesle. Bana bakarak konuşuyordu hissediyordum ama ben ona bakamıyordum. ''Sana diyorum ki kimsenin seni kabullenmesini beklemene ihtiyacımız yok. Senelerdir bizi eziyet ediyorsun. Bir Allah'ın kuluyla muhatap etmem seni Mahru. Bambaşka bir yerde bambaşka bir düzen kurarız. Semih'e bir iş...'' dediğinde çatık kaşlarımı ona çevirdim. Abimi onun dünyasına asla sokmazdım.

''Tamam...'' dedi korkumu bilir gibi. ''Tamam bizimle bağlantısı olmayan bir yerde sokarım işe. Sen nerede, nasıl istersen

Mahru... Babanın düzelmeye niyeti yok. Çabalama artık. Bırak her şeyi, bırak ben düzenimizi kurayım..."

Ailemden vazgeçmemi söylüyordu bana. Babamdan vazgeçmemi. Bunu yapamayacağımı bile bile istiyordu. Aile benim için öyle bir şey değildi. Sıkıntıda, zorlukta hemen vazgeçilmezdi. İnsan ailesi için çabalardı. Benim senelerdir Çakır ile düzgün bir hayat için çabalamamda onu ailem olarak görmemden kaynaklıydı.

"Sen yapabilir misin?" dedim sinirle tekrar kendimi ona çevirerek. "Sen vazgeçebilir misin ailenden, bu yaşamdan. Çünkü sizinki de düzelecek gibi durmuyor."

Konu tekrar ona dönünce derin bir soluk alarak önüne döndü. Bizim ikimizin de yaraları aynı yerdeydi. Kendi ailesinden vazgeçemezken bana böyle bir seçenek sunması bile sinirlerimi daha da bozuyordu. Kimsenin kimseden vazgeçmesine gerek kalmadan normal bir yaşam sürmek istemek çok mu zordu?

Gözlerim dolu dolu elimin altında ki domatesi hızla keserken "Baban hastanede-" dedi bir anda ve o bıçak benim elimi nasıl kesti anlamadım bile.

Çakır'ın yüzü buruşup bana doğru adımladığında elimi tutup parmağımda ki kesiğe bastırmasıyla fark ettim ben elimi kestiğimi. "Na-nasıl?" diye sordum panik içinde. "Nasıl

hastanede. Ne oldu?''

Herkes kendi canına yanıyordu işte. Ben babam için endişe doluyken Çakır'ın tüm dikkati bendeydi. Parmağını bastırdığı yerden çekti parmağıma baktı ve tekrar yüzü buruşurken ''Çakır...'' dedim sıkıntılı bir soluk vererek. ''Babama ne oldu?''

Sesim bağırır gibi çıktığında ''İyi..'' dedi yüzüme bakıp. ''Gel şuraya önce şunu halledelim.''

Başparmağını sıkı sıkı kesik yere bastırırken beni içeri doğru çekti. Hemen salonda duvarda asılı olan ecza dolabını gördüğünde beni sandalyeye oturttu ve parmağını elimden çekmeden tek eli ve dişleriyle o yara bandını açmaya çalıştı. 25

''Çakır...'' dedim inatla.'' Allah aşkına bir şey söylesene...'' İki kelime edip susmakta neyin nesiydi. 1

Önümde diz çöktüğünde açtığı yara bandını parmağıma sararken ''Meyhaneye aldığı kadınlardan bir iki tanesi bir yerde çalışıyormuş...'' dedi. Yerden kalkmadan gözlerimin içine bakarken kesik parmağıma şefkatle dokundu. ''Orası da pek öyle küçük yerler değilmiş... Bilmiyorum Mahru...'' dedi dudak bükerek. ''Ben öğrendiğimde olan olmuştu zaten. Babanı biraz hırpalamışlar ama iyi...'' diye özellikle vurguladı. ''Hastaneye götürmüşler, bir iki pansuman falan yapmışlar büyük bir şey yok. Gelmeden önce Semih ile konuştum. Yemek falan yemiş, 17

uyuyormuş. İyiymiş yani. Meyhaneyi de dağıtmışlar biraz. Oraya da usta yolladım. ''

O an telefonumu kapattığım için öylesine büyük bir vicdan azabı duydum ki. Babam hastanedeyken ben burada olduğum için öylesine kızdım ki kendime.

İçim içimi yerken "gidelim..." diye ayaklandım ağlamak üzere. ''Ya yine gelirseler...'' Dedim panikle. ''Babam için ya yine gelirseler.'' Ama o beni omuzlarımdan tutup tekrar oturttu kalktığım yere.

Elleri saçlarımı ve yüzümü iki yandan kavrarken gözlerinin içine bakmamı istercesine kendine çevirdi beni.

''Turan ve Kanca evin oralarda...''dedi. Bana gelmeden her şeyi düzene sokmuştu. Mavileri benim dolu gözlerimden sebep çaresizce bana bakarken "Bu olayı da araştırıyorum ben merak etme... Böyle bırakmayacağım elbette. Sana söz veriyorum..." dedi gözümden akan tek bir damla yaşı parmağının ucuyla silerken. ''Gözünden akan değil biriken her bir damlasını misliyle ödeteceğim."

Hangi tarafa yansam bilemedim. Böyle bırakmazdı da onun da başı belaya girer miydi? Yapma desem babama tekrar gelirlerse babam onlarla asla başa çıkamazdı. Olayı Çakır'a bıraksam onun başı belaya girerse ne olacaktı? 2 günlük

kaçmak istediğim yerde bile sıkıntılar daha da üstüne binerken elini yüzümden ittim ve kendi yüzümü kendi avuçlarımın içine alırken başımı öne eğerek burnumu çekerek sessiz ama içli içli ağlamaya başladım. 16

En son dayanamayıp elimi dizlerimin üzerine kapattığımda kafamı da gömerken "Çok yoruldum..." diye mırıldandım hıçkırıklarımın içinde. "Sade, sıradan bir yaşam isterken her şeyin tam aksi olmasından çok yoruldum ben artık. Hiçbir şey düzelmiyor..." derken kesik kesik hıçkırıklarımla eli saçlarımı buldu. Saçlarımın arasına değen alnı, tutamlarımda dolanan nefesini hissederken "Söz veriyorum..." dedi. Eli saçlarımı okşadı rahatlatmak ister gibi, dudakları ihtiyaçla saçlarıma kapandı. Öptü, öptü, öptü... "Söz veriyorum düzelteceğim ben her şeyi..." 149

Ve ben yine ona inandım... 88

... 4

Şimdi elimde bir bıçakla, karanlık evde yine dibe çökmüş bir haldeydim işte. Verilen sözler yine hiç olmuş ve o süreçte benim kayıplarım artıp durmuştu. Çakır'ın elime tutuşturduğu bıçaktan sonra tek bir kelime etmemiş, kimsenin yüzüne dahi bakmadan eve atmıştım kendimi. Benden sonra ne yaptılar hiçbir bilgim yoktu. 21

Tenimde, elbisemde hatta ağlarken yüzümü sildiğim için 25

yüzümde bile onun kanı vardı. Her yere öylesine bulaşmıştı ki sildikçe daha da yayıldı her yanıma. Elimde ki bıçak yere düşmüş, kapıya yaslanmış geçmiş ve şimdi arasında can çekişirken bağırma sesleri duydum ama bunlar neyden kaynaklıydı hiç bilmiyordum. Ellerimi kulaklarıma kapattım ve her şeyi susturmak istercesine bambaşka şeylere odaklanmaya çalıştım ama olmadı. Yine her şey ona çıktı. O kadar hayatımın içindeydi ki, o kadar karışmıştı ki bana düşüncelerimde bile kendinden başka bir seçenek bırakmamıştı bana.

Çakır ile biz küçüklüğümüzde tanışmıştık. Babasının kısa bir süreliğine iş için ya da bir şeylerden saklanmak için bilemiyorum bizim mahalleden bir ev tutup birkaç aylığına taşınmasıyla kesişmişti bizim yollarımız. Babası ortadan kaybolup annesiyle kalınca ortaokulda son sınıfı birkaç ay bizim orada okumuştu. Her sabah okula giderken denk gelirdik.

O zamanlar benim için çok farklıydı tabii bu durum. 4 yaş vardı bizim aramızda. Çakır 8. Sınıftayken ben 4.sınıftaydım. O yüzden her sabah yollarımız kesiştiğinde bana olan bakışları çok rahatsız ederdi beni. O zamanlar aşk meşk hak getire tabii...

Bir anlam yükleyemezdim ama köşe başında onunla karşılaşacak olma hissiyle de kalbim kamaşırdı. Evet evet tam olarak buydu hissettiğim. Uyuşukluk, tedirginlik ama bunun yanında hafif bir kalp çarpıntısı.

Bunları düşününce gülümsemeden edemedim. O zamanın hissettirdikleri, zaman geçmesine rağmen bıraktığı izler öylesine güzeldi ki. Eskisi gibi olmayı, o saf hisleri öylesine özlemiştim ki...

6

Aramızda hiçbir şey geçmedi o dönem. Aramızda ki bağ o yolda sessizce, yan yana yürümekle başladı. Ama zamanla ben onun için hazırlanmaya başladım. Geceleri saçlarımı örerdim sabah dalgalı olsun diye. Rengârenk hırkalar giyerdim. O da bunu fark ettiği an gülümserdi.

144

Bir gün, ilk konuşmamızda "sen bana güzel gözükmek için mi böyle şeyler yapıyorsun. Sende mi aşık oldun bana." Diye sormuştu o yolda. O kadar utanmıştım ki. Yanaklarım al al olmuş, o an saçımı başımı dağıtıp hızla kaçasım gelmişti.

226

Yalan olduğundan değil doğru olduğundandı bu paniğim, telaşım. İlk tokatımı o gün atmıştım ona. Aşk kelimesi o yaşımda çok büyük bir kelimeydi benim için. Büyükler aşık olurdu. Annemle babam aşıktı evet ama onlar büyüktü. Ben hiç küçük aşık olan görmemiştim, duymamıştım.

46

Tokat atınca bana kızar sansam da gülmüştü. Sanırım bu kabullenmekti onun dilinde. Hızlı hızlı koşa koşa gitmiştim o gün yanından ama o günden sonra aklımda hep sende mi bana aşıksın? Sorusu dönüp durmuştu. O bana aşıktı yani. Ben onun bana aşık olması hissiyle bile utanıp ağlamak istemiştim. Böyle

64

cümleler çok büyüktü, çok büyüktü...

Şimdi kendi halime gülüyorum düşündükçe... Biz bir süre daha o yolu sessiz sakin yürüdük durduk ama bu sefer uzak değildi adımlarımız. Dip dibe gitmeye başladık. Ufak tefek sohbetler bile etmiştik. Tabii aramızda hiç aşk meşk mevzuları geçmemişti benim tepkimden sonra.

Birkaç ay sonra babasının onları alıp götürmesiyle bizim için her şey bitti diye düşündüğüm bir anda birkaç ay sonra yaz tatilinde Çakır'ı mahallede görmemle koşup boynuna atlamam bir olmuştu. O liseye geçmişti ve mahalleden bağını hiç koparmamıştı. Gelip gitmesi için en önemli sebebi benken Tilki, Turan, Kanca ile kurduğu arkadaşlıklarda bahanesi oldu. Onların dostluğu gittikçe büyüdü, bizim aramızda ki bağ.

Zaman geçti biz büyüdük. Liseyi de bitirmesiyle mahallede ki o eski evi aldı Çakır. Onlar için para sorun değildi. Babası da onu ikileten bir adam değildi. Bana yakın olmak için o evi hiç kapatmadı.

Arkadaşlarıyla da orada toplanırdı. Zengin olduklarını tüm mahalle bilirdi zaten ama git gide daha da arttı bu zenginlik.

Bizim gençler babasının arabasına bile izinsiz binemezken Çakır'ın araba tutkusu sebebiyle mahalleye geldiği arabalar imrenilecek gibiydi. Kızların da gözü Çakırdaydı tabii ki. Hem onlar için bu mahalleden kurtulma kapısıydı hem de

fazlasıyla yakışıklıydı. E mahallelinin sevmesiyle de artıları hep çoğalıyordu. Çünkü Çakır hiçbir zaman kendi annesi gibi üstten bakan bir adam olmadı. Kendi büyüdükçe etrafına uzattığı elde o kadar büyüdü. Herkese koştu, birçok kişinin borcunu kapattı, her ay neredeyse tüm mahalleye erzak dağıttı, kurbanlarda bir sürü aile için kurban kesti. Mahallede darda kim varsa hiç düşünmeden koştu. Bunu da hep el altından yaptı, gösterişten kaçındı. Böyle olunca da herkes tarafından çok sevildi. 97

O kimseye yüz vermedi ama. Hatta ilk arabasının plakasını bile MHR yaptı herkese duyurmak ister gibi. Zaten bilen biliyordu da böyle açıkça olunca daha farklı oluyordu işte. Herkese arabalarını hiç düşünmeden verirken onu bir kişiye bile vermedi. Tabii o plakayla birlikte abimde kesin olarak öğrendi bizi. Öğrendi de o kabullenmedi. Herkesin istediği adamı o benim için istemedi... 177

Kulaklarımın kapalı olmasına rağmen duyduğum uğultulu seslerde kesilince ayaklandım. Geçmişin hissettirdikleri ve şimdi olduğumuz durum beni beklemediğim kadar derinden sarsmıştı. Dizlerim dahi titrerken yavaşça ayaklandım. 1

Ayaklarım zemine güçle bassa da sanki bedenimi taşıyamıyor gibiydi. Sanki ben bir savaştan bu gece yenilgiyle çıkmışım gibi bir his vardı içimde. Daha ilk günden onu görür görmez hissettirdikleriyle ona yenilmişim gibi hissettim. 3 senem boşa gitmiş, onca kaybı ben vermemişim gibi hissettim. 8

Adımlarım önce yatak odasına gitti. Öfkemi taze tutmak adına dolabın kapağını açtığımda onun beyaz o kanlı gömleğiyle karşılaştım. Baktım, baktım, baktım. Gözlerimden yaşlar süzülürken dolabı kapatıp yavaşça banyoya yöneldim.
Elim ışığa dokunduğunda karanlığa alışmış olan gözlerim rahatsızlıkla kısıldı. Başım şiddetle ağrıyordu. Aynada kendime baktım. Üzerimdeki ellerimde ki ve yüzümde ki kanlar basit bir kesik değil onun ruhundan kopanlar gibiydi. 42

Titrek ellerim önce elbisenin fermuarını çözdü. Askılarından tutup omuzlarımdan düşürdükten sonra iç çamaşırlarımı da aheste aheste çıkardım. Banyonun beyaz zeminine düşen elbiseleri yerinden kaldırmadan duşakabinin içine attım kendimi. Soğuk suyun tenimde bıraktığı hisle titrerken içimin yangını bir an bile dinmedi. 3

Su aktı, beyaz zemine düşen damlalar onun kanıyla bulandı. Gözümü bile kırpmadan dağılışını izledim. Söyledikleri bana öylesine dokunmuştu ki beynimde yankılandı durdu. Gözlerimin gördükleri, zihnimin tekrarladıkları ondan ibaretti. Bekledim, rahatlayana kadar suyun altında öylece bekledim. Kaç dakika durdum, saat belki de bilmiyordum. Suyun içinde tenim buruş buruş olana kadar bekledim. 4

O kadar fazla suyun altında durmama rağmen gözlerimde ki makyaj kalıntıları hala çıkmamış, gözlerimin altında rimelin 2

kalıntıları kalmıştı. Aldırış etmeden bornozu üzerime geçirdim, oldukça gevşek bir şekilde kuşağını bağladım ve beyaz havluyu saçlarıma dolayarak kanlı elbisenin üzerine basarak banyodan çıktım. 2

Elim ışığı kapatacaktı ki tesadüfi bir bakışla dondum kaldım titremeye başladım. 99

Tam banyonun karşısında ki tekli koltukta oturan Çakır gözlerini bir an bile çekmeden bana bakıyordu. Yıllardır unuttuğum ama tanıdık olan bu görüntüyle ona doğru adımlarken ''sen...'' diyebildim sadece. Nefesim kesildi sonra yutkunup devam etmeye çalıştım. ''Sen ne arıyorsun burada?'' 123

Çatılmış kaşları, masmavi gözleri tepkisizliğini korurken konuştuğu an patlayacakmış hissini de beraberinde getiriyordu. Gözlerinde ki öfke bir an olsun durulmamıştı fakat beni bu halde beklemiyor olsa gerek kısa bir an afallama yaşayarak gözlerini kaçırdı ve ''üzerini değiş.'' Dedi emir verir gibi. 79

Çıkalı birkaç saat olmuştu ama o soluğu benim yanımda almıştı. Daha gelişini toparlayamadan ikinci bir yüzleşmeye hazır hissetmiyordum kendimi. ''Hayır..'' dedim hiç düşünmeden. ''Sen şimdi direkt olarak buradan çıkıyorsun.'' Elim kapıyı gösterirken yüzünü bana döndü ve çatık kaşları aynı şeklini korudu. 8

Gitmeyeceğine dair kararlı bir bakış vardı yüzünde. 'Ne olur.' 10

Diye yalvardım içimden. 'Ne olur git.' Ben ona direnememekten o kadar çok korkuyordum ki. 10

Uzun boyu aniden ayağa kalktığında bir gölge oluşturdu. ''Merak etmiyor musun?'' diye sordu dingin bir ses tonuyla. Bu sefer benim de kaşlarım çatılmıştı. Neyi diye sorguladığımı anlamış olsa gerek ''O iti...'' diye vurguladı. ''Orada bıraktın gittin merak etmiyor musun ne olduğunu? '' 125

Bir an olsun aklıma Ferman gelmemişti. Orada bırakıp giderken ne sesini işitebilmiştim birilerinin ne de yanımda kim olduğu aklıma gelmişti. 3

Ben 3 sene sonra öyle büyük bir şok yaşamıştım ki Çakır ile Ferman'ı yan yana bıraktığımı idrak edememiştim bile. Korkuyla çarpan kalbimle ''Bir şey yapmadın değil mi?'' diye sordum. 7

Gergin yüzünde ki dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, sustu.

Sonra gözleri üzerimde dolandı durdu ve ''Neden ona gittin?'' diye sorduğunda kalbime dayanamayacağımı hissettiğim büyüklükte bir sancı saplandı. O bana öfkesinin arkasına gizlediği o acıyla bakarken ben kelimeleri seçmekte zorlandım. 47

Seçtiği ton tüm öfkesine rağmen konuşmak ister gibiydi. 1

''Neden yaptın?'' diye sordum bende karşılık olarak. İkimizin de o kadar çok sorusu vardı ki. Peki bunca yaşanandan sonra 14

alacağımız cevaplar bizi eskiye döndürebilecek miydi? 14

Eli bileğimi sert bir şekilde kavradığında bana doğru bir adım yanaştı. Tam önümde dururken dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdı ve ''Neden?'' diye tekrarladı dişleri arasından. ''Neden ona gittin?'' 117

Tenime dolan nefesi, ıslak saçlarıma karışınca soğuğunu çekti. Nefesini ruhuma üflüyordu sanki ama bu yangınımı söndürmek bir yana harlamaktan başka bir halta yaramıyordu. Bu hissettiklerimle ağlamak istedim.

Karanlık bir odada, buram buram kokusunun eşliğinde zihnimde kelimeleri toplamak bir hayli zorken kaçmak için ileri doğru bir iki adım attım.

Kolumu bıraktı, üstelemedi. Ona doğru döndüğümde ise gözlerinde gördüğüm ürkütücü görüntüyle irkilme hissine engel olamadım. Yine de gayet dik durmaya çalışarak ''neden soruyorsun bunu?'' dedim son kez vazgeçirmek ister gibi. ''Artık konuşmamız yersiz, şimdi çıkıp gidersen-'' 2

Fakat onun irileşen gözleri sözümü kesti. ''Neyi yersiz?'' Diye sordu öfkeyle. "Sen beni bıraktın gittin. Üstelik adam sana aşık...'' dedi üzerime yürüyerek. Deli gibi titreyen bedenimle kalbimde duracak gibi oldu sakinleşmeye çalıştım. Bir iki adım gerilesem de bu belirgin bir adım değildi. Onun beni yakalaması da çok uzun sürmedi. 38

Gözlerinde ki öfke kadar kırgınlıkta bir an bile silinmemişti. ''Adam sana çocukluğundan beri aşık...'' diye yineledi ''Ben bunu hazmedemezken, sen...'' dedi kesik kesik nefeslerinde. Gözleri böyle olmasın dercesine bana bakarken bunun boşa olduğunun da bilincindeydi aslında. ''Sen benim arkamdan bir an bile düşünmeden ona gittin Mahru. Bu konuşamı yersiz olan?''

Şu an biliyordum ki ne dersem diyeyim onun öfkesini harlamaktan başka bir işe yaramayacaktı ama bana bıraktığı hislerle ben de öylesine dolmuştum ki.

Ona doğru adımladım hiç düşünmeden. Bedenimin güçlü bir şekilde karşısında durmasına rağmen gözlerim ve ruhum öylesine yorgundu ki...

''Sen...'' dedim başımı ona doğru kaldırarak. En az onun kadar bende ona öfkeliydim. Ben de bıraktıkları öylesine derin yaralardı ki... Zaten allak bullak olmuş ruh halimle gecenin son direnişini yaşıyordum sanırım. ''Sen bana senelerce hesap verdin mi? Şimdi neyin hesabını soruyorsun sen benden. Sen benim yanımdayken bile kaç kez tek bıraktın unuttun mu?'' diye sordum sesimin tonuna asla dikkat etmeden. Yaşanılanlar bir bir düştü aklıma. ''Sen bana söz verip tutmadıklarını hatırlıyor musun? Ben kaç kez senin için öldüm öldüm dirildim sayabildin mi sen?''

İki kelime etmek bile sesimi titretti ama buna rağmen karşısında dik durmaya çalıştım. Dik durmakta istemedim. Deli gibi ağlamak geldi içimden ama iki adımlık mesafede bile beni saramayacak kadar uzaktık onunla. Benim bu tavrımda onun sarsılmasına sebep olmuştu aslında.

''Bırak dedim sana kaç kez, ben her gün seni düşünmekten yoruldum. Yakalandı mı, başına bir şey mi geldi. Bir insanın...'' dedim vurgulayarak. Gözümden akan tek bir damla yaşa engel olamadım, gözünün içi titredi. ''Telefonu kapalı olunca aklına ilk gelen şarjı mı bitti olur. Benimkiler?'' diye sordum ama ne yazık ki bir cevabı yoktu. ''Yakalandı mı, öldü mü? Bunlardan ibaretti benimkiler. '' diyerek yüzüne vurdum. ''Ya benim...'' derken ellerim yüzüne dokunmak istedi parmak uçlarım sızladı. ''Tek ailem sendin...'' dedim kısık bir sesle. ''Ben seninle birlikte ve yine senin yüzünden var olan ailemi de kaybettim.''

Aramızda ölüm sessizliği oluştu bir süre. Ben dolan gözlerime lanet okurken o görmezlikten geldiği o hislerle belki yıllar sonra ilk kez yüzleşti.

''Ben...'' dedi tok bir sesle. Gözlerinden geçen kırgınlık, muhtaçlık hissiyatıyla boğazımın kuruduğunu kalbimin teklediğini hissettim. ''Benim kayıplarım Mahru?'' diye sordu. Gözünü bile kırpmıyordu. ''Mahru ben senden ibarettim. Sen benden gittikten sonra, özellikle...'' diye vurgularken dişlerini

sıktı. ''ona gittikten sonra ne oldum ben hiç düşündün mü? Ben o dört duvar arasında ne oldum sen düşündün mü?'' 214

Gözlerini kısmış, beni dikkatle izlerken bakışları bornozuma kayıyor ama hemen toparlıyor, kendine de direniyordu. 102

''Bırak demiştim sana.'' Dedim net bir ifadeyle. ''Defalarca kez bırak demiştim. Söz vermiştin. Sen o gece, o cinayeti işlerken beni düşündün mü?'' 48

''Biliyordun...'' diye bağırdı sesinin tonuna dikkat etmeden. Eminim tüm apartman bizi dinliyordu. Belki de kapıdalardı hiçbir fikrim yoktu ama tüm mahallenin gözünün kulağının bizde olduğuna o kadar emindim ki. ''Sen benim hayatımı biliyordun...'' aramızda ki mesafeyi kapatmadan birkaç adım öteden ama tüm soluklarını hissedebileceğim bir mesafedeydi. ''Bile bile kaldın sen. Bile bile devam ettin.'' Nefeslerinde saklı hisleri, öfkesi, nefreti, kırgınlıkları ama tüm bunlara rağmen bana karşı duyduğu sonsuz sevgisi gizliydi. Sahi bir sınırı var mıydı bunun? Sevgi tükenir miydi? 83

''Benim bildiğim bunlar değildi..'' diye bağırdım. Bana yükledikleri acımasızcaydı. ''Sen çocukluğumdan beri hayatımdasın. Ben o zamanlar sizin işlerinizle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Öğrendiğimde zaten seneler geçmişti. Takdir edersin ki onca senenin üstüne, yaşanılanlardan sonra ben gidiyorum demek kolay olmuyor...'' Ben gitsem de o peşimden 82

gelirdi zaten ikimizde biliyorduk bunu. ''Öğrendiğimde de ben bunu kabul etmedim ki. Sen bana sözler verdin, düzelteceğim dedin durdun. Şimdi bu söylediğin...'' dedim yüzümü buruşturarak. ''Çok saçma. Sanki ben tüm bunları kabul etmişim de seni kötü gününde bırakmışım gibi.'' 82

Onun tarafından algılanan tam olarak buydu sanırım. Bu da benim için büyük bir hayal kırıklığıydı aslında. ''Benim vazgeçişim tek bir hatayla olmadı.'' Diye vurguladım. O görmüyorsa benim yüzüne vurmak hakkımdı. ''Ben senelerce bizim için çabaladım, her şeyi halının altına alttım. Ben senelerce bekledim, düzelsin istedim. O gece son noktaydı.'' Dedim net bir ifadeyle. 24

Duyduklarıyla memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu, gözlerini kaçırdı fakat kulaklarını tıkayamazdı ya. Söylediğim her şey doğruydu sonuçta. Çakır'ın gözleri kısa bir an beni bulduğunda ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

''Yine de...'' dedi soğuk bir sesle. ''Ona gidişin anlayabileceğim, kabulleneceğim bir şey değil.'' 166

Bu sözler ne anlam ifade ediyordu bilmiyorum ama sesinde ki soğukluk beni korkutmuştu. Bunu hissetmiş gibi birkaç saniye sustu ve elini kısa saçlarının arkasına attıktan sonra sıkıntıyla soluklandı. ''Ben ömrüm boyunca senden başkasını bilmemişken, bu benim anlayabileceğim bir şey değil.'' Diye 105

mırıldandı dudakları arasında kendi kendine konuşur gibi. ''Ben bununla yaşayamam.''

Ruhum ve kelimelerim sessizliğe gömüldüğünde daha da dibe itmek ister gibi ''Neden?'' diye sordu bir anda soluk soluğa bana bakarak.

O kendinden emin duruşu gitmiş, sanki omuzları çökmüş gibi bana bakarken onun da tükendiğini hissettim. Fakat ben yine de tüm tükenmişliğime rağmen şimdi onu sarıp sarmalamak istedim. Öyle bir hissiyattı ki bu, öyle bir bağlılıktı ki, en çok o yaksa da canımı yine onun yanıklarını ben sarmak istedim. Ama biliyordum ki ikimize de iyi gelmezdi bu. Benim onu sarıp sarmalamam demek aynı kısır döngüyü kabul etmek demekti.

''Neden?'' dedi tekrar güçsüz bir sesle bana bakarak. ''Neden ona gittin?''

Belki de kelimelerle yıkmak gerekirdi. Kendinden uzaklaştırmak için canını daha çok yakmak gerekirdi. ''O bana daha-'' *iyi geldi* diyemeden sustum. Kendime küfrettim, yine onun canını yakmamak için sustum. Onu yaralamak isteyen aklım ama beni durduran kalbime lanet ettim sustum. Çenem titreyip, dudaklarımı kemirirken bedenim de bu ikilem içinde dengesini şaşırdı ve ben şuraya düşüp bayılmamak için elimle yüzümü sıvazladım.

Anladı sanırım. Elimi yüzümden çektiğimde o karanlıkta bile gözlerinden ufak bir umut parıltısı geçti ve bana yanaştı. Aramızda ki mesafeler yana yana kül oldu. Tam dibimde durduğuna elleri seneler sonra belimi kavradı ve ben bu dokunuşla titremeye başladım. Alnını alnıma yaslayıp benimle geri doğru adımlarken ''Mahru...'' dedi hasretle boyun eğer gibi. 85

Ona karşı koymayışımla gözleri kapanırken ''ilk duyduğumda seni anlamaya çalıştım, bekledim..'' diye açıkladı sessizce. Birlikte geri doğru adımlarken nefeslerimiz de birbirine karışıyordu. 14

Alnını alnımda oynatırken tenimi hissetmek istercesine bornozun üzerinden belime avuç içlerini bastırıyordu. ''Daha ilk günden haberim oldu ama sen vazgeç diye bekledim. O yüzden o lavuğa kimseye el sürdürmedim, o yüzden bu kadar rahat davranabildin. Ama vazgeçmedin Mahru...'' derken tam bu noktada kırgınlığını tonundan hissedebiliyordum. "Son güne kadar bekledim ama geçmedin." 60

Ellerimi göğsüne koydum gayriihtiyari. Bu dokunuşu özlediğini dokunduğumda titreyen göğsünden anladım. ''Ona da böyle dokundun mu?'' diye sordu. Sesinde ki acı tenimi kavurdu. ''O da seni sardı mı böyle?'' dedi eli belimde kımıldarken. ''Onu da aynı şefkatle aldın mı kollarına? Ona da nefes oldun mu Mahru?'' diye sorduğunda bu ihtimallerle bile kendini o kadar çok sıkıyordu ki. Alnıma dokunan alnında ki o damarın atışını 137

hissedebiliyordum. Dokunuşlarıyla hissettiğim duygu beni parmak uçlarıma kadar uyuşturdu. 137

Cevabı hayırdı ama bunu ona söylemek ne kadar doğruydu bilemedim. Tüm uzuvlarım uyuşmuştu. Onun nefesi, onun dokunuşlarıyla, onun yönlendirmeleriyle hareket ediyordum. Cevap alamadıkça nefesi kesilir gibi oluyordu, yüzümde ki sıcaklık artıyor, içinin yangını tenime vuruyordu. 12

Tam olarak sırtım orta sertlikte duvara çarptığında durduk. Gözlerim kapandı. Belimde kıpırdayan elleriyle zaten gevşek olan kuşak çözüldü ve ben onun karşısında çırılçıplak kaldım. 335

Titrek soluklarıyla tenim onun tenine sürtünürken, tek bacağı iki bacağımın arasına girdi ve istemsizce onu hapsettim. Karnımda dehşet bir his uyanırken, tarifsiz bir sızıda saplandı. Alt dudağımı dişlerim arasında ihtiyaçla ezdim. 57

''O kadar çok yemin ettim ki, öyle yeminler ettim ki Mahru. Seni de beni de bitirecek o kadar çok yemin ettim ki her gece...'' dediğinde içli bir soluk alarak devam etti. ''on dokuzumda yaraladın, yirmi dokuzumda öldürdün...'' dedi beni de öldürmek ister gibi. ''Şimdi bunca şeyden sonra bu halimi gören herkes yüzüme tükürür...'' dedi kendinden iğrenir gibi. ''Ama yine de şuran...'' dediğinde bir eli yavaşça yukarılara çıktı. Bornozun aralık bıraktığı boşluktan iki parmağını sol göğsüme vurdu hafifçe. ''Şuran benim için bir an için bile olsa sızladıysa, pişman 279

olduysan ben tövbe ederim Mahru..''

On dokuzundayken onu kısa süreli terk edişimi yaralama, yirmi dokuzunda Ferman'a gidişimi ise ölüm olarak görmüştü. Yine de hissettikleriyle, kırgınlıklarıyla, gururunu ayaklar altına alarak bizim için bir kez daha şans istemişti.

Göğsümde ki parmaklarını tenime sürterken özlediğim dokunuşlarıyla kendimi kastım. Sözleri tenimden ruhuma fısıltılar şeklinde ulaşmış onsuz ölü olan ruhuma bir nebze can olmuştu. Fakat bu benim istediğim bir durum değildi. Bu çok korkutucuydu. Sesinin, dokunuşlarının bana hissettirdikleri benim bunca zaman savaştığım şeyi alt etmesinden sebep paniklememe sebep oldu. Elim onu itmek istedi, itemedi.

Başımı ona doğru kaldırdığımda saçlarımda ki havlu ayaklarına düştü, gözleri açıldı. Islak saçlarım gömleğinin üzerine döküldü, gözlerini kısa bir an için kapatıp derince soluklandı. Tüm direnişlerimize rağmen birbirimize biraz daha sokulduk.

Gözleri açıldığında özlemini ve bana yenilişini öyle iyi görebiliyordum ki. Bundan korktum. Ona yenilmekten, onun bana yenilmesinden korktum.

Saçlarım onun tenine ıslaklığını yayarken elimin altında ki kalp atışlarından dahi korktum. Tereddütle, sırf bizden vazgeçsin diye ama yüzüne bakmadan, kalbinden de bir an olsun bakışlarımı çekmeden olumsuz anlamda başımı salladım.

Onca yaşanandan sonra onun bana verdiği şanstan ikinci kez vazgeçişimdi bu. Sessizliği duyduğum şu saniyelerde odaklandığım tek şey kalbinin atışlarıydı. Elimin altında ki kalbinin ritmi yavaşladı, ben öldüm sandım. Keskin bir soluk aldığında titreyen göğsünü belli belirsiz okşadı parmaklarım. 42

Korkarak başımı yüzüne doğru kaldırdığımda gözlerimin beni ele vermesinden deli gibi korksam da onun gözlerinden geçenleri görmek istedim. Dişlerini sıktığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum. Hayal kırıklığı barındıran bir yüz ifadesi vardı. Bu cevap beklediği bir cevap değildi ve sanki bizim için verdiği o şansı da tüketmişim gibi gözlerime ilk geldiği öfkeyle baktı. 7

''Sen gittikten sonra...'' dedi başını biraz geri çekerek. Eli belimden ayrılmadı, bana sokulduğu mesafeden çekilmedi. ''O iti elimden almak istediler ama başaramadılar...'' Sesinde ki soğukluk yine ondan korktuğum boyuta gelmişti. Gözleri çıplak tenimi arsızca süzerken direnişi gözle görülür şekilde ortadaydı. Yutkundum. ''Şimdi deponun birinde beni bekliyor.'' Dediğinde sesinde bir katilin soğukluğu vardı. Bir an bile düşünmeden onu öldüreceğini o kadar iyi biliyordum ki. 33

Fakat o benim düşüncemin aksine ''Ama onu öldürmeyeceğim Mahru...'' dedi. Anlamamış gibi kaşlarımı çattığımda aklından geçenleri okuyamıyordum. Bu vazgeçtiğinin bir göstergesi miydi 3

yoksa bitmek bilmeyen bir pes etmeyiş mi? Güçlü durmaya çalıştığı tavrının arkasında ki dağılmışlığı ben görebiliyordum. Tahmin ettiğinden fazla tanıyordum onu. Hayal kırıklığını gücünün arkasına saklamaya çalışıyordu.

3

''Bakma öyle...'' dedi gözlerini kısarak. ''Senin ona gitmene de onun sana gelmesine de izin vermeyeceğim.'' Bu konu da o kadar katıydı ki. Buzdan duvarlarının ardında yanan bir kalp ve o kalbin vurduğu bir ben vardım.

37

''Demiş ki bir iki saat önce...'' dedi kaşları cesaretinden dolayı havalanırken ''onlar beni öldürecek kadar cesaretliyse ben senin uğrunda ölmeye çoktan hazırım...''

97

Bunu Çakır nasıl öğrenmişti diye düşünmedim çünkü eminim bizi duyan biri yetiştirmişti.

Bakışları çıplak tenimde dolanırken eli bornozun kuşağına gitti. Kuşakta aheste aheste oyalanırken tenimi izlemektende geri durmadı. ''Bir kaza kurşununa gider, bir trafik kazasında geberir bilemem...'' derken ciddiyetle dudak büktü. Sonra bana döndü. Oldukça gergin bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken yıllar öncesinde o günü bana hatırlatmak ister gibi ''Ama ben...'' dedi o bornozun kuşağına sıkı bir düğüm atarak. Gerçek yıllar sonra ilk kez yüzüme vuruldu. ''Karımın uğruna birinin ölmesine asla izin vermem.''

485

kadar katıydı ki. Buzdan duvarlarının ardında yanan bir kalp ve o kalbin vurduğu bir ben vardım. 37

''Demiş ki bir iki saat önce...'' dedi kaşları cesaretinden dolayı havalanırken ''onlar beni öldürecek kadar cesaretliyse ben senin uğrunda ölmeye çoktan hazırım...'' 97

Bunu Çakır nasıl öğrenmişti diye düşünmedim çünkü eminim bizi duyan biri yetiştirmişti.

Bakışları çıplak tenimde dolanırken eli bornozun kuşağına gitti. Kuşakta aheste aheste oyalanırken tenimi izlemektende geri durmadı. ''Bir kaza kurşununa gider, bir trafik kazasında geberir bilemem...'' derken ciddiyetle dudak büktü. Sonra bana döndü. Oldukça gergin bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken yıllar öncesinde o günü bana hatırlatmak ister gibi ''Ama ben...'' dedi o bornozun kuşağına sıkı bir düğüm atarak. Gerçek yıllar sonra ilk kez yüzüme vuruldu. ''Karımın uğruna birinin ölmesine asla izin vermem.'' 485

-Bölüm Sonu 47

Oy vermeyi unutmayalım olur mu? 😊❤️ 25

İnstagram: humeyraao

★ 8,93 Bin
10,4 Bin
Paylaş

3. Bölüm

101 Bin ★ 8,02 Bin 13,7 Bin

...

Meyhanenin kapıları ardına kadar açık olmasına rağmen gündüz vakti pek kimse ortalarda gözükmüyordu. İsmail, tezgahın arkasında yere doğru eğilmiş hareket eden kollarından muhtemelen akşam için hazırlık yaptığı anlaşılıyordu. Kendimi yan tarafa doğru çevirdiğimde bir çift mavi gözü bana derinlemesine bakarken buldum. "Ben tek gideyim..." dedim tarazlı bir sesle.

25

Çakır'ın gözleri kısa bir an emin misin dercesine sorgularken ''Benim tek konuşmam bence daha doğru olacak.'' Diyerek oldukça net bir tavır takınmaya çalıştım. Evet, üzerimde istemsizce bir gerginlik vardı fakat babamın Çakır'ın yanında olumlu ya da olumsuz bir tavır değişikliğine gitmesini istemiyordum. Kabul edecekse de ondan sebep etmesin ya da reddedecekse de Çakır'ın yanında yapmasın, kendini zorlamasın, istediği gibi konuşsun istedim.

6

''Tamam güzelim ama seni bir an için bile üzmeye kalkarsa...'' derken ciddi bir yüz ifadesine sahipti, göz rengi koyulaştı. ''Tamam...'' dedim elimi elinin üzerine koyarak. ''Beni üzmeye kalkarsa hiçbir şey demeden çıkıyorum ve buraya geliyorum.''

73

Çok içine sinmediği yüzünden belli olsa da kararıma saygı duyup beni yalnız bıraktı. Arabadan inerken dişleri etli dudaklarını kemirmeye başlamış, benden ayrılmış ve meyhaneye doğru dönmüştü. Eli direksiyonu sıkı sıkı kavrarken parmakları gerginliğini belli edercesine kıpırdıyordu. Kapıyı açtım ve esen rüzgarın tenimde dolanmasına izin verdim. İnce ceketim sarılıp sarmalanırken her an yağmaya duracak gibi bir hava vardı. Yolu kontrol ettim ve koşar adım cekete sarılarak ilerlemeye başladım. Çakır'ın bakışlarının üzerimde olduğunu da hissedebiliyordum. Meyhaneden içeri doğru bir adım attığımda "Selam..." dedim gülümseyerek.

15

İsmail geldiğimi seslenince fark etti ve başını kaldırarak ''Mahru...'' dedi. Tezgâhta ki havluya elini silerken ''Hoş geldin...'' dedi sıcacık bir gülümsemeyle. İsmail 23 yaşlarında, lise terk, mahalleden bir gençti. Seneler önce babamın yanında işe girmiş zamanla da babamdan daha çok ilgilenir hale gelmişti. Karışanı edeni olmadığı içinde burada çalışmaktan bir hayli memnundu.

1

''Babam içeride mi?'' diye sordum etrafa göz atarken. Onaylar gibi kafa salladıktan sonra ''uzanıyordu içeride...'' dedi eliyle göstererek. ''Ben sana çay kahve bir şey yapayım mı ya da açsan-'' dediğinde elimle keserek ''Gerek yok, teşekkür ederim...'' dedim babamın olduğu kapıya doğru ilerleyerek. ''Babamla konuşup gideceğim.''

7

Önümde duran ahşap eskimiş kapıyı bir kez tıkladıktan sonra açtığımda babamı uzun eskimiş kanepede yatar halde bulmuştum. Sırtı bana dönükken ''Baba...'' diye seslendim cılız bir sesle. Tam karşısında kocaman bir tabloda annemin resmi vardı ve babam ona bakarak uzanıyordu.

58

Sesimi duyar duymaz ayaklanırken kafasını da bana doğru çevirmesiyle göz göze geldik. Babamın yorgun gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Muhtemelen uzun saatlerdir uyumuyordu. ''Gelsene...'' dedi koltuğun üzerinde ki battaniyeyi ve yastığı toparlayıp bana yer açarak.

7

Elim çantamda sanki yabancı birinin yanına gidiyormuşum gibi adımladım. Bu kadar uzak olmaz öyle dokundu ki bana... 10

Açtığı o yere tedirginlikle yerleşirken ''iyi misin baba?'' diye sordum. 1

Kafa salladı belli belirsiz. Ardından daha net çıkan bir sesle ''Sen nasılsın?'' diye sordu. ''Var mı bir şeye ihtiyacın?'' 17

Bu sadece sorulmak için sorulmuş bir soruydu. Sana ihtiyacım var demek istedim diyemedim. ''Hayır, yok...'' dedim belli belirsiz gülümseyerek. ''İyiyim ben...'' 10

Aramızda birkaç saniye sessizlik oluştuğunda bakışlarını da yere doğru çevirmişti. Ama ben bir an olsun çekmeden yüzünden gözlerimi. Günden güne zayıflamaya başladığı yüz kemiklerinin ortaya çıkmasından anlaşılıyordu. Teni de buruşmaya durmuştu artık. Abimin kaybından sonra olan kalan birkaç tel saçı da aklara karışmıştı. Benim için üzüldüğünü, beni düşündüğünü belli edecek bir iki tel bile kalmamıştı. Bunun acısı bile çok başkaydı. 48

Sessizliğin süresi uzadığında ve derin bir nefes aldığında konuya girmem gerektiğini anladım.

''Baba...'' dedim kendimden emin bir tavırla. Bakışları anında beni buldu. Oturduğum yerde kendimi biraz daha dikleştirdim.

''Çakır ile evlenmeye karar verdik.'' Dedim hiç düşünmeden. Gözlerimi o kadar diktim ki gözlerine, tepkilerini bir saniye bile kaçırmamak için neredeyse nefesimi tuttum ama tek bir değişim bile olmadı. 18

''Hayırlı olsun...'' dedi tekrar önüne dönerek. Kurumuş ellerini birbirinin üzerine koymuş ovuştururken büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Beklediğim bu değildi. Ne beklediğimi de bilmiyordum ama bu değildi. Bir yabancı gibi hayırlı olsun değildi benim istediğim. Öfkeyle dolup taşarken yine de bunu belli etmemek adına derin bir nefes aldım ve tam konuşacakken ''Seni istiyorlar mı yani?'' diye sordu. 64

Bu sorusu bile öfkemi bir anda yerle bir etmişti. Ben bir şey demeden benimle ilgili bir detay sorması beni afallatmıştı. Üstelik benim hiç düşünmediğim bir kısımdan sormuştu soruyu. 1

''Sen istersen...'' dedim hevesle. ''İstemeye gelirler. Çakır-'' bizimkileri ikna ederim demişti diyecektim ki. ''Hayır hayır...'' dedi babam bana bakarak. Kaşları bir miktar çatılmış ''İstemeye lüzum yok...'' diye kestirip atarcasına konuşunca omuzlarım düştü ve sarsılarak kendime geldim. Sorduğu soru bu değildi. Bunu sormasını beklemek aptallıktı zaten. 127

Başını tekrar önüne doğru eğdiğinde ''Bizim zaten bir ailemiz mi var?'' dedi titrek hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle. ''Annen yok başımızda...'' dediğinde kısa bir an duraksadı. 156

''Abinde yok artık. Baba desen bana...'' dediğinde dudak büktü. ''Ne babalığımı gördün. Ben o aile bizi istemiyor diye ikna oldular mı anlamında sormuştum ama sen evleneceğim dediysen, bunlar bir sonuca varmıştır elbet ya da sen kararını vermiş böyle kabul etmişsindir. Sen kendi aileni kur kızım hakkındır. Bizimki çoktan dağıldı. Sağ olasın bana da haber vermişsin, eksik olma.''

156

Ben hayattaydım, o hayattaydı birbirimize tutunmak bu kadar zor muydu? Neden vazgeçilen ben oluyordum, benim ne suçum günahım vardı. Bir babam varken neden kendimi kimsesiz hissediyordum ben. İstemiyorlarsa da sen böyle kabul etmişsindir ne demekti? Ben bu kadar mı değersizdim. Hadi hiçbir şey demedi, bir sorun olursa kapım her daim açık demekte mi bu kadar zordu.

26

Bunları düşünmek, hissetmek boğazımı sıkan bir el varmışçasına hissettirdi. Nefessiz kaldım ve derin derin nefeslenmeye başladım.

''Sanırım bu kadar söyleyeceklerin...'' dedim bir umut. Gözlerim titreye titreye bakarken ikiletmedi bile. ''Allah mutlu mesut etsin.'' Deyip dudaklarını birbirine bastırarak kestirip attı.

19

Ben halbuki ne umutlarla gelmiştim. Olmayacağını bile bile... Karşı çıksaydı belki evliliği bile ertelerdim sırf babam hayatıma iyi ya da kötü dâhil oldu diye. Kabul etseydi de sırf annesinin

32

o küçümseyici bakışlarına rağmen babam için katlanırdım. Bir aile ortamı kurar, sıcacık bir ev ayarlardım bir geceliğine de olsa... Olmadı ama. Ben içimde kalanların boğazıma oturan yumrusuyla ayaklanarak ''Peki...'' dedim sadece. Omzumdan düşen çantayı tekrar koluma asarken ''Ben gideyim...'' dedim boğazımı temizleyerek.

Dolmaya başlayan gözlerimi saklamak adına sahte bir gülümsemenin ardına sığınırken onun demediğini dedim ve ''Bir şey olursa beni her zaman arayabilirsin...'' diye açık bir kapı bıraktım.

Mahcubiyetle kafasını sallarken hala bir şey bekliyordum ama boşunaydı. Elim yüzümü ovaladı kısa bir an ve ''Görüşürüz...'' dedim arkamı dönerek. Nasıl kendimi dışarı attığımı bilemedim. İsmail'in bile yüzüne bakmadan iyi günler dileyerek meyhaneden dışarı attım kendimi. Gözlerim direkt olarak grimsi gök yüzüne doğru çevrildi ve soğuğunu ciğerlerimi sızlatacak derecede içime çektim. Yüzüme çarpan serin hava iliklerime kadar işlerken kısa bir an için kendime gelmeme sebep oldu ama yeterli değildi. İçli bir soluk verip önüme döndüğümde Çakır ile göz göze geldim.

Beni görür görmez yaslandığı arabada doğruldu fakat tek başına değildi. Yanında Turan ve Ümran vardı. Onların burada ne işi var diye sorgularken hepsinin bakışları beni bulmuştu. Yolu kontrol ettim ve hızlı adımlarla karşıya doğru geçtim.

Çakır kısık gözleriyle tepkilerimi inceleyip olayı çözmeye çalışırken ben gözlerimi onun maviliklerimden kaçırarak Ümran'a baktım. ''Siz...'' dedim sorar gibi.

Ümran soğuktan Turan'ın koluna biraz daha sarılırken Turan ellerini avuçlarının arasına aldı. ''Yemeğe gidiyorduk biz. Yolda Çakır abiyi görünce durup selam verelim dedik. Sonra öğrendik ki...'' dedi imalı gözleri üzerimdeyken. ''Evleniyormuşsunuz. 1 ay sonraya nikâh tarihi alınmış...'' 61

Çakır'ın bakışlarını da üstümden çekmediğini görebiliyordum elbette. Hatta onunla aramda açtığım mesafeyi kabul etmediğini belirtircesine beni kolunun altına çekerken kalçam arabaya dokundu, oturur gibi bir pozisyon aldım. Benim bu 1 aydan haberim olmadığı için bakışlarımı Çakır'a çevirdiğimde ''Ne 1 ayı?'' diye sordum.

Kolunu omzumdan bedenime sarmıştı ve tenim onun teninin sıcaklığıyla bir miktar ısınmıştı. Üstelik bana duvar olan bedeniyle rüzgârı da kesiyordu. Gözlerimiz birbiriyle kesiştiğinde ikimizin de soruları bambaşkaydı ama önce ben davrandığım için ''Hallettim...'' dedi net bir ifadeyle. Gözleri yüzümde geldiğimden beri dikkatle geziyordu. ''Ayarlandı her şey. 1 ay sonra nikâhımız var.'' 28

Halletmesine şaşırmamıştım da bu kadar geç bir tarih alması 17

şaşırtmıştı beni. ''Birkaç gün sonraya yok muymuş?'' Diye sordum. ''En olmadı 1 hafta.'' 17

''İstersem bugüne de olurdu...'' dedi gücünü belli eden o ses tonuyla. ''Ama hazırlıklar anca biter dedim.'' 36

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Onun kollarında, onun gözlerinin içine bakarken sanki bizden başkası yokmuş gibiydi.

''Hazırlığa gerek yoktu...'' dedim gözlerimi kaçırarak. Kim için hazırlık yapacaktım ki ben? ''Basit bir nikâh yeterliydi.'' 19

Çakır'ın elini omzumdan çekmesiyle buz gibi soğukla tekrar baş başa kalmıştım işte. Hayatımda tam olarak böyleydi. Çakır olmadığında savunmasız ve soğuk... Tek dayanağım oyken, sığınacağım limanımda oydu. 56

Geniş bedeni önümde yer bulduğunda Turan ve Ümran'ı artık hiç göremiyordum. Bir ayağım o çok kıymetli arabasında adımın olduğu yere dayanmış bir vaziyetteyken gözlerim göğsünün hemen üzerindeydi. Çenemi tutup yüzüne çevirdiğinde ''Hazırlığa elbette gerek var...'' dedi itiraz kabul etmezmişçesine. ''Sana layık olan neyse fazlasıyla yapılacak.'' Onun gözünde öyle kıymetliydim ki muhakkak çok gösterişli bir düğün planlayacaktı ama bu bana iyi hissettirmezdi. 41

Gözlerinden kaçabilsem de sözlerinden kaçmak mümkün değildi elbette. ''Baban?'' diye sordu oldukça düşük tutmaya 1

çalışarak sesini. ''Bir şey dedi mi?'' 1

Her ne kadar sesini düşük tutmaya çalışsa da Turan ve Ümran arkamızdaydı ve elbette bu sessizliğin içinde bizi duyabiliyorlardı. Gerçi onlarında bildikleri bir olaydı zaten babamın umursamazlığı.

''Hayır...'' dedim gülümsemeye çalışarak. Sorun bir şey demesi değil dememesiydi zaten. ''Mutluluklar diledi bize.'' 1

Hepsinin ailesi, hatta Çakır'ın bile onca karanlık işin içinde aile bağları öylesine kuvvetliydi ki hiç birinin beni anlamasının imkânı yoktu. Çakır yüzünden, dolmaya başlayan gözlerimden önce sesimin tonundan bile beni anlamış ve yakalamıştı. Ona bakınca direnmekte zorlanıyordum. Çünkü her daim sığındığım, içimi döktüğüm tek insan oyken onun karşısında dik durmak bir hayli zordu. Çenemi sıvazlayan parmaklarıyla ''Çakır...'' dedim tekrar ona karşı yenik düşerek. ''Sen benden hiç vazgeçme olur mu? Sen beni hiç bırakma.'' 224

Bir o kalmıştı benim hayatımda ve o da giderse tamamiyle kimsesiz kalacaktım. Çenemde ki eli boynumdan saçlarıma doğru kaydı ve beni göğsünün üzerine doğru çekti. ''Bırakmam...'' dedi dudakları saç diplerime gömülürken. ''Ölürüm yolunda ama bırakmam.'' 110

Başım göğsünde kalp atışlarını hissederken her bir vuruşu 7

yemin niteliğinde gibiydi. Elim başımı tutan bileğini kavradı ve bileğinden öptüm. 7

''Eee..'' dedi Ümran'ın sesi bizi birbirimizden ayırarak. Çakır önümden çekilip beni göğsünün üstüne alırken sarıp sarmaladı. ''Kız isteme yok mu şimdi?'' diye tedirginlikle sorduğunda başımı olumsuz salladım. 119

''Aaa öyle olmaz ama...'' dedi Ümran itiraz kabul etmez gibi. ''Biz hiç değilse kendimiz-'' dediğinde kesin bir tavırla başımı iki yana salladım. 74

Olan ama varlığımızı kabul etmediği bir ailem yani babam varken Çakır'ın ailesini arkadaşlarımla ağırlayamazdım. Sessiz sakin ve kendi aramızda bu işi halletmek daha iyiydi benim için. Kendimi böyle daha rahat hissedecektim. Ümran'ın ısrarcı bakışları Çakır'ı bulduğunda beni ikna etmesi yönünde bakıyordu ama ondan da istediği desteği alamadı. 1

''Mahru nasıl isterse öyle olsun...''dedi dudaklarını şakaklarıma bastırarak. 14

Ümran ise aldığı olumsuz cevapla surat asarken ''E sizin dini nikahınız ne zaman olacak?'' diye sordu bu seferde. 79

Ben Çakır'a o bana baktığında dudak bükerek Ümran'a döndüm. ''Nikaha yakın olur herhalde...'' dediğimde ''Aa olmaz...'' diye gözlerini belertti. ''Vallahi ben istemeye 172

heveslendim kabul etmedin. Ona tamam dedim ama hiç değilse nikahınızı kıyalım. Zaten..." dedi ikna etmek ister gibi hevesle. "Nikâha ne kaldı şunun şurasında. Evleneceksiniz kafaya koymuşsunuz. Bir de Çakır'ı bilen biliyor. Eve de sürekli girip çıkıyor. Evli gibisiniz zaten. Bence çoktan kıymalıydınız bu nikâhı." 172

Normalde bir mahallede eve yabancı bir erkek girse dedikoduları susmak bilmez hatta namusun bile onlara dert olurken bizde durum öyle değildi. Zaten babamın umursamazlığı, sizi ne ilgilendirir konuşmalarının yanında Çakır'ın da o saygılı duruşu ve herkesin sevmesinin dışında karanlık tarafı da bilindiğinden ötürü kimse benim hakkımda konuşmaya pek cesaret edemezdi. Kimse Çakır'ı zıt almak istemezdi. Hem Çakırdan aldıkları destek kesilirdi hem de karanlık tarafıyla tanışmak durumunda kalırlardı. O yüzden konuşulsa bile bu oldukça sessiz dışarı yansıtmayacak şekilde olurdu. O yüzden mahalleli de bizi evli gibi kabul etmiş, alışmıştı bir süre sonra. 13

"Ümran kafaya koydu ya abi..." dedi Turan ona bakıp gülümseyerek. Sadece bakarken bile gözlerinin içi gülerken Ümran ondan da destek almak ister gibi sırtını göğsüne yasladı. Turan başını başına dayadı ve "kurtulamazsınız..." dedi iyice sokularak. 188

Çakırdan da ses çıkmayıp benden onay ister gibi bakınca Ümran'da hiç beklemedi ve sessizliğimden yararlanarak 70

''Turan...'' dedi heyecanla. ''Git bizim Hocayı ayarla, akşam nikâhımız var...'' 70

Ellerini heyecanla çırparken ''Ümran...'' desem de hiç aldırış etmedi. Açıkçası benim de pek itiraz edesim gelmedi. İçimde kıpırdanan hisler, kalbimin onun için bu denli atışlarıyla göz göze geldik ve onun gözlerinde de aynı heyecanı görünce kelimelerimi yuttum, tebessüm ettim. 4

...

''Ümran...'' dedim dolabın içine bakarken ''Ben ne giyeceğim şimdi Allah aşkına? Bari yarın falan olsaydı...'' 8

Ümran oldukça rahat, bu durumdan bir hayli zevk alırmışçasına bakarken bana doğru yanaştı ve dolabın kapağını kapatarak ''Mihriban'a söyledim ben...'' dedi. ''Getiriyor şimdi.'' 94

Her şeyi o kadar ince detayına kadar planlamıştı ki. Ellerim buz kesti, heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birazdan ben Çakır'ın Allah katında karısı mı olacaktım yani? Bunun düşüncesi bile bir an için nefesimi keserken kapının çalmasıyla iyice beter hale geldi. Sanki tutsam elime gelecekmişçesine çarptı kalbim. Hoca gelmiş olabilir miydi? Ben daha hazır bile değildim. Ümran'a baktığımda ''Mihriban'dır...'' dedi beni rahatlatmak ister gibi gülümseyerek. 2

Beni bırakıp kapıya doğru ilerlediğinde ben de yavaş adımlarla

ilerledim. Yatak odasının kapısının girişinde kimmiş diye bakarken Turan çoktan açmıştı kapıyı.

''Tu-Turan...'' dedi Mihriban'ın sesi. Onun sesini duymamla birlikte içim rahatladı bir miktar.

''İçeride kızlar...'' dedi Turan kapıyı ardına kadar açarak. Tabii o ara arkasından koridorda ilerleyen Ümran'ı görmedi. Ümran elini Turan'ın koluna sardı ve ''Gel gel...'' dedi Mihriban'ı içeri doğru çekerek. ''Biz de hazırlanmak için seni bekliyorduk.''

Mihriban Turan'da ki gözlerini Ümran'a doğru çevirerek tebessüm ettiğinde elinde ki elbiseye baktım. Beyaz, dantel bir elbiseydi. Bir iki adım içeri girdi ve bana doğru ilerlemeye başladığında Ümran'da peşine takıldı.

''Mihri...'' dediğinde Mihriban durdu ve birkaç saniye bana bakıp kaldı. Aslında bilinçli bir şekilde benimle göz teması kuruyormuş gibi değildi. Sanki boşluğa bakıyormuş hissi fazlasıyla hakimken yavaşça arkasını döndü ve ''E-efendim...'' dedi. Ümran'ın elini Mihriban'ın koluna koymuş onunla birlikte Turan'a bakarken Turan'ın yüzünde bir gülümseme hakimdi.

''Kızım bak bunlar evleniyor. Esat ile Şura neredeler Allah biliyor. İkisine de ulaşamadık ama biliyorsun onlarda yakında evlenir. E biz Ümran'ımla zaten...'' dediğinde gülümseyerek Ümran'a göz kırptı. ''bu akşam bunlarla birlikte nikah kıyıyoruz.

Sen de bul birini artık."

"Ne!" dedim bir anda şaşırarak. Benim böyle bir şeyden haberim yoktu. Benimle birlikte "Ne nikahı?" diye soran Ümran'ın da muhtemelen yoktu.

Biz bu kadar şaşırırken Mihriban önüne döndü, beyaz elbiseyi avcunun arasında buruşturdu ve bana doğru adımlarken "Hayırlısı olsun. Hepiniz çok mutlu olun inşallah." Dedi. Ama muhtemelen yalnızlığından sebep sesi oldukça buruk çıkmıştı. Mihriban'ın hiç sevgilisi olmadı.

Esat ve Şura Çakır ve bizim sayemizde Esat Çakır'ın peşinde mahalleye gelirken, bizim buluşmalarımızda tanışmış uzunca yıllardır da beraberlerdi. E Ümran ve Turan'ın da epey olmuştu ama Mihriban'ın hayatına bir kişi bile girmemişti. Sanırım o kendini öyle kolay kaptıramıyordu, sevemiyordu ve bunun sıkıntısını yaşıyordu ama kimseye de şans vermiyordu ki.

"Ne nikahıymış o?" diye yineledi Ümran sorusunu elini beline koyarak.

"E bunlarla beraber..." derken beni işaret etti kafasıyla "Kıymayalım mı toplu bir nikah? Hazır hocada geliyor."

Ümran gözlerini kıstı ve alayla başını sallarken "Babam da seni kıysın sonra..." dedi.

''Ölüm ölüm dediğin nedir ki-'' dediğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Ümran'da bu espri karşısında suratını buruşturarak ''Of Turan...'' dedi. Yüzünde hatta yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. ''Vallahi iğrenç esprilerini çekemeyeceğim. Hadi oyalama bizi işimiz var...''

Bir iki adımda yatak odasına girdiğinde kapıyı kapatmadan öpücük attı ve bana dönerken ''Deli bu...'' deyip göz devirdi. Sonrada Mihriban'a doğru ilerleyerek elinde ki elbiseyi aldı ve bir anda heyecanla bana dönerek ''Hadi giyin...'' dedi.

Bir elbiseye baktım, bir Ümran'a.

''Hadi...'' dedi ısrarla. ''Şimdi gelecek hoca.''

Doğruydu. Vakit kaybediyordum ama her şey o kadar bir anda olmuştu ki ben şaşkınlıkla kalmıştım. Onlardan hiç utanmadan üzerimi çıkardım, beyaz iç çamaşırlarımla kaldığımda beyaz elbiseyi üstüme giydim. Dantelden uzun kollu, uzun bir elbiseydi. Belden de oturtmalıydı. E tabii hemen öncesinde abdestte aldığım için yüzümde hiç makyaj yoktu. Beyaz dantelli, elbiseye uyan bir yazmayı başıma attıklarında baktım kaldım. Kendimi böyle görmeye hiç alışık değildim ama bu halim tebessüm ettirdi bana. Aynada kendime bakarken ''Şuralar nerede?'' diye sordu Mihriban.

Omzumun üzerinden ona baktım ve ''Bilmem...'' deyip dudak

büktüm. ''Bugün buluşma günleriydi. Birkaç gündür Esatlara ulaşamayınca...'' derken gözlerimi devirdim. Çakır'a da ulaşamamıştım elbette. Epey yoğunlardı çünkü. ''Bugün de kimse aramasın etmesin diye telefonunu kapattırmıştır Şura ona. Öyle yapıyor genelde. Esatta kuduruyordur 5 dakika bakayım sonra kapayayım diye.''

2

''Vallahi helal...'' dedi Ümran gözlerini büyüterek ''Adamı elinde oynatıyor mu oynatıyor.''

8

Öyleydi vallahi. Biz konuşmaya daldığımızda kapının tıklanmasıyla kalbim tekrar hareketlenmeye geçti.

''Girebilir miyim?'' dedi Çakır'ın sesi. Kalbimden tüm bedenime yayılan sıcaklıkla kızlar kapıyı açarken Çakır kapıda belirdi. Üzerinde siyah gömlek, siyah kot pantolon vardı. Gömleğin üstten iki düğmesi açıktı, saçlarında ki kısalık ona ayrı bir hava katıyordu. Mavi gözleri beni görmesiyle daha belirgin bir şekilde parlarken ''Geç sen...'' dedi Ümran onu içeri itip kendileri dışarı çıkarak.

36

Beni görmeye alışkın olmadığı bu halim karşısında dili tutulmuş gibi kalırken ''Çok...'' dedi büyülenmiş gibi. ''Çok güzel olmuşsun...''

7

''Teşekkür ederim...'' deyip gülümsedim.

2

Çakır gözlerini üzerimden alamayınca ve sessizlik bir süre devam edince konuşma ihtiyacı hissettim ve ''Hoca...'' dedim titrek bir sesle. ''Geldi mi?''

Birbirimizi aslında çok iyi tanıyorken şimdi içinden bulunduğumuz durumdan ötürü sanırım ikimizde epey gergin ve heyecanlıydık. Konuşmamla birlikte elini ensesine doğru götürüp ''Hayır...'' dedi. ''Birazdan gelir. Ben aslında o gelmeden önce sana bir şey verecektim.'' 3

Aramızda açık kalan mesafe o kadar belirgindi ki... Çakır dokunmak istiyor da dokunamıyor gibi bana bakıyordu. Sanki senelerce bir sürü günaha birlikte sürüklenmemişiz gibi. Bu anları kirletmek istemiyordu belki de bilemedim, büyüsü bozulmasın ister gibi mesafede dururken merakla kaşlarımı çattım. 37

Cebinden çıkardığı siyah cevşeni gördüğümde şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm ve onun adımlamamasına karşın ben ışık hızı gibi bir saniyede dibinde bittim. Avuçları arasında ki cevşen abimindi. Gözlerim dolu dolu avcuna bakarken kısacık bir zaman diliminde etrafı göremeyeceğim kadar çok buğulandı gözlerim. 40

Ellerim buz gibi olmuş, titrek bir şekilde avcuna doğru yol alırken yumruğumu sıktım. Aylar sonra ona ait bir şeyi görmek, ona dokunmak... Küçücük bir eşyasına bile aslında bir o kadar

hasretken ya gerçek değilse hissiyle korkmak.

''Bu...'' dedim dolu gözlerimi Çakır'a çevirerek. Gözlerinden kısacık bir an pişmanlık geçti. Bu, o gece abimi kurtaramamış olmanın verdiği bir pişmanlıktı sanırım. ''Abimin...'' dedim zar zor kelimeleri toparlayarak. Anlık bir cesaretle elim o cevşeni kavradığında sanki aylardır duyduğum hasret bir nebze dindi. Gözyaşlarımın arasında gülümserken Çakır'ın parmağı usulca sildi gözümün yaşını ve beni mutlu etmenin verdiği sevinçle tebessüm etti.

56

Sevdim, sevdim, sevdim... O avcumda ki küçücük cevşeni bile sırf abime ait diye sevdim durdum. Burnuma yanaştırıp derince kokusunu içime çektim belki bir iz kalmıştır diye. Kalırdı değil mi? Senelerce boynunda taşımıştı bunu. Mutlaka sinmişti kokusu. İç çektim koklarken.

16

''Bu sende...'' dedim avcuma sarıp. ''Nasıl?''

Abim bunu çocukluğundan beri hiç boynundan çıkartmazken şimdi görmeyi asla beklemiyordum.

''O olaydan 1 gece önce...'' dedi Çakır net bir ifadeyle yüzüme bakarak. ''Çok ihtiyacım olduğu bir anda abin vermişti bana, beni korusun diye.''

62

''Neyden?'' diye sorduğumda sessiz kalışıyla anlamıştım

3

aslında. Bunlardan hoşlanmadığımı bildiğinden ötürüydü sanırım kelimeye dökmeyişleri... Hele böyle bir akşamda... 3

Ben de ısrar etmedim. 2 gün önce söz vermişti bana. Son bir iki işini halledip her şeyden elini ayağını çekecekti ve biz ailemizi kuracaktık. Şimdi bir de aylar sonra abimden bir parça avuçlarımın arasındaydı işte, bunun büyüsünü bozmak istemedim. 49

Eli çenemi tutup kendi yüzüne bakmamı sağlarken ''Bunu sana düğünümüzde verecektim kendini yalnız hissetme diye ama sanırım bu akşam en doğru zamandı...'' dedi onaylatmak ister gibi yüzüme bakarak. 9

Kafa sallarken beklemediği bir anda ellerimi bedenine sardım. Onun o ürkek dokunuşları birkaç saniye geç sarıp sarmalasa da beni bunun getirdiği his bile hoş ve oldukça garipti.

''Teşekkür ederim...'' dedim gülümseyerek. ''Bundan daha kıymetli bir hediye bana asla veremezdin. Kendimi kimsesiz hissettiğim bir-'' Cümlemi tamamlamama izin vermeden beni bedeninden uzaklaştırdı ve parmağı oldukça yavaş sus çizgimde dolandı. Gözleri dudaklarımda dolanırken yutkunup ''Biz birbirimizin ailesiyiz...'' dedi uyarır gibi. Parmaklarıyla birlikte gözleri de dudaklarımdan aşağıya usulca kayarken çalan kapı sesiyle irkilerek bir adım geri çıktım. 27

Gelmişti sanırım. Hoca gelmişti. Avcumda cevşen ile ne yapacağımı bilmezken avcuma sıkı sıkı kapattım. Çakır gülümseyerek bana baktığında utancımı gizleyemedim. Normalde ondan utanan bir yapıya sahip değildim, sadece şuan ki bu durum bana çok değişik hissettiriyordu ve verdiğim tepkiler onun tarafından sanırım keyif vericiydi.

Kapının bir kez tıklanıp açılmasıyla Ümran kapıda belirdi ve gülümseyerek ''Hoca geldi, hadi...'' dedi. 9

Derin bir nefes aldım ve Çakır'ın alt dudağını dişleri arasına alıp beni süzdü. Bir derin nefes daha aldım. Önüne geçmem için elini bana uzatmasıyla adımladım. Parmak uçları belli belirsiz belime dokunurken arkamda ki devasa gölgesini hissedebiliyordum. 12

Titrek adımlarla ilerlerken eli belimden severek kaydı ve adımları benden öne geçip ''Hocam...'' dedi elini uzatarak. ''Hoş geldiniz...''

Bizim mahallenin hocası zaten Çakır'ı da beni de tanırdı. Çakır'ın haram para karıştırmadan kurduğu salondan belirli miktarlarda yardım yapardı ara ara. Hoca biraz memnuniyetsizce elini sıkarken ''Normalde resmi nikah olmadan dini nikah kıymam. Ama keşke...'' dedi hala elini bırakmadan yüzüne bakıp ''daha erken gelseydiniz de daha erken kıysaydım. Senelerdir dilimde ama bizim hanım susturdu beni...'' 64

''Vallahi keşke deseydin Hocam...'' dedi Çakır'da içtenlikle karşılık vererek. ''Benim hiç aklıma bile gelmemişti.'' 14

Geçmesi için eliyle içerisini işaret ederken Ümran'da heyecanla kıkırdayarak arkamdaydı. Yavaş ilerliyormuşum gibi beni iteklediğinde onların hemen peşinden biz de içeri girdik. Mihriban ayakta dikilirken Turan'ın da yanına adımlamasıyla dip dibe geldiler ve muhtemelen rahatsız olup bir iki adım yana kaydı. Zaten o aralığın Ümran tarafından doldurulması da çok kısa sürdü. Hoca'nın yanında saygıdan olsa gerek Turan'a sırnaşamazken Mihri'nin koluna girdi ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. 63

Hoca tekli koltuğa otururken hemen karşısında olan sandalyeleri gösterdi ve oturun dercesine elini salladı.

Önce ben oturdum. Ardından Çakır yanımda ki yerini aldı. Küçük bir cüz gibi bir şey çıkarıp göz attı, boğazını kısa bir öksürükle temizledikten sonra bize döndü. Ortada o kadar gergin bir hava vardı ki, nefes sesleri bile duyulabilecek bir sessizlik hüküm sürüyordu. Çakır'a bakmak istiyordum bakamıyordum. Parmaklarımı birbirine geçirmiş avcumun arasında ki cevşeni fazlasıyla hissediyordum ve bu bana güç veriyordu. Hem hüzünlüydüm hem mutlu... 5

Hoca ile elimin arasında mekik dokuyan bakışlarımla ''Büyük 61

beklentiler..." diye girdi hoca konuya. "Sizi olumsuz etkiler. Kadın içinde, erkek içinde..." derken ikimizin arasında çevirdi bakışlarını. Sanırım bize evlilikle ilgili nasihat veriyordu. "Bunun önüne geçmek için karşılıklı konuşmak, beklentileri karşı tarafa iletmek ve karşılıklı olarak beklentilere uygun davranmak gerekir. Biz..." dedi hafifçe tebessüm ederken. O küçük gülümseme tüm gerginliğimi alır gibi oldu. "Melek hanımla 25 senedir yoldaşlık ederiz birbirimize. Uzun yıllar bir yastığa baş koymak hiçte kolay değildir." Dedi uyarır gibi. "İnsan zamanla sabretmeyi, sevmeyi, öfkesini kontrol etmeyi öğrenmek durumunda kalıyor. E bu beşeri duyguları da öğrenince de inşallah bu dünyadan göçene dek bir yastığa baş koyarsınız. Yani bir evliliği sağlam tutmak için önemli olan uyum, sevgi, sabır ve merhamettir. Bir de tabii ki iman, iman, iman..." diye özellikle vurguladı.

61

"Hocam kısaca karının dediğini yap sen de mutlu ol o da deseniz yeterli. Zaten işin sonunda öyle ya da böyle dediklerini yaptırıyorlar." Dedi Turan bir anda araya girerek. Bizim yüzümüzde bir gülümseme hakimken Hoca ciddi yüz ifadesini Turan'a çevirdi. "2 haftadır Cumalara gelmiyorsun bunları öğrenmekle meşguldün herhalde..." dediğinde Turan'ın yüz ifadesi ciddileşti.

300

"Hocam benim işler vardı da..." dedi Turan içine kaçmış bir sesle ensesini kaşıyarak.

9

Hoca ise önüne dönmeden önce "Bu kızın babası..." diyerek Ümran'ı gösterdiğinde Ümran'ın gözleri büyüdü. "Seni bana sorarsa ben de işleri varmış gördüğüm yok diyeceğim." 70

Turan'ın "Ama hocam.." serzenişlerini Hoca eliyle bölerken derin bir nefes aldıktan sonra ben de hiç fark etmeden onunla birlikte nefeslendim. Elinde ki kağıda bir şeyler yazdı bir süre ve biz sessizce bekledik ve yine sessizliği hocanın sesi böldü. "Mehir ne düşündük..." diyerek bize baktığında öylece kaldım. Çakır'a baktım, o bana baktı ve "Düşünmedik..." dedim dudak bükerek. 10

"Ne istersin peki?" diye sordu Hoca bana. Ben de oldukça net bir ifadeyle "hiçbir şey..." dedim. Ama tabii bu benim bildiğim gibi değilmiş. Hoca bana mehir olayını açıkça anlattıktan sonra ben ufak bir rakam belirttim ama Hoca tam yazacakken Çakır buna karşı çıktı.

"Adana'da ki konaklardan birini Mehir olarak yaz hocam..." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hatta Ümran ve Mihriban da sesli bir şekilde şok olmuş gibi tepki verirken "Hayır..." dedim bir anda Çakır'a dönerek. "Bu çok fazla..." 183

"Emin misin?" dedi Hoca bile şaşırmış gibi. 1

Ona bakmamla birlikte onun da gözleri beni bulurken "Adana'da ki konaklardan biri ve çevresinde ki arsalarla birlikte 201

olarak düzeltelim hocam..." dedi gözümün içine baka baka. Her kelimesinde göz bebeklerim titredi. 201

''A-ama..'' dedim titrek bir sesle. ''Ol-'' maz diyecektim ki Çakır'ın ''Bir de...'' diye gözümün içine baka baka yeni bir şey ekleyecek olmasıyla ''Tamam...'' diyerek sustum. ''Tamam, bunlar olsun kabulüm...'' 102

Önüme dönmeden önce Çakır'ın yüzünde keyifli bir gülümseme gördüm. O da benimle birlikte önüne döndü. Ben itiraz etseydim daha da üstüne ekleyecekti. Hâlbuki bu bile çok ama çok fazlaydı. 3

Hoca dudak büke büke hayretle Mehir'i yazarken ''ilk defa böyle bir şey görüyorum...'' diye mırıldandı. Vallahi ben de hocam... 117

Çakır'ın şahidi Turan benimkiler Ümran ve Mihriban'dı. 11

Hoca bir şeyler yazdıktan sonra bir dua okudu ve biz de ona eşlik ettik. Ardından ''Allah'ı Teâlâ'nın emri, peygamber efendimizin sünneti ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle belirtilen miktar karşılığı Mehir ile Kemal kızı Mahru, Salih oğlu Çakır'ı eş olarak kabul ettin mi?'' diye sormasıyla önüme dönerek ''Kabul ettim...'' dedim. Bunu üç kez tekrarladıktan sonra ve ben de onay verdikten sonra her birinde can vermiş gibi hissettim. Ardından Çakır'a döndü. 5

''Salih oğlu Çakır, bildirilen Mehir karşılığında Kemal kızı Mahru'yu eş olarak kabul ettin mi?'' diye sordu ciddiyetle.

Benden daha net bir sesle ''Kabul ettim.'' Dediğinde ise tekrar can buldum. O üç kez kabul ettim dedi, ben yeniden doğdum... 47

....

Eli bornozun kuşağında bana bakarken ben yıllar önce olan o nikâhı hatırladım. 30

''O nikah...'' dedim onu üzerimden iterek. ''O nikah düştü. Biz seninle uzun bir süre evli kalmadık ki...'' derken yüzüne bakamıyor, yaşadığım şoku atlatmaya çalışıyordum. Geri itmemle itirazsız adımladı. Odanın içinde dönüp durdum, o sabit kaldı. ''Ayrıldık biz seninle.'' Dedim gözlerim dalıp olumsuz anlamda başımı sallayarak. ''Böyle bir şey olamaz. Bitti, ayrıldık biz.'' 166

''Seni boşadığımı hatırlamıyorum Mahru...'' dedi gayet net bir ifadeyle. Odanın içinde dolanan bakışlarım bir anda karanlıkta bile belirginleşen mavilerini buldu. Ciddiydi. Böyle bir şey olabilir miydi? Birbirimizi görmeyeli bile seneler geçmişken o nikâh hala geçerli olur muydu? ''Kim veriyor sana böyle fetvaları?'' diye sordu. Sesi hem alaycı hem de oldukça ciddi nasıl olabiliyordu? 98

Çıldıracak gibi oldum. Benim dini bilgilerim o kadar kuvvetli 19

değildi ama biz ayrılmıştık. 3 senedir de birbirimizi bile görmüyorduk. Yalan söylüyordu, sırf aramızda ki bağ kopmasın diye yalan söylüyordu. Zaten sözlerini tutan bir adam da değildi ki. Hep beni kandırmadı mı yine kandırıyor olabilirdi. Gözlerinde bir şey yakalamaya çalıştım ama o kadar net duruyordu ki, gözlerini bile kaçırmadan o kadar ciddi bakıyordu ki bana. Doğru mu söylüyordu yani? 19

İhtimalleri düşünmeyi bırakıp bir anda karşısına geçerek ''Boşa o zaman!'' dedim. Tam önünde başımı ona doğru kaldırarak bakarken birkaç saniye ruhsuz gibi bana baktı. 39

''Boşa!'' diye tekrarladım. ''Boşa ve bitsin o zaman.'' Nefes seslerim odanın içinde yankılanıyor, sıcaklığı onun göğsüne çarpıyordu. 16

''Bir daha Mahru...'' dedi yüzüme bakarak. Sesi uyarı doluydu. ''O iti, karımın...'' derken özellikle aklıma sokmak ister gibi vurguladı. ''Yanında görmeyeceğim. Beni delirtmek istemezsin...'' dedi derin bir nefes alarak. 91

''Beter ol!'' dedim öfkemi kusarcasına. Fakat onun yüzünde alaycı solgun bir gülümse hakim oldu. Hiçbir şey demeden kapıya doğru ilerlerken ''Saçmalıyorsun...'' dedim. ''Böyle bir şey varsa bo-'' Aniden bana dönmesiyle parmağı havalandı. ''Ölsem de yapmam.'' Dedi net bir tavırla. Sonra da yüzüme son kez hasretle bakıp aklına kazımak ister gibi birkaç saniye durdu. 26

''Ne demek-'' dedim ama beni dinlemediğini belirtir gibi kapıya çevirdi tekrar kendini.

O ilerledi, ben arkasından bir iki adım atıp durdum. Kapıyı oldukça sert bir şekilde açarken ''Bu arada...'' dedi yüzüme bakmadan. ''Mutfakta senin için pasta var.'' Sesi durgunlaşmış, kısa bir es vermişti. ''Eğer üç senedir değişmediyse tarihlerin, özel günlerinde olmalısın.'' 775

Cevabımı bile beklemeden kapıyı çektiğinde irkildim. Onun hayatımda olduğu uzun yıllar boyunca her ay, istisnasız reglimin ilk günü o pasta bu eve onun tarafından alınırdı. Ama onun da söylediği bir şey vardı değişmişti. Ondan sonra çok şey değişmişti... 120

...

Bütün gece uyuyamadım. Çakır'ın söylediği ihtimaller aklımda döndü durdu. İnternetten yaptırdığım araştırmada haklı olduğunu da görünce hocaya sormaya cesaret edemedim. O kadar dikkatsizdim ki, aklım o kadar başka yerdeydi ki iğnenin elime batmasıyla ufak bir sızı koptu dudaklarımdan. 6

''Ne oldu?'' dedi Mihriban dükkana girerek. Üzerinde bebe mavisi uzun bir elbise vardı ve saçlarının yarısını arkadan ufak bir toka yardımıyla toplamıştı... 26

''İğne battı...'' dedim geçiştirip yanımda ki sandalyeyi ona 7

doğru iterek. Otururken meraklı bakışlarını da üzerimde hissedebiliyordum. Dün geceyi merak ediyordu haliyle.

''Çakır'ın dün çıkacağından haberin var mıydı?'' dediğinde ben tekrar işimin başına döndüm. Küçücük bir dükkândı benimki. Mahallede ufak tefek tadilat işleri yapıyordum, günlük kıyafetler dikiyordum. Memnundum ama. Annemden kapmıştım bu beceriyi zaten. Onun olan dükkanıydı. Küçükken onunla birlikte buraya gelirdim. Mahallenin kadınları dedikoduya gelir, tüm gün çay, pasta, börek akşamı ederdik. Annemi kaybettikten sonra toz tutmuş, o neşeli ruhunu da kaybetmişti. Bir gün kapılarını ardına kadar açıp temizledikten sonra kendi halimde makinenin başına geçtim. Aslında bunu mesleğe dönüştürmek yoktu aklımda ama gelen giden hatır gönül bir iki kez derken yeniden canlanıp, yeni bir ruh bulmuştu kendine.

O komşu teyzelerin yerini benimle birlikte kızları almıştı, eski kumaşlar gitmiş yerine yenileri gelmişti ama sıcak sohbetler hep aynıydı.

''Ben nereden bileyim...'' dedim dudak büküp elimde ki elbiseyi dikmeye devam ederek.

''Dün gece herkes sizi konuştu, herkes...'' Dedi heyecanla. Zaten biliyordum da duymak sanki o anları tekrar yaşıyormuşum gibi bir soluk almama sebep oldu. ''Sen gittikten sonra Ferman Çakır'a diklenir gibi oldu...'' dediğinde bakışlarımı şaşkınlıkla

Mihri'ye çevirdim. Ferman Çakır'a mı diklenmişti.

''Eee..'' dedim merakla.

''O öyle yüksekten konuşunca Mahru'dan uzak duracaksın diye Çakır durur mu delirdi. Turan, Esat falan zor tuttu. Sonra Ferman'ı bir yere aldılar Çakır'ı zor tuttular. Zaten annesi, babası da bilmiyormuş çıkacağını sanırım. Onlar önüne geçince ortalık durulur gibi oldu ama en fazla 10 dakika görmüştür annesini. Sonra Esat hariç hepsi ortadan kayboldu. Çakır sana mı geldi?''

Başımı sallarken önüme döndüm. ''Geldi...'' dedim sıkıntıyla soluklanarak. Akşam olanlar aklıma geldikçe ellerim titriyordu. ''Karıma kimse yanaşamaz dedi gitti.''

Şaşkınlığımın getirdiği ruh halime göre oldukça soğuk konuşmuştum.

''Ne!'' dedi Mihriban şok olmuş bir halde.

Ellerim titreyerek elbiseyi iterken ''Ya o nikâh düştü...'' diyerek ayaklandım. Elim yüzümü ovalarken kendi etrafımda yürümeye başladım. İnanılmaz bir baş ağrısıyla baş başaydım. ''Düşmüş olmaz mı Mihriban?'' dedim bir umut ona bakarak.

''Şimdi ben aslında bir süre şey yapmayınca...'' derken bile yüzünde bir kırmızılık oluştu. ''Nikah düşer diye biliyordum ama düşmüyor muymuş?''

Olumsuz anlamda başımı sallarken ''Dün akşam baktım o kadar internette. Hatta ilahiyat okumuş birilerini falan bulup mesaj bile attım...'' derken Mihriban'ın inanmıyormuşçasına gözleri büyüdü. ''Evet, hocaya sormaya cesaretim yok ama telefonların arkasına saklanıyorum...'' diye itiraf ederek küçücük dükkânı elli kere adımladım. ''Böyle bir şeyin olmadığını söylediler. Ya ben...'' dedim elimi yüzüme vurarak. ''Ferman'a şans verdim. Resmen aldatmış oldum...''

''Mahru...'' dedi Mihriban beni rahatlatmak ister gibi. ''Sizin Ferman ile aranızda ki şey normal sevgililik değil ki. Senin onunla bir yaşanmışlığın yok. Sen sadece yoluna bakmak istedin. Böyle düşünme.''

Aklım o kadar karışıktı ki. Saçma sapan bir ruh halinde dolanıp dururken ''Aradın mı hiç Ferman'ı?'' diye sordu. Onaylarcasına başımı salladım.

''Aradım ama açmadı, telefonu kapalı.''

Çakır'ın ona bir şey yapmadan bırakacağını bildiğimden rahattım. Karımın uğruna ölmesine izin vermem sözleri, bir daha yanında görmeyeceğim demeleri de bunun en büyük kanıtıydı zaten. Ben gezip dururken ''Selam...'' diye içeri giren Şura ile ikimizde kapıya doğru baktık. Fakat tek değildi.

Turan, Çakır ve Esat da buradaydı. Şura içeri doğru girerken

Çakır ile kısa bir an göz göze geldik ve onlar hemen dükkânın girişinde ki masaya destursuz oturdular. Şura'nın dün geceyi merak ettiği gözlerinden okunurken dışarıda ki sessizlikten sebep açık açık soramıyordu da.

''Ben sana sonra anlatırım...'' diye mırıldandı Mihriban. Şura'da onaylarken kolumu tuttu ve beni kapının önüne çekti.

''Gel sende Mihriban...'' dedi beni dışarı doğru sürüklerken.

Hepimiz masanın başında yerimizi alırken Çakır ile göz teması kurmamaya çalışıyordum. Bu kalabalıkta tek istediğimde birbirimizle muhatap olmamaktı. Yüz göz olacağımız dün geceden sonra zaten aşikarken bir de Esat ve Şura'dan ötürü daha da sıklıkla oluyordu bu.

''Şimdi biliyorsunuz ki birkaç güne yola çıkacağız Adana için. Ben Adana'da bazı özel şeyler yapmak istiyorum.'' Dedi Şura heyecanla ayaklanarak.

Biz hepimiz sessizdik, zaten şu an masada olan hiç kimse birbirinden pek haz etmiyordu. Bakışlarım ara ara Çakır'a takılırken cebinden çıkardığı sigara paketinin içinden bir tane aldı, ardından paketi Turan'a uzattı.

''Mesela bebeğim...'' dedi Esat. Onlar konuşuyordu ama benim gözlerim Çakır'ın üzerindeydi. Etli alt dudağının üzerine sigarayı koyduktan sonra dudaklarının arasına sıkıştırıp küçük

bir kıvılcımla sigarayı ateşledi, tutuştu ve dumanı masayı sardı. İlk dikkatimi çeken elinin içinde ki derin kesikti ve benim görünce bile içim sızladı. Çok canı yanmış mıydı? Muhtemelen evet ama bunu asla yansıtmıyordu. İstemsizce onu daha fazla incelediğimi fark edip bunun saçma bir göz takılması olduğunun bilincine varıp önüme döndüm. Şu an yıllar sonra, onunla aynı masada, onun bakışlarının altında başka bir şeye odaklanmak öylesine zordu ki. 26

''Gelin hamamı yapmak istiyorum mesela.'' Dedi heyecanla. ''Böyle mezdekeli falan kadınların arasında bir eğlence yapmak istiyorum.'' 31

''Konakta hamam var...'' dedi Çakır. Ses tonu öylesine büyüleyici geldi ki o an istemsizce sanki bakışlarımı kendine çekti. Gözlerimiz buluştu ben devam ettirmeden kaçırdım. ''Küçük gelir dersen başka bir yerde ayarlar bizimkiler. Bizim dışarıda olduğumuz akşamda konak boş, organizasyon şirketiyle konuşursun iç, dış nasıl istersen ya da başka bir yer bakın... Konuşayım ben Cansu ile dönsün sana onunla planlayın.'' 77

Duyduğum kadın adıyla hızla başımı ona doğru çevirdim. Cansu kimdi ve ben bu Cansu'nun adını niye yeni duyuyordum? Ben bu adamın çocukluğunu bile bilirken Cansu'yu niye bilmiyordum ve asıl ben her şey bitti diye kendimi yırtarken bu detayla neden ilgileniyordum. 96

O da sanki buna sinirlendiğimi anlamış gibi bana döndüğünde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu, gözlerimi kaçırdım.

''Ay Çakır abi ne küçüğü?'' dedi Şura görmemiş gibi. ''Ben baktım ona bizim ev kadar.''

Mihriban şaşkınlıkla ''Sen nasıl gördün?'' diye sordu. ''Sen Adana'ya gittin mi ki?''

Bu sorunun cevabını ben de öylesine merak ediyordum ki. Meraklı bakışlarım ona döndüğünde elini Esat'ın omzuna koydu ve ''Ay yok...'' dedi. ''Esat Adana'ya gittiği zamanlarda ne halt ediyor diye evde ki çalışanlardan biriyle arkadaş oldum. Bana her şeyi yetiştiriyor.''

''Kimi buldun ve nasıl bulduğunu bir öğrensem direkt işinden edeceğim ama...'' dediğinde Şura gözlerini kısarak ''Seni öldürürüm...'' dedi. ''Hele bir öyle bir şey yap bak ben seni ne yapıyorum. Sen benden bir şey mi saklıyorsun Esat? Neden işten çıkaracakmışsın. Korktuğun bir şey mi var?''

Ardı ardına vurgulayıcı tonlarla söyledikleri Esat'ı epey gerdi.

''Ya şimdi olay niye buraya döndü?'' dedi Esat ellerini iki yana açarak. ''Ben senden ne saklayacağım...''

Onların arasında ki bu tatlı atışmaya biz sessizce gülümserken Çakır hiçte tebessüm etmiyordu. ''Sen bunu basit bir şey gibi

görebilirsin ama yanımızda çalışan birinin bu kadar kolay ikna edilmesi ve evden dışarı haber çıkarması yanlış..." Dedi Çakır ciddiyetle gözlerini Şura'ya doğrultarak. "Orası bir aile evi ve onlarda bizim ailelerimizden kişiler. İnsan ailesine güvenir. Esat bunu araştırmasa bile ben araştıracağım. Bulduğumda da gerekeni yapacağım emin olabilirsin..." dediğinde Şura sesli bir yutkunma gerçekleştirdi.

Böyle bir adamın bu kadar büyük laflar etmesi çok komik geldi gözüme "Kesinlikle..." diye onayladım aynı ciddiyetle. "Aile önemli ve güven gerektirir. Güven yoksa da gerekeni yapmak gerekir."

"Gerekeni tam olarak nasıl anladın bilmiyorum Mahru ama..." dediğinde ona laf attığımı anlamış birebir benimle diyalog kurmuştu. Adımı söyleyince de yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. Sigara olan elini dikkat çekmek ister gibi bana uzattığında tek kaşı havalandı. Avucunda ki kesik güneşin altında parlıyordu. Kurumuş kanlar kesiğin içinde birikmiş, yaranın etrafını sarmıştı. İstemsizce yüzüm buruştu. "Aileden bahsediyoruz. Aile dediğin hemen silinmez, ondan vazgeçilmez, sırt dönülmez hele hele yerine başkası..." dedi bu sefer o da bana laf sokmak ister gibi. "Asla koyulmaz."

"Aile olmayı becerebilenler için elbette..." dedim hiç bozuntuya vermeden. "Ne mutlu şüphesiz güvenebileceği bir ailesi olanlara... Malum ben hiçbir zaman güven ortamından

oluşan bir aile yapısı görmediğim için benimkilerin hep temeli bozuktu..."

Git gide gerginleşen havayla "Ay işte..." dedi Şura ortaya atlayarak. "Siz şimdi orada kalabalık olursunuz. Biz Mihriban, Mahru, annemler falan olacağız."

"Ben gelmeyeceğim..." dediğimde Çakır'ın gözleri üzerimde durup kaldı.

"Ne demek gelmeyeceğim..." dedi Şura azarlar gibi. "Kızım bizim aile zaten küçücük. En güzel günümde sizde olmazsanız ben nasıl evleneceğim..."

Yalvaran gözlerle bana bakarken "Ben bile izin aldım Mahru..." dedi Mihriban yumuşacık bir sesle. "Babamdan zar zor izin aldım hem de. Sen de gelmezsen yalnız kalırım oralarda..." Şura var bahanesini sunacağımı bildiğinden sanırım. "Şura, gelin. Koşturması çok olur ben ne yapacağım orada..."

Biri bitmeden biri konuşmaya başlıyordu. "Hem..." dedi Şura tekrar beni kendine çekerek. "Aşiret gibiler... Biz onların yanında azıcık insan mı kalalım. Bir kişi bir kişidir. Kız tarafının da kimsesi yok mu dedirteceksin benim için? Dayım da gelmiyor zaten."

Oraya gitmem demek Çakır ile aynı evde kalmam demekti,

annesiyle daha fazla muhatap olmak demekti ve ben bunları kaldırmak için hazır mıydım bilemedim. Bir yandan da ben zamanında kendimi kimsesiz hissederken şimdi elimde olduğu halde gitmeyerek Şura'yı o duyguya sürüklemek istemiyordum. 33

Gözlerim tesadüfi bir şekilde Şura ve Mihriban arasında mekik dokurken Çakır'a denk geldiğinde merakla ve umutla cevabımı bekliyor gibi baktı. Umut etsin istemedim. ''Konuşuruz...'' Diye kestirip attım. Fakat Şura bunu bir evet olarak algılayıp ''Oley be...'' naraları eşliğinde ayakta dolanmaya başladı. O sıra Çakır'a kayan gözlerimde başını hafifçe öne eğmiş, belli belirsiz gülümsediğini fark ettim. Cevabımdan dolayıydı bu sanırım ama ne kadar sevinse de ben kesin olarak bir karar vermemiştim. 121

Turan sanki buraya zorla getirilmiş gibi sessiz dururken lafta atamadım. Mihriban'ın ona yandan yandan baktığını da görebiliyordum ama. Elleri önünde parmağında ki yüzükle oynarken ''Hala parmağında...'' dedi Çakır tok bir sesle. 62

Turan kendisine laf atıldığını anlamış gibi başını hafifçe kaldırıp baktıktan sonra ''hepte olacak...'' dedi sert bir sesle. Bu aslında Mihriban'a söyler gibiydi. ''Bu burada...'' derken parmağıyla oynamayı bıraktı, yerinde doğruldu ve göğsünde ki kolyeyi çıkararak ''bu da burada...'' dedi. Ümran'ın yüzüğünü göğsünde taşıyordu. O an Mihriban'ın yıkılmış gibi, kendinden nefret edercesine kısa bir an gözlerini kapayıp açtığına şahit 354

oldum. Kalkıp gidecek gibiyken elimi elinin üstüne koydum sakinleştirmek ister gibi. O da sorun yok dercesine sahte bir tebessüm sundu bana.

Hepimiz bir o kadar gerginken en normal olan Esat ve Şuraydı. Şura ayakta dolanırken bir de dükkanın içini turlamak istemişti sanırım. Öyle boş boş gezinirken ''Mahru...'' dedi meraklı bir sesle. ''Kızım senin parfümünün adı ne ya? Dükkanın içine bile sinmiş.''

O an Çakır ile göz göze geldik. Bizim parfümlerimiz dahi birbirine eş olan parfümlerdi. Yıllar önce kokularımızı birlikte seçmiş hiçte vazgeçmemiştik. Ben sessiz kalırken Mihriban atıldı ve ''212 sexy'' dedi. ''Ben de çok beğeniyorum.'' Diye devam etti.

''Ben de alayım diyeceğim ama...'' dedi Şura, sonra onun öyle çevresinde olan şeylerin kendisinde olmaması takıntısı aklına geldi muhtemelen. ''Neyse...'' deyip geçiştirdi.

Alsaydı da ben kullanıyorum, benimle bütünleşti diye asla kullanmazdı. Göz ucuyla Şura'ya baktığımda ondan gözlerini alamayan Esat ile cilveleşmeleri fazlasıyla belirgindi. Öpücük atıyor, gülümsüyor, omuz kırıyordu. Esat ile bir sorunumuz olmadığından dolayı direkt olarak göz teması kurabiliyorken bakışlarım belli belirsiz yanında ki adama kaydı. Onun da bana bakıyor oluşuyla yakalanmış gibi oldum.

Ben rahatsız olmuştum yakalandığım için ama o hiç rahatsızlık duymadan, bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmeden, hatta ve hatta daha da belirgin bir şekilde tutarak kesik eliyle sigarasını dudaklarına götürdü. Grimsi duman dudaklarının arasından yavaşça süzülürken titrek bir nefes aldı, çaresizce iç çekti. Bu kadar yakınken bu aramızda ki uzaklığa duyduğu öfke gözlerinden okunuyordu. Kimsenin kendini çekmediği bir bakışmanın ortasında zaman ağır çekimde ilerlerken ''ay bu çok güzelmiş...'' diyen Şura ile ona döndüm. 4

E tabii benimle birlikte masada ki herkeste ona döndü. Zaten gergin ortamda bir ses çıkmıştı ve ne olduğuna bile bakmadan herkes kaçmak için oraya yönelmişti. Ben ise gördüğüm o beyaz dantel ile buz kesmiştim. 18

Elindekini bana doğru uzatırken ''Bunu benim gelinliğimin etek ucuna mı diksek Mahru?'' diye sordu heyecanla. Fakat elinde ki o dantel benim kendi gelinliğim için aldığım bir parçaydı. Çakır'da bunu biliyordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. 177

Geçmişin anıları zihnime düştüğünde bir girdap oluşturdu ve beni tamamiyle içine çekti. Söylenenler bir uğultudan ibaretken zihnimin hissettirdikleri yüzüme yayılıp çenemin belli belirsiz titremesine sebep oldu.

''Mahru..'' dedi Şura beni o girdaptan çekerek. Bir cevap bekliyordu ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Hayır desem 40

Çakır buna bir sürü anlam yüklerdi, evet desem gönlüm razı değildi. ''Bakarız...'' derken istemsizce titrek bir ses kullandım. Önüme dönmemle ise Çakır'ın köşeye sıkışmış, pişmanlık dolu bakışlarıyla karşılaştım. Onun da benim gibi hissettikleri çok derinlerdeydi ve o da bunu yansıtıyordu. ''Turan...'' dedi tok bir sesle bana bakarak. ''Bizim salona geçelim...''

Belli belirsiz kaşlarım çatılırken, Esat ''Ringe mi?'' diye sordu. Çakır gergin yüz ifadesiyle kafa sallayıp aniden ayağa kalktığında sandalyesinin geri doğru düşmesinden ötürü gürültülü bir ses çıktı ama bunu önemsemeden arabaya doğru ilerledi.

Turan da itirazsız peşinden giderken ''Tam olarak-'' dediğinde Çakır kapıyı sertçe açtı ve sözünü kesip ''Tam olarak Turan...'' dedi gitmeden son kez bana bakarak. Kısacık bir an bakışlarında geçmişin sızısını gördüm. ''Ben sana elimi bile kaldırmayacağım ve sen benim ağzımı burnumu kıracaksın.''

Arabaya binip kapıyı sert bir şekilde kapadıktan sonra o kadar hızlı bir kalkış yaptı ve aynı hızla uzaklaştı ki... Resmen kendini dövdürecekti? Bu neyin çözü müydü? Hiçbir şeyin. Hak ediyordu aslında ama yine ve yine dayanamayarak ''Esat...'' dedim. ''Git bak şunlara. Bu kendini öldürene kadar dövdürür...''

Esatta bana hak verir gibi anında ayaklanırken ''haklısın...'' dedi ve Şura'ya yanaşıp saçlarına bir öpücük bıraktı. ''Ararım seni

güzelim.''

Şura onaylar gibi kafasını sallarken elbette kızların da haklı olarak bakışları bendeydi. Saniyesinde endişelenip Esat'ı peşine takmam onlar tarafından yanlış algılanmıştı ya da doğru bilemedim ama zaten onca şeyin üstüne bir de bunu açıklamak istemedim. O yüzden sormalarına fırsat vermeden ayaklanıp dükkana girdim, çantamı aldım ve kapının kilidini iki kez çevirirken ''eve gidiyorum ben başım çok kötü yatacağım biraz...'' dedim.

Bu benden beklenen bir şey olmadığından sebep ''bu saatte?'' dedi Mihriban şaşırmış gibi. ''Bu saatte dükkan mı kapatıyorsun sen?''

''Hı hı...'' diye onayladım. ''Zaten kafam kaldırmıyor, yanlış dikip duruyorum. Yatıp dinleneceğim biraz.''

Onlara el sallayıp yolda hızlı adımlarla ''Geleyim mi ben de...'' diye bağıran Şura'ya ''Başka zaman beklerim...'' diye karşılık verdim.

...

Saatlerce süren duşun ardından sanki hayatım yeterince film tadında değilmiş gibi yatağın içine gömülerek bir film açıp izlerken uyuyakalmıştım. Tabii filmi ne kadar izledim orası muamma. Aklım başka yerlerde dolanırken telefonun

bildirimlerine baktım durdum. En son da dayanamayıp sıcak yatakta, gecede uyumamamdan ötürü sızdım kaldım.

Kaç saat uyudum bilmem ama derinden gelen bir kapı sesiyle uyunacak gibi oldum. Fakat epey yorgun olan bedenim tekrar uykuya yeniliyordu ki zil tekrar çaldı. Gözlerim yarı açık yarı kapalı yataktan ayaklanıp elimle gözlerimi ovuştururken oda zifiri karanlığa bürünmüştü. Sanırım saat epey ilerlemişti. Koridorda ilerlerken elim duvarlarda gezindi ve ışığa denk geldiğimde açtım. Tekrar zilin sesini duyduğumda adımlarımı hızlandırdım.

Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi ise Fermandı. Elini kapıya yaslamış başı yerdeyken kapının açılmasıyla bana doğru baktı.

Yüzü gözü normaldi hatta davranışları bile. Çakır beni yanıltmamış serbest bırakmıştı.

''Girebilir miyim?'' diye sordu içerisini göstererek. İlk görüşümde ki şaşkınlığımı ve uyku sersemliğimi atarak kafa sallarken önünden çekildim ve ''Tabii...'' dedim. ''Geç lütfen.''

Kapı ardına kadar açılınca Ferman da hiç beklemeden içeri doğru ilerledi. Oturma odasına geçti ve ben de kapıyı kapatarak peşinden ilerledim. Koridordan gelen ışık odaya loşluk katsa da asıl ışığı açarak daha aydınlık bir ortama ulaştık.

''Aradım seni açmadın.'' Dedim sorar gibi. Koltuğa oturmadan

önce cebinde ki telefonu çıkardığında tuzla buz olmuş bir ekran gördüm. Sehpanın üzerine bıraktı ve ''Dün gece o kadar da sakin geçmedi...'' deyip koltuğa oturdu.

Ayakta dikilmeyi bir kenara bırakıp onun karşısında ki koltuğun köşesine otururken ''çıkacağından haberim yoktu...'' dedim.

''Vardı...'' deyip gülümsedi. ''Mutlaka bir gün çıkacağını biliyorduk. Çıktığında ilk sana geleceğini de. Sadece benim inanamadığım daha doğrusu senelerce inanmak istemediğim bir gerçekle yüzleştim. Sen o geldiği gibi ona gidecekmişsin.'' 82

Bunu nasıl söyleyebiliyordu aklım almıyordu. Hele onca yaşanandan sonra... Gözlerimi kısıp şaşkın hatta hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle ''Ben ona gitmedim...'' dedim. ''Bunu gerçekten bana söylüyor musun?''

''3 senedir beni sev diye bekliyorum...'' dedi derin bir nefes alarak. Siteminde kendince haklıydı elbette. Ama ben ona sadece bir şans vermiştim. Söz vermemiştim. Deneyeceğimi söylemiştim. 60

''En zor zamanlarımda yanımdaydın... Beni senin için düşünmeye iten de bu oldu...'' dedim zaten sürekli yaptığımız konuşmayı tekrarlayarak. ''O günlerden çıkarken hatta ondan sonrasında babam için yaptığın da benim için ne kadar önemliydi anlatamam...'' 18

Ferman, meyhane borçlanınca ve alacaklılar kapıya dayanınca babamın borcunun epey bir kısmını ödemişti. Bunu elbette karşılıksız olarak kabul etmemiştim. Her ay düzenli olarak ödeme yaptım. Yakın zaman diliminde de bu borcu ödeyip bitirmiştim.

Böyle para mevzuları işin içine girince Ferman hoşlanmıyor ve gözlerini kaçırıyordu. ''Onu bana minnet duy diye yapmadım...'' dedi bozulmuş gibi. ''Zaten yapardım. Ayrıca sen onu bana ödedin. Çokta bir şey yapmış sayılmam yani...''

''Bu en ihtiyacım olduğu anda bana yardım ettiğin gerçeğini değiştirmiyor ama...''dedim net bir ifadeyle. ''O dönem sürekli yanımda oldun ve bana iyi hissettirdin. Belki yaralarımızın aynı yerden olmasından kaynaklıydı bu...'' Ferman'ın da annesi yoktu ve babası pek aile babası sayılmazdı. Biz Ferman ile ailelerimizden yaralıydık.

''Sen bana iyi geldin işte Ferman...'' dedim ne diyeceğimi bilmeyerek. ''Ama sana hep dedim ben, sen de biliyordun. Ben seni hiçbir zaman onu sevdiğim gibi sevemezdim. Ne seni, ne başkasını...'' diye vurguladım. ''Ben aşkın bir kez olduğuna inananlardanım. Bana bıraktığı yaralarda çok derin. Başka birini sevmem mümkün değil. Bu süreçte seni kandırdım mı?'' diye sordum ama cevabını beklemeden ''Hayır...'' dedim. ''Sen bunu biliyordun en başından beri. Böyle kabul ettin. Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Kimse kimseyi kandırmadı.

Duygularıyla da oynamadı. Sana defalarca kez anlattım sen ısrarla kalıp bir şans istedin ve ben de o şansı verdim. Benim istediğim bir düzen kurmaktı. Ben sadece bir ailem olsun istedim. Sen de ne olursa olsun hayatında olmamı... Biz bu 3 yılda birbirimizi tanıyıp, keyifli vakit geçirerek sürdürdük ilişkimizi. Dışarıdan bir ilişkimiz varmış gibi gözükse de normal sevgili gibi bile değildik ki. Sen hep benden sevdiğim kadın diye bahsettin ben sana Ferman dedim. Biz hiç bir olamadık seninle. İkimiz de farkındaydık hep bunun.'' 83

''Şimdi ne olacak peki?'' diye sordu yüzüme bakarak. ''Çakır geldi Ferman bitti mi?'' Gözleri kısılıp merakla cevabımı beklerken ''İstemiyorum ben Mahru...'' dedi yalvarır gibi. ''Aynı şekilde sürsün ilişkimiz. Ben razıyım buna. Sen benim hayatımda kal ben razıyım. Onunla olmanı istemiyorum. Bir gün gidebilme ihtimalini bile bile korkarak sevdim ben seni. Hatta sürekli hadi evlenelim ısrarlarım bundandı. Kaybetme korkumdan. O gelirse gidersin diye ama şimdi gitmeni istemiyorum. 3 yıldır hayatımın her yerine işledin. Ben seni tanıdım Mahru...'' derken onun da gözlerinde başka bir çaresizlik vardı. ''En yakından tanıdım ve şimdi gitmeni istemiyorum.'' 221

''Onunla olmam mümkün değil...'' dedim Çakır'ın dün akşamki söylediklerine rağmen. ''Ama seninle de olamam artık.'' 41

Bu onda tokat etkisi bırakmış gibi dondu kaldı. Dilim alt dudağımı ıslatırken ellerimi kazağımın içine çektim. ''Seninle 55

olmama sebebim Çakır'ın gelmiş olması değil..." diye özellikle belirttim. "Başka bir şey ve ben bunu açıklamak istemiyorum."

Her bir kelimesi doğru ve samimiyet içeriyordu. Bendaha düne kadar o nikahın geçersiz olduğu düşüncesiyle hareket ederken şimdibunu bile bile bir ilişki sürdüremezdim. Bunu da duyurmak istemedim. Çakır'ındönmesi değildi mesele. Mesele benim bir gerçekle yüzleşmiş olmamdı ve önceliğim şu nikahı halletmekti.

"Sebep kesinlikle Çakır'ın gelmiş olması..." diye öfkeyle ayaklandı ve olduğu yerde dolandı. Eli yüzünü sıvazlarken bir anda bana döndü. "Sen ne kadar o değil desen de onunla olmam mümkün değil desen de onunla olacaksın Mahru..." dedi oldukça emin bir şekilde. "Ama bu gerçekten mümkün değil... Onun hakkında bildiklerimi bilsen bu gerçekten mümkün olmazdı." derken başını salladı hafifçe.

Ne söylediğini anlamayarak yüzümü buruşturdum.

"Neyi bilmiyormuşum Ferman ben?" Diye sordum normal bir tavırla. "Açık açık konuşursan daha rahat anlaşırız."

Fakat o net olmayı tercih etmedi. "Şimdi çıkıyorum hayatımdan.." dedi bana doğru adımladığı adımları geri çıkarak. Parmağını bana doğrultmasına karşı oldukça yumuşak bir ifade kullandı "ve sen bana gel diye bekliyorum. Yine sen bana gel diye bekliyorum. Ben gelmen için sebep olmak

istemiyorum. Sen kendin gel istiyorum.''

Benden vazgeçmeyeceğini belirtir gibiydi konuşmaları ama Çakır hakkında söyledikleri aklımı karıştırdı. Muhtemelen benim bilmediğim fakat onun şahit olduğu ya da duyduğu karanlık bir takım işlerin detaylarıydı. Malum ben sadece dıştan olup biteni biliyordum. O içinden bir şeyler öğrenmiş olabilirdi. Fakat söyleyeceği şeyler ne şimdi ne sonrası için beni etkilemezdi. Çünkü bunca olandan sonra ve geçen zamandan sonra bizim olma ihtimalimiz yoktu. Benim ona baktığımda gördüklerim, hissettiklerim çok başkaydı.

''Ferman...'' diye oturduğum yerden inerken o benim konuşmama dahi fırsat vermeden kapıya doğru ilerledi. ''Otur konuşalım.'' dedim kapıyı çarptı çıktı.

Ben de derin bir soluk alarak tekrar yatağıma doğru ilerledim. Zifiri karanlık odada kendimi yatağa atar atmaz yastığı ikiye katladım ve göğsümün altına koyduktan sonra telefonu elime aldım. Ekran ışığı odayı kaplarken hiç arama ya da mesaj yoktu.

Kafamı yastığa koyar koymaz tekrar çalan zil sesiyle kaşlarım çatıldı. Muhtemelen Ferman geri dönmüştü ve az önceki yüksek çıkışı için özür dileyecekti. Ayaklanıp kapıya doğru ilerledim ve kapıyı kulbunu tutar tutmaz ''Senin bir-'' dedim fakat devam edemedim. Beklediğim Fermandı ama gördüğüm kişi Çakır'dı. Yüzü gözü dağılmış, yanağının hemen altında belirgin

bir kırmızılık vardı ve muhtemelen birkaç saate moraracaktı. Dudağının kenarını patlamıştı.

''Başkasını bekliyordun sanırım...'' dedi oldukça kısık bir sesle yüzüme bakarken. Cevap veremedim, o kadar beter bir haldeydi ki. Muhtemelen fazlaca da alkol almıştı ama buna rağmen iyi ayakta duruyordu. ''Ama ben senden başka gidecek bir yer bulamadım kendime.'' Dedi.

Kapı eşiğinde mahzunlaşmış bir halde yüzüme bakarken ''sen delirdin mi?'' diye sordum şok olmuş bir halde. ''Ne oldu şimdi kendini bu hale soktun da?''

Fakat onun ne yaraları umurundaydı ne söylediklerim. ''Alır mısın beni içeri?'' diye sordu küçük bir çocuk gibi. Gözlerime uzun uzun muhtaç bir ifadeyle bakınca diyecek bir şey bulamadım. Bu halde nasıl yollayabilirdim ki?

Gözlerimi kaçırarak kapıyı ardına kadar açtım. O da içeri doğru ilerledi. Yanımdan geçerken aldığım alkol kokusu fazlaydı. Onun peşinden gitmek yerine ecza dolabına yöneldim önce. Pamuk, tentürdiyot, bant aldıktan sonra oturma odasına girdim. O koltuğa oturmuş, başını geri doğru yaslamış gözleri kapalı bir halde duruyordu.

Usulca yanına doğru gittiğimde gözleri aralandı. Maviliklerinin etrafını saran kırmızı kan birikintisi oldukça dikkat çekiciydi. Aramızda sessizlik vardı. Sadece izlemeye bakmaya dahi hasret

kaldığımızı o an anladım. O bunu hiç çekinmeden kendine engel olmadan yapıyordu. Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu ama ben hissettiklerimden hissedeceklerimden korkarak daha fazla bakmayı sürdüremedim. Gözlerimi kaçırarak yaralarına odaklanmaya çalıştım. Pamuğa ilacı döktükten sonra dizimi koltuğa dayayıp bedenimi üzerine doğru serdim. Kaşına bastırdığım pamuk ile benim yüzüm buruşurken o gözünü bile kırpmadı.

''Çok üzdüm seni...'' dedi kısık bir sesle bana bakmayı sürdürerek. Cevap vermedim. ''Baksana bana...'' dedi yalvarır gibi. Fakat ben hala ona bakmadan kaşına pansuman yapmaya devam ediyordum. Bakarsam duramamaktan korkuyordum. Yaralarına bakarken yüzüm istemsizce kasılıyordu ve o bunu görüyordu. Benden götürdükleri yetmezmiş gibi, canımın hiçbir önemi yokmuşçasına onun canı yanarken benim niye canımdan can gidiyordu?

Elimi tuttu bir anda ve mecburen tekrar gözlerim sorgular gibi ona takıldı. Benim itirazlarıma aldırış etmeden parmakları avuç içimden sıkı sıkıya kavradı beni. Alnını göğsüme bastırdı ve derince bir soluk alırken ''oldum...'' dedi.

Anlamayarak kaşlarımı çattığımda yüzüme bakmamasına rağmen hatta sessiz kalmama rağmen anlamadığımı fark etmiş gibi ''Beter ol dedin ya dün gece bana...'' dedi açıklama yaparak. ''Ben sensiz 3 yıldır beter haldeyim Mahru. Ben 3 yıldır nefes

alamıyorum. 3 yıldık karanlıktayım ve senin ışığın yok. Hani ay geceyi terk etmezdi. Sen..." dedi göğsümde ki başını kaldırıp yüzüme bakarken kendinden geçmiş bir ifadeyle sordu. "Sen beni niye terk ettin?"

Kıyafetimi aşıp tenime batan sakallarını hissedebiliyordum. Bir de küçük bir çocuğun muhtaçlığıyla yüzüme bakınca mavileri iyice koyulaştı onu sarıp sarmalama isteği yarattı bende ama kendime direndim. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Bu sorusu o kadar gereksiz ve saçmaydı ki. Onu itmeye çalışsam da izin vermedi. Tuttuğu elimi kendi ensesine bırakırken "Biraz..." diye mırıldandı tekrar alnını göğsüme yaslayarak. Şimdi dizim onun bacaklarının yanında, elim ensesinde, başı göğsümdeydi. "Biraz hasret gidereyim, ne olur..." dedi yalvarır gibi.

Belirgin şekilde kokumu solurken "Böyle mi olacak?" diye sordum. Güya rahatsızlığımı belli etmeye çalışıyordum ama titreyen elim ondan gitmek istemiyor gibi bıraktığı yerde kalmıştı. Ensesinde ki saçlar gömleğinin yakasıyla birlikte avuçlarımın arasındaydı. Ilık nefesleri göğüs arama dökülüyordu. "Sen her seferinde benim kapıma mı dayanacaksın böyle?" diye sordum tekrar.

Bunları söylerken pozisyonumuz aşırı saçma değil miydi? Bunu fark edip geri doğru çıkmak için adımladığımda iki eli belimi kavradı ve daha çok çekti bedenimi kendine. Belimde

ki parmakları ilk çektiği an epey kuvvetliyken sonrasında daha belli belirsiz bir hale geldi.

''Karımsın sen benim Mahru...'' dedi ama sesi öfkeliydi. ''Karımsın ve ben sana dokunamıyorum...'' Alnını göğsüme vurdu birkaç kez hafifçe. Eli belimde kıpırdandı. ''Ellerim titriyor dokunamıyorum, gözlerine bakamıyorum ama sen benim karımsın...'' diye vurguladı. ''Bu gerçeği hiçbir şeye değişmem. Sen...'' dedi tekrar hem kendine hem bana duyurmak ister gibi. Sesi bir fısıltıdan ibaretken ''Benim karımsın...'' diye tekrarladı. ''Gelmeyeyim diyorum, çıkarayım aklımdan diyorum.." derken kesik kesik nefes aldı. "Yeminler ediyorum ama yine senin kapında bitiyorum. Söylesene.." dedi bana sorar gibi. "En çok sen sığmışken içime, benden bile çok ben olmuşken içimde, ettiğim hangi yemin beni senden caydırabilir ki?''

Kalbime doğru fısıldadıklarını ben duymazdan gelsem de o gelmiyordu. Onun için deli gibi çarpıyor. Beni belimden sarıp sarmalayan birebir onunla iletişim kuran adama yenilmek için yer arıyordu. Dizlerim tutmuyor gibi hissettim. Elimin altında zaafım olan ensesini öpmemek için kendime direndim.

''Bunu...'' dedim titrek bir sesle. ''Bunu sonra daha müsait bir anda konuşup halledeceğiz.''

Ellerim onu itmek için omuzlarında dururken o buna izin vermeyecekmiş gibi sıkı sıkıya kavramıştı beni. Ya beni

duymuyordu ya da duymamazlıktan geliyordu. ''Sana söyleyecektim ben yemin ederim...'' dedi hafifçe yüzünü bana doğru kaldırarak. ''İlk anda gelip anlatacaktım ama olmaz dedi." 157

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Kaşlarım çatılmış yüzüne bakarken ''Anlamıyorum...'' dedim. 4

Bence o da neden bahsettiğini bilmiyordu. Konudan konuya atlıyor ama en son yine başını bana yaslayıp derince soluklanıyordu. "Ben sabır diye..." dedi yüzüme bakarak. Bakarken göz bebekleri titredi. "Senin adını zikrettim her gece o delikte." 55

Kendime direnirken tırnaklarım istemsizce etine gömülürken acıma dokundu sözleri.

"Mahru..." dedi kabul olmayacak bir duayı dillendirir gibi. Parmaklarının belimde dolanışı bir ateşi tenime değdirir gibiydi. 9

"Mahru.." dedi tekrar daha kısık bir sesle. Yanağını usulca kalbime yasladığında ''Beni böyle uyutur musun?'' diye sordu. ''Çok uzun zaman oldu. Kısa bir ateşkes ilan etsek, bir nefeslik ara versek Mahru. Bir gece, sadece bu gece beni göğsünde-'' dedi duraksadı. Oldukça yumuşak başlayan konuşması bölündü. Belimde ki parmakları beni itti, ateş küle döndü. Ben ne olduğunu anlayamazken o bir noktaya odaklanmıştı. 71

Onun baktığı yöne baktığımda elimi alnıma vurdum, yüzüm

istemsizce kasıldı.

Çakır Ferman'ın telefonunu alırken sanki az önceki sevgi dilenen o adam gitmiş yerine gayet ayılmış, öfkeli bir adam gelmişti. Hızla ayağa kalktığında duvarda ki gölgesi üzerime düştü. Hızlı nefesleriyle avcuna aldığı telefonu parçalayacak gibi sıkarken ''o da mı buraya geldi?'' diye sordu. ''Onu da mı sen teselli ettin?''

105

Öfkeyle üzerime yürürken alt dudağını dişleri arasına aldı. ''Yarın konuşuruz...'' dedim ama onun hiçte konuşmak isteyecek gibi bir hali yoktu. ''Ben sana yanında görmek istemiyorum dedim ve sen benden önce onu bu eve mi aldın Mahru?'' diye bağırdı. ''Bana öfkelisin diye...''

26

''Bana bağırma...'' diyerek onun çıktığı tona çıkarken ikimizde delirmiş gibi birbirimize bakıyorduk. Onun gözleri döndüğü gibi ben de farksız değildim. ''Şunu anla...'' diye yineledim üzerine basa basa ''Ben öfkemden ya da sinirimden Ferman'a gitmedim...'' dedim üst perdeden bir sesle. ''Ben kendime bir hayat kurmak istiyorum. Senin olmadığın bir hayat... Bu öfke ya da sinir değil. Seni istemiyorum. Bunu neden anlamamakta diretiyorsun.''

46

''Gideceksin yani?'' dedi gözleri kısık bir şekilde bana bakarak. İlk sorusu gayet normal bir tondayken ikincisi daha yüksekti ve kabullenmez gibiydi. ''Yine en sonunda ona gideceksin yani?''

13

Elimi yüzüme kapatıp sıkıntılı derin bir soluk alırken elim alnıma doğru kayıp saçlarımı geri doğru kaldırdı. ''Senden sonrası seni ilgilendirmez...'' dedim oldukça net bir ifadeyle. ''o ya da bir başkası. Seni ilgilendirmez anla bunu. Beni daha fazla yorma artık.'' 16

Onun beklediği bu olmasa gerekti. Hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle bana bakarken ''Sen seni boşamamı mı istiyorsun?'' diye sordu bağırarak. 102

Bu soru da benim şuan için beklediğim bir soru değildi. Kalbimde bir sızı hissederken onay vermenin bu kadar zor olacağını düşünemedim. Sanki birazdan aramızda ki tüm bağ kopacaktı ve daha olmadan acısı tüm bedenimi sarmıştı. 1

Titrek, gözlerimi kaçırarak, tereddütle kafamı sallasam da o sonuca odaklanmıştı ve onayımı fark ettiği an ''Tamam...'' dedi. O bağlardan biri kendiliğinden koptu. Kaçırdığım gözler tekrar sahibini bulduğunda ''Tamam...'' diye onayladı tekrar kafasını sallayarak. ''Eğer seni gerçekten hak eden oysa seni ona bırakacağım, bir daha da beni görmeyeceksin...'' dedi oldukça düşük bir sesle. 181

Boğazımda bir yumru oluştu. Konuşmak istedim tam orada takıldı. Ne diyecektim ki? İtiraz etsem istediğim buydu zaten. Ellerim buz kesmişti, ağzıma kilit vurulmuştu. Sanki reddedeyim 7

diye bekledi birkaç saniye yüzüme bakarak ama benden bir cevap almadı. Yüzünde sahte belli belirsiz bir tebessümle canının acısı gözlerinden okudum.

Hiçbir şey demeden kapıya ilerledi ve arkasına bile bakmadan belki de son kez o kapıyı üzerime kapattı.

...

O gittikten sonra kaç dakika ya da kaç saat geçti bilemedim. Çıplak ayak, karanlık odada dizlerimi karnıma çekmiş tam onun oturduğu yerde onun kanının bulaştığı pamuklara bakıyordum. Yaslandığı yastık dizlerimle gövdemin arasındaydı ve kokusu sinmişti. Dünden beri olanlar bir bir zihnime düşerken sanki daha da canımı yakmak ister gibi geçmişin güzel anıları da döndü durdu önümde.

''Aptal...'' diyerek elimi alnıma vurdum. Kalbim zaten ondan ibaretken aklıma da oyunlar oynuyor onu da meyletmek için uğraşıyordu. Ondan aldığım darbeler o kadar çoktu ki hazmedemiyordum. Bir kez daha ona gidersem tekrar aynı şeyleri yaşayacağımı biliyordum. Ona tekrar gitmem, bunca yaşanmışlıktan tek başıma çıktıktan sonra tekrar mücadelesi olmayacak bir yenilgiyi kabul etmek olurdu. Bu benim sonum olurdu.

Karanlık odada sehpada duran telefonun ışığı bir yanıp bir

sönünce ekrana göz ucuyla baktım, geri çekildim ve sonra tekrar gördüğüm ismi doğrulamak ister gibi tekrar baktım. Turan beni arıyordu. Hem de görüntülü arıyordu. Bu normalde hele böyle bir dönemde asla olabilecek bir şey değilken tedirginlikle telefonu açtım.

''Turan...'' dedim belli belirsiz bir sesle. Siyah bir ekran vardı karşımda, görüntü yoktu. Sonra sesimi duyunca siyahlık yavaşça yerini loş bir ortama bıraktı. ''Bak...'' dedi Turan. ''Tercih ettiğin adam seni gerçekten seni ölecek kadar seviyor mu bak bakalım?''

''Ne saçmalıyorsun sen?'' diye sorduğumda telefonu karşıya çevirdi ve birkaç adım onlara doğru yanaştı. Yine de arada epey mesafe vardı. Ekranda Çakır ve Ferman karşılıklıyken Çakır elinde ki silaha bir mermi koydu.

Zaten ikisini aynı yerde görmek bile kalbimin korkuyla çarpmasına sebep olurken bir de silah girmişti devreye.

''Ya siz delirdiniz mi?'' diye bağırdım oturduğum yerde ayaklanarak. Fakat bir ses yoktu. Orada ki sesler bana ulaşırken bana kimse tepki vermiyordu. Muhtemelen Turan sesimi kapatmıştı. Çünkü Ferman duysa mutlaka sesin geldiği yöne doğru bakardı. Turan da telefonu açık açık tutmuyor eli yerde gizliden çektiği belli olur gibi bir görüntü sunuyordu bana. Gördüğüm kadarıyla Tilki ve Kanca da oradaydı.

Ben olduğum yerde panikle ne yapacağım diye dolanırken Çakır'ın sesini duydum. ''Gerçekten Mahru'yu istiyor musun?'' diye sorduğunda ''Hayır, hayır...'' diye bağırdım. ''Sakın söyleme.''

Çakır'ın sesi gayet normal çıkıyordu ama bu onun kafasının yerinde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Dün karımın uğrunda kimsenin ölmesine izin vermem derken bugün evet cevabını alsa öldürecek bir haldeydi.

''İstiyorum...'' dedi Ferman hiç düşünmeden ve ben ağlayacak gibi oldum.

Çakır derin bir nefes alırken sahte bir gülümseme hakimdi yüzünde. Elinde ki silahın orta kısmını çevirdi ve kapattıktan sonra ''Uğrunda ölürüm diyormuşsun ya gerçekten bu kadar cesur musun merak ediyorum. Bu gece sen ya da ben...'' dediğinde silahı ona doğru uzattı ve ''Birimiz onun hayatından çıkacak. Seninle bir oyun oynayacağız...'' dedi.

Nefes alamıyormuşum gibi soluksuz kalırken gözlerim korkuyla büyüdü. Rus ruletiydi bu. Ferman'ın da gözlerinde ki korkuyu görebiliyordum ama geri adım atmadı. Titreyen bedeni kendini ele verirken ona doğrulan namluyu Çakır kendi şakağına dayadı.

O an o soğuk namluyu kendi şakağımda hissettim ve

''Saçmalamayın...'' diye bağırdım titreyerek. Gözyaşlarım istemsizce akarken ''Turan...'' dedim ama beni duyan olmadı. Avazım çıktığı kadar bağırıyordum sesim ulaşsın diye ama tek bir tepki bile alamıyordum. Çakır Ferman'ın gözünün içine bakarak hiç düşünmeden tetiğe bastığında ''hayır...'' diyerek gözlerimi kapadım. Kısa bir an kalbim durmuş gibi hissetsem de ses çıkmadı. Vurulmamış mıydı yani?

Tedirginlikle gözlerimi açarken onu sağ salim görmemle kastığım bedenim gevşedi. Kesik kesik nefeslerimle hıçkırıklara boğuldum. Elim ayağım kesildi. Ama bu rahatlamam birkaç saniye sürdü. Elinde ki silahı Ferman'a doğru uzattığında ölüm barındıran sesiyle ''sıra sende...'' dedi. Ölümle oyun olmazdı fakat Çakır'ın bunu düşünemeyecek kadar gözü dönmüştü. Peki ya diğerleri? Onlar hiç mi mantıklı düşünemiyordu?

Ferman onun kadar cesur davranmadı, haklı olarak.
Titrek elleriyle silahı kafasına dayadığında Çakır bir katilin soğukkanlılığıyla onu izliyordu. Ferman gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldığında adımlarım kapıya doğru koşar adım gitti. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama itiraz edercesine, sesimi duyurmak ister gibi bağırırken kapının koluna uzandım. Bir gözüm ekrandayken ''Hayır...'' dedi Ferman silahı indirerek. ''Ben bunu yapmayacağım. Bu oyun çok saçma. Ben oyun falan oynamayacağım...'' dediğinde içim rahatlamış gibi olduğum yerde çöktüm.

O aklı başında bir adamdı. Çakır'ın gereksiz meydan okumalarına karşılık vermedi ve ben ''Şükürler olsun...'' diyerek derin bir nefes aldım. Gözlerim kapalı az önce nefessiz kaldığım zamanları telafi etmek için hızlı hızlı nefes alırken ''istemiyorsun yani Mahru'yu?'' diye sordu Çakır inatla.

Tekrar ekrana baktım. Hayır deyip gitmesini deli gibi istesem de Ferman ''İstiyorum...'' dedi yeni bir meydan okuma başlatırcasına. ''Ama bu ölerek ya da öldürerek olmayacak. Mahru bana gelecek Çakır...'' dedi kendinden emin bir ifadeyle. Böyle kendinden emin konuşması hem de benim üzerimden konuşması Çakır'ın öfkelenmesine sebep olurken yumruk yaptığı elindeki damarlar ortaya çıktı. Yetmedi daha da üstüne gitmek ister gibi konuştu. ''Hem de senin yanından bana gelecek ve sen bunu izleyeceksin. Sen varken beni tercih edecek.'' Demesi son noktası oldu.

Çakır öfkeyle belinde ki öteki silahı çekerken Tilki'nin belinde ki silahı da hızla aldı ve Ferman'ın üzerine attı. Ferman silahı yakaladı fakat doğrultmadı. ''Bu gece...'' dedi depoda sesi öfkeyle yankılanırken ''sen ya da ben Ferman...'' Ona doğru hızla adımlayıp silahlı elini kendi alnına dayadı, kendi elinde ki silahı Ferman'ın alnına dayadı ve ölümden hiç korkmuyormuşçasına tok bir ses kullandı. ''Bu sefer gerçekten sen ya da ben!'' Derken sanki kesin olarak ölümü çağırıyor gibiydi. Fakat ölen kim olacaktı orası meçhuldü. "Önce davranan hayatta kalır. Tek bir kurşun... Bu sefer sadece Mahru uğruna değil, kendi canın içinde

karşımdasın..''

73

Ferman'ın yutkunuşlarını gördüğüm kadar Çakır'ın kararlılığını da görebiliyordum. Silahın emniyetini açtığında dişlerini sıktığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum. Olduğum yere çivilenmiş gibi kalırken kendimi kastım, çenem kilitlendi. Çakır öyle emindi ki kendinden. Bu gece ikisinden birinin sonu olacaktı. Kanım tüm damarlarımdan çekilirken beni hayatta tutan tüm fonksiyonlarım durdu sanırım. Sadece panik olan ben de olmadım. Turan'ın ''abi...'' diye adımlamasıyla telefonun ekranı kaydı, yerde ki adımlarını gösterdi. ''Abi tamam...'' dedi Turan panik olmuş bir sesle. O panik olunca ben daha beter oldum. Nefesimi tutup doğrulmaya çalıştım. ''Yeteri kadar panik oldu abi ta-'' dedi ama cümlesini tamamlayamadan silahın patlama sesi duyuldu, Turan'ın adımları durdu.

478

...

Bölüm sonu.

34

Oy vermediysek verelim mi? 😊❤️

6

İnstagram: humeyraao alıntılar oradan.

Wattpad: humeyraao

☆ 8,02 Bin

13,7 Bin

Paylaş

4. Bölüm

Mehsa adlı kişiye ithaf edildi

103 Bin ★ 8,66 Bin 15,6 Bin

Giderken kalbini geri alamadıktan sonra başkasını sevmek mümkün olmuyormuş. İnsan en çok korktuğunda yalan söylüyormuş ve yine insan en çok kendini kandıramıyormuş. Dilin sevmiyorum dediğini yürek kabullenmiyormuş, insanın kendi yüreğinin yaptığını kırk kat yabancı bile sana yapamıyormuş.

Karanlık gecede sokağa adım attığımda nereye gideceğimi dahi bilmeden koşuşturduğumda anladım geçip gidenin sadece

zaman olduğunu. Telefon sesi kesildiğinde arayıp hiç kimseye ulaşamadığımda ve ben en çok onun için endişelendiğimde kendime bunun için lanetler okurken yine aynı duanın içinde onun yaşıyor olmasını diledim.

Onun benim uğruma ölmesine izin vermeyeceğine o kadar inanmıştım ki ben. Ferman'a sunulan seçenek ben olduğumda yapamayacağına inancım tamken kendi canı için o kurşunu sıkmaktan çekinmeyeceğini bilecek kadar da tanımıştım aslında onu. Çakır'ın bir tek öldüğünde benden vazgeçeceğini bildiğimdendi bu korkum. Kararlılığımı görüp bile isteye kendini öldürtmesinden deli gibi korktum.

Koştukça ciğerlerime saplanan o keskin sancı ve soğuktan boğazıma işleyen yakıcı bir acı... Nefeslerimi dahi kesen sevdanın yolunda yalın ayak koşarken beni daha fazla acıtamaz dedikçe kıvranıyordum. Tabanlarıma işleyen soğuk, ayaklarıma batan taşlar ve bilmediğim bir yol.

4 yol ağzına geldiğimde kesik kesik soluklanırken kendi etrafımda döndüm. Yönümü belirlemek için etrafıma bakındım. Bildiğim depo hiç yoktu. Nereye gideceğimi dahi bilmiyordum. Üstelik zemin ayaklarımdan kayıyor, etraf bulanıklaşıyor gibi hissettim. Yetmezmişçesine soluduğum soğuk hava ciğerlerime ulaştığında beni daha da büyük bir sancıya gebe bırakıyordu. Hele onun nefessiz kaldığını düşündükçe aldığım her nefes harammış gibi geliyordu.

Artık hayatta bile olmadığını düşünmek birkaç saat önce söylediğim sözler için beni pişmanlığa sürüklerken bilmediğim onca yolun boşa çıkmasıyla bildiğim yöne doğru çevirdim adımlarımı. Onun mahallede ki evine. Ne bulurdum hiçbir fikrim yoktu ama bilmediğim yerlerde gezmektense yıllarca kapısının önünden bile geçmezken bir umut o kapıya koşar adım gittim. 21

Defalarca kez aradığım telefonlar kimse tarafından açılmazken saate baktım. Son konuştuğum saatle şimdi arasında 2 saat vardı. Boş yollarda saat olarak 2 saat, dakika olarak 120 dakika, saniye olarak 7200 saniyedir onu bulmak için koşuyordum. Ve artık geçen her bir saniye sanki onu kaybetmişim hissini daha da arttırıyordu. Adımlarımı daha da hızlandırıp sokağın başına geldiğimde evde hiçbir hareketlilik olmadığı fark ettim. 16

Arabası yoktu, ışıklarda açık değildi. Bu beni büyük bir umutsuzluğa sürüklerken ben yine de bakışlarımı tek bir an evden çekmeden yürümeye devam ettim. Bu sefer daha yavaştı adımlarım. Gece boyu ne kadar koştuysam şimdi de bir o kadar ağır hareket ediyordum. Buraya en son geldiğim zamandan zihnime düşen güzel anılar beni bin bir parçaya bölüyordu ve o parçalar ayaklarıma batıp canımı yakıyordu. Geçmişin güzel anılarına attığım her bir adım şimdinin gerçekliğiyle çarpıştığında bu savaşta beni mağlup ediyordu. 14

Titrek ellerimle bahçe kapısını araladığımda beton zeminde 11

duraksamam tabanlarımın sızlamasına sebebiyet verdi. Acısı durunca çıkıyormuş gibi bileklerimden yukarı kıvrılarak bedenime yayılırken birkaç adım daha attım. Üç basamak vardı önümde ve her birini sanki adım atmayı yeni öğrenen bir çocukmuş gibi korkakça atarken kapının açılması mı açılmaması mıydı beni korkutan bilemedim. Elim zile gitti basamadım geri çektim ve bu sürede nefes almadığımı fark ettim. Eskimeye durmuş metal kapının kulpu paslanmıştı. Bir aslanın ağzının içinde olan zil ise eskimeye duran her şeyin içinde kendine yakışır bir gösterişle parıldıyordu. Boğazıma duran o acı tadı yutkunmak istediğimde daha da düğümlenmiş gibi hissettim ve o yumruyu parçalamak istercesine hırsla derin bir nefes alırken bu cesaretle zile de dokundum.

Birkaç saniye içinde kapı yavaşça aralanırken zifiri karanlıkta içeriden gelen sarı ışık süzmesi gözlerimi kamaştırıp beynimi uyuşturdu. Çakır'ın öfkeyle açtığı kapı beni görünce yüzünde ciddi bir ifadeye bırakmıştı. Hızlı solukları ve bir anda açılan kapı öfkesini gözler önüne sererken bizim gözlerimiz kesiştiği an durulmuş gibi düzene girdi. Gözlerinden kısa bir an şaşırmış bir ifade geçerken bu birkaç saniye sürdü ardından yerini hafif bir tebessüme bıraktı. Öldüyse diye düşündüğüm ve aklımı yitirecek gibi olduğum adam tam karşımdayken istemsizce, var olduğunu kabullenmek istercesine onu inceledim.

Kapı açılmaz diye düşünürken açılmıştı üstelik karşımda yarı çıplak bir halde duruyordu. Dondum, kaldım. Adım atıp gitmek

ve kalmak arasında bir çıkmazda debelenirken onu bu halde evde bulmak asla beklediğim bir şey değildi. Eli kapıda bana bakarken dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Daha yeni duştan çıktığı kapının dışına sızan kokusundan bile belli olurken köprücük kemiğine süzülen bir damlaya takıldı gözüm. Önce kemiğinden yavaşça süzüldü, göğsüne kaydı. Belirgin bir şekilde nefes alışlarıyla hareketlenen göğsünde hızını bir miktar arttırırken karnına geldiğinde yavaşladı fakat süzülmeye devam etti. Süzüldü, süzüldü, süzüldü. Uzun ince bir yol çizen damlacık kasıklarına doğru yol alırken nefesimi tutmuş gibi kaldım. Kısa bir öksürükle beni daldığım yerden çekerken kendimi nasıl toparlayacağımı bilemedim. 80

''Se-sen...'' derken yüzüne baktım. Tabii bakmamla kızarmam muhtemelen bir oldu çünkü epey belirgin bir gülümsemeyle bana bakıyordu. 4

''Neden geldin?'' diye sordu normal bir tonda. 23

''Sen... Sen kafayı mı yedin?'' diye sert bir çıkışla parmak uçlarımda havalandığımda ayaklarımın sızısını hissettim. ''Bir şey oldu diye aklım çıktı.'' 13

Korkudan çarpan kalbimin ritmi bile daha düzelmemişken karşımda pişkin pişkin gülümsüyordu. Gözleri aheste aheste beni süzdüğünde pijamalarla olduğumu fark ettim. Ayaklarıma takılan gözleriyle ise çıplak ayak parmaklarımı içine katladım. 2

''Önce...'' dedi eli çenesini sıvazlarken. Yüzündeki belirgin gülümseme sinir bozacak türdendi. ''Bana geldin. Üstelik bu halde....''

Bilerek mi yapmıştı yani? O görüntüleri bana bilerek mi izletmişti. Kime gideceğimi görmek için mi? Üstelik bunca olan bitenden sonra...

''Sen gerçekten...'' dedim büyük bir hayal kırıklığıyla daha da diklenerek. ''Asla adam olmazsın. Sen onca olan bitenden sonra bana bunu yaşatacak kadar adi bir adamsın. Ben ne hale geldim sen düşündün mü? Aklın sıra bana oyun mu oynamaya kalktın. Bir de bu durum hoşuna gitmiş gibi gülüyorsun. Gerçekten Çakır...'' dedim gözlerimi kısarak. ''Allah belanı versin.''

Tam arkamı dönmüş gidiyordum ki tek koluyla belimden kavradı. İstemsizce elim kolunu tuttu. Başını saçlarımın arasından kulağıma yanaştırarak ''Birincisi...'' dedi nefesini tenime yayarak. ''Senin izlediğinden haberim yoktu, sonradan öğrendim...'' Beni yavaşça geri doğru çekti. ''İkincisi...'' dedi daha yumuşak bir sesle. Burnu tenime ılık nefesini yayıyor, nemli vücudunun ıslaklığı sırtıma işliyordu. ''Evet, hoşuma gitti çünkü delirsen de bana geliyorsun ve sen bana gelirken mümkünmüş gibi senden vazgeçmemi istiyorsun...'' Artık tamamen evin içindeyken ''ve üçüncüsü...'' deyip ayağıyla kapıyı kapattı. ''Farkındaysan kocana bela okuyorsun.''

Kollarının arasında ''bırak...'' diye debelenirken ona o kadar öfkeliydim ki... Elim kolunu itti, sıktı. Beni bıraksın diye canını acıtmaktan bir an bile çekinmedim. O ana aklıma diğer ihtimal düştü. ''Sana bir şey olmadıysa...'' dedim aklıma gelen ihtimalle. ''Fe-'' dedim ama öfkeli sesiyle cümlemi kesti. 36

''Kimseye bir şey olmadı!'' dedi dişleri arasından. Bunu duymak bile kısa bir an rahatlamama sebebiyet verdi. ''Olmasını istemiyorsan da sus.'' 31

Ayaklarım debelenirken ayaklarına çarptı durdu fakat onu çokta etkilemedi bu durum. ''Bırak..'' dedim bağırarak. Benim vurmalarım bir işe yaramazken ''Çakır...'' diye duyduğum kadın sesiyle ben duraksadım, o da biraz gevşetti beni tutan kollarını. 146

Benimle birlikte tam tersi yönde döndüğünde ben hala onun kolu arasındaydım ve Nursel tam karşımdaydı. 218

Elinin karnıma yaptığı baskıdan sebep nefesim azalıyorken Nursel'i görmemle tamamen kesildi. Beynimden vurulmuşa döndüm. Kendi aptallığıma söverken bakışlarımı tek bir an bile çekemedim üzerinden. O da tam karşımda bana bakıyordu. Üstelik oldukça rahat kendi eviymişçesine... Fazlalık hissettiğim saniyelerde ellerimin üzerine damlayan su damlası ile bir kez daha darbe yemiş gibi oldum. 98

Çakır duştan çıkmış ve yarı çıplaktı. Beynim uyuşuyor gibi 73

hissederken kısa bir an gözlerim karardı ve ''B-be...'' dedim kesik titrek bir soluk vererek. Elim alnıma gitmiş kelimelerimi toparlamaya çalışırken Çakır çırpınmayı bıraktığım için kollarını serbest bıraktı ve ben o boşluktan yararlanarak bir iki adım attım. İkisi aynı evdeydi şu an ve ben bu durum karşısında yutkunmakta birlikte zorlanırken aklıma gelen görüntülerle yüzüm buruştu. Hissettiğim acıdan bayılacak gibi hissettim. Yüzüne baksam ağlayacakmışım gibi dolup taşarken göz teması kurmadan konuşmanın dahi gereksiz olduğunu düşünerek dış kapıya doğru adımlamaya başladım fakat Çakır buna izin vermeden bileğimi oldukça güçlü bir şekilde kavradı.

Utanmadan kolumu tutuyor oluşuyla bir anda gözlerimi ona çevirdim. Dişlerimi birbirine bastırmış, öfkeden gözüm deli gibi dönerken, o oldukça sakin bir şekilde duruyor üstelik sakinleşmemi ister gibi bileğimi okşuyordu.

''Nursel biz seninle yarın devam ederiz...'' dedi. Fakat benim gözlerim öylesine dönmüştü ki nefes nefese bileğimi ellerinin arasından kurtarmak istercesine savurdum. ''Siz devam edin...'' dedim öfkeli olduğumu belli eden bir ses tonuyla. ''Benim buraya gelmem saçmalıktı zaten.''

Kolumu çekmek için savurma girişimlerim boşuna gitmiş Çakır bileğimi biraz daha sert bir şekilde kavrayarak bir miktar kendine çekti. Bu bizi biraz daha yakınlaştırırken düşündüklerimi, hissettiklerimi anlamışçasına ''Dava dosyasıyla

ilgili yarın devam ederiz Nursel..." diye yineledi cümlesini üzerine basa basa.

Yüzümde hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle kafamı hafifçe iki yana sallarken o bana aynı teslimiyet ve güçle bakmaya devam ediyordu. Öyle bir adamdı ki parçalara ayrılsa dahi her zaman başı dik, her zaman mağrur bir duruş sergiliyordu. Kırılmışlıklarını hiç belli etmezdi. Onun öfkesi harici bir duygusunu anlamak mümkün değildi ama bu onunda kanadığı gerçeğini değiştirmezdi. Onu anlamak için önce kalbine bakmak gerekti ve o her zaman benim için kalbini gözlerine sererdi. Bakışlarında sanki bir tek benim anlayabileceğim bir boyun eğiş, teslimiyet ve zafiyet vardı. Geçmişte de onu bu kadar iyi tanımak hep korkuturdu beni. Bir gün bakışlarında ki bu anlamlar silinirse diye o kadar korkuyordum ki. Şimdi ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Benden vazgeçsin isteyen yanımla yine o ifadeler silinirse diye ölesiye korkan yanım o kadar büyük bir savaştaydı ki, ben onu affedemediğim için ve yine affetmek istediğim için kendime öfkeliydim.

"Ama Çakır..." dedi Nursel itiraz edercesine. Fakat Çakır "Nursel!" dedi yüksek bir sesle uyarır gibi. Gözlerini yine ve yine benden çekmezken "Yarın dedim." Diye tamamladı cümlesini.

Onun benim olduğum ortamda bir başkasına bakması mümkün değilmiş gibi sürdürdüğü alışkanlığı yıllar sonra bile devam ediyordu. Ben de ona meydan okuyan bakışlarımı üzerinden

çekmezken Nursel'in yanımızdan geçip giden bedenini belli belirsiz görebiliyordum.

Kapı sert bir şekilde çarptığında ''Bana geldin...'' diye mırıldandı. Parmakları bileğimi okşadı.

Onun için önemli olan tek şey ona gelmiş olmamdı. Gelirken yolda hissettiklerim değil. ''Bu...'' dedim inanamıyormuşçasına hayal kırıklığıyla. ''Bu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Sen benim ne hale geleceğimi düşündün mü?'' diye sesimi yükselttim. Kaşlarım belli belirsiz çatılırken ''Ben saatlerdir kafayı yiyorum...'' dedim. Elimi ondan çekme girişimim bu sefer başarıyla sonuçlanmıştı. Bileğimi serbest bıraktı ve ben odanın içinde adımladım. ''Seni burada bulabileceğimi düşünmezken sen buradasın. Üstelik...'' dedim ve nefesimin kesildiğini belli etmemek adına arkamı ona doğru döndüm. Elim alnımı sıvazladı, avuç içlerime topladığım saçlarımı geri doğru attırdım.

''Nursel...'' dedi devam etmeme izin vermeden. ''Davayla ilgili bir şey için gelmişti. 1 saat önce geldim eve. Takdir edersin ki...'' dediğinde imalı bir ton kullandı. ''Onca şeyin üstüne duşa girmiştim. Nursel'de hemen senin önünden gelmişti. 10 dakika bile olmadı.''

''Tabii bir adam öldürüp paranın gücünü kullanarak 3 yılda çıktığın için konuşmanız gerekmektedir...'' dedim sesim bile

çekmezken Nursel'in yanımızdan geçip giden bedenini belli belirsiz görebiliyordum.

Kapı sert bir şekilde çarptığında ''Bana geldin...'' diye mırıldandı. Parmakları bileğimi okşadı.

Onun için önemli olan tek şey ona gelmiş olmamdı. Gelirken yolda hissettiklerim değil. ''Bu...'' dedim inanamıyormuşçasına hayal kırıklığıyla. ''Bu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Sen benim ne hale geleceğimi düşündün mü?'' diye sesimi yükselttim. Kaşlarım belli belirsiz çatılırken ''Ben saatlerdir kafayı yiyorum...'' dedim. Elimi ondan çekme girişimim bu sefer başarıyla sonuçlanmıştı. Bileğimi serbest bıraktı ve ben odanın içinde adımladım. ''Seni burada bulabileceğimi düşünmezken sen buradasın. Üstelik...'' dedim ve nefesimin kesildiğini belli etmemek adına arkamı ona doğru döndüm. Elim alnımı sıvazladı, avuç içlerime topladığım saçlarımı geri doğru attırdım.

''Nursel...'' dedi devam etmeme izin vermeden. ''Davayla ilgili bir şey için gelmişti. 1 saat önce geldim eve. Takdir edersin ki...'' dediğinde imalı bir ton kullandı. ''Onca şeyin üstüne duşa girmiştim. Nursel'de hemen senin önünden gelmişti. 10 dakika bile olmadı.''

''Tabii bir adam öldürüp paranın gücünü kullanarak 3 yılda çıktığın için konuşmanız gerekmektedir...'' dedim sesim bile

titremeden arkama bakarak. O yaşlı kadının bakışları ve titreyen sesi aklıma geldikçe Çakır'dan istemsizce uzaklaşıyordum. Çakır ondan ilk kez bir katil gibi söz ettiğim için kısa bir an şaşkınlıkla kaldı fakat sonra gerçeği o da kabullenerek dudaklarını birbirine bastırmaktan öte gidemedi. ''Ayrıca...'' dedim öfkemden güç alıp yüzümü buruşturarak. ''Nurselle de ne halt ettiğin beni hiç ilgilendirmiyor.''

Ne kadar inandırıcı duruyordum hiçbir fikrim yoktu. Önüme geçtiğinde ''İlgilendirmediği için mi buradasın?'' diye sordu, afalladım. Mavi gözleri bana meydan okurcasına bakarken inkar etmem beni yalancı konumuna düşürecekti. Her şey o kadar açıktı ki bu topu buradan döndürmek imkansızdı. Üstelik bir iki saat önce yaşadıklarım ve hissettiklerim hala tazeliğini koruyordu.

''Neden böyle bir şey yaptın?'' diye sordum titrek bir sesle. Saatlerdir kasılan bedenim son demlerini yaşıyor gibiydi. Güçlükle ayakta dururken sessizliği karşısında ''Yaptığın gövde gösterisinin sebebi neydi?'' diye yineledim sorumu. Sesimde ki öfke ve kırgınlık belirgin bir şekilde ortadayken ''Neyi amaçladın?'' diye sordum.

Başını iki yana sallayarak ''Hayatından gitmemi istemiştin. 3 yıldır onunlaydın ve yine ona gidecektin. Sen onun için böylesine karşımda dururken o da seni hak ediyor mu diye merak ettim.'' Dedi açıklama yaparak. ''Silah boşa patladı.

Karşımda titremekten başka bir şey yapmadı.''

Bir insanın canı için endişe duyması bir hayli normalken onun ise özrü kabahatinden büyüktü. Gözlerim kısılırken ona doğru bir adım attım ve ''Beni kimin hak edip hak etmediğine sen mi karar vereceksin?'' diye sordum inanamıyormuş gibi. ''Hem de böyle.''

Başını onaylar anlamda sallarken ''Başka türlüsünü bilmiyorum.'' Diye mırıldandı. ''Ben senin uğruna ölebilecekken daha üstü ne olabilir bilmiyorum.'' Ölmek değildi ki sevmek. Bunu anlayamıyordu. Sevgi bu değildi. Benim uğruma birilerinin ölmesi sevgisinin ispatı değildi. Benim istediklerim de bunlar değildi. Yıllarca ben bunu anlatamamışken son yaşanılanlar dahi bir şeyi değiştirmemişti. O aynı adamdı. ''Ama bunu sana izletmek istemedim.'' Derken bakışları bir miktar kısık sesi ise mahcup gibiydi. ''Turandan haberim yoktu. Sonradan öğrendim. Sonra da zaten...''

''Öğrendin ve beni aramadın.'' Dedim gözlerimi kısarak. Sonrasında Turan'a ne yaptığı zerre umurumda değildi. ''Benim senin için aklım çıktı ve sen beni aramadın öyle mi?'' derken ona doğru bir iki adım daha attım. ''Sevmekten bahsederken ne hale geleceğimi düşünmedin bile öyle mi?'' diye yineledim sorumu.

Tam karşımda uzun boyu, mavi gözleriyle bana bakarken benim öfkeme karşı oldukça sessiz duruyordu. ''Hayatından çıkıp

gitmesini istediğin birini önemsemezsin diye düşündüm.'' Dedi sorar gibi. ''Ölmem işine gelmez miydi?'' Diye sordu tekrar tek kaşı havalanırken. ''Kurtulurdun işte benden...''

64

Başka dillerden konuşuyorduk sanki. Gülümsedim fakat gülümsemem acımın dindiği, öfkemin azaldığı anlamına gelmezdi. Ben senelerce kime ne anlatmışım gülümsemesiydi bu

7

''Öyle değil ama değil mi?'' diye sordu ve aramızda kalan bir adımlık boşluğu da o kapattı. Şimdi çıplak ayaklarımız birbiriyle temas ederken ''Sen de benden geçemiyorsun...'' dedi. ''Geçemiyorsun ve benden vazgeçmemi istiyorsun Mahru...''

33

Sesi fısıltılar şeklinde bana ulaşırken eli yüzümü kavradı. Ondan kaçırdığım gözlerimi kendine doğrulturken ''Bana bıraktıkların da hiç kolay şeyler değil...'' dedi. Parmakları çenemi okşadı. ''Ben yine de her şeyi geride bırakıp senden bizim için bir şans daha istiyorum...'' dedi yalvarır gibi. Benden bir şans isterken bile kırılan kalbinin her bir parçası kelimelerinin arasına gizlenmiş gibi bana batıyordu. ''Bir kez daha denesek olmaz mı?''

143

Sesi hiç olmadığı kadar yumuşak çıkarken ağlamamak için kendime direniyordum. Göğsümün üzerinde öyle büyük bir ağırlık vardı ki taşıyamıyordum. En güzel seven adam kim diye sorsalar onun adını vermekten tek bir an bile şüphe duymayacakken yine en sevmemesi gereken kişi kim deseler

20

ben yine onun adını verirdim. ''Hissettirdiklerin ve yaşattıkların birbirine öylesine tezat ki...'' dedim küfredercesine. Geçmişin bedelini şimdi ikimizde ödüyorduk. Göz pınarlarımda biriken yaşlar kirpiklerime bulandı. ''Bir şansımız daha olsa ne değişecek Çakır?'' diye sordum yorgun ses tonumla. ''Sen her şeyi bırakabilecek misin?'' Değişse bıraksa dahi ben 3 yıllık geçen sürede yaşadıklarımı unutamazdım ki. Bunca olan bitenden sonra nasıl tekrar sığınırdık birbirimize.

Yine de tek bir umutla sorduğum soruyu cevaplamaktan kaçınırken burnumdan sıkıntılı bir soluk verdim. Dikkatle onu izlerken ağırca yutkunmaktan ve dudaklarını birbirine bastırmaktan bir şey yapmadı.

''Ben artık tutamayacağım sözler vermek istemiyorum...'' dediğinde bu yükün acısıyla kıvrandım. Gözyaşlarım artık akmamak için direnmiyordu. Yanağımdan usul usul parmaklarının ucuna doğru süzüldü. Ağlayan bendim ama canı yanan tek ben değildim. Titreyen çenemle gözlerimi kaçırmak istesem de onun çenemi sıkı sıkıya kavrayan eliyle hiçbir yere gidemedim. Parmakları gözlerimi ondan kaçırmamı engelledi ben de ona baka baka ağladım.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken acıyan canımı önemsemedim bile. Alt dudağımı dişlerimle ezerken ''Bana biraz daha zaman verirsen...'' dediğinde kesik bir hıçkırık koyverdim dudaklarımın arasından. Cümlesini devam ettiremedi. Çünkü

biz bu konuşmaları defalarca kez yapmıştık. Benden yine eskisi gibi olmamı isteyecek kadar bencildi hala ve ben onun bu bencilliğine rağmen yine de bir umut arayacak kadar aptaldım.

Gözlerinin içine baka baka gözyaşlarımı akıtmaktan bir an bile çekinmezken o bu halimin çaresizliği karşısında acıyla iç çekti. Yüzünde ki ciddi ifadesi silinmiş, çaresizlik yerini almışken bakışları dolan gözlerimle titreyen dudaklarımın arasında dolanıp durdu. Ben bu haldeysem sebebi oydu. Yaralarımı sarabilecek tek kişi oyken o yaralarımı tekrar kanatmayı teklif ediyordu bana.

Gözyaşım dudaklarıma süzüldüğünde başparmağıyla temizledi. Parmak ucu alt dudağımda uzunca bir çizgi çizerken bana biraz daha yaklaştı. Başım boynunun hizasına geldiğinde beni kolunun arasına almak için bir hamle yapacaktı ki ''Üzgünüm...'' dedim titreyen sesimle. Bana vadettiği şey daha fazla acıydı. Parmağı dudağımda duraksadı, bana sarılmak için havalanan eli durdu. ''Ben bu yorgunluğun içinde seni şefkatle sarıp sarmalayamayacağım için üzgünüm...'' dedim kanaya kanaya.

Keskin nefeslerim sözlerimle birlikte şah damarına çarptı. Bir adım gerilerken dudaklarımda teninin tadı vardı.

Güçlü, sarsılmaz bedeni karşımda dururken aklından geçenleri okumakta zorlandım. Derin bir nefes aldı, yutkundu. ''Bana hiç dönmeyeceksin değil mi?'' diye sordu kuvvetsiz bir ses tonuyla.

Sesinde ki can kesiklerinin sızısı sardı her bir yanımı. 93

Kalbinin atışları çıplak gövdesinde oldukça belirgin bir şekilde çarparken aşkından ölecek gibiydi ve eminim ki bu uğurda ölmek en çok isteyeceği şeydi. Gözlerine bakamadım. Benim yenilgim tam olarak bir çift mavi gözden ibaretken ben ona bakamazdım. Gözüne baka baka sızladığını bilirken ona hayır diyemezdim. 4

Ölmek üzereydi. Sonları oynadığını biliyordum. Çırpınışları bir bataklıkta son bir dal parçası arar gibiydi. Ben ondan bu umudunu da alırsam yok olup gidecekti. Ben buna katlanamazdım. Ama bile bile onunla bu hayatta da onun bu isteğine boyun eğerek var olamazdım. O yüzden cevapsız kaldım. Sessizliğe sığındım. Ona umut vereceğini bile bile sessizliğe sığındım. Daha da batmasın diye keskin sınırlar çizerek onu yok etmemek adına sessiz kaldım. Zamanla vazgeçecekti. Ben ona dönmeyecektim, o eninde sonunda vazgeçecekti. 55

Tedirginlikle bana bir kez daha sokulduğunda alnını alnıma yasladı. Bu beklediğim bir şey değildi. Alnıma değen alnıyla beraber gözleri kapanırken uzun süre nefessiz kalmış gibi sızlayan ciğerleriyle buluşturdu kokumu. ''Aklından geçenleri biliyorum...'' dedi beni okurmuşçasına. Çenesinde ki sakalların her bir telini tenimde hissettim. ''Bana yenilmemek için direndiğini biliyorum. Senden geçeyim istediğini, ama kendime 13

de zarar vermeyeyim istediğini biliyorum..." dedi beni tanıdığını belli edercesine. Dudaklarımda olan parmakları yanağımdan bir tüy gibi uzanıp şakaklarıma gitti ve parmak uçları yavaşça okşadı. "Sensiz bir yaşam mümkünmüş gibi..." derken alaycı bir soluk dağıldı yüzümde. Kısa bir tebessümün yerini tekrar düz bir çizgi aldı.

"Korkularını biliyorum, isteklerini, kırgınlıklarını..." dedi parmakları hafifçe kıpırdanırken. Sevdi, sevdi, sevdi... Onu kabullenmeyen, ona direnen düşüncelerimi dahi sevdi. "Bana dönmeyeceğini de biliyorum..." dedi acı içinde. Çaresizlik hissini ezberlemiş biri olarak onda da bunu hissedebiliyordum. Dillendirdiği her kelime benden çok onu yakıp kül ediyordu. "Ama yine de..." derken bir eli usulca belimi kavradı. Diğer elini kalbimin üstüne indirdi. Parmaklarının kemikli kısmı kalbimin üstünde dolanırken "Buranın merhametine sığınıyorum..." dedi bütün canı içinden sökülürcesine. "Bugün bana gelişine tutunuyorum. Ufacık bir ihtimal bile olsa geçmişe tutunuyorum..." dedi. Bilmiyordu ki geçmişin hatırı bende artık hiç yoktu. O bizim geçmişimizi de hiç etmişti.

Sevgisi de öfkesi de en çok benim canımı yakarken yine en son ben parçalarımı birleştirmek için uğraşıyordum. "Beklerim..." dedi vazgeçmeyeceğini belirtircesine. "Eğer sen bana geleceksen bir 30 yıl bekledim yine beklerim..." dedi hiç düşünmeden. "Ama ben senden geçmem Mahru..." derken parmakları kalbimin üstünü sevdi. "Sen beni affedene kadar,

bana dönene kadar ben uğraşırım.''

Tırnaklarım etimi delip geçmişti artık. Dudaklarımı kanatırcasına birbirine bastırırken kalbimin üzerinde ki parmakları süzüldü yavaşça aşağıya. ''Yapma...'' dedim daha fazla dayanamayacağımı anladığımda. ''Yapma artık yeter. Bunları konuşmak bize iyi gelmiyor..'' derken anın büyüsünü bozarak sesimi yükselttim. Canım acıya acıya, tek bir nefeste konuşmaya devam ettim. ''Biz seninle artılarımızı eksilerimizi bir kefeye koysak ve yolumuza devam etmek istesek hangi tarafı ağır gelir sence?'' diye sordum ama cevabı yoktu. Çünkü cevap gayet açıktı. ''Bizim yollarımız bir değ-'' derken konuşmama izin vermeden derin bir nefes aldı ve kasılmış çenesiyle birlikte elimi tuttu.

Parmaklarım o iri avuçlarının arasında sıkışmışken başını bir miktar geriye çekti ve hafifçe yan döndü. İşte tam oradaydı. Tüm yenilgilerim, zafiyetlerim. İki parmağımı kulağının arkasında ki dövmenin üzerine mıhladı. Hilal şeklinde ona dönük bir ay ve ensesine uzanan minik yıldızlar. Ay beni temsilen yapılmışken yıldızlar ise öpmeye doyamadığım teninde dokunduğum yerlere döşenmişti. O benim dudaklarımın dokunduğu yerlere bile yıldızları döşemişti.

Parmaklarımız birbiriyle kavuşmuş aynı yere dokunurken iğneler batıyormuşçasına sızladı parmak uçlarım. ''Ben senin yörüngende dönüyorum Mahru...'' dedi tok bir sesle. ''Bak...''

derken bu ikimize de acı vermekten başka bir işe yaramıyordu. ''Bak lan şuna bak...'' derken sesi bir miktar yükseldi. ''Bana dönük sadece...'' dedi. Söylediklerini kulaklarımdan önce kalbim duydu. ''Bana dönük sadece çünkü senin başkasına var olman, gecesine ay olman haram sana...'' dedi. Kalbimin acımasız darbeleriyle elim onun avucu içinde ondan ayrıldı. Parmaklarım sanki büyük bir ateşin içinden çıkmış gibi kavrulurken yüzüme baktı. ''Bu yüzden sen bir bende yanarsın...'' dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Parmak uçlarımı öptü, öptüğü yerler sızladı. ''Ben bir sana kanarım.'' 212

... 12

Kapımın alacaklı gibi üst üste çalınmasıyla zar zor ayılmaya çalıştım. Çakır'ı görmeyeli neredeyse 2 gün geçmişti. 2 gündür ölü olan ruhumu bedenim taşımakta zorlanıyordu elbette. O yüzden ben de yatıp uyumayı seçmiştim. Onun geldiği günden beri yine tüm düzenim bozulmuş, yapmayacağım şeyleri yapmaya başlamıştım. 2 gündür dükkanı açmıyordum, telefonlarım kapalıydı ve kimseyle görüşmüyordum. Muhtemelen öldüğümü düşünen arkadaşlarımdı şimdi de kapıya dayanan. 9

Hem kapı hem zil ardı ardına çalarken vazgeçemeyeceklerini anlayıp ayaklandım. Kendimi o kadar pis hissediyordum ki bu yüzümü buruşturmama sebep oldu. 2 gündür neredeyse her gün uyumama rağmen hala gözlerim açılmakta zorlanıyordu. Hiç 14

uyumamışım gibi uykum vardı. Annem uyku uykunun mayasıdır derdi. Uyudukça uyuyası gelirmiş insanın. Haklıydı sanırım. 14

Kapıya üst üste vurulmasıyla ''Geldim...'' diyerek adımlarımı hızlandırdım ve kapıyı açtım. Tam karşımda Şura ve Mihriban varken Şura fazlaca öfkeli duruyordu. Ben girmelerini teklif dahi etmeden Şura içeri dalarken Mihriban hafif bir tebessümle izin ister gibi durunca kapıyı ardına kadar açtım. 30

''Geri zekalı, hayvan, öküz, aptal...'' diye yüksek sesle söylenen Şura ile birlikte merakla ''Ne oldu?'' diyerek salona adımladım. 22

Mihriban gözlerini devirip koltuğa otururken Şura odanın içinde dolanıp duruyordu. ''Yemin ediyorum bıktım artık ya...'' dediğinde yüzü buruştu ve ben bu hali karşısında tekrar ''Ne oldu?'' diye yineledim sorumu. Şura eli belinde salonun ortasında volta atarken beni duymuyordu bile. 6

''Evlenmeyeceğim diye tutturdu.'' Dedi Mihriban ve benim inanamıyormuşçasına kaşlarım çatıldı. 2 günde evlenmeyeceğim diyecek ne olmuş olabilirdi? 83

''Birazdan gitmemiz gerekiyor farkında mısın? Yola çıkacağız. Sen evlenmeyeceğim diyorsun.'' Diye sordu Mihriban. 2

Şura odanın içinde hala dolanmaya devam ederken ''Biri bana ne olduğunu anlatacak mı? Yoksa gidip yatacağım...'' dedim. Gerçekten tam oturduğum koltuğun kol kısmından kalkıyordum 28

ki ''Esat'ın eski sevgilisi...'' dedi Şura bir anda bana bakarak. ''Hani şu Adana'da olan...''

Kalktığım yere tekrar yerleşerek kollarımı göğsüme doladım ve ''Eee?'' diye sordum.

''Ya Mahru kızı zorla başkasıyla evlendireceklermiş sanırım...'' dediğinde hala sinirle oradan oraya dolanıyordu. ''Bu da aramış Esat'ı... Esatta iyilik meleği...'' derken iki elini havaya kaldırdı. O öfkesinden konuyu bile anlatamayınca Mihriban dahil oldu.

''Ya bak şimdi...'' dediğinde Şura'da sen anlat dercesine onayladı. Ben de bedenimi ona çevirdim.

''Kız bunu aramış dün gündüz sanırım. Evlendirecekler beni istemediğim biriyle ne olur kurtar diye. Babası onaylamış, erkek tarafı da isteyince kıza sormamışlar bile. Esatta olaya müdahale etmiş. Karşı tarafa birilerini yollayıp gözünü korkutmuş sanırım. Akşamda Şura'nın yanında haber gelince Esat'a. Bizimkinin şartelleri attı.''

Ne desem bilemezken ''kuzum aslında Esat kötü bir şey yapmamış ki...'' dedim ılıman bir yaklaşımla fakat Şura o kadar öfkeliydi ki irileşmiş gözlerini üzerime sabit tuttu.

''Bakma öyle Şura...'' dedi Mihriban'da benim tarafımda olduğunu belli edercesine. ''Yapmamış tabii. Başkasını yollamış, kendi gitmemiş. Kızla da görüşmemiş etmemiş. Zor

durumda birine yardım etmiş. Esatta diyor zaten..." dediğinde bana dönerek konuşmaya devam etti. "Kim olsaydı yapardım Selma'ya özel bir durum değildi dedi. Yardım istemiş birini nasıl geri çevireyim dedi. Ama Şura öyle bakmıyor tabii konuya..." dediğinde onu da anlıyor gibi sesinin tonunu yumuşattı. "Esatlar yolda bizi almaya geliyor ama Şura gitmeyeceğim diyor. Anneleri falan herkes bizden önce uçakla gitti. Yerleşmişlerdir bile."

22

Ben de anlıyordum aslında. Selma çok uzun süreler Esat'a mesaj atıp atıp durmuştu. Şimdi tam düğüne az bir süre kalışıyla böyle yapıyor oluşuyla altında başka bir şey arıyordu.

52

"Ya biz evleniyoruz farkında mısınız?" diye sordu vurgulayarak. "Adana'da bunları tanımayan yok. Dün akşam telefonda konuşurken duydum kızı isteyen adama selamımı ilettiniz mi dedi. Adını vermeden kurtarsaydı, göz korkutsaydı. Hiç olmadı Çakır abinin adını verseydi..." dediğinde 2 gün sonra başkasından onun adını duymak bir garip hissettirdi. Tüylerim diken diken olduğunda kendimi kısa sürede toparladım ve elim kendi kolumu sıvazladı yavaşça. "Kızın babası gelse dese ki Esat sen selamlarını yollamışsın bizim dünürlere. Üstelik düğüne yakın. Hayırdır demezler mi adama?"

123

O konuda da haklıydı da ne denirdi ki şimdi? Odanın içinde eli saçlarını tepeden kavramış yürümeye başladığında kapının ardı ardına çalmasıyla Mihriban benden önce ayaklandı

185

ve kim olduğunu bilirmiş gibi rahatlıkla kapıyı açtı. Öylede oldu zaten. Esat ve Turan içeri girerken Mihriban bu duruma hiç şaşırmamıştı. Esat aklı da gözü de Şura'da içeri girerken Mihriban'ı pas geçerken Turan da her zamanki gibi yüz vermemişti Mihriban'a. Fakat bu sefer bir değişiklik daha vardı. Mihriban Esat içeri girer girmez Turan'ın geçmesini beklemeden, yüzüne dahi bakmadan Esat'ın peşine takılmıştı. 185

Turan kısa bir an şaşırıp çatık kaşlarıyla Mihriban'ın arkasından bakarken sabır dilercesine dudağı yukarı doğru kıvrıldı ve içeri girdikten sonra kapıyı çarptı. 210

''Ne demek gelmiyorum lan?'' dedi Esat içeri girer girmez yüksek sesle. O da en az Şura kadar öfkeliyken Esat'ın bu tavrı karşısında daha da yükseldi ve yerinde tepinerek ''Ne demek diye soruyor bir de?'' dedi bana bakarak. 33

Sinirden tüm bedeni titrerken gözü etrafı taradı ve sehpanın üzerinde ki bardağı alıp fırlatma girişimiyle gözümü kıstım. Esat'ın omzunun üstünden sıyırıp duvara çarpıp parçalara ayrılmıştı. 29

''Şura...'' diye çığıran Mihriban ile Esat kılını bile kıpırdatmazken ben de pek hareket etmiyordum. Alışık olduğum türden sahnelerdi bunlar. Ben de zamanında Çakır'a kızıp az cam çerçeve indirmemiştim. Kanda canda çekiyordu demek. 76

''Aradın mı eski sevgilini?'' diye sordu Şura öfkeyle. 112

''Düğünümüze de davet ettin mi? Zaten aklı da sendeydi. Bir nikahta ona kıyarsın. Dedenden alışkınsındır sen.'' 112

Dedesi kuma üstüne kuma alan bir adam olduğu için ben de o yüzden pek haz etmezdim kendisinden. Gerçi babaları ve kendileri o yapıda bir insan değildi ama dedesi hep kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinirdi. 53

Esat sessiz kalıp sadece Şura'ya bakınca Esat Şura buna da öfkelendi. ''Konuşsana...'' diye bağırırken gözüne kestirdiği bir vazoyu aldı ve gelişi güzel fırlatırken vazo Mihriban ve Turan'ın olduğu tarafa doğru yöneldi. Mihriban korkuyla elini başına kapadı ve eğilmeye çalışırken Turan'da önüne doğru atılarak elini öne doğru uzattı. Neyse ki vazo onları da teğet geçmişti ama Turan'ın Mihriban'ın önüne atlama girişimi benim kadar Mihriban'ın da gözünden kaçmamıştı. 246

Hatta içinde bulunduğu durum sebebiyle Turan'da bundan hoşlanmazken ''Yenge...'' diye soludu sinirle Şura'ya karşı. ''Yani vereyim emaneti sık kafasına...'' dedi gayet ciddi bir şekilde. ''Böyle biz güme gidecekmişiz gibi hissediyorum.'' 182

Turan'ın eli yüzünü sıvazlarken ne Esat tarafından ciddiye alındı ne Şura tarafından. Onlar birbirine soluyarak bakarken ''Daha ne kadar saçmalayacaksın merak ediyorum...'' diye bir cümle kurdu Esat. ''Sana köpek gibi sadıkken ve böylesine severken bana daha hangi yakıştırmaları yapacaksın merak 21

ediyorum.'' Dediğinde ben ayaklanarak kapıya doğru ilerledim. Onların aslında baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Bu toplulukta konuşarak çözemeyeceklerdi bunu.

''Vallahi siz kendi aranızda halledin problemlerinizi. Ben dükkanımı açacağım. Bu arada...'' dediğimde Şura bana doğru baktı. ''Kırdıklarının listesini yapıp Esat'a faturasını keserim. Sana zahmet koltuk takımına da el atarsan...'' dediğimde anlamamış gibi kaşları çatıldı. ''Eskidi de...'' diyerek gülümsedim. ''Enişteмize kilitleyelim onu da...''

Şura ciddiyetimi sorgular gibi ''Vallaha mı?'' diye sordu. Sahiden bunu soruyor oluşuyla gözleri devirdim ve ''Dalga geçiyorum...'' diyerek Mihriban'a kaş göz yaparak ilerledim. Ama ne o ne Turan bu kaş gözden hiçbir halt anlamayarak olduğu yerde dikilmeye devam ettiler.

Bağırmalar kesilmiş, daha normal bir konuşma haline geçtiklerinden sebep sanırım odaya geçince seslerini duyamazken dolaba yönelmiştim fakat duraksadım. Şimdi bu dengesiz Şura pat diye odaya gelebilirdi ki düşündüğüm gibi de oldu bir iki dakika geçmedi Şura Mihriban ile birlikte odaya girdi.

''Ne oldu?'' diye sordum dolabın kapağını kapatıp yatağa oturarak.

''Bana kalk gideceğiz diyor Mahru...'' dedi Şura sinirle dolaba yaslanarak. ''Yaptığından hiç pişmanlık duymuyor. Bir de emir

veriyor. İnsan biraz alttan alır ya.''

Esat Şura'ya ne kadar düşkün olursa olsun bir o kadarda inattı aslında. Yaptığının arkasında durur, geri adım atmak bir yana dursun bir de inatla diklenirdi bu konuda. Aslında bir iki kelime güzel laf etse üçüncüsüne gerek kalmadan Şura yelkenleri suya indirecekti ama gururundan sanırım yapmıyordu.

''Sen Esat'ın sevgisinden emin değil misin?'' Diye sordum derin bir soluk alarak. ''Bunun altında art niyet arıyorsan zaten kesinlikle sana katılıyorum bu evlilik olmamalı...'' dediğimde ikisi de duraksayıp bana baktı. Evlenmem evlenmem derken ben onayladığımda afalladı çünkü onun asıl niyeti bu değildi. ''Eğer istemiyorum Mahru dersen şu an onu buradan postalıyorum. Halamları buraya getirtiyorum. Bir daha söz veriyorum yüzünü bile görmeyeceksin.''

Mihriban'da bana 'ne diyorsun?' dercesine bakarken ''Bakma öyle...'' dedim ciddiyetle. ''Kimse güvenmediği biriyle evlenmek istemez. Haklı kız. Kafasında kuracaksa acaba onda mı gönlü var-''Daha cümlemi kurmaya dahi tahammül edemezken ''yok öyle bir şey...'' diye kestirip attı.

Bir daha onu görmeme ihtimali bile nefesini keserken onlarınki inatlaşmadan öte değildi.

''O zaman sorun sadece milletin ne diyeceğiyse sen Esat'ın

yanında gayet başın dik bir şekilde duracaksın.'' Dediğimde bu durum hoşuna gitmemiş gibi olduğu yerde dikildi. ''Arka planda tribini at, süründür ne halt edersen et. Ama sen o adamın sevgisinden eminsen, yaptığının sadece insanlıktan olduğunu biliyorsan eğer oldu ki biri karşına o cümlelerle geçti. Sen de dersin ki benim her şeyden haberim var, biz insanlığımızı yaptık yardımımıza ihtiyacı olan bir kadına yardım ettik.'' 67

Kaşları bir miktar çatılırken aslında ikna olmuş gibi de duruyordu. ''İnsanların ağzına laf vermene lüzum yok. Bırak onlar sizi bir bütün olarak görsün. Sen geri planda hallet kalanını. Şimdi trip atıp, ağlayıp sızlayıp düğün ertelemek hem annenleri orada zor durumda bırakacak hem insanlara daha çok malzeme vereceksin. Üstelik bu sefer o söylediklerin de olmayacaksa bile insanların aklına sen şüphe düşürüp konuşmalarına sebebiyet vereceksin.'' 7

Mihriban hayretle dudak bükerken ''Madem evlenmeye kararlısın git ve Adana'da Selma'nın ve diğerlerinin gözüne soka soka, salına salına gez.'' Dedim. 14

Şura bu konuşma karşısında tamamen buzlarını eritmişken ''Ama...'' diyerek ciddi ödün vermez bir ifade takındı. ''Affetmem hemen. Söylemem bunu Esat'a. Adana'da karar vereceğim falan filan derim. Sürünsün yani biraz.'' 7

''Nasıl istersen...'' diyerek gülümsediğimde Şura ''Vallahi Çakır 105

abinin neden illede sen illede sen diye tutturduğunu şimdi gayet iyi anlıyorum Mahru...'' dedi. ''Ağlayıp sızlayan bir kadından ziyade elinde ki erkeği taşımayı biliyorsun.''

Derin bir soluk alıp önüme döndüm konuyu kapamak istercesine. Bence öyle değildi çünkü.

''E o zaman sen de kalk hazırlan...'' dedi Şura yaslandığı yerden doğrularak. 'Nereye?' dercesine bakarken ''Adana'ya geliyorsun.'' Dedi kesin bir dille. ''Konuştuk bunu seninle. Aşağıda araba. Hemen bir çanta ayarlıyorsun kendine beraber gidiyoruz.''

Evet konuşmuştuk ama ben tamam dememiştim. ''Hayır...'' dedim gayet emin bir şekilde kafamı iki yana sallayarak. ''Ben gelmeyeceğim. Zaten dükkan-'' dediğimde Şura bunu bir cevap olarak kabul etmiyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

''2 gündür dükkanı açmayabiliyorsun ama benim düğünümde bunu mu bahane ediyorsun Mahru?'' diye sordu kırgın bir ifadeyle. Bunu bilerek beni etkilemek adına yapıyordu. ''Ayrıca Eftelya abla bakar dükkana. Sanki hiç yapmadığı şey... Sen gelmek istemiyorum demiyorsun da.''

''Gelmek istemiyorum.'' Dedim açık açık.

Bunu beklemiyor olsa gerek kısa bir an afallasa da ''Hiç mi hatırım yok?'' diye sordu.

Bu hatır gönül meselesi değildi ki. Şura'nın ki şımarıklıktı. Mihriban daha yumuşak bir sesle ''Ben seni anlıyorum Mahru..'' dedi. ''Gelmek istememekte haklısın ama ben de gelmeni isterim. Orada tek, bunlarla bir de kavgalıyken nasıl uğraşırım bilmiyorum. Bir de Turan ile sürekli yan yana. Hiç bilmediğim bir yerde...''

Kapının iki kez tıklatılıp açılmasından sonra Esat ''Çıkmamız gerekiyor artık...'' dedi.

...

Esat, Mihriban, Şura'nın ısrarları sonucu özellikle Şura'nın ''Mahru gelmezse beni kimse oralara götüremez...'' diye çocukça tutturmalarından sonra büyük bir ısrarla kısa bir duş sonrası yolda bulmuştum kendimi. Çantamı dahi Şura ve Mihriban ayarlamıştı. Ne koydukları hakkında en ufak bir fikrim yokken oldukça lüks siyah bir aracın içinde buldum kendimi. Gözlerim Çakır'ı aramadı desem yalan olurdu. Bizden önce herkesin Adana'ya gittiğini biliyordum. Acaba o da mı gitmişti?

Şura bir tarafımda Mihriban bir tarafımda tam karşımda Esat ve Turan otururken gerginlikten sebep herkes fazla sessizdi. Kimse konuşmak için yeltenmiyor, Mihriban camdan dışarı bakarken Turan' da tam çaprazında onun tersi olan camdan dışarısını izliyordu.

Derin sıkıntılı bir soluk verdiğimde internetten yolun ne kadar süreceğine baktım. Zira bunlarla yol asla bitmezdi. Gördüğüm sayı ile ise gözlerim irileşti 10-11 saat yol ne demekti? Daha yolun başında büyük bir pişmanlığa bürünürken araba durdu ve kapı aralandı. 19

Çakır üzerinde siyah bir ceketle arabanın içine binerken kalbim çarpmaları sonucu ayrılacak gibi oldu. Boğazım kurudu, ne yapacağımı bilemedim. Onu görünce sürekli böyle oluyordum. Gözleri benim aksime günlerce uyumadığını belirtircesine yorgundu. Tek bir an bile üzerimden çekmezken yerine oturdu ve kapıyı kapattıktan sonra araba hareket etmeye başladı. Gözlerinde ki ifade ona ördüğüm duvarları bir bir parçalara ayırırken gözlerimi kaçırdım. Derin bir nefes alarak boynumda dolanan saçlarımı geri doğru attım. 17

''Sabah seni de bekliyorduk aslında abi...'' dedi Şura arabaya bindikten sonra ilk kez sessizliği bozarak ''Esat'ın yaptıklarından haberin vardır diye düşünüyorum.'' 15

Gözlerimi kaçırmam neyi değiştirirdi ki o yine yönünü buluyor ve birkaç saniyede tekrar onu buluyordu. Biliyorum dercesine onayladıktan sonra ''Mahru arabada olduğumu bilseydi binmezdi.'' Dedi beni ezbere bilir gibi. ''Başka bir şeyle giderdi ama asla benimle aynı arabada yolculuk etmezdi.'' 36

Bunu da bildiği için planlamıştı işte. Ben ondan kaçmak 8

istedikçe o yollarımı hep kendisine çıkarıyordu. Onunla küçücük ortamda yok saymak ne kadar mümkünse o kadar yok saymaya çalıştım. Başka tarafa baktım, parmaklarımla oynadım, yokmuş gibi davrandım ama lanet olası arabanın içinde bile onca insanın kokusunun arasında onun kokusunu ayırt edebiliyordum. Tırnaklarım elimin kenarlarını soymak istercesine kazırken dudaklarımı dişlemeye başladım.

Alttan alttan gördüğüm kadarıyla bana baktığını hissedebiliyordum. Sessizliğin içinde çalan telefonuyla ''Söyle!'' diye açtı telefonu. Sert bir ses tonu kullanırken kısa bir an bakışlarımı kaldırdığımda benden çekip yere odaklandığını fark ettim. Muhtemelen haz etmediğim bir telefon konuşması içindeydi ve o o konuşmalarda bile gözlerinde ki saf sevgiye bu konuşmayı dahil etmiyordu. Bana kötü hiçbir şeyi değdirmemeye çalışıyordu.

''Hala anlamıyorsa anladığı dilden konuşalım bizde o zaman...'' dedi öfke barındıran bir sesle. Esat Çakır'a bakarken Turan bakmıyordu ama kulağının onda olduğunu anlayabiliyordum. ''akşamüzeri Adana'da olurum. Gece bir ziyaret ederiz...'' dedi konuşmayı sonlandıracak gibi. Ama kapatmadı ve ekleme yaptı. ''Resul...'' dedi tok bir sesle. Sonra bakışları beni bulduğunda ona yakalandığım için gözlerimi kaçırdım. ''Adana'da olduğum süre boyunca hiçbir sorun istemiyorum...'' dedi emir verir gibi. ''Ne yapılması gerekiyorsa bana gelmeden yapılsın, halledilsin...''

Karşı taraf ne dedi hiçbir fikrim yok ama kısa bir an dinledikten sonra ''Serdar'ı bırak sadece bana...'' dediğinde kaşlarımı çattım. Çenesinde ki kemikler belirgin bir şekilde ortaya çıktığında dişleri arasında ''ecdadını sikeceğim onun.'' Diye homurdandı.

Kimdi bu Serdar hiçbir fikrim yoktu ama oldukça sinirli olduğunu görebiliyordum. Karşı taraf muhtemelen onay verdi ve Çakır başka bir şey demeden telefonu kapattı. Sinirini elinde ki telefondan çıkarmak istercesine sıkarken ''Ne olmuş?'' diye sordu Esat merakla ''Ne yapmış Serdar? Dün ben halletmiştim aslında.''

Sanırım Selma'nın evleneceği adamdı bu. Çakır'ın yüzünde öfke barındıran bir gülümseme yer aldığında ''Kızı tehdit ediyormuş lavuk.'' Dedi. Bu gülümseme bile Çakır'ın ona cehennem olacağının kanıtı gibiydi. ''Canı sıkıldı, kaşınıyor...'' dedi Çakır ciddiye almadığını belirtircesine. Onun için oldukça basit biriydi sanırım. ''Kaşırım ben gidince. Boş ver sen.''

Şura'nın bu konudan sıkıldığını belli eden soluğuyla ''Düğünümüz içinde bir şeyler yapabilecek fırsatı buldunuz mu merak ediyorum.'' Dedi. Bu arada Mihriban'ın çalan telefonu kısa bir ara vermesine sebebiyet verdi ama hemen devam etti.''Daha Adana'ya gelecek misafirler falan var ya hani. Ne olacak onlar. Selma'nın dertleri biterse bana da sıra gelir

umarım.''

"Sheraton otelde misafirleriniz için yer ayırtıldı.." dedi Çakır net bir ifadeyle.

Oturduğu deri koltuğa uyumlu siyah deri ceketini üzerinden çıkarıp yanına koyduğunda siyah bir kot ve siyah bir tişörtle kalmıştı. Tam cam kenarında, koltuğun kenarına kolunu koymuş, dirseğinden kırılmış kol kasları belirginleşirken mavi damarlarda epey dikkat çekiyordu. Uzun parmakları dudağıyla oynarken iki parmağını Şura'ya doğru uzatarak ekleme yaptı. "Uçak biletleri de alındı."

Turan ile aralarında ki soğukluk daha doğrusu Çakır'ın ona takındığı tavır dikkatten kaçmıyordu elbette. Esat ile konuşsa da Çakır Turan'ın varlığını yok sayıyor gibiydi. Turan da kimseyle muhatap olmuyor camdan dışarı bakıyorken Mihriban da telefonla konuşmaya devam etti.

"Siz konuştunuz mu?" Diye sordu oldukça düşük bir tonda. Ben de dinliyor olmamak adına daha fazla kulak vermedim ve "neden acaba herkes uçakla gidiyorken biz arabayla gidiyoruz?" Diye sordum.

Çakır hiç düşünmeden gözlerimin içine baktı ve "seninle daha fazla vakit geçirmek istedim." Dedi. Kısa bir es verdikten sonra olduğu yerde dikleşti. "Ama eğer arabayı rahatsız bulduysan.."

dedi biçimli kaşlarını hafifçe çatarak. "yolda başka bir araca geçebiliriz."

Yaptığımız araba yolculuklarını özlediği, her an benimle göz teması kurmak istediği hatta benden başka hiçbir şeye odaklanmadığı hasretinin en büyük kanıtlarıyken ben ona hevesimin dahi kırıklığını daha nasıl anlatabilirdim bilmiyordum.

Olumsuz anlamda başımı sallayıp kafamı hafifçe çevirdiğimde Mihriban ile göz göze geldik ve "tamam gelince görüşürüm o zaman ben. Görüşürüz." Diyerek telefonu kapattı.

"Ne oldu?" Diye sordum merakla. "Kiminle görüşüyorsun?"

Benden başka kimseyle göz teması kurmadan fakat sesini oldukça baskın bir şekilde kullanarak "Taliplerimi değerlendirmeye karar verdim artık." dedi. Bu ses tonu geçen Turan'ın yaptığı gibi bir beklentisinin olmadığını ya da ondan vazgeçtiğini duyurmak ister gibiydi. Kısa bir an arabanın içine göz gezdirdiğimde ilk baktığım Turan oldu. Hiç şeklini bozmadan fakat kaşları bir miktar çatılmış bir şekilde dışarıyı izlemeye devam etti. "Eğer anlaşabilirsek en kısa zamanda ben de bir yuva kurmak istiyorum."

Herkes büyük bir şaşkınlık içindeyken ''Emin misin?'' diye ilk soran ben oldum.

Mihriban gayet emin bir ifadeyle başını salladı. O zaten küçük oyunlar kurmazdı. Turan için olduğunu düşünmedim bu yüzden. Muhakkak düşünüp taşınmıştı bu konuda. 3

''Kim peki?'' diye sordu Şura merakla. ''Kiminle görüşeceksin? Tanıdığımız biri mi?'' 2

Esat ve Çakır açık açık yüzüne merakla bakarken Turan pek sesini çıkarmıyordu. Fakat onun da can kulağıyla dinlediğini görebiliyordum. 4

''Ben tanımıyorum bizzat ama aşağı ki mahalledenmiş...'' dedi Mihriban dudak bükerek. ''Dayımlar falan tanıyormuş çocuğu. İyi bir ailesi varmış. İşinde gücündeymiş. Beyaz eşya dükkanı varmış. Görüşün bir dediler. Gidince bakacağım bakalım.'' 26

Çakır merakla ''Adı neymiş?'' diye sordu. Bir şeyleri irdelediğinde kaşları hafifçe çatılır ve tüm odağını karşısında ki kişide toplardı. Mimiklerine, ses tonuna kadar dikkatle incelerken aklından geçenleri de çözmeye çalışırdı. ''Belki biz tanıyoruzdur. Tanımıyorsakta bir de biz araştıralım bakalım.'' Dedi bir abi görevi üstlenir gibi. 47

Mihriban teşekkür edercesine hafif bir tebessüm ederken ''Ferdi dediler ama...'' dediğinde Turan güçlü bir soluk bıraktı ve o soluğun içinde alaycı bir gülümseme vardı. 167

Dışarı bakan başını arabanın içine çevirirken ''Yeminle bilerek 195

yapıyor..'' dedi elini ortaya gelişi güzel uzatarak. Bakışlarının odağı Çakırken Çakır'ın yüzünde ona karşı hiçte sevecen bir ifade yoktu. Ciddi tavrından asla ödün vermedi. ''Bu Ferdi Ferman'ın kuzeni...'' dediğinde sanırım arabada ki herkesin aynı anda kaşları çatıldı. 195

Kulağımın dibinde patlayan isim kulaklarımı uğuldatırken olduğum yerde tedirginlikle kıpırdandım. Bakışlarım istemsizce Çakır'ı bulduğunda bana bakmadan öfkeyle dolduğunu ama taşamadığını görüyordum. Bakışları Turan'ın üstünde onunla göz teması kurmama dahi izin vermezken ''Önce Mahru Fer-'' dediğinde Turandan daha yüksek bir sesle Çakır'ın sesi yayıldı arabanın içine. ''Kes sesini!'' dedi tüm öfkesini kusarcasına. 72

Ama Turan öyle bir dolup taşıyordu ki Mihriban için sesini kesse de acımasız bakışlarını Mihriban'ın üstünde suçlarcasına tutuyordu. Dudaklarını birbirine bastırıyor, oturduğu yerde bile ayaklanmamak için zor duruyor gibiydi. 38

''Abi ben valla bilmiyordum...'' dedi Mihriban titreyerek Çakır'a bakarken. Aslında hiçbir suçu yokken sırf ben Ferman ile görüştüm diye bedelini herkes ödüyordu. Çakır'ın yanında olan kimse Ferman ve çevresindekilere yaklaşmıyordu. Yaklaşırsa eğer Çakır'ı karşısına alıyordu. 3

''Niye açıklama yapıyorsun Mihriban?'' dedim elimi elinin üstüne koyup sakinleştirmek ister gibi. Avcumun içinde ki elleri 2

bile anında buz kesmişti. Bu sefer Çakır bana bakıyordu ama ben onun benimle göz teması kurmasına izin vermiyordum. 2

''İstediğinle birlikte olabilirsin.'' Dedim gülümseyerek. ''Burada ki kimseyi ilgilendirmez. Senin eğer içine siniyorsa görüşebilirsin. Kimseye açıklama yapmana gerek yok.'' 57

Kuzenim sevdiğim adamın kuzeniyle evlenirken en yakın arkadaşım da beni seven adamın kuzeniyle görüşüyordu. Ben de o iki arada kıvranıp duruyordum işte. 95

''O işleri sen geçeceksin de...'' dedi Çakır beni ezip geçerek. Bakışlarımı ona meydan okurcasına doğrulttuğumda ''Sana ne tam olarak?'' diye sordum. 3

''Bana çok şey Mahru...'' dedi başını hafifçe sallayarak. Adımı oldukça sert bir dille zikrederken elinde duran telefonu parçalara ayıracak derecede sıkıyordu. Öfkesinin kuruttuğu dudaklarını diliyle hafifçe ıslatırken ''Anlamaz onlar boş versene..'' dedi Mihriban'ın gözünün içine baka baka. 4

''Bilerek yapmadıysa ben de Turan değilim...'' dedi tükürür gibi. ''Bilmiyormuş falanmış filanmış. Hepsi numara. Yüz vermedim ya...'' dedi kendinden emin bir ifadesiyle sinir bozucu bir gülümseme yüzüne yayılarak. ''Baktı onlarla sorunluyuz. Hemen gitti oradan birini ayarttı.'' 820

Sözleri beni bile çileden çıkarırken Mihriban'ı nasıl 209

çıkartmasındı. Ben öfkeyle yükselirken Mihriban'da dolan gözleriyle ağzını açıyordu ki ''Siktir git lan!'' dedi Çakır ona doğru atılarak. Eli arkasında ki cama sertçe vururken araba saniyesinde durdu. ''Siktir git ön tarafta otur...'' dediğinde her an elinde kalacakmış gibi bir hali vardı. Elinde ki damarlar belirginleşirken alt dudağını dişleri arasında kısa bir an ezdi. ''Adana'dan dönene kadar da gözüme gözükme. Şu fasıllar bir bitsin ben senin hesabını düreceğim.'' 209

Turan Mihriban'dan yüzünü çekmeden kapıyı açtı, indi ve resmen kıracakmış gibi çarptı. Ön kapıyı bile aynı derecede kapatırken arabanın sarsılışını hissettik. O sesten sonra araba tekrar hareketlendi. 16

Mihriban gözyaşlarını saklama gereği duymadan ağlarken ''Ya ben ne yaptım buna bu kadar?'' diye sordu hıçkırıkları içinde. Kolumun altına aldığım bedeniyle kolunu sıvazlarken Mihriban'ı Turan yüzünden kaçıncı kez teselli edişimdi bilmiyordum. ''Ben nereden bileyim kim kimin kuzeni, arkadaşı.'' Hıçkırıklar içindeyken konuşmaya devam etti. ''Ben mahalleden dışarı bile çıkmam. Tanıdığım üç beş kişi var. Onları da hepiniz bilirsiniz zaten...'' dedi. Hala kendini açıklama girişimindeydi. Dudaklarımı saç diplerine bastırırken saçlarını sevdim. Çakır beni süzdü. Onu seven ellerime, öpen dudaklarıma içi gide gide baktı. 149

''Ben ne yapsam yaranamıyorum...'' Dedi Mihriban hala 29

konuşmaya devam ederek. ''Ona bulaşmıyorum kendi hayatıma bakıyorum ama onu bile burnumdan getirmeye çalışıyor. Ben sıkıld-'' Mihriban cümlesini tamamlamadan ''Tamam...'' dedi Çakır net bir ifadeyle. ''Ben konuşacağım onunla. '' Eli tekrar cama vurduğunda ''Rauf...'' dedi gür bir sesle. ''İleride benzinlikte dur.''

Mihriban burnunu çeke çeke kendini toparlamaya çalışırken Çakır'ın bakışları benim onu saran kollarımdaydı. ''Elini yüzünü yıka bir kendine gel...'' dedi bana doğru bakıp konuşarak.

Mihriban'ın eli yüzünü silerken ''Gerek yok...'' dese de Çakır kesin bir dille ''Var.'' Deyip kestirip attı.

Kimsede üstelemedi zaten. Ben de biraz hava alırdım. Ortam o kadar gerilmişti ki. Elim yüzümü yellerken birkaç dakika içinde araba durdu ve kapı açıldığında sert esen rüzgar içeriye doldu. Suratıma tokat gibi çarpan rüzgarla kendime geldim. Herkes tek tek indikten sonra ben iniyordum ki Çakır bileğimi kavradı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktığımda o oturur vaziyetteydi ben ona doğru eğilmişti. Eğilmemle bollaşan tişörtün ucuna parmağını aşağıya doğru çekti. Tişört biraz daha açılırken bedenimde aheste aheste ona doğru eğildi. Arsızlık ve hasretle harmanlanmış nefesi göğüs arama dolarken itina ile gözleri beni süzdü. ''Bir kere...'' dedi fısıltıdan ibaret ses tonuyla. ''Son dakikalarım olacaksa bile bir kere beni de öyle kollarına al

diye, bir kere daha koynunda sarıp sarmala diye şu dakika hiç düşünmeden can veririm.''

Dudaklarını her aralayışında ılık nefesleri yüzüme çarpıyor, gerdanıma dökülüyordu. Bedenim sarsılırken zihnimin uyuşmasına sebebiyet veren sözleriyle belli belirsiz silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Bileğini kavradım ve tişörtümü tutarak ''Benim seni sarıp sarmalayacak gücüm de niyetim de yok...'' dedim elini iterek. ''O yüzden canın sende kalsın.''

Onu kendimden uzaklaştırdığımda gözlerimi kısa bir an yumup derin bir soluk alarak arabadan indim. Bu Adana süreci benim için çok daha zorlu geçecekti sanırım. Arabanın etrafında dolanırken Mihriban ve Şura lavaboya gitmişlerdi sanırım. Ciddi anlamda esen rüzgar tenimi ürpertirken Esat öndeki cam açık Turan ile konuşuyordu.

Kollarımı sıvazlayarak temiz havanın tadını çıkarırken dudaklarımın dahi morardığını hissedebiliyordum. Öyle keskin bir soğuk vardı ki içim buz kesti. Yine de kısa bir an olduğu için tadını çıkarmak istedi.

''Aynen abi...'' diye duyduğum sesle başımı hafifçe geri çevirdiğimde Çakır telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak konuşuyordu. Elinde ki siyah derici ceketi omuzlarımın üzerine bıraktıktan sonra adımlarını benden öteye doğru ilerletmeye başladı.

Üşüdüğümü görmüş, kendi sıcaklığını bana bırakırken ısınmadım desem yalan olurdu. Sırtım ve kollarım belirgin bir sıcaklığa kavuşurken kıyafetleri bile ateştendi sanki. Bir de kokusu tüm arabayı doldurduğu yetmezmiş gibi şimdi de üstüme siniyordu. Derince soludum, soludum, soludum. Birkaç saniye bunun keyfini sürerken yüz ifadem tam aksiydi. Ciddi bir ifadeyle hatta kızgın bir tavırla omuzlarımda ki ceketi aldım. Avcuma toparlanan ceketi belli belirsiz okşarken arabanın içine fırlattım. Çakır'ın kaşları çatılırken belirli bir uzaklıkta telefonla konuşmaya devam etti.

Ben de ona sırtımı dönerek başka yöne bakmaya başladım. Esat beni görünce Turan'ı bırakıp yanıma yanaşırken ''Çakır ile konuştun mu?'' diye sordu.

Başta ne dediğini anlamayıp kaşlarımı çatarken sonradan dank etti ve olumsuz anlamda başımı sallarken ''Hayır!'' dedim gergin bir ifadeyle. Arkamı dönüp kontrol ettiğimde Çakır telefonla konuşmaya devam ediyordu. ''Sen de anlatmadın inşallah.'' Dediğimde tedirginlik iliklerime kadar işledi. Sert rüzgar boğazımı dahi kuruturken ''Geldiği akşam zor sakinleştirdim. Konuşacaktım ama zamanı değildi. Daha fazla saklamayacağım bilgin olsun. Senin anlatman daha doğru olur ama anlatmazsan ben anlatacağım.''

''Esat!'' dedim tok bir sesle. Nefes almayı unutmuş gibi

paniklerken devam edemedim çünkü Şura'lar geldi.

''Gidelim mi?'' dediklerinde bizim konuşmamız yarım kaldı ama benim beynimi kemirip durdu. En yakın zamanda Esat ile tekrar konuşmam lazımdı. Onay verircesine başımı salladım ama ben bende değildim.

Hep birlikte arabaya bindiğimizde Esat ile aramızda sadece ikimizin anlayacağı bakışlarımızla olan bir konuşma geçti. Mihriban biraz daha toparlanmış bir halde ''Kanca ve Tilki nerede?'' diye sordu. ''Gelmeyecek mi onlar?''

''Onlar önden gitti.'' Dedi Çakır.

Araba normalden daha hızlı yol alırken Şura hala belirgin şekilde Esat'a trip atıyordu. Konuşmuyor, benim Çakır'ı yok saydığım gibi o da Esat'ı yok sayıyordu. Mihriban'da sanki gerginliği kendisi toparlamak ister gibi konuşmaya çalışıyordu.

''Bir şey soracağım.'' Dedi merakla. Tabii hepimizin bakışları onda toplandı. ''Tilki'ye tilki deme sebeplerini biliyorum. Sık sık mahalleden kaybolup yine kürkçü dükkanı gibi geri dönmesinden kaynaklı ama Kanca niye Kanca?'' diye sorduğunda Şura normal bir şeymiş gibi tepki verirken Çakır ve Esat olduğu yerde dikleşti. Ben ise bildiğim sorunun cevabıyla yanaklarım alev alev yanarken ikisiyle de göz teması kurmuyordum. Hatta Mihriban'da deşmesin diye telefonumu

çıkararak ''baksana sana ne göstereceğim.'' Deyip saçma sapan bir şeyler açtım ama zihnim geçmişe gitti. O soruyu benim de sorduğum o güne... 189

... 2

Çakır'ın sırtı bana dönük bir biçimdeyken bacak bacak üstüne atmıştı. Ensesinde ki kısacık saçları aramızda ki mesafeye rağmen dikkatimi çekerken Kanca ve Tilki' de hemen yanında derin bir sohbete dalmış gibiydiler. Çakır elinde ki ince belli katran karası çayı dudaklarına doğru götürdü. Onlara yaklaşıyordum ama farkında bile değillerdi. Git gide yaklaştıkça sesler belirginleşirken Kanca ''Dün gece Atiye var ya...'' demesiyle yüzümü buruşturarak ''iğrençsiniz...'' dedim. 3

Tabii öyle dememle birlikte herkesin bakışları beni buldu. Sahiden gecenin muhabbetini mi yapıyordu bunlar kendi arasında? Arkamı dönüp oradan uzaklaşıyordum ki Çakır omzumdan kavrayarak ''hop hop hop...'' dedi. Beni kolları arasına çekerken Kanca ve Tilki ''yenge...''dediler mahcup bir sesle. ''Valla görmedik seni ya..'' 29

Bu konuyu konuşmak istediğimi hiç sanmıyordum. Memnuniyetsizce yüzümü ekşitirken Çakır beni kolunun altına aldı ve oradan gitmek istediğimi anlamış gibi tam aksi yönde yürümeye başladık. Arkama doğru dönüp baktığımda Tilki ve Kanca'da oldukça utanmış gibi duruyorlardı ve Tilki Kanca'ya

doğru homurdanıyordu.

Onlardan uzaklaşmaya başladığımızda başımı ona doğru kaldırarak ''Sahiden?'' dedim merakla ''Böyle şeyleri kendi aranızda konuşuyor musunuz?''

Çakır'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken ''Sallıyor ya...'' dedi. ''Kanca olmadığını ispatlamak ister gibi...'' derken pazarın olduğu kısma doğru çevirdi adımlarımızı.

''Kanca olmadığını derken?'' diye sordum ve aslında lakaplarının ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ettim. ''Kanca'nın lakabı neden Kanca?''

Yüzüne doğru bakıyordum ama o benim yüzüme bakmadan yola bakarak ilerlerken yüzünde pis bir sırıtma hakimdi. Pazarın içinde gezerken balık tezgahına geldiğimizde ''ne kadar vereyim abi?'' diye sordu adam.

Çakır beni kolunun altından çıkartmış yüzüme doğru bakarken bana soruyor gibiydi. Dudak bükerek ''Bilmem...'' dedim. Sonra adama dönüp ''250 gram...'' demiştim ki Çakır inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. ''Ulan o benim dişimin kovuğuna yetmez...'' deyip adama döndü. ''Ver 1 kilo..'' dedi.

Ben sevmiyordum ama inatla kendi yerken bana da yediriyordu. Balıkları almış, fazlasıyla para verip üstünü almazken aynı işlemi sebze tezgahlarında da tekrarladı. Pazarda neredeyse herkese

selam verip konuşmaktan benim sorduğum soruya cevap bulamazken pazarın çıkışına geldiğimizde ''Söyleyecek misin artık?'' diye sordum.

Parmakları arasında olan parmaklarımı okşarken ''Neyi güzelim?'' diye sordu. Kararmaya durmuş havayla eve doğru çevirdik adımlarımızı. 28

''Neden Kanca diyorlar?''

Çakır'ın yüzünde yine bir gülümseme belirdi ve ''Takımları yamuk...'' dediğinde gözlerim irileşti. Buz gibi havada ateş bastı, yanaklarım al al oldu. Doğrulamak için bile soruyu tekrar yöneltemezken ''Doğru mu anladım?'' diye sordum yüzüne bakmadan. Adımlarım istemsizce hızlanmış onu da hızlandırmışken ''Doğru anladın da güzelim...'' dedi derin bir soluk alarak. ''Daha fazla deşme. Sana yalan söylemek istemediğim için söyledim. Yoksa seninle milletin takım taklavatını konuşacak değilim.'' 597

Benim de zaten daha fazla sorgulamak gibi bir niyetim yoktu. Yani aklımda beliren saçma şekillerle gözlerimi kapatıp tövbe çekerken sorduğuma soracağıma pişman oldum. Kancanın suratına bir daha nasıl bakacaktım, baktığımda bu durum nasıl aklıma gelmeyecekti hiçbir fikrim yoktu. 12

Bahçe kapısını aralayıp önce benim geçmem için beklerken o 13

direkt olarak bahçeye ilerledi, ben eve çıktım. Balığı asla evde yapmaz, yapmasına da izin vermezdim. O dışarıda mangalı ayarlarken ben evden tabak, çanak ve rakıyı tepsiye koyarken salatayı da inmeden yaptım.

Elimde küçük tepsiyle dışarı çıktığımda kediler bahçeye doluşmuş, balık kokusu tüm bahçeyi sarmıştı. Çakır mangalın başında siyah kazağının kollarını sıvamış bir elinde sigara mangalın başındayken ben de gidip sofrayı kurdum. Tabakları yerleştirdim, salatayı ortaya koydum ve rakısını kadehe doldururken ''Peki ya Tilki?'' diye sordum merakla. ''Onun anlamı ne?''

Elimde rakı kadehiyle Çakır'ın yanına ilerlediğimde onun kendisi için çektiği sandalyeye oturdum. O tepemde dikilirken başını eğdi, saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak elimdeki kadehi aldı.

Büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar elimin arasına bırakırken ''Onunki sır gibi aslında ama...'' dediğinde daha çok merak ederek olduğum yerde doğruldum.

''Çakır gözlüm...'' dedim başımı omzuma yatırıp gözlerimi kırpıştırarak ''Bana da mı?'' diye sordum.

Kısa, sesli bir kahkaha attığında ''Sana ölürüm...'' dedi tekrar dudakları saçlarımla buluşurken. ''Anlatacağım ama bak...'' dedi

parmağını uyarır gibi doğrulturken ''Söylemeyeceksin kimseye.''

''Söz...'' dedim heyecanla.

Gözleri balıkların üzerindeyken elimde ki sigaradan derin bir nefes çekti. ''Biliyorsun ki Tilki bebekken mahalleye bırakmış. Kim bırakmış etmiş belli değildi...'' derken onaylarcasına başımı salladım.

''Bir süre sonra bir dedikodu dolandı mahallede...'' dedi ciddiyetle. ''Bunun annesi genelevde çalışıyormuş. Doğurmuş bırakmış bunu. Tabii böyle olunca piç Sadi demeye başladılar buna. Baba belli değil...'' dediğinde konu bir hayli ilgi çekici bir hal almaya başladı benim için ve o merak yerini hüzne bıraktı.

''Eeee..'' dedim kısa bir es verdiğinde. Sigaranın dumanı mangaldan çıkan dumana karışırken ''Sadi bunu kabullenmedi çokta ağrına gitti...'' dedi.

Haklıydı. Üstelik Tilki çok kendi halinde, efendi bir çocuktu. Kimin olsa ağrına giderdi.

''Öyle miymiş peki?'' diye sordum merakla. ''Öyleyse bile sen bulurdun bunu. Doğru muymuş?''

Elimde ki kadehi alıp içerken onaylamak adına kafasını salladı ve benim iyice içim acıdı. Tilkiyi sarıp sarmalayasım geldi.

''Doğruymuş. Üstelik kadını genelevde şerefsizin biri deşmiş, öldürmüş...'' dediğimde yüzüm kasıldı, acısını iliklerime kadar hissettim. Elini saçlarıma doğru götürüp saç diplerimi okşarken ''Bunu söylemedim Sadi'ye...'' dedi. ''Halada bilmez...'' diye ekledi ve ben merakla ''Neden?'' diye sordum. 16

''O piç lakabını hak etmiyor..'' dedi Çakır net bir ifadeyle kaşlarını çatarak. ''Bunu kaldıramaz da zaten.'' 2

''Ama sen demelerini engelleyebilirdin...''dediğimde kaşları bir miktar havalandı.

''Nereye kadar?'' diye sorduğunda cevap veremedim. ''Bu mahallede sözüm geçti, sonra?'' diye bir soru daha yöneltti. ''Ben ne kadar engellesem de bu mutlaka onun kulağına gelecekti. Ben de kimseye söylemeden Sadi'nin de bunu öğrenmesine izin vermeden başka bir çözüm yolu buldum.'' 1

Burada tam olarak şimdiki lakabı giriyordu devreye sanırım. 'Ne?' diye sorarcasına baktığımda ''Annesiyle ilgili yalan bir sürü ipucu çıkardım önüne...'' dedi. Bu arada balıkları ters çevirirken sıklıkla benimle göz teması da kuruyordu. ''Sonra Sadi bunların peşine düştü. Tabii bir sonuç elde edemeden tekrar geri geldi. Piç lakabı çok fazla yayılmadan ben bir dönem bunun sık sık ortadan kaybolması için ipuçlarını çoğalttım. Sonra da 'Tilki misin oğlum sen kaybolup kaybolup tekrar kürkçü dükkanına dönüyorsun?' diye söylemeye ve söyletmeye başladım. O gün 107

bugündür Sadi Tilki olarak kaldı."

Kanca ve Tilki'nin hikayesi birbirinden farklıyken Tilkininki canımı yaktı. Çakır'ın ince düşüncesine tekrar ve tekrar hayran mı kalsam yoksa Tilki'nin gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeden geçip gidecek ömrüne mi üzülsem bilemedim.

''Söylemeyecek misin peki hiç?'' diye sorduğumda kesin bir dille hayır dercesine kafasını salladı ve gözlerini uyarır gibi büyüttü.

''Söylemeyeceğim ve sen de söylemeyeceksin Mahru!'' dedi kesin bir dille. ''Öğrenirse bunu kaldıramaz. Bu duyulursa Tilki bunu kaldıramaz. Onu kimse de toparlayamaz bir daha."

Ben zaten bunu asla söyleyemezdim ki. Böyle bir şey nasıl söylenirdi? Kim söyleyebilirdi? Gözlerim bir boşlukta sürüklenip giderken zihnimde Tilki döndü durdu. Kendimi yerine koydum her türlü kanadım durdum. Çok zordu, çok çok zordu. Elimde ki kadehi dudaklarıma götürdüm ve birkaç yudum aldım. Tam dudaklarımdan çektiğim anda Çakır kavradı bardağı ve dudağına doğru götürdü.

Tam olarak benim içtiğim kısımdan içerken bunu kana kana yapıyordu. Üstelik yüzünde de arsızca bir gülümseme hakimdi. Üzüldüğümü anlamış ve konuyu değiştirmek istercesine olan bu tavrıyla buz kesmiş ellerimi kazağının üzerine götürdüm. Avcumun içine doladığım kazağıyla gözlerinin içine baka

baka dudaklarımı yalarken elimin altında ki göğsü derince iç çekmesiyle hareketlendi. ''Ah!'' dedi boğuk bir sesle. ''Şimdi seni bir öpsem...''

Sanki öpse alev alacakmışız gibi bir hisle dolarken taşmak için ''bardakla hasret gidereceğine...'' dedim sırnaşır gibi ''beni de öpebilirsin.''

Yüzünde ki gülümseme cesaretim karşısında genişlerken ''Hem benim..'' Dedim aynı gülümseme eşliğinde ''Dudaklarım çok üşüdü.''

Saçlarım ara ara esen rüzgarla yüzüme yapışırken ben alttan alttan gözlerine bakıyordum. ''Zorlamasan beni...'' dedi gülerek. ''Böyle şeyleri...'' derken etrafa bakındı ve tekrar bana döndü. ''Herkesin gözü önünde sevmiyorum.''

O sokakta çok fazla yakınlık barındıran şeylerden hoşlanmazdı. Onun için böyle şeylerin yeri yatak odası ya da ikimizin olduğu boş her yerdi ama sokak değildi. Ben yine de onu zorlayarak ayaklandım ve parmaklarımın ucuna kalkarak kollarını boynuna doladım.

Hiç beklemeden eli belime dolanırken ''Çakır Seyhanlı...'' dedim başımı nazlı niyazlı sağa sola hareket ettirerek. ''Milletten mi korkuyor?''

Kahkahası gecemi şenlendirdi. ''Korkmak..'' dedi sorar gibi. ''Korkmak değil ama...'' derken beni biraz daha kendine çekti. Bedenlerimiz neredeyse bir bütün olduğunda eli boynuma gitti ve şah damarımı okşadı. ''Lavuğun biri bizi böyle görse...'' dedi yutkunarak. Başımı boynuna yanaştırdım. ''ve seni öyle hayal etse...'' dediğinde ensesine bir öpücük bıraktım. Dudaklarım boynuna doğru bir yol çizerken dudakları arasında sızlandı. İlklerimizin her anlamda birbirimize ait olması çok büyük bir ayrıcalıktı bizim için. Birbirimizden başka hiçbir bedeni tanımıyorduk biz. Nefesimin yüzüne daha fazla dökülmesi adına ve ona bambaşka bir şeye uyandırmak için hızlı ve ritmi bozuk bir şekilde nefes alırken elimi ensesinde dolandırdım.

Elleri yüzümü kavradı ve ''Mahru...'' Dedi gözleri dönmüş bir şekilde. Çenemi sıkı sıkıya tutan elleriyle ''Sınırlarımı ihlal ettiğin yetmezmiş gibi...''dedi gözleri kısılıp. Titrek bir nefes alırken çenemi sıkan elleri biraz daha sıklaştı. Elleri iki yandan bir paravan gibi dudaklarımın gözükmemesi için kapatırken dudaklarını da sıkı sıkıya dudaklarıma bastırdı. Kana kana dudaklarımı içerken kısa bir an geri çekildi ve cümlesini tamamladı. ''Yeni sınırlar çiziyorsun ve ben sana itaat etmekten başka bir halt edemiyorum.''

....

Araba bir konağın önünde durduğunda yolda biraz kestirmemle oldukça kısa geçmiş gibi geldi. Bir kez yemek molası verdik ve

onun harici oldukça sessizdi. Daha inmeden camdan gördüğüm kalabalıkla şaştım kaldım. Bahçede çalışan olduğumu düşündüğüm bir sürü insan varken halamlar, enişteler ve uzaktan birkaç akrabada bizi kapıda karşılıyordu. Çakır'ın tarafı da epey kalabalık bir şekilde doluşmuştu bahçeye. Bu kadar insanla bile epey kalabalık bir düğün yapılacakken bunlar sadece en yakınlardı. Açıkçası kimsesi olmayan ben bu kalabalığı görünce çekinmedim değildi. 18

Esat kapıyı açtı ve içeriye dolan temiz havayla birlikte herkes tek tek indi. Çakır, Turan ve Esat indiği gibi bahçede top oynayan küçük çocuk ''Amcamlar geldi be...'' diyerek olduğu yerde zıplarken Çakır ona doğru adımladı. Kucağına aldıktan sonra gülen yüzüyle oynadığı topa eşlik ederken Turan'da onlara dahil oldu. 2

Esat ve Şura evdekilerle selamlaşıyor, ellerini öpüyorken herkesin yüzünde bir bayram havası vardı ki benim inmemle birlikte suratlar düştü. Başta Çakır'ın annesi Esma hanım beni epey dikkatli süzerken ''Misafirlerimizi otele bıraksaydınız keşke...'' dedi. 168

Açıkçası benim de burada kalmak gibi bir niyetim yoktu. Uyanınca kendimi bir anda burada buldum ama bu sözde ağrıma gitmişti. Üstelik o kadar kalabalıktı ki babaları, amcaları ileride ki masadan bizi izleyip görüyor arkasında ki kadın ordusu da sanki film izlermişçesine sessizce bakıyordu. 2

''Mihriban ve Mahru misafir değil...'' dedi Şura tok bir sesle. ''Onlar burada kalmayacaksa ben de kalmam zaten.''

Şura'nın beni sahiplenmesi epey hoşuma gitse de böyle bir şeye gerek yoktu. Ben zaten burada kalmayacaktım. Üstelik böyle bir dönemde Esat'ın tarafını karşısına almasına hiç lüzum yoktu. Halamlar da sesini çıkartmıyordu zaten.

''Şura...''dedim tok bir sesle itiraz kabul etmez gibi. ''Ben burada rahat edemem zaten.'' Ardından Esat'a döndükten sonra ''Söyler misin beni otele götürsünler.'' Dedim. Mihriban'da benimle gelmek için hareketlendiğinde Çakır arkası bize dönük çocuklarla ilgileniyordu ve olan biteni de mesafeden sebep duymuyordu.

Tam arabaya doğru adımlıyordum ki Esat bileğimden tutarak beni durdurdu. Sert yüz ifadesini Esma Hanıma doğrulttuğunda ''Yenge tatsızlık çıkmasın...'' dedi uyarır gibi. ''Çakır zaten yeni çıktı. Biliyorsun ki Mahru'yu buradan yollaman demek ortalığın karışması demek. Biraz birbirinizi idare etseniz...''

Ben neden Çakır'ın keyfi için istenmediğim bir yerde bu bakışlar altında kalmak zorundaydım ki? Buraya gelmiş olmam yetmiyor muydu? Neden hep daha fazlası isteniyordu?

Esma Hanıma o açıklamayı yaptıktan sonra bana dönerek oldukça kısık bir sesle ''Bana borçlusun...'' dedi. ''Şura'yı buraya

senin getirdiğini biliyorum. Rica ediyorum senden aramız düzelene kadar hiç değilse bir iki gün burada kal. Sonra söz veriyorum seni kendim bırakacağım otele. Ama lütfen ekstra bir sorun girmesin aramıza. Her şey zaten pamuk ipliğinde..." 23

Esat tarafından geçmişin bu şekilde önüme sürülmesinden hiç hoşnut olmazken Çakır'ın bize doğru adımlayıp "Ne oluyor?" diye sormasıyla Esat kolumu bıraktı. 3

Az önce bana tiksinir gibi bakan kadın gitmiş yerine sahte bir samimiyetle gülümseyen iki yüzlü bir kadın gelmişti. "Ne olacak oğlum?" dedi tatsızlık çıkmasın ister gibi. Halamla o ara göz göze geldiğimizde o da bana onların dediğini yapayım sorun çıkmasın dercesine bakıyordu. Bencildi hepsi ve ben bu samimiyetsiz ortamdan tiksindim. 50

"Misafirlerimizin geleceğini bilmiyorduk..." dedi beni kastederek. "Kızlara oda hazırlayın diyordum. Gerçi ne iyi oldu böyle..." dediğinde samimiyetsiz bakışlarını üzerimden çekip Mihriban'a doğrulttu. "Biz de dün akşam Mihriban kızımı konuşuyorduk." 17

"Neyini konuşuyordunuz?" diye sordu Turan bize doğru adımlayarak. Bu meraktan sorulmuş bir soru gibi değil de açığını aramak ister gibiydi. Sanki onu yaralamak için daha fazla sebep arıyor gibi... 96

Esma Hanım Çakır'ın kolunu sıvazlarken ''E Esat bir yuva kuruyor...'' dedi gülümseyerek. ''Bizim oğlan da o mahalleyi çok seviyor belli ki. Dedik ki Mihriban'da güzel kız, ailemize yaraşır...''

Bir tokat gibi yüzüme çarpan sözlerle feleğim şaştı. Bayılacak gibi oldum. Cümlenin gittiği yer belliydi. En yakın arkadaşım ve Çakır'ı birbirlerine yakıştırdıklarında Çakır burnundan soluyup yumruğunu sıkıyor, hiç beklemediği bu durum karşısında öfkeden deliye dönüyordu. Mihriban'da şaşkınlık konusunda benden farklı değilken gözlerim döndü ve etrafı bulanık görmeye başladım, kulaklarım uğulduyor, zemin ayaklarımdan kayıyordu.

Bunları dinlemeye de görmeye de tahammülüm kalmamıştı daha ilk dakikada. Kalbimde ki sancı beni elden ayaktan, nefesten kesti. Arkamı dönüp arabaya doğru ilerliyordum ki bir anda parmaklarıma kenetlenen bir el beni tekrar o kalabalığa doğru çevirdi.

Çakır oldukça dik bir şekilde ve tok bir sesle ''Ayşe abla...'' diye seslendi. Çakırdan başkasını gözüm görmezken alnında belirginleşen damarın öfkesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. Çenesi gerilmiş, kemikleri meydana çıkmıştı. Elimi çekme girişimim onun daha sıkı tutmasıyla başarısız oldu. Herkes bize bakıyor, Çakır'ı dikkatle dinliyorken ''Mahru için özel bir oda hazırlamana gerek yok...'' dedi herkese ilan eder gibi.

daha ilk dakikada. Kalbimde ki sancı beni elden ayaktan, nefesten kesti. Arkamı dönüp arabaya doğru ilerliyordum ki bir anda parmaklarıma kenetlenen bir el beni tekrar o kalabalığa doğru çevirdi.

29

Çakır oldukça dik bir şekilde ve tok bir sesle "Ayşe abla..." diye seslendi. Çakırdan başkasını gözüm görmezken alnında belirginleşen damarın öfkesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. Çenesi gerilmiş, kemikleri meydana çıkmıştı. Elimi çekme girişimim onun daha sıkı tutmasıyla başarısız oldu. Herkes bize bakıyor, Çakır'ı dikkatle dinliyorken "Mahru için özel bir oda hazırlamana gerek yok..." dedi herkese ilan eder gibi. "Benim odamı hazırlayın. Karımın yeri benim yanım."

2 Bin

...

2

Bölüm Sonu

26

Oy vermediysek verelim mi?

10

Umarım keyifle okumuşsunuzdur.

56

Alıntı instagrama

9

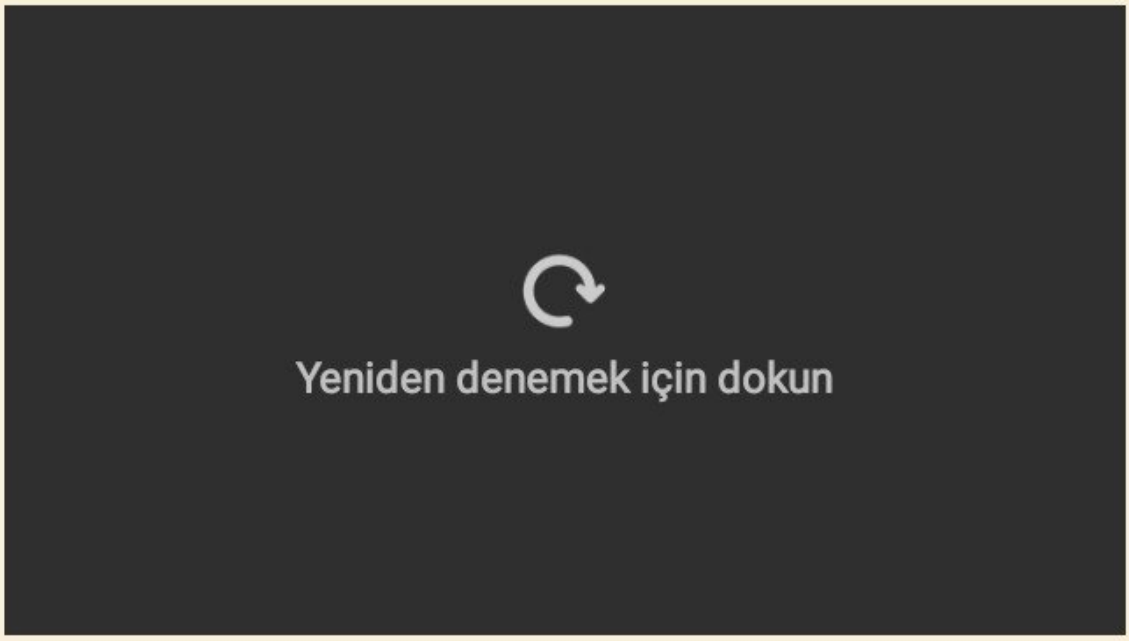
Instagram: humeyraao

8,66 Bin 15,6 Bin Paylaş

5. Bölüm

125 Bin ★ 8,12 Bin 20,2 Bin

Oy verdiysekkk keyifle okuyun 😍😍❤️

Bakışlarım kısa bir an bana sıkı sıkı kenetlenmiş eline, ardından yüzüne çevrildi. Yıllar boyu beklediği, beklediğimiz o an ummadık bir zaman diliminde gerçekleşmişti. Yıllar boyunca bu konaktan el ele girmenin hayalini kurarken şimdi olmuştu. Ama ne doğru zamandı ne doğru yer.

Yine de onun yüzünde hala yıllar öncesinde ki kararlılık vardı. Parmaklarıma kenetlenen elleri sıkı sıkıya kavramıştı elimi. Hiç

kimseye boyun eğmez hali, net tavrı ve böylesine sahiplenişini hissettiğimde epey uzun zaman olduğunu fark ettim. Ona böylesine bakmayalı, bunları hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ben bunca yıl ne malını mülkünü sevmiştim, ne de herkesin bir adım geri durup çekindiği tarafını. Ben yıllar boyu sadece elimi böylesine sıkı sıkıya kavrayan adama sevip güvenmiştim. Yıllar sonra hissettirdiklerinde ki değişim güvendi... Hala sevdiğim adam oydu fakat güven kelimesi yanından bile geçmiyordu. 59

Kısa bir an ortamı yoklamak için bakışlarım bahçede dolanırken herkesin ağzı bir miktar aralanmış, Esma hanımın suratı ise resmen belirgin şekilde morarmıştı. Bir an ölecek sansam da yüzümde mimik bile oynamadı. 100

Çakır benim kabullenmediğim evliliği bağıra çağıra haykırıyordu. Turan'a denk geldiğimde onun da kaşları çatılmış ve bir miktar şaşırmıştı fakat bu bizim evliliğimize karşı bir durum değildi. Zira gözleri de bizim üzerimizde değildi zaten. Mihriban'a kenetlenmiş her an saldırmaya hazır bekliyor gibiydi. 217

Mihriban'a baktığımda ellerini birbirine kenetlemiş, parmaklarıyla oynuyor, sıkıntılı hali her halinden belli oluyordu. Esma Hanım'a gelmeyen o utanç Mihriban'a yansımıştı. Kendisinin bir suçu yokken yüzüme ağladı ağlayacak bir şekilde bakarken 'benim bir suçum yok' dercesine başını hafifçe iki yana salladı ama buna gerek yoktu. Belli belirsiz bir tebessümle sorun yok dercesine baksam da muhtemelen bunu anlayamadı. Ben 24

de onca kalabalığın içinde ona çok fazla vakit ayıramadım.

''Böyle bir şey-'' yok diyecektim ki Çakır'ın bana çevirdiği yüz ifadesiyle dondum kaldım. Kaşları alnında bir çukur oluşturacak kadar çatılmıştı. Vardı. İnkar etmem beni yalancı konumuna düşürecekti. Çakır bunu reddedişimi kabullenmeyecek daha da diretecekti.

''Ne evliliği!'' dedi Esma Hanım doğru duyup duymadığını teyit etmek ister gibi. Onun gönlü isterdi ki bu bir şaka olsun ya da yanlış duymuş olsun. Lakin gerçek Çakır tarafından bir kez daha yüzüne vuruldu.

''Mahru benim Karım!'' dedi üzerine basa basa. ''Resmi nikâh zaten kıyacaktık biliyorsunuz. Ben hapse girmeden önce de dini nikâhımız kıyılmıştı.''

Esma Hanım'ın duydukları ayakta durmasını zorlaştırmış, elini yanında ki kadına doğru uzattığında hemen arkasındakiler bile sarıp sarmalamışlardı her taraftan. Elbette evliliğimizi o dönemde bile kabul etmeyen bir kadınken şimdi karım diye tanıtılmam onu derinden sarsmıştı. Halamların eli ağzında ayıplarcasına bana bakmaları beni daha da öfkelendirirken derin bir soluk aldım. Onların ailesi yetmezmiş gibi kendi tarafımdan da böyle şeyler görünce ayakta durmakta zorlandım.

Suratım istemsizce asılmış, burnumdan verdiğim derin solukla

arkamı dönüyordum ki Çakır elimi bırakmamaya yemin etmiş gibi beni kendine doğru çekti. ''Hiçbir yere gitmiyorsun!'' diyerek yüzüme baktığında ben de ona yalvarırcasına bakıyordum. Ama o beni anlamamakta ısrarcıydı. 4

''Kalmayacağım burada!'' dedim düz tutmaya çalıştığım ses tonumla. Onlarca garipseyen, istenmediğimi belirten bakışlar arasında burada kalmak istemiyordum. Hatta biraz daha zorlarlarsa dayanamayacak olduğum yerde ağlayacaktım. ''Lütfen...'' derken gözlerinin içine yalvarırcasına baktığımda gözlerinden kısa bir an tereddüt geçtiğini gördüm. Sonra bizi başka bir ses böldü. 19

Çakır'ın babası oturduğu yerden kalkmış bize doğru yürürken ''Tamam, hadi...'' dedi daha ılımlı bir yaklaşımla. Gözlerinde ki ifadeden, yüzünde ki mimiklerden pek bir şey anlamak mümkün değildi. ''İçeri geçelim. Bunlar ayak üstü konuşulacak konular değil. Çocuklar uzun yoldan geldi zaten.'' 87

Babasının sözleri tüm konak tarafından bir emir gibi algılanırken herkes yavaşça dağılmaya başladı. Gözler elbette gizli saklı yine bize dönüyordu. Salih Bey konağın merdivenlerini çıkarken diğerleri de ona eşlik etti. Esma Hanım'ı da kolundan tutup götürürlerken arkasına döndü. Çatık kaşlarının arkasında beni zor günlerin beklediğini belirtircesine bir ifade vardı. Gerçi hangi günüm kolay geçiyordu ki? 17

Onlar evlere doğru dağılırken halamların hala şaşkın ifadeleri üzerimdeydi ve ben tekrar gitmek için bir hamle yaptım. Çakır buna engel olarak elimden tutup bu sefer konağın içine doğru çekmeye başladı. Halamların yanından geçerken uyarı dolu bakışlarını üzerinde tuttu ve merdivenleri o önde ben arkada yürümeye başladık. Ben hala elimi ondan çekmeye çalışıyor olsam da o buna izin vermiyor kararlılıkla merdivenleri çıkıyordu. Konağın içine girdiğimizde bembeyaz ışıklı bir hol karşıladı bizi. Tam karşımızda üst katlara çıkan merdiven yan taraflarda birkaç oda vardı. 11

Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla babaları, anneleri ve konak sakinleri odanın birinde toplanmış oturuyorken biz oraya girmek yerine merdivenlere doğru yönelmiştik. "Çakır..." dedim elimi çekiştirmeye çalışarak. "Bırak beni..." 14

O, elimi bırakmadı. Merdivenleri onun arkasında çıkmaya başladım. Arkamı döndüğümde Esat, Şura, Mihriban ve diğerleri kapı girişinde bize doğru bakarken evdeki yardımcıların da bakışları bizim üzerimizdeydi. Ahşap merdivenlerin bitiminde sağdaki odaya doğru yöneldiğimizde "Çakır..." dedim dişlerimin arasından ama sanki duvara konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde beni de içeri çekti ve kapıyı kapattı. 8

Diğer odalar nasıldı bilmiyorum ama bu oda epey büyüktü. Ahşap rengi koca bir takım vardı odada. Bence normalden de 58

büyüktü yatak. Klasik tarzda döşenmiş odada çok fazla eşya yoktu. Duvarda asılı olan tüfek dikkat çekiciydi. Muhtemelen dedesinden kalmaydı. Avcılığa olan merakı da ondan geliyordu zaten. Çakır, odaya girip kısa bir an göz attığında ufak bir şaşkınlık yaşasa da bunun neyden kaynaklı olduğunu çözemedim. O da uzatmadan toparlayıp hemen bana doğru döndü zaten.

Elimi bıraktığında ikimizde kapı girişinde duruyorduk. O kapının hemen önünde gitmeyeyim diye bana duvar olmuş gibiydi.

O bir şey demeden ''Burada kalmayacağım!'' dedim kesin bir dille.

Benim net oluşuma karşın ''Burada kalacaksın!'' dedi o da aynı netlikle. Kaşları çatıldı, eli vurgular şekilde yeri gösterdi. ''Senelerce birileri ikna olsun diye bekledim. Daha doğrusu...'' derken yüzünü buruşturdu. ''Sen ikna ol diye bekledim. Bundan sonrası için kimseyi beklemeyeceğim. Sen benim karımsın!'' dedi tekrar ve tekrar vurgulayarak. Aklıma kazımak ister gibi çıktı ses tonu fakat zaten unutmak mümkün değildi. ''Sen bunu kabulleneceksin. Bu evdeki herkeste senin varlığını kabullenecek.''

Israrcı ve kararlı tavrını görebiliyordum lakin o beni anlamamakta direniyordu. Ben burada kalamazdım. Burayı bana dar ederlerdi. Bunu bile bile beni burada tutmak istemesi

bencillikti.

''Ne istiyorsun?'' diye bağırdım elimi iki yana açarak. Seslerimizin tonu oldukça yüksek çıkarken aşağıdan bizi dinlediklerine o kadar emindim ki. ''Niyetin biraz daha canımı acıtmak mı? Bana bu şehri dar etmek mi?'' Ona doğru bir adım attığımda gözlerim kısıldı. ''Az önce istenmediğimi en yakın...'' Bunları söylerken bile kalbim öylesine sancılanıyordu ki kelimelerim kıvranıyordu sancısından. ''...En yakın arkadaşımı sana iste-''

Gözleri dikkatle üzerimdeyken büyük bir adım attı bana doğru. Parmağını dudaklarıma koyduğunda eş zamanlı olarak eli de belimi kavradı. ''Sus...'' dedi yalvarır gibi. O kelimelerin arasında saklı kıvranışımı hissetmişti. Eli güçlü bir şekilde bu andan yararlanırcasına belimi okşarken ''Kendine de yapma bunu bana da...'' dedi.

Ses tonu beni ikna edebilmek adına o sert dokunuşlarının aksine öylesine şefkatliydi ki. Parmakları sus çizgimi okşadı. Teninin tadını dudaklarıma bırakırken gözlerimin içine bakıyordu. ''Söz veriyorum...'' dediğinde duyduğum kelimeyle dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı ama o geri durmadı. Kendini sıktı, çenesi gerildi ama beni ikna etmekten bir an geri durmadı. ''Kimse sana hiçbir şey demeyecek Mahru. Kimse sana kendini kötü hissettirmeyecek. Sen nasıl istersen öyle olacak. Tek bir an birinden yana kötü hissedersen kendini-''

Sorun sadece evdekiler değildi ki. En büyük sorun onunla aynı evde kalacak olmamdı. ''Seni de istemiyorum...'' dedim hiç düşünmeden. Yıkılışını hissedebiliyordum ve gözlerinin içine baka baka bu yıkımı izliyordum. O her şeyi deniyordu ama benden bir adım göremeyince ve inatla direndikçe iyice çıkmaza giriyordu. Elim göğsünün üzerinden onu iterken ''Yapamam...'' dedim yüksek sesle. Belimdeki eli istemeden ayrıldı yerinden. O olduğu yerde kaldı, ben bir iki adım geri gittim. ''Yapamam...'' diye yineledim başımı iki yana sallayarak. ''Seninle aynı evde kalamam ben.'' Ona yenilmekten ölesiye korkuyordum. Burada kalamazdım. Biz birlikte kalamazdık.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi ondan kaçırdığımda bir iki adım attım ve yanından geçerken ''Burada kalmayacağım...'' diye direttim. Yanından geçme girişimim bileğimi kavrayan eliyle son buldu. Yüzüm kapıya dönükken bedenlerimiz yan yanaydı. O bana bakıyordu ama ben onun yüzüne bakmamak için direniyordum. Kolumu çekmek istedim bırakmadı. Aksine diğer eli çenemi tutup ona bakmamı sağlarken ''Beni sana karşı zorba bir adam yapma.'' Dedi katı bir sesle. Gözlerinde ki o karanlık ifadeyi görebiliyordum. ''Ben istemediğim sürece ne bu şehirden, ne bu konaktan ne de bu odadan dışarı adımını atamazsın.'' Kaşlarım çatıldı, nefes nefese kaldım.

Bileğimi tutan elini savurup atarken ''Bir o kalmıştı yapmadığın!'' diye sesimi yükselttim. ''Sen onca olandan sonra

böyle konuşabilecek yüzü nasıl buluyorsun kendinde?'' Sesim hayret edercesine çıkarken o da kaşları çatık bir şekilde beni dinliyordu. Tam devam edeceğim sırada. ''Gerçekten buranın ikimize de dar olmasını istemiyorsan bırak her şeyi senin istediğin gibi yoluna koyayım.'' Dedi yeniden tehdit edercesine. Ardından bileğimi okşadı parmakları ve ''Sadece kal...'' dedi tok bir sesle. ''Sen kal, tüm şehri ayaklarına sereyim.'' 128

Sadece kendi istedikleri olması doğrultusunda bana güzel şeyler vadediyordu. Söylediklerim bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyorken okşamasından sebep gevşeyen bileğimi savurarak ellerini kendimden uzaklaştırdım. ''Ben burada kalmayacağım.'' Dedim tekrar kapıya doğru adımlayarak. ''Ne halt ediyorsan et. Kendinden biraz daha nefret ettirmekten öteye gidemezsin. '' 8

Kapı kulpunu tuttuğumda ''Neden bu kadar inat ediyorsun?'' diye sordu tek düze bir sesle. ''Neden illa daha da kötüleşsin her şey diye uğraşıyorsun. Bir kez...'' dediğinde duraksadı ve düzeltti. ''Son kez bana güvenmek bu kadar zor mu?'' 28

Yüzüne bile bakmadan ''Zor...'' dedim kapıyı açıp. ''O yüzden sen de daha fazla diretme. Burada kalmayacağım.'' 59

Bunları söylerken yüzüne bile bakmıyordum. Büyük bir kararlılıkla kapıyı açtığımda merdivenlerin başında Esat ve Şura ile karşılaştım. Hemen arkasında Mihriban kendisini suçlarcasına bana bakıyordu ama hiçbirini önemsemeden kısa 5

bir bakışmanın ardından tekrar önüme dönerek ilerlemeye devam ettim.

Çakır peşimden gelip beni tutmaya kalkmadı. Ama ben yine de oldukça seri hareket etmeye devam ediyordum. Öylesine kararlıydım ki gitmekte Şura'nın arkamdan söylediklerini duymamazlıktan gelerek merdivenleri inmeye devam ettim. Tam alt merdivenlere geçtiğimde tepemde ki tırabzanların güçlü bir el tarafından sıkıldığını hissedebiliyordum. Varlığı bir gölge gibi üzerime düşmüş, ışığı kesmişti. Buna da aldırış etmedim. Hızlı adımlarım merdivenin sonuna vardığında konak ahalisi kapının oraya doğru hareketlendi ama onları da es geçtim.

Kimseye hiçbir şey demeden ahşap dış kapıyı açtığımda içerisine göre daha serin olan havanın yüzüme çarpmasıyla kısa bir an duraksadım. Derince ciğerlerime çektiğim temiz havayla konağın mermer basamaklarını da inerek beton zeminde siyah araca doğru ilerledim. Bıraktığımız gibi duruyordu. Başında ki şoför aracın kapısında dikilirken çantamı almak için kapıyı açtım fakat kilitli olmasıyla başarısız oldum.

''Çantamı alacağım açar mısınız?'' dedim sert bir sesle.

Elleri önünde bana mahcup bir ifadeyle bakarken oldukça sessizdi. Bende daha yüksek sesle ''Çantam arabada.'' Dedim. Kaçırdığı bakışları arkama sabitlendiğinde omzumun üstünden arkama doğru baktım.

128

Esma Hanım, Esat, Turan, kızlar, konak çalışanları dahil dış kapının orada dururken Çakır önlerindeydi. Elleri cebinde sadece beni izlerken tekrar adama doğru döndüm. Onun bakışları Çakır'dan izin istercesine dururken daha da öfkelendim ve onu da bırakıp bahçe kapısına yürümeye başladım. 49

Beni burada zorbalıkla tutamayacaktı. Ben istenmediğim yerde durmamayı kalbim kırıla kırıla öğrenmiştim. Kapının iç kısmında bekleyen adamlar ayrı, dışında bekleyen adamlar ayrıydı. Neredeyse her yer takım elbiseli adamlarla çevrilmişti. Az önceki kadar nazik olmayarak "Açın!" dedim. Onlarda az önceki gibi sessiz kaldıklarında yine arkama odaklandı bakışları. 91

Muhtemelen onlarda Çakır'dan bir izin bekliyordu. Omzumun üzerinden soluk soluğa arkaya baktığımda Çakır bahçenin ortasında dikilmiş, elleri cebinde, aramızda hatırı sayılır bir boşluk varken sadece bana bakıyordu. 9

"Söyle..." dedim dik bir tavırla. "Söyle kapıyı açsınlar." 5

Çakır'ın ellerini cebinde oynatmasıyla dahi gövdesi hareketlenerek iyice genişledi. "Bu saatte buradan gidebileceğini sanmıyorum." Dedi düz bir sesle. 4

"Sen söyle açsınlar..." dedim kestirip atar gibi. Daha fazla muhatap olup konuyu uzatmak istemiyordum. Hele annesinin hemen onun arkasında olan o aşağılayıcı bakışlarına maruz 26

kalmak asla istemiyordum. ''Gerisi seni alakadar etmez.'' Dedim vurgulayarak. 26

Kelimelerim aramızdaki mesafeyi daha da açmış gibi bir his yarattı. Ben gidiyordum, o izliyordu. Diretmedi, durdurmadı. Karanlıkla eş değer hale gelmiş o mavilerini kapıda izbandut gibi dikilen adama doğru çevirdiğinde başını hafifçe 'aç.'' Dercesine ileri doğru uzattı. 10

İkiletilmedi lafı. Adam, beyaz demir kapıyı hızla açtığında bir şey demeden önüme döndüm. Bir iki adım attığımda dışarıdaydım. Konaktan, onun çatısının altından çıkmıştım. Arkamda onun önünde durduğu kalabalık, onunla birlikte beni izliyordu biliyordum ama durmadım. Arkama dahi bakmadan yürüdüm. Muhtemelen çantam yanımda olmadığı için böyle düşünüyordu ama umurumda değildi. Meydana iner, bir telefon eder Eftelya abladan yardım isterdim. 21

Oldukça tenha bir yerde, ormanın içinde olan konağın çakıllı bir yolu vardı. Sokak lambaları bile epey aralıklıydı. İki yandan çalılarla kaplı yolda ilerlerken tedirgin hissetmedim değil ama arkama bakmadım. Kollarımı göğsümde birleştirip hızlı hızlı yürürken merkeze nasıl ineceğimi de bilmiyordum. 28

Yolda uyuduğum için hiçbir şey görememiştim ve etraf zifiri karanlıktı. Şimdilik düz devam ediyordu yol fakat ileride muhtemel olarak çıkacak yolda hangi yöne gidecektim 6

bilmiyordum. Hislerime göre hareket ediyordum. Konaktan uzaklaştıkça da karanlık daha da belirginleşiyordu sanki ve ben içine çekiliyordum. Kıpırdayan ağaç yapraklarından dahi tırsarken kendimi yolun öbür tarafına atıyordum. 6

Kısa bir an istemsizce başımı arkaya çevirdiğimde kimsenin olmayışıyla bir an öfke duydum. ''Aptal...'' dedim oldukça sesli bir şekilde. Sonra adımlarım o öfkeyle biraz daha hızlandı. Gelişimin ilk saatlerinde dahi büyük bir pişmanlıkla tükendiğimi hissettim. Gözlerim kısa bir an o tükenmişlikle kapandı ve tekrar açıldı. Yol şansıma dümdüz devam ediyordu ve diliyordum ki kabalık bir alana çıkana kadar böyle sürmesiydi. 45

İki tarafı çalılık alanla kaplı ormandan köpek havlaması duyduğumda istemsizce tırstım. Bakışlarım etrafı tarafı ve adımlarım biraz daha hızlandı. Görünürde bir şey yoktu. Ormandan gelmesi ise muhtemeldi. Cep telefonum olsa bir taksi çağırabilirdim ama her şeyim arabadaydı ve Çakır inatla onları almama müsaade etmemişti. 17

Tekrar bir köpek sesi işittiğimde korkum daha da arttı. Ormanın içine doğru baktım fakat karanlıkta bir şey görmek mümkün değildi. Gelen sesleri işitebiliyordum lakin bu ağaçlarında sesi olabilirdi. Yine de kendimi koruyabilmek adına etraftan bir şey bakındım. Bu sadece hayvanlara karşı değildi. Yolda karşıma kim çıkacaktı bilmiyordum. Çalılıkların hemen dibinde gördüğüm bira şişesine doğru yönümü çevirdim. Ağız kısmından 8

tuttuğum bira şişesi midemi bulandırsa da görmemezlikten gelerek yanında ki taşa vurdum ve parçalanmasına sebebiyet verdim. 8

Şimdi kesici bir parçaya dönüşmüştü işte. Bu işime yarardı. Bir de hemen yanından bir odun parçası alarak yoluma devam ettim. 21

Yol boyunca annesinin söylediği o nahoş sözlerle birlikte öfkem kat be kat artarken istemsizce en yakın arkadaşımı ve Çakır'ı yan yana düşünüyordum. Bu da dengemi bozup beni derinden sarsıyordu. Kalbim gerçek dahi olmayacak bir ihtimalle can çekişiyordu ve ben beni böylesine derinden sarsan bir şeyi kabullenmekte zorlanıyordum. Onu bu zamana kadar hiç başkasıyla düşünemezken şimdi en yakın arkadaşımla düşünmek direkt intihar girişimi gibiydi. 43

Ben düşüncelere dalmışken işittiğim köpek sesiyle tekrar etrafa tedirginlikle bakındım. Kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Oldukça yakından gelen ses karşısında varlığımı belli etmemek adına nefes dahi almazken ellerimdekileri daha sıkı kavradım. 5

Kalp atışlarımın sesi kulaklarıma ulaşacak boyuta geldiğinde aniden çalılıkların arasından çıkan köpekle tiz bir çığlık attım. Yüzüme karşı havladığında korkuyla geri doğru adımladım. 42

Elimdekilerden korkmuyormuş gibi üzerime doğru hırlarken 77

peşinden birkaç tanesi daha o çalılıklardan atladı. Koşsam peşimden koşacaklardı. Kalsam kalamazdım. Ne yapacağımı bilmez halde ağlayacaktım neredeyse. Köpekler tam karşımda bana bakıp kıpırdamadan dururken arkadan bir tanesi ormanda yankılanacak şekilde havladı. 77

Utanmasam oturup ağlayacaktım korkudan. Esen rüzgar gözlerimi doldurdu ama nefes bile almadan kaldım. Zar zor yutkunurken geri doğru belli belirsiz adımlamaya çalıştım fakat köpek tekrar havlayınca olduğum yerde kaldım. Bana saldırmaları halinde elimdekilerin onları kızdırmaktan öte gidemeyeceğini biliyordum. 8

''Anlaşabiliriz bence...'' dediğimde saçmaladığımın bilincindeydim ama ne yapacağımı bilmiyordum. Konuşmam onu daha da kızdırmış gibi havladığında iri bedeni sarsıldı. Bir de o kadar detaylı incelerken bir adım atar gibi hissettim. Bu da daha da panik olup kaçmama sebebiyet verdi. 62

Elimde ki sopayı atmış, geri doğru kaçarken hepsi havlayarak peşimden koşuyordu. Aramızda ki mesafe bir hayli vardı ama bu beni birazdan yakalayacakları gerçeğini değiştirmiyordu. Çünkü asla onlardan hızlı koşamıyordum. Ciğerlerim patlayacak gibi oldu kısa sürede. Dalağım şişmiş ağrısı karnıma vururken koşmak öylesine zordu ki. Arkama bakmakta zorlanıyordum ama havlama seslerinin git gide yaklaşmasından dibime kadar girdiklerini de fark edebiliyordum. Derin bir nefes 26

aldım, aldığım nefesle ciğerlerim sızladı. Boğazım kısa sürede öylesine kurumuştu ki bir damla suya muhtaçmışım hissi yarattı. Avucumun arasında ki o şişe parçasını sıkıca hapsettim avucuma.

Adrenalin tüm vücudumda kol gezerken damarlarımın genişlediğini hissettim. Kan basıncım arttı, kalp atışlarım hızlandı ve göz bebeklerim büyüdü. Nefes nefeseydim. ''İmdat...'' diye attığım çığlıklar ormanda yankılandı bana geri çarptı, korkum daha da arttı. Ayak tabanlarımda ki sızıyı hissetmeye başladığımda ayağımın kısa bir an burkulması eş zamanlı gerçekleşti. Bu beni kısa bir an duraksattığında o saniyenin bana ne kaybettirdiğini görmek için arkamı dönmüştüm ki bir silah sesi patladı.

Zaten durmaya yer arayan kalbim bu sesle beni olduğum yerde yığılacak boyuta getirdi. Sanırım ödümün patlaması tam şuanda gerçekleşiyordu. Durdum, dizlerim titrerken anında önüme döndüm. Saçlarım iki yana savrulurken omuzlarıma ve sırtıma karmakarışık olarak döküldü. Önüme düşen tutamlar ise hızlı nefes alışverişlerimle yukarı kalkıyor ama tekrar eski yerine dönüyordu.

Çakır tam karşımda havaya ateş etmiş elinde ki silahla bana öylece bakıyorken şaşkınlığımın yanında büyük bir rahatlama da hissettim. Son bir güçle ona doğru koştuğumda başımı göğsüne nasıl kapadım bilmiyorum. ''Yiyecekler beni...'' derken

titriyordum. ''Parçalara ayıracaklar beni.'' Öyle heyecanlı ve kesik kesik konuşuyordum ki. ''O parçaları bile bırakmayana kadar yiyecekler beni.'' Omuzlarından tutup içine girmeye çalışır gibi kıpırdanıyordum acele acele. Köpeklerin silah sesinden sonra gelen havlamalarından uzaklaştıklarını hissedebiliyordum ama gerçek mi diye arkamı dönüp bakamıyordum.

Bu anlarda sıcacık gövdesi sığınağım oldu. Başparmaklarımın arasına sıkıştırdığım tişörtüyle alnımı göğsüne bastırdım. Görünmez olmak istedim. Benim kalp atışlarım hala kulaklarımı uğuldatacak şekilde çarparken öyle çok sokulmuştum ki yamacına... O varken bana bir şey olmaz hissi sarmıştı her bir yanımı. O da deli gibi titreyen bedenimden korktuğumu anlayınca elini saçlarıma getirdi. Avcunun arasına aldığı saçlarımı okşarken dudaklarını saç diplerime bastırdı. Koşmaktan buz kesen tenim nefeslerinin sıcaklığında salındı. ''Geçti, buradayım...'' dedi rahatlatmak ister gibi. ''Kimse seni yemeyecek.''

Saç diplerimi sakinleştirmek ister gibi öptü. Diğer elinde ki silahı beline koyarken gövdesinin bir kısmı gerildi bana doğru istemsizce biraz daha bastırmış oldu kendini. Sonra da birkaç saniye içinde eli de belimi sardı. Şimdi saçlarım, belim onun avuçları ve dudakları arasındaydı. Hem öptü hem sevdi. Dudaklarını alnıma sürttüğünde hasretinin sızısını hissettim.

İç çekerek aldığım ve düzene soktuğum nefeslerimin arasında saçlarımı severek ''Sana...'' dedi keyif dolu bir sesle mırıldanır gibi. ''Bu saatte gidemezsin demiştim.''

Demişti ve dediği gibi de olmuştu. Gördüğüm ilk dakikada kollarına koşmuştum. Bunun verdiği rahatsızlık hissiyle de onu sıkı sıkıya kavrayan elimi gevşetip göğsünden yavaşça çekildim.

''Ben...'' dedim ondan uzaklaşmaya çalışırken. Zaten gevşek olan elleri benim geri çekilmemle yerinden kayarken etrafa belli etmemeye çalıştığım bir korkuyla göz attım. Sanki az önce gördüğü ilk dakikada kollarına atlayan ben değilmişim gibi sert ve korkusuz görünmeye çalışıyor oluşum onun tarafından oldukça komik bulundu. Belli belirsiz bir gülümseme vardı dudaklarının arasında.

Ellerimle saçlarımı düzelttim ve ''Ben...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Göz teması kurmamaya çalışıyordum lakin birkaç saniye sonra Çakır'ın arkasından gelen iki adam geceye gölge gibi düştü. İstemsizce tekrar ondan tarafa baktığımda konakta ki adamlardan olduğunu fark ettim. Bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için gelmişlerdi sanırım.

Üstelik elleri belinde ki silahta her an ateş edecekmiş gibi etrafa bakınırlarken mahcubiyetle ''Bir anda önüme çıktıkları için azıcık ürkmüş olabilirim.'' Dedim. Yine de gayet dik durmaya çalışıyordum.

''Azıcık...'' dedi sorar gibi gözlerini kısarak. ''Ürktün mü?'' diye devam ettiğinde çatılı kavisli kaşları gülerken titredi ama yine de bir hayli karizmatikti. ''Tepeme tırmanacakmışsın gibi hissettim de ben. Yoksa...'' dediğinde imalı ses tonuyla ''Bunu bahane mi ettin kendine. Eğer öyleyse buna gerek yo-''

''Hayır...'' dedim gözlerimi irileştirerek. ''Hayır neden bahane edeyim tepene çıkmak için. Çıkmak istesem...'' derken kendimi heyecanla açıklama girişimim sanki daha da dibe batıyormuşum gibi hissettiriyordu. Duraksadığımda "çıkmak istesen?" Dedi sorar gibi. "Çıkmak istesen çıkar mısın?"

Boğazımı temizlemeye çalışarak ''Hayır canım ne münasebet.." diye ağzımın içinde geveledim
"Boşluğuma geldi...'' dedim. Uzatmaya gerek yoktu.

Çakır belli belirsiz gülümsemesini saklamak adına dudağının kenarını dişledi ve bana bakmaktan bir an çekinmedi. Bu eğlenir tavrı sinir bozucuydu.

''Neyse...'' dedim derin bir soluk alarak. Bu bozulduğumu belli eden bir solumaydı. ''Teşekkür ederim. Gittiklerine göre ben yoluma devam edebilirim.''

Arkamı dönmüştüm ki bileğimi tutup bir anda kendine çeken eliyle ona doğru savruldum. ''Sen beni yoldan çıkart...'' derken bacaklarımdan kavradığı gibi havalandırdı. Ne olduğumu bile

anlamadan kendimi omzundan sarkarken buldum. ''Sonra yoluma devam edeyim de. Bırakırdım ben de zaten seni.''

O, Konağa doğru adımlarken debelenme girişimlerim başarısız oluyordu. ''Çakır bıraksana beni!'' diye bağırdım ama bir kulağından girdi bir kulağından çıktı. Gerçi kulağına girdi mi orası bile şüpheliydi.

Bacaklarımı gelişigüzel şekilde vururken dudakları arasında sızlanır gibi bir ses çıktı ve ayak bileklerimi tek eli arasında toplayarak ''Nerelerde tepindiğine dikkat et...'' dedi yüz kızartacak bir biçimde ''En çok sana lazım olanı tekmeliyorsun sonuçta...''

Al al olmuş yanaklarımla ''Öküz...'' diye bağırdım. Arkamızdan bizi takip eden adamların mesafesi epey vardı ve bizi duyamadıklarına emindim. Yani umuyordum...

"Çok konuşuyorsun..." dedi sahte bir serzenişle. "Bir de ters konuşuyorsun..." derken sert uyarısı başkası tarafından tehdit olarak algılanabilirdi ama benim zerre umrumda değildi.

"Kişiye göre muamale.." dedim tepkinmeye devam etmeye çalışarak.

"Benim de kişiye hatta bizzat..." dedi vurgulayarak. "Sana özel muamalelerim var. Sıra bana da gelir elbet."

Karnımda peydah olan hisle utançla kıvrandım. Umuyordum ki arkamızda ki adamlar duymuyordu. Zaten pozisyonumuzdan sebep yüzlerinde belli belirsiz bir gülümseme varken nasıl utandığımı tarif edemem. ''Çakır...'' diye homurdandım dişlerimin arasından. Sırtına attığım yumruklar onu hiç etkiliyor gibi değildi. ''Bıraksana beni!'' 5

Bileklerimi tutan ellerini def etmek için çırpındım. Sırtına vurdum ve resmen orman boyunca ciyakladım. O da sabrı tükenmiş gibi ''Ne inat var kızım sende...'' dedi. ''Bırakmayacağım işte. Göndermeyeceğim seni buradan.'' 3

''Ben.. O konakta... Kalmam...'' her bir kelimeyi vurgulayarak söyledim.

O ise aheste aheste belli bir ritimde karanlık yolda ilerledi. ''Bak beni kızdırma!'' dedi sahte bir öfkeyle. ''Vallahi bırakırım, peşinden de gelmem bu sefer gerçekten parçalarlar seni.'' 6

Böyle söyleyince bir an tırsmadım değil. Kafamı kaldırıp etrafı kontrol ettim. Ne kendileri ne sesleri vardı ama yol boyu karşıma çıkıp çıkmayacakları şüpheliydi. Ben yine ona mecbur kalmanın verdiği öfkeyle ''O köpekler beni parçalamadan ben seni parçalayacağım biliyorsun değil mi?'' diye sordum. 27

Ses tonunda keyifli bir gülümseme hâkimken ''Benim tüm parçalarım sende zaten.'' Dedi bildiğim bir itirafı yıllar sonra 139

bana tekrar hatırlatarak. ''Ama dahası da dersen...'' dediğinde bir boyun eğiş söz konusuydu. ''Sen yeter ki kal da ben senin yanında yok olayım.''

Sözleri kalbime durdu sustum bir şey demedim. Debelenmeyi de bırakmış sadece sesli soluklar bırakırken konağın gece o gösterişli ışıkları içinde demir kapıları açıldı. Arkamızdan gelen iki adam kapı girişinde kalmış diğer adamların yanına gidiyorken Çakır konağın merdivenlerini çıktı. İçeri girer girmez sıcaklığı tüm vücudumda etki gösteriyordu. İliklerime kadar ısındığımı hissettim, kastığım bedenim istemsizce gevşedi.

Çakır ilerledikçe kendi arkasında bıraktıkları benim önüme geliyordu. Kapı girişinde çalışan kızlar kendi içlerinde bir şeyler mırıldanıp gülerken Esat, Şura Mihriban şaşkın şaşkın bakıyorlardı sadece.

Esma Hanım kaşları çatık bir tek o gelişimden memnun olmayan tavrını sergiliyordu lakin benim umurumda değilmiş gibi davranıyordum. Meydan okuyan bakışlarımı üzerinde tutup kendimi hiç çekmedim. Bana kendimi kötü hissettirmesine izin vermeyecektim.

''Oda hazır mı?'' diye soran Çakır ile Esma Hanım rahatsız olduğunu belli eden bir soluk aldı ama ağzını açamadı. Yerinde kasılmaktan öte gidemedi. Herkesin gizlemeye çalıştıkları o gülümsemeyi görebildim ve yumruk yaptığım o elimi sinirle

Çakır'ın sırtına vurmaktan bir an bile çekinmedim. 15

''Hazır...'' dedi içlerinden biri ciddiyetle öne atılarak.
''Çantalarınızı da odaya bıraktım.''

Çakır sessiz kaldı ve son adımı atıp merdivenleri döndüğünde görüş alanım sadece bir duvardan ibaret kaldı. O birkaç basamağı da kısa sürede çıkıp 1 saat önce girdiğim o odaya tekrar girdiğimizde beni yere bıraktı.

Karnıma baskı yapıp nefesimi kestiğini yere indiğimde anladım. Suratım beş karış odaya bakarken bembeyaz nevresim takımının serildiğini gördüm. Bavulum yerde, çantam yatağın üzerindeydi. Arkamı döndüğümde bana bakan dümdüz bedeniyle karşılaştım. Ne bir adım ileri attı ne de geri.

''Seninle aynı odada kalmayacağım.'' Dedim tekrar aynı inatla başımı kaldırarak. ''Bu gece burada kalacağım ama seninle aynı odada kalmayacağım. Yarın da ilk işim buradan gitmek olacak.'' 9

''Bana bak...'' dedi üzerime doğru bir adım atarak. Çenesini sıkıp kendini tutarken sabrının sınırlarında dolandığımı da hissedebiliyordum. ''Ben o deliğe girer girmez siktir olup başkasına gittin zaten.'' Dediğinde kelimeleri tokat etkisi yarattı üzerimde. En olmadık yerde onun tarafından vurulmuştum. Dip dibeydik ve o beni kelimeleriyle yaralamaktan çekinmiyordu.
''Onca olana bitene rağmen tuttum elinden ve seni bu eve 320

karım diye getirdim. ''Sanki elinde bir bıçak vardı ve kalbimin üzerinde oynatıyordu. Kanıyordum ama o kör olmuş gibi beni görmüyordu. ''Beni zorlama. Bir düzen kurmaya çalışıyorum Mahru...'' diye vurguladı. ''Bir şeyleri yoluna sokmaya çalışıyorum, düzeltmek istiyorum ama sen-''

Beni ne denli yaraladığının farkında değildi. Benden utanarak mı sokmuştu beni bu eve yani? Onca olay dediği olayların başında kendisi yer alırken tüm suçu bana yıkmıştı. Kalbime çarpıp kırılmış kelimelerin acısıyla elimi kaldırdığımda avcumda ki o şişe parçasını hala tuttuğumu fark ettim. İz bırakacak derecede sıkılmıştı avuç içimde ama keskin ucu tuttuğum yerin dışındaydı.

Yüzümde ki bakışları o parçayı yeni fark etmiş olacak ki avcuma kaydığında ''Ben senin hiçbir şeyin değilim.'' Diye sesimi yükselttim. Odağı tekrar gözlerim oldu. Şimdi de ben onun yıkılışını hissedebiliyordum ve gözlerinde bu yıkılışı izliyordum. ''Senin sürekli bunu söylemen bir şeyi değiştirmez...'' diyerek gaddarca devam ettim. ''Sana elimi tut, eve sok, karım diye ilan et diyen de ben değildim. Bunu bir lütufmuş gibi dillendirmen...'' derken yüzümü buruşturdum. ''Çok komik.''

Söylediğim kelimenin aksine gayet ciddi bir yüz ifadesiyle duruyordum ve tekrar açık açık kendimi dile getirmek istedim. ''Burada olduğum süre içinde tek istediğim seninle en az olabilecek seviyede karşılaşıp muhatap olmak. Şunu

aklına iyice sok. Ben senin karın de-'' değilim deyip cümlemi tamamlayacaktım lakin buna izin vermedi. Gerçi cümlemi tamamlatmamış olması bir şeyi değiştirmezdi. Ne söylemek istediğimi biliyordu ve bunun acısını en derinlerinde hissediyordu. Zaten aramızda hiç mesafe yokken bedenini biraz daha bana yaklaştırdı ve sertçe bileğimi kavrayarak o sivri parçayı kalbinin üzerine getirmeye çalıştı. Sivri kısmı kalbinin üzerindeyken ''Sen oradayken başladı...'' dedi benimle yaşadığını belirtircesine. Elini biraz daha bastırdığında delercesine battığını görebiliyordum. Canı muhakkak yanıyordu ama yüzünde tek bir mimik oynamadı. Ona bir şey olacak korkusundan elimi bile kıpırdatamazken ''sen oradayken de son bulur.'' Dedi tok bir sesle.

Ölmekten bir an bile çekinmezken her defasında benim ellerimden olmasını dilercesine hareket ediyordu. Yüz ifadem ciddiliğini hiç bozmadı ama yapacağım yanlış bir harekette daha da derine saplanması ihtimaliyle korkudan sadece avcumu açtım. Cam parçası yere düştüğünde sesi odada yankılandı ve küçük parçalara ayrıldı. Bileğimi bıraktığında nefes nefese geri çekildim ve yutkundum.

Başımı hafifçe ona kaldırdığımda bana bakan yoğun bakışlarıyla baş başa kaldım. Mavileri laciverte bürünüp koyulmuştu. Gergin çehresiyle bana bakarak geri doğru bir iki adım attı ve ''Üzerini değişip bir şeyler ye...'' dedi hiçbir şey olmamış gibi. Arkasını dönüp kapıyı açarken de eş zamanlı

olarak ''Kaç saattir açsın...'' diye tamamladı.

Bu kadardı son sözleri. Ardından kapıyı çarpıp çıktığında gözlerim yerde ki o cam parçasına odaklandı. Gecenin ağırlığı bedenime yansımıştı. Titrek adımlarımla gözlerimi o cam parçasından çekmeden geri doğru adımladım ve yatağa oturdum. Derin derin nefesler alırken gözlerim bitkin düşüp kısa bir an kapanmış ve kendimi geri doğru yatağa bırakmaktan alıkoyamamıştım.

Geçmişin anıları zihnimde kol gezerken kaçamadım. Onunla olmak ve onsuzluk... İkisi de büyük bir sınavdı benim için. Çakır'ın varlığı da yokluğu da sınavımdı. Tüm hayatım ondan ibaretmişçesine yaşıyordum ben her şeyi. Varlığıyla da yokluğuyla da sınanıyordum. Ona direnmek bir hayli zorken geçmişin belirgin ve geçmeyen izleri beni hep bir adım geri itiyordu. Üstelik bir de böyle her şeyi benim üzerime atarcasına konuşmaları, lütufmuş gibi bahsetmeleri gurur kırıcıydı. Ben kimseden sevgi de merhamette dilenmiyordum.

Öyle kendi kendime sessizce gecenin ağırlığını atmak istercesine uzanırken zihnimin derinliklerinde ki seslere başka bir ses dahil oldu. Mihriban'ın sesi ''Gelebilir miyim Mahru?'' derken kapıyı da tıklatmıştı.

Yorgun bedenimi yavaşça kaldırırken gözlerim de aheste aheste açıldı. ''Gel...'' derken ellerim iki yandan yataktan destek alarak

durdu. Kapı açıldı ve Mihriban mahcubiyetle içeri girdi.

Elleri önünde tırnaklarıyla oynarken kendini o kadar çok kasmıştı ki tedirginliği odada belirgin bir huzursuzluk yarattı. Kendini suçladığından adımlarını bile çekimser atarken yerde ki cam parçalarını görünce duraksadı.

''Burada?'' dedi şaşırmış bir halde. ''Ne oldu ki? Kavga mı ettiniz?''

Başımı iki yana sallarken ''Yok. Elimden düştü kırıldı...'' deyip geçiştirdim. Kırılan sadece o değildi ama uzatma ihtiyacı hissetmedim. Zaten Mihriban fazlasıyla kendine her şeyi yük yapıyordu benim derdimi de dert bilsin istemedim. ''Dikkatli geç...'' diye uyarıda bulunduktan sonra cam parçalarının etrafından dolandı.

Önümde gözlerimin içine bakamadan dikilirken elleriyle oynayıp duruyordu ve ben direkt olarak ellerini tuttum. ''Senlik bir şey yok...'' dedim rahatlasın diye. ''Annesinin patavatsızlığı. Senin Çakır'ı bir abi gibi gördüğünü onun da aynı şekilde olduğunu biliyorum. Biz kendi içimizde bile konuyu büyütmedik merak etme. Suçlama kendini o yüzden.''

Gerçekliğini sorgular gibi yüzüme bakınca ''Ciddiyim Mihri...'' diyerek başımı ellerine yasladım ve küçük bir çocuk gibi dudak bükerek alttan alttan yüzüne baktım. ''Ve gerçekten aşırı

derecede yorgunum. Ne olur konuyu uzatmayalım.''

Başını sallarken tebessüm ettim. O da benimle birlikte gülümsedi.

''Benden sonra ne oldu?'' diye sordum merakla.

Mihri derin bir nefes alarak ''Olanı biteni anlattık biz.'' Dedi ve açıkçası bu beni rahatladı. Ben bir açıklama yapmayı düşünmüyordum fakat sorularında ardı arkası kesilmeyecekti biliyordum. O yüzden bu beni mutlu etti. En azından az soru sorulurdu.

''Herkes şaşırdı tabii ama Esma teyze baya bozuldu. Salih amca pek bir şey demedi. Hatta Esma teyzeye Çakır ne diyorsa o. Üzerine gitme falan diye tembihledi.''

Bunu bekliyordum. Babası zaten çok problem çıkartmazdı eskiden de.

''Ama tabii Esma Hanım dinlemedi...'' dediğimde sessiz kaldı, sessizliğini bir cevap kabul ettim.

''Sonra da işte Çakır abi çıkmadan aşağıda baya esti gürledi. Kimse Mahru'ya hiçbir şey demeyecek, bir dediği ikiletilmeyecek, tek bir an huzursuzluğunu hissedersem kim olduğuna bakmadan kırarım kalbini falan diye konuştu. Esma teyze Çakır abi öyle deyince geri durdu, sustu kaldı. Zaten onun

haricinde kimsenin bir şey diyeceğini zannetmiyordum. O da o konuşmadan sonra sanmıyorum yani.''

Söylediklerinden en çok Çakır'ın çıktığı detayına takıldım ve ''nereye gitmiş?'' diye sordum çokta meraklı olduğumu belli etmemeye çalışarak. Beni buraya böylesine hapsedip, ağzına geleni söyleyip nereye gitmişti çok merak ediyordum.

Mihriban dudak bükerek ''Bilmem ki...'' dedi. ''Sanırım bu Selma'nın olayı var ya onunla ilgili çıkmış olabilir. Yolda da konuşmuştu ya.''

Günler torbaya mı girmişti? Şimdiyi mi bulmuştu konuşacak? Daha ilk dakikadan beni istenmediğim bir evde bırakıp gitmiş giderken de kırmaktan bir an bile çekinmemişti. O hala aynı adamdı. Hiçbir şey onu değiştirmiyordu.

Gözlerimi devirerek artık sorgulamayı bıraktım ve ''Yarın ben de gideceğim.'' Dedim gayet normal bir tonda. Kararlıydım. Sabah ilk işim buradan gitmek olacaktı.

Ellerini bırakıp tekrar yataktan destek aldığımda geri doğru verdim bedenimi. Saçlarım sırtıma dökülüp kısa bir an huylandırdı.

''Vallahi sana karışmam normalde Mahru biliyorsun. Hatta sen gidersen ben de gelirim. Sonuçta bence de bizim otelde kalmamız daha doğru olur ama...'' dediğinde o da masaya

doğru yaslandı. O amada bizi tutan biri saklıydı ve o da kesinlikle Şura'ydı.

''Ama...'' dedim.

''Ama Şura siz giderseniz ben asla burada kalmam diye tutturdu. Esat ile sorunlu ya bir de Esma teyzenin tavrına aşırı derecede bozuldu. Benim ailemden birine nasıl saygısızlık yaparlar falan diye kudurdu. Zor tuttum.'' Dediğinde sıkıntılı bir soluk verdi. ''Mahru bilmiyorum ama bu kız durmaz. Düğüne birkaç gün kala sorun yaşasın da istemiyorum. Esat'ta bunaldı görebiliyorum. İkna edemiyor. Şura'da bazı yerlerde kendince haklı ama çok inat ediyor. Şimdi kalksak gitsek o da gelecek. E hadi Esat önemsemedi ama konaktakiler laf yapacak, halanlar mahcup hissedecek.''

Yüzüm asılınca ellerini havaya doğru kaldırarak ''Ben asla kimseyi zorlamıyorum...'' dedi Mihriban. ''Sen ne dersen ben uyarım.''

Mihriban'da değildi zaten sorun. O haklıydı söylediklerinde.

''Bu kız beni bile yoruyor...'' dedim gözlerimi devirerek. Başını iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

''Bulacağız artık bir şey...'' dedikten sonra ben kendimi yatağa bıraktım. Tavana dalan gözlerimle odada sessizlik oluştu.

''Yemeğe bekliyorlardı...'' dedi Mihriban ayaklanarak. ''O yüzden gelmiştim aslında bende. Hiçbir şey yemedin sende. Hadi kalk.''

Elini bana doğru uzattığında tutmak için yeltenmedim bile. ''Sen git...'' dedim umarsızca. ''Çok yorgunum uyuyacağım ben. Kimseyi çekecek halimde yok zaten.''

''Mahru...'' dedi hoşnutsuzca fakat ''Mihri...'' diye vurgulayıp gözlerimi irileştirerek yüzüne bakınca uzatmadan odadan çıktı.

Sadece uyumak istiyordum. Neredeyse tenimle bütünleşmiş şu kıyafetlerden kurtulmak ve derin bir uyku çekmek istiyordum. Zar zor tekrar yataktan kalktığımda bavuluma yönelecektim ki ayağa kalktığım an bileğimde ki keskin sızıyla sendeleyip oturdum. Kaçarken burkmuştum ve muhtemelen onun acısıydı.

Uzun süreli bir şey olmamasını dilerken tekrar hareket etmek için doğrulduğumda daha az hissettim. Tam bir adım atıyordum ki kapının tekrar çalınmasıyla kaşlarımı çattım. Kim olduğunu bilmediğimden ''Buyurun...'' dediğimde kapı çekingen bir ifadeyle açıldı.

Elinde tepsiyle odaya giren orta yaşlı kadın yüzüne sıcacık bir gülümseme kondurdu. ''Size yemek getirdim...'' dediğinde odaya baktı ve yerde gördüğü cam parçalarıyla ''kızlar burayı-'' demişti ki kimsenin suçlanmaması için direkt açıklama yaptım.

''Benim dikkatsizliğim az önce oldu. Toparlarım ben şimdi...''

deyip hızla bir adım attım ki bileğimin sancısıyla yüzümde istemsizce bir gerilme hakim oldu ve duraksadım.

''Olur mu?'' dedi kadın elinde ki tepsiyi hızla masanın üzerine bırakarak. ''Ben şimdi hallederim burayı. Siz oturun lütfen...'' dediğinde o kadar hızlı hareket ediyordu ki zaten kıpırdayacak zaman bile bırakmadı bana.

Birkaç saniyede elinde elektrik süpürgesiyle geldiğinde odada ki cam kırıklarını çekti. Ben de yatağın kenarına oturup onu izledim.

''Siz iyi misiniz?'' diye sorduğunda sahte bir tebessümle başımı salladım.

''Ayağımı burktum ama sorun yok.''

''Buz getireyim ben size...'' dedi heyecanlı bir halde fakat elimi havaya kaldırarak ''Gerek yok...'' diye kestirip attım. ''İyiyim zaten sorun yok. Dinlensem geçecek. Hem açta değilim. Tepsiyi de alırsanız çıkarken sevinirim.''

Kesin olarak reddedişimle tepsiye bakarak ''Kalsaydı...'' diye ısrar etti.

''Yok...'' dedim tebessümle. ''Gerçekten canım yemek yemek istemiyor. Bir de oda çok sıcak. Burada kalırsa koku yapar. Ben uyuyacağım zaten şimdi.''

Ben bu kadar net konuşunca daha fazla ısrar etmedi ve tepsiyi alıp odadan çıkarken iyi geceler diledi. Ben de aynı samimiyetle karşılık vererek bavuluma yöneldim. Giyecek pijama bakarken kendime saten geceliklerden başka hiçbir şey bulamadım. Derince, sıkıntılı bir soluk alarak olmayan bir şeyi bavuldu aramayı bıraktım ve siyah olanı çekip üzerime giydim. 39

Başta yatağı biraz yadırgadığımdan, yabancı bir ev oluşundan ve aklımda ki düşüncelerden sebep uyuyamadım. En son gördüğümde saat iki gibiyken sızdığımı hatırlıyorum ve şimdi beni, derin olmayan uykunun koynundan bir adamın kolları çekip almıştı. Kokusu buram buram odayı sardığında ciğerlerimin bayram ettiği gerçeğini de yok sayamazdım. O gelmişti. Saat kaçtı hiçbir fikrim yoktu ama Çakır'ın kolları belimi sarıp sarmaladığında yabancısı olduğum bu yerde kırık fakat ait olduğum yerdeymişim hissini taşıyordum artık. 83

Başını boynuma gömdü. Gizli saklı ihtiyacı hissetmiyordu. Varlığını belli etmekten tek bir an kaçınmıyordu. Burnunu enseme sürerken tüylerimin diken gibi belirmesiyle öfkelenerek başımı kaçırdım ve elimi karnımın üstünde ki iri parmaklarının üzerine koydum. 1

Parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Halbuki ben onu itecektim. Başı da sanki ondan uzaklaşmak istememişim gibi tekrar sokuldu. "Eğer beni iteceksen..." dedi muhtaçlık 211

barındıran ses tonuyla. ''Uyuyormuş gibi yapsana Mahru...'' dedi yalvarır gibi. ''Hiç uyanmamışsın gibi davransak ya. Bir kere de sen beni kandırsana. Ölecek gibiyim...'' dediğinde sesli bir yutkunma gerçekleştirdi. Kolları arasında küçülmüş bedenimle kulak mememi dudakları arasına aldı. Ardından nefesini döktü kulağımdan boynuma. ''Bana haram kıldığın teninde biraz can bulsam ya...''

Zifiri karanlık odada göz gözü görmezken kaşlarım çatık dışarı doğru bakıyordum. En üst katta olmam sebebiyle camdan gördüğüm tek şey zifiri karanlıkta ara ara dalgalanan ağaçlardı.

İtiraz edeceğimin bilincine varmış olacak ki konuşmama fırsat vermeden ''Merak etme...'' dedi rahatlatmak ister gibi. ''Gideceğim birazdan.''

Sustum ve yutkundum. Sessizliğin de bir konuşma biçimi olduğunu idrak ettiğim dakikalardaydım. Başını saçlarıma yasladı. Çenesinde ki siyah sert sakallar yanağıma batarken tenime sürtündürmekten bir an geri durmadı.

Karnımda ki saten geceliği toparlayan avuç içinde, kalçarımın baskısı altında kalmış erkekliğinde büyük bir direniş söz konusuydu. Sınavını veriyormuşçasına bıraktığı solukları medet umarcasınaydı.

Burnunu sıcak nefesleriyle birlikte yanağıma değdirdiğinde en

mahremimin ihtiyaçla sızladığını hissettim. Utanmasam bunu sızlanarak ifade edecektim ve bunu ört bas etmek ister gibi öfkeyle elini ittim.

''Çıkıyor musun bağırıp ortalığı ayağa kaldırmamı mı tercih edersin?'' Katı ve fire vermeden dümdüz çıkan ses tonum şansımdı. Üstelik kalbimin kırıklığının ne denli ortada olduğunun da bir göstergesiydi aslında.

''Yatağımdasın...'' derken yatağın ilerisine gitme girişimim belimden tutup gövdesine geri çekmesiyle son buldu. ''Ve bağırıyor oluşun tercihim...'' dedi keyif dolu bir ifadeyle.

''Terbiyesiz...'' dediğimde odada birilerinden çekince duymadığını belirtircesine, gecenin kör vaktinde yerimizi belli etmek ister gibi bir kahkaha attı. Elimi ağzına kapatmamak için zor tuttum kendimi.

Belimden tutup ona dönük olan sırtımı yatakla birleştirdiğinde tepemde koyulaşmış gözleriyle beni izledi. Bu izleme hali içinde başka duyguları da barındırıyor oluşuyla beni rahatsız etti. Ciddi yüz ifadem karşısında da her kadını mest edeceğini düşündüğüm sahte ama karizmatik bir kızgınlıkla yüzüme baktı.

''Yemek yememişsin...'' dedi eli boynumu okşarken. Tepemde dikiliyor sanki her şey güllük gülistanlıkmış gibi hareket ediyordu. Olanı biteni geçtim saatler önce beni kırmışlığının dahi farkında değildi.

Gerdanımda, boynumda mekik dokuyan parmaklarının sırt kısmı boğazıma geldiğinde parmak uçları çenemi tutup yavaşça okşadı. İri parmakları çenemin neredeyse tamamını kaplamıştı. ''Aç değildim.'' Deyip kestirip attım ve elini çenemden iterek ''Gidiyor musun artık?'' diyerek daha sesli bir ton kullandım. 2

Gülümseyişiyle birlikte olumsuz olduğunu belirten bir ifade kullandı. ''Eski bir konaktayız Mahru...'' dedi elini tekrar saten geceliğin üzerine getirdiğinde. Elinin hareketleriyle benim geceliğim toparlanıyor ona seyirlik bir zevk sunuyordu. O dokundukça kasılıp gevşeyen iri pazuları ise bana aynı zevki peşinde getiriyordu. ''Bu saatte çıkardığımız seslere dikkat etmeliyiz. Hele hele...'' dediğinde başını dikkatle bana doğru uzattı. ''Evli bir çiftken...'' 84

Fısıltılı sesleri örnek görevi görüyordu sanırım. Yüzünden halinden memnun olduğunu belirten ifadesiyle daha konuşmama fırsat vermeden eli bacaklarıma kaydı. Tamda yapısına uygun olarak hoyratça hareket eden elleri bileğimi tuttuğunda ''Ayağında incinmiş sanırım.'' Dedi. Baş parmağını bileğimin üstüne bastırıp yavaşça yukarı doğru kaydırdı. 5

O sert baskısıyla sızlandım. Benim acımı içine çekmek ister gibi dudakları aralanıp benimle benzer bir tonda sızlandı ve olabildiğince daha yumuşak dokundu. 39

''Bakıyorum da.." dediğimde yüzümde dağılmaya duran acının emareleri vardı. "Her şey yetiştirilmiş..'' Benim sesimde öfkeli bir ifade varken onunkinde pişkinlik kol geziyordu.

Fakat yine de o ses tonunda ki zafiyetle ''konu sen olunca..'' demesi mest etmedi değil. Üstelik narinliğin hiç yakışmayacağı o ellerinde şefkati saklıyor oluşu alt üst olmuş sinirlerimi sarstı. '' Ayrıca evet..'' dedim alt üst olmuş öfkemle. ''Fakat incinen sadece ayağım değil.'' Kalbim kırgınlığıyla sancırken yüzüm de istemsizce buna uyum sağlamıştı.

Başını biraz daha bana doğru eğdi. Bedeninin gösteremediği ilgiyi bakışlarıyla yapıyordu. Her bir yanımda dolanan ilgili gözleri onun gibi güçlü bir erkeğin bir kadını kışkırtması için yetecek düzeydeydi. Erkeksi dokunuşlarıyla ''Ben sanırım..'' dedi eli bileğimi sıvazlarken. ''Kadınımı yine kırmışım.''

Duyduğum kelime karşısında şuh bir kahkaha attığımda ''Kadının!'' dedim fütursuzca. Kahkahalarımla sarsılan bedenimde ilk baktığı yer göğüslerim oldu. Üstelik bu bakış çok müstehcendi. Erkeksi hırıltılarla boğazını temizleyip yerinde kasıldığında başımı iki yana sallayıp onu dikkate almadım. Buna bir de sırtımı dönmek isteme girişimim eklendi. İmalı ses tonum ve sırt dönme girişimime kayıtsız kalmadı elbette. Buna izin vermeyerek tekrar bileğimden kavrarken ''Yeter!'' deyip sırtımı yatağa çarptı. Şakaklarıma çarpan nefesinde safi bir tutku gizliydi. Bileğimi tutan elini bırakmazken temas

edebileceği her anı kullanıyordu. ''Benim kanımı kaynatan kahkahaların ve sesin, sen sızlanırken de böyle gür çıkacak mı merak ediyorum.'' Diye sordu arsızca. Ve hiç beklemeden ''Çünkü çıksın...'' diye ekledi asice. ''Çıksın ki hakkını vereyim.'' 81

Sözlerinin arsızlığı bedenime bir ateş topu düşürmüşken baştan çıkmamak için direndim fakat gözlerimin irileşmesine engel olamadım. Kalbim hızını arttırmıştı. Başını iyice gerdanıma doğru eğdiğinde nefesini döktü geceliğimden içeri. ''Eğer şimdi...'' dedi hoyratça bacağımı avcunun arasına alarak. Asi tavrı ihtiyacından kaynaklı bir durumdu. ''Seni altımda kıvrandırmıyorsam sen bana gel diye beklediğimdendir.'' 66

Kızardım. Söylediği kelimeler mahremimi sızlatıp bir kalp gibi çarptırdı. Nefeslerimin ritmi bile değişip sıcaklığı yoğunlaşmıştı. İlkel bir ihtiyaca esir kılınmış bedenlerimizde arzuya direnmenin ne denli zor olduğunu görebiliyordum. İçim dahi onun için atarken bunu öfkeli sesimle ört bas etmek istedim, kabullenemedim. 2

''Rüyanda...'' dedim başımı ona çevirip meydan okurcasına. Titreyen göz bebeklerim onun katılaşmış suretinde olumlu anlamda etkili olmuştu. Çünkü ben o titremelerle kendimi açığa vurmuştum. Benim meydan okumamı bedenini üzerimden kaldırıp erkeksi bir gülümsemeyle karşıladı... 6

''O zaten istisnasız her gece...'' deyip başını eğdiğinde onunla 90

baş edemeyeceğimi anlamıştım. Cevaplarımı karşılama konusunda epey başarılı bir adamdı ve ben bildiğim onca kelime arasında kaybolup sıkışıp kalıyordum. Bunun getirisiyle sıkıntılı bir soluk bıraktım. 90

O da benim pes edişimi görmüş daha da uzatmayarak ciddi haline bürünmüştü. Boğazını temizleyerek bulunduğumuz ruh halinden bana göre oldukça kolay sıyrıldı. Zira ben de hala onun için atan bir sızı vardı.

''Özür dilerim...'' dedi ciddi ses tonuyla. Eli yukarı çıkarken bir nebze şifa olması umuduyla dokunduğu yer göğsümün hemen üstündeydi ve bu kalbime denkti. ''Bilmiyorum kaçıncı özür bu ama yine de özür dilerim Mahru'm...'' dedi tok bir sesle. ''Amacım seni kırmak, kısıtlamak değildi. Sadece ben çırpınıp duruyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. İstemiyorum demekten ve itmekten bir adım öte gitmiyorsun. Tamam...'' dedi acı dolu bir kabulleniş içinde. ''Dönmeyeceksen de her seferinde beni iterek bunu yüzüme çarpma. Bırak biraz umudum varmış gibi devam edeyim. Kendimi affettirme çabasına gireyim. Bırak bir kez deneyeyim Mahru.'' Dediğinde derin bir soluk aldı. ''Sen bu ihtimali de elimden alırsan ben ayakta kalamam. Bırak...'' dedi yalvarır gibi elimi dudaklarına götürerek. Dudakları elimin üstüne bir öpücük bırakırken ''Bırak deneyeyim...'' dedi tekrar. 116

Konuya adapte olma konusunda bu sızlanışlarda mantıklı bir cevap vermem pek mümkün değildi. Kaldı ki güvensizdim. Onu 10

seviyordum ama kaybedilmiş güven duygusunu aşamıyordum. Beni ikna etse bile sözlerini tutamayacağının o kadar bilincindeydim ki... Bu yüzden de korkuyordum. Ben bize dair inancımı karanlık bir gecenin koynunda kaybetmiştim. O da bulmak için çaba göstermiyordu. 10

Daha eve geldiğim ilk günde sabaha karşı gelmişti yanıma. İşleri her daim yine benim önüme geçmişti. Bu durumdayken bile öncelikleri arasında yokken ilerisinde ne olacaktı? Ben cevapsız kalıp yüzüne bakınca ve bu sessizliğin süresi uzayınca bundan bile kendine bir cevap çıkararak elimi yavaşça bırakıp ayaklandı. ''Dinlen sen...'' dedi dolaba doğru yönelirken. Sesinde ki karamsarlık hissi ve elini ensesine atıp sertçe okşamasıyla ruh halini anlıyordum sanırım. Bir dokunuşumda bir öpüşümde bir sarılışımda çözebileceğim dertlerini çözememek en çokta benim yüreğimi dağladı. Yattığım yatakta sadece onu izledim. Dolabı açıp içinden kıyafetlerinden aldıktan sonra çarpıp parçalara ayıracak şekilde kapattı. 12

Bana ve kendisine olan öfkesini en az yansıtmaya çalıştığı dakikalarda ve bunun için benden kaçtığı anlardaydık.

Kapıya doğru gittiğinde ''Bu arada güzelim...'' dedi omzunun üstünden bana doğru bakarak. Erkeksi ses tonunda ki sahiplenişin yoğunluğunu hissettim. ''Evine hoş geldin.'' 141

Mağrur duruşunun arkasında huzursuzlukta baş gösteriyordu 2

ve bunu sadece benden saklayamıyordu. İlk kez girdiğim evinde ve yatağında kırık hevesleri, buruk mutluluğuyla karşıladı beni. Sonra o burukluğu bana da miras bırakarak odadan çıktı.

O gittikten sonra onun evin diye bahsettiği dört duvar arasında bıraktığı yükle düşündüm durdum. Sağa döndüm, sola döndüm uyuyamadım. O nereye gitti hiçbir fikrim yoktu ama kıyafetlerini alıyor oluşu sanırım evden çıkacağı anlamını taşıyordu.

Yakınlaşmalarımızın verdiği anlık hisler ne kadar beni kör etse de onun gidişinin ardından çıktığım o yoğun duyguların arasında en çok kendime duyduğum utanç kol geziyordu. Onun bana hissettirdiği bu hisler karşısında üzerimdeki etkisinin azalmaktan ziyade büyük bir özleme gebe oluşumun ağırlığını hissediyordum. Aşk ve tutku bir arada olunca karşı konulması zor olan hareketlerime ve hareketlerine gem vuramıyordum. Dilim sustursa, bedenim ona duyduğu açlıkla beni karşısında kıvrandırıyordu. Bu da dilimin söylediği her şeyi etkisiz hale getiriyordu.

İkimizin de böyle olmasını istemediği ama bedelini birlikte ödediğimiz bu yolun sonu nereye varacaktı hiçbir fikrim yoktu. Havanın aydınlanmasına yakın bir vakitte gök turunculaşırken karnımdaki gurultuları duymamam olanaksızdı. En son ne yediğimi dahi unutacak kadar zaman geçmişti üzerinden. Delicesine de bir uyku hali sarmıştı üstelik.

Yatakta dönüp durduğumda açlığın getirdiği o rahatsızlık hissiyle uyuyamayacağımı fark ettim ve yerimde doğrularak derin bir nefes aldım. Horozun ötüş sesleriyle birlikte benim için bir hayli uzun olan gece aydınlığı kavuşmuştu lakin kafamın içi hala kapkaranlıktı. Konağın içinde hiç ses yoktu. Bir iki saate muhtemelen herkes kalkacaktı ve ben o masada doğru düzgün bir şey yiyemeyecektim. Şimdi gidip bir şeyler atıştırsam ve deliksiz uzun bir uyku çeksem burada olduğum süre boyunca insanlarla daha az muhatap olurdum. Kalktığım gibi de Şura ile konuşur gitmek istediğimi belirtirdim. Başarısız olacağım düşüncesini de beynime kazınmıştı lakin insan umut etmekten geri duramıyordu. 3

'Ah şu aptallığın Mahru...' Dedim yataktan ayaklanırken 'Kendinden başka herkesi düşün Mahru.' Dedim ellerim kendime duyduğum sitemle havalanırken. 'Aman kimse kötü olmasın sen,'' dedim azarlar gibi. ''Parçalara ayrıl. Nasılsa alıştın.' 56

Gözüm bir an yerdeki kot pantolonuma gitse de o daracık şeyi üzerime giymekte üşendim açıkçası. Zaten kimse de ayakta değildi. Ses seda yoktu. Mutfağa iner iki dakika bir şeyler yer, gelir geri yatardım. Bu fikir gayet kafama yatınca bavulun üzerinde ki siyah sabahlığı çektim ve üzerime geçirip kuşağını bağladım. 62

Odadan çıkarken tüm kapılar kapalı evin içi insan yaşamıyormuşçasına sessizdi. Merdivenleri eski oluşundan

sebep parmak uçlarımda inerken ses çıkarmamak için çaba sarf ettim. En son merdiveni de indiğimde bu kısmı büyük bir başarıyla tamamlamıştım.

Hemen salonun karşısında olan mutfağa doğru ilerlediğimde kapı girişinde duraksadım. Mutfakta çalışanlardan biri kahvaltı hazırlamaya koyulmuştu. Açıkçası işime de geldi. Daha çabuk hazırlar, bir şeyleri aramak için uğraşmaz hemen yer ve çıkardım.

İçeri bir adım atmadan önce istemsizce inceledim. Mutfak oldukça büyük, kare ve ahşaptandı. Kahverengi dolaplar eski ama bir hayli gösterişliydi. Adını bilmediğim genç kadın arkasını dönük bir şeylerle uğraşıyordu ki ''Günaydın.'' dedim.

Beklemediğinden olsa gerek olduğu yerde irkildi ve arkasını dönüp titrek bir sesle ''Gelin Hanım...'' dedi. ''Bir şey mi istemiştiniz?''

Gelin Hanım mı? Üzerime hiç oturmamıştı fakat beni gülümsetmişti. Mutfağın ortasında ki tezgâha ellerimi dayadım ve ''Gelin Hanımın bilmem kaçıncı uykusunu uyuyordur...'' dedim gülerek. ''Mahru de bana ya da en olmadı abla de ama gelin hanım...'' derken gözlerimi devirdim. ''O ben değilim.'' Samimi bir yaklaşım da bulunduğum için sessizce kıkırdarken çekingen olduğunu fark ettim.

''Bir şey mi istemiştiniz?'' diye tekrar sorusunu yöneltti. Emir almayı bekler gibi heyecanlı duruyordu. Bir de üzerimi süzüyordu elbette. Siyah saten mini bir gecelik ve sabahlıkla dikilmiştim karşısına. Evet dolabım tamamen bunlardan ibaret olsa da bir iki tane normal pijamam vardı fakat kızlar hiçbirini koymamıştı.

Buzdolabına doğru ilerleyip iki yumurtayı aldım. Tezgâhta ki kâselerden birini alıp rastgele açtığım en üst çekmeceden de bir çatal aldığımda yumurtaları kırdım. Bana şaşırmış bir şekilde bakan kız ''Ben hazırlıyordum aslında.'' dedi.

Gülümsedim ve ''Sen hazırla.'' dedim bir yandan yumurtaları çırparken. ''Bana o sofrada ağız tadıyla yemek yedirmezler. Aç kalamam tüm gün. İki lokma yiyeyim hiç değilse.''

Kendi işimi kendim yaptığım için tedirgin bir şekilde kalınca ''Sorun yok.'' Dedim gülümseyerek. ''Ben hallediyorum...'' Kısa bir es verdikten sonra yüzüne bakarak ''Sen ne yapıyordun?'' Diye sordum. ''Değişik kahvaltılıklarınız var mı? Bir süre buradayız sanırım. Bana öğretirsin.'' Amacım samimi bir ortam kurmaktı.

''Öğretirim tabii gelin hanım...'' demişti ki otuz iki diş hali bir anda daha silik bir tebessüme bıraktı yerini. Gözleri arkamda bir noktaya odaklanırken kaşlarımı çatıp arkamı dönüyordum ki gerek kalmadan belimi saran bir el hissettim. Boynuma yerleşen

çenesiyle dondum kaldım. ''Pınar, abicim....'' Derken bana biraz daha sokuldu. Saten sabahlığı kenara çektikten sonra çıplak omzumu parmaklarıyla okşayarak derin bir soluk aldı. Ardından baskılı bir öpücük bıraktı. ''Gelin hanımına...'' dedi özellikle vurgular gibi. Burnuma sızan kokusu ciğerlerimle birlikte tenimi de sardı. ''Onları öğretirken bir de bu evin erkeklerinin de erken kalktığını ve bu şekilde dolanmaya devam ederse kimseyi odasından çıkartmayacağımı söyler misin?''

Genç kız elini ağzına kapatmış kıkırdayarak, utançla mutfağın dışına doğru kaçışırken Çakır beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi. Kaşlarım çatılmış bir vaziyette ''Ne yapıyorsun sen?'' diye sordum.

Beni tutan kol kısımlarını itme girişimim iradesizliğime yenik düşmemekti. Çok şükür ki ikiletmedi. Kollarını üzerimden çekti ama tezgâhın iki yanına dayadı. Böylelikle beni abluka altına almış oldu. Pekte bir etki yaratmamıştı yani.

''Ne yapıyor muşum?'' dedi vakur tavrıyla.

Üzerimde dolanan gözleri sahiden bir cevap bekliyor gibi değildi de sanki daha çok benimle birlikte vakit öldürmek ister gibiydi.

''Gereksiz temaslarını benden uzak tut!'' Diyerek bir başkaldırıyla yerimde dikildim.

Gecenin kırgınlığı üzerinden kalkmış gibiydi. Onu yeniden böyle

dinç görmek beni mutlu etse de bunun sahteliğini idrak etmek kısa süre içinde o mutluluğu yine tarafsız bir duruma getirmişti.

''Güzelliğin...'' dedi bana biraz eğildiğinde. Erkeksi kalın boynu boynumun oralarda durduğunda başım omuz hizasına düşmüştü. ''Beni iradesiz bir adam yapıyor...'' dedi fısıltılar eşliğinde. ''Söz veremem.''

Tek başına onu suçlamak yersizdi elbette. Zaten yapıp yapıp pişmanım diye sızlanmak çokta benim yapıma uygun bir durum değildi. Onun iradesizliğinden ziyade kendi iradesizliğime kızgındım ben. Söylediklerim ve karşısında ki iradesizliğim beni insanlara karşı çelişkili kılıyordu. Önümde duvar vazifesi gören bedeni eğildiğinde arkasında ki kadını fark ettim.

Adının Pınar olduğunu öğrendiğim genç kadın kapının hemen arkasında gizliden gizliye bizi izliyordu. ''Boş laflarına karnım tok... Çekil üzerimden...'' Derken ellerimi göğsüne koydum. ''Bizi izliyor.'' Sesim bir fısıltıdan ibaretti ama içinde hoşnutsuzluğu da barındırıyordu.

Ben itecektim fakat o buna da müsaade etmeden yine ikiletmedi ve saniyesinde kendi geri çekildi. ''Doğrudur...'' dedi eş zamanlı olarak. ''Bu evde böylesine güzel bir kadın ve bu pozisyonlar pek alışıldık değil.'' Geri çekilme durumunu bilinçli olarak yapmıştı. Çünkü o geri çekilirken elllerim gömleğinin üzerinde yavaşça aşağıya doğru kaydı ve bilinçsizce onu sevmişim izlenimi yarattı.

Yüzünde ki mest olmuş gülümseyişi sinir bozucuydu ve aniden ellerimi çektim. Abluka altına aldığı elinin biri dirseklerinden kırıldığında ikimizin arasına parmakları arasında ki üzüm tanesi girdi ve gayet normal bir ses tonuyla ''Ayağın nasıl oldu?'' diye sordu.

İri parmaklarının arasında ki küçük üzüm tanesine şaşkınlıkla bakarken ''Seni ilgilendiren şeylerle alakadar olsan keşke...'' Dedim aksi soluğumu yüzüne doğru bırakarak.

Dudaklarına götürmeye durduğu üzüm tanesinin yönü değişti ve bana doğru yakınlaştırdı. Aralık dudaklarımdan içeri doğru itti lakin yememe izin vermedi. Dilimin ıslaklığına bulaştırdıktan sonra dudaklarımda aheste aheste dolanan o taneyle ne halt ettiğini gerçekten anlamıyordum. Elini ittim ve ''Ne yapıyorsun sen?'' dedim buruşturduğum suratımla.

Çakır hiç beklemeden elinde ki üzüm tanesini ağzına attı ve tek kaşı havalandı. ''Küstah tavrına karşılık yine de beni ilgilendiren şeylerle alakadar oluyorum.'' Dedi erkeksi boğuk sesiyle. Keyifli, iştah açıcı bir şekilde küçücük taneyi kırk kez çevirdi ağzında. Çenesinde ki kemikler ön plana çıktı, odağımı bozdu. ''Epey sivrilmiş olan o dilinin tadına bakıyorum.''

Gözlerim irileşmiş sınırlarını çözmek istercesine hayret dolu bir ifadeyle bakarken kıkırdayan kızın seslerini işittim. Bu sefer tek işiten ben de değildim. Çakır'da bunu duymuş gayriihtiyari

başını hafifçe çevirmişti. Sert yüz hatları daha ağzını açmadan kızın oradan hızla uzaklaşmasına sebebiyet verdi. Ardından bana dönüp ''sabah sabah ettiğimiz tatlı sohbette bittiğine göre...'' deyip geri çekildi.

Elinin birini cebine attığında tezgaha yaslanmış bedenimi ayak bileklerimden başlayıp yukarı doğru süzdü. ''Üzerinizi değiştirirseniz gelin hanım...'' dediğinde o alaycı ifadeyi epey keyifle döndürmüştü dilinde. ''Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum.''

Ses tonunun ve tavrının ciddiyetiyle ''kiminle?'' diye sordum.

''Giyin, gel ve gidelim.'' Dedi sadece. Bunu bir emir gibi söylemedi. Sorma göstereyim tarzı bir söylemdi bu.

''Uykum var.'' Deyip geçiştirecektim fakat o beni gayet doğru bir noktadan yakaladı.

''Şuralar birazdan uyanır ve seni uyutmaz. Üstelik yarım saat içinde kahvaltı sofrası kurulacak. Seni o sofraya da zorla oturtacaklar. Gel kaçırayım seni...'' dedi elini bana doğru uzatarak. ''Çok seveceğinin garantisini veriyorum.''

Bana uzatılmış gayet makul bu teklifi geri çevirmek pekte içimden gelmedi. Çünkü muhtemelen söylediği gibi olacaktı. Sorunlu ve huzursuz hissettiğim bir sofrada bir sürü kişiyle olmaktansa dışarıda olmak tercihimdi. Yine de elini tutarak

karşılık vermedim buna.

Ciddi yüz ifademi bozmadan kapıya doğru yürürken ''Gelirim beş dakikaya...'' dedim. Havadaki eli inip tekrar cebine girdiğinde bundan memnun ifadesi yüzünde bir tebessüme sebep oldu. Ben ilerlerken onunda arkamdan geldiğini görebiliyordum.

Tam merdivenlerin orada hiç istemediğim bir durum oldu ve Esma Hanım merdivenlerin başında dikildi. Bizi daha doğrusu beni görünce hiç yüzünden düşürmediği o somurtuk ifadesiyle bakarken omuzlarını dikleştirdi. Basamakları tek tek inerken üzerimi süzüp ''Bu konakta böyle gezilmez.'' Dedi uyarı dolu sert bir sesle. ''Edep denilen bir şey var.''

Gözlerimi devirerek aldığım soluk ciğerlerimin şişmesine sebep oldu. Yine de bozulan yüz ifademi anında topladım. Kendi iradem üzerinden verdiğim cevaplar onun nezdinde beni her türlü edepsiz kılacaktı. Ben de onu bertaraf etmek için keyifle kendi soyunu kullandım.

''Beni her an böyle görmek oğlunuzun özel isteği Esma Hanım...'' dedim ben de mağrur bir duruşla o merdivenleri çıkarak. Yüzünün kızararak şiştiğini ve dönen gözlerinin Çakır'a kaydığını görebiliyordum. Omzumun üstünden Çakır'ı kontrol ettiğimde elleri cebinde yüzünde benim aldığım keyiften dolayı bir tebessüm hâkimdi. Son sözlerimi de bunun üzerine

tamamladım. ''Edep söylemlerinizin muhatabı kendisidir.''

...

Ben başka bir yere gideceğiz diye düşünmüştüm fakat konaktan çokta uzaklaşmamıştık. Yürüme mesafesinde olan evin hemen karşısında ki ahıra doğru ilerledik.

İçeri girdiğimizde karşılaştığımız atları es geçerek arka tarafa doğru ilerledik. Ama ben gözlerimi içeride kalanlardan alamıyordum. Çocuksu heyecanım ve her şeyi inceleme merakım Çakır'ı tatmin etmiş gözüküyordu. Eli belimde varlığını sürdürürken beni dışarı doğru yönlendirdi.

Çitlerle kaplı geniş alanda birkaç at koşuşturururken başında gençten epey yakışıklı bir adam vardı. ''Kadir...'' diye seslendi Çakır. Adam sesini duyar duymaz atik bir şekilde başını bizden yana çevirdi. ''Hicran'ı...'' dediğinde adam anlamış olacak ki devam etmesine bile gerek kalmadan başını sallayıp hızla çitlerin içine girdi.

Siyah bir atın dizginlerini tutmuş bize doğru getirdiğinde ben merakla izlemekten başka bir şey yapamıyordum. At önümüzde durduğunda Kadir yanımızdan ayrıldı. Çakır elini epey parlak yelelerinin üzerinde gezdirirken hemen önüne geçtim. Temiz, parlak tüyleri vardı. İri gözleriyle başını bana doğru eğdiğinde elimle o yumuşak ipeksi tüylere dokundum.

''Çok...'' dedim hayranlık dolu bir ifadeyle. ''Çok güzel... Hicran...'' dedim heyecandan titrek bir sesle. ''Çok güzelsin.'' 37

İlk defa bu kadar yakından at görüyordum ve o ilkin heyecanını iliklerime kadar hissediyordum. Hiç kıpırdamadan bana kendini sevdirdiğinde ''Uzun zamandır seni bekliyordu...'' dedi gülümseyerek. ''Birbirinizi sevmenize sevindim.'' 17

Başım gayriihtiyari ona doğru çevrildi ve Hicran'a sunduğum gülümsemelerimden o da nasibini aldı. Keyif dolu ifadem onun da gözlerini parlatıyordu. ''Anlamadım.'' Dedim şaşkınca.

''Hicran babaannemin atının soyundan sonuncusu...'' Dediğinde dokunuşlarım duraksadı ve daha dikkatli incelemeye başladım. Babaannesinin hüzünlü hikâyesi beni her zaman buruklaştırırdı. Çakır'ın anlattıkları kısa bir an aklıma düştüğünde dokunuşlarım daha şefkat dolu bir hale büründü. ''Ve senin...'' diyerek eliyle atı gösterdiğinde şaşkınlığım daha da büyüdü. 31

Gözlerim irileşerek kurumuş dudaklarım aralandı. ''Olmaz...'' dedim direkt olarak. ''Üstelik bu çok kıymetli sizin için.'' 3

Son attı ve belki de babaannesinden kalan tek yadigardı.

''Benim en kıymetlim sensin Mahru...'' dedi erkeksi sesinin ciddiyetiyle. ''Üstü bir şey yok benim için. Ayrıca söyledim ya 84

Hicran seni uzun zamandır bekliyordu. Burada olduğum süreler boyunca senden fazlasıyla bahsettim. Farkındaysan o da seni görür görmez başını eğip ona dokunmana izin verdi, dokun, sen de sahiplen istedi. O zaten senindi Mahru..." dedi beni mest etmek ister gibi. "Sadece yeni tanıştınız." 84

Zaten ikna olmuş ve heyecanlanmış yüreğime son darbeyi de epey kuvvetli bir sözle yaptı. "Onu reddetmen benden ziyade Hicran'ı üzer ve bilmelisin ki atlar en hisli hayvanlardır." 21

Eğer hisleri bu denli anlıyorlarsa şayet dokunuşlarımda ona gösterdiğim sevginin ve ilginin farkındaydı. Lakin gönülden gelmeyen sözlerimle kırıcılaşmak istemezdim ona karşı.

"Çok mutlu oldum." Dedim dudaklarımı birbirine bastırıp mahcup bir ifadeyle. Bunun bir kabulleniş olduğunu fark edip vakur bir tavırla karşılık verdi.

Ortamda geçen birkaç saniyelik sessizliğin ardından "İstanbul'da ki çiftliklerden birine aldırırız Hicran'ı..." dediğinde kat'i surette reddettim. 1

Olumsuz ve net bir ifadeyle başımı sallarken "Düzenini bozmak istemem." Dedim samimiyetle. "Vakit buldukça buraya kendisini ziyarete gelirim. Bir de Kadir Bey sanırım onunla ilgilenen..." dedim tereddütle. "Numarasını alırım gitmeden. Ara ara görüntülü de görürüm." 4

''Ben sizi görüştürürüm bir şekilde.'' Derken hem ilgili hem de kestirip atar gibi nasıl oluyordu hiçbir fikrim yoktu ama çokta hoşlanmış gibi değildi. Konuyu değiştirir gibi ''Binmek ister misin?'' diye bir soru yöneltmesi de benim beklediğim bir şey değildi. Ama heyecanımda açıkça ortadaydı.

''Şimdi mi?'' diye sorduğumda beklemeden atın sol tarafına geçti. Sol eline aldığı dizginle ellerini gövdesine dayadı ve oldukça hızlı bir şekilde üzerinde yer buldu. Ardından kendi bindiği taraftan elini bana uzatarak ''Gel...'' dedi.

Sabah elini tutmayıp reddetmiştim fakat şu an hiç düşünmeden parmaklarına tutundum. Onun yardımıyla atın üzerine çıktığımda Hicran'da hiç zorluk çıkarmamış, kıpırdanmadan durmuştu. Onun tepesindeyken bambaşka bir dünyadaymışım gibi hissettim. Karnımda peydah olan hissi en son çocukken hissetmiştim sanırım.

Çakır'ın dizginleri hareket ettirmesiyle Hicran hareketlendi. Önce yavaş yavaş giderken bir süre sonra hızımız arttı. Böylelikle konaktan da uzaklaşmış olduk. İki yanı ağaçlarla kaplı ormanlık alanın patika yolunda ilerliyorduk.

Bir at ile de kedi köpek gibi bağ kurulabileceğini anladığım ve bunun şaşkınlığını yaşadığım dakikalardan birindeydim. Hiç tecrübe etmediğim bu durum karşısında heyecanım belirgin şekilde ortadayken kalbim de dörtnala koşuyordu sanki.

"Dizginleri sıkı tut." Dediğinde başımı hafifçe kenara doğru çevirdim. Göz göze geldik. Sırtım onun göğsüne yaslanmış vaziyette kolları arasındaydım. Dediğini yaptım, tuttum. Fakat bu birkaç saniye sürdü. Onun yaptığı hareketle at şaha kalkıp ardından hızla koşmaya başladığında nefesimi ölecekmiş gibi tuttum. Ellerim istemsizce onun ellerini buldu, bedenimi gövdesine sakladım. Korktuğumu anladığından sebep sanırım elini karnıma sarmaktan çekinmedi. Kasıklarına baskı yapan kalçalarım eminim ki benim kadar onun da dikkatini çekiyordu. Lakin şu pozisyonda toparlanmam pek mümkün değildi. Hoş o da halinden fazlasıyla mutlu gibiydi. Kendime güvenim olmadığı dakikalarda ben ona güvenmekten çekinmedim, ona sığındım. Hızımızdan sebep ciğerlerime dolan serin hava, yüzümü yalayıp geçen rüzgârla kendimi ana bıraktığımda tarifsiz bir haz yaşadım.

Ben atın hareketleriyle olduğum yerde durmakta dahi zorlanırken Çakır onunla öylesine bütünleşmiş ve uyum içindeydi ki hükmedişi karşısında hayran kalmamak elde değildi. Ağırlıklarımız tüy misaliymişçesine hiç zorlanmadan daha da hızlandığında benim hissettiklerim de çok daha ötesindeydi artık. İçim içime sığmıyordu, karnımda ki boşluk hissini, o mayışmayı nasıl ifade edebilirdim bilmiyorum. Dudaklarım aralandı ve içim dolup taşarken bunu kahkahalar eşliğinde dışa vurdum. Rüzgârdan sebep gözlerim bile dolarken delicesine zevk alıyordum. Ben hiç çekinmeden kahkahalar attım, o güldü.

Koştu, koştu, koştu. İçimin yangınlarını söndürmek istercesine koştu. Unuttuğum hisleri gün yüzüne çıkarmak istercesine kalbimi tepetaklak ederek koştu. Saçlarım bir kül misali uçuşup onun yüzüne, omuzlarına, gövdesine dökülürken omuz hizasında buldum kendimi. Kalbinin deli gibi atışları benim bedenime yansıyordu. Başımı hafifçe ona çevirdiğimde nefes nefeseydim. Yüzlerimiz birbirine bu denli yakınken boğazımda bir düğüme sebebiyet verdi. Uzansam öpecek gibiyken gözlerinin dudaklarımda gezdiğini de görebiliyordum. İç çekti. Dizginleri tutan eli ellerimi avuç içine aldığında aynı ipi birlikte tutuyorduk artık. "Mahru'm..." diye fısıldadı hasretle. Parmakları parmaklarımın arasına sızarken benim soğukluğuma rağmen onun sıcaklığı yangın gibiydi. Parmakları parmaklarımla sevişir gibi birbirine dolandığında kalbinin atışları benimkiyle birlikte daha da hızlandı sanki. Bizim irademizin dışında bedenlerimiz bile birbirine aynı tepkiyi veriyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. "Şimdi." Dedim konuyu değiştirmek ister gibi. Yüzümde tereddüt dolu bir gülümseme vardı. "Bu at benim mi?"

Başını onaylarcasına salladı. Ama ciddi yüz ifadesini bozmadı. Sonra yönünü bile bilmediğim o yolda dörtnala koşarken sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. "Sen de yeniden benim olsan ya..." dedi benim küllerimden tekrar doğmak ister gibi. "Hiç oluru yok mu?"

Başımı önüme çevirdiğimde atın da hareketleri yavaşladı.

Daha küçük adımlarla gitmeye başladığımızda ''Karışık olan sadece sen değilsin...'' dedim yüzüne bakmadan konuşarak. ''Ben de çok karışığım. Seviyorum istiyorum diyorsun ama gözlemliyorum halinde tavrında herhangi bir değişiklik yok. Ben seni çözemiyorum, seni anlayamıyorum. Bu da beni çok yoruyor.''

''Anlamak istemiyorsun ki Mahru...'' dedi asi bir sitemle. ''Hiç benim olduğum yerden bakmıyorsun ki.''

Yine her şeyin benim üstüme atıldığı dakikalarda sinirlerim tepeme çıktı ve başımı hafifçe kenara çevirerek ''Sen kendini anlatıyor musun ki ben seni anlayayım?'' diye sordum. ''O gece o cinayeti açıklamak ister misin mesela bana? Bunun neresini, nasıl anlayacağım bir fikrim yok ama...''

İğneleyici sözlerimle derin bir soluk aldı, şişen göğsü sırtımın her bir karışına dayandı. ''O gece kaza falan da değildi. Yok ayıymış, avmış bilmem neymiş. Paranla her şey ört bas edip kılıfına uydurdun ve dışarı çıktın. Aksi halde dışarı da olman mümkün değildi. Sen o adamı bile isteye kendin öldürdün.''

Sert sözlerim onun sert duvarlarında kalıcı hasarlar bırakmıştı. ''Benden bir caniymişim gibi bahsetmen...'' dedi hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle. ''Ne zaman seni bu işlerin içine sokmuşum da şimdi benden bu konuda açıklama bekliyorsun ki...'' dedi küstah bir tavırla. ''Ayrca evet Mahru tam olarak

dediğin gibi oldu. Ama bunların içinde atladığın detay benim zaten yıllarca bu işlerin içinde olduğum. Sadece son olay zamansız gerçekleşti ve bu denli büyüdü. Senin şu tavrın..." dediğinde küle dönmüş ciğerlerinin yakıcı solukları ensemi yaktı. "Beni hiç tanımamışsın gibi, sanki suçsuz günahsız bir adama sebep olmuşum gibi davranman beni öldürmekten beter ediyor. Eğer ölen adam için vicdanın sızlıyorsa..." derken imalı tavrı sanki onu önemsemiyormuşum havasındaydı. "Onun hayatında tanıdığın en leş, en sikik adamlardan birinin olduğunun garantisini veririm. Yaptıklarını bilsen sen dahi ölmesi için dua edeceğin türden bir adamdı. Senin içini rahatlatır mı bilmem ama benim bu konu hakkındaki açıklamam bu kadar." 59

Öyle net bir tavırla kestirip attı ki ne diyeceğimi bilemedim. Keskin solukları saçlarımı havalandıracak kadar güçlüydü. Tepkisiz kaldım, buna da öfkelendi ve eli çenemi tutup kendine çevirdi. "Ayrıca..." dedi burnu burnumla temas ederken. Yüzlerimiz eşitlenmiş, atın taşlarla dolu yolda sarsılarak gitmesiyle sürtünmeye kadar varmıştı bu durum. Şans mıydı şanssızlık bilemedim. "Benim seni anlamam için sen her şeyi söylüyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Erkeksi ses tonu fısıltıların içinde bile oldukça güçlüydü. "Ben şuan..." dedi beni okur gibi. "Senin ne hissettiğini anlayabiliyorum. Sen neden beni anlayamıyorsun?" 21

Sorusu beni afallattı. Dudaklarım aralandığında kurumuş 9

kısımlarında gezindirdi parmaklarını ve kısa bir es verdikten sonra ''Sana anlatmam gerekenler var evet...'' diye devam etti. Sesinde ki ton az öncekine nazaran daha düz ve karamsardı. ''Onun içinde senden biraz zaman istiyorum. Toparlanmayan bazı şeyler var. Senden bir kez olsun bana güvenip beklemeni istiyorum Mahru...'' dedi ciddiyetle.

''Zaman senin olsun ama...'' dedim aynı ciddiyetle. ''Sen bana dümdüz, gizli saklı olmadan, net bir adam olarak gelene kadar bizim de bir olurumuz yok. Lütfen bu süre zarfında benim gösterdiğim gibi sen de bana anlayış göstererek olabildiğince uzak dur. ''

Yakınlığımız getirisiyle bu konuşmanın bölünmesini istemedim. O yüzden hızla başımı öne doğru çevirdiğimde ''Bu konuyu da burada böylelikle kapadığımıza göre...'' dedim lakin yine arafta kalmaktan öte gidememiştik. ''Eve gidelim, kahvaltı faslı bitmiştir. Acıktım ben.''

Havada kalan eli dizgini tekrar tuttuğunda tersi yönde bir hamle yaptı ve ben sarsıldım. "Mübarek sende de katır inadı var diyeceğim ama.." dedi huysuzca homurtuları arasında. "Hicran'a ayıp olacak. Senin inadın katırdan da beter." Yüzümde ki belli belirsiz gülümsemeyi saklamak için direndim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kollarına hapsettiğinde aynı hızla tekrar konağa doğru yol aldık. Her dakika son dakikamızmışçasına hızlı ilerlerken bunu kasıtlı yaptığının

farkındaydım. Yüreğimi alt üst etmek, mümkünmüş gibi daha da sokulmamı istercesine yol aldı ama yüz bulamadı.

23

Hicran ile birlikte konağın önüne kadar gelmiştik. Dediğim gibi olmuştu. Kahvaltı faslı bitmiş herkes bu sıcak havada bahçeye çıkmıştı. Neyse ki sadece bizimkiler vardı bir masada. Yan tarafında ki masada ise babası, amcası, Esat birlikte oturuyorlardı.

4

Bizim varlığımızı hissettiklerinde iki masada da bakışlar anında üzerimize döndü. Çakır benden önce indi ve kollarımın altından beni kavrayarak indirdi. Ben de ona uyum sağlayarak ses etmedim. Yere indiğimde üzerimdeki tişörtü düzeltirken Kadir'de atı almak için bize doğru geliyordu. Ben masaya doğru ilerledim Çakır'ı babası çağırdı.

Yakın yerlerde ki ayrı masalara dağılırken Tilki, Kanca, Turan, Şura ve Mihriban yuvarlak masanın etrafında sessizce oturuyorlardı. Şura'nın yüzünde ki gülümsemeden keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordum.

31

''Barıştınız sanırım...'' dediğimde nazlı niyazlı başını iki yana salladı ve ''eh işte...'' dedi. ''Sabah çiçek geldi odama. Öyle uyandım.''

22

Bundan mest olduğu o kadar belirgindi ki. ''Hm...'' dedim

keyifle. Onu böyle görmek beni mutlu ederdi.

''Adam kıymet biliyor ama Şura...'' dedi Mihriban gözlerini devirerek. ''İnadından adama yüz vermiyor. Vallahi hafta sonuna kadar vazgeçmezse bu adam iyidir.'' 2

İnattan söz etmişken üstüne bu olayın denk gelmesi düşündürücü bir tesadüftü. Sahiden acaba bizde sülalecek katır inadı olabilir miydi? 13

''Sen de bana diyorsun ama...'' dedi Şura imalı gözlerini üstümde tutarken. ''Atla gezintiler falan...'' 5

Mihriban'da da aynı imalı gözler vardı ve bana bakarak gülümsüyordu. Erkekler ise bizim haricimiz bir sohbet içindeydi. 1

''Abi biz kaç gündür buradayız daraldım...'' dedi Kanca yaka silkerek. ''Yok mu buranın eğlence mekanı bir şeyi? Akşam çıkalım.'' 19

''Harbiden...'' diye onayladı Tilki. ''Ben de çok daraldım.'' 7

Onlar öyle kendince plan yaparken yakınlıklarından sebep arkadaki masada dönen muhabbetleri de duyabiliyordum...

''Malların nakliyesinde problem var.'' Dedi Esat ciddi bir ses tonuyla. ''Her yerde denetim var.'' 7

''Bazı rüşvet veremediğimiz doğrucu Davutlarda var. Taş koyuyorlar.'' Amcasının öfke dolu ses tonu midemi bulandırdı.

''Silivri limanına kadar deniz yoluyla geçiririz malları...'' dedi Çakır. Onlara nazaran daha soğuk ve düz bir sesi vardı. ''Oradan Bulgaristan'a karayoluyla geçireceğiz. Dün akşam o güzergâhta ki tüm karayollarını bağladık.''

Bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi sanırım. Aksi halde düşünme ve toparlanma sürecim kesinlikle olumsuz etkilenecekti. Kulak vermeyi kesip önüme döndüğümde ''Geliyor lavuk...'' dedi Turan gereksiz bir sinir haliyle.

Arkamı döndüğümde gördüğüm sadece Kadir'den ibaretti. Ne ara tanışmışlardı ve aralarında ki muhabbet lavuk boyutuna geçmişti anlamlandıramadım. Mihriban'a ve Şura'ya baktığımda ''Dün sen odaya çıktıktan sonra...'' dedi Şura otuz iki diş sırıtarak. ''Kadir Mihriban ile pek yakından ilgilendi. Bavulunu falan taşıdı. Sohbet ettiler. Turan'da bir köpürdü.''

''Allah Allah...'' dedim hayretle.

Muhakkak ki tekrardan köpürmesin diye sessiz sakin anlatıyordu. ''Öyle valla...'' diye mırıldandı kulağıma doğru. ''Bence bu Kadir'in Mihriban'da gözü varda bakalım.''

Mihriban güzel ve bekâr bir kızdı bu çok normaldi de Turan...

''Mihriban Hanım merhaba...'' dedi masaya doğru yanaştığında yüzünde ki gülümsemeyle. Açıkçası Kadir epey yakışıklı bir adamdı ve Mihriban ile çok yakışırlardı.

''Aa Kadir Bey...'' dedi Mihriban' da aynı samimiyetle. ''Nasılsınız?''

Gözlerim istemsizce Turan'a kaydı. Dikkatlice ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarıyla sigarasını içiyordu. Öyle derince çekiyordu ki içine yanaklarında ki çukur epey derinleşti. Ayrıca sigarayı tutan parmakları da oldukça sert duruyordu.

''Teşekkür ederim Mihriban Hanım...'' dedi gülümseyerek. Bu resmi muhabbet beni gülümsetmedi desem yalan olur. ''Atı yerine götürüyordum da sizi görmüşken bir selam vermek istedim.''

Mihriban onun gösterdiği yöne baktığında atların olduğu ahırı gördü ve gülümsedi. ''Çok güzel görünüyorlar. Müsait bir vaktimde geleceğim diyeceğim ama...'' derken tedirginlikle kaşlarını çattı. ''Çok hırçın görünüyorlar.''

Turan Mihriban'ın baktığı yerde ki atlara doğru baktı çatık kaşlarla. Sonrada konuşan adama.

''Atlarımız hırçın değillerdir aslında ama sizi korkuttularsa...''

''Yok'' dedi Mihriban başını iki yana sallayarak. ''Az önce

bakarken görmüştüm de boynunu falan ısırıyordu diğerinin. Sürekli bir kavga edecekmiş gibi dalaşmalar falan ürktüm açıkçası.''

Kadir bir daha dikkatle baktı ve söylediği hırçınlığı çözmeye çalıştı. Ardından gevşeyen yüz ifadesiyle ''Hırçın değiller...'' dedi gülerek. ''Erkek at dişisini kızıştırmaya çalışıyor.''

Yüzümde sessiz bir gülümseme hali hakim olduğunda Mihriban saflığından ''Anlamadım.'' Dedi.

''Çiftleşmek için...'' dedi Kadir dümdüz bir sesle. Mihriban'ın al al olmuş bembeyaz yüzü öylesine sırıtıyordu ki. O bu muhabbetlerden hiç hoşlanmazken şimdi bizzat kendisine anlatılıyordu. ''Erkek atlar ikna etmek için boyunlarını ısırır...'' dediğinde Mihriban'ın gözleri irileşti elini yüzüne sallamaya başladı. ''Organlarını koklar.''

Mihriban utançtan ölecekmiş gibi hissediyorken Turan öne doğru atılarak ''Ne diyorsun lan sen?'' diye yükseldi. Oturduğu sandalyede dövecekmiş gibi ayaklandığında bir eli de havadaydı. ''Ben atın-'' dedi Kadir ama Turan konuşmasına izin vermeden ''Ne anlatıyorsun lan hala?'' diye tok bir ses kullandı. ''Senin o dilinin kemiğini sikerim.''

Biz Şura ile içimize gülmekten neredeyse patlayacakken Mihriban elini alnına koydu utanç içinde. Kendi içimizde bu

konuları konuşmaya alışkın değilken bir erkek tarafından yüzüne karşı böyle şeyler duymak onu derinden etkilemişti. Etkilenen tekte o olmamıştı zira. Turan'ın deliye dönmüş gözleriyle ''Çok afedersiniz..'' dedi Kadir tüm nezaketiyle. ''Ben düşünemedim hiç. Biraz yakışıksız kaldı haklısınız.''

Turan ettiği küfüre rağmen böyle bir tepki alınca olduğu gibi kaldı. Böyle adam alttan alınca da Turan'ın sinir içinde patladı. Tilki'nin ''Tamam abi otur...'' diye sakinleştirme çabasıyla da mecburen burnundan soluya soluya oturmak durumunda kaldı. Ama bu halleri çok komikti.

''Kusura bakmayın tekrar Mihriban Hanım...'' dedi mahcup olmuş bir halde. ''Ben gideyim. Sizde numaram vardı. Gelmek istediğinizde ben sizi alır bindiririm.''

Mihriban'ın ve Turan'ın eş zamanlı açılmış iri gözleriyle adam korkuyla ''Atlara...'' diye tamamladı.

Turan içinde sabırlar okurken ''Hadi kardeşim hadi...'' dedi eliyle kovar gibi. ''Sen biraz daha burada oyalanırsan ben seni bindirip hoplatacağım.''

Mihriban bayılmamak için zor duruyordu resmen. Ben ise çok zevk alıyordum. Bundan mütevellitte kendime kızıyordum aslında. Ama sahiden de komikti.

Kadir'in uzaklaşmasıyla Turan Mihriban'a dönerek ''Sen buraya eğlenmeye mi geldin?'' diye sordu yüzüne buruşturarak. ''At binmeler falan...'' derken yetmedi daha da arttı öfkesi. ''Ayrıca ne ara numarasını aldın? Sen nasıl bir şeysin ya?'' diye yükseldi üzerine vazife olmayan bir tavırla. 307

Mihriban tam ağzını açacakken Çakır ve Esat'ın masaya gelmesiyle ''Ne oluyor burada?'' diye sordu Çakır. Mihriban'da derin bir soluk alıp konuyu kapattı. Bu Turan'a en büyük cezaydı aslında. Muhatapsız kalmak... 8

Turan sert aksi ifadesini ona karşı bile bozmazken ''Yok bir şey...'' diye geçiştirdi. ''Biri birine bindirecekti nasip artık.'' 62

Mihriban yüzünü yelledi yelledi durdu. Çakır'da üzerinde çok durmadı. ''Ben çıkıyorum...'' dedi masaya doğru konuşarak. Yüzüme bakmıyor, ona koyduğum sınırdan ötürü tavrını belli ediyordu sanırım. Ben de ona bakmadım. ''İşlerim var biraz. Akşama geç gelirim muhtemelen...'' dedi erkeklere doğru konuşarak. ''Siz plan yapın bana haber verirsiniz. Uyarsa yanınıza geçerim.'' 3

Esat Şura'nın sandalyesinin arkasından ellerini omzuna koymuşken omuzlarını sıkıyor, onun koyduğu tavıra rağmen yanaşmaya çalışıyordu. ''Şura sizde sanırım,'' dedi Çakır ona doğru dönerek. Ona dönerken kısa bir gözleri üzerimden geçti ama uzatmadı. Ben de uzatmadım. ''Bugün çeyiz alışverişine 6

çıkacakmışsınız. Cansu'yu arayacağım şimdi. Yolda size eşlik eder, düğün mekanını da görürsünüz.''

''Olur Çakır abi.'' Dedi Şura gayet yumuşak bir dille.

Anında bakışlarım ona doğru döndüğünde yüzüme bile bakmadan ''Görüşürüz...'' diyerek arabasına doğru ilerledi. Ben bakışlarımı arkasından çekmedim ama. Kimdi bu Cansu? Bu ara çok adı geçiyordu ve ben içimdeki merak duygusuyla harmanlanmış kıskançlığıma gem vuramıyordum.

Arabanın hızla hareket etmesiyle Esat'ta Şura'ya dönüp ''Ben de geçiyorum...'' dedi. ''Çarşıda görüşürüz.''

Elini sıvazlayan Şura ile birlikte o da masadan ayrılınca herkes tek tek dağılmaya başlamıştı. Babası ayaklanmış ''Pınar...'' diye seslendiğinde sabahki genç kız kapıda dikildi. Gözleri önce bizim masaya Tilki'ye kaydığında hemen toparlayıp yaşlı adama döndü.

''Buyurun beyim.''

''Ceketimi getirsene kızım...'' dedikten sonra bize doğru ilerledi. Açıkçası kendimi huzursuz hissederek oturduğum yerde dikleştim. Henüz muhatap olmamıştık ve sanırım şuan o dakikaların içindeydik.

''İyi günler gençler...'' dedi babacan bir tavırla. Herkes yerinde

toparlanırken bu saygıdan ötürüydü. Hatta Turan sigarasını dahi gizliden arka kısma atmıştı. Erkekler selamını aldıktan sonra ''Mahru...'' dedi bizzat benimle iletişim kurarak.

Mecburiyetten yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde ''Sen de bu evin kızısın, gelinisin...'' dedi Esma Hanım'a nazaran baya samimi bir dille. ''Sofralarımızdan kaçmana lüzum yok. Ben geçmişi sildim. Madem siz Çakır ile yeni baştan bir yola girdiniz öncesini deşmek haddimize değil. Başköşede, benim yanımda her daim yerin hazır. Sana tek kelime ettirmem için rahat olabilir.''

276

Geçmiş dediği Ferman'dan ibaretti. Beni canı gönülden istediğini de sanmıyordum. Çakır'ın her şeyden elini ayağını çekmemesi için huyuna gitmeye çalışıyordu hepsi bu.

70

Yine de saygılı yaklaşımına karşılık aynı saygıyla karşılık verdim. ''Teşekkür ederim...'' dedim resmi bir tavırla. ''Kaçmak değil ama denk düşemedi bir türlü. Kendimce bazı sorunlarım vardı. Elbette sofranıza otururum. Tekrar teşekkürler.''

Zaten daha fazlası için fırsat bulamadan Pınar geldi. Elinde ki ceketi verirken gözleri hala Tilki'nin üzerindeydi. Ama bunu gizliden gizliye yapıyordu. Salih Bey ceketini giyip gittikten sonra bizim masaya doğru yanaştı ve çekingen bir tavırla kaçamak bakışları Tilki'yi bulurken ''Bir şey ister misiniz?'' diye sordu.

6

O ara midemin zil çalışıyla ''Pınar...'' diye öne atıldım. ''Ne olur bana bir sandviç bir şey...'' dedim yalvarırcasına. ''Tansiyonum düşecek artık açlıktan.''

''Hemen gelin hanım...'' belirgin bakışlarımla duraksadı ve ''Abla...'' dedi git gide kısılan sesiyle. 6

Ben tebessümle karşılık vermiştim ama Tilki'nin ''Gelin hanım abla mı?'' diye kahkaha atmasıyla Pınar ağlayacak gibi oldu. Gözleri dolu dolu konağa doğru koşarken hissettiği o alaycı ifade benim dahi kalbimi kırmıştı. 213

Tabii kızın öyle hızla kaçışıyla herkes sorgulayıcı bakışlarla Tilki'ye bakarken ''Aptalsın!'' dedim Tilki'yi karşı. Lakin bir erkek öküzse eğer anlamıyordu işte. Ne ona bakışlarını fark etmişti ne de kırıklığını. Bir de utanmadan ''Ne yaptım ki?'' diye sorguladı. 1

''Öyle denir mi kıza oğlum. Kırıldı işte.'' Dedi Kanca'da bana destek olarak. ''Geldiğinden beri sana bakıp duruyor.'' 83

Tek fark etmeyen Tilki'ydi muhtemelen. Hatta biz söyleyince aklı başına gelmiş ve muhtemelen pişman olmuş olacak ki yüzünü buruşturarak ''Hadi ya...'' deyip konağa baktı. Şimdi gitsem Pınar'ı teselli etsem dillendirmediği hisleri karşısında onu utandırmakta istemedim.

Biz yeni bir aşkın başlamadan bitip bitmediğini tartışırken 41

masada ki herkes buna dahil olmamıştı. Mihriban hararetli bir şekilde, kendini kaptırmış telefonuyla mesajlaşıyordu. Muhakkak önemli bir durum ya da biriydi. Yoksa bu konuya kesin yorum yapar hatta Pınar'ın yanına gider teselli ederdi. İstemsizce bir diğer sessiz kalan Turan'a gözlerim takıldı. Mihriban ona bakmıyor, telefonunda hafif bir tebessümle mesajlaşıyorken Turan oldukça detaylı bir şekilde inceliyordu. Simsiyah kaşları sınırlarını zorlayacak kadar çatılmıştı. Kısa bir an burnunu çektikten sonra parmakları arasında ki sigarayı dudaklarına götürdü. Derince içine çektiğinde bu denli yakın mesafeden, bu kadar dikkatli bakması dikkatimi çekti. Mihriban ise ona hiç bakmıyordu. Benim tanıdığım Turan zehirli oklarını saplamak için bekliyordu. Müdahale edip etmemek arasında kalsam da Turanın tepsini merak ediyordum. Çünkü az önceki tepkisi de bir hayli yüksekti. Kısa bir an rolleri değişmişler gibi hissetsem de arada ki o ince çizgide biri tarafından duyulan nefret dolanıyordu.

41

Mihriban telefonu avcuna alıp başını kaldırdığında tesadüfi bakışları Turan'ı buldu. Yüzünde ki belli belirsiz gülümseme bile ona bakmasıyla solarken Turan yakalandığından hiç pişman değil gibiydi. Aksine gözlerini bile çekmezken bir de "o herifle mi mesajlaşıyorsun?" Diye sordu. Sanırım numarasının oluşundan sebep Kadirden bahsediyordu.

84

Mihriban kaşlarını hafifçe çatarken "seni ilgilendirmez.." diyerek kestirip attı fakat Turan susmadı.

33

"Buldun bakıyorum sonunda koca adayını..." dediğinde Mihriban sıkıntılı bir soluk aldı, gözlerini kaçırıp sustu ama Turan geri durmadı, üsteledi. "Gerçi sana kim olduğu fark etmez değil mi?" Diye sorduğunda Mihriban'ın kaçırdığı gözler anında Turan'ı buldu. Üstelik fazlaca da öfke barındırıyordu. Avuç içinde tuttuğu telefonu sıktı, sıktı, sıktı.

121

"Ne diyorsun sen be?" Diyerek ani bir çıkışla ayaklanıp ona bir adım yaklaştı. Turan'da karşısında dikilmekten geri durmadı. Tilki ve Şura iki taraflı da çekiştirirken kimse bir adım geri atmadı. Sesinde ki öfke o kadar belirgindi ki onu ilk kez böyle görüyordum. Solukları aramızda ki mesafeye rağmen duyabileceğim kadar sesliydi.

7

Bu öfkesine karşı Turanda daha da sinir bozacak türden bir gülümseme hakim oldu ve "O olmazsa başkası olur sana Mihriban.." dedi göz temasını asla kesmeden. Mihriban derin bir nefes aldığında, doldu, doldu, doldu.

17

İnsanlıktan epey uzak bir ifadeyle "En olmadı Çakır olur..." dediğinde kanım dondu. "Nasıl olsa sen alışıksın arkadaşımın aşkı muhabbeti-" Mihriban büyük bir darbe yemiş gibi afallarken son sözleri ise taşmasına sebep oldu. Cümlesini tamamlayamadan oldukça sert bir tokatla sözünü kesti.

349

Tabii bu tavırdan sonra hepimiz ayaklandık. ''Sen var ya...''

171

dedi Mihriban nefes nefese. ''Hiçbir şeye değmezsin. Sen sana duyduğum sevgiyi bile hak etmeyecek kadar alçak bir adamsın. Bir insan sevgisinden utanır mı? '' diye sordu gözlerini kısarak. ''Ben sana duyduğum sevgiden utanıyorum artık. O kadar hak etmiyorsun ki..'' dedi ağladı ağlayacak bir halde. 171

Turan ona doğru yüzünü döndüğünde dişlerini sıktı. Pişman olmuş muydu bu sözlerden sonra bilmiyorum ama bir şeyleri yediremediği ve yediremediği şeylerin acısını Mihriban'dan çıkardığı aşikardı. 19

Kollarından tutup destek olmaya çalışırken ''Tamam...'' dedim sakinleştirmeye çalışarak. ''Tamam Çakır ile konuşacağım ben akşama gelince.'' 5

Bu işe birinin el atması lazımdı. Hatta Turan'ı buradan göndermeli, otelde falan tutmalıydı. Düğünde bile aynı masada oturmamaları ikisi içinde en sağlıklısıydı. Mihriban titreyen çenesini saklamak adına elini yüzüne kapatırken Turan sadece onun yıkılışını izledi. 21

''Ben anlamam...'' dedi soğuk bir ifadeyle. Bu sefer ki tonlaması bir hayli garipti. Sanki ilk defa kırdığının farkına varmış ve gururundan soğuk durmaya çalışıyor gibiydi. ''Benim yanımda kimseyle fingirdeşmeyeceksin. Ben buna izin vermem.'' 422

Mihriban dönmüş gözleriyle ''Sana ne?'' diye bağırırken Şura'da 2

''Kes artık Turan.'' Dedi ama bizim konuşmalarımız onlar tarafından duyulmuyordu bile.

''Sana ne?'' diye tekrarladı Mihriban sabrı tükenmiş gibi. ''Sana kim bu hakkı veriyor ya sana ne?''

''Baban...'' dedi Turan bir adım öne atarak. İkisinin de bahçede yankılanan sesleriyle Turan'ın gözlerinin döndüğüne şahit olmuştum. Mihriban kırgınlığının arasına saklanmış şaşkınlıkla Turan'a bakarken Turan konuşmaya devam etti. ''Baban gelmeden önce mahalledeyken sahip çık oralarda Mihriban'a dedi. Yaşlı başlı adam eyvallah dedik. Benim sözümden çıkmayacaksın.''

Mihriban hiç sorgulama gereği duymadı çünkü böyle olması çok olağandı. Mutlaka babası gördüyse tembihlemişti.

''Sen kimsin de senin sözünden çıkmayacak ya.'' Dedim buruşturduğum suratımla. ''Laflarını bil de konuş. Mihriban'ın sahip çıkılacak bir yanı yok. Yanında olunacak olursa da biz varız. Babası seni bilmeden adam yerine koymuş, şimdi lafta adamlık yapmana lüzum yok.''

Turan'ın onu bozan tavrımla dişlerini sıkmasının ardından Kanca ve Turan'da onu çekiştirmeye başladı. Çünkü konu uzayıp gidiyordu. İki kişi zor zapt ettikleri adam giderken Mihriban'a baka baka. ''Kimseyle konuşmayacaksın...'' diye bağırdı. Zorla

polislerin arabaya bindirdiği gibi arabaya bindirilmeye çalışılan Turan küfürler savururken ''Esat'a söyleyin telefonlarını bana bağlayacak...'' diyerek sınırları zorladı. ''Her bildirim bana düşecek.''

En son kapıyı çarptıklarında duyduğum sözler bunlardan ibaretti. Ağzım açık izlemiştim olanı biteni.

''Resmen bana dar etmeye çalışıyor her şeyi...'' dedi Mihriban olduğu yerde çaresizlikle dönerek. ''Mutlu olmayayım diye yapıyor. Ben vazgeçsem de ondan o ben mutlu olmayayım diye çabalamaktan vazgeçmeyecek. O kadar kızgın ki bana...''

''Ya da korkuyor...'' dedi Şura düz bir sesle. Uzaklaşan arabanın camından Turan'ın önündeki koltuğa yumruk attığını gördüm. ''Senin tarafından sevilmeye o kadar alışmış ki başkasını seversin diye korkuyor. Belki de kendi hislerin-''

''Ne olur Şura...'' dedi Mihriban tükenmiş gibi. ''Yıllardır bana bunları söylemekten bıkmadın. Yeter artık ne olur.''

Şura haklı mıydı haksız mı bilinmez ama bir gerçek vardı ki Mihriban her ne olursa olsun yaralanıyordu ve bunu hak etmiyordu. Şura'da bunun üzerine bir şey diyemeyerek dudaklarını birbirine bastırıp sustu.

Mihriban'ın tepkilerini inceleyip omzunu sıvazlamaktan

öte gidemezken o da artık o kadar alışmıştı ki eskisi kadar yıkmıyordu bu davranışları. Ağlamamış sadece yıpranmış duruyordu. Kalabalık olan bahçe bir anda dağıldığında son kalanlar içinde içeriden çıkan kalabalık kadın grubu geldi.

Esma Hanım en önde gelirken Şura'nın kaynanası ve anneleri hemen arkasındaydı. ''Hazırsanız çıkalım kızlar...'' dedi böbürlenir gibi. ''Adana Seyhanlıların gelinini görsün.'' 48

Böyle deyince Şura gururla kasıldı. Zaten özene bezene hazırlanması da ondan kaynaklıydı. Esma Hanım'ın beni takmadığını belirten ama yok sayamadığı o yan bakışları üzerimdeyken Şura bana bakarak ''Hadi git hemen hazırlan.'' Dedi. 11

Benim gitmem istenir miydi? Elbette hayır. Esma hanım hemen atılarak ''Vaktimiz yok.'' Dedi istemediğini belirtircesine. ''Rauf arabayı getirdi bile...'' derken geldiğimiz siyah lüks araç önümüzde durdu. ''Gelecekse erken hazırlanacaktı.'' 25

Şura bu ezici tavıra sessiz kalmayacaktı elbette fakat ben izin vermedim. Benim yüzümden sorun yaşamasına ortalığın gerilmesine lüzum yoktu. ''Şuracığım gelemem zaten ben...'' dedim gülümseyerek. ''Dün gece benim için epey hareketli ve yorucu geçti...'' dedim Esma hanıma bakıp imalı bir gülümsemeyle. ''Geceye kadar biraz dinlenmek istiyorum.'' 270

Şura yaptığımı anlamış gibi gülümserken Esma Hanım tekrar kızardı. ''Hadi...'' dedi bir hışımla arabaya doğru yönelerek. ''Gidelim. Zevzekliğin alemi yok.''

Herkes sırasıyla arabaya binerken Şura bana bakıp ''Sen çok fenasın...'' dedi gözlerini kısarak. ''Ama yine de gel isterdim.''

''Ben hiç istemezdim...'' dedim samimiyetle. ''Ama senden bir şey isteyeceğim.''

İçim içimi yiyen merak duygusuyla bana bakarken ''Cansu yanınıza geldiğinde kim olduğunu öğrenip bana mesaj atar mısın?''

Öğrenmezsem kafayı yiyecektim. O da hiç üstelemeden kafa salladı ve Esma Hanım'ın tekrar seslenmesiyle benden uzaklaştı.

...

Saatler ilerlemişti. Ev ahalisi oldukça geç bir saatte eve gelmiş, gittikleri yerde de yemeklerini yemişlerdi. Turan'lar hiç gelmemişti zaten. Çakır'dan da bir bilgim yoktu. Ben de kendi kendime atıştırıp tüm günü odamda ve mutfakta kızlarla geçirirken Çakır'ın çocukluk anılarını dinleyip durmuştum. Şura Cansu hakkında pek bilgi edinememişti. Sadece burada işlerini halleden biri olduğu bilgisini ulaştırmıştı. Tatmin edici bir sonuç bulamamıştım yani.

Odanın içinde öyle sıkıntıyla dolanırken kapının çalmasıyla heyecanlanarak ''gel.'' Dedim. Kim olduğunun bir önemi yoktu. Tek başıma o kadar sıkılmıştım ki. Kızlardan biri olsun da istedim açıkçası. Sohbet ederdik.

Pınar gülümseyen yüzüyle odaya girdiğinde elinde kahve bardağı vardı. ''Sana yaptım abla...'' dedi uzatarak. Ben de memnuniyetle teşekkür ederek aldım.

''Afiyet olsun...'' deyip odadan çıkacakken ''Pınar...'' deyip durdurdum ve merakıma engel olamayarak ''Çakır'dan haberin var mı?'' diye sordum.

''Geldi o abla...'' dedi ciddiyetle. ''Bahçede küçük bir yer var ya. Orası onun spor odası gibi bir yer. Kum torbası yumrukluyordu en son..'' derken gülümseyerek elleriyle yumruk yaptı. 38

Ben de tebessüm edip teşekkür ettim. O çıktıktan sonra kahvemden birkaç yudum alarak gidip gitmemeyi düşündüm. Muhtemelen ben uzak duralım dedim diye evde olduğu süreçte orada vakit öldürüyordu. Turan olayı da aklıma düşünce hem onu da konuşmayı bahane ederek odadan çıktım. 18

Herkes günün yorgunluğuyla odalarına çekilmiş sessiz olan konakta çıt çıkmıyordu. Tırabzanlara tutunarak merdivenleri indiğimde kapıyı açıp dışarı çıktım. Tam karşımda sarı ışıklı yeri gördüm. Sanırım oradan bahsediyordu. Yavaş adımlarla

gülümseyerek yaklaştığımda aralık kapıdan onu gördüm.

Üzerinde terden sırılsıklam olmuş siyah tişört kaslarına yapışmıştı. Torbaya attığı her yumrukta şişen kol kasları ve ciddi yüz ifadesiyle içeri doğru bir adım atacaktım ki duyduğum kadın sesiyle beynimden vurulmuşa dönmüş gibi kaldım. 51

Nefesimi tutmuş, yutkunmaya unutmuş bir halde içeriye bakarken ''Öğrendiğinde sana çok kızacak biliyorsun değil mi?'' diye sordu. Karşısında ki tekli koltukta mini eteğiyle oturan kadın ayaklanıp içki şişelerinin olduğu kısma doğru ayaklandı. Eli direkt rakı şişesine gittiğinde bir darbe daha yemiş gibi kaldım. 94

Çakır'ın onca içki içinden en çok hatta tek tükettiğini bilecek kadar yakından tanıyordu onu. Ellerim buz kesmiş titremeye başlamışken ''Sadece kızmak mı Cansu?'' dedi sert bir yumruğu torbaya geçirdiğinde. ''Düşünmekten kafamın içi sikildi.'' 46

Cansu buydu ve ona bu kadar yakındı. Beynim uyuşuyor gibi hissettim. Siyah topuklularıyla aheste aheste ona yaklaşırken rakı kadehini uzatarak ''Sakinleş biraz...'' dedi işveli bir sesle. ''İstersen-'' 152

Daha fazlasına tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Zira bu gördüklerim bile midemi alt üst etmiş beni kusacak duruma getirmişken tuttuğum solukları ardı ardına bıraktım ve konağa 75

doğru koştum. Tabii zifiri karanlıkta çıkan adım sesleri içeriden fark edilmiş Çakır hızla kapıya çıkarken arkamdan ''Mahru...'' diye bağırmıştı.

Önemsemedim. Koşa koşa odaya doğru gitmeye çalıştım ama zemin ayaklarımdan kayıyordu sanki. Aramızda ki mesafeye rağmen Çakır da adımı kükreye kükreye yüksek adımlarla bana geliyordu ama beklemeden koşuyordum.

Odaya girip kilidi çevireceğim dakikada tek eliyle tuttuğum o kapıyı çarpıp açtı. Zaten güçten düşmüş titrek ellerimle o kapıyı tutmam pek mümkün değildi.

Ben geri doğru adımlarken o kararmış bakışları, tedirginlik dolu yüz ifadesiyle bana bakıyordu. ''Ne zamandır oradaydın?'' diye sordu tok bir sesle.

Ne kadarını gözlemlediğimi merak ediyordu muhtemelen. Beni tekrar kandırıp kandıramayacağını... Ben de cevap vermeden öfkeyle geri doğru adımlarken dik durmaya çalıştım. Sesimin titremesini önlemek adına kısa bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra ''Senin kiminle ne halt ettiğin benim gerçekten umurumda değil Kenan...'' dedim ciddi gözükmeye çalışarak. Gözleri kısıldı. ''Çık odadan!'

Az önceki o tedirgin hali benden aldığı cevap karşısında gevşerken ''Umurunda olmadığı için mi koşa koşa buraya

geldin.'' Diye sordu. "Umrunda olmadığı için mi Kenan dedin bana."

Duraksamamam şu dakikalarda en büyük şansımdı. ''Sadece midemi bulandırıyorsun o kadar. Kaçışımı başka bir şeye bağlama.'' Dedim aynı ciddiyet ve umursamazlık dolu bir ifadeyle. ''Cansu seni bekliyordur sakinleştirmek için. Ayıp olmasın. Yanlış anlar falan.'' Ellerim öylesine titriyordu ki bunu engellemek adına pantolonuma bastırdım.

Bana doğru adımladıktan sonra. ''Doğru...'' dedi tam önümde durduğunda. ''Umurunda olmadığını unutmuşum, haklısın...'' Sakinliğinde derince soluklandı. ''Gideyim ben Cansu'yu bekletmeyeyim...'' derken o kadar ciddi bir ifade kullanıyordu ki şoka uğradım. ''Zaten o halt etme kısmında da seks yatıyor sanırım. Benim de ihtiyaçlarım var sonuçta haklı-''

Tahammül edemediğim kelimeleriyle kendime engel olamayarak suratına sert bir tokat attım. Onu sarsmadı ama gözlerini kısa bir an kapatıp açmasına sebep oldu. Üstelik yüzünde bir de belli belirsiz bir gülümseme hâkimken aramızda varla yok arası olan o mesafeyi saçlarımı kavrayıp dudaklarıma yapışarak kapattı. Gafil avlanmıştım. Sözcükleri gem vurduğum duygularımı ortaya dökmek içindi. Başarılı da olmuştu.

Bir eli belimi kavramış, beni kollarında hapsetmişken direnişim daha doğrusu şoktan direnemeyişim meydandaydı. Yılların

hasretiyle emdiği dudaklarıma karşılık veremedim. Sadece ellerim havada öylece kaldım. Terli vücudu göğüslerime yapıştığında, zevkten sivrileşen göğüs uçlarım sütyenimde yayıldı. Belimde ki tişörtü avuçlamış, iri avucu içinde tenimle birlikte sıkıyordu. Kana kana içtiği dudaklarımı kısa bir an bıraktıktan sonra ''İhtiyaç mı?'' diye sordu nefes nefese. Bana yasladığı bedeninde karnıma değen o heybetli sertliği hissediyordum.

''Kendimi bildim bileli...'' derken arzudan kabaran erkekliğini sürttü bana. Sesi boğuklaştı. ''Benim tek ihtiyacım sensin.''

Kalçalarımı açgözlülükle avuçlarının arasına almasının ardından belimden kavrayarak kucağına yerleştirdi. Geri doğru adımlayıp yatağa oturduğunda artık kucağındaydım ve en mahremlerimiz birbiriyle temas halindeydi. ''Benim için ihtiyaç sensin...'' dedi boğuk sesiyle. ''Aklım, fikrim, zikrim sensin...''

Kanıma karışan şehvet ve tutkuya esir düşmüşken yine de tüm dokunuşlarına tepkisiz kalıyor karşılık vermiyordum. ''Buna rağmen benden geç diyorsun Mahru...'' dedi beni kışkırtmak ister gibi. ''Uzak dur diyorsun. Benim için çıldırırken geç diyorsun bana.'' Pantolonuna rağmen hissettiğim o sert erkekliği en mahremimin altında uç noktamda atıyor, belirli bir ritimde beni kışkırtmak istercesine sürtünüyordu. Dudakları sulu, acımasız darbelerini dudaklarıma bırakırken, içine çekiştirmekten geri kalmayıp dilini karşılık vermememe

rağmen dilimle seviştiriyordu. Bu da yetmiyormuş gibi şişirdiği dudaklarıma dişleriyle kalıcı izler bırakmaya çalışması da yoğun bir hazza dönüştürüyordu. 15

Zevk ve acının aynı anda hissedildiği, hasret kaldığım teninde bir öpüşünde dahi boşalacak kıvama gelmiştim. Güçlü bir şekilde kadınlığıma çarptığı sertlikle sızlanırken saçlarımı tutup geri doğru çekiştirdi. 16

Boynum ona açılmışken nefes nefeseydi. Dilini, boğazımı yalayarak boynuma kaydırğında kulak mememe kadar çıktı. Dişleri arasına alıp çekiştirdiği kulak mememe alazlı nefesini bıraktı. ''İzin ver...'' dedi eli göğüslerimi yoğururken. 54

Islaklığı boynumda, kulağımda yayılmış dur durak bilmeden sürtündüğü kadınlığım için ''İzin ver...'' diye fısıldadı tekrar. Dişleri acımasızca kulak mememi yalayarak çekiştirdi. ''İzin ver dindireyim bu hasreti. Alayım sızını..'' 82

Başımın geri doğru düşmesiyle yutkunmakta zorlanırken gözlerim kapalıydı, kalbim çırpınışlardaydı. Bedenim aksini iddia etse de ''Asla.'' Dedim zar zor konuşarak. 62

Boynumun acısını hissettiğim dakikalarda görmeden tutunma girişimim onun boynuna denk düştü. Tırnaklarımı geçirdiğim yerlerle sızlanarak ensemde ki saçlarla asılıp başımı kaldırdı. Dudakları kendi dişlerini öfkeyle ısırırken tekrar dudaklarına

çekti beni.

Emdi, emdi, emdi. Yoğurduğu göğüslerimin acısı ve zevkiyle inlemelerim ağzının içine kaçtı. Gözlerimi kısa bir an açtığımda gördüğüm tek şey dağılmış erkeksi saçlarıydı. Tırnaklarım dövmesinin olduğu kısmı kazırken o da öfkesini dudaklarımdan çıkarıyordu. Öfkenin tutkuyla harmanlandığı saniyelerde bir sona ulaşamayacak olmak onun için çıldırtıcıydı ve bunu dudaklarımdan çıkarıyordu. Benim içinde öyleydi elbette. Ben de ona karşılık vermemek için direnirken boynunda izler bırakıyordum. Yıllar sonra tadını aldım, nefesimi dudaklarından içtim.

İkimizi de nefessiz bırakana dek öperken geri çekildiğinde açık dudaklarımız birbirine değiyordu. Dudaklarımın şişliğini ve ıslaklığını belirgin şekilde hissederken ''Düşünsene...'' dedi beni ikna etmek ister gibi erkeksi bir sesle. ''Şimdi seni sere serpe altıma alsam.'' Göğüslerimi tişörtün üstünden yoğurup duruyor dudaklarımızın temasını asla kesmiyordu. "İçinde kaydırsam."

Nefesim kesildi. Şişmiş dudaklarıma sürttü dudaklarını. Sızlıyordum. Onun için sızım sızım sızlıyordum. Dili elmacık kemiklerimi yalayarak kulağıma doğru kaydığında ''Düşün...'' dedi arzu dolu asi bir sesle. Kulak mememi emerken burnunu da sürttü. Tüylerim dahi kabardı. ''Gün ağırana dek...'' derken tişörtümün üstünden göğsümün ucunu tuttu parmakları ve çekiştirdi. ''Ağırdıktan sonra kararana dek...'' dedi bir son

bulmayacakmışçasına. ''İnim inim inletsek bu odayı.''

Edepsiz kelimeleri, davranışları, sertliği, nefesi, erkeksi dokunuşları... Hepsi bir bütünken bacaklarımın arasından süzülen o ıslaklıkta onun içindi. Sertleşmiş sert telli sakallarını boynuma sürttürdü. Diken gibi batsa da haz duydum. Gözlerim bir hülyaya dalmış gerçekliğe dönmeye çalışıyordu. O ise sınırlarımı zorlamakta kararlıydı. Bana yaklaşmasıyla da ensesinde ki kısacık saçları ve kalın erkeksi boynunu öpmemek için direndim. Zaaflarımdan vuruyordu beni.

Ellerim geniş omuzlarının üzerine gittiğinde gözlerimi kapadım ve hissetmemeye çalıştım. Sadece kendimi toparlayabileceğim birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Omuzlarını sıkıp, dişlerimi birbirine bastırırken kucağından kaldırmaya çalıştığım bedenim tekrar oturmamak için irademi parçalamaya çalışıyordu resmen. Derin bir nefes alıp ''iste-'' dedim. Gözlerim kapalı açmamak ve onu görmemek için çabaladım. Çok zor oldu ama ''İstemiyorum...'' deyip tamamladıktan sonra onu itip bir hışımla kalktım. Hızla arkamı döndüğümde açıldı gözlerim. O kadar korktum ki tekrar tutup beni kendine ve o şehvete esir kılacak diye... Titreye titreye odanın kapısını açtım. Sızlaya sızlaya titrek adımlarla merdivenleri inerken nefeslenme ihtiyacı hissettim.

Hala bedenimde bıraktığı etkiler sürüyordu. Belirginleşmiş ve hala ellerinin sızısını taşıyan göğüslerim ve beni rahatsız eden

o ıslaklıkla zar zor tutuna tutuna indim o merdivenleri. Şişmiş dudaklarım dişlerimin arasını doldururken aynaya bakmaktan dahi korktum. Dış kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım.

Ses seda yoktu. Zifiri karanlıkta birkaç sokak lambası yanıyordu. Temiz havayı ciğerlerime çekerken toparlanmaya çalıştım. İçim alev alevken buz gibi sulara atsam kendimi anca rahatlayacaktım sanırım. Harlanmış bir ateş nasıl sönerdi zira hiçbir fikrim yoktu. Bahçede birkaç adım yürüyüp neredeyse 5 dakika kadar soluklandıktan sonra sandalyelerden birine oturdum.

Başım istemsizce yattığım odaya doğru kalktı. Çakır camın kenarında dikilmiş beni izliyor, ciddi yüz ifadesinde tek mimik bile oynamıyordu. Muhtemelen yine içinden inadıma ve irademe sövüyordu. Gözlerimi kaçırıp elimle yüzümü sıvazlayarak saçlarımı geriye attım. Bu şehir bana iyi gelmemişti. Tüm dengelerimi sarsmış, kurduğum düzenimi bozmuş, beni güçsüz kılmıştı.

Tekrar ayaklanıp boş boş yürümeye başladığımda kapıda olan hareketlilikle kaşlarımı çattım. Adamlar silahlarını çekip ormanlık alana doğru tuttuklarında gür ve acımasız bir sesle ''Kim var orada?'' diye seslendiler.

Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Olduğum yerden tek bir adım bile atamazken silah doğrulttukları yere doğru baktım.

olan hareketlilikle kaşlarımı çattım. Adamlar silahlarını çekip ormanlık alana doğru tuttuklarında gür ve acımasız bir sesle ''Kim var orada?'' diye seslendiler.

Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Olduğum yerden tek bir adım bile atamazken silah doğrulttukları yere doğru baktım. Çalıların kaplandığı yerde bir hareketlilik vardı ve birkaç dakika sonra içinden ''durun...'' diyen bir kadın çıktı.

Saçı başı dağılmış, nefes nefese olan kadını gören adamlar silahını indirirken şaşkınlıkla ''Selma yenge.'' Dediler. 249

Gözlerim büyüdü ve adımlarım kapıya doğru gitti. Selma bu muydu? Kadınla gözlerimizin kesiştiği anda nefesini dahi toplayamadan ''Ben...''dedi arkasına bakıp tekrar bana dönerek. ''Ben Esat'a kaçtım.'' 1 Bin

BÖLÜM SONU 4

Umarım keyifle okumuşsunuzdur. 80

Oy vermediysek verelim mi? ❤️ 30

Wattpad: humeyraao
İnstagram: humeyraao 2

☆ 8,12 Bin
20,2 Bin
Paylaş

6. Bölüm

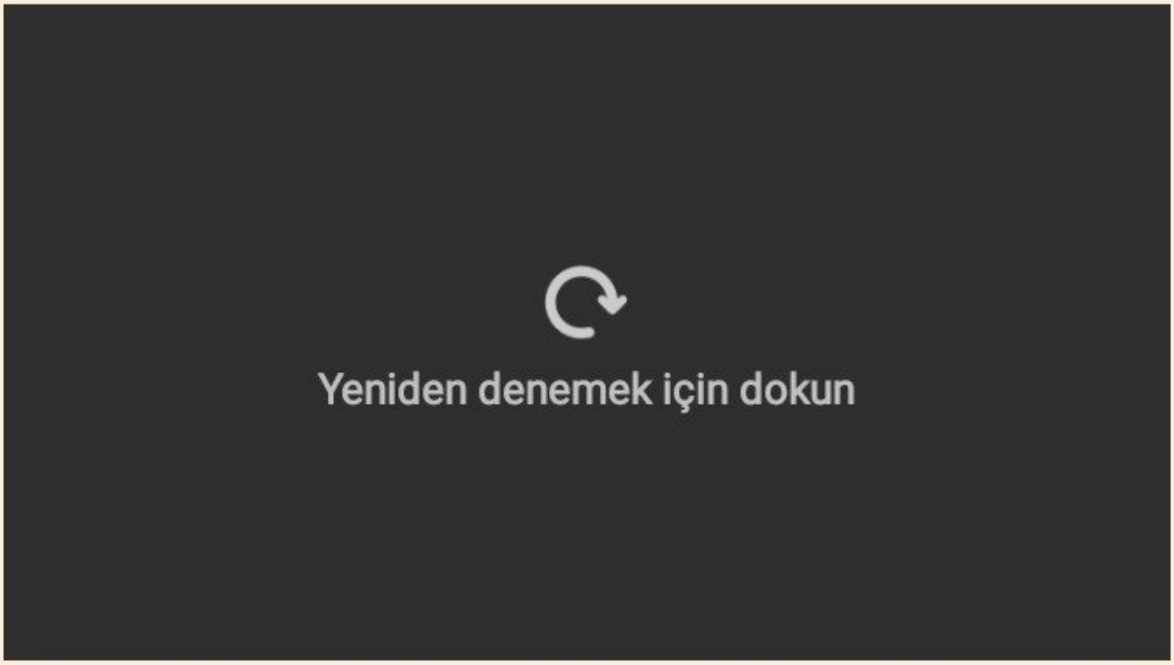
120 Bin ★ 8,19 Bin 18 Bin

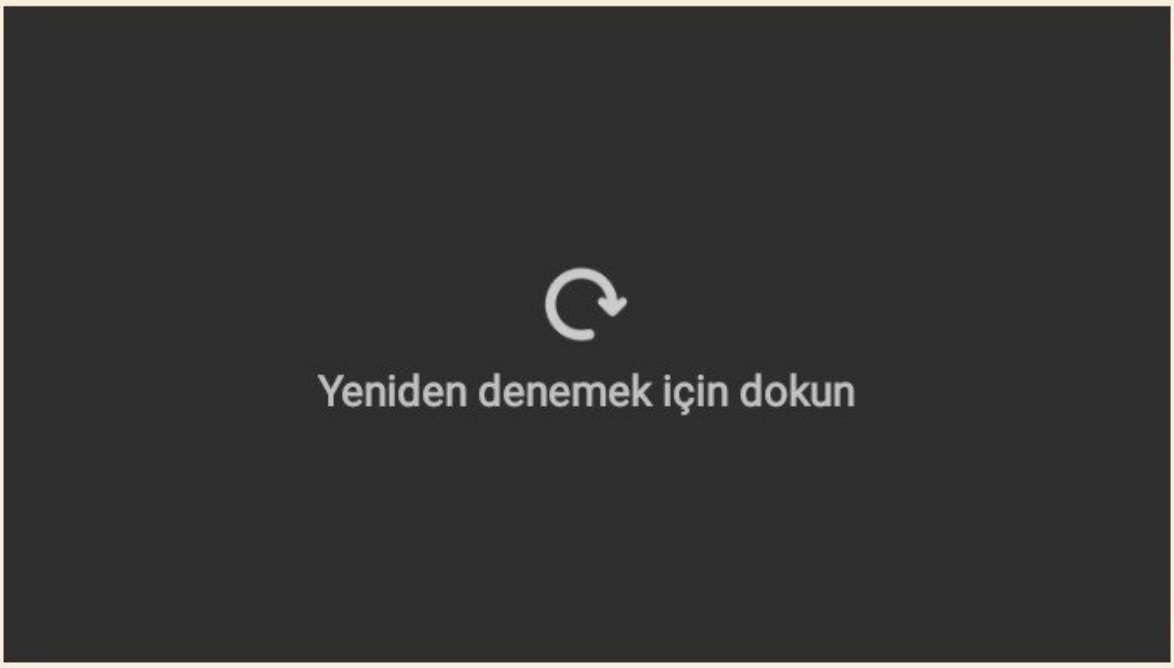
Selamlar, selamlar, selamlar. ❤️ Nasılsınız? Valla beni soracak olursanız biz biraz kötüyüz. Sibel'imin annesinin tedavi sonrası sonuçları birazcık moralimizi bozdu. Tekrarladığını öğrendik. :(dualarınızda, iyi dileklerinizde annesini de anarsanız minnettar olacağım. ❤️ 100

Oy verdiysek keyifle okuyun. Bu hikayeye başlarken bölümler 8-10 bin arası olacak asla geçmeyeceğim Asla! diyordum. Kelime sayısı bildiriyorum 15 bin 🥰 68

Uzun uzun doya doya ve umarım seve seve okursunuz. Söveceğiniz kısımlar da olacaktır elbette. Sizden gelen her şey kabulümdür. 😅 57

.....

Karşımda soluk soluğa kalmış kadın bir bana bir arkasına bakıp duruyordu. Arkasından birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu muhtemelen ama görünürde kimse yoktu. 16

Kapıda ki adam tekrar ''Selma yenge...'' dedi şaşırmış bir halde. ''Ne işin var senin burada?''

Az önceki kaçtım kelimesini duymamıştı sanırım. Gerçi ben de duymak istemezdim. Kadın, adamın sesinden irkilip tekrar önüne döndüğünde saçları savruldu. Kapıya doğru büyük adımlarla ilerleyerek ''Kaçtım ne demek?'' diye sordum sert bir ses, dik bir tavırla. Adamların duymazlıktan gelişine karşın ben hesap soruyordum. ''Esat evleniyor bir iki güne farkında mısın sen?''

Başta Şura'ya biraz kızmış olsam da sanırım hislerinde ve olayı 69

büyütmekte haklıydı. Bir yardım etme niyeti ancak bu kadar suiistimal edilebilirdi. Aramızda birkaç adım, bir de demir bir kapı vardı. O içeri gireceğini belirten birkaç adım atarken adamlar da hiç ikiletmeden kapıyı açtı. Nutkum tutuldu. Resmen hepsi kadına itaat ediyor gibiydi. Şaşkınlık dolu bakışları da kadının üzerindeydi elbette. 69

Kızın beni takmayan tavrına mı bozulayım yoksa adamların onu ikiletmemesine mi bilemedim. Ama bu görmezden gelişi bir cevap olarak kabul etmeyerek önünde dikildim. ''Sana diyorum...'' dedim öfkeyle. 2

Simsiyah saçları neredeyse beline kadar uzanırken incecikte bir beli vardı. Yeşilleri gecede parıldıyor, içlerine yerleşmiş korku ve tedirginliği de hissedebiliyordum. Benim boylarımda ama daha ufak tefekti. Allah var güzel kadındı...

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gözlerini benden kaçırdı. ''Beni anlayacağını sanmıyorum.'' Dedi tekrar yok sayıp geçiştirmeye çalışır gibi. ''Esat ile görüşeceğim ben.''

Yanımdan geçip gitmeye çalışırken kolunu kavrayarak ''Hiç kimseyle görüşmeyeceksin.'' Diye baskılı bir tonla direttim. ''Şimdi geldiğin yere tıpış tıpış geri döneceksin.'' 28

Yemyeşil gözleri hiçte beni kaale alır gibi değildi. İnatçılığı o kadar baskındı ki kaşlarını çatıp gözlerimin içine baka baka 82

''Esat...'' diye bağırdı.

Gecenin sessizliğinde sesi güçlü bir şekilde yankılandı. Muhtemelen sadece Esat değil tüm konak duydu. Yüzsüzlüğü karşısında kaşlarım daha da çatılırken ''Kime diyorum kızım ben...'' diye sordum ama o konağa bakıp ''Esat, Esat, Esat...'' diye bağırmaktan vazgeçmedi. Beni ezip geçmiyordu ama sanki onu hiç tutmuyor, ona konuşmuyormuşum gibi davranıyordu.

Onun bağırmalarına eş zamanlı olarak ''Selma...'' diye bir ses duydum. Arkamı döndüğümde Çakır kapının orada hayli şaşkın şekilde tuttuğum kadına bakıyor bir yandan da bize doğru adımlıyordu.

''Çakır abi...'' dedi heyecanla öne doğru atılarak. Tabii kolunu tuttuğumdan kaynaklı ileri gidemedi. Öylece kaldı. Önce onun kolunu tutan elime baktı ardından Çakır'a. Sanırım niyeti Çakır'a bırakmasını söylemekti lakin istediği olmadı. Çakır hiç öyle bir şey demeden aksine benimle aynı netlikte bir ifadeyle kaşlarını çattı ve ''Ne işin var senin burada?'' diye sordu.

Onu beklemedim ve ''Esat'a kaçmış.'' Diyerek öfkeyle atıldım ikisinin arasında ki konuşmaya.

Çakır'ın ifadesi değişmiş, yüzü buruşmuş, şaşkınlığı daha da artmışken ''Ne!'' diye sordu inanamamış gibi.

''Abi...'' dedi Selma dudaklarını aralarken. Kullandığı ton sanırım Çakır'ın ifadesinden dolayı çaresizlikle sarılıp sarmalanmıştı. Dermanının kesildiği, bitkinliği, düşen omuzlarından belli oluyordu. ''Babam beni hiç tanımadığım, sevmediğim bir adama verecek.'' Dedi bir çare arar gibi. Fakat bunun çaresi Esat'a kaçmak olmamalıydı.

''Selma-'' dedi Çakır net bir ifadeyle fakat cümlesini tamamlayamadan konağın kapısından ''Ne oluyor burada?'' diyen Esat çıktı. Üzerinde ki eşofmanlar, dağılmış saçları yataktan yeni kalktığının göstergesi gibiydi. Hemen arkasında onun kolunu tutan Şura'da ondan farksız değildi. Gayet normal bir ifadeyle, hatta günün tatlı yorgunluğunu üzerinde taşırken bu çok uzun sürmedi. Selma'yı görür görmez olabilecek en yüksek sesle ''Senin ne işin var burada?'' diye bağırdı.

Adımları Esat'ın adımlarının önüne geçmiş, yüz ifadesi epey korkutucu gözüküyordu. Esat direkt olarak kolları arasına alıp zapt etmeye çalıştı. Ben ise Selma'nın kolunu tutarken kapıdaki korumalara dönerek ''Sakın.'' Diye vurguladım olabildiğince sessiz. ''Sakın Selma'ya yenge demeyeceksiniz.''

Boş bulunup böyle bir kelam ederlerse Şura'yı kimse tutamazdı. Olan onlara olur, işlerini de kaybederlerdi. İçlerinden biri onay verir gibi kafasını salladığında Selma kolunu silkeleyerek uzaklaştı benden.

''Ne oluyor burada?'' diye konaktan çıkan ev ahalisiyle birlikte tamamlanmış olduk. Ben derin bir nefes aldım Selma gözlerini devirdi.

''Bir izin verirseniz anlatacağım.'' dedi eliyle saçlarını tepede toparlayarak. Şura Esat'ın kolları arasında tepiniyorken Esat ona karnından sarılmış ve sert bakışlarını Selma'nın üzerinde tutuyordu. Huzursuzluğu aşikârken dudakları Şura'nın saçlarının arasında hem öpüp hem bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Fakat Şura'nın hiçbirini duymadığı bariz belliydi. Sadece dişlerini sıkıyor, kolları arasından kurtulmaya çalışıyordu.

''Babam beni başkasına verecek.'' Dedi önce Esat'a sonra Çakır'a bakarak. ''Konuştum anlamıyor. Esat ile iletişime geçtim, adamı tehdit etti vazgeçsin diye ama o da vazgeçmedi. İnatla istiyorum diye diretiyor. Hatta ay sonu düğün yapalım demiş abi. Beni tanımaz etmez. Ne bu acele...'' Esat'ın adı geçtiğinde Şura oldukça sert bir darbeyi Esat'ın karnına geçirse de bu sadece Esat'ın hafifçe sızlanmasına sebebiyet vermişti. Asla Şura'yı bir adım öteye bırakmadı. ''Bu akşam şehir dışındayım yarın akşam gelin isteyin demiş babam da. O kadar kararlı ki beni vermekte. Adam psikopatın teki abi...'' dedi Çakır'a bakarak. ''Kasap diyorlar adama.''

''Kasap mı?'' diye sordum istemsizce bir merakla. ''Adam kasap mı?''

Basit bir kasabı Esat nasıl korkutamamıştı diye düşündüm o an. Böyle şeyler onlar için çocuk oyuncağıydı çünkü. 5

''Hı kasap...'' dedi Selma dalga geçer gibi gözlerini kısarak. ''İnsan kesiyor. Şimdi böyle itin beni siz...'' Vicdan yaptırmak isteyen yapmacık ses tonundan iğrenmekten öte gidemedim. ''Bir gün kurbanlarından biri ben olursam sonra arkamda oturup ağlamayın.''

Gözlerim irileşmiş vaziyette Çakır'a bakarken ''Kimse sana bir şey yapamaz...'' dedi güven veren bir tavırla. Ellerini cebine sokup kafasını iki yana kütlettiğinde ''Kim olduğunu biliyorum...'' dedi Çakır normal bir şeymiş gibi normal ses tonuyla. ''Esat ters yapınca yedirememiştir kendine. Güç meselesine çevirdi olayı, o yüzden ay sonu diye baskılamıştır.'' 7

''Heh işte abi...'' dedi Selma kafa sallayarak. Çakır'a abi deyip böyle yakın gördükçe yalan değil Şura kadar ben de deliriyordum. ''Ben nasıl gideyim o adamla evleneyim Allah aşkına. Herif hem kasap hem takıntılı... Babamın yokluğundan yararlanıp kaçtım geldim ama yarın...'' dediğinde dudaklarını ısırdı. 3

''Ya siz hala bunu dinliyor musunuz?'' diye ortaya atıldı Şura öfkeyle. ''Bize ne bundan! Gitsin polise. Bize ne!''

Haklıydı.

''Gidemem...'' dedi Selma inatla. ''Polis ne yapacak bana Allah aşkına...'' Diye sordu bir de yüzsüz yüzsüz. ''Babam hepsini tanır zaten. Ben o evden bir kere çıktım bir daha dönemem. Gittiğim an babam o adamla kıyar nikâhımı.'' 38

En arkalarda olan Mihriban ileri doğru çıkarak ''Peki burada ne işin var?'' diye sordu. ''Buraya neden geldin?'' 28

Gözler Selma'nın üstüne çevrilmişken kısa bir an sessizlik oldu ve ''Ben...'' dedi. Tedirginlikle başlayan ses tonu anında ciddileşti. ''Ben Esat ile evlenmek istiyorum. Sonuçta onu tanı-'' 603

Bu Şura'nın son noktası oldu. Esat'a tekme atıp boşluğundan yararlanarak o kadar hızlı koştu ki Selma'ya doğru her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Saçlarına asıldığı gibi yere çekiştirirken Selma gelişi güzel vurup onu itmeye çalışıyordu ama hiç kar etmiyordu. Olayın şoklamasıyla Şura hiç birini hissetmiyordu bile. ''Seni öldürürüm.'' Dedi Şura saçlarını çekiştirerek. ''Seni kimseye bırakmam kendim öldürürüm.''

Öfke dolu sesinde gram acıma duygusu yoktu. Cinnet geçirme durumu tam olarak buydu sanırım. Öylesine gözü dönmüştü ki Esat'ın onu omuzlarından tutup kaldırma girişimine bile direniyordu. Biz bir yandan elinden Selma'yı almaya çalışıyordu o da tüm gücüyle vuruyordu. En son Esat zar zor kucaklayıp kaldırınca tepinmelerine kucağında devam etti. 8

''Yardımmış...'' dedi onu tutan Esat'a öfkeyle vurarak. ''Yardım diye nikâhına da alırsın artık.''

Esat'ın bozulduğu, sinirlendiği gerilen yüz hatlarından belli olsa da Şura'ya tepki vermiyordu, sessiz kalıyordu. Doğru da yapıyordu. Şu an onunla bir diyalog kurmak pek sağlıklı olmazdı.

Selma yerden kalkıp eliyle üzerini silkelerken bozuk bir surat ifadesiyle Şura'ya ağzını açacak gibi oldu fakat Çakır direkt olarak müdahale etti.

''Tamam...'' dedi tok bir sesle araya girerek. Bir iki adım atıp önüme geçtiğinde boynunda ki tırnak izlerimi fark ettim kıpkırmızı kesildim. Şişmiş dudaklarım da epey rahatsız edici duruyorken dişlerimle dudaklarımı içime çektim. Şu an olayın sıcaklığıyla kimse farkında değildi muhtemelen ama ben görmediğim halde tahmin edebiliyordum ne denli büyüdüğünü. Çakır'ın da gözleri tesadüfi bir şekilde bana kaydığında istemsizce ağzımın içine aldığım dudaklarıma yöneldi bakışları. Ciddi yüz ifadesi o anları hatırlarcasına dudaklarımda gezerken hissettiğim garip ruh halinden ötürü gözlerimi kaçırmak durumunda kaldım.

''Bu ne edepsizlik, bu nasıl bir saygısızlık...'' Halamın bahçede yankılanan sesinden sonra çok geçmeden o da duyduğu sesle çekti zaten kendini. Tekrar konuya dönerek ''Esat Şura'dan

başkasını nikâhına almayacak.'' Dedi Çakır net bir ifadeyle. Zaten olması gereken buydu fakat halamların kasılmış bedenlerinin gevşediğini fark ettim. Yine de yalandan, bozulmuş gibi sert bir ifade takınmış bunu da bozmamışlardı. Çakır'da bunun farkındaydı.

''Ama abi ben-'' dedi Selma hala yüzsüzlüğüne devam ederek. ''Ben o eve dönersem babam beni direkt evlendirir. Ben o adamla evlenmek istemiyorum.''

Şura tepinirken ''Hala ben diyor...'' diyerek çıldırdı. Sözlerini Selma'ya tekmelerini Esat'a savurdu. ''Bize ne kızım senden. Kaçmasaydın.''

Çakır yüzünden düşürmediği ciddi ifadesiyle derin bir nefes aldı. Ardından ''Tamam bu gece burada kal.'' Dedi Çakır ciddiyetle. ''Yarın babanlarla konuşacağım ben. Halledeceğim yani yarın...'' derken Şura'ya baktı ikna etmek ister gibi. ''Şimdi saat geç oldu. Herkes yatsın uyusun dinlensin. Yarın çözeceğim ben.''

Şura ikna olmayı geç daha da kudurdu. ''Bu kadın...'' dedi gözlerini irileştirerek. ''Burada kalırsa yakarım bu konağı.''

Ses tonu o kadar güçlü ve tehditkâr çıkıyordu ki... Üstelik bunu Çakır'a karşı yapıyordu. Normalde asla sesini yükseltmeyeceği adamı tehdit ediyordu.

''Şura...'' diye fısıldadı Esat kulağına doğru. Burnunu tenine

sürterken ''Güzelim azıcık sakinleş...'' diye mırıldandı. ''Azıcık sakinleş konuşalım seninle.''

Fakat Şura'nın bir kulağından girip bir kulağından çıkıyordu. ''Bu kadın burada kalmayacak...'' diye inatla diretmekten öte gidemedi.

''Tamam, burada kalmayacak...'' dedi Çakır onay vererek.

Hemen arkasından Esat ''Otele götürsün çocuklar.'' Diye bir teklif sunsa da Çakır ciddi ifadesini bozmadan ''Oradan çok rahat alırlar kızı. '' dedi. Birkaç saniye sessizliğin ardından ise ''Ayşe abla...'' diye seslendi. Kadın en arkalardan hızla öne doğru çıktı. Emir bekler bir halde eli önünde bakarken ''Öteki konaklardan birinde oda hazırlayın Selma'ya. Bu gece orada idare etsin.'' Dedi Çakır.

Ayşe abla hızla kafasını sallayıp onay verirken kızlara baş işaretleriyle peşine takılmalarını söyledi. Bu büyük olan konaktı. Yan taraflarında boş iki konak daha vardı. Hepsi birbirine mesafeli ama aynı arazinin içerisindeydi.

''Siz de odanıza geçin şimdi...'' dedi Çakır kalabalığa doğru konuşarak. Esat kolları arasında ki kadınla birlikte konağa doğru giderken Esat'ın annesi ve halamlar da peşine takıldı. Ben de burada fazlalık etmemek adına Mihri'nin koluna girerken Çakır'ın ''Turan'ı yollasanıza bana.'' Demesiyle duraksadım.

Bize mi diyor acaba niyetiyle omzumun üzerinden arkaya baktığımda sırtı bana dönüktü ve Tilkilere konuşuyordu.

''Abi o gelmedi.'' dedi Tilki. Sesi ciddiyetle başlamış lakin sonrasında eğlenir bir hal almıştı. ''Takıldığımız mekânda hatunun biri yanaştı buna. Bu da bizi postaladı. Sabaha kadar gelmez o.''

Tilki'nin Adana sıcağıyla birleşince kasıp kavuran sözleriyle Mihriban'ın nefesinin kesildiğini hissettim. Gözleri dalmış, kesik bir soluk alırken hissettiği o sızı benim bile ciğerimi dağlamıştı.

''Ben Şura'ya bakayım...'' diyerek adımlarını hızlandırması kaçıp gitmek istediğindendi. Tilki ile göz göze geldiğimizde uyarırcasına irileştirdiğim asık suratımla vakit kaybetmeden peşine takıldım. Konağa benden birkaç adım önce girmişti.

Herkes girişte öylece dikiliyor, yukarıya odaklanmışlardı.

''Hepsi senin yüzünden!'' diye bağıra çağıra bir şeyleri fırlattı. Kırılma sesleri neredeyse tüm konakta yankılanırken halamın bir adım atışını Esma Hanım durdurdu. ''Onlar kendi aralarında halleder dünür...'' dedi ağırca başını havaya kaldırarak. ''Biz şimdi girmeyelim gençlerin arasına.''

Şu yapıcı olmaya çalışması o kadar komik geldi ki bana.

''Şu durumu benden yana yaşasaydın da...'' dediğinde bir şeyler

daha kırıldı. ''Sakin olabilecek miydin bakalım.'' 83

Ara ara nefesleniyor, nefeslendiği aralarda da bir şeyleri kırıp parçalıyordu. Öfkesini anlayabiliyordum, haklıydı da. Kendimi onun yerine koyuyorum da hiç kolay bir durum değildi ve ben nasıl bir tepki verirdim hiç bilmiyordum.

''Ulan bilerek mi yaptım.'' Diye bağırdı Esat'ta aynı öfkeyle. ''Ne yaptım ben. Kızla muhatap bile olmadım. Ne yaptım bu kadar da sen direkt benden vazgeçmek ister gibi hareket ediyorsun?'' 18

Sanırım Şura ayrılıktan bahsetmişti. 2

''Gerçekten soruyor musun?'' diye bağırdı Şura. 1

Esat'ta onaylayarak ''Gerçekten soruyorum Şura.'' Dedi. ''Benden vazgeçmek bu kadar kolay mı senin için?''

Mihriban merdivenlerin başında yukarı çıkıp çıkmamak arasında kararsız kalırken bembeyaz suratının sarardığını fark ettim. Akşamüstü yaşananlardan sonra bir de böyle bir şey duymak elbette onu sarsmıştı. Her ne kadar istemiyorum dese de Mihriban Turan'ı seviyordu ve etkilenmemesi olanaksızdı. 10

''Gel...'' dedim kolundan tutup merdivenleri çıkmaya başlayarak. ''Oturup konuşalım birazcık. Şura'nın yanına gitmek olmaz şimdi.''

Kafa sallayıp itirazsız peşime takıldı. Esma Hanım'da yalancı, ilgili haliyle bizimkileri içeri sokarken biz yukarı doğru çıkmaya başladık. Her basamakta Şura'nın ve Esat'ın sesleri daha da belirginleşiyordu. ''Yıllarca köpek oldum kapında.'' Dedi Esat bağırarak. ''Şimdi tam kavuşacakken gitmene izin verir miyim sanıyorsun?''

"Yattın mı onunla?" Diye sordu Şura hayal kırıklığı barındıran bir sesle. "Samimi soruyorum Esat yattın mı?" Dedi tekrar. Bu benim de bir miktar durmama sebebiyet vermişti. Merak ettim. "Ne kadar ileriye gittin bu kızla ki gelip böyle bir şeye kalkışabiliyor." 59

"Sen..." dedi Esat kısa bir an duraksayarak. "Sen gerçekten delirmişsin. Kafanda kurup duruyorsun. Ama o kurduklarına inanmana izin vermeyeceğim." 118

Seslerin bir hayli yüksek olmasına rağmen Esat'ın vazgeçmek, bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Çözebilmelerini dilemekten öte gidemedim. Benim odamın önüne geldiğimizde önce ben girdim ardından Mihriban'a geçmesi için elimle işaret ettim. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp ışığı açıyordum ki ''Açmasan Mahru.'' Dedi bir anda. Eli alnını sıvazlarken ''Başım çok ağrıyor.'' Diye mırıldandı keyifsiz ses tonuyla. Daha ben tepki veremeden ''Hatta ben gideyim.'' Diyerek bana yani aslında kapıya doğru yöneldi. ''Yarın konuşuruz. Yatayım ben.''

Ruh halinin berbat olduğunu epey rahatsız görünen bedeninde

dahi görebiliyordum. Gitmesine izin vermeden, kolundan tutarak ''Biraz konuşalım, gidersin.'' Dedim.

Yüzüme kararsızlıkla bakınca lütfen dercesine başımı salladım. Tereddütle kabul etti ve derin bir nefes alarak koltuğa doğru yöneldi. Cam kenarında iki kişilik tekli koltuktan birine o oturdu diğerine ben.

Başını geri doğru yaslayıp gözlerini kapadığında duyduğu kırılma sesleriyle ''Antikaları kırıyor sanırım bu.'' Dedi Mihriban hafif bir tebessümle. ''Hayır, bir değil iki değil. En sonunda Esat buna hadi yoluna dese topluca dalak, böbrek satmak zorunda kalırız herhalde ödemek için.''

Tebessüm ederken ''Bu sinirle gece kızın kaldığı konağı yakarsa şaşmam.'' Dedim.

''Sahi...'' dedi bir anda gözlerini açıp yerinde dikleşerek. ''Bu diğer iki konak neyin nesi?'' Meraklı ses tonuyla kafası biraz dağılmış gibi gözüküyordu. Ben de hiç bozmak istemedim. ''Geldiğimde de dikkatimi çekmişti. Boş sanırım onlar.''

Başımı sallayarak onay verdikten sonra ''Burası Meliha babaannenin konağı...'' dedim. ''Selma'nın kaldığı Rabia babaannenin muhtemelen...'' dediğimde anlamadığını belirtircesine kaşları çatıldı. ''Esat'ın babaannesi.'' Diye açıklık getirdikten sonra ''Diğeri de Sevim babaannenin konağı.''

''Kenan dedenin eşleri değil mi?'' diye sordu doğrulatmak ister gibi. Tekrar kafamı salladığımda ''3 kadın...'' diyerek dudak büktü. ''Nasıl yaşamışlar birlikte?''

Hayret edercesine bakışları bir yere dalarken muhtemelen kendini yerine koymuştu. O gecelik bir ilişkide dahi Turan ile birlikte olmamasına rağmen içi sızlarken düşüncemi doğrulamak ister gibi ''Hiç mi kıskanmamışlar birbirlerini?'' diye sordu. ''Bir insan sevdiği adamı kıskanmaz mı?''

''Sevdiği adam?'' dedim sorar gibi. Yüzümde alaycı bir gülümseme hakimken öğrendiklerimle dahi nefret duygum, öfkem her bir yanımı sarıp yüzümü saniyesinde buruşturdu. ''O adamı kim sever Mihri?''

''Sevmeden mi evlenmişler yani?'' diye sordu merakla. ''Parası için mi?''

Gözlerimi devirip başımı iki yana sallarken ''Ne severek ne parası için..'' dedim derin bir nefes alarak. ''Zorla.''

Bacaklarını içeri doğru çekerek koltuğa iyice kurulurken ''Mahru...'' dedi çocuksu bir sesle. ''Hadi başım ağrıyor zaten. Tek tek sordurma da biliyorsan anlat. Benim de kafam dağılsın birazcık.''

O eliyle başını ovalarken ''Çakır'ın dedesi yani Kenan

Seyhanlı..." diyerek girdim konuya. Ben de arkama yaslandığımda en az onun kadar rahat bir pozisyona geçmiştim. Şura'nın sesi de kesilmişti, onu fark ettim. "Paraya da kadına da düşkün bir adammış. Zamanında bu karanlık işlere o girmiş zaten. Yine bir takım şeylerin içindelermiş, mal mülk varmış ama bu kadar derinlerde değillermiş. O zamanlarda çapkınlığıyla bilinirmiş, kimse de pek haz etmezmiş. Parasıyla her şeyi yapabileceğini sanan bir adam yani..."

Konu epey ilgisini çekmiş gibi sessizce dinlemeye devam etti. "Sonra bir gün Meliha babaanneyi görmüş. Kafayı takmış kadına." Böyle söylediğimi bilse muhtemelen köpürürdü. O bundan sevgi diye bahsederken bunun sevgiyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Meliha babaanne de o zamanlar köyden birine sevdalı. Çocukluk aşkı bunlar. Başlık parası istemiş babası sanırım. Çocuk senelerce çalışmış etmiş parayı toparlamak için. E o sürede de Meliha babaanne hiç gıkını çıkarmadan, kimseyi kabul etmeden beklemiş durmuş. Çeyizini ince ince işlemiş onun yokluğunda..." bunları anlatırken yüzümde istemsizce hafif bir tebessüm vardı. "Babası normalde birine verir ama annesi kızda seviyor biraz daha bekleyelim demiş tutmuş babasını."

"Eee..." dedi merakla.

"Sonra bu çocuğun gelmesine yakın Kenan Seyhanlı Meliha'yı gözüne kestiriyor. Bir iki laf atıyor, ediyor yüz vermiyor Meliha

babaanne. Bu da Kenan'ın gururuna dokunuyor tabii. Bir de meydanlık yerde bir iki kez tersleyince iyice inada bindiriyor, kızın babasına haber yollatıyor, yanına çağırıyor.''

İstemsizce sinirleniyor bunu sesime yansıtıyor, engel olamıyordum. ''Düşünsene kızı istemeye gitmeye bile lüzum görmüyor. Babasını ayağına çağırtıp kızı, kendi mekânında satın alıyor.''

Gözleri dehşetle büyürken başımı salladım.

''Kıza soran eden yok. İstediği paranın misliyle para verilince adam direkt veriyor kızı.''

''Peki o...'' dedi Mihriban gözlerini daha da irileştirerek. ''O seven adam.''

Üzüntüyle başımı iki yana sallarken sıkıntılı bir soluk bıraktım. ''Üç beş kuruşu bile vermek için senelerce uğraşan adam Kenan Seyhanlı'ya kafa tutabilir mi?'' diye sordum tek kaşımı kaldırarak. ''Yüz yüze bile gelemiyorlar. Getirtmiyor.''

''Sonra...'' dedi nefessizce dinlerken.

''Kızın senelerce o işlediği çeyizleri bile almadan 'o çul çaputu ne yapayım ben.' Diyerek bir tek Meliha babaanneyle birlikte konağa geliyor. Düğün yapıyor, istediğini elde ediyor. Daha doğrusu etti sanıyor...'' diyerek vurguladım. ''Sanıyor ki

evlendim bitti. Ama öyle olmuyor Meliha babaanne onu hiç sevmiyor. Kenan Seyhanlı her şeyi onun için dört dörtlük yapıyor, alıyor, ediyor ama bir tek kalbini kazanamıyor. Meliha babaannenin gönlünü o adamdan asla alamıyor. Bunu da hazmedemeyip bir süre sonra şiddete başvuruyor, yine olmuyor. Meliha babaanne ne olursa olsun asla Kenan Seyhanlı'ya boyun eğmiyor, onu sevmiyor. Sonra Kenan Seyhanlı kuma alıyor. Yine durumu olmayan, başkaldıramayacak bir kadını alıp araziye bir konak daha yapıyor." 63

"Rabia babaanne..." dedi Mihriban. "Esat'ın babaannesi." 6

Kafamı salladım.

"Evet onu alıyor. Meliha babaanne kıskanır eder diye ama umurunda bile olmuyor. Hatta bir miktar başından çekildiği için rahat bile ediyor kadın. Yediği dayakların sayısı azalıyor böylelikle." Ne acı bir durumdu. Ben anlatırken bile tüylerim diken diken oluyor, mahcubiyetle kelimelerin arasında kıvranırken o onca yaşadıklarına rağmen asla boyun eğmiyordu. Bu yüzdendi zaten kıvranışım. Öylesi güçlü bir kadını anlatırken bile yanlış bir kelime kullanıp direnişine gölge dahi düşürmek istemezdim. "Sonra bunun düşkünlüğü bitmiyor. Çok kadınlı olmayı kendine gurur gibi görüp bir kadın daha alıp Meliha babaannenin çevresini başka bir konakla sarıp sarmalıyor. Sevim babaanne geliyor." 42

''Onlar peki?'' dedi Mihriban. ''Onlar severek mi geliyorlar?''

Başımı iki yana salladım. ''Severek değil ama Meliha babaanne gibi sevdikleri de yokmuş sanırım. Babaları ne derse o yani. E bir de koskoca Kenan Seyhanlı'nın eşi olacaklar ya hayır demiyorlar. Hanım oluyorlar konaklarına. Bir dedikleri ikiletilmiyor ama onlarda biliyor Kenan'ın gözünün de aklının da o kararmış kalbinin de Meliha'da olduğunu. Bir süre sonra kendi içlerinde homurdanmalar başlayınca Kenan Seyhanlı bunun hırsını da Meliha'dan çıkarıyor. Zaten sevmiyor ya. Seneler geçiyor hala sevmiyor ya evin içindeki o dayakları dışarı kadar çıkarıyor. İki kadının gözü önünde bahçede sırf onlara gözdağı vermek ister gibi sürdürüyor.''

Mihriban'ın bile yüzü buruştu. Dinlemeye tahammül edemezken ''Bu nasıl bir adam?'' diye sordu öfkeyle. ''Bu nasıl bir canilik... Bu kadın neler çekmiş?''

''Bu kadarla da kalmıyor...'' dediğimde daha duymadıklarının sancısı yüzüne vurdu. ''Çakır'ın babası doğuyor bir süre sonra. O sürede zaten şiddetler falan bitiyor, çünkü bir tanede o dayaklardan sebep düşük oluyor. Orada duruluyor Kenan Seyhanlı.. Üstüne erkek çocuk geliyor bir de. Çok zaman geçmeden Rabia babaanne de bir erkek çocuk veriyor. Esat'ın babası Rıza...''

Kısa bir ara verip başımı dışarı çevirdikten sonra Mihriban'da

olan ağrı gecenin ağırlığıyla benimde başıma çöktü. ''Meliha babaanne bir çocuğu olmasına, seneler geçmesine, Kenan'ın parasına puluna, gücüne rağmen onu sevmemesine iyice deliriyor. Diğer kadınlardan ayrı tutuyor çünkü Meliha babaanneyi. Her yere onu götürüyor, onlara 1 alınıyorsa Meliha babaanneye 3 alınıyor. Hiçbirine tamah etmiyor kadın. Kenan Seyhanlı da bu sefer kendi oğlunu öne atıyor. Zaten bu işleri ondan sonra biri devralacak. İkisinin de yaşları birbirine yakın ama Kenan Seyhanlı diyor ki; 'Madem sevmedin beni, madem hala dik başlılık ediyorsun benim yerime geçen Salih olacak.' ''

''Çakır'ın babası büyük diye değil yani. Sırf Meliha'ya kızdığından yapıyor.'' Dedi inanamamış gibi. 1

Başımı salladım. ''Evet. Hangi anne oğlunun böyle işlerde olmasını ister. Diğerlerini daha uzak tutuyor bu işlerden. Bu da zamanla böyle gidip duruyor işte. Sevim babaanneden kızları oluyor, Meliha babaannenin tek çocuğu Salih, Rabia babaannenin de bir oğlu bir kızı oluyor. Kenan Seyhanlı'nın 3 kızı 2 oğlu oluyor. Salih Seyhanlı 'nın adı geçiyor ondan sonra her şeyde. Meliha babaanne de kısa sürede kahrından ölüp gidiyor zaten. Sonra da sırayla diğerleri... Kenan Seyhanlı' da son nefeslerinde bile Meliha diye inleyip af dileyerek veriyor son nefeslerini ama ne fayda. Diliyorum ki öteki tarafta çekiyordur hepsinin cezasını.'' 48

''İnşallah.'' Dedi Mihriban içtenlikle. ''Peki, Meliha babaanne o

adamla hiç görüşmüyor mu bir daha? Adı ne bu arada?''

''Bülent sanırım...'' dedim emin olamayarak. ''Yok görüşememişler. Meliha babaanne kaçmaya çalışmış birçok kez ama tahmin edersin ki başarılı olamamış. Kenan Seyhanlı da onu burada barındırmamış zaten. İş güç bulamayınca mecbur çekmiş gitmiş başka şehre. Ailesine bakmak zorunda sonuçta... Fakirler bir de. Aşk acısına gurbetlikte eklenmiş böylece.
Ailesi de bir süre sonra tek varlıkları olan atı satmışlar. Meliha babaanneyle hayaller kurdukları o atı. Gelinliğiyle bineceği o atı adamın gitmesinden sonra satmaya karar vermişler. Pazarda görünce Meliha babaanne tanımış, hemen satın almış. Kenan Seyhanlı'nın haberi yok tabii o atın o at olduğundan. Bülent'ten Meliha'ya tek yadigar o at olmuş ömrü boyunca.''

''Yaşıyor olma ihtimali var mı?'' diye sordu Mihriban bir umut.

Başımı iki yana sallayıp dudak büktüm. ''Çakır araştırmıştı bir süre. Adam hiç evlenmemiş, İstanbul'da tek başına ölüp gitmiş zaten. Bir daha dönmemiş bu şehre.''

Mihriban üzüntüyle dudaklarını bükerken dirseğini koltuğun kenarına dayadı ve çenesini avcunun içine yerleştirdi. ''Ben de sen bu işleri kabul etmiyorsun ama Şura neden sorun yapmıyor diyordum. Meğer Esat çok dışındaymış.'' Duraksadı ve bir miktar kaşlarını çatarak ''Ama neden Çakır?'' diye sordu doğru bir noktadan yakalayarak. ''Salih amca hayatta ama neden her

şeyle Çakır ilgileniyor?''

''Çünkü Çakır büyüdüğünde Kenan Seyhanlı yaşıyordu. Çakır'da babasıyla birlikte direkt işlerin içinde kaldı. Hatta belki de ondan çok. Bir de Salih Bey biraz korkak bir adam. Canını seviyor, parayı da seviyor gerçi...'' dediğimde gözlerimi devirdim. ''Kenan Seyhanlı öleceğini anladığı vakitlerde bazı şeyleri Salih'e yüklemeye başlıyor. Babası o dönem birkaç kez canıyla sınandığında korkuyor. Zaten muhtemelen bu bizim mahalleye gelme dönemlerine denk geliyor bu durum. Sonra Kenan Seyhanlı da itibarını zedelemek istemediğinden, büyütüp bu zamanlara getirdiği işler çöp olmasın diye Çakır'a odaklanıyor. Oğluna değil torununa devrediyor yani. Her şeyde Çakır'ın adı geçer. Babası da elbette göz önünde ama ne varsa Çakır içindedir. İmzalar ondadır, toplantılara o katılır, tüm görüşmeleri o sağlar. Diğerleri şirket işleriyle ve sadece gösteriş yapılacak tehlikesiz alanlarda dolaşıyorlar.''

''Madem korkuyor, kardeşine devretseydi. Esat'lar geçseydi başa.'' Dedi Mihriban hafif bir sitemle. 1

Kaşlarımı yukarı kaldırarak ''Güç...'' dedim. ''Salih Bey gücü seviyor, parayı seviyor sadece korkuyor. Kardeşinin adının geçmesi demek onun altında kalmak demek. Ama Çakır işlerinin başında olursa kendi oğlu olduğundan sebep ona da daha fazla saygı duyulacak. Ayrıca dediğim gibi herkes Kenan Seyhanlıdan sebep Çakır'ı tanıyor, biliyor. Küçüklüğünden yetişiyor. 21

Amcasından bile çok şey biliyordur, daha fazla şey görmüştür. Ufak bir bocalama ya da yanlış bile hepsini tepetaklak eder. Terör örgütleriyle dahi sorun yaşadıklarını duyduğum konuşmalar olmuştu. Güneyde kendi kartellerini kurdukları için onlara pay vermelerini ya da işi onlara bırakmalarını istiyorlarmış. Bu yüzden çatışmalar da sürüyormuş ara ara. Baya karışık şeyler yani..." diyerek geçiştirdim. "Çakır hapse girdiği zamanda bile Salih Bey üç buçuk attı, çıkarmak için elinden geleni yaptı, korkudan korumaların sayısını kaç kat arttırdı. Önemli birkaç adamını yok etmişler bile bu süreçte. Bu da daha çok panik olmasına sebep oldu."

"Yani Salih Bey'in annesi gibi sana tepki vermeme sebebi Çakır'a diklenmemek, sevgisi falan değil."

"Aynen öyle." diye onayladım. "Yani seviyor mu bilmiyorum. Baba sevgisi görmemiş bir erkek kendi çocuğuna da pek sevgi gösteremiyor. Babamdan biliyorum..." derken içim acıdı. Bizim yaralarımız aynı yerdendi. "O yüzden sadece babası değil bu ailede neredeyse herkes Çakır'a el ayak çekmesin diye saygı duyup, ters gitmiyor. Yani beni Çakır'dan ötürü istiyor. Yoksa umurunda değilim."

"O da bunca kişinin sorumluluğunu taşıyorken bu dünyanın içinden çıkamıyor." dedi Mihriban.

Sessiz kaldım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Onlar

Çakır'ın canını tek bir an için bile umursamazken Çakır hepsi için hayatını ortaya koyuyordu. Kaldığı o arafta zamanla karanlıkta kaybolup gidiyordu. 3 yılda yokluğunda verilen kayıplar aileye çok yakın ve en sevdiği kişilerdendi. Çakır giderse, güçten düşerse kadın, çoluk çocuk demeden damarına bastığı kim varsa fırsatını bulduğu ilk anda soyunu kurutacaktı ve artık Şura'da Seyhanlı ailesine dahil olmak üzereydi. Yani benim kuzenimin canı da Çakır'ın dikkati ve gücünü korumasına bağlıydı. Böyle olunca Çakır'da kendince haklıydı ama ben kabul edemiyordum. Bırakamıyordu, bırakamazdı biliyordum ama benim bu hayatı kabul etmem demek Çakır'ı bu hayata bırakmak demekti. Buna bile isteye göz yumamıyordum. 61

Derin bir nefes aldığımda ''şimdi sen söyle bakalım...'' dedim konuyu değiştirmek ister gibi. ''Turan olayını hala kapatamadın dimi?''

Gözlerini kaçırarak ''Mahru...'' dediğinde ''Mihri...'' diye karşılık verdim cılız bir sesle. ''Benimle paylaşabilirsin biliyorsun değil mi?''

Bakışlarını camdan bana doğru çevirdiğinde gözlerinde ki o hüznü görebildim. Bedeniyle birlikte çenesi de hafifçe sallanıyordu, dudaklarının içini kemiriyordu. 2

''Anlatacak bir şey yok.'' Dedi geçiştirmek ister gibi. ''Mahru ben sevdim Turan'ı yalan yok ama onu hiç istemedim. Yani 59

beklemedim, bir beklentim yoktu. Keşke diyorum..." dedi derin bir nefes alarak. "Keşke o gün Şura'ya bahsetmeseydim de Turan'da duymasaydı. Ben zaten evvel zamandan beri kendi içimde seviyordum. Keşke yine öyle kalsaydı..." dedi olmayacak bir duaya iç çeker gibi. "Keşke içimde sevdiğim o adamı da öldürmeseydi Mahru."

59

"Soğudun mu yani?" diye sordum ciddiyetle. Mihriban her şeyi anlatan bir kız olmadığı için tepkilerini dikkatle incelemeye çalışıyordum. O içine atar dururdu.

3

"Sen olsan soğumaz mısın?" Diye sordu haklı olarak. Cevap gayet açıktı. O da konuşmamı beklemedi. "İnsan yerine bile koyulmuyorum ki ben onun tarafından. Ağrıma gidiyor Mahru, ağrıma gittikçe eziliyorum, ben ezildikçe kalbimde ki yerini maalesef ki aynı tutamıyorum. Herkesin yoluna bakması en güzeli. Şu düğün bitse gitsek ben de kendim için adımlar atabilsem diye bekliyorum artık."

76

"Gerçekten mi?" dedim kaşlarım havalanırken. "Gerçekten gidince Ferdi ile görüşecek misin?"

7

Kafa salladı. Elleri omuzlarını sıvazlarken "Ne yapacağım ya Mahru?" dedi sitem eder gibi. "İstemediğim bir adamı mı bekleyeceğim? Bizim bir olurumuz yok..." dedi kestirip atarak. "Kötü adamın iyileşip kızı sevdiği masallardan değil bizimkisi. Ayrıca ben bir adamı da iyileştirmek istemem. O kötü adamın

da iyileşmek gibi bir derdi yok zaten. Oradaki saf kızlar gibi kendimi iyileşmeyecek bir adama adamakta istemiyorum. O yüzden ben yoluma bakacağım. O da kendi yoluna baksın.'' Duraksadı ve ''Bakıyor da zaten.'' Dedi alaycı bir soluk bırakarak. ''Baksana kendini kadınların koynuna atmış hemen. Ben hani demiştim ya Turan güzel sever diye. Yanılmışım...'' dedi gerçekler kelimelerinde bir tokat etkisi yaratarak. Kendi kendini acıtmaktan öte gidemedi. ''Turan gerçekten seven bir adam değilmiş. Öyle olsa bana yüzük şovu yaparken başka tenlere dokunamazdı. Bilmiyorum...'' dedi dudak bükerek. ''Sanırım ben çok büyütmüşüm gözümde.''

Mihriban bu kadar açınca kendini ben de konuşmaktan, sormaktan çekince duymadım ve ''Mihriban...'' dedim merakla. ''Ümran seninle daha yakındı. Sahiden hiç bilmiyor muydu Turan'ı sevdiğini?''

Dudak bükerek kafasını iki yana salladığında ''Ben hiç anlatmadım.'' Dedi net bir ifadeyle. ''Ben Turan'a kimseden bahsetmedim. Hatta Turan ile olduğunu duyunca büyük şok yaşamıştım. Hele onları el ele ilk görüşümde Mahru...'' dediğinde dudaklarını ısırdı ve kalbinin sızısını hissettim. Gözleri dolmuş o anları yaşıyormuşçasına dalmıştı. ''Düşünsene yıllarca sessizce tertemiz bir sevgiyle sevdiğin baktığın adam karşında en yakın arkadaşınla. Yer ayaklarımın altından kaydı, düşüp kalacaktım. Hayatımda ki en kötü anlardan biriydi sanırım. Güçlü durmak zorunda kaldığım en berbat zamanların başında

gelir o gün..." dediğinde yüzü buruştu. "En yakın arkadaşımın ihanetiyle karşılaştı kalbim o gün ama dillendirmediğim için ihanet eden ben olmuş oldum. Halbuki Ümran'ın geçmişten gelen bir sevdası yoktu. Bir anda nereden çıktı onu da bilemedim. Olsa bilirdim..." dedi gözlerimin içine bakarak. Ona inanıp inanmadığımı sorgularcasına kendini ispat etmek ister gibi bakıyordu gözlerimi. Tebessüm ettim, kastığı bedeni gevşedi. "Anlatırdı bana o, en ufak bir hoşlantısından bile bahsederdi. O yüzden ilk gördüğümde çok şaşırmıştım." 248

"Bana çok garip geliyor..." diye sürdürdüm konuşmamı. Oturmayan bazı noktalar vardı benim için. "Sizin yakınlığınız çok başkaydı. Nasıl olurda anlamaz ki. Sen söylemesen bile bir bakışından anlardı o seni, sesinin titremesinden bir şeyden. Hele Ümran gibi bir kız..."

Dudak bükmekten öte gidemeyince "Peki neden Turan ile evlenmedi, nişanlanmadı. Uzattı da uzattı. Seviyordu madem niye oyaladı durdu?" 146

"Bilemiyorum..." dedi samimiyetle başını iki yana sallayarak. "Ölmeden bir süre önce işe de girdiği için bizim aramız biraz açıldı. Görüşemiyorduk yani eskisi gibi. Zaten o dönem Turan'a da soğuk davranıyordu biliyorsun. Sürekli kavga ediyorlardı. Ben bırakacak sanırım Turan'ı diyordum ama bırakmıyordu da. Bir iki kez neden nişan yapmıyorsunuz epey zaman oldu falan diye sorduğumda çalışıp para biriktirmek istiyorum falan

diyordu. Turan'ın da ısrarları üzerine o yüzüğü kendi arasında taktı ve süreyi uzattı. Senin de dediğin gibi bir oyalama hali gibiydi bu ama neden böyle yaptı bilmiyorum. Son dönemde çok kavga ediyorlardı. Belki emin olamamıştır, şüphe düşmüştür içine bilemeyeceğim..." diyerek derin bir soluk aldığında dudaklarını birbirine bastırdı ve kısa bir es verdikten sonra odada bakışlarını gezdirdi. "Şura'da duruldu." Dedi konuyu değiştirerek. "Umarım halletmişlerdir. Yani kıza kızmıştım biraz ama haklıymış. Selma r esmen yüzsüz bir kadın..."

"Öyle..." dedim kafa sallayarak. "Esat bu gece Şura'yı bırakmaz. Bırakmasın da zaten..." diye vurguladım. "Direkt soluğu Selma'nın dibinde alır..." Bana hak verir gibi başını sallarken "Yarın inşallah çözülür bu durum..." diyerek temennide bulundum.

O da "İnşallah..." diyerek yavaşça ayaklandı. "Ben de gideyim. Başım çok kötü zaten. Yatayım biraz. Konuşuruz sonra."

Israr etmeden onunla birlikte ayaklanırken tam kapıdan çıkmadan önce "Mihriban..." dedim gülümseyerek. Arkasına dönüp bana baktığında "Ara ara böyle sohbet edelim." Dedim onun da hoşuna gitmiş gibi olumlu anlamda başını salladı. Ardından odadan çıktı.

Odaya dolan sarı ışık kapıyı çekmesiyle tekrar karanlığa bürününce kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek cama

doğru ilerledim. Hafifçe duvara yaslanıp dışarıya bakarken Çakır aşağıdaydı ve sırtı bana dönüktü. Karşısında ki kadınla ne konuşuyordu bilmiyorum ama kadının yüz ifadesi epey ciddiydi. Kısa bir an eli, erkeksi kalın ensesinden kısa saçlarına doğru kaydı ve epey rahatsızmış gibi kendi ensesini sıkarak bu gece ikinci kez başını iki yana kütletti.

Onu izledim. Hiçbir şey düşünmeden, sadece izledim.

Özlemi sardı her bir yanımı. Kızgınlığıma rağmen ben onu izlemeyi bile özledim. Dizlerime yatırmayı, onun bana hikâyeler anlatmasını özledim. Mihriban'a geçmişten bahsederken bunları ondan dinlemeyi, birbirimize sığınıp bir şeyler paylaşmayı öyle çok özledim ki. İç çeke çeke baktım.

Ne değişirse değişsin yaşanılan onca şeyde değişmeyen tek şey ona olan sevgimdi. Madalyonun iki yüzü gibi öfkemde sevgimle aynı ölçüdeydi ve ben bu kadar güçlü iki duyguyu aynı anda yaşamayı kaldıramıyordum sanırım.

Başımı cama yaslayıp kendimi bir perdenin arkasına gizleyerek onu izlerken dakikalar sonra telaşlı bir kapı çalma sesi işittim. Benim kapımdı ve birkaç kez üst üste çalınıyordu. Fazlaca ısrarcı dokunuşlarının ardından "Mahru..." dedi güçlü bir erkek sesi.

Turan'dı bu.

Ardından tekrar daha sabırsız bir sesle "Mahru..." dedi güçlü

bir şekilde. ''Hay sikeyim böyle işi...'' diye kendi kendine mırıldanırken tekrar kapıya vurup ''Mahru uyudun mu?'' diye sordu.

Hızla adımlayıp kapıyı açtığımda beti benzi atmış bir şekilde fazlaca alkol kokusuyla Turan tam karşımdaydı. Sorgulayıcı bakışlarımı üzerinde tutarak ''Ne oldu?'' diye sordum.

''Mihriban...'' dedi kelimeleri zar zor toparlayarak. ''Ben...'' duraksadı ve ciddi anlamda konuşmayı unutmuş gibi doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. Sonra vakit kaybettiğini fark edip sıkıntılı bir soluk vererek ''Ben odaları karıştırdım...'' dedi. ''Onun kapısını açtım. Çıplaktı. Yani ben bakmadım ama...'' derken eli sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. ''Ulan bayıldı kız...'' Güçlü sesi kendine kızarcasına çıkarken çenesi geriliyordu. ''Ben ayılttım falan ama bir bak sen.''

Telaşlı haliyle gözünü kaçırırken onun kendi vicdan azabıyla kıvranışını izleyemeyecektim. Panik bir halde koşar adım Mihriban'ın odasına gittiğimde tam kapıyı açacakken onun açmasıyla çarpışacak gibi olup kaldık.

Sararmış yüzüyle bana bakıyordu ve üzeri giyinikti. Halsizliği titreyen kollarından belliydi. Eliyle alnına düşen saçları geri doğru iterken ''iyi misin?'' diye sordum telaşla.

Kafa salladı sadece. Omzumun üzerinden kısa bir arkama

odaklandığında Turan'ın hemen orada olduğunu anladım. Bakmak dahi istemeyerek gözlerini kaçırdı. ''İyiyim...'' dedi kurumuş dudakları aralanarak. ''Bugün bir şey yemedim ben. Şura olayına stres yaptım falan derken bir an kapı öyle açılınca...'' duraksadı ve ''tansiyonum düştü sanırım.'' Diye toparladı.

Yemek yememe sebebinin akşam Turan'ın ettiği laflar olduğunu ben biliyordum. Sonra Tilki'den duyduğu başka kadın lafları, Şura'yı da kendine dert bilmesi, utangaç çekingen yapısına karşı bir de çıplak yakalanınca hepsi Mihriban'ın zayıf bedenine fazla gelmişti elbette.

''Ben bir elimi yüzümü yıkayayım...'' diyerek yanımdan geçtikten sonra arkamı döndüm. Turan'ın yüzüne bile bakmadan dümdüz karşıya ilerlerken Turan tek bir an bile çekmedi bakışlarını. Bir de tam yanından geçtiği sırada gözlerini kapayıp yumruklarını sıktı öfkeyle. ''Bunu da alt etmezsin ya.'' Diye homurdanırken ne demek istediğini gram anlamadım ama oldukça sinirli gözüküyordu. Mihriban kısa bir süre sonra çıktığında yine Turan'ı yok saymıştı ki "Mihriban." dedi Turan bir anda kolundan tutarak. Bedeni hafifçe sallanırken sesinin dinginliği alkollü oluşundan kaynaklıydı sanırım. Adını söylemek Mihriban'dan çok onu etkilemiş gibi kısa bir an duraksadığında elinin tuttuğu yere doğru baktı sonra bakışları hafifçe yukarı kaydı. Vicdanının durduramadığı çırpınışlarıydı sanırım sesini kesen.

Mihriban başını hafifçe başka yöne çevirdiğinde "Turan bırak Allah aşkına..." dedi gözlerini kaçırmak ister gibi. Kolunu çekip gitme isteği Turan'ın alkollü olmasına rağmen etkili olmamıştı.

Attığı tek bir adım Turan'ın "ulan bir dur!" Diyerek kendine çekmesiyle az öncekine göre daha da azalmıştı. "Görmedim kızım seni..." dedi ikna etmek ister gibi gözlerinin içine bakarak. "Görmedim. Kasma kendini bu kadar. Görmedim." Diye yineledi üzerine basa basa. O da biliyordu Mihriban'ın bu tarz konulardan da imalardan da hoşlanmadığını.

Mihri konudan rahatsızlığını gözler önüne sererek yüzünü buruşturduğunda "konuşmak istemiyorum, yatacağım." dedi. İğrenen yüz ifadesinde hevessizliği, kırgınlığı ve daha birçok hissi barındırıyordu.

Başını arka tarafa doğru çevirmişti ama Turan'ın bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Tekrar kendine çektiğinde yüz ifadeleri hiç olmadığı kadar yakınlaştı.

Turan'ın kastığı yüzüyle çenesinde ki kemikler meydana çıkarken "Senin tribini çekecek değilim." dedi az öncekinin aksine daha katı bir sesle. Kelimeler ağzında yuvarlanmasına rağmen sıkı sıkı tuttuğu bileğini de inatla bırakmadı. "Bana vicdan yaptırmaksa niyetin benim vicdanım senin için sızlamaz bunu bil de..." dedi acımasızca. "Git iki lokma bir şey ye, sonra ne halt edersen et."

"Sana ne ya?" Dedi Mihriban onu tutan elini öfkeyle savurarak. "Sana ne! Madem sızlamaz sana ne o zaman?" Dedi tükenmiş gibi. "İlgilenme benimle, konuşma, muhatap olma. Git Turan." Dedi nefes nefese bitik bir halde. "Gerçekten git. Kimin koynundan çıktıysan ona git ama git."

Elinin arasından kurtulunca Turan'ın kısa bir an afallaması fırsat bilerek arkasını döndü ve tekrar odasına doğru ilerleyerek ''İyi geceler Mahru.'' Dedi. Ona olan öfkesine rağmen bunu bana yansıtmamış ses tonunu tutabileceği en alçak seviyede tutmuştu. Bakışları da ısrar etme, iyiyim dercesineydi. Ben de uzatmadım ve başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim.

Mihriban'ın odasının kapısını sertçe kapatmasının ardından ''Ne koynu?'' diye sordu Turan bana bakıp anlamamış gibi kaşlarını çatarak.

Sıkıntılı bir soluk verip ona doğru bir adım attığımda oldukça sessiz olmaya çalışarak ''Yanından geldiğin kadın...'' dedim tok bir sesle. ''Tilkiler söyledi. Mihriban'ı geçtim hadi o umurunda değil ama Ümran, Ümran deyip dururken bu yaptığın...'' iğrenircesine buruşturduğum suratımla kaşları hafifçe titrer gibi oldu ama hemen toparladı kendini. ''Bu...'' dedi başıyla kapıyı işaret ederek. ''Ben başkasıyla yattım diye mi-'' dedi ses tonunda tek bir açık bırakmadan. Ne düşündüğü anlamak mümkün değildi.

''Hepsi üst üste geldi...'' dedim daha alçak bir sesle. Uyarır gibi konuşmaya devam ederken ''Kızı sevmiyorsan bile insan gibi davran.'' Dedim lakin onun gözleri kapıda beni duyup duymadığına bile emin değildim.

''Ben kimseyle yatmadım.'' Dedi bağırarak. Ses tonu öylesine yüksekti ki kalbimi korkuyla çarptırdı. Eminim bir tek ben değil tüm konak duymuştu. Gözlerinin odağı bendeyken aynı tonda konuşmaya devam etti. ''Çocuklar kafa ütülüyordu, ben de yol vermek için kızı kullandım. Onlar çıkınca da yol verdim zaten...'' epey yüksek kurduğu cümlelerin ardından sesini alçaltıp ''Ayrıca...'' dedi bana bakarak. ''Bu kimseyi de ilgilendirmez. Yatsaydım da hesabını size verecek değildim.''

Arkasını dönüp merdivenlere doğru adımlarken ''Turan...'' dedim ama daha fazla konuşmama izin vermeden ''Hadi kızım hadi...'' dedi sinir bozucu tavrıyla. ''Bana akıl vermeyi kes. İşine bak.''

...

Duşa girmiş, uzunca bir sürede çıkmamıştım. Turan'ın saçma sapan lafları, çıkışmaları açıkçası pekte etkilemiyordu artık beni. Buna alışıyor olmamız mı daha kötüydü bilemedim ama önemsemedim. Derince aldığım soluklar sıcak buharlardan ibaretken parmaklarım buruşana kadar suyun altında kaldım

sanırım. Ev iyice sessizleşmişti, saat kaçtı bilmiyorum ama epey geç olduğunu biliyordum. Bir ara duşta ki o küçük camdan işittiğim sesler Çakır'a aitti. Sanırım anlayabildiğim kadarıyla Selma'nın kaldığı konağın çevresinde ki koruma sayısını arttırıyordu. Arabalar geldi gitti, düzen 1 geceliğine de olsa tekrardan kuruldu. Çakır hiçbir açık bırakmak istemezmişçesine en ufak detayına kadar yine onlar için çabalayıp duruyordu. Saçlarımdan omuzlarıma dökülen sular tenimde kendince bir yol çiziyor ardından o küçük delikten akıp gidiyordu ve ben bunu izlemeyi çok seviyordum.

Dalgın bir halde durabildiğim kadar çok durdum sanırım. En son parmaklarımı hissedemeyecek kadar uyuşmaya başladığımda suyu kapatıp benim için bırakılmış bornozu giydim. Saçlarıma doladığım havluyla birlikte mermer zemine ayak bastığımda kayacak gibi olsam da daha temkinli küçük adımlarla kapı kulpuna uzandım. Bir elim havluda kapıyı açtığım an karşılaştığım kişi Çakır'dan başkası değildi.

Kapının girişinde burada olduğumu bilirmiş, sesini çıkarmadan sanki saatlerce beni bekliyormuş gibi hissettim. Sadece bekliyordu. Öylece bekliyordu.

''Bir şey mi oldu?'' diye sordum sesimin garip çıkıp çıkmadığına dikkat etmeden. Çatallaşmış gibi bir hali vardı.

''Seni bekliyordum.'' Dedi yorgun bir sesle. Yorgun olmaması

düşünülemezdi zaten. Ben bile kendimi epey yorgun hissediyorken o her şeyin içindeydi. İçeriden çıkalı çok uzun bir zaman olmamıştı ve kendine nefes alacak zaman bile yaratmadan kaldığı yerden devam ediyordu. Sesinin aksine yine de dinç gözüküyordu. Belki de onu böylesine ayakta tutan bu hareketlilikti.

''Duş aldım, uyuyacağım...'' dedim geçiştirir gibi yanından ilerleyerek. Peşime takıldığını adım seslerinden anlayabiliyordum. Kapıyı açtım fakat kapatmadım. Onun da girmesine izin verdim. Aynanın karşısına geçtiğimde havluyla saçlarımı kuruluyordum ki Çakır içeri girdi, kapıyı kapattı ve bana yanaştı. Ona has olan o kokusu her adımda biraz daha doldu ciğerlerime.

Elleri benim ellerimin üzerine yerleşti ve avcumun arasında ki havluyu alıp kurulamaya devam etti. Her bir telini havlunun arasında, avuçları içinde okşar gibi özenle kuruturken sadece durdum ve ona izin verdim. Saç tellerime dahi aşkla bakıp, özenle ilgileniyordu.

Kısa bir an sessizlik oluştu aramızda ve ben dayanamayarak ''bana sınırlar koymaya çalışırken kendin harran ovasındaymış gibi takılmanı anlayamıyorum.'' Dedim.

Bu kelimeler içinde öfke, kıskançlık barındırsa da düz bir konuşmadan ibaretti. Kavga boyutunda değildi. Sadece

hissettiklerimi dile getirmekti.

''Haklısın...'' dedi yüzüme bakmadan. ''Ama Cansu senin sandığın gibi bir kadın değil. Bizim aramızda ki sadece iş üzerine kurulu bir arkadaşlık. Ona güveniyorum...'' dediğinde o güven kelimesinin ağırlığında ezildim.

''Ne kadar süredir?'' diye sordum merakla. ''Ben seni kendimi bildim bileli tanıyorum. Bu kadının adını da duymamıştım daha önce.''

''üç buçuk, dört yıl kadar önce tanıştık...'' dedi hiç düşünmeden. O uğursuz geceden çok kısa bir süre önceye tekabül ediyordu.

''İnsan hapse girmeden önce tanıştığı birine nasıl bu kadar güvenebilir ki?'' diye sordum aynı tonlamayla devam ederek. Amacım sadece öğrenmekti.

Arkamda ki bedeni derin bir nefes alınca genişledi ve gözlerini saçlarımdan ayırmadan ''ben içerideyken birçok şeyi o halletti...'' dedi. Sesinde tedirginlik yoktu. Yalan konuşuyor gibi değildi. Birşey de saklamıyor, dümdüz anlatıyordu. Öyle hissettim. ''Yurtdışıyla bağlantı kurmam gereken bir süreç vardı. O zaman tanıştık. Bizim dünyadan...'' diye özellikle belirtti. ''Ondan sonra da bana kazık atmadı ve açıkçası içeride olduğum süre boyunca dışarısını en iyi idare eden kişi oydu. Ama sadece o kadar...'' dedi bir adım daha yanaşarak. Şimdi bedeni bedenimle

temas ediyordu. Sıcak nefesleri saçlarımın arasına karışırken tüylerimi diken diken etmekten öte gitmiyordu bu durum. Kısa bir an gözlerimi kapadım. ''Bu kadar Mahru'm...'' dedi ikna etmek ister gibi yumuşak bir sesle.

Parmakları ıslak ve bütünleşmiş tutamların arasında kaydı. ''Ötesi yok. Benim senden ötem yok...'' Şah damarıma doğru konuşurken yaşadığımı hissediyordum. Dudakları dolandı o damarda. ''Hiçbir anlamda yok. Neyi, ne kadarını gördün bilmiyorum ama benim için her şey bundan ibaret. Fakat bu durum haklı olarak seni rahatsız ediyorsa ben de bundan sonra mesafemi ayarlayacağım merak etme.''

Sessiz kaldım. Bir cevap bekledi ama ben sessiz kaldım. Merak etmiyordum. Zira ona bu konuda olan inancım kendimden bile çoktu sanırım. Benimki sadece ilkel bir kıskançlık duygusuydu o kadar. Uyarımı yapmıştım ve o dikkate almıştı, devamına gerek yoktu.

Onun emareler bıraktığı dudaklarımı ısırarak sadece onun dokunuşlarına kendimi bırakırken ''Tüm sınırlarını denedim...'' dedi mırıltı şeklinde. Gözlerime aynadan dahi bakmıyor, sadece ıslak saçlarıma doğru konuşuyordu. ''Bana yenildiğin tek bir an bile çıkmadı. Ya ben sende gerçekten...'' dediğinde duraksadı. O kısacık sessizliğe koca bir yumru oturdu ve zar zor o kelimeyi kullandı. ''Bitmişim...'' dedi kabullenmek istemiyormuş gibi. ''Ya da o kadar çok kırmışım ki seni, beni kendinle sınıyorsun. Hangi

ihtimal en kötüsü bilmiyorum..." dedi dudak bükerek. "Ama ikisi de yaşarken öldürmeye yetiyor."

Başını bana doğru biraz daha yanaştırdı ve gözlerini kapatarak ıslak saçlarımın arasında başını hafifçe iki yana salladı. Burnuna değen her bir telin kokusunu içine çekerken "Pes etmeyeceksin değil mi?" diye sordum aynadaki aksine bakarak. "Seni ne kadar itersem iteyim, ne dersem diyeyim vazgeçmeyeceksin." 18

Gözlerini saçlarımdan çekmeden hafifçe geri çıkarken başını iki yana salladı. "Ben kendi kurallarına göre yaşayan bir adamım..." dedi saçlarımın uçlarında dolanan havluyla. "Benim kurallarım pes etmemek üzerine. Yerim, yurdum bildiğim yerden kovulmam neyi değiştirir ki. Buranın..." dedi elinin tersi boynumdan omzuma doğru aheste aheste kayarak. "Yurdum olmadığını mı?" Eli, kolumdan belime doğru kaydığında avcunun arasına sardı bel oyuntumu. "Sen beni tekrar alana kadar, ben bu uğurda mücadele etmeye devam edeceğim." Dedi bir yemin gibi. "Sonunda kavuşur muyuz bilmiyorum" yüzünde hafif, kırık, ümitsiz bir tebessüm vardı. "Seninle bana yazılan sonda bize ne uygun görülürse ama ne olursa olsun hep..." dedi aynaya doğru bakıp gözlerimizi bir noktada birleştirerek. "Seninle." 79

Gözlerimden beni okumak ister gibi bakarken mavilerinin içime akıp günden güne tüm dengelerimi bozduğundan bir haberdi. Bu hikâyenin sonunda biz yan yana olabilecek miydik 11

bilmiyorum ama bildiğim bir şey vardı ki kalplerimiz daima birbirine aitken ruhen gerçek bir ayrılık bu hikâyede bizim için yazılamayacaktı.

Gözlerinin kısa bir an üzerimde duraksadığına şahit oldum. "Şimdi..." dedi usulca saçlarımı severken. "Zaman burada dursa ya Mahru'm..."

İkimizin de biraz nefes almaya ihtiyacı vardı ve ben bize bu fırsatı vermek için tek bir an bile düşünmeden belimi saran elini tuttum. Sanırım bir süreliğine zamanı bizi iyileştirmesi için istediğimiz şekilde dondurabilirdik. Parmaklarım parmaklarının arasında kendine yer buldu ve yerini hiç yadırgamadı. Çünkü onun tarafından çoktan sarılıp sarmalanmıştı. Arkamı dönüp onu yatağa doğru çekerken bornozla oluşuma aldırış etmedim. Diğer elinde ki havlu zemine düştüğünde önce kendim yatağa girdim ardından biraz kenara kaydım.

''Bu bir kabul değil...'' dedim sırtımı ona dönerken. Geniş bedeni arkamda yer alıp başı usulca yastığa yerleşirken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Ne o üzerini değişti ne de ben. Olduğumuz gibi öylece yattık.

Aynı yastıktan öte de gidemedik. Tek bir yastıkta, bacaklarımı karnıma doğru çekmişken ''Ama bugün savaşamayacak kadar yorgunum...'' diye bir itirafta bulundum. Eli bornozun üzerinden karnıma doğru sarıldığında başını ensemde gömdü. Uzamış

sakalları enseme battı aldırış etmedim. Burnunun tenime bıraktığı hasret dolu dokunuşlarla ''ve bazen...'' dedim içim gide gide. ''Gönlüm de huzur istiyor.''

O huzuru vermek ister gibi karnımı okşaması bana hatırlamak istemediğim başka şeyleri hatırlatıyordu ve dolan gözlerime engel olamıyordum. Erkeksi dokunuşlarında ki o yumuşaklık içimi öylesine dağlıyordu ki, bana bile dokunmaya kıyamazken...

Devamını düşünemedim ama ağlamama da engel olamadım. ''Yine yaralayacaksın beni biliyorum...'' dedim titrek bir sesle. Ağladığımı belli etmemeye çalışmak öylesine zordu ki. Boğazımı yakan o acı hissinden kurtulamadım. O yumru yutkunmamla da gitmedi. Yumruk yaptığım ellerimde tırnaklarım etime batarken ritimsiz bir şekilde nefeslenmeye başladım. O da zaten söylediğimin aksini savunamadı. Alnı, ıslak saçlarımın arasında tenime değdi ve öylece kaldı.

Yutkundum, yutkundum, yutkundum...

Bu sessizlikte bunu fark etmemesi olanaksızdı. O zaten beni tanırdı, ağladığımın da ona belli etmemeye çalıştığımın da bilincindeydi. Birbirimizi kandırdık. ''Seni düşlemekten geri duramadığımı da kabul ediyorum...'' dedim derin bir soluk alarak. Verdiğim keskin soluğa daha fazla dayanamayarak karnımda ki elini yumruk yaptığım ellerime getirdi ve ''Yapma...''

dedi yalvarır gibi. Hemen kulağımın dibinde olan dudakları, sıcak nefesiyle ''Canın yanıyor yapma...'' dedi tekrar.

Parmakları hiç zorlanmadan yumruk yaptığım ellerimi açtığında tırnaklarımın batan sızısını hissettim. Daha çok çekti beni gövdesine doğru ve başını başımın üzerine koydu. Parmakları tırnaklarımın battığı avuç içimi okşadı o acıyı silmek ister gibi. ''bizim için yeni bir hayat-''

Elim anında dudaklarını buldu ve susturdu. ''Ben senin için başka bir hayatın mümkün olmadığını artık biliyorum...'' dedim. Acı dolu bir kabullenişti bu. ''O yüzden benim bu saatten sonra vermem gereken karar seninle bu yolda böyle yürüyüp yürüyemeyeceğim. Bundan emin olmalıyım ben. Yalandan verilmiş umutlara tutunup ikimizi de yormaman gerektiğini maalesef geçen onca yılda acı içinde öğrendim.'' Yanağımı delip geçen sakallarını avuçladım ve usulca okşadım. Bedenim onun bedenine sığınmış sadece hasret duyduğu şu anda kalmak istiyordu. ''Ama hiç değilse bu gece huzurlu uyumak istiyorum.'' Dediğimde avuç içimden öptü. ''O yüzden bana lütfen yalan umutlar verme. Bırak kendi yolumu kendim bulayım.''

Ses çıkarmadı onay kabul ettim. Avuç içimi öptü, öptü, öptü. Daha kendi elinin içinde ki derin kesik geçmemişken benim birkaç saniyelik tırnak izlerimin acısını silmek ister gibi o benim avuç içimi okşadı, ben sakallarında dolandırdım parmaklarımı. Yıllar sonra ilk kez, kendi isteğimle, onunla hayalini kurduğumuz

bu evde, tek bir gecede, sonunu bilmeden tek bir yastığa sığdırmaya çalıştık hasretimizi.

...

Uzun süre sonra deliksiz bir uyku çekmiş, uyanmakta hiç işime gelmemişti ama aşağıdan gelen sesler, hareketlilik istemsizce gözlerimi aralamama sebebiyet vermişti. Bir kez de o gün ışığını hissedince geri dalamamıştım. Yine de yataktan çıkmamak içinde direnmiş, gözlerim kapalı bir şekilde Çakır'ın kolunun üzerinde, başım boğazına dayanmış bir biçimde kıvrılarak duruyordum.

Şu an muhakkak ki en keyif aldığım vakitlerdendi. Başımın altından geçen kolunda avuç içi epey açıkken parmakları dikkatimi çekti ve seslerin de artmasıyla parmaklarım parmak uçlarında bir tüy misali gezip oynamaya başladı.

Parmak uçlarından avuç içine bir yol çizerken ''Çakır...'' diye mırıldandım sessizce. Tepki vermeyince ''Uyuyor musun hala?'' diye sordum.

Hala ses yoktu.

''Çakır...'' dedim belli belirsiz bir sesle. Karnımı saran eli beni kendine biraz daha çekti ve kalçam kasıklarıyla bütünleşti.

''Eğer kalkalım diyeceksen...'' dedi mahmur bir sesle.

''Uyuyorum. Ben kalkmadan da bu yataktan kalkamazsın. Çünkü bilirsin...'' dedi kolunun baskısını biraz daha arttırırken. ''Uyurken istemsizce orantısız bir güçle sarılıyorum sana. Gidemezsin yani.''

Yüzümde hafif bir tebessüme sebep olurken dudağımın kenarını dişledim. Öyleydi. O kolu uyuşsa dahi beni kolunun üzerinde yatırır, sıkıca sarıp sarmalardı. Başlarda bu beni boğacak hissi yaratsa da o kadar çok alışmıştım ki yokluğunda fazlasıyla boşlukta kalmıştım. Şimdi tekrar alıştığım o sıcaklığı hissedince de seçeceğim yol ona doğru kayıyordu.

Sahte bir homurtuyla kıpırdanırken midemin kıvranışlarını hissettim. Elbette kalkacaktık. Kalkmayıp ne yapacaktık ki. Üstelik karnımda epey açtı.

''Bir şey diyeceğim...'' dedim sırtım hala ona dönükken. Çenesini saçlarımın arasında oynatırken ''Selma olayını diyeceksen, kalktığım gibi onu halledeceğim.'' Dedi.

Ağzımın içinde ''cık...'' Diye bir ses çıkartırken ''Turan olayıysa...'' dedi yeni bir tahminde bulunarak. ''Ona da ondan sonra el atacağım.''

Adamın sunduğu seçenekler benimkinden daha önemli olunca kendimden utandım. Sessiz kalınca da ''Başka bir şey mi?'' diye sordu merakla. Ses tonu endişeli çıkarken telaşa mahal

vermemek adına ''Acıktım...'' dedim ağzımın içinde kendimin bile zor duyacağı bir tonlamayla.

Fakat o duymuş hatta hafif sesli bir kahkaha atarken bedenini geri doğru atmıştı. Sırtı geceden beri ilk kez yatakla temas ederken ona doğru döndüm. Dirseğimin üzerinde doğrulduğumda parmakları gözünü ovalıyordu ve yüzünde ki tebessüm yerini koruyordu.

Muhtemelen onca telaşenin içinde bu sıradan istek karşısında gülümsemişti. ''Beni bu yataktan kaldırmak için en etkili seçenek bu olurdu zaten haklısın.'' Dedi doğrulurken. Sesi o kadar keyif doluydu ki onu böyle gördüğüm için çok mutlu oldum.

Oturduğu yerde avuç içlerini yatağa koymuş, başını geri atmış ve ayılmak ister gibi gergin yüz ifadesiyle başını oldukça sert ve keskin hamlelerle iki tarafa doğru kütlettikten sonra ''Hiç aşağıya inesim yok...'' dedi keyifsizce. Gelen yoğun seslerden ötürü de kalabalık ve sıkıntılı olduğu aşikardı.

''Söylenme...'' dedim yataktan inme girişimiyle. ''Onlar için geldik buraya. Onların zamanı sonuçta... Her şey üst üste geldi ama düzeltmek, yoluna koymak, yüklerini almak için buradayız.'' Dizlerinin üzerinden geçerken bir anda karnımdan tutup beni geri doğru yatırmasıyla son buldu.

Beni alaşağı etmesi yetmemiş, bir de üzerime doğrulmuştu. Parmakları hala nemini koruyan saç tutamlarıyla oynarken ''Bizim zamanımızda gelse ya artık...'' diye iç geçirdi. Fakat benim ona verebileceğim bir cevap yoktu. Gülen yüz ifadem anında dümdüz bir hal almışken, ellerim göğsünün üzerinde öylece kalmıştı. O da anında değişen yüz ifademden beni anlamış daha fazla zorlamamıştı. ''Seni...'' dedi bana biraz yanaşarak. Yüzlerimiz daha doğrusu burunlarımız birbiriyle temas halindeyken burnunu burnuma sürttü ve sıcacık nefesleri tenimi okşarken ''Bugün işlerim bittikten sonra kebap yemeye götüreyim mi?'' diye sordu.

''Kebap mı?'' dedim şaşkınlık içinde. Halbuki bunda pekte şaşırılacak bir durum yoktu.

İşaret parmağının sırt kısmı dudaklarımda dolanırken gözleri de ara ara oraya takılıyordu. Şişliği dün geceye göre epey inmişti. ''Hı hı...'' diye onayladı ardından yumuşak bir mırıltıyla. ''Adana'ya gelip kebap yemeden gitmeyeceksin değil mi?''

''Evet...'' derken heyecandan gözlerim kocaman açılmıştı. Alt tarafı yemek yiyecektim neydi bu heyecan anlayamadım ama yabancısı olduğum, öncesinden hayalini kurduğum şehirde dolanmak kalbimin çırpınmasına sebebiyet veriyor, tüm bedenimi sarıp sarmalayan bu hisse kapılıp gitmek istiyordum. ''Adana'yı da gezer miyiz?'' diye sordum heyecanla atılarak.

Başını hafifçe onaylar gibi eğdiğinde gülümsemem tüm yüzüme yayılmıştı. Benimle eş zamanlı olarak onun da öyle. Bu halim karşısında vakit kaybetmemek için üzerimden kalkarken elini de bana doğru uzattı. ''Hadi o zaman ben duşa gireyim, sen giyin. Sonra da kahvaltı yapıp çıkar, öğleden sonra da seni alırım.'' 8

Elini tutup ona kenetlendiğimde birlikte çok güçlüymüşüz gibi hissettim. Ayaklandım ve o doğrulmama yardımcı olmak için belimden kavrayarak bana yardım etti. Başı boyun girintime doğru gidip öpeceği sırada boynunda ki izleri fark ettim. Dün gece ciddi anlamda bu denli bir zarar verdiğimi düşünmüyordum ama boynu uzun çiziklerle kaplıydı. 23

İki yandan belimi kavramış, dudakları şah damarımda ufak öpücükler bırakırken ''Çakır...'' dedim utana sıkıla. 6

''Söyle güzelim.'' Dedi emrimi bekler gibi hazır bir halde. 41

''Gömlek giyip düğmelerini de kapatsan iyi olacak sanırım...'' Şu Adana sıcağında adama gömlek giy demek işkence gibiydi zaten. Derin, içli bir soluk aldığımda boynumdan başını kaldırdı ve kaşlarının alnında bir kavis oluşturacak şekilde hafifçe çatıldığını fark ettim. Benden uzaklaşıp aynaya doğru yanaştığında başını yan çevirdi ve boynuna doğru baktı.

Erkeksi kalın boynuna bir de başını çevirince belirginleşen damarlar eklenmişti bu da bende ona dokunma isteği yaratmıştı. Gözlerimiz ayna üzerinden kesiştiğinde ''Öyle olacak

sanırım.'' Dedi dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkarken.

... 1

Çakır duşa girdikten sonra çantamdan giyecek bir şeyler baktım. Gün içinde de yemeğe gideceğimiz için iki kez üzerimi değişmek istemedim aslında. O yüzden siyah dantelli iç çamaşırlarımı giyip, üzerine kırmızı, belden oturan dizlerimin az bir miktar üzerinde biten spor dikişleri olan ne abartılı ne de sade duran bir elbise giydim. Saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yapıp, hafif günlük denilebilecek kadar az bir makyajla tamamladım. 56

Tam merdivenlerin son basamağını inmek üzereyken Çakır arkamdan yetişmiş elini belime yerleştirmişti. Kızlar hızla odada ki masaya kahvaltılıkları taşırken ''Size dedim ama ben...'' diye Esma Hanım kapı girişinde bağırıyordu. ''Uyanacak herkes, acele edin dedim. Saat kaç olmuş mutfakta lak lak ediyorsunuz.'' 11

Kızlar yüzüne bile bakmadan hızlı hızlı masaya taşırken Çakır' a doğru çevirdim başımı. Beyaz bir gömlek giymişti, saçları kısa olduğu içinde hemen kurumuş gözüküyordu. Sakallarının parlaklığı dikkat çekerken belimdeki parmakları genişçe açıldı. Ona doğru bakınca o da yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru baktı. Sırtıma yaslanan bedeninde tenimi yakarcasına bir ateş var gibi hissettim. 5

''Sıhhatler olsun...'' dedim. O da aramızda ki ateşi harlamak

istercesine ''Bir daha ki birlikte olsun...'' dedi. Gözlerimi kaçırsam da kalbim ağzımda atıyor gibiydi.

Esma Hanım konuştuğumuz kadarını işitince bile dudaklarının içini kemirmeye başlamıştı. ''Hadi geçin oğlum...'' dedi Çakır'a doğru bakarak. İçi içini yese de, o ters bakışlarını üzerimden ayırmasa da Çakır'ın yanındayken asla laf edemiyordu. ''Gelir şimdi herkes sofra hazır.''

Bakışlarını üzerimizden çekmeden hemen önce göz göze gelince ve Çakır'ın da bakışları üzerinde olunca mecburen bana da yalandan bir tebessüm sunmak durumunda kaldı. Sanırım Çakır ile olduğumda bu evde yemekler o kadar da zor geçmeyecekti benim için.

Belimde ki eli odanın içine doğru yönlendirdiğinde kapı girişinde duraksayıp kaldım. Ben durunca mecburen Çakır da durmak zorunda kaldı. Selma içerideki koltukta oturmuş, elinde ki ekmeği yiyor ve pişkince yanında ki genç kadınla sohbet ediyordu. Kadın kimdi bilmiyorum ama benim yaşlarımda biriydi. Turan, Tilki, Kanca ise üçlü koltukta yan yana oturmuşlar ama gergin, rahatsız hissettikleri her hallerinden belliydi. Bizi görünce hafifçe toparlanıp oturdukları yerde dikleştiler.

''Selma...'' dedim şaşkınlıkla. Bakışlar anında bizi bulduğunda yanında ki kadında ayaklanarak ''Çakır abi...'' dedi güleç yüzüyle. Bize doğru yanaştı ve hiç beklemeden kollarını Çakır'ın

boynuna dolarken Çakır asla belimde ki elini bırakmamış, boşta kalan eliyle ona sarılmıştı.

''Yüzünü görebildik...'' dedi Çakır'da aynı tebessümle. Ben ona sarılan kadına mı baksam Selma'ya bilemezken bakışlarım ikisinin arasında mekik dokumaktan öte gidemedi.

''Geçmiş olsun...'' dedi başını boynundan çekerken. Üzüldüğünü belirten bir yüz ifadesi varken Çakır geçiştirir gibi göz kırpmaktan öte gidemedi. Kız da uzatmadı konuyu. Anında bana dönerek ''Yengecim...'' dedi başını hafifçe sağa yatırarak. Çok tatlı bir ifadesi, tonlaması vardı. Aynı yaşlarda gözükmemize rağmen bana yengecim diye seslenmişti ve yüzümü tanıyormuş gibi bakıyordu. ''Betül ben...'' dedi elini uzatarak.

Ciddi yüz ifadem anında kırılmıştı ve gülümsemeye başlamıştım. Betül Çakır'ın halasının kızıydı ama yıllardır Amerika'da yaşadığı için hiç görememiştim. Bir de siyah olan saçlarını şu an kızıl yaptığı için tanımam pek mümkün olmuştu. ''Betül...'' dedim ben de aynı samimiyetle yaklaşıp başımı omzuma doğru yatırarak. ''Sonunda tanışabildik.''

''E kuzenim evlenince...'' dedi yerinde kıpırdanarak. ''Gelmek durumunda kaldık bu sabah. Bir de Amerika'da ki erkekler artık sarmamaya başlayınca...''

Cümlesini tamamlayamadan Çakır'ın öfkesi sesine ilmek ilmek

işlerken ''Betül...'' diye uyardı sert bir dille.

Betül dudaklarını ısırıp başını resmen boynunun içine gömmeye çalışırken ''Sonra şey yaparız...'' diye mırıldandı dudakları arasında. Göz kırpıp bana alttan alta mesaj verirken tebessüm ettim onay verircesine.

Açıkçası Betül'ü gördüğüme sevindim. Kafa dengi bir kızdı, burada muhtemelen birlikte keyifli vakit geçirirdik.

''Bu arada...'' dedi Çakır asıl konuya dönerek. Sert yüz hatları belirgin bir şekilde öne çıktı ve Selma'ya bakarak ''Sana diğer konakta kalmanı söylemiştim.'' Dedi sertçe. Yaptığı iyiliğin suiistimal edilmesinden hiç hoşlanmazken ''Acıktım...'' dedi Selma fütursuzca. ''Orada kuru ekmek bile yok. Ne yapayım ben de buraya geldim.''

Gayet iştahlı bir şekilde elindekini yemeğe devam ederken Esma Hanım masayı düzenleyen kızlara dönerek ''Böyle mi misafir ağırlıyorsunuz siz!'' diye çıkıştı. ''Bizden önce orayla ilgilenmeniz gerekiyordu. Selma misafir. Siz sabahtan beri ne yapıyorsunuz ben anlamadım ki. Ne sofra kurulmuş, ne misafirle ilgilenilmiş...''

''Kusura bakma Hanımım...'' dedi Ayşe abla kızlara ters ters bakıp onlar adına özür dilerken ''Ben şimdi ilgileniyorum.''

Şu durumda Esma Hanım'ın sitemi bile öylesine sahteydi

ki. Biz gelmeden önce yapabileceği konuşmayı şimdiye mi saklamıştı yani? Dudaklarımın arasından çıkan solukta alaycı bir ima varken o da bunu anlamış gibi yüzüme baktı kaldı. Önemsemeden kafamı Selma'dan yana çevirdim.

''Yediysen çıkabilirsin...'' dedim dik bir tavırla. ''Zira dün gece epey gerginliğe sebep oldun. Şura şimdi iner. Bir de kahvaltı sofrasını zehir etme kıza.''

Selma beni takmadan elinde ki ekmeği gösterdi bitmedi dercesine. O sırada duyduğum adım seslerinin Şura'ya ait olmamasını diliyordum ki başımı geri doğru çevirdiğimde Mihriban'ı görmemle rahatladım.

Yüzü hala asık, keyfi olmadığını her halinden belliydi. ''Günaydın...'' dedi daha merdivenlerin başındayken. Yan tarafımda olan hareketlilikten sebep başımı çevirdiğimde Turan'ın ayaklandığını gördüm. Sanki normal bir kalkışmış gibi kalktı, sofranın başına geçti, sandalyeye tutunup öyle tesadüfmüş gibi elinde ki çayı yudumlayarak kapıya doğru baktı.

Mihriban ise onu gördüğü gibi kaşlarını daha da çatarak onunla göz teması kurmadan bana çevirdi bakışlarını. ''Ben kahvaltı yapmayacağım Mahru...'' dedi yumuşak bir sesle. ''Kadir bey ile konuştuk. At bineceğiz. Size afiyet olsun.''

''Ben de bir çay alabilir miyim?'' diyen Selma ile bakışlarım tekrar odanın içine döndüğünde Turan'ın kararmış gözlerinin, çatılmış kaşlarının ve öfkeden alnında oluşan damarların belirginleştiğini fark ettim.

''Ben doğru mu duydum?'' diyerek içeri gelen Mihriban'da pes dercesine Selma'ya bakıyordu. Benim ise gözlerim Turan'ın üzerindeydi. Hiç kendini çekmeden Mihriban'a bakıyordu. Sıktığı ellerinde sandalyenin yumuşak kısmı içe göçmüştü, diğer elinde ki incecik çay bardağı da birkaç saniye içinde parçalara ayrılmıştı.

Çıkan sesle herkes odağını Turan'a çevirirken ''Ne yapıyorsun oğlum sen?'' diye sordu Çakır. Turan ise o kararmış yüz ifadesini bozmadan avcuna baktı. Ufak birkaç parça eline batmıştı fakat onun zerre umurunda değildi. ''Dalmışım...'' dedi geçiştirir gibi. Kimsenin yanına dahi gelmesine izin vermeden hızlı adımlarla odanın kapısına doğru ilerlerken ''Afiyet olsun size...'' dedi. Son anda giderken tam kapı girişinde ki Mihriban'a hafifçe çarpmaktan da geri kalmadı. Bunun içinde ne özür diledi ne de dönüp bir kez yüzüne baktı.

Mihriban burnundan verdiği solukla kolunu sıvazlarken bu seferde Şura'nın sesleri duyuldu arkamda. Esat ile yan yana iniyorlar, Şura ona doğrulttuğu parmağıyla ''Bugün bu iş hallolacak...'' diyordu tehdit eder gibi. ''Bugün bu işi sonsuza kadar kapatacaksın. Yarına kalırsa beni asla burada

bulamazsın.''

Esat ise onaylamaktan öte gitmezken hemen arkalarında da halamlar vardı. İşte şimdi ortalık yine gerilecekti. Daha bir adım atar atmaz Mihriban panikle koluna asılırken Şura başta anlamadı. Ardından bakışlarını içeriye doğru çevirdi.

''Sen burada ne arıyorsun?'' diye kükredi haklı bir sitemle. Gözleri sadece Selma'nın değil herkesin üzerinde tek tek geziyor, onlara da hesap soruyordu.

Selma ise hiç rahatını bozmadan ''Şura...'' dedi yüzsüz gibi. ''Otur istersen. Bence konuşarak anlaşabiliriz.''

Selma'nın her konuşmasında Şura'nın gözbebekleri büyüyor, sinirleri epey geriliyordu. Her an ona atılmaya hazır haldeyken Mihriban kolundan tutsa da Şura atak yapsa ellerinden sıyrılacağı aşikardı.

''Sen sakın...'' dedi Şura bir anda arkasını dönerek. Parmağını kapı girişinde ki Esat'a uyarır gibi dikti ve bir kez daha gürledi. ''Sakın buraya girmeyeceksin. Bu kadınla aynı yerde nefes bile almayacaksın.''

Onun öyle demesiyle Esat kapı girişinde tam hareket halindeyken duraksadı.

''Beni anlaman gerekiyor...'' diye sürdürdü konuşmasını Selma.

Odağı da kendine çekti. ''Sen iki güne Esat'ı unutup başkasını bulabilirsin. Ama benim Esat'a ihtiyacım var. Hayat memat meselesi... Benim hayatım söz konusu. Senin bir zorunluluğun yok. O yüzden mantıksal olarak bakarsak-''

Az önce yüzsüz derken bunun az geldiğini, duyduğum kelimeler karşısında lügatımda tanımlayacak bir kelimem olmadığını fark ettim. Bu kadın bambaşka bir boyuttu.

''Sürtük...'' diye cırladı Şura aniden öne atılarak. ''Ben seni yolmaz mıyım?'' Ani atağına karşı Çakır bir anda önüne geçerek omuzlarından tutup durdurdu. Fakat o kadar öfkeliydi ki erkek kuvvetine bile direnip Çakır'ı epey zorluyor, kollarını tırnaklıyordu. Çakır'ın ise incitmemek için tüm gücünü kullanmadığı bariz ortadaydı.

Şura ''Abi bırak beni...'' diye tepinip dururken Çakır ''Kızım bir dur...'' diye bağırdı dikkatini çekmek ister gibi. ''Halledeceğim ben dur!'' dedi yüzüne bakıp tok bir sesle. Epey sert olan ses tonunun ve görüntüsünün ardından Şura duraksadı. Çakır ise halamlara bakıp ''Şura'yı odasına alın siz.'' Dedi aynı tonlamayla.

Halamlar şokun etkisine rağmen ikiletmediler. Bize doğru gelirlerken arkamda olan Esat ''Pınar...'' diye fısıldadı yanımdaki kıza doğru. Sesinde ki telaş dikkatimi çekti. ''Hemen Şura'nın odasında ki çarşafları değiştiriyorsun. Aklıma gelen ihtimalle

gözlerim büyürken ''Kimseye belli etmeden. Hemen!'' diye vurguladı.

Pınar hızla kafa sallayıp koşa koşa giderken halamlarda Şura'yı tutuyordu. Esat ile bakışlarımız çarpıştığında duyduğumu anlamış gibi hafifçe gömleğinin kollarını sıvadı. Kesik içinde olan kollarıyla ''bütün gece kırdı döktü.'' Dedi ikimizin duyacağı tonla. Burnundan soluyor ama hiçbir şey yapamıyordu. ''Her yerim kesik içinde. Çarşaflara kan bulaştı durdu sakinleştireceğim derken. Bir de şimdi odaya çıkınca yanlış anlasınlar da akılları mı kalsın?'' diye sordu beni azarlar gibi. Niyeti öyle değildi eminim. O da fazlasıyla gergindi. ''Ben kimsenin Şura'ya acaba mı diye bakmasına izin vermem. Yıllarca kimseye tek bir şüphe bile düşürmedim dikkat ettim, düğüne iki gün kala hiç düşürmem.''

359

Halamların Şura ile birlikte bize doğru yanaşmasıyla Esat'ta yerinde toparlanırken ''Burada kalmayacağım...'' dedi Şura öfkeyle onu tutan kollarını savurarak. ''Bu kız,'' derken omzunun üzerinden Selma'ya iğrenir bir yüz ifadesiyle baktı. ''Bu kız bu evden gidene kadar ben burada kalmayacağım.." Kararlı bakışlarının odağı Esat oldu. "He yok gitmezse de bu eve bir daha girmeyip İstanbul'a bugün en geç saat kaçta bilet varsa alır giderim. Bugün bu iş öyle ya da böyle bitecek.''

O kadar dik bir tavırla söylüyordu ki bunu ve o kadar bu konuda taviz vermeyecek gibiydi ki...

''Git hazırlan...'' dedi Esat onun büründüğü aynı sertlikle. ''Çıkalım.''

3

Şura kısa bir an Selma'nın değil kendisinin bu evden gitmesi kabul edildiği için şok geçirse de tek kaşı meydan okurcasına kalktı ve ''Bekle, geliyorum.'' Dedi geri adım atmadan. Deli gibi sevdiğini içinin gittiğini ve şu an yıkılmamak için zor durduğunu beliyordum ama asla başını eğmiyordu. Sonunda ayrılık dahi olsa Şura gururundan geçmezdi.

19

Hızlı neredeyse koşar adım merdivenlere giderken Çakır ''Ulan şuraya geleli 2 gün oldu...'' diye kükredi. ''1 kere adam akıllı kahvaltı edemedik be. Güya sorunsuz bir hafta geçirecektik. Kul kurdu kader yine güldü...'' dedi söver gibi. O kadar haklıydı ki. Kimsenin diyecek tek bir kelimesi bile yoktu.

Eli sakallarını sıkıntıyla sıvazlarken ''Tilki...'' dedi arkasını dönüp. O sıra Betül ile göz göze geldiğimde olanları şaşkınlıkla izliyor ve irileşmiş gözleriyle dudak büküyordu. ''Karışık ve zor işler...'' diye mırıldandı arkasında ki sandalyeye yaslanırken.

9

Hiçte karışık ve zor değildi aslında. Selma'ya hak veriyor olamazdı değil mi? Şu durumda haklı olan ve mağdur olan tek taraf Şura'ydı.

''Git söyle 7- 8 araba hazır olsun, görüşelim babasıyla. Alsın

kızını güzellikle kapansın gitsin şu konu artık. Yeter."

"Bak abi..." dedi Selma aniden yerinden kalkarak. "Ben o adamla evlenmem ona göre konuş lütfen." 62

Çakır ters ters Selma'ya bakarken söylediklerini ilgisizce dinlemişti. O sırada Tilki de hızlıca yanımızdan geçip gitmişti. 1

"7-8 araba mı?" diye sordum irileşmiş gözlerimle. "Biraz fazla değil mi?"

Selma'dan arta kalan mesafeli tavrıyla bana döndüğünde "Çay kahve içmeye dost evine gitmiyoruz güzelim..." dedi. O da kendince haklıydı ama böyle de nasıl uzlaşma sağlanacaktı anlayamadım. Açık açık tehdit değil miydi o kadar adam ve onca arabayla gitmek. 10

"Yine de..." dedim karışmadan edemeyerek. "Bence dost evine gider gibi gitseniz daha rahat anlaşırsınız gibi geliyor."

Alaycı bir gülümseme yüzüne yerleşince bozulmadım desem yalan olurdu. Dün geceki yakınlığımız, bir adım atmamızdan ötürü karışma ihtiyacı hissettim ve onu böyle tehlikeli bir yere tek göndermek istemedim. "Sorun olmayacaksa ben de gelmek istiyorum."

Kaşları çatılmış, isteğimi kısa bir an idrak edememişti sanırım.

Ama uzlaşmaya gidiyorlarsa o kadar da kötü bir yer olmasa gerekti. Üstelik eve gidiyorlardı. Ev dediğin yerde anne, baba, çoluk çocuk olurdu. Çakır'ı bildiğimden böyle bir yerde silahlar çıkmayacağına göre yol sürecini de kendim giderek garanti altına alabilirdim.

''Senin ne işin var orada Mahru...'' dedi buruşturduğu yüzünde ki hoşnutsuzlukla.

''Bence de...'' diye onayladı Selma da beni. ''Annemle de Mahru konuşur hem. O da babamdan aşağı kalır değil sonuçta.''

Açıkçası Selma ile aynı tarafta olacağımızı hiç düşünmezdim. Yine de onun ailesine gittiğimiz ve onun tarafından destek aldığım için ''Duydun...'' dedim elimle Selma'yı göstererek. ''Madem iyi niyetle gidiyoruz. Ailecek gitsek daha etkili olur.'' 42

Çakır başta kesinlikle olumsuz olarak baktığı şu durum karşısında aile kelimesini kullandığım için, bizi bir aile gördüğüm için buna kayıtsız kalamadı. Eliyle kapıyı gösterdi onay verir gibi. Yüzümdeki hafif tebessümle birkaç adım attığımda hemen yanında bitmiştim. ''Hem...'' deyip duraksadığımda eli elimi kavradı ve izin istemeden parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Cümlemi tamamlamamı emir verecekmişim gibi bekledi. Ben söyleyeceğim şeyi unutmuş, birbirimize kenetlenen ellerimize bakıyorken ''Az önce aile olduğumuzdan bahsediyordun...'' dedi yüzünde ki yamuk 103

gülümsemeyle. ''Karımın elini tuttum alt tarafı. Bu kadar şaşıracağın bir durum yok.''

O böyle ani ve beni sarsıcı hareketler yaptıkça aramızda ki bağların daha da kuvvetlenip beni ona çektiğini hissediyordum ve buna karşı koyamıyordum. O yürümeye başladığında ben de peşinden ilerlemek durumunda kalmıştım. Dış kapıya geldiğimizde kapı bize Pınar tarafından açıldı ve sahiden dışarı çıkar çıkmaz 8 siyah araba arka arkaya dizilmiş, hepsinin başında 2-3 adam konağın kapısına bakacak şekilde duruyordu.

''Ciddisin...'' dedim hala yaşadığım şaşkınlıkla.

Aynı ciddiyetle ''Fazlasıyla...'' diye onayladı bana bakarak. Ardından eli elimde, sert yüz hatlarını bozmadan merdivenlerden inmeye başladı. Onu görünce herkes baş selamı verip tek tek arabaya binerken biz, en öndeki MHR plakalı arabaya doğru yöneldik. Kendi tarafıma geçtiğimde bu arabaya binmeyeli seneler olmuştu ve plakasından sebep mi yoksa sadece beni bindirdiğinden mi bilemiyorum ama fazlasıyla özlemiştim. Keza onun kullandığı arabada onunla ettiğim yolculukları da öyle.

Yanıma yerleşince konağın kapıları ardına kadar açıldı.

Çakır arabayı çalıştırdığında konağın ön kapısına ilerleyen arabalara karşılık şaşkınlık duymamaya çalıştım. Çünkü

önümüzden geçen her arabanın içine en az 3 koruma bitmişti.

Güç gösterisi yapıyorlardı.

İki araba önümüze geçtikten sonra Çakır arabayı hareket ettirdi. Ona yandan bir bakış attığımda dudaklarında küçük bir tebessüm olduğunu gördüm.

Bir eli direksiyondayken diğer elinin parmaklarını dudaklarında dolaştırdı gülümseyişini gizlemek ister gibi.

Hiç konuşmadı. Sözlerle dile getirmedi asla ama önce dudaklarındaki eli dövmesine gitti sonra kucağıma koyduğum elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdikten sonra elimin tersini öptü. Saklayamadığı tebessümü ufacıkta olsa umut etmesine sebep olduğum içindi. 41

Sözler olsaydı belki ket vururdum umuduna ama gözleriydi umudu taşıyan, tebessümüydü. Susarak ortak oldum bu umuda. Çünkü benim de bu sessizliğe ihtiyacım vardı.

''Sence babası sorun çıkarır mı?'' diye sordum merakla. 2

Kısa bir an bakışlarını bana çevirip tekrar yola çevirdi ve hafifçe kafasını sallarken ''muhtemelen...'' dedi. Böyle demesiyle içimi sıkıntılı hisler sardı. Yüzüm istemsizce düştü. Şura kesin olarak bitirirdi. Çıkmadan önceki tavrı o kadar netti ki bugün bu iş çözülmezse Şura geri bir adım atmazdı.

''Ama halledeceğim ben merak etme.'' Dedi Çakır tedirginliğimi fark ederek. Başparmağı elimin üstünü sıvazladı rahatlamam için. Öyle de oldu. O el atıyorsa mutlaka hallederdi. Tebessümle karşılık verip sadece bekledim. Yarım saate zaten her şey belli olacaktı.

Yol devam etti. Tenha yollardan çıkıp çevre yoluna geçtiğimize dair tek işaret tabelalardı. Ne kadar stres altında olsak da özlediğimiz için mi bilmiyorum arabanın içerisinde sessiz bir huzur vardı. Konvoy içerisinde ortada ilerliyorduk. Hız sınırına baktığımda Çakır'ın normalde kullandığından daha yavaş kullandığını fark ettim. Üstelik korumalara ait olan arabaların öne geçmesine de izin veriyordu. 4

"Sen bu kadar yavaş gitmezsin." dediğimde bana doğru döndü.

Saklamayı bıraktığı tebessümü genişledi ve can yakıcı bir hale büründü. "Sen varsın Mahru'm!" dedi iç yakan bir sesle. "Seni tehlikeye atacağım hiçbir yola girmem ben." Elimi alıp dövmesine bastırdığında ona doğru yaklaşmak zorunda kaldım. "Benden öte hep sen varsın." 155

Diyecek bir şey bulamadım o an. Sesinin tonlaması kadar sevgisi de iliklerime kadar işledi. Dilimin ucuna gelen sözlerden emin olamadım ama zaten fırsatım da olmadı. Telefon çalarken ekranda gördüğüm Tilki yazısıyla aynı anda bir gümleme sesi geldi ve gözlerim dehşetle büyüdü. Gürültünün geldiği yöne 141

arkaya baktığımda takla atan arabayla birlikte nefesim kesildi. Zaman yavaşladı sanki. Adrenalin kanıma işleyip, kalbimi çıkartacak derecede çarptırmaya başladı.

Araba döndü döndü ve arkasındaki arabalar iki yanına çekildiği için boş yolda son taklasıyla ters bir şekilde durdu.

"Mahru eğil! " diye bağırdı Çakır. Kulaklarımın çınladığını hissettim. Başım dönüyor, uğultular duyuyordum. O bana emir verdi fakat ben cansız bir beden gibi kaldım. Hiçbir uzvumu oynatamazken sadece arkamda ki dehşet verici görüntüye bakıyordum. Omzuma bastırdı ve "Yat!" derken tehlike çanları sesinde çınlıyordu.

Elini geri çekti ve torpidonun gözüne koyduğu çalan telefonu çekip açtı.

"Kim bu orospu çocuğu! Kim!" derken konuştuğu kişinin Tilki olduğunu biliyordum. Silahlar patlıyordu ve ben başımı kaldıramadığım için şoka girmiş bir şekilde Çakır'a bakıyordum sadece.

Tilki'nin sesini duydum. Nefesimi tuttum ve sadece ona odaklandım. "Abi keskin nişancı ve iki zırhlı araba. Yok plakaları. Süspansiyon sistemine zarar veriyor keskin nişancı." Tilki'nin de sesinde aynı öfke vardı. Ama bunun haricinde daha çok telaşlıydı.

Ama yanımda ki adam öfkeyle şekil değiştirdi sanki. Gözlerinin öfkenin ateşiyle yanışına şahit oldum. Ben korkarken o öfkeyle kükrüyordu.

"Zikzak çizin!'' Dedi kim olduğunu sorgulamayı bırakıp. Gözü sürekli olarak aynadayken ''Hepiniz zikzak çizin.'' Diye kükredi. ''Hedef aramaktan atış yapamasın. O iki arabaya geçit vermeyin sıkıştıracağız."

Son emrini verirken bana baktı ve korkum öfkesini biledi sanki. Burada oluşuma küfrettiğinden çok karşı tarafa ecel olmaya yemin ediyor gibiydi. "Dertleri neymiş, öğrenelim. Bela arıyorlarsa gerekirse belayı yağlı ilmekle boyunların geçiririz."

Öfkesi dinmeyecekti biliyorum ama öfkesinin ardında bir meydan okuma vardı. Mislince karşılık verecekti. Hem de hiç acımadan. Durdurulamayacağını biliyordum.

"Tamam abi. Biz saldırıya geçtik ama herifler araçlardan hiç çıkmıyor." Tilki'nin bir yandan başlarına talimat verişini dinledim. Silah sesleri hem telefondan hem dışarıdan geliyordu. Çakır hiçbir şey söylemedi aksine arabanın hızını arttırdı. Gözleri sürekli dikiz aynası ve yan aynalar arasında gidip geliyordu.

Araba sallanmaya başladı ve zikzaklar çizdiklerini fark ettim. Silahlar patladı ve arabalar zikzak çizerken midem bulanmaya başladığını hissettim. Elimi kulaklarıma kapatıp derin nefesler almaya çalışırken titrek soluklarım Çakır'ın dikkatinden

kaçmadı. Bunca hengâmenin içinde bile şu an tek yaptığı beni buradan hasarsız bir şekilde çıkarmaktı. "Mahru'm ben diyene kadar sakın oradan çıkma!" dediğinde kafamı sallamakla yetindim ama beni görmedi. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Eli tekrar omuza değdi. Sanki güvende olmama ihtiyacı var gibiydi. Sonra gözlerinin kısıldığını anbean izledim. "Tilki!" dedi güçlü bir sesle. "O arkadaki arabalar tuzak. Yola dikenli zincir atmışlar. Öndeki arabalar sağa kırsın!"

Çakır arabanın direksiyonun sağa doğru kırarken arkaya bakma cesaretinde bulundum ve dev gibi iki Jeep'in bizim araçlarla zikzak çizerek birbirlerini sıkıştırdıklarına şahit oldum. İki araba arkamızda ki 3 arabayla yer kapma oyunu oynuyordu.

İki taraftan da bize ait korumalar ateş açmışlardı ama hiçbiri zırhlı araca işlemiyordu. Arabaların tekerlerine çelik korumalıklar takıldığını gördüm o an. Her şeyi düşünmüşlerdi her şeyi!

"Çakır!" dedim korkuyla. "Bir şey yapacaklar bunlar. Kim bunlar?"

Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Öfkesinden tüm yüzü kaskatıydı. Bana baktı korkumu gördü ve o an aslında onu tutan tek şeyin ben olduğumu fark ettim.

"Eğil Mahru'm. Çıkma oradan." dedi.

Tilki'nin sesini duydum sonra "Abi hızlarını yavaşlattılar. Bunların bir planları var kesin." derken Çakır'ın belinden silahını çıkarışını izledim.

"Geri çekilecekler.'' Dedi kendinden emin bir sesle. ''Bırakın gitsinler. Peşlerine iki araba takılın ve kovalayın ama burada değil."

Sebebi bendim bunun biliyorum. Zafiyeti de bendim. Şu an bu yoldan dönüyorsa, geri çekilmelerine izin verip, peşinden gitmiyorsa bunun tek sebebi bendim.

Yanımızdan hızla geçen arabaların seslerini işitirken kulaklarımla birlikte gözlerimi de kapadım. O kadar hızlı gidiyorduk ki nereye gittiğimizi dahi bilmiyordum ama birazdan kusacaktım. Midem ağzıma kadar geliyor, karnımda garip bir his peydah oluyordu. Buz kesmiş ellerim nasıl oluyordu da terliyordu hiçbir fikrim yoktu. Başımı dizlerimin arasına gömdüğümde titrek dizlerim beni taşımakta zorlanıyordu. Sadece titriyordum. Kollarım titriyordu, bacaklarım ve tüm kemiklerim. Sonra bir el hissettim saçlarımın arasında. Sıcacık, kendinden emin, tüm korkularımı yok edecek bir el. Saçlarımı yavaşça okşadı. ''Tamam...'' dedi düz tutmaya çalıştığı sesiyle. Sorun yokmuşçasına davranmaya çalışıyordu böyle bir anda bile. Kandırmaya çalışıyordu ama istesem de kanamıyordum. Hâlbuki tam şu anda en çok bu söylediğine inanmak istemiştim.

''Şimdi eve gidiyoruz tamam mı?'' 3

Sesler kesilmişti. Ama Çakır elini saçlarımdan çektikten birkaç saniye sonra aynı öfkeyle ''Esat...'' dedi. ''Şura'yı al her neredeysen eve geç. Korumaların sayısını arttır. Evden de tek bir Allah'ın kulu burnunun ucunu çıkarmayacak.''

Esat ne dedi onu duyamıyordum ama çok kısa bir aralıkla ''Sikerim lan sizin tribinizi...'' diye kükredi. ''Yolda pusu kurmuşlar. Mahru yanımda amına koyayım...'' Dedi kabullenemiyormuş gibi. ''Mahru yanımdayken götün biri pusu kurmuş lan.'' 92

Kimdi bunu yapan hiçbir fikrim yoktu ama Çakır'ın bulduğu ilk anda tanımama dahi fırsat vermeden bilinmezliğe uğurlayacağı gaddarca çıkan ses tonundan belliydi. 3

''Peşinde 2 araç var ama bir bok çıkacağını sanmıyorum.'' Dedi daha da öfkelenerek. ''Şehir yoluna geçiş yaptım...'' dediğinde gözlerimi usulca açtım. ''Eve geliyorum. Geçin sizde.'' Dedi emir vererek.

Kastığım bedenim normal yolda olduğumuzu fark ettiğimde istemsizce gevşedi ve ağlamalı halim daha da belirginleşip titremelerim şiddetini arttırdı. Bunu şu an için Çakır'a belli etmek istemedim zira şu an tek dayanağı bendim fakat ilk kez karşılaştığım bu durum karşısında dik durmak oldukça güçtü.

Çenem istemsizce titriyor, dudaklarımı dahi aralayamıyordum. Arkaya doğru baktığımda gördüğüm başka onların arabasına benzer siyah arabayı görünce artık dayanamayarak korkuyla ağlamaya başladım. Gözlerimi aracın üstünden tek bir an bile çekemezken Çakır baktığım noktaya baktı ve tek eli hızlı kullandığı arabanın hâkimiyetini ustaca sağladı. Diğer eli yüzümü kavrayıp gözyaşlarımı temizlerken ''Bizden o yavrum...'' dedi gözlerimin içine bakarak. Sıklıkla yol ve benim üzerimde dönen bakışlarıyla güven verir gibi en derinlerime bakıyordu. ''Eve kadar eşlik edecek bize...'' dedi tekrar avcunda biriken yaşları tenime yayarak. ''Sorun yok geçti.'' Dedi ama ben idrak etmekte güçlük çekiyordum.

Ardından böyle olmayacağını anlayıp dörtlüleri yaktığında yolun kenarında durdu. Bizimle birlikte arkada ki araçta biraz mesafe bırakarak durmuştu.

Durduğu gibi hiç vakit kaybetmeden beni kollarının arasına alırken başımı göğsüne yasladı ve birkaç ufak öpücüğü alnıma bıraktı. Kollarım, başım neredeyse tüm bedenimi göğsüne gömmek ister gibi ona sığınırken dudakları alnımla buluştu ve ''Mahru'm...'' dedi af diler gibi içten bir sesle. ''Özür dilerim. Özür dilerim güzelim...'' diye tekrarladı defalarca. ''Buna şahit olduğun için özür dilerim.''

Cevap veremiyordum. Sadece titriyordum. Ellerimin soğukluğu

hala geçmemişti. Ateş gibi olan bedeninde ısındığımı hissettiğim anda ''Eve...'' dedim sadece. ''Eve gidelim.''

Bu olayı nasıl atlatabilecektim hiçbir fikrim yoktu. Sadece şu pozisyonda, güvenli bir yerde onunla birlikte mümkünse sonsuza kadar kalmak istiyordum. 1

''Tamam...'' diye onayladı beni. ''Sen nereye dersen...''

Ama öyle olmadı. Arka arabadan çıkan adamla birlikte beni saran kolları gevşerken ''İki dakika bekle...'' dedi sadece. ''Çıkma arabadan iki dakika bekle. Ben hemen geliyorum. Sonra eve gideceğiz güzelim.'' 12

Beni bırakmasıyla birlikte saniyesinde aynı soğukluk ve titreme sardı vücudumu. Ağlamayı bırakmıştım ama elim kendi omzumu, onun bıraktığı yerleri sıvazlamaktan geri durmuyordu. Hala yatışamamıştım ve onun yokluğunda kendi kendime derman olmak için çabalıyordum.

Gözlerim hemen kapının girişinde ki iki adamdaydı. Hiçbir şey duyamıyordum ama Çakır'ın atamadığı öfkesinden sebep hararetli bir şekilde konuşup, emirler verdiğini görebiliyordum.

Aklıma gelen, takla atan arabayla birlikte dayanamayarak kapıyı araladım. Temiz hava o kadar iyi geldi ki yüzüme çarpmasıyla birlikte bir miktar kendime geldim. Titreyen dizlerim ayakta

durmamı zorlaştırsa da kapıya tutunarak indim. Arabanın kapısını açtığımı anladıkları anda iki adamın bakışları da beni buldu. ''Mahru arabaya!'' dedi Çakır tok bir sesle.

Zaten beklemediği anda karşılaştığı saldırı karşısında öfkesini atamamışken haklı olarak şu dakikadan sonrasını kontrol altına almak istiyordu. Ama merakıma, korkuma gem vuramadım. ''Takla atan arabadakiler...'' dediğimde ikisinin de bakışları bendeydi. Arkasında ki adamın çekingen duruşu dikkatimden kaçamamıştı. ''Bir şey oldu mu onlara?''

Sorum Çakır'a değil adamaydı. Duraksadı, bir cevap arar gibi Çakır'a baktı. Gözleriyle bir konuda anlaşma sağlamışlar gibi bana döndüğünde ''Yaralılar.'' Dedi sadece. 3

Çakır daha fazlasını sorgulamama izin vermeden ''Öğrendiğine göre arabaya geçebilirsin artık.'' Dedi daha fazla itiraz kabul etmez gibi.

Ama bu kadarla sınırlı değildi endişem. ''Az önce silahlar çıktı farkında mısın?'' diye sordum. ''Polis, haberler...''

Endişemi anlamış olacak ki ''Polis olay yerinde.'' Dedi sert çehresinde ki emin duruşuyla. Sonra karşısında ki adama dönüp delici bakışlarını üzerine sabitledi. ''Olay takla attıdan ibaret. Kurşun murşun yok...'' Sanırım gazetelere böyle yansıtılacaktı. Ardından düşüncemi doğrulayan başka bir cümle kurdu. ''Haber 17

kuşlarına haber uçurun..." dedi asi bir tavırla emir vererek. "Uçmasınlar."

17

...

Eve gelene kadar yol boyunca kaç kez durduk ve kaç kez kustum sayamamıştım bile. Yaşadığım şok karşısında midem alt üst duruma gelmiş, başım gözlerimi açamayacağım şekilde zonkluyordu. Konağın kapıları ardına kadar açıldığında koruma sayıları fazlaca artmıştı. Bahçede dahi adam yığınından başka kimse yoktu.

12

Tam konağın kapısında durduğumuzda "Evdekilere bundan bahsetmiyoruz güzelim tamam mı?" diye sordu tekrar. Yolda gelirken elli kere tembihlemişti halbuki.

Başımı salladım. Zaten neyi, nasıl anlatacaktım ki. Onları da panikletmekten öte gitmezdi bu durum. Benim için endişelenmeyecekleri zaten aşikarken kendi canlarının korkusuna düşmelerini de istemedim. Çakır zaten herkesin üzerine tek tek titreyerek yolda gelirken fazlaca önlem almıştı.

Erkeklerin hepsi bahçedeyken bizi görür görmez oldukları yerden ayaklanıp hareketlendiler. Biz iner inmez Çakır sertçe kapıyı vurdu. Gitmedim, bekledim. Biraz daha temiz havaya ihtiyacım vardı ve açıkçası ne olduğunu, kim olduklarını merak ediyordum. Çakır bana eve gir dercesine baktığında da "Hava

1

alayım biraz..'' dedim itiraz etmedi. 1

Yanımda yaşandığı içinde yanımda konuşmaktan çekinmediler. Aramızda ki mesafeye rağmen duyabiliyordum.

''Kasap mı dersin?'' diye sordu Esat direkt olarak Çakır'a bakarak. ''Selma bize geldi diye...'' duraksadı eli sıkıntıyla yüzünü sıvazlıyor, sanki o yaşamış gibi yüzü sapsarı duruyordu. ''Benim namusum meselesi yapacak bir adam o.''

''Kim olduğunu bilmiyorum...'' dedi Çakır ses telleri dahi cehennem ateşi gibi yanarken. ''Ama bugün yaptığıyla kendi mezarını kendi kazdı. Gerekçesi ne olursa olsun karım yanımdayken bana pusu kurmaya cürret edebiliyorsa benim nezdimde bu yaptığının affı yok.'' 80

''Bizi indirmeye yönelik değildi...'' dedi Tilki ciddiyetle. ''Tek bir arabadan sonrasında atış bile yapmadılar. Biri uyarı çekti, siktir oldu gitti.''

''Harbi çekti ama...'' dedi Turan gıpta edercesine. Bu Çakır'ın öfkesine öfke katmaktan öte gitmiyordu. Daha fazla bileniyor ve bir şey yapamadıkça kasılan çehresinde ki damarlarda bu öfke toplanıyordu. Gördüğüm mavi damarlardan anladığım kadarıyla onun da baş ağrısı bir hayli fazlaydı.

''Kimseyle bir sorunumuz yoktu...'' dedi Esat aklında ki tüm 21

isimleri zihninde tarayarak. ''Bunu kim yapabilir...'' Gözleri daldığı noktada düşündü durdu. ''Kasaptan başka kimse aklıma gelmiyor.''

Çakır hepsini tek tek dikkatle dinliyordu ama sanırım Kasap denilen adamın olduğuna ikna olamıyordu. Aklında biri ya da birileri var gibi mavilerinden şüphe geçerken alt dudağını dişleri arasında ezdi. Hatta birazcık tanıdıysam kasap olması için dua edecek boyutlarda bir endişe haliydi bu.

Esat konuşmaya devam ederken o bunları duymuyor gibi sadece önüne bakıp kendi kafasında bir şeyleri ölçüp, biçti. Bir noktada odaklanmış ve başka bir şeyi idrak edemiyor gibiydi. Onu oradan çeken ise kapı girişinde ki adam oldu. ''Abi...'' dedi güçlü bir sesle. Başı arkasında ki arabaları gösterirken bunların o adamların peşine taktığı iki araba olduğunu fark ettim. Elleri boş gelmişlerdi sanırım. Çakır oraya doğru giderken olay yerinde olan diğerleri de gitti ve biz Esat ile yan yana kaldık.

Eli yüzünde olduğu yerde volta atarken sıkıntılı soluklarını işitebiliyordum. İkimizden başkası olmadığı için mecburen benimle göz teması kurdu. O an düşüncelerine yenisi eklenmiş gibi geldi.

Yüzünde bir vicdan azabı bir de öfke vardı. Hangisi bana aitti bilmiyordum. Benim için endişelendiğini düşünüp bir adım atacaktım ki ''Adam benim yüzümden canından olacaktı belki

de..'' dediğinde duraksadım. Attığım adımı geçtim bir iki milim geri gittim bunu bile fark etmedi. ''Geldiğinden beri benim için koşturup duruyor. Kasapsa bunu yapan, durmaz. Bir kereyle kalmaz. Çakır'da geçit vermez bu durum sürer gider. Benim meselem...'' dedi Esat mahcubiyetle kabullenirken. ''Benim meselemi kendine dert bilip çırpınıp dururken ben...'' Kendine suçlarken bir yandan beni de buna ortak ediyordu. ''Ben ondan bir şeyler saklıyorum.''

Daha az önce atlatamadığım şokun üzerine bir de bunları duyunca güçten düşmem an meselesiydi. Zemin tekrar ayaklarım altından kaymaya başladı. Arkamı kontrol ederek Esat'a döndüm. ''Bu konuyu kapattık.'' Diye direttim ama o hiçte kapatmış gibi değildi.

"Seni severim Mahru." Kelimelerinde hiçbir samimiyetsizlik barındırmıyordu lakin kullandığı ton, bu sevginin boyutunun bu konuda benim tarafımda olmayacak kadar az olduğunun göstergesiydi. Çakır'ın tarafı elbette ki onda daha ağır basıyordu ve bu uğurda bana olan o sevgisinin esamesi bile okunmazdı.

"Çakır benim için bu kadar çabalarken ben ondan bir şeyler saklamak istemiyorum."

Duyduğu vicdan azabı benim hislerimi göz ardı ediyordu bu da beni istemsizce öfkelendiriyordu. Bizim aramızda ki özel bu muhabbete dâhil olmaktan hiçbir çekince duymazken

"kaldı ki..." diye vurgulayarak sürdürdü konuşmasını. "Ben kendimi bildim bileli Çakır'dan hiçbir şeyi saklamadım. Bizim onunla kardeşlik ilişkimiz ne olursa olsun doğruyu söylemek üzerine kurulu. İlk kez böyle bir şey yapıyorum. O dönem seni anlamıştım ama şimdi..." duraksadı. "Yokluğunda seni bana emanet etmişken şimdi bildiğimi saklamak bana ağır geliyor. Bunca şeyin üzerine ağır geliyor. Bilmek hakkı." 14

"Bu benim özelim." Dedim üzerine basa basa. Sesimin tokluğuna rağmen acizliğim, yalvarırcasına bakarken titreyen göz bebeklerimden belli oluyordu. Ama o bunu önemsemiyordu. Önemsese de kendi vicdanı olayların üzerine ağır basıyordu beni görmezden geliyordu.

"Özelinse kendin anlat o zaman Mahru." Dedi geri adım atmayacağını belirtircesine. Sonra sert çıktığını anlayıp bir miktar yumuşattı sesini. "Senin içinde kolay değildir muhakkak." Dedi ama beni anladığını hiç sanmıyordum. Yıllar sonra konusunu dahi açmak beni cayır cayır yakarken başımı istemsizce iki yana salladım. Kimse Çakır'ın ne hissedeceğini düşünmüyordu. Herkes bencildi. Herkes kendi çıkarlarına göre hareket ediyordu. "Bu bebek mevzusunu Çakır öyle ya da böyle öğrenecek. Benden değil senden duyması daha doğru olur."

Bir dönüşü yoktu farkındaydım ve bu yüreğimin korkuyla çırpınmasına sebebiyet verdi. "Esat beni anlamak istemiyor musun?" Nefes nefese başladığım konuşma Çakır'ın "Mahru."

Diyen tok sesiyle kesildi. Sesi yangın yeri olan yüreğime fırtına etkisi yarattı. Lakin bu yangını söndürmek yerine tüm bedenime yaymaktan öte gidemedi. Şimdi baştan aşağıya yangın yeriydim ve o daha da harlayarak "Ne bebeği?" Diye sordu.

İşte şimdi gerçekten bayılmak üzere olduğumu hissettim.
Bu kadar büyük iki olayı aynı anda kaldırabilecek durumda değildim. Ne açıklama yapacağımı dahi düşünmemişken Çakır sabırsız ifadesini üzerimde gezdirdi. Alnında bir kavis oluşturan çatık kaşları daha da gerilmeme sebep olurken Esat ile göz göze geldim. Yüzünde mimik bile oynamadan bana bakıyordu. Benden duysun istiyordu. Benim anlatmama bekliyordu.

''Ulan çıldırtmayın beni...'' diye kükrediğinde olduğum yerde irkildim. ''Ne bebeği?'' dedi tekrar burnundan solurken.

Gözleri dönmüş bir şekilde bana bakarken daha yeni beni terk etmiş titreme hali tekrar esir aldı ve benim kaçmaktan başka bir seçenek aklıma gelmedi. Hiçbir şey demeden arkamı dönüp konağa doğru giderken ayaklarımın beni nasıl taşıdığına hayret ediyordum. Sanırım son gücümü de burada kullanıyordum. Konağın kapısını açıp içeri girdiğimde gördüğüm tek şey merdivenlerdi ve odaya çıkmak üzerineydi tüm amacım. O yüzden etrafa hiç bakınmadım bile.

Çakır arkamdan ''Mahru...'' diye bağırıp gelirken titremelerim şiddetini arttırdı. Bir cevap alana kadar beni bırakmayacaktı

biliyorum. Nefes almaya çalıştım ve her bir adımımda birazdan yapacağımız konuşma için en doğru seçeneği aradım.

Odanın kapısını güçlükle açtığımda benim tam tersim büyük bir güçle çarpıp kapattı. Kolumdan tutup beni yüzüne bakacak şekilde ters çevirirken ''Bu bebek mevzusu ne?'' diye sordu sanki sabrının son demlerindeymiş gibi.

Biraz daha susmam demek onu iyice şüpheye düşürmek demekti. Düz tutmaya çalıştığım sesimle ''Önemli bir şey değil...'' dedim ama inanmadığını belli eden bakışlarını üzerimde tuttu. Onu tatmin edecek bir cevap alana kadar durmayacaktı. 6

''Söylemiyor musun?'' dedi cebinden telefonu çıkarak. ''Ben kendim öğrenirim o zaman.''

Kimi arayacaktı hiçbir fikrim yoktu ama panikle telefonu tutan eline sarıldım ve ''Benim rahmimde bir sorun var...'' dedim. 118

Benden farklı bir cevap alınca duraksadı, telefon avcunda kaldı ama muhatap olarak beni karşısına aldı. Bu da işime geldi.

''Ne sorunu?'' diye sordu kaşlarını çatarak.

''Sen...'' dedim bildiğim onca kelime içinden doğruları seçmeye çalışarak. ''Sen içeri girdikten sonra ben bir kadın doğumcuyla görüşmüştüm. Muayene sırasında rahmimin T şeklinde 146

olduğunu ve bunun hamileliğe engel olduğundan bahsetti. Sen de..." gözlerimi Çakır'dan kaçırıp oldukça normal bir konuşma yapmaya çalışıyordum. Gözlerine bakıp konuşabilmem pek mümkün değildi. Anında buz kesen ellerimi fark etmiş olmalıydı zira onunkiler yangın yeri gibiydi. Ne o beni yakabildi ne ben onu söndürebildim. "Esat'ı peşime diktiğin için o dönemde haberi varmış gittiğimden. Sana söylemediği için vicdan azabı duyuyordu."

146

Son kelimemi söyleyip yüzüne inanmış olsun ümidiyle baktım ama pekte öyle durmuyordu. Başını iki yana sallarken "Esat'ın sakladığı bu değil..." dedi inanmadığını belirtircesine. "Bunun için vicdan yapmaz."

27

Olduğum yerde kaldım. Onu ikna etmek o kadar kolay değildi. Hiç olmamıştı. Bu konuda hiç olmazdı. Konuyu daha dramatize edip "Benim çocuğumun olmama ihtimali vicdan yaptırmaz öyle mi?" diye sordum hayal kırıklığıyla. "Seni üzeceğini düşünmez çünkü."

Yüzünü anlamsız bir şekilde buruştururken "konuyu saçma bir şekilde saptırıyorsun..." dedi bu hamlemi de bertaraf ederek. "Bu söylediklerine inanmıyorum..."

Elim ayağıma dolaşmışken bayılacaktım ve şu an bayılmak ciddi anlamda işime gelirdi. Lakin dirayetli bedenimin bana eziyet etmek için ayakta duracağı tutmuştu. Sadece titriyordum.

Saliseler bile dakika gibiydi. ''İnanmıyorsun öyle mi?'' dedim çantama doğru ilerleyerek. Aklıma maildeki sonuçlar geldi ve onun merakla arkamda bıraktığım bakışları eşliğinde titreyerek telefonumu çıkardım. Maillerime girip doktordan aldığım sonuç belgesini açarken ''Al bak...'' dedim telefonu uzatarak. Hiç duraksamadan telefonu aldı ve incelemeye başladı. Tarih... Tarih kısmı hiç aklıma gelmemişti. Oraya bakarsa nasıl toparlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun paniğiyle elinden çekerken ''İnandın mı şimdi?'' diye bağırdım üste çıkmak ister gibi.

Yüzünde hiçte inanmış gibi bir ifade yoktu. Oldukça sert bir hali vardı. Üstelik daha yeni bir şoku üzerimden atamamıştım. Biliyordu. Buna rağmen üzerime gelmekten çekinmiyordu. 1

''Neden?'' dedi daha da irdeleyerek. Aramızda ki mesafe uçurum hissi yarattı. Kelimeleri bile o kadar soğuktu ki. ''Ben seni hiç kadın doğuma giderken görmedim bu zamana kadar. Neden gitme ihtiyacı hissettin?'' 26

Her sorusunda başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken duraksadığım her saniye onun şüphelerini doğruluyor gibiydi. ''Senden sonra dengem bozuldu...'' diye bağırdım fire vermemeye çalışarak. ''Her şey alt üst oldu. Gitmek zorunda kaldım.'' 1

Hala inandığına dair bir izlenim yoktu yüzünde. Benim

inandırabileceğim başka bir şeyim de kalmamıştı. Ne diyebilirdim daha bilmiyordum.

''Telefonu ver.'' Diyerek elini uzattığında o anda gözlerim dehşetle büyüdü. En ince ayrıntısına kadar inceleyecekti. Bulunduğumuz daracık alanda kapana kısılmış hissediyordum kendimi. Telefonu vermesem o bu sonuçlara zaten çok rahat bir şekilde erişecekti. 4

Tam o anda benden yana bir şey oldu. Kapı çaldı ve Pınar ''Abi...'' dedi tedirginlikle. O an içimden şükredip bildiğim tüm duaları okumaya başladım. 10

''Sonra...'' dedi Çakır gözlerini üstümden çekmeden.

Tam tekrar bir kasvet sarıyordu ki her yanımı ''Selma ablanın babası Osman Bey geldi.'' Dedi Pınar. 54

İşte bu kurtulmam için çok geçerli bir sebepti. Çakır birkaç saniye durdu, baktı, baktı, baktı. Önceliğini belirlemeye çalıştı. Ardından şüpheci bakışlarını üzerimden çekmekte zorlansa da havada olan elini indirdi ve hızla arkasını dönüp odadan çıktı. Gözlerim baygınlıkla geri kayarken derin bir soluk verdim. 8

Birkaç kez kendime gelmek ister gibi soluklandım durdum. Kalbimin düzene girmeye başlayan ritmine rağmen ellerim ter içindeydi. Buz gibi tenimde hiçbir şey değişmemişti. Çakır bu konuyu kapatana kadar da geçeceğini sanmıyordum. Çok

geçmeden ben de Çakır'ın peşinden çıktığımda o merdivenlerin sonundayken ben başındaydım, onu görebiliyordum.

''Çakır Seyhanlı...'' dedi iri yarı göbekli bir adam. Yüzünden bile adamın tekin bir tip olmadığı belli oluyordu. ''Gönül isterdi ki geçmiş olsun için çalalım kapınızı.''

Çakır aralarında ki mesafeyi kapatırken ''Geldi, geçti...'' dedi tok bir sesle. ''Yine gelir yine geçer...'' Bu yaptıkları işin getirisinden kaynaklıydı. "Bizde sizi ziyarete geliyorduk ama yolda ufak bir kaza atlattık.''

Merdivenlerin sonuna vardığımda Mihriban kaşları çatılı bir halde ''Ne kazası?'' diye sordu. Fakat benim cevap verecek halim yoktu. Başımı geçiştirir gibi salladım. Ev ahalisinin bir kısmı kapının girişine sıralanmışken muhtemelen bir kısmı da içerideydi. Selma'yı göremedim.

''Duydum...'' dedi adam. Haberler tez yayılıyordu demek. ''Bana geldiğin yolda böyle bir şey yaşaman emin ol senin kadar beni de üzüp, öfkelendirdi. Baktırdınız mı kimmiş, neymiş? Bizim çocuklara söyleyeyim...'' dediğinde eli dışarısını gösteriyordu ki ''Biz aramızda ki diğer meseleyi halledelim kafi...'' dedi Çakır uzattığı yardım elini reddederek. ''Ben hallediyorum kalanını. İhtiyaç olursa kapınızı çalarız.''

Sanırım hiçbir anlamda bir bağ bırakmak istemiyordu arasında

ama direkt olarak terslemenin de meydan okuma olacağını düşünüyordu. Tatlı dille gayet güzel bir şekilde reddetmişti.

''Geçelim içeri..'' dedi Çakır eliyle salonu işaret ederek. ''Kızlar bir kahve yapsın.''

Biz Çakır ile birlikte gitmiştik ama o tek başına adamlarıyla gelmişti. Gerçi sorun çıkaracak gibi durmuyordu. Konuşma tarzı da öyle değildi.

Adam içeri girdikten sonra Çakır da girecekti ki girmeden önce kısa bir an göz göze geldik. Mimiklerini bile oynatmadı, bıraktığım yüz ifadesiyle kaldı ve içeri girdi. Bizde onların peşinden girdik.

Esat ve Şura yan yana oturuyordu. Şura kimsenin yüzüne bakmıyor, dik bir tavırla karşısına bakıyordu sadece. Adam tekli koltuğa oturduğunda Çakır oturmam için sadece benim görebileceğim bir baş hareketiyle yanını gösterdi.

Öyle yaptım. Çakır'ın yanına oturdum. Arkasına yaslanıp kolunu koltuğun kenarına dayadı ve dirseğinden kırarak sakallarıyla oynamaya başladı. Sessizlik hâkimken ''Evlenmişsin öyle duyduk...'' dedi adam. Bunun da şokunu yaşadım. Yani böyle bir şeyi nereden haber almıştı. Sonra konakta onca insanın içinde haykırdığı geldi aklıma. Mutlaka dedikodular yayılıp durmuştu çalışanlar tarafından. Eminim ki resmi nikâhı olanlar bile bizim

kadar evliyiz muhabbeti yapmıyor, karım kelimesini bu kadar kullanmıyorlardı. ''Düğün yaptığını duymadık. Hayırlı olsun.'' Dedi.

Çakır başıyla onay verdikten sonra ''Düğün için vakit olamadı henüz. Yaptığımızda haberiniz olur muhakkak.'' Dedi. Bundan benim bile haberim yokken Çakır kendince planlamıştı sanırım her şeyi. Gerçi adama verecek başka ne cevabı olabilirdi. Aramızda ki bu olayı nasıl açıklayacaktı. Geçiştirir gibi cevaplamıştı işte.

''Olur tabii olur...'' dediğinde Pınar kahveleri ikram etti ve adam bir yudum aldıktan sonra ''Belki toplu yaparsınız düğünü. Selma'da kaçtı madem çok bekletilmez...'' dedi kaşlarını çatarak.

Sessiz sakin ama zor duran Şura bir anda yerinde doğrularak ''Gerçekten bunu söylerken hiç mi utanmıyorsunuz?'' diye çıkıştı. ''Kızınız evlenecek bir adama kaçtı ve sizde gelin düğün yapın diyorsunuz. Bu nasıl bir midesizlik?'' Diye yüzünü buruştururken adamın suratı şişti ve Çakır'ı kendine muhatap aldı. Şura'ya cevap dahi vermedi. Selma sanırım babasına çekmişti.

''Abi o iş öyle olmayacak...'' dedi Çakır yerinde doğrulurken. Kapıya doğru bakıp ''Selma'yı da çağırın buraya konuşalım...'' dediğinde kapıda bir hareketlilik oldu ve tekrar adama döndü.

''Esat'ın hafta sonu düğünü var. Ayrıca abi...'' derken biraz daha öne doğru çıktı ve gayet samimi bir dille ikna etmeye çalıştı. ''Kızın rızası olmadan birine vermek ne demek? Adam kasap gibi bir adamken üstelik... Kız kendine bir çıkar yol bulamayınca bize sığınmış biz de yardım ettik, konağımızda misafir ettik. Olay bundan ibaret... Kimsenin kimseye kaçtığı da yok, zorla yapılacak bir düğünde yok. Sen adamlığına yakıştırıp...'' derken özellikle vurguladı. ''Dersen ki benim evimden çıktı, bir daha geri istemem ben kardeşim bilip sahip çıkarım. Ama karşılıklı rıza olmadan kimseyi kimseyle evlendirmem.''

Adam böyle bir cevap beklemiyor olsa gerek suratı kırmızıya dönerken ''Ben kızımı kardeşi olmayan yere kardeş diye bırakmam. Kapatma mı desinler? Üstelik kaç tane insan görmüş Selma'yı buraya girerken...'' Dedi homurdanarak. ''Ben millete ne diyeceğim? Ne açıklama yapacağım. Evlendireceğiz derken karşı tarafa rezil rüsva olduk zaten. Bir de ikinci kaçtığı yerden kızı alırsak adımız ne diye çıkar?''

Yüksele yüksele söylediği şeylerden sonra ''Ne olacak peki abi?'' diye sordu Çakır arkasına yaslanarak. ''Ben Esat ile evlenmesine izin vermeyeceğim bu kesin olan. Sen de böyle olmaz diyorsun. Ver hükmünü o zaman...'' dedi meydan okur gibi. ''Bizde dostumuzu hasmımızı bilelim bu saatten sonra.''

Çakır'ın geri adım atmayacağını anladığında sıkıntılı solukları

odanın içinde duyulacak kadar arttı. Etrafa bakınırken Selma'nın sesleri yankılandı sessizlikte. ''Ben gitmem, ben o adamla evlenmem...'' derken Turan'ın koluna yapışmış medet dilenir gibiydi.

Turan ise koluna yapışmış kızı uzaklaştırmaya çalışırken adam bir anda dikildi ve ''Bu...'' dedi Turan'ı göstererek. ''Ben bunu hep senin dibinde görüyorum. Normal bir koruma değil bu adam. Senin canın ciğerin belli... Bu alsın o zaman...'' dedi heyecanla. ''Esat madem evleniyor, e sen de evlisin. Bu çocuk alsın Selma'yı kapansın bu mevzu.''

Herkesin gözleri sanırım aynı anda büyürken ''Ne!'' dedi Turan kaşlarını çatarak. Kolunu tutan kızı saniyesinde iterken ''Duydun delikanlı.'' Dedi adam. ''Evlen Selma ile hasımlık muhabbeti kapansın burada.''

''Olmaz.'' Diye yine karşı çıkmıştı ki Çakır ''Bu niye olmuyor?'' diye sordu adam iyice delirerek. Sanırım düşmanlık için yer kolluyor olarak görüyordu Çakır'ın karşı çıkmalarını. Onun kendi nezdinde uzlaşma sağlamak isteyen taraf kendisiyken Çakır her şeye karşı çıkıyor gibi gözüküyordu. O kadar geri kafalı bir adamdı ki Çakır'ın rızasız olmaz söylemlerini hala anlayamamıştı.

''Olmaz çünkü...'' dedi Turan Çakır'dan önce söze girerek. Herkesin bakışlar Turan'ın üzerindeyken parmağında alyans

''Duydun delikanlı.'' Dedi adam. ''Evlen Selma ile hasımlık muhabbeti kapansın burada.''

17

''Olmaz.'' Diye yine karşı çıkmıştı ki Çakır ''Bu niye olmuyor?'' diye sordu adam iyice delirerek. Sanırım düşmanlık için yer kolluyor olarak görüyordu Çakır'ın karşı çıkmalarını. Onun kendi nezdinde uzlaşma sağlamak isteyen taraf kendisiyken Çakır her şeye karşı çıkıyor gibi gözüküyordu. O kadar geri kafalı bir adamdı ki Çakır'ın rızasız olmaz söylemlerini hala anlayamamıştı.

9

''Olmaz çünkü...'' dedi Turan Çakır'dan önce söze girerek. Herkesin bakışlar Turan'ın üzerindeyken parmağında alyans olan eliyle Mihriban'ı işaret etti. Tek bir tedirginlik, şüphe dahi duymadan ''Ben nişanlıyım.'' Diye ilan etti.

984

Bölüm Sonu

...

Bu bölüm Canım _Mehsa_ kuşuma ithafen. Bal kızım. ❤️❤️

17

Oy vermediysek verelim mi? ❤️

Yeni bölüme kadar hoşçaklın. ❤️

53

7.Bölüm

118 Bin ★ 7,69 Bin 16,6 Bin

Turan'ın sözlerinin ardından sadece Mihriban değil, hepimiz şaşırıp kalmıştık. Her ne kadar Turan'ın kendisini kurtarmak için böyle bir şey söylediğini bilsekte nişanlım olarak gösterdiği kişinin Mihriban olacağını beklemiyorduk.

137

''Pardon...'' dedi Mihriban bir anda lafa girerek. Gözleri kısılmış, içerisinde bulunduğu durumu alayla karışık bir öfkeyle karşılamıştı. ''Nişanlı mıyız? Arkadaş çok şakacıdır...'' dedi Selma'nın babasına dönüp öfkeyle gülümseyerek. ''Evet, kendisi nişanlı fakat benimle değil.''

152

Mihriban'ın reddetmesine karşı Turan hala aynı tavrını sürdürerek hepimizi bulunduğumuz şaşkınlık halinde tutmaya kararlı gibiydi. ''Kendisi şu aralar biraz tavırlı bana...'' dedi Selma'nın babasına dönerek. Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme hâkimken konuşmaya devam etti. ''Bilirsin...'' dedi erkeksi bir baş hareketiyle. ''Kadın milleti kıskançlık krizlerinde silip atıyor, sanki kırk yıllık yabancıymışız gibi davranıyor.'' Gözlerinin odağı anında Mihriban'ı buldu. ''Bizzat kendisiyle nişanlıyız. Kendisi de bana sırılsıklam aşıktır. Ondan zaten bu tavrı, nazı niyazı...''

265

127

Mihriban her bir kelimesinde tokat yemiş gibi sarsılıyor ama hiçbir uzvunu oynatamıyordu. Turan sanki gerçekten nişanlısıymış gibi gözlerinin içine gülerek bakarken kurduğu oyuna kendisini çoktan inandırmış gibi duruyordu. Mihriban ise duyduklarını idrak edememiş olsa gerek o gözleri boş ifadelerle karşılıyordu. Birbirine karışan ama bir türlü aynı hislerle kavuşamayan bakışlar adamın tok sesiyle birbirinden ayrıldı. 9

Adamın kafası karışmış gibi ''Ben anlamadım...'' dedi duraksayarak. ''Şimdi kimse boşta değil mi?''
Çakır, bizim büyüttüğümüz sessizliği önce sert solukları ardından tok sözleri ile dağıttı. 212

"Abi!" Diye söze girdiğinde karşısındaki adamın, kızını başına sarmak için yeni bir damat adayı arayan gözlerini ona çevirmesini ister bir uyarı barındırıyordu sesi. 2

Karşı taraf bu uyarıyla birlikte bakışlarını Çakır'a çevirdiğinde, bakışlarında kendini belli eden bir dik başlılık vardı. Bu Çakır'ı daha da öfkelendirirken ağzının içinde yuvarladığı küfürlerle boynunu hafifçe gerdi. Öfkesini en aza indirebilmek için elimi dizine koydum ve başımı ona çevirerek ''Sakin ol...'' diye mırıldandım ikimizin duyacağı bir tonda. 19

Uyarımı dikkate almış olacak ki sesinin tonunu daha düz tutarak "Senin niyetin belli," dedi, bir elini gerginlikle pantolonun 42

sert kumaşına sürterek. "Sen Selma'yı gözden çıkarmışsın. Senin namus anlayışında kızını istemediği bir adamla zorla evlendirmek doğru..." Adamın yüzü, duyduğu sözlerle birlikte önce gerilip sonra kızarmaya başladı. "Senin namus anlayışında," diye devam eden Çakır, ortamın her an biraz daha gerilmesine neden oluyor ama bunu zerre umursamıyordu. "Evden kaçan kızını zorla birisine yamamak var, anladık." Kendi sözlerini tasdikler gibi başını olumlu anlamda sallayıp devam etti. "Bunun sebebinin de yeni gireceğin iş olduğunu biliyorum ben..." Duraksadı. İkisinin arasında bizim anlayamadığımız gözleriyle konuştukları oldukça karanlık bir bağ vardı. "Eyvallah abi," dedi ardından.

"Ben sana gerekli her şeyi temin edeceğim. Her anlamda..." diye vurgularcasına başını salladı. "Sen de Selma'yı alıp evine gideceksin. Biz de burada kızını misafir etmiş olacağız. Bu konuda burada kapanıp gidecek."

"Ama..." dedi adam derin bir soluk alarak. Ağzından çıkmayan kelimeler dilinde döndü durdu.

Çakır ne söyleyeceğini bilir gibi "Abi ikinci kez bu teklifi yapmam!" dedi. Tehdit edercesine olan sözleriyle adamın gözleri irileşti. Ses tonunda onu küçümseyen aynı zamanda da sıkılgan bir tavır vardı. "İlgilenmem gereken daha önemli konular var. Söyleyeceğimi de söyledim. Ya sen sunduğum bu teklifi kabul eder buradan gidersin dost kalırız ya da..."

Çakır devam etmedi konuşmasına. Sustuklarında saklı olan kelimeler adamı ürkütmüş gibi bir süre ne diyeceğini düşünür gibi bekledi, bekledi. Hepimize tek tek göz gezdirdikten sonra başka şansı olmadığından mı bilinmez başını ağır ağır sallayarak ''Gidelim Selma.'' Diyerek oturduğu yerden kalktı. Hemen ardından Çakır da ayağa kalkarak eliyle kapıyı işaret etti. O an içimin rahatladığını hissettim. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibiydi. 37

Selma önde, babası ve Çakır arkasında konağın dışına doğru ilerlerken odadaki herkesin bakışları Mihriban'ı buldu. Dakikalardır içinde sakladığı öfkeyi dışa vuran Mihriban "Sen nasıl böyle bir şey söylersin?" Diyerek karşı koydu Turan'a. "Nasıl kendini kurtarmak için nişanlı olduğumuzu söylersin?" 34

"Kendimi kurtarmak için değil!" Diyerek kestirip atan Turan, yüksek, itiraz istemez bir sesle devam etti. ''Gayet bile isteye söyledim. İşime bile geldi açıkçası böyle bir durumda kalmak.'' 253

Şaşkınlıkla gözlerim irileşmişti. Mihriban'ın da ağzı açık kalırken ''N-ne?'' diye geveledi daha düşük bir tonda. ''Nasıl?'' 10

Titreyen kelimelerinin arasında aradığı umut öylesine barizdi ki. Mihriban her ne kadar istemiyorum dese de kalbi dilinin aksine ona meyletmeye yer arıyordu fakat Turan hiç şaşırtmayacak o asi tavrıyla yakıp yok etmeye devam etti. 27

"Babanın seni bana emanet ettiğini unutmuştun! Bir bahane ile hatırla istedim." Yüzük olan eli ona doğru havalandığında Turan'ın parmağını saran yüzük Mihriban'ın boynuna dolanıp nefesini kesmişti. Bu hareketi bile Mihriban'ı yaralamaya yeterken Turan, son darbeyi indirdi. "Belki nişanlı olduğumuz duyulursa oynaşacağın adamları çekeriz ayağının altından!"

Turan'ın ima ettiği bu iğrenç sözleri midemi bulandırırken bakışlarımın ilgi odağı Mihriban oldu. Dili lal olmuştu ama kırgınlığını taşırdığı gözleri feryat figandı. Titreyen çenesiyle dudak kenarlarını dişlerken eli boynunu buldu. Usulca ovdu narin tenini. Ne nefes alabiliyordu ne de konuşabiliyordu... Yavaş yavaş ölüyor, ölürken onu da içinde öldürüyordu.

İşittiğimiz sert adım seslerine eş olarak Çakır'ın sesi yankılandı odada. ''Oynaşacağın adamlar derken?'' dedi tok bir sesle. Bakışları onun üzerinde kilit bir haldeyken birkaç adım daha atıp arasında hatırı sayılır bir mesafe bıraktı. Turan sessizce baktı, baktı, baktı. Ne karşı koydu ne geri adım attı. Gururundan kaynaklı bir sessizlikti bu. Karanlığın düştüğü gözleri Turan'ı içine çekerken ve orada yok edecek kadar öfkeliyken yine de ''Derdin ne oğlum senin?'' diye bir soru yöneltti. ''Bu kızla alıp veremediğin ne senin?''

''O Kadir deni-'' Turan'ın bir hışımla başladığı ve yükseldiği kısımdan ''Ulan sana ne amına koyayım!'' diyerek Çakır indirdi. Yükselen omuzları düştü ve nefes nefese kaldığı o yükseklikten

yere çakıldı. ''Sana ne oğlum?'' diye yineledi Çakır konuşmasını.

Turan'ın karamsar kaldığı bakışları odanın içinde herkeste dönüyor, kimsede sabit kalmıyorken içine oturduğu o kadar belliydi ki. Çakır'ın böyle bir olaya tanıklık etmesi beni fazlasıyla mutlu ederken ''Turan'ın bu yaptıkları ilk değil.'' Diyerek konuşmaya girdim.

Üstelik bir adım atıp sözümün bitmediğini gösterircesine olan çıkışımla Çakır'ın gözleri direkt olarak beni buldu. Karanlık bakışlarında ki tüm dikkati benim üzerimdeyken bir tek benim konuşmama müsaade edecekmiş gibi bir tavrı vardı.

''Buraya geldiğimiz günde-'' Niyetim o gün Çakır ile Mihriban'ı birbirine yakıştırdığından bahsetmek olacaktı fakat Mihriban'ın lal olmuş dili o an Turan'ın fazlaca zarar göreceğinden olsa gerek bir anda çözüldü ve ''Kapatın bence konuyu...'' dedi bir adım öne çıkarak.

Kırgınlığı taşıdığı gözleri feryat figanken acıdan taşan çığlıkları göz pınarlarına doldu. ''Abi...'' diye neredeyse yalvaran gözlerle Çakır'a bakarken sahiden de kapansın gitsin istiyordu. Bunu istemesinin en büyük sebebi de yine Turan'ın zarar görecek olmasıydı. ''Ben halimden memnunum...'' dediğinde kan revan içindeki kelimeleri Turan'ın kaşlarını çatmasına sebebiyet verdi. Anlam veremediği sözler karşısında şaşkınlıkla kalmıştı. Mihriban kendini toparlamak adına derin bir soluk alarak

gözlerini kısa bir an tavana dikti ve tekrar Turan'a çevirdi. ''Ben seni bitiremezdim.'' Dedi kendinden emin titrek kelimeleriyle. ''Sen kendini bende bitiriyorsun ya sana ne kadar minnet duysam az.''

Turan'ın istediği tam olarak buydu aslında ama hiçte onu mutlu etmiş gibi değildi. Hatta kısa bir an düşen göz kapaklarında dibe çekiliyor gibi bir hali vardı. O dipte kayboluyor, çıkmakta istemiyor gibiydi. Her bir hareketini, gözlerini, titreyen ellerini, soluk alıp verişlerini bile dikkatle izliyordu. Yine de söyledikleri için, canını yaktığı o iğrenç sözler için bir açıklama girişiminde bulunmuyordu. Kendi o dipte boğulurken Mihriban'ı da yanına çekmekten tek bir an bile şüphe duymuyordu.

''Koruma artık şunu!'' dedi Çakır tok bir sesle araya girerek. Onun dahi sabrının tükendiğini gösteren kelimelerle Turan sıkıntıyla sakallarını sıvazladı. Ardından büyük bir cesaretle ''Sen karışma...'' Dedi Çakır'a ''Mihriban ile bizim aramızda olan bir konu-''

Yine net olarak başlayan konuşması Çakır'ın yüzünü buruşturup eş zamanlı olarak ''Hangi ara lan?'' diye kükremesiyle bölündü. Bir adım daha atmıştı ki hızla aralarına girip bir duvar vazifesi gördüm. Bir de Turan'ın sen karışma diye çıkışmasıydı onu bu kadar yükselten. İleriye atılmak için an kollayan sert bedeni, öfkeyle kıyıya çarpan deniz misali bedenime çarptı. Çarpınca duruldu. Bedenime çarparak tenimden emdiği sakinliğin

ardından kısa bir an bana baktı. Şimdi ayrılsa tenlerimiz birbirinden tekrar köpürecekti. Bedenini sarıp sarmalayan gömleği her soluğunda geriliyor ve öfkeli halini gözler önüne seriyordu. Bakışları tekrar arkamda ki adamı bulduğunda ''Sizin aranız mı vardı?'' diye sordu. Sorusu gayet netken cevabını beklemeden kendisi konuştu. ''Sen bu kızı istemiyorsun diye biliyorum. Kızın sana bir halt ettiği yok zaten. Kendi yoluna bakıyor. Senin ne sikim derdin varda durma bu kıza yükseliyorsun?''

Turan'ın verecek bir cevabı olmadığından mı olan cevabını vermek istemediğinden mi bilinmez kısa bir an sessiz kaldı. Ama Çakır sorgulayan bakışlarını tek bir an üzerinden çekmedi. Turan'da Mihriban'a sunduğu o bahaneyi Çakır'a da sunmak istedi. ''Babası bana-'' dedi ama bu akşam tüm lafları ağzına tepildi.

''Ooo...'' dedi Çakır yüzünü buruşturup inanmadığını belirten bir tonlamayla. Sıkılgan ses tonu öfkeyle yer değiştirirken ''Geçeceksin o işleri...'' dedi tok bir sesle. ''Babasıymış oymuş buymuş. Neyiz amına koyayım biz burada. Benim evimde kim Mihriban'a ne yapıyormuşta sen durma bana emanet bana emanet diye geveleyip duruyorsun. Sana mı düşer ben varken.''

''Sana düşerse çek o zaman o lavuğu Mihriban'ın etrafından.'' Dedi Turan geri adım atmayarak. Mihriban'ın burada oluşunu hatta bence hepimizin varlığını unutmuş gibiydiler.

''Kimmiş o lavuk dediğin?'' diye sordu Çakır gözlerini kısarak. 2

Turan tek bir an için bile duraksamadan ''Kadir mi ne sikimse...'' dedi öfke dolu kelimeler dudaklarından dökülürken. Adını geçirmek dahi kanını kaynatıyor, istemsizce bir yükselmeye geçiyordu. 13

"Kıskanıyor musun sen bu kızı?" Diye sordu Çakır oldukça net bir ifadeyle. 133

Turan duraksarken Mihriban'ın alaycı gülümsemesi hakim oldu yüzünde. Onu kıskanmayacağına inancı öylesine çoktu ki. 3

"Ne alakası var?" Dedi Turan kekeleyerek. 117

Çakır'ın tekrar hareketlenen gergin bedeniyle göğsüne birkaç dokunuş bıraktım. Fakat onun hareketlenmesi ileri atılmak için değildi. Mihriban'a bakarak ''Kadir sana...'' dedi fakat Pınar kapı girişinde ''Abi?'' deyince duraksadı. Arkasını dönüp baktığında Pınar böldüğü için çekingen bir şekilde ellerini birbirine bağlamış duruyordu. Hepimizin odağı sessizlikle birlikte onda olunca gerginliği daha da arttı. ''Cansu Hanım geldi de abi...'' dedi Pınar eliyle dışarısını göstererek. ''Nereye alayım?'' 178

Cansu'nun adını duyunca kan beynime sıçramış gibi dondum kaldım. Tenim karıncalanıyor, az önce sakinleşsin diye sevdiğim o göğsüne şimdi bilinçsizce tırnaklarımı geçiriyordum. 6

''Beklesin bahçede...'' dedi Çakır hiç düşünmeden. ''Geliyorum şimdi.''

O tekrar önüne dönerken benim çatılmış kaşlarım yüzündeydi ama o bana bakmadan direkt olaya geri döndü. ''Kadir sana bir şey mi yaptı?'' diye sordu. O kadar sert bir ton kullanmıştı ki Mihriban'ın sessizliğinden dilini yutmuş gibi beden diliyle reddettiğini anlayabiliyordum. Benim için şu an tüm konu Cansu'nun neden buraya geldiğiydi ve Çakır'ın neden benimle göz teması kurmadığıydı. Batan tırnaklarımı hissetmemesi olanaksızdı. Tepki vermiyordu.

Cevabını alır almaz tekrar arkamdaki Turan'a döndü. ''Bana bak oğlum...'' dedi işaret parmağını uyarırcasına havalandırarak. İtiraz kabul etmez ses tonuyla ''Bir daha seni bu konuda uyarmayacağım.'' Diye vurguladı. ''Şu kızın bir kez daha üzüldüğüne şahit olursam nedenini sorgulamadan sikerim belanı.''

Kısa bir an arkamı döndüğümde Mihriban'ın stresten dudaklarını kemirdiğini gördüm. Turan ise hiçbir şey demeden bir Mihriban'a bir Çakır'a bakıyordu. Gerilmiş yüz hatlarında damarlar içinde bulunduğu karmaşayı yansıtırcasına belirginleşmişti. Elimin altından hareketlenen göğüs ile birlikte bakışlarımın odağı tekrar Çakır oldu. Arkasını dönüp bana hiçbir şey demeden o kadının yanına gidiyordu resmen. Dışa

vuramadığım öfkem içimde patladı. 9

''Merak etme...'' diye bir ses duydum ardından. Arkamdan gelen ince, narin sesin sahibi Mihriban'dan başkası değildi. Turan'a doğru birkaç adım yanaşmış aralarında ki mesafeyi en aza indirse de kelimelerinde ki soğukluk uçurum gibiydi. ''Eğer Kadir ise derdin aramızda zerre bir şey yok. Burada güya babamı bahane edip durdun ya Turan...'' dedi başını ritmik bir şekilde sallayarak ''İstanbul'da bana sunacağın hiçbir bahaneyi kabul görmeyeceğim.'' Yüzünde ki, sesinde ki başkaldırıya rağmen Turan hissiz bir şekilde karşısında durmaya devam ediyordu. Açık açık Turan için asıl tehdidin Ferdi olduğundan bahsediyordu. ''2 gün sonra her şey bitecek. Sadece iki gün burada birbirimize bulaşmadan, sessiz sakin şu düğünün bitmesini bekleyeceğim. O yüzden son kez bu yaptığına da eyvallah. Ama İstanbul'a döndüğümüzde asla eski Mihriban'ı bulamayacaksın. '' 222

Meydan okuyuşu Turan tarafından çatık kaşlarla karşılanmıştı. Tam olarak yanından geçecekken Turan bileğini sıkıca kavradı. Mihri ise bu hareketle duraksamak zorunda kaldı. Aniden ona çevirdiği öfke dolu bakışlarıyla saçları savrulup önce Turan'a dokundu ardından üzerine düştü. İkisi de durdu, durdu, durdu. Ölüm sessizliğini bozan tek şey nefes alışverişlerinin duyulmasıydı. Turan ağzını açacak gibi oldu fakat yaşanmışlıklar boğazına durup kelimelerinin dökülmesine engel oldu. 18

''Bir şey mi diyeceksin?'' diye sordu Mihriban ters bir tonlamayla.

Turan durdu. Birkaç saniye baktı ve başını iki yana sallayarak ''Yok...'' dediğinde Mihriban kolunu savurarak çekti. Eş zamanlı olarak burnundan verdiği solukta sıkılmışlık vardı. 26

Onun dokunduğu bileğini sıvazlayarak izlerini silmek istercesine bastırdı ince parmaklarını narin tenine. İğrendiği bir yüz ifadesiyle bunu yaparken Turan'ın gözüne sokmaktan da geri durmuyordu. Haklıydı da. Onun iğrenç yüzük gösterişi karşısında bu yaptığından çok daha fazlasını hak ediyordu. 9

''Bir daha gereksiz temaslarda bulunma öyleyse.'' Dedi tavrını tasdikler bir tonlamayla. Ardından da hiç beklemeden arkasını dönüp odasının yolunu tuttu. Turan, Mihriban gidene kadar kararmış bakışlarını üzerinde tuttu. Ardından Turan'da bir hışımla odadan çıkınca odada Esat, Şura, ben kalmıştık. Sertçe çarpan kapı sesi Turan'dan gelmişti. Tüm konağı inletecek hatta kısa bir an içime korku salacak derecede bir çarpmaydı bu. Elim istemsizce kalbimi buldu. 26

''Bakayım ben şuna...'' diyerek Esat'ta peşinden gidince Şura ile baş başa kalmıştık şimdide.

''Hadi...'' dedi Şura bana doğru adımlayarak. Eli, kolumu sıvazlarcasına yön gösterirken ''Mihriban'a bakalım bizde.'' Dedi 2

fakat benim aklım Çakır'daydı. Cansu ile ne derece bir yakınlıkla ne konuştuklarını merak ediyordum. 2

''Sen git, geliyorum ben şimdi.'' Dedim. Kısa bir an duraksasa da hiç ikiletmedi, sorgulamadı. Onaylarcasına başını sallayıp merdivenlere yöneldiğinde ben de dış kapıya doğru ilerledim. 6

Ahşap kapıyı Turan ve Esat'a göre daha yumuşak açıp dışarı baktığımda hava epey kararmıştı. Bahçeyi aydınlatan sokak lambaları dışında bir de Cansu'nun arabasının farları yanıyordu. Bu çok durmadan gideceğinin göstergesiydi sanırım. Kapının arkasından ileri geçmedim ama geri de çekilmedim. Onları izledim. Cansu arabaya doğru yaslanmış elleri göğsünde bağlı dururken Çakır hemen karşısındaydı. İkisinin de ciddi bir yüz ifadesi varken ''O mu?'' diye sordu Çakır tok bir sesle çenesindeki sakalları sıvazlayarak. Ses tonunun arkasında gizlediği tedirginliğin yanında büyükte bir öfke gizliyor gibiydi. 4

''Öyle duruyor...'' diye onayladı Cansu. Kısa bir es verirken derinde bir soluk bıraktı. ''İşler bundan sonra çok daha karışık bir hal alacak.'' Biçimli kaşları hafifçe çatılırken ''Saklayamayız...'' dediğinde Çakır'ın arkaya odaklanmış bakışları anında Cansu'nun gözlerine kilitlendi. 86

Neyden bahsettikleri hakkında bir fikrim olmasa da Çakır'ın bunu kabul etmeyeceğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Onun bahsettiği o konuya dahi değinmeden ''Korumaların

sayısını arttıralım.'' Diye emir verdi. ''Özellikle düğün akşamı için.''

''Arttıralım arttırmasına da...'' derken olduğu yerde doğruldu. ''Daha ne kadar arttırabileceğiz ki... Bizi satıp satmayacakları bile şüpheli...''

Cansu'nun ses tonu düşük ve peşinden Çakır'ın yine hoşlanmayacağı bir şeyi söyleyecek gibi duruyordu. Cansu yerinde dikleştiğinde Çakır belli belirsiz bir adım geri çıktı ve varlığımı fark etmeden dahi koyduğu bu mesafe yüzümde bir tebessüme sebep oldu.

''Bence bir toplantı düzenleyip safımıza çekebildiğimiz kadar...'' Çakır'ın sakallarını sıvazlayan parmakları duraksadı. Cansu bu duraksamanın sebebini anlamış olacak ki ''Daha güçlüler...'' dedi ikna etmek ister gibi.

''Dostunla düşmanının yerini değiştireceğiz. Güçlünün yanında olup desteğini alacağız. Onları yanımıza çekmek içinde üzgünüm ama bazılarını harcayacağız. Başka türlü-'' Çakır'ın kati surette kabul görmezliği belirten bakışları kısıldı. ''Boyun bükmemi istiyorsun.'' Dedi inanamamış gibi. ''Dostun elini büküp düşmana boyun büktürmek istiyorsun.'' Geceleri aydınlatan mavilerine karanlık bürünmüştü.

Çakır'ın böyle bir şeyi asla yapmayacağını ben bile bilirken bu

kadının, bu işlerin içindeyken tanıyamamış olması çok garipti. İçinde bulundukları durumun çaresizliği ise beni korkutmuştu.

''Kırsınlar...'' dedi yüksek bir ton kullanarak. Eli net olduğunu vurgularcasına ortaya düştüğünde sözlerine devam etti.
''Eğer öyle bir şey yaparsam, şereften yoksun olduğum o gün dostumun elini büktürdüğüm o eller, düşmana eğdiğim o boynumu kırsınlar.''

''Başka bir seçeneğimiz var mı?'' diye sordu ciddiyetle. Ses tonunu da bir miktar yükseltmiş böylelikle daha ikna edici olacağını düşünüyordu muhtemelen.

''Bilmiyorum farkında mısın ama sadece tehlikede olan sen değilsin. Hatta tehlike sıralamasındaki en son kişi bile sen olabilirsin. Sana kadar o kadar çok kişiden yürüyecekler ki üzerine. Hangi birini nasıl korumayı düşünüyorsun. Hele şimdi...'' diye vurguladı. ''Mahru ile tekrar bu kadar yakınlaş-''

''Sakın.'' Diyerek parmağını doğrulttuğunda öfkeden dönmüş gözleriyle bir adım attı fakat duraksadı. Karşısındaki bir erkek olsaydı durmayacağını o kadar iyi biliyordum ki. Bu basit söylem, ihtimal dahi onu deliye çevirirken ben zerre korkmamıştım. Güven duygusu da kendi içinde ayrılıyordu sanırım. Bazı konularda Çakır'a zerre güven duymasam da tam olarak o ayrımlar burada devreye giriyordu ki ben ona bu konuda sonsuz bir güven duyuyordum. Beni kendi canından

bile öte koyup koruyacağına o kadar emindim ki. Attığı o tek adımda dişlerini sıkarak durdu, yüz hatları gerildi. Uyarırcasına olan o parmağı havada kaldı. ''Beni Mahru ile tehdit edecek adam anasının karnından doğmadı. Senin o az önce bahsettiğin sıralamada ne önde ne sonda ne ortada...'' dedi sert bir ses tonuyla. ''Mahru ile ilgili hiçbir şey olamaz.''

Cansu ise başını iki yana sallıyor ve dudaklarını dişliyordu. ''Bul o zaman...'' dedi vazgeçmiş gibi. ''Bir çözüm yolu sen bul. Çünkü durmayacak. İstediğini almadan durmayacak. Bugün yaşadığınız bu olay başlangıçtı. Bir sonraki hamlesi daha da büyük olacak.''
Çakır'ın şakaklarından başlayıp kısacık saçlarından yukarı doğru çıkan parmaklarıyla sıkıntılı sesli soluğu duyuldu.
Eş zamanlı olarak da başını çevirmesiyle göz göze geldik. Duraksadı. Bir süre gözleri benim üzerimde kalınca da Cansu'nun da dikkatini çekti ve bana doğru döndü. Kendimi saklama girişiminde bulunmadım. Öyle bir niyetimde yoktu zaten. Saklanmıyordum.

''Mahru...'' dedi düz bir sesle Çakır. Bakışları beni tereddütle tarıyor, sebebini anlayamadığım bir şeyi çözmeye çalışıyor gibiydi. Bunu yaparken de elini bana doğru uzatarak ''Gelsene..'' dedi. ''Cansu ile tanış.''
Sesinde ki bu sakinliğin yanında gözlerimizin kesiştiği o kısımda bir sorun gizliydi. Henüz çözülmemiş ama şu an için arka plana atılmış bir sorun. Çakır bu bebek konusunu daha netliğe

kavuşturmamıştı kendi içinde fakat Cansu'nun yanında bana tavrını açıkça gösteremiyordu. 31

Ona doğru adımladım ve çok kısa bir aralık kaldığında eli belimi kavrayarak bedenlerimizi neredeyse bir bütün haline getirdi. ''Cansu...'' dedi gözleriyle karşımdaki kadını işaret ederek.

Cansu üstten üstten olan bakışlarını üzerimde tutarken ikimizi yan yana yakıştırmadığını samimiyetsiz ifadesiyle belli etti. ''Ben senin adını sıklıkla duyuyorum zaten.'' Dedi Çakır'a doğru bakarak. Tesadüfi bir bakıştan daha uzun süren bu bakışma bir kadının anlayabileceği türden bir ilgi barındırıyordu. Çakır'ın gözleri ise benim üzerimde sabitti. ''Cansu ben...'' dedi elini uzatarak. ''Tanıştığımıza memnun oldum.'' 62

''Çakır sevdiği, önem verdiği insanlardan sıklıkla bahseder ama ben sizin adınızı hiç duymamıştım.'' Dedim onun yüzündeki samimiyetsiz o gülümsemeyi takınarak. Çakır'ın dudak kıvrımlarının yavaşça yukarı kalktığını görebiliyordum. Belimde ki elini hafifçe kıpırdanıp tenimi okşadı. Oldukça açık olan bu söylemim Cansu tarafından anlaşılmıştı elbette. Bozulur gibi olan ifadesi anında toparlanırken 220

''Mahru...'' diyerek uzattığı eline karşılık verdim. ''Ben de tanıştığımıza memnun oldum.''

Suratının düşüşünü hiçbir şekilde saklayamıyordu. Kısa bir sessizlik oluştuğunda boğazını temizleyerek ''Ben gideyim 10

o zaman..." dedi Cansu. Kendini fazlalıkmış gibi hissetmiş olmasından kaynaklı bir istekti bu. Yoksa az önce halinden gayet memnun gibi gözüküyordu. 10

"Yine bekleriz..." dedim itiraz etmeden.
Başını salladı ve "Görüşürüz Çakır..." dedi bana doğru bir kez bile bakmadan. Çalışır vaziyette olan arabasına bindi. O kadar ikimizi bir arada görmek istemiyor olacak ki arabaya bindikten sonra da yüzümüze bile bakmadan arabayı geri geri çıkarttı. 19

"Görüşürüz Çakır..." dedim ağzımda yapmacık bir sesle başımı iki yana sallayarak. Çakır'ın eli belimde beni sarıp sarmalarken ben giden arabanın arkasından bakıyordum. Sesimin sakin tonlamasında bile bariz bir kıskançlık ve öfke duygusu hâkimdi. 15

Saçlarımın arasına, yüzümün yarısına sıcak bir nefes karıştı ve bu nefeste bir gülümseyiş vardı. Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzlerimiz birbirine oldukça yakın bir şekle geldi. Belli belirsiz bir gülümseme vardı ama bu anlık tepki verdiğim durumdan kaynaklıydı. Zira devamında gelecek olan tehlikeli sorgu sualleri hissetmemek olanaksızdı. Lakin içinde bulunduğumuz durumu kendi lehime çevirmek adına "Sana yürüyor..." dedim ciddi bir ifadeyle. 8

"Ben de sana yürüyorum ama..." dediğinde soğuk bir ses tonuna sahipti. O amayı da epey baskılı bir şekilde söylemişti. 68

"Ben gelince pek bir keyfi kaçtı kıyamam..." dedim gözlerimi 31

devirip aksi bir sesle. Ardından eve girmek için hareketlenmiştim ki kolumdan tutarak beni durdurdu. Bileğime sarılı parmaklarıyla ''Gereksiz triplerini, nazını niyazını sonraya saklarsın. Şu an için daha önemli bir konumuz var.''

Düşündüğüm konuyla bedenime bir ateş düşmüşken duyduğum kelimelerle kulaklarım yanıyordu adeta. Ne diyeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu.
Geri doğru adımlarken beni de kendine doğru çekti. Hemen arkasında ki masanın ucuna doğru yaslanıp bileğimi serbest bıraktı. Tepkisizce karşısında duruyordum ve o soğuk, kararlı, sert bakışlarını üzerimde dolandırıyordu.

''Yorgunum...'' dedim geçiştirir gibi. ''Şu an hiçbir şey konuşacak durumda da değilim.''
Bunları oldukça kararlı söylediğimi düşünüyordum lakin o benden daha kararlıydı ve beni duymamazlıktan geliyordu.
''Benden ne saklıyorsun?'' diye sordu açık açık.

İşte o an büyük bir ustalıkla ''Hiç...'' dedim bir anda. ''Hiçbir şey...''

O kadar sakin ve hızlı bir cevap olmuştu ki bu, Çakır'ın yüzüne bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. Bu gülümseme kafasında kurduğu şeylerin doğru olduğuna dairdi. Ben aksini iddia etsem de onun tarafından cevabım çoktan ekarte edilmişti. Başını bana doğru azıcık uzatsa bile yüzlerimiz epey birbirine

yanaşmıştı. Elleri arkasında ki masadan destek alırken bile isteye dudakları arasından çıkan o sıcak nefesleri benim aralık dudaklarımdan içeri doldu. İfadesiz bakışları her daim korkutucuydu benim için. Ne düşündüğünü anlamak pek mümkün olmuyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. ''Yalan söylüyorsun.'' Dedi gözlerimin içine bakarak. Eş zamanlı olarak başımı iki yana sallayıp reddetsem de o da evet dercesine hareket ettiriyordu başını. ''Yalan söylediğini bilecek kadar tanıyorum seni...'' dedi o tok sesiyle.

Evet tanıyordu ve ben onu nasıl kandıracağımı bilmiyordu. Titreyen göz bebeklerim bile beni ele verirken arkamı dönüp gidecektim fakat tekrar bileğimi tuttu, beni kendine doğru çekti. Sırtım gövdesine yerleştiğinde bir bebek gibi sarıp sarmaladı beni. Bileğimi tutan o sert parmakları o kadar yumuşak bir şekilde okşadı ki tenimi içim sızladı...

Diğer eli karnımı sararken başını omzuma yerleştirdi ve ben gözlerimi kapadım. Tenimde dağılan nefesleriyle ''Bırak...'' dedim ama gitmek içinde bir adım atmıyordum. Onca senenin yükü öylesine üzerimdeydi ki sanki. Onları onunla da paylaşmak istiyor ama onun o ağırlıkta ezilmesine de gönlüm razı olmuyordu. ''Bırak gideyim.'' Dedim tekrar.

Derin bir nefes aldım ve ''Bizim bir bebeğimiz...'' dediğinde veremediğim o nefeste boğuldum kaldım. Ben ona bu cümlenin sonunda bir bebek kaybettik diyemezdim ki. Bebeğimiz diye

bahsederken bile şefkatle titreyen kelimelerinin ardına kayıp çok ağırdı.
Onun teniyle gevşeyen bedenim anında elleri arasında gerginleşti ve hızla gözlerimi açarak ''Yeter!'' dedim yüksek bir ton kullanarak. ''Hamile kalma ihtimalimin oldukça düşük olduğunu az önce belgeleriyle görmüşken bebeğimiz diye başlayan cümleler beni ne kadar yaralıyor farkında değil misin?'' diye sordum.

Ağlayacaktım. Onun kendine yük etmemesi adına sakladıklarım bana ağır geliyor, taşıyordu fakat onun yanında direnmek fazlasıyla zordu.

''Neyi duymak istiyorsun ben anlamadım...'' dedim beni saran kollarını iterek. Bir iki adım atıp karşısına geçtiğimde yüzümü buruşturdum fakat gözlerimi kaçırarak konuşmaya devam ettim. ''Birkaç saat önce ölümle burun burunaydık farkında mısın? Ben daha bunu atlatamamışken ne konuda sorguya çekildiğimi bile bilmiyorum. Sana verebilecek başka bir cevabım yok benim...'' dedim derin bir nefes alarak.

Duraksadım ve yüzüne baktığımda konuşmamın onda nasıl bir etki yarattığını sorguladım.

Durulmuştu lakin hala bana inanmadığı aşikardı. Daha ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Konuyu irdelemek istiyordu ve ben nasıl kaçacaktım hiçbir fikrim yoktu.

''Canımı yakmaktan gerçekten bu kadar çok mu zevk alıyorsun?'' diye sordum gözlerimi kısarak. Dik bir tavırla yüzüne bakarken hiçte mahcup bir ifade yoktu yüzünde. Sanki kaçmak istediğimi anlamıştı ve o yüzden tepkisiz kalıp sadece hareketlerimi gözlemliyordu. ''En hassas yerimden sen de deşmezsin ya Çakır...'' dedim hayal kırıklığı barındıran bir tonda. ''Sen de yapmazsın ya bunu.''

Cevap vermedi. Sadece baktı, baktı, baktı. Yüz ifadesi düştü ama söylediklerimden sebep değildi bu. Kaçışımın altındaki o nedenleri kendi içinde sorguluyordu ve sanırım ben artık onda daha fazla şüphe bırakmıştım. Dahasına izin vermeden başımı iki yana sallayarak arkamı döndüm. Şimdi beni durdurup kolları arasına alması lazımdı. Söylediklerimden sebep yanımda olduğunu belirten, beni sakinleştirecek konuşmalar yapması gerekiyordu ama yapmadı.
O yapmayınca duraksadım. Onu bu kadar şüphe içinde bırakmışken bırakıp gitmek demek anında araştırması demekti. O yüzden belki de normal şartlar altında yapmayacağım bir şey yapıp başımı geri doğru çevirdim.

Ciddiyetle bana bakıyor, elleriyle ahşap masayı tüm gücüyle sıkıyordu.

Derin bir nefes alarak ''Benimle uyur musun?'' diye sordum.
''Çok uykum var ama bugün yaşadıklarımızdan sonra...''

duraksadım ve gözlerinin en içine bakarak ''Korkuyorum.'' Dedim.

Başını salladı ve yaslandığı yerden ayaklanarak bana doğru adımladı. Şu anı kurtarabilmiştim ama sonrası ne olacaktı hiçbir fikrim yoktu. Ben bu kaybı ona nasıl açıklayacaktım hiç bilmiyordum. Eli belimde beni yönlendirirken tüm dertlerimle, kayıplarımla, yüklerimle bedenimi ona yasladım ve hafiflediğimi hissettim.

Konak epey sessiz görünüyordu. Herkes odasına dağılmıştı. Pınar mutfağın orada kapı girişinde gizliden bizi izlerken merdivenlere yönelip odamıza çıktık. Üzerimi dahi çıkarmadan yatağa uzandım. Bacaklarımı karnıma topladığımda o da aynı şekilde yanıma uzandı ve beni kolun altına çekti. Başım göğsünün üzerine düştüğünde parmakları beni uyutmak istercesine saçlarımda dolandı. Ona baş kaldırışlarım, asi tavırlarım ve meydan okumalarım yine onun dokunuşlarında etkisini yitiriyor, mağlubiyetle sonuçlanıyordu.

''Mahru'm...'' diye mırıldandı çenesi saç diplerimdeyken. Bu ses tonu sorgu sualin şimdilik bittiğini daha çok şifa olmaya yönelik olduğunun göstergesiydi. Kuş gibi hafifleyen yüreğimin çırpınışlarında derin bir soluk aldığımda ''Özür dilerim...'' dedi. ''Benim yüzümden o kadar çok şey yaşadın ki ne desem ne yapsam bunları telafi edemeyeceğim biliyorum ama seni sevmekten öte de gidemiyorum.''

Sessiz kalıp sadece göğsünde nefeslendim. Dudakları usulca saç diplerime bir buse bıraktı. Mayıştım, mayıştım, mayıştım. Parmakları saç diplerimde masaj yapar gibi kımıldanırken bir hayli yorgun olan bedenim bu gevşeme karşısında derin bir uykuya kendini bıraktı.

...

3

Etrafıma bakındım, delicesine esen rüzgâr içime işliyordu. Akşamüzeriydi ve hava fazlasıyla kapalıydı. Birazdan yağacak şiddetli yağmurun göstergesi gibi ara ara duyulan gök gürültüsüyle irkilerek etrafa bakındım. Bizim mahalledeydim ama sokaklar bomboştu. Bir adım attığımda fark ettim. Ayaklarım çıplaktı. Buz gibi betonun soğuğu iliklerime kadar işlerken parmak uçlarımdan başlayan derin sızı bedenime yayılıyordu. İliklerime kadar üşüyüp titresem de bir tek bundan ibaret değildi sancılarım. Bir adım atmaya kalktığımda karnıma saplanan derin sancıyla bedenime baktım.

16

Karnımda bir bıçak vardı ve üzerime oldukça bol gelen o beyaz elbise o kana bulanmıştı. Titreyen ellerimle dokunmaya çalıştım dokunamadım. Kanıyordu, fazlaca kanıyordu. Ellerim titriyor, nefesim kesiliyorken ne yapacağımı bilmiyordum. Etrafıma baktım, olduğum yerde döndüm ama kimse yoktu.

17

Sokağın ortasında, karnımda bir bıçakla ölüyordum ama kimse beni görmüyordu. Birkaç adım attığımda "Kimse yok mu?"

28

diye bağırdım. Sesim titrek olmasına rağmen oldukça güçlü çıkıyordu ama kimse duymuyordu. "Biri bana yardım edebilir mi?" diye bağırdım tekrar.

Gittikçe artan kanın şiddetiyle öldüğümü hissediyordum. Canımdan can gidiyordu ama kimse beni duymuyordu.

Koştum. Elimi o yaranın çevresine koyarak sokakta etrafıma baka baka koştum. Ayaklarımın altına batan taşların acılarıyla sendeleyerek koştum. Birini aradım bana yardım etsin diye kimseyi bulamadım babama, evime koştum.

Kurumuş dudaklarımdan giren her nefes boğazımda yakıcı bir acıya sebep oluyordu. Karnımda ki acı gittikçe şiddetleniyordu. Koştum, koştum, koştum... Ama hiçbir yere varamadım.

Evimin yolunu bildiğime adım gibi eminken bomboş bir araziyle karşılaştım. Ev yoktu. Hatta daha önce burada hiç var olmamış gibiydi ama ben biliyordum. İnsan evini bilirdi. Benim evim buradaydı. Korkum daha da artarken etrafımda döndüm.

Tanıdık bir yüzü geçtim, bir insan aradım. Ruhum çekiliyordu. Ölmek üzereydim ve bundan delicesine korkuyordum. Ölmek istemiyordum. Tek bir adım atacak halim yokken can havli tam olarak bu demekti sanırım. Hızla, tüm gücümle titreyen bedenime rağmen büyük büyük adımlarla etraftaki evlere koştum. Avuç içlerim patlayana kadar camlara vurdum ama

kimse beni duymadı.

''Kimse yok mu?'' dedim gözyaşım kirpiklerimden süzülürken. Buz gibi tenimde sıcacık yol aldı. ''Ölüyorum ben kimse yok mu?''

Ses gelmeyince sendeleyerek karşı eve doğru adımladım. Perde açıktı. Rasim amca içerideydi ve torunlarıyla sıcacık evde yere oturmuş oyun oynuyorlardı. Hızla cama vurduğumda ''Rasim amca...'' dedim gülümseyerek. Şimdi beni fark edecekti ama olmadı. Kaç kez vurursam vurayım duymadı beni. Yüzümdeki gülümseyiş yerini dümdüz bir ifadeye bırakırken korku kanıma işledi. Kimse beni görmüyordu, duymuyordu.

''Rasim amca...'' dedim ağlamaklı halimle. ''Allah aşkına bak bana. Öl-'' dedim nefesim kesildi. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken ''Ölüyorum.'' Dedim tekrar. ''Ne olur gör beni.''

Cama doğru başını bile çevirmedi. Torunlarıyla oynamaya devam etti. Gücümün git gide tükendiğini hissederken sırasıyla tüm kapıları çala çala ayaklarımı sürüye sürüye yol aldım. Çaldığım her kapı duvardı resmen.

Sokağın başına doğru ilerledim. Bembeyaz elbise kanın rengini almış, tenim beyazdan mora dönmeye başlamıştı. Vaktim kalmamıştı. İleride gördüğüm kalabalıkla tekrar tüm gücümle adımlamaya başladım. Yüzümde umut etmenin gülümseyişiyle

içlerine dahil olduğumda kimse beni fark etmedi. Omuzlarına dokundum, karşılarına geçtim "Buradayım." Dedim görmediler duymadılar.

''Ben buradayım...'' diye boğazım yırtılırcasına bağırdım.
Kimse yüzüme bile bakmadı. Sonra onu gördüm. O kalabalığın ilerisinde tek başına avucunda derin bir kesikle bana bakıyordu. Gözyaşlarımın görüş alanımı bozmasına rağmen onu seçebilmiştim.
Boğazıma duran o yumruyu yutkunup elimin tersiyle gözyaşımı sildim ve ona doğru adımladım. Kastığım bedenim onu görünce gevşedi. Ağlamalarım şiddetlendi ama içimdeki o kara bulutlar dağılmaya başladı.
Elime bulaşmış kanla birlikte karşısına dikildiğimde ''kimse beni görmüyor, duymuyor...'' Dedim titrek bir sesle. ''Evim yok. Evimi kaybettim.''

O kadar korktum ki o da beni görmeyecek, duymayacak diye. Sonra tebessüm etti, nefes aldım. ''Senin evin benim. Kimse seni görmese de ben görürüm...'' dedim güven veren ses tonuyla. ''Ben seni duyarım.''

Kelimeleri efsunlu olmalıydı ki buz kesen tenime bir sıcaklık bahşetti. Ama sızlayan yaram hala bir şeylerin yolunda gitmediğinin göstergesiydi. Dizlerim titriyordu, bilincim yavaşça kayboluyordu. Sanırım sürem dolmuştu. ''Ben...'' dedim başımı öne eğerek. Karnımda olan bakışlarımla ''Ölüyorum...'' dedim.

Titrek ellerim o yaraya dahi dokunamazken o bana doğru bir adım attı. Son kez, ölmeden önce son kez adını gözlerinden alan o adama baktım. Ölmeden önce son kez onu hissetmek istedim. Korkum hala baki kalsa da yanında ölmek o kadar da kötü bir seçenek değildi. Fakat o, ölüme dahi meydan okumak istercesine kesik ve kan içinde olan avuç içiyle bıçağı tuttu ve çekti.

Canım yanacak düşüncesiyle yüzüm istemsizce kasılsa da canım yanmadı. Hissetmedim bile. Karnımda ki o yaraya doğru baktığında elini usulca yaklaştırdı. ''Ben varken ölemezsin...'' dedi yaralarımızı birleştirerek. Dokunduğu yerler anında iyileşti, yaralarımız birlikte kapandı. ''Sana demiştim...'' Dedi sonra bana bakarak. Onun elleriyle tekrar can buldum. ''Kimsen yoksa ben varım.''

...

Gevşeyen bedenim tekrar huzuru bulmanın rahatlığıyla kıpırdanırken kendimi boşlukta hissettim. Beni sarıp sarmalayan o eller yoktu. Korkudan gözlerimi bile açamazken elimle yatağa dokundum ama yoktu. Boştu. Kimse yoktu. Ben yine yalnızdım.

Gözlerim korkuyla aralandığında zifiri karanlık odada etrafa bakındım. ''Çakır...'' dedim ağlamaklı sesimle. Bağırdım ama ses gelmedi. Yine kimse beni duymuyordu. ''Neredesin...'' dedim

titrek kelimelerimle. Dizlerimin üzerinde doğrulup etrafa biraz daha bakındıktan sonra tekrar çıplak ayak koşmaya başladım. 1

Kapıyı araladığımda sarı loş bir ışık karşıladı beni. Kimse yoktu, ses yoktu. Sadece ben ve nefes seslerim vardı. Rüyamda ki gibiydi. Kapılara vurdum hatta vurmakla kalmadım öfkeyle açtım. Boş duvarlarla karşılaştım. ''Neredesin?'' diye bağırdım dehşet içinde. ''Yine mi gittin? Neredesin?'' 37

Birkaç kapı açıp kimseyi bulamayınca ağlamaklı halimle tırabzanlara tutuna tutana merdivenleri indim. ''Çakır...'' diye avazım çıktığı kadar bağırırken saati de başkalarını da umursamadım. 3

Tek gayem onu görmek, onu bulmaktı. Soğuk parkeyle temas eden ayaklarım bana rüyalarımda ki korkuyu hatırlattı ve gözyaşlarım hızla süzüldü.

''Çakır...'' dedim tekrar boğazım yırtılırcasına bağırırken. Pınar'ı görüyordum ama işitemiyordum. Tek bir şeye odaklandığım için diğer her şey uğultudan ibaretti. Dış kapıya doğru koştuğumda kapı kolunu hızla açtım ve o an seri bir halde hareket eden bedenim anında duraksadı. 2

Çakır tam karşımda beni duymuş olacak ki telaşla eve doğru bedenini çevirmişken ben onu beklemeden ona doğru koştum. Arkasında birkaç adam vardı fakat kimseyi umursamadım. 97

Ellerimi geniş gövdesine sarıp gözyaşlarımı göğsüne bıraktım. ''Gittin sandım.'' dedim hıçkırıklar içinde. ''Korktum. Yine gittin sandım.''

Beni sakinleştirmek ister gibi dudakları alnıma ufak ufak öpücükler bıraktı. ''Mahru'm...'' dedi. Kalp atışları ritmini arttırmıştı. Sesimin yükselmesi bile onu telaşa sürüklemişti. Saçlarımı sevdi sevdi sevdi. Beni sıkı sıkıya sardı. ''Sigara içmeye çıkmıştım.'' Dedi açıklama yaparak. Sonra yüzüm avuçları arasında yer buldu. Gözyaşlarımı başparmaklarının ucuyla temizlerken kaşlarını çatarak ''Ne oldu sana?'' diye sordu. ''Biri bir şey mi dedi?''

Başımı iki yana sallarken sadece ona sarılmak istedim ve başımı göğsüne koydum. ''Gitme bir daha ne olur...'' Dedim yalvarır gibi. Sonra sesim bir fısıltı gibi çıkarken ''Kimsem yok...'' dedim acı içinde kıvranarak. ''Senden başka kimsem yok.''

Başımı göğsünden kaldırıp tekrar gözlerine bakmamı sağladı. Titreyen gözbebekleri bir çare olmak istercesine bakıyordu en derinlerime. Sonra Mihriban'ın sesini işittim. ''Mahru...'' dedi korkuyla.

Elbette konağı ayağa kaldıran sesimle uyanmaması imkânsızdı. Burnumu çekip arkamı döndüğümde Mihriban'ın korkuyla bana bakışına şahit oldum. Hemen arkasında da Esatlar vardı. Sonra Mihriban'ın bakışları yumuşadı ve merhamet barındıran bir hale

büründü.

O beni defalarca kez böyle rüyalardan sonra sarıp sarmaladığı için ''Yine mi aynı rüya?'' diye sordu. Beni sağ salim görmenin rahatlamasıyla çırpınan yüreğini eliyle bastırdı. Başımı salladım sadece.
Tabii sadece ikimizin bildiği bu durum Çakır'ın pek hoşuna gitmezken ''Ne rüyası?'' diye sordu. Sesiyle birlikte yüzümü ona çevirdim.

Mihriban'ın beni böyle görmesi sonucu asla yapmayacağı bir şey yapmıştı. Çakır'a öfkeyle yükselmiş ''Abi..'' diyerek bir iki adım bize doğru yanaşmıştı. Abi deyişi saygıdan olsa da bariz bir şekilde ortada olan öfkesini saklayamıyordu. ''Sen bu kızın senin yokluğunda ne yaşadığını bilmiyorsun tabii...''

Mihriban'a gözlerimi belerterek baktım ama beni görmüyordu. Muhtemelen tepkimi sesli dile getirsem de yine duymayacaktı. O kadar odaklanmıştı ki beni bu hale getiren olayın nedenine onu kimse durduramazdı.

''Kızıyorsun ediyorsun Mahru'ya ama bu kız sen yokken o kadar yok sayıldı ki...'' dedi başını iki yana sallayarak. ''Zaten bir ailesi yoktu. Seni de kaybedince senelerce resmen tek başına kaldı.''

''Nasıl?'' diye sordu Çakır gözlerini kısarak. Mavileri kararmıştı. ''Yok sayıldı, tek başına kaldı ne demek?''

''Mihriban...'' Diyerek ona doğru bir adım attım ama 2

Çakır bileğimden kavrayarak beni durdurdu. Mihriban ve Çakır sanki kimse burada yokmuş gibi birbirlerini muhatap aldılar. Arkada Esat'ın yüzünün kasıldığına an be an şahit oldum. Mihriban ise durmadı, susmadı. 24

''Kimse yüzüne bile bakmadı Mahru'nun. Sürekli tersleddiler. En yakın arkadaşlarımızın düğünlerine, nişanlarına bile çağrılmadı. Tüm mahalle toplu etkinlikler yaparken kimse Mahru'yu anmadı bile. Bir kişi nasılsın diye sormadı. Kimse elinden tutmadı. Herkes yüz çevirdi. Yok saydı işte abi...'' dedi yüzüne tokat gibi çarpan sözleriyle. ''Senin Mahru'yu düşünmeden attığın adımlar bu kızın yok sayılmasına sebep oldu. Sen gidince herkes arkasını döndü.'' 146

Çakır'ın duyduğu her kelimede gözleri irileşiyor, duyduklarının ağırlığında eziliyor, ezildikçe doluyor taşacak yer arıyordu.

''Abi...'' dedi Tilki arkadan öne doğru gelerek. Çakır'ın anında öfkeli gözlerinin odağı Tilki oldu. ''Sen yokken birkaç kişi-'' 44

''Kim?'' diye kükredi Çakır saate bakmaksızın. Tüm şehri inletecek derecede yüksek bir ton kullanırken öfkeden belirginleşmiş damarları patlayacak gibi duruyordu. ''Kim yokluğumda Mahru'yu yok sayıp, görmezden gelebildi? İsim ver bana.'' Dedi kulaklarımı çınlatacak şekilde. ''İsim ver ecdadını 142

sikeceğim.''

Öfkesinden kelimeler zar zor dudaklarından dökülürken Esat bana doğru yardım dilenir gibi kaçamak bir bakış attı. Onun ecel terleri döktüğü o dakikalarda ben, elim dudaklarımda tırnaklarımı kemiriyordum. Elbette bunun hesabı Çakır'ın yokluğunda ondan sorulacaktı. Kaçamak sandığı o bakışları Çakır çoktan yakalamış, ona attığım adımı ona erişmeme izin vermeden kesmişti.

İşaret parmağı uyarı niteliğinde bana doğru kalktığında ''Sakın!'' diye ikaz etti. Olduğum yerde kaldım. Belki bana baksaydı ikna ederdim, biraz yumuşardı. O da bunu biliyordu ki bakmadı. Esat'ın üzerinden gözlerini bir an bile çekmezken Tilki müdahale etmek istedi. ''Abi önemsiz bir iki...'' diye başladığı yüksek konuşmasını gözler ona döndüğünde kısık sesle ''bir iki kişi.'' Diye tamamladı.

''Sen mi karar veriyorsun lan önemine?'' diye sordu ürkütücü bir sesle. Tilki'de bu öfkeden nasibini almışken ''Çakır.'' diye mırıldandım ama onun yüksek sesleri arasında kayboldu gitti. Daha fazla dayanamayıp kolunu tuttum. Beni itmedi ama konu hislerim olunca onun öfkesinden de bir şey götürmedi.

''Göt kadar mahalleye Mahru orada diye tonla para döküyorum, hepsinin götünü topluyorum.'' Her kelimesinde elimin altındaki teninin gerilişini hissediyordum. Sakinleşsin diye tenini sever

gibi parmaklarımı kımıldattım ama hissediyor muydu hiçbir fikrim yoktu. ''Mahru'nun parasını yerken hangi cesaretle Mahru'ya sırt çevirebildiler?'' Sadece isim istiyordu. Ondan sonra bana karşı yüzünü asan sıradan bir kişiye bile azap olacağından o kadar emindim ki. ''En önemlisi buna siz hangi cesaretle göz yumdunuz?''

Esat, Çakır'ın öfkesinin hepsine zarar vereceğini anladığı sırada ''Turan...'' Dedi hiç düşünmeden.
''Hepsiyle o ilgileniyordu.''

Çakır'ın gözlerinin hırsla döndüğüne şahit olurken ''Nerede lan o?'' diye sordu. Kimse cevap vermeyince kendi etrafında dönerek cevabını biliyormuş gibi konağın arka tarafına doğru yöneldi. Peşine takılmadan hemen önce Mihriban ile göz göze geldim. Söylediklerinin gideceği kısmının Turan olduğunu bilmediğinden sebep anlık bir şaşkınlık yaşamış Çakır'ın Turan'a bilenmesiyle de büyük bir pişmanlığa dönüşmüştü.

Büyük ve sert adımları hızla konağın arka tarafına yol alınca biz de peşine doğru takıldık. Tahmin ettiği gibi olmuştu. Turan arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Çakır öfkeyle ona doğru yanaştığında ensesinden kavradığı gibi ayağa kaldırdı ve ''Seni sikerim...'' dedi elinin altında ki adamı ileri doğru fırlatarak.

Turan hiç beklemediği bu hareket karşısında afalladı. Önce Çakır'a ardından arkasındaki bizlere baktı. Ne olduğunu

anlayamamıştı. Muhtemel olarak önce Mihriban'da gezinen bakışlarının yegane sebebi ondan kaynaklı olduğunu düşünmesiydi. Olayın asıl sebebinin ben olduğumu idrak etmesi Çakır'ın söylemleriyle oldu.

''Kimsin lan sen?'' dedi Çakır yüzünü buruşturarak. ''Sen kimsin de benim yokluğumda Mahru'yu yok saymalarına izin verdin?'' 13

Bana dönen bakışlarıyla Çakır bir adım yaklaştı ve yakalarından tutarak ''Bana bakacaksın...'' Dedi kastığı çenesiyle. ''Seni Mahru bile alamaz elimden.'' Cehennem sıcaklığını andıran derin bir soluk verince ona doğru döndü. Üzerinde dağılan o sıkıntılı nefesi ben bile hissetmiştim. 4

''Seni başkasıyla-'' Çakır, cümlenin gideceği yeri anlamış olacak ki ''Sana ne amına koyayım.'' Dedi tok bir sesle. ''Senin görevin ne oğlum?'' diye sorduğunda Turan dişlerini alt dudağına bastırdı. 94

''Yalnız konuşalım.'' Dedi Turan ama Çakır buna izin vermeden elinde ki adamı tekrar sarsarak ileri ittiğinde Turan dayanamayarak ''Başkasına siktir olup giden sevgilin için gücümü kullanmak istemedim.'' Diyerek yükseldi. ''Sevgilisi korusa-'' 349

Bu yükselişi Çakır büyük bir hayretle karşılarken cümlesinin devamına izin vermeyerek sert bir yumruğu tam yüzünün 26

üzerine geçirdi. Burnundan oluk oluk akan kan Çakır'ın ellerine bulaştı, gömleğine süzüldü. Turan kısa bir an başını önüne eğip avcuna biriken kanla öfkeli gözlerini Çakır'a çevirdi.

''Kimin gücü lan...'' dedi Çakır meydan okumasına karşılık olarak. ''Senin gücüm dediğin benden geliyor. Siz ne sanıyorsunuz oğlum kendinizi...'' derken bir tek Turan'a değil hepsine göz gezdiriyordu. ''Mahru'nun tek lafıyla hepinizi gömerim ben. Siz kendinizi ne sanıyorsunuz. Güçmüş...'' derken bakışlarının odağı tekrar Turan oldu. Kısa bir es verdikten sonra durulsun diye koluna dokundum. Gözlerinin içine bakarak ''Yapma...'' diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı ve ''Siktir olup gidiyorsun...'' dedi Turan'a az öncekine nazaran daha düşük bir sesle. ''İstanbul'a geri dönüyorsun. Ben aksini söyleyene kadar da bana, benim çevremden herhangi birine yaklaşmıyorsun. Kapımda ki köpeğe kadar...'' diye değer biçti. ''Bir adım yaklaşmayacaksın. Adım da dahil bana ait olan hiçbir şeyi kullanmıyorsun. Paralar, kartlar, silahlar, arabalar, evler, oyun oynadığın mekanlar... Hiçbir şey...'' dedi özellikle vurgulayarak. ''Eski çöplüğüne geri dönüyorsun.''

Turan'ın gözleri irileşti. Gücüm dediği her şeyi alıyordu Turan'dan. Sözünü geçirdiği herkes Çakır'ın adı, onun parasıyla Turan'a saygı duyarken şimdi kabadayılık tasladığı herkesin içine dımdızlak yolluyordu.

Ağzını açacak gibi olduğunda gururuna yedirememiş olacak ki dudaklarını birbirine bastırarak o kelimelerin hepsini yuttu. Yuttuklarının öfkesini de gizlenen bakışlarıyla bize sundu. En çokta Mihriban'da takılı kaldı. Ardından da hiçbir şey demeden hızlı adımlarla uzaklaştı.

Çakır durulmadı ama... Onun çok uzaklaşmasına izin vermeden arkasını dönüp diğerlerinin cezalarını kesti.
''Mahru'ya yüz çeviren herkesten...'' dedi Tilki'ye bakıp emir vererek. ''Elimizi çekiyoruz. Hiçbirine nakit akışı sağlanmayacak. Hatta...'' diyerek daha da yük bindirdi omuzlarına. ''Borçlu oldukları herkese haber verilsin üstlerine çullanılsın.''

Önüne geçerek ''Çakır lütfen...'' diye yalvardım ama benim uğrumda beni bile görmedi gözü. Beni hiç kale bile almadan bakışlarını Esat'a çevirdi. ''Bu en son olan sevkiyatla sen ilgileneceksin. Seni bilecekler, senin adın geçecek. Tüm işi sen üstleneceksin.''

Esat'ın yüzü anında sarardı ve yutkunuşu gözler önüne serildi. Yıllarca herkesin adını korumuş, sakınıp saklamış, onları arka planda tutmuşken şimdi onu da ortaya atıyordu.

''Çakır bak...'' dediğinde kendini açıklama girişiminde bulunmak istedi ama Çakır bir elini havaya kaldırarak onu susturdu. Elimi kavrayarak konağın yolunu tuttuğunda büyük

adımlarına eşlik etmekte zorlandım. Odaya vardığımızda kana bulanmış beyaz gömleğinin kollarını açtı. Hala öfkesi bakiyken ''Sen nefes al diye Mahru...'' diye bir hışımla o kanlı gömleği yere fırlattı. Beni kolları arasına sardı, yatağa yatırdı. Çıplak gövdesine kuruldum. ''Sen nefes al diye ben herkesin nefesini keserim.'' Dedi bir yemin gibi. 172

Sonra kendine ettiği sitemlerle dudakları saç diplerimde dolandı. ''Ben sana neler etmişim bilmeden.'' Dedi. ''Varlığımda da yokluğumda da nelerle sınandın sen?'' 43

Bunun cevabının canını yakacağını bile bile sormaktan geri durmadı. Ben de kanayan ona son olsun istedi. Olurdu da biliyorum. Küçük bir çocukken olduğu gibi yine ona sığınırken ''Annem babam beni o kadar görmedi ki...'' Dedim fısıldar gibi. Fısıltılarım ona ulaşıyordu biliyorum. Hep duymuştu o beni. Duyardı. ''Ben kendimi görünmez sanırdım. Ama sonra sen geldin...'' Dedim yüzüme yerleşen gülümsemeyle. ''Ben küçücüktüm ama sen geldin, sen gördün beni. Sonra sen gittin...'' dediğimde yüzüm tekrar düştü. ''Sen gittin ben yine görünmez oldum. Şimdi Turan'a kızıyorsun ya yada mahalleliye. Sende beni görmeden geldin, beni görmezden geldin ve girdin o hapse. Turan sana köpek gibi sadık, mahalleli de öyle. Zaten her şey ondan oldu." Diyerek iç çektim. Kelimeler dudaklarımdan çıkmamak için dirense de içimde birimtirdiklerimi kustum. "Sen gittin beni başkasıyla gördüler. Onlar için bittim. Sen yoksan ben görünmezim, sen görmezsen kimse görmez beni. Kimseye 51

değil kendine yönelt öfkeni. Çünkü ben başıma gelen iyi kötü her şey de seni bilirim. Çünkü beni ilk sen gördün, bir sen gördün..." Haykırırcasına söyledim hepsini. Gövdesinde sakladı beni. Sonra göğsüne doğru konuştu. "Ben de bir seni bilirim. Sen beni gördüğün için bana karşı sorumlusun kimseyi değil seni bilirim." Dedim yumruk yaptığım ellerim tenine kazınırken.

Sözlerimin boğazına durduğuna şahit oldum. Yutkunmasını dinledim. Tokat etkisi yaratan sözlerimin onu sarsışına şahit oldum.

Titrek bir solukla iç çekerken ''Bir daha gitmek yok...'' dedi yemin eder gibi. Ona inanmak isteyen yanıma karşı koyamadım. ''Bir daha görünmezlik yok. Bir daha yok sayılma yok.'' Dedi bir bir vurgulayarak.
İnandım. Ben yine ona kandım, onda yandım.

...

Sabahın erken saatlerinde Çakır'ın kolları arasında uyanmıştım. Gözlerimi açmakta zorluk çekerken derin bir nefes aldım. Kafamı diğer tarafa çevirip uykuma devam etmek istedim dün geceden sonra. Hatta hiç uyanmamak bile istedim. Kolları arasında öylece kalmak istedim.

Kısa bir nefes alıp kafamı diğer tarafa çevirdiğim an boynuma saplanan acı ile yüzümü buruşturdum. Berbat bir pozisyonda

yatmıştım dün gece ve boynum feci şekilde tutulmuştu. Ellerim yavaşça boynumu sıvazladı. Birkaç saniye tavana baktım boş boş.

Bilincim daha tam olarak yerine gelmemişti. Gösterişli tavanı izlerken geri uyumak istedim ama kafamı tekrar çevirdiğim zaman boynuma saplanan sancı yüzüm ekşidi. Elim boynuma giderken parmaklarım Çakır'ın koluna değdi. Değdiği anda hissettiğim elektrik yüzünden hızla elimi geri çektim. O sırada Çakır'ın sesini duydum.

"Günaydın güzelim" dedi yumuşak bir dille. Çakır'a döndü bakışlarım. Masmavi gözleriyle bana bakıyordu.
Sesli bir yutkunma geçirdim. 9

''Günaydın...'' dedim hafif bir tebessümle. 1

"Mahru'm..." diye başladı cümlesine. Parmakları alnımda, saç tutamlarımda dolandı. "Dün geceyi hatırlamak da hatırlatmak da istemiyorum." Dedi kararlı bir şekilde. Tek kaşımı kaldırdım. O ise devam etti. "Hatta..." dedi "Telafisine de bir yerden başlayalım istiyorum." Duraksadı ve bana doğru yanaşarak başını boynuma gömdü. Derin bir soluk alırken "Birlikte kahvaltıya gidelim." Dedi mahmur bir sesle. 28

Onunla bir gün geçirmek fikri şahane gelse de "Bugün Şura'nın gelin hamamı var ki, gelemem." Dedim ve kollarından sıyrıldım. Ayağa kalktığım da konuyu kapattığımı sanıyordum. Ama o da 24

benimle birlikte ayağa kalktı ve beni tekrar kollarının arasına hapsetti.
"Mahru'm." Dedi bir kere daha. O Mahru'm dedikçe içim gidiyordu...

"Yetişiriz ya da yetişemeyiz bilemiyorum ama bugünü bize ayıralım istiyorum." Dedi ikna etmek ister gibi. "Bugün bizim olsun." Diye devam ettiğinde derin bir nefes aldım.

Onunla nefes almak bana da iyi gelecekti. "Tamam." Dedim diretmeden. "Gidelim."

Bakışları üzerimdeyken, "Bekle de hazırlanayım." Dedim.

"Sen hazırlan ben de duşa giriyorum güzelim."

Kafamı salladığında bir soluk vererek banyoya ilerlerdi. Ne giyeceğimi bilemediğimden dolabın karşısına geçtim ve kıyafetlerime kısa bir göz gezdirdim. Güzel bir tişörtle, pantolon seçtikten sonra hızla onları üzerime geçirdim.

Bluzu giyerken daha doğrusu kollarımı kaldırırken suratımı buruşturdum. Sandığımdan daha kötü bir şekilde tutulmuş olmalıydı boynum çünkü kollarımı kaldırırken dahi acıyordu.

Makyaj yapmak istemediğimden boynumun acısını göz ardı ederek saçlarımı taradım ve toparladım. İşim bittiğinde boynumun acısı daha da artmıştı. Çakır'ın girdiği banyo

kapısına baktım. İçeride ki su sesi hala kesilmemişti. Temiz hava alma ihtiyacı hissederek odadan çıktım. Kapı girişinde Şura ile karşılaşınca ''Günaydın...'' dedi. Gözleri yüzümü tarıyor, dün geceye dair bir şeyler arıyordu lakin onu üzmek niyetinde değildim.

''Günaydın bebeğim...'' dedim gülümseyerek. Dikkatlice üzerimi süzerken hazırlığımı sorguluyor olacak ki sormasına fırsat vermedim ve ''Çakır ile kahvaltıya gidiyoruz...'' dedim.

Yüzünde aniden beliren gülümseme benim içindi. Kendi adıma yaptığım bu hareketi memnuniyetle karşılamış hatta belki de benden daha çok sevinmişti. ''Çok sevindim...'' Dedi heyecanla. ''Size iyi gelecek eminim...'' Duraksadı ve ağzında çıkmayı bekleyen o sözleri dizginleyemedi ''Ama bugün gelin hamamı vardı...'' Kısa bir an yüzü düşse de ''Gerçi yetişirsiniz...'' dedi temenni de bulunur gibi. ''Öğleden sonra yapacağız biz.''

''Yetişirim...'' deyip gülümsedikten sonra tekrar ilerliyordum ki ''Mahru...'' dedi heyecanla. Duraksayıp ona doğru döndüm. ''Ben neyi unutmuşum İstanbul'da...'' dedi yüzünü asarak. Daha benim cevabımı vermeden ''Jartiyer takımımı...'' deyip gözlerini büyüttü. ''Bavula koydum sanıyordum ama koymamışım. Gelirken acaba diyorum sen alır mısın?''
Yalvarırcasına bakan gözleriyle ne tepki vereceğimi bilemedim ama ''Lütfen...'' diye ekleyince reddedemedim.

''Olur alırım...'' deyip gülümsedikten sonra onun teşekkürleri eşliğinde merdivenleri indim. Konak sabahın erken saatlerine rağmen epey sessizdi. Mutfaktan gelen kokular kahvaltının hazırlandığına işaretti ama hiç duraksamadan kendimi dışarı attım. Konağın önünde duran Çakır'ın aracına doğru ilerledim.

Ellerimi arabanın kaputuna dayayıp birkaç saniye gözlerimi kapayarak bekledim. Ense kökümden başlayıp yukarılara tırmanan dehşet bir ağrı çekiyordum ve bir nebze rahatlatabilmek adına başımı yavaşça saat yönünde çevirerek ensemi ovuşturdum. Dokunduğum yerlerin sızısıyla dudağımdan ufak acı dolu inlemeler dökülürken parmaklarımın arasına başka parmaklar karıştı.

Sırtımda hissettiğim geniş gövde ve parmaklarıma dolanan parmaklar ona aitti. Elimi avcunun arasına hapsedip, parmaklarımızı birbirine sarıp sarmalayarak ensemde kendine bir yer açtı. Nefesinin artan sıcaklığından başının bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Dudaklarını kısa bir an tenime bastırdı ve ''Neyin var?'' diye sordu tedirginlikle. ''Ağrıyor mu?''

Burnunu enseme sürterken diğer eli belimi kavramış vaziyetteydi. Tenimi yakan güneşi kesmiş ve bana gölge olmuştu. Tüm acılarımla birlikte onun gövdesine sığınıp ''Tutuldu sanırım...'' diye mırıldandım.

İşaret parmağı ve orta parmağını ensemde tam orta noktada

bir yere koyup yavaşça aşağıya doğru bastırarak indirdi. Ona dolanmış parmaklarımda otomatik olarak onunla birlikte hareket ediyordu ve bu inanılmaz bir rahatlama hissettiriyordu. Ensemde dolanan parmakları acıyan noktaları bir bir buluyor, sonra da o acıyı dağıtıyordu. Başımı geri doğru attığımda başım onun yüzüne doğru düştü. Çenesi, dudakları saçlarımın arasına karışmıştı. Sakallarının saç diplerime batışını hissediyordum ve bundan rahatsızlık duymuyordum. Aksine acıyı unutmama sebep olup odağımı değiştiriyordu. ''İyi geliyor mu?'' diye sordu tüm eli ensemde hüküm sürerken. Avcunun arasında ki gergin tenim gevşiyordu. Nerede olduğumuzu ve nasıl bir pozisyonda olduğumuzu unutarak ''Imm...'' dedim dişlerimi alt dudağıma bastırıp. ''Sence?''

Saçlarımdaki dudaklarının kıvrılarak yükselmesinden güldüğünü hissedebiliyordum. Ses tonuna keyif dolu bir tonlama yansıdı. ''İnlediğine göre...'' diyerek çenesini saç diplerime sürttü, sürttü, sürttü. Belimde ki eli usulca kasıklarıma doğru indi. Etimi avcunun arasına sıkıştırıp bıraktığında sızlanarak parmak uçlarıma yükseldim. ''Bilirsin zaafım vardır...'' dedi imali ses tonuyla. Sert telli sakalları tenime kazınıp dudaklarımın içine inleyerek hızlı bir nefes çekince ''inlemene...'' diye tamamladı.

Sözleri sadece kasıklarıma değil kalp atışlarıma da tehditti. Tepemdeki güneşin ısısını artırarak daha yakıcı bir hal almaya başladığını hissettim veya onun sözleriydi tenimi yakan.

Aramızdaki bu mesafeden doğru cevabı bulmam zordu. Eriyen tenimin onun bedenine karışmasına engel olan bedenlerimizi içimden ayrılık kelimesine en derin isyanlarımı sunarak ayırdım.

"Arabaya geçelim mi?" Dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. Yanaklarım alev alevdi ama bunun suçlusu, onun bedeninin tenime yaydığı yakıcı his değildi. Güneşti, öyle olmalıydı. "Hava çok sıcak, klimayı açarsın, ferahlarız biraz."

"Geçelim." Dedi, kaputuna yığdığı bedenini dikleştirerek. Bakışlarımı ondan uzak tutmaya çalışıyordum ama onun gözlerinin yüzümü eşelediğine emindim. "Sen ferahlarsın ferahlamasına da..." Dedi, biraz önceki düşüncemi yalanlayarak. Artık gözlerinin yüzümde oyalandığına emin değildim. Gözleri kesinlikle arsız parıltılarla bedenimde oyalanıyordu.
"Ben uzun bir süre daha yanacağım sanırım."

Dudaklarımı ısırdım. Bakışlarım hala öne eğikti. Güneş dilimi damağımı kurutacak raddeye geldiğine kendime sığınacak bir gölge oluşturmak adına hızlıca araca ilerledim. ''Ben kullanayım diyeceğim ama...'' dedim konuyu dağıtmak istercesine.
''Bebeğin gibi şimdi bu senin... Bir şey olur falan üzülürsün sonra sen...''

Tam kapıyı açacakken yüzüne doğru baktığımda ''Doğru...'' diye onayladı başını hafifçe eğerek. ''İçinde asıl bebeğim varken bir şey olursa üzülürüm.''

Yüzüme keyifli bir gülümseme yerleşti ve aynısı onda da hakimdi. Araca yerleştirdiğimizde manidar bir gülümseme ile klimayı açtı. "Sızlıyor mu?" Dedi aynı manidar ses tonuyla. 91

"Anlamadım..." dedim yüzümü ona çevirerek. "Ne sızlıyor mu?" 92

Bakışları saniyelik bir süre boyunca alttan yukarıya tüm bedenimi süzdü. "Boynun..." Diye söze girdi. "Boynun tutulmuştu ya, sızlıyor mu hala?" 28

"Hayır." Elim istemsizce boynuma gitti. Parmaklarım onun parmak izlerinin kazındığı tenimi okşadı, okşadı, okşadı. İstemsizce gözlerim kapandı. Dudaklarımın arasından sızan bir inilti sonucu Çakır'ın derin soluğu, aracın içinde dağıldı. Tenime şifa olmak ister gibi yüzümü okşayan nefesi ardından, aracı yavaşça hareket ettirdi. 13

Yol boyu kısa sürekli bakışları hep üzerimdeydi. Sürekli rahatlık hissimi kontrol eden bakışlarını üzerimde hissettim. Bunu bizzat bana da sorabilirdi ama sormadı. Sanırım sözleri böyle bir şeye gerek duymuyordu. Zira gözleri, hece hece ezberlemişti beni. "Çakır..." Diye mırıldandım adının yarattığı dinginlik hissiyle. "Gideceğimiz yere daha çok var mı?"

Başını hızlıca iki yana sarstı. Direksiyonu kavrayan elinin işaret parmağını ileriye doğru uzatarak "Geldik sayılır." Dedi. "Seveceğini tahmin ettiğim güzel bir yer biliyorum. Farkındayım 2

yol yordu seni." Hızlı bir bakışı üzerime atarak "Değecek" dedi temenni dolu bir ses tonuyla. "Tüm yorgunluğumuza değecek."

Uysal bir biçimde başımı salladım. "Dönüşte Şura'nın istediği birkaç şey alacağım." Bir elimi omzumun üzerinden geriye doğru uzatarak geçip gittiğimiz yolu işaret ettim. "Unutmam ama senin de aklında bulunsun olur mu? Eğer almadan dönersem Şura'nın gazabından kutulamam."

"Olur." Dedikten sonra aracın hızını yavaşça düşürerek önümüzde bulunan, otopark olduğu belli yeşilliklere çevrili toprak zeminde durdu. Aracın içinden dışarıyı süzen, adına yakışır çakır gözleri, usulca gözlerimi buldu. "Nasıl, güzel değil mi?"

Gözleri sorgulanmayacak bir güzelliğe sahipti.
Başımı hızlıca iki yana sarsarak düşüncelerimi dağıttım.
Gözlerimi gözlerinin etkisinden kurtararak bakışlarımı etrafta gezdirdim. Oldukça geniş açık bir alandaydı kahvaltı mekanımız. Bir tarafta at üzerinde gezinen çiftler varken diğer yandan hasır güneşliklerin altında, belirli aralıklarla çiçeklerin içinde oturan çiftler, açık alanda koşuşturan çocuklar, etrafta yankılanan neşeli sesler vardı.

"Çok güzel" diye mırıldandım. Bir elim anında kapı kulpunu buldu. Bakışlarım doğanın güzelliğini incelerken yavaşça araçtan indim. Çakır da hemen ardımdan... Onun gözleri benim

aksime etrafımızda değil, hiçbir tepkimizi kaçırmamak adına üzerimdeydi. "Tüm günümü burada geçirebilirim."

Aracın etrafını dolaşarak yanıma ulaştı. Öne eğdiği başı, gülümsemesini ustalıkla gizledikten sonra başını yeniden yukarıya kaldırdı. "Sen yeter ki iste..." Dedi, kendinden emin bir ses tonuyla. Parmakları parmaklarıma kenetlendi. "Her şeyi ayaklarının altına sererim." 63

Sererdi. Bundan tek bir şüphem yoktu. Benim şüphem kendimdendi. Onun ayaklarımın altına serdiği cennetinde kendime bir yuva bulamamaktan korktum, hep olduğu gibi. 3

Çiçekler içinde kendimiz için ayrılan masaya yerleştik. Dakikalar içinde masanın üzeri çeşitli kahvaltılılarla doldu. Masayı işaret ederek "Keşke konaktakileri de yanımızda getirseydik." Dedim neşeyle.

Neşem Çakır'a bulaşmış gibi gülümsedi. Parmakları arasında tuttuğu bir dilim ekmeğin üzerin ince bir tabaka tereyağı sürerek hemen ardından bal ile tatlandırdı. "Şura için ne alacaksın?" Dedi ballı ekmeği almam için ileriye doğru uzatarak. 30

Parmaklarını karşılıksız bırakmadım. Elimi aynı şekilde ileriye doğru uzatarak ballı ekmeği aldım. "Hiç..." konunun önemsiz olduğunu belirtmek ister gibi basitçe omuz silktim. Zira bunu nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Onu da ilgilendirmiyordu 2

gerçi. Ballı ekmeğimden koca bir ısırık alarak "Akşama kına gecesi var ya, onun için birkaç eksik varmış." Dedim ağzım dolu dolu...

Çakır, gözlerimin içine bakarak parmaklarına bulaşan balı temizlemek adına elini kendi dudağına doğru uzattı. Kaşları aheste bir biçimde havalandı. Başparmağını dudakları arasına alarak emdikten sonra "Bizim çocuklara aldıralım." Dedi. "Geç döneriz belki biz."

Boğazımda takılmak için direten lokmamı güçlükle yuttuk. Çakır bende bıraktığı etkiyi fark etmiş olacak ki bu kez serçe parmağını bal kasesinin içine daldırarak yeniden hasret kaldığım dudaklarına uzattı.

"Yok..." Dedim, o gözlerimin içine bakarak parmağını emmeye devam ederken. "Ben Şura için en uygununu seçerim."

Serçe parmağını dudağından ayırarak "Nasıl istersen..." Dedi.

Gözleri ne etrafımızdaki seyirlik manzaraya ne de çeşit çeşit kahvaltılıklara uğramıyordu. Dikkatli bakışları gözlerimin en içine bakarak her hareketimi inceliyordu ve ben rahatsızlık hissiyle kıpırdanıyordum. "Yemeyecek misin?" Diye sordum bir elimle kahvaltılıları işaret ederek.

Bakışları hızlıca dudaklarıma kaydı. Ballı ekmeğimden aldığım

son ısırık ardından dudağımın kenarında rahatsız edici bir şeker yığını kalmıştı. Peçeteye uzanmak adına bir elimi masaya doğru uzattım.
"Ben hallederim." Dedi Çakır oldukça hevesli, bu anı bekler gibi. Parmaklarının yeri direkt dudaklarım oldu. 35

Başparmağı dudağımın kenarındaki balı, alt dudağımı okşayarak sıyırdı. Etrafımıza bizi gözetleyen birileri var mı diye bakmak istiyordum ama aramızda oluşan temas bakışlarımızı ayırmama izin vermiyordu. Çakır dudağımı okşayan parmağını kendi dudaklarına götürdü. Bakışlarımızı ayırmak için hiçbir uğraş göstermeden emdi başparmağını. 26

Kaşları aheste bir biçimde havalanırken "Balı bile yeme şekli varmış." Dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bal diyorum..." kaşları bal kasesini işaret ettikten sonra gözleri dudaklarımı buldu. "Sade ya da tereyağı ile yenmiyormuş. Yârin dudaklarına tat buluyormuş." 378

Dakikalardır birbirine kenetlenen bakışlarımızı, bedenimde gezinen tüm kanın hücum ettiği yanaklarım hızlıca ayırdı. Tenimi karıncalandılar bir ses tonu, hayran olunası gözleri ve karşı koyulamaz sözleri vardı. Onun bu kadar üstünlüğüne rağmen benim bir kuru gururum onunla baş etmekte oldukça

zorlanıyor, aldığı her darbede düşmemek için son kalan gücüyle diremiyordu.

"Tek başıma yiyemiyorum..." dedim konuyu tekrar dağıtmak adına. Öyleydi de. O benimle ilgilenip hiçbir şey yemeyince ben yiyemiyordum. "Eğer yemeyeceksen kalkalım."

Derin bir soluk alarak göğsünü havalandırdı. Yerinde hafifçe dikleşerek bir kolunu dirseğinden kırarak masaya bastırdı diğer eliyle tabağının yanında çatalını kavradı. Yüz ifadesi birkaç saniye öncesine göre oldukça ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

"Şura'yı ikna etmekte zorlandın mı?'' Diye sordu gizlemeye çalıştığı çaresizlik barındıran sesiyle. "Senin kendi gelinliğin için seçtiğin güpürü istemişti..." Ses tonu gittikçe kısıldı ama kelimelerinin etkisi güç kazanıyordu. 41

Kaşlarımı çattım. Parmaklarıma doğru akan ballı ekmeği önümdeki tabağa bırakarak konuyu değiştirmek adına önündeki kahvaltılıkları işaret ederek "Uzanamıyorum oraya tabağıma biraz kahvaltılıklardan aktarır mısın?" 2

Kendimi tıka basa acıya doymuş hissediyordum. Sanki tek bir kelime edersem yoğun acı ciğerlerimi yakarak benimle birlikte onu da ölüme sürükleyecekti.
Düşüncelerimin aksine Çakır benimle ölmek için oldukça hevesli olduğunu göstermek ister gibi mavilerindeki karanlığıyla baktı 10

gözlerime.
Kendi intiharınız kolaydı ama başkasının kanına bulaşmak oldukça zordu özellikle bu kişi kendi canınızdansa. Çakır, bu düşüncelerimi çok geçmeden daha acı bir şekilde tadacaktı... 10

Bakışlarımla kahvaltılıkları işaret ederek "Hadi..." dedim konuyu yeniden değiştirmek ümidiyle.

Derin bir soluk aldı. Eline aldığı çatal ile önümdeki tabağı doldururken gözleri asla gözlerime uğramadı. Sözlerini ağzının içinde bir tur çevirir gibi dudaklarını önce araladı sonra sıkıca birbirine bastırdı. Sustukları onu daha çok yoracak olmalıydı ki tek nefeste "O güpürün kapalı dolap kapaklarının ardında solup gitmesine izin vermeyeceğim." Dedi yemin eder gibi. 81

Bu onun en büyük duası benim senelerimi verdiğim tövbeydi. Yüreğimin ortasına yerleşen bir ağırlık ile ince parmaklarımı önümdeki fincana uzattım. Bir yudumun ardından fincanı masaya bırakarak "Ziyan olmasın" dedim bir elimi Çakır'ın elinin üzerine kapatarak. Onu durdurmasaydım ne hareketleri aşırılığını bırakacak ne de sözleri beni çıkmaza düşürmekten vazgeçmeyecekti. "Biliyorsun yiyemeyeceğim bu kadar şeyi. Doldurma tabağımı." 2

"Ziyan olmaz." Dedi tok bir sesle. "Bitti dediğin yerde..''
Gözlerimin içine baktı. ''Ben devam ederim." 84

Konuşma asla kahvaltılıklardan ibaret değildi. Hâlâ gelinlik bahsi geçiyordu ve Çakır titreyen bakışlarımın, kanı çekilen parmaklarımın aksine elini geriye çekip parmaklarımızı ayırmak için bir çabaya girmedi. Biraz önce benim yutkunmamı engelleyen yumru şimdi onun boğazına takılmış gibiydi. Ama onun, benim gibi bir damla suya muhtaçlığı yoktu. Bir küçük tebessümüme muhtaçlık duyar gibi baktı gözlerime. Onu geri çevirmedim. Daha önce çektiğim bir acıyı başkasının yaşamasına göz yumamazdım.

Dudaklarıma ev sahipliği yapan tebessümümü sundum ona. Yüzünde oluşan o rahatlama hissi ile dudaklarım yukarıya doğru kıvrılarak bize istediğimiz görüntüyü sundu. O benim gülüşümde nefes alırken ben onun gözlerinde öldüm.

Kahvaltı faslının sonlarına doğru geldiğimizde el ele geldiğimiz bu yerden yine el ele ayrıldık. Uzun süre sonra böylesine keyifli vakit geçirmek ikimize de iyi gelmişti.

Arabaya yerleştikten hemen sonra yine parmakları parmaklarıma kenetlendi ve ''Mahru'm...'' dedi bana bakarak. Arabayı çalıştırdı ve avuç içi direksiyonu çevirirken gözlerini bir an üzerimden ayırmadı. ''İstanbul'a döndüğümüzde senin istediğin yerde istediğin evlerden birine yerleşelim.'' Dedi.

Duraksadım. Komple bir düzen değiştirmekten bahsediyordu. Sadece kaçırdığım, emin olmayan bakışlarımla bile

söyleyeceklerimi anlamış olacak ki ''Mahru orada sana iyi gelen hiçbir şey yok...'' dedi.
Vardı. Kendimi bildim bileli orası benim evimdi, annemden kalan dükkan vardı. ''İşim...'' Dediğimde ''Daha büyük bir yerde sadece başında olduğun bir iş kurarız sana. Orada kalmana gerek yok...'' diye diretti. Haklıydı da ama ben korkuyordum. Var olan düzenimi bozmaktan ve onun kurduğu düzende bir yer bulamamaktan korkuyordum.

''Bilemiyorum...'' dudak büktüm. Bakışlarım anında yolu bulduğunda ''Bunu daha sonra konuşalım...'' diyerek konuyu kapatmak istedim. Tam üzerine gelen telefon da epey işime yaradı açıkçası. Yüksek sesle yankılanan melodiyle telefonumu açmak istesem de Çakır elimi bırakmadı. Ben de tek elle çantamı açıp telefonu bulmaya çalışıyordum. Geçen saatlerin ardından muhakkak Şura arıyordu ve o istediği jartiyer takımını söyleyecekti. Çakır'a kenetli olan parmaklarımla Çakır beni kendine çektiğinde kıkırdadım. Dudakları boynuma ufak öpücükler bırakırken ''Telefon..'' diye mırıldandım. ''Telefon çalıyor.''

Zira onun ne çalan telefon umurundaydı ne de yol. Kaçamak bakışları ara ara boş arazi olan yola kaysa da o süreden daha fazla benimle ilgileniyordu. Avuç içimi elinin arasına alıp dövmesinin üzerine koydu parmaklarımla o dövmeyi sevdirdi ve ardından ona dokunan parmak uçlarımı öptü.

Zar zor eriştiğim telefona bakmadan beni böylesine güzel seven adamı incelerken ''Alo...'' dedim keyif dolu sesimle.

Sonrası benim tüm kanımın vücudumdan çekilmesine sebebiyet verdi. Şura sandığım telefonun ucundaki Ferman'dı.

''Mahru...'' Dediği anda bunu işiten sadece ben olmadım. Pozisyonumuzun yakınlığı arabadaki sessizlik Çakır'ın da duymasına sebep oldu. Anında hareketleri donuklaşıp yüzünü bana döndü. Mavilerinin kıyılarında dolanan karartılar ve alnında belirginleşen damarlar boğazıma dolandı gibi hissettim. Yutkunamadım.

''Nasılsın?'' diye telefondan gelen sese titrek bir şekilde ''i-iyiyim..'' Dedim. Çakır'ın beni hiç bırakmayacakmış gibi tuttuğu parmakları ait olduğu yerlerden ayrıldı. Kendini geri çekti ve derin soluklar eşliğinde arabayı son sürat kullanmaya başladı.

Bakışlarım Çakır'daydı ve Ferman ''Orada canını sıkan bir şey olmuyor değil mi?'' diye sordu. ''Çakır seni hiçbir şeye zorlamıyor.''

Çakır'ın ürkütücü sessizliği beni gerim gerim gererken tek bir an bile yüzüme bakmadı dişlerini sıkarak arabanın hızını arttırdı.

''Ha- hayır...'' Dedim sadece. Çakır gaza daha da yüklendiği yerde kendimi koltuğa gömerek kapı koluna dokundum.

Dudakları dümdüz bir çizgiye bürünmüş dehşet bir hızla kullanıyordu arabayı. Bir araba önümüze çıksa ya da bir yere çarpsa bu arabadan sağ çıkma ihtimalimiz hiç yoktu. Gaza yüklendi yüklendi yüklendi.

''Lütfen...'' Dedim korkuyla ona bakarak. Terli avuç içlerim kapıya geçerken bedenimi kasmıştım. Beni hiç duymuyor. Gaza yüklenip sadece önüne bakıyordu. Tek bir an bile göz göze gelmedi benimle.

''Neye lütfen?'' diye sorduğunda Ferman kurumuş dilim damağımla cevap vermek mümkün dahi değildi.

''Mahru...'' diye seslendi ardından ama ben koltukla bir bütün olmuş vaziyette bekliyordum. Gaza bastı bastı bastı... Önümüze çıkan tüm arabalara makas ata ata gidiyor, kulağımda uğuldayan korna sesleriyle kasılıp kalıyordum. ''Ben seni sonra ararım...'' dedim elimden düşmek için direnen telefonu kendim kapatarak.

Ellerimde dahi derman kalmamıştı. Araba konağın yoluna girdiğinde uzun süre gittiğimiz yolu kısa sürede gelmiş bulunduk.

Arabayı gören kapıdaki adamların açacak fırsatı bile olmamıştı. Hepsinin irileşen gözleriyle ne yapacaklarını bilemezken Çakır frene sert bir şekilde bastı ve yerimde sarsıldım. Tekerlerin

yol üzerinde kayarak çıkardığı sesler kulaklarımı tırmaladı. Çakır yine yüzüme bakmadan arabadan indi ve ön tarafından dolanarak benim kapımı açtı. Yüzüme bakmadan ama beni kırmamak ya da yaralamamak adına kendini sıkarken inmemi beklediği de aşikardı.

11

''Çakır ben...'' diyerek arabadan indim. Konuşmama fırsat vermeden kapıyı çarptı, kendi tarafına bindi ve hızla geri doğru yol aldı. Ben tek başıma yolun ortasında öylece kalakaldım.

224

...

Odamızda bulunan dolap kapağını aralayarak parmaklarımı Çakır'ın benim için hazırlattığı kıyafetlerin üzerinde gezdirdim. Hepsinin birbirinden güzel olması yanı sıra çoğu elbisenin uzunluğu ya diz boyunda ya da ayak bileğime denk gelecek uzunluktaydı. Dekolte kısımları ise yok denecek kadar azdı. Bu durumu çok sorun etmedim zira gösterişli kıyafet yerine sadeliği tercih ederdim. Çakır tüm gün beni aramamıştı, eve gelmemişti ve nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

26

Elbisenin üzerinde gezinen parmaklarım zıt yönde ilerleyerek bir kısmı pantolon ve etekli takımlardan oluşan kıyafetlere yöneldi. Çelik mavisi, pantolon kısmı oldukça bol gelen, üst kısmı ise bol kumaşa zıt, daha dar olan bedenimi saracak olduğunu düşündüğüm tek omuz dekolteli bir takım seçtim. Renginde Çakır'ın mavileri vardı.

4

Bakışlarımı kısa bir süreliğine ikili takım üzerinde gezdirdikten sonra yatağın üzerine bıraktım. Herkes çoktan bahçeye inmişti geç kalıp dikkatleri üzerime çekmemek adına hızlıca, sadece bir makyaj yaparak takımımı üzerime giydim. Siyah saç tutamlarımı döktüm mavi rengin üzerine. Aynanın aksinde renklerin oluşturduğu uyumu izledim. Bir parmak kadar olan göbek dekoltemden oyalandı parmaklarım. Bana bir kumaş parçasında dahi Çakır'ı hatırlatan zihnime kızdım, ellerim düşüncelerime zıt yeniden harekete geçerek kumaşın yumuşak dokusunu okşadı, okşadı, okşadı.

Yersiz hayallere yelken açan düşüncelerime kaş çatarak aynanın önünden kaçar gibi ayrıldım. Adımların odanın kapısına yönelerek merdiven basamaklarına doğru ilerledi. Konağın içinde Pınar'ın hızlı adım sesleri dışında pek bir hareketlilik yoktu. Dışarıdan gelen yoğun gürültü sesine bakılırsa eğlence çoktan başlamıştı. Adımlarıma hız kazandırarak bahçeye ulaştım.

Tıpkı tahminimdeki gibiydi, eğlence çoktan başlamıştı. Bahçe yoğun ışıklarla aydınlatılmış orta kısım boş kalacak şekilde şeritler halinde yan yana dizilmiş masa ve sandalyeler kalabalık misafirleri ağırlıyordu. Şura ve ona eşlik eden birkaç kişi masaların orta kısmında kalan geniş alanda neşe içinde çalan müziğin ritmine kaptırmıştı kendini. Yüzümde oluşan geniş tebessüm eşliğinde konukların üzerinde gezdirdim bakışları

sırasıyla. Bakışlarım, Esma Hanım'ın iğneleyici gözleri ile buluşunca tebessümüm silindi. Esma Hanım'ın tatmin olmayan bakışları daha fazla zede vermek adına alttan yukarıya tüm bedenimi süzdü. Tek bir olumlu mimik yoktu yüzünde. Aksine ağzının içinde yuvarladığı sözleri de hakkımda iyi şeyler düşünmediğin kanıtıydı.

Sabır dilenen derin bir soluğun ardından bakışlarımı Mihriban'ın üzerine çevirdim. Esma Hanım'ın ben de oluşturduğu yıkıntının bir benzeri vardı Mihriban'ın memnuniyetsiz ifadesinde. Kaşlarımı çatarak yanına ilerledim.

"Neden canın sıkkın?'' Diye sordum elimin altında sıkıştırdığım sandalyeyi gürültü ile yere sürterek.
Mihriban, sandalyenin çıkardığı sesten hafifçe irkilse de çabucak toparlandı.

"Dün gece olanlarda kaldı aklım." Dedi bedenini hafifçe bedenime doğru çevirerek. "Turan konusu benim için kapansa da böyle olsun istemezdim. Çakır abi ile resmen koptular gibi..." Sözlerinin ağırlığında eğilmiş gibi başını öne eğdi. "Ne olacak bilmiyorum. Ama içim hiç rahat değil. Hele benim yüzümden olduğunu düşününce...''

"Saçmalama seninle alakası yok." Dedim oldukça dürüst bir ifadeyle. "Sen anlatmasan da Çakır'a ben bahsedecektim zaten bu durumdan.''

Dudaklarımdan taşan ismi içimin acı ile burkulmasına neden oldu. Ben giydiğim bir elbisenin kumaşında dahi onu hatırlarken o, gün içerisinde ne konağa uğramış ne de bir kez aramıştı. Ümitsiz bakışlarım telefon ekranını kontrol etti, ondan bir iz aradım açtığı yara izlerime doymamış gibi.

"Sen neden durgunsun?'' diye sordu Mihriban üzerimdeki kasvetli havayı fark ederek.

"Ferman aradı bugün." Dedim bakışlarımı telefon ekranının üzerinden ayırarak. "Çakır duydu. Sonra da hiçbir şey demeden beni buraya bırakıp gitti.''

"Ne!'' Mihriban'ın yüksek çıkan ses tonu karşında yeni bir huzursuzluk baş gösterisi ile birlikte yüzümü buruşturdum. "Niye açtın ki telefonunu?" Diye devam etti Mihriban, aynı ses tonuyla. "Hele bir de Çakır abinin yanında.''

"Bile isteye olmadı... Yanlışlıkla açtım." Bakışlarım yeniden telefonun ekranını bulduğunda hayal kırıklığı dolu bir ses yankılandı dudaklarımda. "Öyle öfkeliydi ki Çakır.''

"Haklı olarak...'' Mihriban'ın sesi biraz önceki coşkusundan sıyrılmıştı. Üzüntümü paylaşmak ister gibi sessiz bir tonda "Ferman niye aramış peki?'' Diye sordu.

"Laf arıyor işte güya. Burada olup biteni öğrenmek için." Başımı

hafifçe iki yana sallayarak "Çakır ile barışıp barışmadığımı kontrol etmek için." Dedim. "Bu konuyu da ne yapacağımı inan bilmiyorum ama..''
Hep söyledikleri gibi konuşmak rahatlatmıyordu.
Dudaklarımdan dökülen her bir kelimem çaresizliğimi yeniden yüzüme çarpıyor ve en dibe gömülmem için acımasız bir uğraş veriyordu.

Mihriban, durgun halimden düşüncelerimi okumuş gibi temenni dolu bir sesle söze girdi.

"Sıkma canını hallederiz bir şekilde. Çakır abi de dayanamaz zaten sana. Eve gelince çözersiniz."

Buruk bir gülümseme eşliğinde başımı olumlu anlamda salladım. Çakır'ın eve dönmesi bir yana tek bir mesaj bile atmamıştı gün içinde. Beklediği karşılığı bulamayan bakışlarımı yeniden telefon ekranında ayırarak Şura'nın olduğu tarafa doğru baktım.

Etrafındaki kalabalık daha da artmıştı, tıpkı yüzünde oluşan neşe gibi. Kendi etrafında yarım tur dönerek bakışlarını Mihriban ile oturduğumuz yere yöneltti. Kısılı gözlerinin onayını aldıktan hemen sonra bir eliyle gel, der gibi işaret etti. Başımı usulca olumsuz anlamda salladım. Gerçekten hiç keyfim yoktu. Şura aramızdaki mesafeden olsa gerek keyifsizliğimi fark etmemişti. Üzerimize doğru adımlamaya başladı.

Bakışlarımı hızlıca Mihriban'a çevirerek "Şura'ya eşlik etsene biraz," dedim kendimi kurtarma çabasıyla.

"Yalnız hissetmesin kendini."
Mihriban'ın bakışları üzerimize doğru gelen Şura'yı bulunca belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak ısrarım üzerine oturduğu yerden ayaklandı. Şura pek tatmin olmamıştı ama Mihriban'ın kulağına söylediği sözlerle benim için olan ısrar girişiminden vazgeçerek Mihriban ile birlikte oyun alanına döndü. 1

Bakışlarımı kalabalıktan ayırarak yeniden telefon ekranının üzerine çevirdim. Ekran hâlâ simsiyah, tek bir bildirim düşmemişti. Kararsızlık içinde telefonun tuş kilidini açtım ardından hızlıca vazgeçerek yeniden siyaha bürüdüm ekranı. Bu, birkaç tur daha böyle devam etti ve en sonunda tüm düşüncelerimi bir kenara iterek sohbet uygulamasını açtım.

Mahru: Gece geç mi geleceksiniz? Ona göre kapıyı kilitleyip yatacağımda... Geçen gün ki olan olaydan sonra korkuyorum. (21.30) 2

Çakır: Bilmiyorum. Takıl kafana göre. (22.45) 133

Mahru: Peki. (Görüldü) 33

Etrafımda dönen şenliğin ortasında kendimi uzaktan izliyor gibiydim. Coşkuyla çalan tek bir ritim uğramıyordu kulaklarıma. 9

Küçük bir kızdım ışıkların gölgesinde kalan, kabalıkta yok olan. Kimsesiz kalmıştım en kötü kâbuslarımdaki gibi. Parmaklarımı yeniden hareket geçirerek yalnızlığımı en onun kelamları ile dindirme uğraşına girdim. 9

Mahru: Buradan gitmeden tekrar Hicran'a biner miyiz birlikte. (22.50) 41

Çakır: Bakarız. (22.55) 17

Bana hâlâ kızgın veya kırgındı. Belirli aralıklarla verdiği kısa cevapların, kırgınlığını üzerime bulaştırmak için harcadığı çabayı elimin tersi ile iterek yeniden harekete geçirdim parmaklarımı. 1

Mahru: Bir de buranın halka tatlısı meşhurmuş sanırım. Kızlar bahsediyordu. Yer miyiz? (22.57) (Görüldü) 172

Bekledim, bekledim, bekledim. Gecikmeli gelen cevapları da sona etmişti... Sıkıntı ile soluyarak telefonu masanın üzerine bıraktım. Bakışlarım yeniden siyaha bürünmüş ekrandan ümidini kesmiş, hattın diğer ucundan ulaşan kırgınlık gözbebeklerime yerleşmişti. Kırgınlığın hece hece okunduğu, boş bakışlarımı kalabalığa doğru çevirdim. İnsanlardaki neşeli hali yüzümü güldürme çabası verirken zıt bir uğraş ile de hüzünle dolup taşmama neden oluyordu. İnsanlar bir müzik sesine tüm yüklerini bırakıp dans edecek kadar umutluydu. Ben

ise bakışlarımın yeniden ekrana uğramasına izin vermeyecek kadar umutsuz...

Bakışlarımı etrafta gezindirirken Esma Hanım ile mümkün olduğunca göz teması kurmamaya çalıştım. Gözlerime yerleşen kırgınlığı fark edip benim aksime onun bedeninin huzur ile dolmasını istemiyordum. Bakışlarımı hızlıca etrafta gezindirirken gözlerim, kapının önünde oluşan kalabalığı buldu.

Dakikalar içinde gelişmişti her şey. Kapının önünde toplanan adamlar aralarında kalan kişinin içeriye girmesine engel olmaya çalışıyordu. Ama bu uğurda verdikleri çaba, içeriye girmek isteyen kişinin ısrar nedeni ile pek başarılı olamıyordu. Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Dikkat çekmekten kaçınarak sakin adımlarla kapıya doğru ilerledim. 11

Kapının hemen önünde sona eren adımlarımın ardından gördüğüm manzara, merakımı şaşkınlık ile değişti. Ben Turan'ın İstanbul'a döndüğünü sanırken Turan, sarhoş bir halde konağa girme uğraşı veriyordu. 52

''Ne işin var senin burada?'' Dedim, şaşkınlık dolu bir sesle. Turan, yaptığı hareketlerin farkında olmasına izin vermeyecek bir zihin bulanıklığı ile sesimdeki şaşkınlığı da fark edemedi. İnatla kollarına asılan adamların elinden kurtulup içeriye girmeye çalışırken "Mihriban'ı çağır bana.'' Dedi, birbirine bulaşan kelimelerine zıt, kendinden oldukça emin bir ses 75

tonuyla.

''Turan Allah aşkına git buradan. Zaten bir dünya içmişsin ne Mihriban'ı?''

Turan, kelimelerimin onun için bir önemi olmadığını göstermek ister gibi son bir çaba ile kollarına asılanlardan kurtulma gayretine girdi. Bu gece tatsızlık çıkarmaya yemin etmiş gibi kırılmaz bir inadı vardı. Omzumun üzerinden geriye dönerek tedirgin bakışlarımı kalabalığa yönelttim. Henüz bu kargaşayı fark eden kimse olmamıştı, Mihriban'ın dışında.

Mihriban, kırık bir gülümse ile Şura'nın etki alanından çıkarak sakin tutmaya özen gösterdiği adımları ile yanımıza doğru ilerleyerek adımları Turan'ın hemen önünde durdurdu.

''Senin ne işin var burada?'' Dedi, benimle aynı şaşkınlığı yaşadığını göstermek ister gibi.

Turan, Mihriban'ın şaşkınlığından tatmin olmamış olsa gerek alkol kokan nefesini kızın yüzüne dağıttı. "Mihriban..." dedi içten bir ses tonuyla. ''O lavuklarla görüşmeyeceksin. Konuşmayacaksın.''

Yalpalayan adımları, onu tutan adamlara rağmen direnişleri, kızarmış gözleriyle Mihriban'a bakışları... ''O Kadir ile de Ferdi itiyle de konuşmayacaksın, görüşmeyeceksin. Ne sen onların adını ağzına alacaksın ne onlar senin. Bir adım yanına bile

yaklaşmayacaklar. '' Sözleri emir niteliğinde olsa da duruşunda bir muhtaçlık hissiyatı vardı.

Mihriban duraksadı, ağzı açık bir vaziyette duyduklarını sindirmeye çalıştı. Gözle görülür muhtaçlığı Mihriban'ı derinden sarssa da kısa bir an da toparladı.

''Sana ne?'' dedi bağırmaya calışarak ''Sana ne ya sana ne?''

''Bana çok şey lan!'' diye yükseldi Turan sarhoşluğun etkisiyle. Onu tutmalarına rağmen başı Mihriban'ın yüzüne epey yakın hale geldi. ''Tamam biz olmayacağız.'' dedi zoraki bir kabullenişi dile getirir gibi. ''Biz olmayacağız seninle Mihriban.'' Az öncekine nazaran daha tok çıkan ses tonu Mihriban'a da bunu kabullendirmek ister gibiydi. "Bizim seninle bir olurumuz asla yok..'' dedi yaralamak ister gibi. Lakin yaralanan tek Mihriban'da değil gibiydi. ''Ama başkasına da gitme be.'' Kırık bir halde dudaklarından çıkan kelimeler ikisinin de yüreğine battı.

Mihriban duyduğu her bir sözde, zihninin için dağılan uyuşukluk hissi ile kalakaldı. Sanki alkolün etkisi saniyeler içinde onu ele geçirmiş gibi dili birbirine dolandı.

Dakikalar sonra yüzüne okşayan bir rüzgar, düşüncelerini tozu dumana katarak silip süpürdü. "Çakır abi görürse seni olay çok büyür Turan.'' Dedi hafif bir öksürükle zihninde oluşan yıkımı

uğurlayarak. Mantılı düşünceleri puzzle parçaları gibi yeri yerine oturunca bir an önce konuyu kapatmak adına "Git şimdi buradan.'' Dedi.

Turan'ın dik bakışlarından geçen en son ki düşünceydi, gitmek. Kollarından çekiştiren adamlar yeni bir ısrarla "Hadi abi, gözünü seveyim." Diyerek geriye doğru çektiler Turan'ı. "İş açma başımıza olay büyümesin. Biz de işimizden oluruz Çakır abi duyarsa."

Sanırım Turan'ın bulanık zihninin şu anda düşündüğü en son şey bile değildi Çakır'ın tepkisi. Yeni bir baş kaldırı göstererek ileriye itti bedenini. Aynı anda Mihriban bir adımla öne çıkarak avuç içini Turan'ın buruşmuş gömleğini üzerine bastırsak göğsüne yasladı.

"Git Turan ne olur... Daha da kötü olmasın her şey."

Turan sanki bedenine onlarca iğne aynı anda batmış gibi duraksadı, yüzü acı içinde kasıldı. Mihriban'ın avuç altında kasılan teni, gözle görecek bir gerginliğe büründü. Başı öne düştü. Gözleri Mihriban'ın elinin üzerinde hüküm sürerken içine çektiği derin bir soluğun ardından ağzının içinde geveledi.

"Şuna yeniliyorum ya amına koyayım...''

Burnunu Mihriban'ın saçlarına sürttü belli belirsiz ''Bunu duymasın kimse...'' dedi fısıldar gibi. ''Seni kimse böylesine

hissetmesin. Sen insanın aklıyla oynarsın. O da yetmez-''

Turan'ın oluşturmaya gayret ettiği karanlık, iri bedeninin hemen ardından yansıyan araba farları ile gölgeye çekildi. Kollarından çekiştirenler Turan'ın boş bulunmuşluğunu fark ederek bedenini geriye doğru sürüklediler. ''Hadi abi hadi...'' diye geldiği arabanın içine sokarlarken ikisi de birbirlerine baka kaldılar. 72

Araçtan inen iki kişi ellerindeki tatlı tepsileriyle yanımıza ilerlerken Turan, Mihriban'ın gözlerinde asılı kalan suçlarına boyun eğerek o bakışlardaki idamını izledi, acı içinde çaresizce tek bir tepki dahi veremeden. Bedeni aracın arka koltuğuna yığıldı, üzerine kapanan sert kapı, kurşun gibi patladı karanlığın içinde. 13

Kulaklarımda patlayan güçlü sesin ardından bir elimi hızlıca kalbimin üzerine bastırdım. Derin bir soluğun ardından önümde duran adamların elinde tuttukları tepsini işaret ederek "Bunlar ne?'' diye sordum.

''Abim gönderdi yenge." Kaçamak bir bakış attı gözlerime. "Canın tatlı çekmiş galiba..'' 390

Kalbimin üzerindeki elim usulca kayarak boşluğa düştü. Çakır'dan tatlıyı onunla birlikte tatlı yemeye gitmek istemiştim. O, bu teklifimi reddettiğini tüm cesurluğu ile sergilerken konağa gelmek için korkakça davranmıştı. Kızgınlığı da kırgınlığı da hat 7

safhadayken yine de sırf canım istiyor diye isteklerimi göz ardı etmemişti. Tek sorun onunla istediğimi fark etmemesiydi.

Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Misafirlerimize dağıtın." Dedim bir elimle omzumun üzerinden hemen arkamızdaki kalabalığı işaret ederek. Karşımdakine ikinci kez konuşma fırsatı tanımdan kırgın bir halde bekleyen Mihriban'ın koluna girdim. Bir elim samimiyetle omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek." Dedim, aynı samimiyetle. Aslında tesellim, temenni dolu sözlerim gibi kendimeydi. *Her şey yoluna girecek.*

...

Aradan geçen saatler boyunca ne ortada dans edenler yorulmak bildi ne de konağı inleten müzik sesleri sustu. Dayanma kuvvetim son demlerindeydi. Dirseğimi masaya yaslayarak şakaklarımı ovdum. Yankılanan müzik seslerinden ziyade içtiğim birkaç kadeh ve geçirdiğim stres dolu saatlerinde etkisi vardı, çektiğim baş ağrısında.

Alttan bakan gözlerim Mihriban'ı aradı. Şura'nın ısrarıyla olduğu belli bir yüz ifadesi ile kollarını bileklerinden kırmış oynamaya devam ediyordu. Memnuniyetsiz hali istemsizce gülümsememe neden oldu. Gülüşümün cezasını kesen şiddetli baş ağrımla gözlerimi sıkıca birbirine bastırdım. "Ahh!"

Dudaklarımdan sızan iniltinin ardından gözlerimi aralayarak

oturduğum yerden ayaklandım. Stresli bir gün geçirmiştim ve derin bir uykuya ihtiyacım vardı.

Konağın içinde, merdivenlere doğru ilerlerken Pınar hızlı adımları ile merdivenleri eksilterek yanıma yaklaştı.

''Pınar, bana bir ağrı kesici getirebilir misin?" Dedim, şakağıma baskı uygulan elimi geriye çekerek. "Bir de Çakır gelince haber verir misin?''

"Tabii Mahru abla." diyen Pınar, adımlarına hız kazandırarak yanımda ayrıldı.

Onun aksine aheste adımlarla ilerleyerek odama çıktım. Ardımdaki kapıyı kapattıktan hemen sonra bedenimi boylu boyunca yatağa bıraktım. Henüz bedenim dinginliğe kavuşmadan odanın kapısı yeniden aralandı ve yavaşça kapandı. Yatağın kenarı çöktü. Çakır'ın dolgun dudaklarından sızan alkollu nefesi karıştı soluklarıma.

Sırtımı yatağın yüzeyinden ayrarak tıpkı Çakır gibi yatağın ortasında oturdum. Onun sırtı yatak başlığına yaslı benim bedenim yatağın kenarında ona doğru dönüktü. Mavilerinden mahrum bırakmıştı bakışlarımı. Başını geriye yaslamış kapalı gözleriyle seslice yutkundu.

"Kızgın mısın bana?" Diye mırıldandım. Gözleri hala kapalıydı. Sözlerimin ardından tek hareketlenmesi içine çektiği derin

solukla birlikte havalanan göğsü oldu. Kendimi mahçup hissediyordum. Onu daha fazla kızdırmadan arayan kişinin Ferman olduğunu bilseydim açmayacak olduğumu söylemek istedim.
Büyük bir tereddütle kurumuş dudaklarımı ıslatarak "Aramanın" diye söze girdim kendimin dahi zor duyacağı bir sesle.
"Ferman'dan olduğu-"

Çakır, dudaklarımdan dökülen sözlere tahammülsüzlüğünü göstermek ister gibi hızlıca araladı gözlerini. Karanlığın içinde öfkeyle çakan mavilerinin ardından elini sıkıca çeneme sararak bedenimi sırt üstü yatağa bastırdı. 4

"Benim odamda," dedi, başımı yan çevirip eline uyguladığı hafif bir kuvvetle yanağımı yatağa bastırarak. "Benim yatağımda," diye devam etti alkol kokan nefesini yüzüme, boynuma dağıtarak. "Benim karım, başka adamın adını ağzına almaz!" 157

Öfkesini dindirmek adına, dudaklarıma en çok yakıştırdığı ismi sayıkladım, tüm teslimiyetimi ona sunan inilti dolu bir sesle.
"Çakır..." 5

Çenemi saran eli gevşedi.

"İnleme." Dedi, biraz önceki öfkesini en derinlere gömen, sesli bir yutkunuş ile. Bakışları yüzümün her bir ayrıntısını inceliyordu. Üzerime yığdığı bedeni, dudaklarından dökülen 20

inkar eder gibi varlığını korumaya devam etti.

"Çakır..."

Gözlerini kapattı. Kastığı bedeni, iradesini yıkıp geçerek iyice üzerime yerleşti.

"İyi değilim Mahru..." Yakarır gibi olan sözleri, aynı yarayı benim tenimde de açtı. "Sana bu kadar yakın ama bir o kadar uzak durmak benim bile sınırlarımı aşan bir şey, yapma."

Yaralarımızı aynı yerdendi. Aynı hasret ile sınanıyor aynı acıyı çekiyorduk. Rüyamda yaralarımızın birleşiminde can bulmuştuk, yaralarımızı en derinlerine gömmüştük. Belki de bu bir işaretti. Tenlerimiz de yaralarımız gibi birleşirse sona ererdi tüm acılarımız.

"Çakır..." diye tekrar ettim. "Uzak durma."

Beklediği bir şey değildi bu. Acı ile kasılan yüzü hızlıca şaşkınlık ile çevrelendi. Başını hafif bir açıyla gererek dudaklarımdan dökülen sözlerin gerçekliğini sorguladı.

"Sana gelmemi beklediğini söylemiştin..." Bedenimi yeniden havalandırardım. "Sana geldim."

Mavileri derinleşti. Dikkatli gözleri, göz bebeklerimi eşelerken bu kez o, erkekliğini bacak arama bastırarak emin olmak ister gibi

sordu.
"Bu bir kabul mü?" Diye sordu. 51

Dudaklarımın ucunu yukarıya doğru kıvırdım. Alkol kokan nefesimden olsa gerek aldığım karardan tamamen emin olduğumu öğrenmek istiyordu. Onu yanıltmadım.

"Bu bir kabul." Diye onayladım. Bu her anlamda bir kabüldü. Dün gece bir daha beni bırakma deyişlerim yenilirken bu gece bu yenilgiyi kabul ettim. 89

Kararımı ikinci kez sorgulayacak kadar sabırlı değildi. Ani bir hareketle alt dudağımı dudaklarının arasına aldı. Tüm öfkesini tüm hasretini çıkarmak ister gibi emdi dudaklarımı. Aynı açıklıkla karşılık verdim. Doya doya öptüm dudaklarını, ağzımın içine ittiği dilini emdim. 49

Çenemdeki eli boynumdan aşağıya doğru kayarak göğüslerimi buldu. Avuç içi büstiyerimin kumaşından göğsümü ezerken iniltilerimiz birbirini karşıladı. Bacaklarımı dizlerimden kırarak iki yana ayırdım. Çakır, onun için araladığım boşluğu saniyeler içinde heybetli bedeni ile doldurdu. 8

Göğsümü yoğuran eli göbeğime doğru süzüldü. Dolgun dudakları arasında kıvranan dudaklarım sızlamaya başlarken parmak uçları açıkta kalan göbeğimi okşadı, okşadı ve usulca pantolonumun üzerinde bacak arama doğru kaydı. Hissettiği 5

sıcaklıkla birlikte gırtlağından yükselen iniltisi eşliğinde dudaklarımı ayırdı.

"Mahru..." Sıcak nefesi emdiği dudaklarımız sızlattı. Avuç içini göbeğime doğru sürükledi. Şimdi avuç içi göbek dekoltemi, parmakları bacak aramı sızlatıyordu. "Yokluğumda hiç dokundun mu kendine?”

Islak dudaklarından dökülen sözleri, zihnime binlerce elektrik akımı gönderdi. Parmaklarının her bir hareketinde bacak aramdaki ıslaklığı artırırken zıt bir şekilde dudaklarımı bir damla suya hasret bırakıyordu. Çakır, dudaklarımın sessiz yakarışını fark etti. Başını hafifçe aşağıya eğerek dilini boydan boya dudaklarıma sürttü.

Hevesle aralanan dudaklarım, dilini içine çekip emmek için verdiği çaba da hüsrana uğradı. Çakır, dudaklarıma bahşettiği nemi, misli ile geriye almak ister gibi araladı dudaklarını. “Ben o siktiğimin deliğinde adını bile sesli sayıklayamazken sen kaç kere yastığımı bacaklarının arasına sıkıştırdın? Kaç kere aktın yastığıma Mahru?”

Dudaklarımın arasından titrek bir soluk sızdı.
Gözlerim kapandı. Dudaklarımı aralayıp kısa bir an nefeslenmek için ondan izin isteme gayretine girdim.

Bir elimi hızlıca havalandırarak Çakır’ın ensesine sardım. Nefes

nefese dudaklarımızı birleştirdim.

Islaklığım parmaklarını daha net bir şekilde hissetmemi sağlıyordu. Sanki sırılsıklam olan kumaş parçaları kadınlığımda yanan ateşte erimişti. Tırnaklarımı şevkle ensenine batırdım.

Bir süre sonra Ensesini saran parmaklarım hüsrana uğramış gibi kayarak yatağa düştü. Dudaklarımız ayrıldı. Kulaklarımda yoğun bir uğuldama vardı.

“Gelin hanım...” diyen bir ses yankılandı zihnimdeki uğultuya eşlik eden.

“Çakır...” diye inledim, bacak aramı erkekliğine bastırarak. Zihnimde uğuldayan ses tekrarladı ama algılayacak kadar kendimde değildim. Çakır, elini geriye çekerek avuç içlerini yatağın üzerine bastırdı. Şimdi bedeni tamamen üzerime kapanmıştı. Dudakları kulak mememi ağzının içine çekti. “Kapıyı aç” dedi, nefes nefese. Bedenini geriye çekmeden önce dilini boynuma sürttü. “bir an önce Pınar’ı gönder.”

“Pınar mı?” İç içe geçmiş kirpiklerimi araladım. Bakışırım Çakır’ın gözleriyle buluştuktan hemen sonra kapıdan yükselen tok sesle birlikte utanç içinde gözlerimi sıkıca birbirine batırdım. Çakır, hırıltılarına eşlik eden soluğunu tenime dökerek bedenini geriye çekti. Hızlıca yataktan kalkarak titreyen bacaklarım üzerinde kapıya doğru ilerledim. Kapıyı araladığım ilk anda

Pınar, odanın içine doğru kısa bir bakış attı. 10

“Gelin hanım ben ilaç getirdim ama” bakışları dağılmış saçlarımı buldu. “Uyuyordun sanırım.” 21

“Hmm.” Bir elimi hızlıca saçıma uzatarak üstün kötü şekil verdim. “Uyudum ya” dedim, nefesimi mümkün olduğunca kontrol ederek. “Geçti baş ağrım. İçmeyeceğim ilaç.” 9

Pınar, başını olumlu anlamda sallayıp “O zaman ben gideyim de sen de uykuna devam et.” Dedi. Hareket edemiyordum. “Öyle yapalım o zaman.” Dedim put gibi hareketsiz durarak. Pınar bedenini merdivenlere doğru yönetti. Kapıyı kapatmak için hareket geçtiğim ilk anda Çakır’ın sert gövdesini sırtımda hissettim.

“Bir de” diyen Pınar hızlıca kapıya dönerek “Çakır abimin arabasını gördüm ama nerede bilmiyorum.” Dedi. 40

Zoraki bir gülümseme eşliğinde avuç içimi saç diplerime bastırdım. “Tamam” diye mırıldandım. Çakır bedenini kapının ardına gizlemişti ama elleri cesurca belimin üzerinden kayarak kalçamı avuçladı. Bedenimi kapıya bastırdım. Pınar yeniden arkasını dönmüş merdivenlere doğru ilerlerken Çakır elini pantolonumun içine doğru sızdırdı. Parmaklarının tenimle buluşması istemsizce inlememe neden oldu.

Pınar’ın ayakları aynı anda yere çivilendi. “hiiii!” Diye bir ses 170

yankılandı dudakları arasından. Çakır'ın bir eli bacak arama doğru uzanırken diğer kolunu belime sararak bedenimi kapıdan ayırdı. Aceleyle kapattı kapıyı. Bedenimi kapattığı kapının üzerine bastırarak parmağını usulca içime itti. Bu kez daha güçlü bir inilti savruldu dudaklarımın arasından. Pınar'ın merdivenlerden yükselen kaçışma seslerine eşlik etti Çakır'ın arsız sözleri. "Beni de böyle sıkıca kavrayacak mısın?" 170

Nefesimi kestiğini fark ediyordu. İçime soktuğu parmağını geriye çekerek elini usulca pantolonumun içimden çıkardı. Parmakları bu kez büstiyerimin üst kısmını buldu. Yavaşça sıyırdı üzerimden ve sertçe ayak ucuma düşürdü. Avuç içlerini belimin iki yanına bastırarak yavaşça yukarıya doğru kaydırdı. Derin bir soluk çektim içime. Kaburgalarım avuç içlerinde ezildi.

Dudaklarını, dili boynumu örselerken ellerini çıplak göğüslerimin altında durdurdu.

Göğüslerimin altından kayan avuç içleri, ten ürperten bir yavaşlıkla dolgun göğüslerine kapandı. Sertçe sıktı göğüslerimi. Hemen ardından ellerini gevşetti ve yeniden sıktı. Dudakları boynuma gömüldü. Başımı sağ tarafa eğdim. Çakır, göğüslerimi yukarıya doğdu itti ve hemen ardından sertçe bıraktı. Sarsılan göğüslerim gibi bacaklarımda titriyordu. Yere kapaklanmamak adına ellerimi duvarın üzerine yasladım. Çakır'ın parmakları yeniden sarsıntısı dinen göğsümü buldu. 8

Başımı hızlıca geriye savurdum. Saçladım Çakır'ın çıplak göğsünde süzüldü. Çakır ellerini aksi yönde kaydırarak bu kez pantolonumun düğmelerine ulaştı. Parmakları aceleci bir hareketle düğmelerimi çözdü. Bol kumaşlı pantolonum, Çakır gibi bacaklarım boyunca kayarak ayak uçlarıma düştü. Çakır hemen arkamda diz çökmüş bir haldeydi. Üzerimde kalan tek kumaş parçasını, elleriyle çekiştirdi. Tiz bir yırtılma sesinin ardından parçalara ayırdığı külodumu odanın içine savurdu. Önünde çırılçıplak kalmanın tedirginliği ile bedenini dikleşirdim. Çakır bu hareketimden memnun kalmamıştı. Bir elini sertçe belime bastırdı. Bedenim ani gelen darbesi ile öne eğildi. Çakır diğer elini bacaklarımın etrafına sararak kalçamı kendine doğru çekti. Şimdi duvarın önünde iki büklüm bir halde Çakır'ın dudaklında olan teslimiyetimi bekliyordum.

Çakır belimin üzerindeki elini kalçama doğru kaydırdı. Usulca araladı, mahremiyetimi. Tırnaklarımı duvarın üzerinde sürttüm. Arkamda diz çöken heybeti bedeni doğruldu. Kısa bir an soluk almama izin verdikten hemen sonra ellerini belime sararak bedenimi bedenine çevirdi. Dudakları hiçbir söze aralanmadan açlıkla dudaklarımın üzerine kapadı. Parmakları kalçamı yoğururken yatağa doğru adımladık. Ellerimi acele ile bedenlerimiz arasına uzattım. Pantolonunun düğmelerini çözerek boxerı ile birlikte aşağıya doğru ittim. Yatağın önünde duran adımlarımızla birlikte Çakır, pantolondan tamamen kurtuldu. Sırtını yatağın üzerine yığmadan hemen önce ellerini bel boşluğuma bastırarak bedenimi kucağına doğru çekti.

O kadar uzun bir süre hasret kalmıştık ki tenlerimize şimdi ikimiz de sona gelmemek adına son gayretimizi gösteriyorduk. Tırnaklarını Çakır'ın kasılan göğsüne bastırdım. Çakır'ın yatak başlığını sıkıştıran eli yön değişerek göğüslerimi kavradı, okşadı, sıktı.

Sırtım onun sıcaklığını bıraktığı yatakta kavrulurken Çakır, erkekliğini yavaşça içime itti. 64

"Ah Mahru..." diye inledi içime sert bir şekilde çarparken. Kasıldı ve sızlandı. Sert çehresi iyice gerilirken gözlerimin içine bakarak "Hasretim öylesine çok ki..." dedi yakarış gibi. 44

Bana doğru eğildi. Çenemden kavrayıp başımı yana doğru çevirdi. Kulağıma doğru eğilerek kulak mememi dişleri arasına alırken en diplerimde gezindi durdu. Kasılıyor, onu daha da içime çekiyordum. Biz yıllar sonra ilk kez bu gece tamamlanıyorduk.

"Ah!" Diye inlediğimde bu ona daha da zevk verircesine içimde sertleşti. 46

Bu gece konak sadece müzik sesleriyle değil, duvardan yankılanan inilti seslerimizlede inledi. 229

Bölüm Sonu 22

erkekliğini yavaşça içime itti.

64

"Ah Mahru..." diye inledi içime sert bir şekilde çarparken. Kasıldı ve sızlandı. Sert çehresi iyice gerilirken gözlerimin içine bakarak "Hasretim öylesine çok ki..." dedi yakarış gibi.

44

Bana doğru eğildi. Çenemden kavrayıp başımı yana doğru çevirdi. Kulağıma doğru eğilerek kulak mememi dişleri arasına alırken en diplerimde gezindi durdu. Kasılıyor, onu daha da içime çekiyordum. Biz yıllar sonra ilk kez bu gece tamamlanıyorduk.

"Ah!" Diye inlediğimde bu ona daha da zevk verircesine içimde sertleşti.

46

Bu gece konak sadece müzik sesleriyle değil, duvardan yankılanan inilti seslerimizlede inledi.

229

Bölüm Sonu

22

Merhaba. Nasılsınız?

45

Bölümü sevdiniz mi 🥰

127

Yeni bölüme kadar hoşcakalın.

49

Mihriban - Turan

70,7 Bin ★ 6,62 Bin 3,13 Bin

Size kısacık bir Mihri- Turan sahnesi getirdim. ❤️

Oy verelim ve lütfen önceki bölüme de vermediysek verelim. Çokk kalp. ❤️

Saat kaçtı hiçbir fikrim yoktu. Duyduğum kıpırtılarla gözlerim açılıp açılmamakta kararsız kaldı.

Daha doğrusu bir ses duyduğumdan dahi emin değildim. Günün, gecenin ve öncesinin ağırlığı o kadar fazlaydı ki göz kapaklarım bunları taşıyamayacak kadar bitap düşmüştü artık. Kılımı dahi kıpırdatamayacağımı düşündüğüm o anda işittiğim ses tüm dengemi alt üstü etti.

''Mihriban...'' dedi onun sesi.

Turan'ın sesi...

Kılımı dahi kıpırdatacak halim yokken onun sesiyle tüm yorgunluğumu yitirmiş hızla gözlerimi aralamıştım. Avuç içlerim yataktan destek alıp doğrulduğunda karşımda buldum onu.

Camdan odayı aydınlatan sokak lambası onun olduğu duvarı bana net bir şekilde sunuyordu. Omuzları çökmüş, olduğu yerde sallanan bedeni ayakta durmakta zorlanırken ''Mihriban...'' diye sayıkladı tekrar. 32

Gözlerim gördüklerinin şaşkınlığından tek bir an kırpmak için bile kıpırdamazken dilim de lal olmuştu. Buraya nasıl gelmişti, eve nasıl girmişti hiçbir fikrim yoktu ama Çakır abi onu burada görürse olaylar daha da çıkmaza girecekti. 41

Aldığım yoğun alkol kokusu da akşamdan sonra içmeye devam ettiğinin göstergesi gibiydi. Gözleri kapalı daha yüksek bir sesle ''Mihriban...'' dediğinde ''Senin...'' diye karşılık verdim. ''Senin ne işin var burada?'' 10

Şaşkınlıktan titrek çıkan sesim oldukça düşük ama tedirgin bir tondaydı.

''Çıplak mısın?'' diye sorduğunda gözlerim irileşti. Kalbimin ritmi bozulmuş hızla çarparken yüzüm al aldı. 101

''A-anlamadım...'' derken elim istemsizce örtüyü üzerime doğru çekiyordu. Halbuki çıplak değildim.

''Bayıldın ya..'' dedi kelimeleri ağzında evirip çevirerek. ''Bayılıyorsun ya...'' Bir adım attı ve eli saçlarını karıştırıp ardından sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor ama bir türlü toparlayamıyordu. ''O gün bayılmıştın 165

ya..." dedi yutkunarak. "Çıplak değilsen açacağım gözlerimi." 165

Emrimi bekler gibi karşımda dikiliyor, gözleri kapalı bekliyordu. 4

"De-değilim." Dedim kısık bir sesle. Örtüyü tırnaklarımla birlikte avuç içime bastırıyordum ve şu an konuştuğumuz şu konuyu idrak etmekte epey zorlanıyordum. Burada oluşuna mı şaşırayım, sorgu sualine mi bilemedim.

Gözleri yavaşça aralandı ve direkt olarak gözlerimi buldu. Kan çanağına dönmüş beyazları ve yorgunluğun okunduğu yüz hatları belli belirsiz tebessüm etti. "Mihriban..." dedi tekrar. 48

Bir adım atmak istedi "Neden geldin?" diyerek durdurdum. Attığı tek adımla olduğu yerde kaldı. "Gerçekten daha fazla büyüsün istemiyorum Turan. Lütfen..." dedim kısık bir sesle. "Eğer seni Çakır abiye şikayet ettim diye kızacaksan-" 7

"Hayır, hayır..." dedi bir anda bana doğru adımlayarak. Tüm sarhoşluğuna rağmen o kadar hızlı hareket etti ki yatağın ucunda buldum onu. Tedirgin bir şekilde hemen yanı başıma oturduğunda "Sen kız bana bu gece..." dedi çocuk gibi. 115

Kaşlarım çatılıp anlamamış, inanamamış gibi bakınca "Valla..." diye tekrarladı başını hafifçe sallayarak. "Bu gece sen kız bana, sen beni azarla, yarala ama kovma be Mihriban..." dedi yalvarır gibi. "Yarın hiçbir bok hatırlamayacağım biliyorum. Belki bir daha böyle gelmeye cesarette edemeyeceğim ama 135

ilk kez böylesine bir şey yaşıyorken..." Gözleri kapanıyor ama direniyordu. "Kovma..." dedi kısık bir sesle kısa bir an gözlerini kapayarak.

Başı bana doğru düşüyor ama toparlıyordu, derin derin nefesler çekiyor, alkol kokusu ciğerlerime sızıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Onu şu an şimdi kovmam gerekti, bağırıp çağırmam lazımdı ama o kadar aciz gözüküyordu ve öyle içten kovma diyordu ki sıkıştım kalmıştım.

"Git..." dedim, boğazıma durdu kelime yutkundum ve daha az can yakacak bir cümle kurdum. "Gitmen gerek..." dedim ılımlı bir yaklaşımla. Sonra elim benden bağımsız kolunu tuttu. Gözleri aniden açıldı ve onu tutan elime baktı. Çekip çekmemekte kararsız kalsam da "Lütfen..." dedim tekrar. "Seninle ne konuşacağımı dahi bilmiyorum. Sarhoşken söylediklerin beni kırsın ya da farklı yerlere sürüklesin de istemiyorum. Ben senin tarafından artık iyi ya da kötü hiçbir şey istemiyorum Turan..." dedim gözlerinin hizasına yüzümü sokarak. Beni anlasın istiyordum ama ona ulaşabiliyor muydum bilmiyordum.

Aynı anda başımızı kaldırdık, gözlerimiz birbirine kilitli kaldı. "Kimse seni görmeden, nasıl geldiysen buraya öyle git lütfen." Ellerim buz gibi olmuştu. Kolunun tamamını dahi kavrayamayan avuç içimi onun teni dolduruyordu. "Buraya neden geldin bilmiyorum ama ben konuşmak istemiyorum."

''Bilmiyorum...'' dedi dudak bükerek. Kesik bir soluk aldığında ''Mihriban ben bilmiyorum...'' dedi tekrar çıkmazlarda dolanan kelimeleriyle. ''Ben kendimi burada buluyorum. Senin dibinde buluyorum ama niye bilmiyorum. Gelmek istemiyorum ama yine dibinde bitiyorum. İnsan kovulduğu kapıya gelir mi?'' diye sordu ama ben kovulmak bir yana dursun kapısında bile duramadığım o gönlünden senelerce bir adım öteye gidememiştim. ''Ben senin yüzünden bu kapıdan çıkamıyorum o günden beri.'' Dedi beni yeni bir şaşkınlığa sürükleyerek. 80

Kanma dedim kendi kendime, bunca şeyin üstüne yapma dedim ama çırpınışlarını da bastıramadım. 16

Dudaklarım aralandığında ''Biliyorum, biliyorum...'' diye yineledi kelimelerini şaşkınlığımı fark edince. ''Dengesizliklerimden yoruldun. Şimdi bu söylediklerimi sorguluyorsun ama ben de bilmiyorum ki...'' dedi tekrar dudak bükerek. ''Tek istediğim...'' Yüzüme baktı ve bir şey söyleyecekken sustu. Söyleyemediklerini yuttu ve dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. Başı bana doğru düştü lakin bu bilinçli miydi yoksa sarhoşluktan sebep miydi bilmiyordum. 6

Derince solukları ritmini arttırarak sesli bir hale dönüşürken gözleri kapalıydı. ''Sakinleş, sakinleş, sakinleş...'' diye mırıldandı kendi kendine. Sanki nefes almakta zorluk çekiyor ya da aldığı nefes ona yetmiyor gibiydi. 19

Sonra bir hışımla ayağa kalktı ve dişlerini sıkarak ellerini cebinde gezdirdi. Öyle bir öfkeye bürünmüştü ki ve bu o kadar ani olmuştu ki onun yatakta kalkmasıyla ben panikle örtüyü daha sıkı kavradım. 19

Eli cebinde gezdi ve çıkarttığı sigara paketine bakarak ''Siktir...'' dedi öfkeyle. Elinde ki boş paketi yere fırlatırken sesinin tonuna dahi dikkat etmemesiyle panikledim. ''Bitecek zamanı buldun amına koyayım...'' dedi olduğu yerde dolanarak. 19

Benim aklım, kalbim birinin duyacak olmasıyla çırpınırken o bunu zerre önemsemiyordu.

''Biri duyacak, sus...'' dedim panikle olduğum yerde dikleşerek. Sesim azarlar gibi çıkmıştı. Sözlerim emir niteliğinde ona ulaşmış kabul görmüştü. Sustu ve bana döndü. ''Ayrıca neden her şeye bu kadar çabuk parlıyorsun?'' diye sordum kaşlarımı çatarak. ''Alt tarafı sigaran bitmiş. Üstelik burası senin sigara içeceğin bir yer de değil.'' 3

Yalpalayan adımları hızla beni buldu ve tekrar yatağa oturdu. ''Tam olarak...'' dedi tok bir sesle. ''İçeceğim yer burası.'' 25

Anlayamadım ve sorgularcasına bakışlarımı üzerinde tuttum. ''Nefret ediyorum kendimden...'' dedi öfke kusarcasına. ''Ben senin yanında sigara içmeden 5 dakika bile duramıyorum, çünkü şu lanet olasıca kokun beni baştan çıkarıyor...'' Onun 227

sözleriyle tepetaklak olan kalbim yine onun sözleriyle şekil değiştiriyordu lakin kırgınlığım öyle uç noktalardaydı ki söyledikleri beni zerre mutlu edemiyordu. ''Ve bazen onu bile alt ediyorsun sen...'' dedi dişlerini sıkarak. ''Alkol kokusu lan alkol kokusu... Şu zıkkımı bile bastıramazsın ya.'' Şimdi sanırım öfkesi banaydı ve başı iyice yüzüme doğru düşmüştü. ''Ulan bunu da alt etme be...'' dedi kısık bir sesle.

Yolunu yordamını şaşırmış kelimeleri kırık döküktü ve halinden de gidişatından da zerre memnun değildi. Onu ondan daha iyi tanıyordum. Belki 1 ay öncesine kadar olsaydı bu söyledikleri, ben bu kadar yara almamış olsaydım onun yaralarına derman olabilirdim. Şimdi ise söylediklerinin pişmanlığını yaşayacağını bildiğimden ve gönlümün tekrar ona meyletmesine izin vermek istemediğimden ''Git Turan...'' dedim içten bir şekilde. ''Ne olur git. Gerçekten sabah bunları hatırlamayacaksın bile. Hatırlasan da pişmanlık duyacaksın ne olur git. Beni de tekrar bu günaha sürükleme...''

''Günah...'' dedi gerçekliğini sorgular gibi. Dudaklarından çıkan o kelimenin içinde küfürler barındıran kısık bir gülümseme de hâkimdi. ''Yanlış, haram, günah...''

Duraksadı ve ''Ben de onlardan biri olduğum için sevdin beni değil mi?'' diye sordu.

Bu söylediğine hiçbir anlam yükleyemedim.

''Kim?'' diye sordum anlamayarak. ''Kimlerden?''

Taşımakta zorlandığı başı tekrar öne doğru düştüğünde beni duyuyor muydu emin değildim. Gözleri saçlarıma takıldı ve kendine engel olmayarak ilk defa birkaç tutamını avuçları arasına aldı. ''Bu sarı saçlarını...'' dedi yüzüme bakarak. Sanki kısa bir an o hiç benim arkadaşımı sevmemiş gibi, beni onca zaman yaralamamış gibi, sanki bizden başkası hiç var olmamış gibi, en acısı da beni sever gibi gülümsedi. ''Kim bağladı benim deli-''

236

Son kelimesini tamamlayamayışı ve yüzünün anında düşüşüydü bizi gerçekliğe çeviren. Geçmişe esir düşmüş, üzerine de onun sözleriyle kilit vurmuştuk. Bundan sonra zaman bizim için akmayacaktı.

Parmakları o tutamlardan zoraki bir şekilde ayrıldı ve ''Ne olacak bundan sonra peki?'' diye sordu çaresiz bir şekilde yutkunarak. Kafasını kaldırdığında gözleri git gelli halini sürdürüyordu. Her an yıkılacak gibiydi ama bunu istemiyordu. ''Sevmiyor musun artık beni.''

106

Sevmiyorum deyince sevmemek mümkün olabilseydi keşke. Şu an o karşımda böyle çocuk gibi yakarışları bile benim içimi acıtıyordu ama ona bunu söylemek içimden gelmiyordu. O kadar çok taşlamıştı ki onu seven kalbimi ona ördüğüm o

6

duvarları onun için dahi kaldıramıyordum.

''Ben İstanbul'a gidince...'' dedim soğuk bir sesle. ''Ferdi ile-''

Parmaklarını dudaklarıma kapadı aniden. Kelimelerimi yutturdu. ''Söyleme...'' dedi parmakları dudaklarımı okşarken. Tenime değen parmak uçları buz gibiydi ama ben yanıyordum. Bedenlerimizin birbirine bu kadar yakın olmasının yanında bir de teni tenime değiyordu. ''Bana olan sevdana azıcık saygın varsa söyleme...'' dedi hakkıymış gibi. Sadece kendini önemsiyordu, sadece ondan gidecek ilginin derdindeydi, bencildi, kabaydı ve hala beni ne denli yaraladığının farkında bile değildi.

Bu sözler beni kısa bir an öfkeye sürüklerken hissettiğim o soğuk metalle yanan tenim buz kesti. Onun yüzüğü bana söyleme derken tenimde dolanıyordu. ''Benim sana da sana olan sevdama da saygım yok artık...'' dedim elini benden uzaklaştırarak. Bileğine kenetlediğim parmaklarım onun prangalarıydı. Boğazıma takılan yumruyu yine içimi yakıp yıkan o kelimeler parçaladı ve ben bu sefer içime atmayıp ona tüm öfkemi kustum. ''Senin parmağında onun yüzüğü, benim dilimde artık başkasının adı varken bundan sonrası diye bir şey yok benim için...'' Dedim kesin bir dille.

Gözlerinde ki yıkılışı hece hece okuyordum. O, ona deli divane olmuş Mihriban'ı bulamıyordu artık ve onun öfkesiyle

Gözlerinde ki yıkılışı hece hece okuyordum. O, ona deli divane olmuş Mihriban'ı bulamıyordu artık ve onun öfkesiyle saldırganlaşıyordu. ''Ama dilerim ki bana yaptıklarını hiç ama hiç unutma.''

41

Birazcık umudum olsa ben onu kırk yıl severdim ama kırk yılda geçse o beni asla onun gibi sevmezdi.

71

Gecenin ilk yıkılışı başının aniden göğsüme düşmesiyle oldu. Nefes dahi alamadan kalıverdim. Alnı göğsümle temas ettiğinde onu tutan parmaklarım gevşedi ve o az önce bana dokunan parmaklarını dudaklarına götürdü. Bu onun nezdinde ne demekti bilmiyorum lakin benim yüklediğim anlamlar içimin boşalmasına sebebiyet verdi.

59

Birbirine hiç dokunmayan dudaklarımız onun parmak uçlarında tanışmıştı birbirleriyle. ''Ben bu gece beni yarala demiştim...'' dedi fısıltılar eşliğinde. "Sen öldürdün."

384

Ben öldürmemiştim. Ben onu severek kendim için bir çukur kazmıştım, o yaptıklarıyla ikimizi birden o çukura gömmüştü.

99

...

Yeni bölüme kadar hoşça kalın. ❤️

100

☆ 6,62 Bin

3,13 Bin

Paylaş

8. Bölüm

104 Bin ★ 7,93 Bin 10,8 Bin

Meğer olmayışındanmış tüm huzursuzluğum. Meğer sana kavuşmalarda saklıymış hasretin en keskin sızıları. Huysuzluğum, ruhsuzluğum bir dokunuşuna kapılana kadarmış. Bildiğimdendi bu kadar uzak kalışlarım. Şimdi sana karşı tüm gardımı indirdim ve ben sana değil, en çok kendime yenildim.

Üç yılda ettiğim yeminlerin son buluşlarının sancılarıydı hissettiklerim. Aklım seninle dolmuş, yine senin teninde son bulmuştu.

Parmaklarım dövmesinin üzerinde dolandığında terli vücutlarımız birbirine sürtündü. ''Çakır...'' Diye inledim altında.

Belirli bir ritimde hareket eden vücudu beni sarsıyordu fakat vücuduma dolanan kollarıyla beni kendine sıkı sıkıya hapsetmişti. Tüm kontrol ondaydı. Onunla birlikte hareket ediyor, onunla soluklanıyordum. Bu gece kaçıncı sona gelişimiz, tekrar başlayışımız bilemiyordum.

Gecenin saat kaçındaydık hiçbir fikrim yoktu. Kanıma, kanımıza

karışan alkol zaten hali hazırda yanan vücutlarımızda yangınlar çıkarıyordu. Kesik kesik soluklarımız birbirine çarpıyor, karışıyor bizi daha da bütünleşiyordu. 1

Kulak memem dişleri arasında tatlı bir sızıyla içine çekildiğinde dudaklarımı ısırdım ve yay gibi gerilen bedenimle ona doğru yükseldim. İçim onun varlığıyla doldu. ''Canını yakıyor muyum?'' diye sordu solukları tenimi okşarken. ''Uzun zaman oldu.'' Diye eklediğinde geçen zaman ve o zaman içinde olup bitenler geldi aklıma. Yokluğuyla sınandığım en uzun ve zor zamanımdı sanırım. 52

Başımı iki yana belli belirsiz salladığımda gözlerim kapalı bir haldeydi. Dili kulağımın altında boynuma doğru bir yol çizerek inerken bıraktığı ıslaklık tenimi uyuşturuyor gibi hissediyordum. 1

Parmaklarımı kısacık saçlarında dolandırdım. Dirseklerim yüzüne sürtünürken sakallarının batışını hissettim. Bu his bana tatlı bir tebessüm bıraktı.

''Mahru...'' Dedi ve adımı dilinden duyduğumda o yokken eksik olan yanlarım tamamladı. Yıllar sonra böylesine bir zevkin koynunda çırpınmak çok garipti. 4

Zaman zaman aralanan gözlerim onu bulduğunda tebessüm ettiğini fark ettim ve aynı tebessümle başımı geri attım. Yine beni belimden kavradı ve parmakları karnımın üzerinde durduğunda içime dolan garip his beni bu andan soyutlayacak 2

gibi oldu. 2

Avuçları arasındaki ayak bileklerimi omzuna yerleştirirken bileklerimin üzerine ufak öpücükler bırakmayı ihmal etmedi. 28

''Manzaram...'' dedi sonra bana dönerek. ''Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar güzel...'' Baştan sona yataktaki bedenimi süzdü. Dağılan saçlarım, çıplak tenim... Her bir zerresine hasret ve hayranlıkla baktı. 68

Kızarmış yüzümü yan çevirmeden hemen önce yüzünde bir gülümseye şahit olmuştum. Dağılmış çarşafı daha da dağıtacak bir hareket yapıp avuçlarımın arasında topladım. Çarşaf sırılsıklamdı ya da benim ellerim terlemişti bilemiyorum. 27

Gözlerimi ondan kaçırınca yatakta bir hareketlilik hissettim. Bacaklarım omzunda kaydı, o bana doğru yanaştı. Yumruk yaptığı elleri yataktan destek alırken ellerinin olduğu yerin çöktüğünü hissettim. Oradaki çöküntüler kalçamın altında bir yükseklik yaratmış ve ona doğru kalçamın kalkmasına sebebiyet vermişti. ''Aklımı alıyorsun...'' derken burnunu koluma sürttü. ''Bana dair hiçbir şeyi bende bırakmıyorsun.'' Ufak bir öpücük bıraktı. 20

Teni tenime, sözleri kalbime dokunuyordu. Eli karnıma doğru indi ve avuç içi karnıma kapandığında karnımdaki şefkatli dokunuşları beni o zevkin koynundan çıkardı. Hissettiklerim, 67

geçmişe dönüşlerim saniyelik sürdü ve onu nasıl üzerimden ittiğimi bilemedim.

Ne olduğunu anlamaz bir halde kalmıştı. Haklıydı da.
Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne de bakamazken ''İyi hissetmiyorum...'' dedim. Ellerim saçlarımı buldu ve kulaklarımın arkasına ittim. Onu yatakta öylece bırakıp arkama bile bakmadan saralandığım çarşafla birlikte banyoya doğru ilerlerken midemin bulantıları arttı.

Kapıyı kapatıp çarşafı yere düşürerek aynadaki aksime baktım. O kadar çaresiz ve ne yapacağımı bilmez bir haldeydim ki. İstediklerim, istemediklerim, zaaflarım, yenilişlerim, vazgeçemeyişlerim, öfkem, nefretim, kaybım. Hepsi sadece onda saklıydı. Ağlama isteğiyle dolup taşarken suyu sonuna kadar açıp altına girdim. Soğuktu. Isısını ayarlamadım. Zaten alev alev yanan tenime bir nebze şok etkisi yaratıp beni sarsmıştı. Gözlerim kapalı öylece beklerken kapanan kapının sesini işittim önce. Açmadım gözümü. Çakır'ın geldiğini biliyordum.

Hemen arkamdaki yerini aldı zaten. Benim ayarlamadığım o suyu önce benim için ayarladı ve ılık bir hal aldı. Elleri usulca saçlarımı bulduğunda kırgınlıklarımın, saçlarımdan süzülen su damlacıklarıyla tenimden arındığını hissettim. Omzumun üzerine bir öpücük bıraktığında tenimden kazının kırgınlıklarımın yerini hasreti ile doldurdu. ''Zorunlu hissetme

kendini..." dedi saklamaya çalıştığı fakat benim onu çok iyi tanıdığımdan ötürü hissettiğim kırgınlığıyla. Sesindeki tonlamada tam olarak bu vardı. Hala onu kabul edemememin sancısı... "Anlık bir zevke yenik düştün diye kendini kötü ve mecbur hissetme..."

Islak saçlarım sırtıma dökülüyordu ve Çakır her bir telini tek tek severek dokunuyordu. Sesinde ki kırgınlık, dokunuşlarında ki naiflikle ona sarılma isteği dolsa da içime arkamı dönüp yüzüne bakacak kadar dirayetli hissetmiyordum kendimi. "Birine sırtını dayamanın rahatlığını özlemişim..." dedim. Bazı cümleleri yutkunmadan söylemezsiniz ya onlardan biriydi benim için. Sırtımı ona dayadım ve "Yaslandığın adamın geri çekilmeyeceğinden emin olmak çok güzel bir hismiş..." dedim bir itirafta bulunurcasına. "3 yıl öncesine kadar ben hep bunu hissettim." Sesimin titreyişlerini zapt edemiyordum. "Sonra hissettiğim o boşluk beni çok sarstı..." Yüzüm buruşturduğumda kendi kollarımı kendim sıvazladım. İnsan kendine sarılmayı da öğreniyormuş bu yalnızlıkta. "Ne yapacağımı bilemedim ama alıştım. Alışıyor yani insan..."

Gayet resmi bir konuşma yapıyormuşum gibi hissetsem de devam ettim. "Sen yokken sensizlikle baş etmek daha kolaydı ama şimdi buradasın..." Ona doğru çevirdim kendimi. "Tam karşımdasın..." dedim, gözlerimiz birbiriyle kesişti. Her bir kelimem onun için büyük önem arz ediyor olsa gerek ki nefes aldığını bile hissetmiyordum. "Ve sen bana bu kadar yakınken

seninle sensiz baş etmek pek kolay olmuyor. Ben bir şekilde seni izlerken, seni severken, sana sığınırken buluyorum kendimi. Kırgınlıklarım çok fazla..." derken gözümden bir damla yaş süzüldü. "Sana yüklediğim anlamlar çok fazla. Ben bunları yok sayamıyorum..." diyerek başımı iki yana salladım.

Az önce elleriyle severken şimdi aynısını gözleriyle yapıyordu. O beni her koşulda her zaman seviyordu. "Geçmişte hissettiğim o güzel hisleri yok sayamıyorum. Yıllardır hissetmediğim o sahiplenme duygusunu hissettiriyorsun hala bana. Her şeyin önüne beni koyuyorsun, kimseden görmediğim ilgiyi de sevgiyi de sende görüyorum. Yıllar sonra hala..." dedim üzerine basa basa. "Bunlara kayıtsız kalamıyorum. Kalbim aklımdan bağımsız hareket ediyor. Aklım bana kırıldığım noktaları gösterirken kalbim..." dedim ve devam etmedim. Cümlenin gidişatı gayet açıktı. "İkisi arasındaki savaş beni çok fazla yoruyor. Sana yenilmek en kolay olanı. İstiyorum gerçekten..." dedim samimiyetle. "Eskisi gibi olmak istiyorum, çok çok çok fazla istiyorum ama..." Dediğimde çatallı çıkan sesim artık yerini hıçkırıklara bırakmıştı. O amanın arkasında gizlenen kırgınlıklarla birlikte beni göğsüne aldığında tüm yorgunluğumu da aldı gibi hissettim.

Göğsüne süzüldü yaşlarım, biz birlikte ıslandık. Biz birlikte yol aldık ve şimdi yine birlikte var olmaya çalışıyorduk. Oldukça zor bir süreçti bu. Oldukça sancılıydı. Bir yanım deli gibi ona sığınmak, ondan gelen kırgınlıklarımı yine onda

iyileştirmek istiyordu. Diğer yanım ise yeniden kırılacağımı yeniden parçalara ayrılacağımı ve tüm o eski döküntülerimin üzerine yığılacak taze kırgınlıklarımın olacağını söylüyordu, korkuyordum. Arada kaldım. Bir yol bulamadım, bir taraf seçemedim. Elleri tutamlarımdan kayarken sayısını bilmediğim kez dokundu dudakları saçlarıma. ''Ne zaman istersen Mahru'm...'' dedi beni teselli etmek istercesine, ölüyormuşum gibi hissettim. Bağırıp çağırsa daha kolay olacak gibi hissederken böyle yapınca içim gidiyordu. ''Bana tekrar gelmeni istiyorum evet ama sen istediğin zaman istiyorum bunu. Ben beklerim ki seni...'' Tebessüm eder gibi çıkmıştı sesi. ''Benim seni beklemekten başka bir işim mi var?'' diye sordu hemen ardından o keyifli çıkarmaya çalıştığı ses tonuyla.

Beni toparlamaktı niyeti, ben de onu boş çevirmedim ve gözyaşlarımın içinde ben de hafif sesli bir şekilde gülümsedim. Parmakları yüzüme bakmadan tenimi okşar gibi bana bile fark ettirmeden göz pınarlarımdaki o yaşları usulca temizledi. Bir daha sevdim.

''Tatlılar için teşekkür ederim...'' dedim çenemi göğsüne dayayarak. Yüzümde ki eli sırtıma kaydı. Sırtımda gezinen parmaklarıyla, böyle ayakta saatlerce kalabilirdim. Tenime bir desen işliyormuş gibi dolandırıyordu parmaklarını ve bu sıradan basit eylem beni çokça normal ve mutlu hissettirmişti.

''Yedin mi?'' diye sordu tebessümle.

Eş zamanlı olarak kaşlarımı havaya kalkarken onunkiler çatıldı. ''Seninle konuşmak için bahaneydi...'' derken gözlerimi kaçırdım ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Bu itiraf beni bir miktar utandırsa da ''Bak sen..'' demesiyle daha fazla keyiflendim.

''Doğru düzgün bir şey yemiyorsun geldiğinden beri.'' Dedi ve kavradığı belimden sanırım kilomu ölçmeye çalıştı. ''Seni beslememiz gerek. Böyle çok uzun süre yaşayamazsın.''

Kahkahalar atarken başımı göğsünden kaldırdım ve ''Senelerdir yaşıyorum.'' Dedim ve ''Sen bir şeyler yedin mi?'' diye ekledim.

Kaşları hayır dercesine havalanınca bu sefer ben çattım kaşlarımı. Alnını alnıma yasladığında burnunu burnuma sürttü ve ''Benim sensizken, seninle kötüyken içtiğim su bile haram oluyor.'' Dedi iç çekerek. Gözlerini kapadı ve ''Birbirimize şu yemeyi içmeyi haram etmeyi bıraksak mı artık? He güzelim...'' diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladığımda o da benimle birlikte salladı ve elinin altındaki tenimi okşarken ''Bir de artık çıksak...'' Diye ekledi. ''Böyle çıplak, elimin altındayken...'' Ses tonu git gide boğuklaşırken direnişini de hissedebiliyordum. ''Ben bu nefsime pek fazla hakim olamıyorum.''

Yüzümde yine aynı tebessümle ''o kadar iradesiz misin ya?'' diye

sordum alaycı bir tavırla. Tek kaşım havalanırken ağzımın içinde 'cık cık cık...' diye bir ses çıkardım. ''Hiç yakıştıramadım. Çıkalım madem.''

Tam keyifli bir ifadeyle adım atacaktım ki üzerime doğru adımlamasıyla ayaklarım zeminde kaydı ve sırtım duvarla bir bütün oldu. ''Ben daha yıkanmadım.'' Dedi mavileri meydan okurcasına bana bakarken.

Bir eli benim yanımdan duvara doğru uzanmışken başını havaya kaldırdı ve suyun yüzünde dağılmasına izin verdi. Aldığı güçlü nefesler göğsünü şişiriyor, köprücük kemikleri belirgin bir hal alıyordu. Saçlarını yıkamak için kollarını dirseklerinden kırdığında şişen kol kasları da bir hayli dikkat çekiyordu. O benim gözlerime baka baka yıkanıyor fakat ben gözlerine odaklanamıyordum. Köpükler teninden aşağıya süzüldükçe odak noktamın değişmesi de bir oluyordu tabii. Yutkunmayı en son kasıklarına baktığımda unuttum. O da odağımı fark edip elini kasıklarına doğru getirdiğinde nefes alışlarım bile değişmişti. Buz gibi duvar hiçte serinletmiyordu beni. En son gözümün kaydığı nokta başka yönlere sapıyordu ki ''Çıkalım mı artık?'' dedim bir anda odağımı yüzüne çevirerek.

Islak ve üzerinde birkaç damla barındıran iri dudakları, kısacık saçları ve mavilerin en güzeli gözleri. Nereye baksam ayrı bir sınavdı benim için. Dudak kıvrımları hafifçe yukarı kalktığında ''İrade diyorduk...'' dedi alayla.

Bozuntuya vermemek adına aynı gülümsemeyi takınmaya çalıştım ve aklımı dağıtmak adına saçma sapan şeyler düşünmeye başladım. Hiç alakasız izlediğim diziler, filmler, kitaplar... ''Etkilenmedim tabii ki.'' Dedim küçümser gibi. ''Bu yaptığını gereksiz buldum ve üşüdüm sadece.''

Hiçte inanmış gibi bir ifadeye sahip değildi. Bir adım daha bana yaklaştığında tenlerimizin teması da kaçınılmazdı. Kalçamı tutan elleriyle ''Kontrol edeyim mi?'' diye sordu imalı bir tonlamayla.

Gözlerim anında büyürken kalçamdaki eli kendine yeni bir rota belirlemişti fakat ben onu iterek ''Çıkalım.'' Dedim sadece. Titrek sesim, kaçırdığım gözlerim ve hızlı adımlarımla en son gördüğüm arkamdan keyifle gülümseyen bir adamdı.

Etrafıma bakınıp havlu ararken artık gözüm ne kadar körleşmişse karşımdaki bornozu göremedim ve yine Çakır tam arkamdan eliyle askıdaki bornoza uzandı. Uzandı uzanmasına da o bornozu alırken sırtıma dokunan tüy gibi parmakları ve ıslak boynuma bıraktığı sıcak nefesleri es geçmedi. Bornozu bana uzattıktan sonra kendi de bir havlu aldı ve beline doladı.

Odaya geçtiğimizde ben yatağa oturdum, o dolabı açtı. Başımı yatağa geri doğru attığımda camdan sızan gün ışığını fark ettim. Resmen sabah olmuştu. Tüm gece hiç uyumamıştım,

uyumamıştık ve kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Gözlerim kapanır gibi olduğunda yatağın üzerine atılan kıyafetlerle tekrar açtım. Hemen yanımda bir kot ve gömlek vardı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda yatağa doğru yanaştı ve elindeki havluyla bana doğru eğilerek saçlarımı kurulamaya başladı. Göz hizamda belinde sarılı olan havlu vardı. Saçlarım karmakarışıktı zaten bir de o daha da dağıtıyordu. ''Sıcak zaten...'' dedim hoşnutsuzca homurdanarak. ''Kururdu o yarım saate. Uyusaydık.''

''Kuruyacağını ben de biliyorum...'' dedi mırıldanır gibi. ''Ayrıca sen uyu güzelim.'' Dedi yumuşak bir sesle. ''Ben bir çocuklara bakayım. Bugün düğün var. Sorun çıksın istemiyorum.''

''Talimatlar vereceğim diyorsun yani...'' diye mırıldandım. ''Herkes kontrol edilecek, salona ve gideceğimiz yol boyuna silahlı adamlar yerleştirecek, belki de içeride misafirmişçesine dolanacaklar. Kimseye belli etmeden, korkutmadan, neredeyse herkesin başına olacak şekilde birilerini yerleştireceksin içeri. O yüzden en büyük yer seçildi değil mi?'' diye sordum havluyu iterek. Hem kurur deyip hem de derimi kazımıştı resmen. Biraz geri doğru çekilerek yüzüne doğru baktım. ''Bizim gelecek misafirlerimiz toplasan 50 kişi falandır diye düşünüyorum ben.''

''Burada sevenimiz, eşimiz dostumuz da çok...'' dedi ciddi bir

tavırla. Benim söylediklerimi de inkar etmedi ama. Hemen ardından ise benim tüm dikkatimi dağıtacak başka bir şey yaptı. Elindeki havluyu boynuna, tenine sürdü. Bunu bilinçli ve bastıra bastıra yaptığında ağzım bir miktar açık kaldı ve o da şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki ''Yeter mi sence?'' diye sordu hafif bir tebessümle. ''Yanına gelene kadar... Bir iki saat beni idare eder mi?''

O kadar şaşkındım ki ''Sen...'' dedim tutulmuş gibi. Peşine saçlarına götürüp öylesine bir kurular gibi gözükse de ilgi çekici olduğu da açık ve netti. ''Ciddi anlamda manyaksın..''

Gülümseyişi belirginleşti ve yavaşça söndü. Elindeki havluyu yere fırlatırcasına atarken bana doğru eğildi ve dudaklarıma kısa bir an dudaklarını bastırdı. ''Daha manyakça şeylerde yapıyorum.'' Dedi geri çekilmeden önce.

''Ne gibi?'' dediğimde yataktaki kıyafetlerini aldı ve havlunun çözüldüğünü gördüm. Hızla gözlerimi kaçırırken gözlerine denk düştüm. Bu kaçışımı keyifle karşılayacakken oldukça ciddi bir yüz ifadesi vardı. Bu da gerçekten önemli bir şeyler söyleyeceğini gösteriyordu.

Bir yandan giyinirken bir yandan da hala beni dikkatle izliyor ve beraber olduğumuz tüm vakitleri gözleri üzerimde geçiriyordu.

''O dallamayı aldırdım.'' Dediğinde kaşlarım çatıldı ve olduğum

yerde biraz daha dikleştim.

''Sakın!'' dedi tok bir sesle beni uyarır gibi. Kalktığım noktada kalıp ileri gidemedim. İrileşmiş ve dönmeye hazır bekleyen gözleri üzerimde sabit kalmışken ''Ben onu uyardım.'' Dedi ciddiyetle. ''Sana yanaşmaması gerektiğini söyledim. Bir daha tekrarlarsa canını alacağımdan bahsettim. Seni de onun için uyardım. Canının bir değeri yokmuş demek ki seni bu kadar rahat arayabildiğine göre.''

''Çakır bak gerçekten...'' diyerek yerimde doğruldum ve yumuşak bir ton seçmeye çalıştım. ''Ben onunla konuştuğumdan beri hiç iletişime geçmedi zaten benimle.''

Zaten bilirmişçesine bakan gözleriyle kısa bir es versem de devam ettim. ''Nasıl olduğumu merak etmiş ara-''

Ben ne kadar yumuşak gitmeye çalışsam da yüksek çıkmayan sesinde yine de bir baskı vardı. ''Ona neymiş?'' diye kesti sözünü. ''Ona neymiş senin nasıl olduğundan Mahru?'' diye yükseldi tekrar çenesini ileri doğru iterek.

''Ne yapacaksın tam olarak?'' diye sordum ben de aynı tonda yükselerek. Madem böyle anlaşmak istiyordu, kendi bilirdi. ''Tam olarak gerçekten ne yapacaksın?'' diye yineledim sorumu. ''Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. İletişim kurmuyorum. Aradığını görseydim de açmazdım. Bizim kızlar sandım.'' Diye

belirttim. Gözlerinde herhangi bir şüphe yoktu. ''Benim hiçbir şey hissetmediğim bir adamı alıkoymuşsun ve sadece beni aradı diye öldüreceksin öyle mi?'' diye sordum inanamıyormuş gibi. ''Peki bu bizim tarafımızda nasıl olumlu bir etki yaratacak. Ben aferin canım iyi yapmışsın deyip seni koynuma mı alacağım?''

Kısa bir sessizlikte yüzüme bakarken ''bunu yapmam sen de biliyorsun.'' Diye belirttim.

Öfkeli yüzünde geri adım atmayacağını gösteren bir ifade olsa da gözlerinde beni tekrar kaybetme ihtimalinin korkusunu da görebiliyordum. Çakır bu ihtimali göze almazdı. ''İstediğin kadar zaman sana...'' dedi o aramızdaki bir ömür sürdüğünü hissettiğim sessizliği bozarak. ''İstediğin kadar bekle, düşün, tart biç kafanda, gel de geleyim, git de gideyim, öl de öleyim...'' Dedi emir kulummuş gibi. ''Ama başkasına...'' Dedi sustu.

Hiçbir tepki vermeyince ''Aramıza daha fazla gizli saklı şeyler girsin istemiyorum...'' dedi gömleğinin düğmelerini iliklerken. ''Olan şeylerin yükü fazla zaten bana. Ben artık onu yapmam, bunu yapmam deyip seni de kandırmayacağım. Bu son olsun.''

Elim sıkıntıyla alnımı sıvazlarken komodine yanaştı ve çıkardığı silahı beline taktı. En azından bu seferkini atlatmıştık. ''Peki şimdi ne yapacaksın?'' diye sordum gayriihtiyari. ''Aldırdım dedin. Nereye aldırdın?''

Omzunun üzerinden bana doğru bakarken ''İrdeleme olur mu Mahru...'' dedi sabrı tükenmiş gibi. ''Az önce söyleyeceğimi söyleyip içini rahat ettirdiğimi düşünüyorum...'' Dedi beni tanırmış gibi. ''Daha fazlasını irdeleyip benim sınırlarımda gezme. Çünkü ben, senin aklında başka birinin gezdiğini hissedersem o sınırlarda kalamam. Kalamazsam Mahru...'' dedi vurgulayarak. ''O sınırda senin aklında olan kişilere aklının hayal edemeyeceği şeyler yaparım.''

Sonrada cevabımı dahi beklemeden ''Uyu, dinlen...'' dedi kapıya doğru ilerleyerek. ''Zaten birkaç saat sonra uyandırıp tüm gün yoracaklar seni. Bana kalsa onları da...'' dediğinde engellemekten bahsedecekti, beni bir fanusa kapatıp öyle sevecekti fakat bunu kabullenmeyeceğimi bildiğinden dillendirme gereği de duymayıp kapıyı çarpıp çıktı.

Onun çıkışının hemen ardından bedenimi yatağa bıraksam da uyumak ne mümkündü. Sabahtan beri boş olan midem beni olduğum yerde kıvrandırdığından sebep ayaklandım ve üzerime ne olduğuna dahi bakmadığım elbiselerden birini geçirip odadan çıktım. Merdivenlerin başında Esat'ın babası ile karşılaşıp baş selamı verdikten sonra o dışarı çıktı ben mutfağa ilerledim. Konak bir hayli sessiz görünse de Çakır'ın geldiğimiz ilk gün söylediği gibi evin erkekleri sabah erkenden kalkıyordu. Günün ilk ışıklarını bahçede karşılıyor, kahvelerini içiyorlardı.

Pınar mutfakta kahveleri pişirirken ''Günaydın...'' Dememle

arkası bana dönüktü ve anlık bir refleksle olduğu yerde zıplayıp kahveyi taşırdı.

''Ay özür dilerim...'' dedim mahcubiyetle. Pınar başparmağını dişlerine götürüp yukarı doğru ittikten hemen sonra göğsüne koydu. ''Korkuttun beni gelin hanım.''

Ama o kadar tatlıydı ki hemen yüzüne sıcacık bir tebessüm yerleştirdi. ''Bir şey mi istemiştin?'' dedi hızla öne atılarak. ''Erkencisin sen. Daha kimse kalkmadı ki. Düğün hazırlıkları varda çocuklar koşturuyor, diğer kızlarda çamaşırları asmaya gitmişti, Esat abimler için evlerine götürülecek şeyleri derleyip toplayacaklardı bir de. Ev ahalisinin daha kalkmasına bir saat falan vardır. Bir sorun yoktur inşallah. Yatak falan mı rahatsızdı? Ben yeni yastık falan çıkarmıştım sana ama rahatsız mıydı? Onları biz geçen ay bizim orada bir mağaza açıldı-''

Pınar'ın durmak bilmeyen konuşmasıyla ''Pınar sakin...'' dedim tebessümle. ''Hiç uyumadım ki ben daha.''

Pınar'ın yanaklarına yerleşen allıkla birlikte arkasını dönüp kahveye odaklanması bir olmuştu. Bir de dönmeden hemen önce dudak kenarlarını dişlemesi, gülmesi beni kıpkırmızı yapmıştı. Ben dün gece Pınar'ın inlemelerimi duyduğunu unutmuştum. Avuç içimi alnıma vururken o beni görmüyordu.

''Yani şey...'' diyerek ben de önüme döndüm. Çıkardığım

ekmeğin birine dolaptan aldığım peyniri koyarken ''Yastık rahatsızdı...'' diye geveledim ağzımda saçma bir şekilde. Onun verdiği bahaneyi kullanmayı tercih ettim ama inanmadığına o kadar emindim ki. İkimizden de çıt çıkmazken sessiz kıkırtılarını işitebiliyordum.

Çakır, camın önünde beni fark etmeden ileri geri yürüyerek telefonla konuşurken ilerisinde amcası ve babası oturmuş kahvelerini bekliyorlardı. Hemen önümdeki arabaya yaslanmış olan Tilki' de muhtemelen Çakır'ın konuşmasının bitmesini beklerken Pınar'ın sık sık pencereye doğru baktığını gördüm. 1

Elimdeki sandviçle arkamı dönüp tezgaha yaslandığımda bir yandan yiyor bir yandan Pınar'ı sıkıştırıyordum. ''Sen Tilki'yi beğendin sanki?'' dedim tebessümle. 15

Hemen yine panik yapıp kahve taşacakken almış fincanlara boşaltmaya başlamıştı. ''Ay yok gelin hanım...'' dedi sesi aceleci, eli titrek bir halde. ''Ben kim var dışarıda diye bakmıştım. Ben Tilki beye hiç o gözle bakmadım ki. Hem yakışı kalmaz ki öyle.'' 64

Tilki bey deyince o kadar komik gelmişti ki. Gülümsemem daha geniş bir hal alırken ''Ya tüh üzüldüm...'' dedim yalancı bir tavırla. ''Halbuki Tilki seni pek beğenmiş gözüküyordu.''

''Deme...'' diye anında bana dönerken, gözleri kocaman açılmış, eli ayağı birbirine dolanmıştı. ''Beni mi beğenmiş?'' Şu halleri 49

o kadar tatlıydı ki. Hele inanmayışları. Halbuki çok güzel bir kadındı.

Kısa bir an benden ses çıkmayınca ''Gelin hanım beni oyuna mı getirdin?'' diye sordu bozulmuş bir halde.

İştahla ekmeğin sonlarına kısacık sürede nasıl geldim bilemiyorum. ''Getirmedim Pınar..'' dedim samimiyetle. ''Ben birkaç kez sana bakarken gördüm Tilki'yi. Hem de gizli saklı, utana sıkıla bakıyordu. Aynı senin gibi yani...'' diye destekledim davranışlarının, ilgisinin yanlış olmadığını göstermek için. ''Bir adam ve bir kadının hele bekar bir kadınla adamın birbirini beğenmesi kadar olağan bir şey yok. Neden yakışı kalmasınmış. Ben Tilki'yi ilk kez birine böyle bakarken gördüm. İkinizden biri bir adım atsa keşke.''

Pınar'ın yüzünde kısa bir an mutlu bir ifade yer alsa da anında astı yüzünü, başını havaya dikti ve kahve tepsisini alırken ''Ben atmam...'' dedi kesin bir dille. ''Zaten o bana güldü, dalga geçti. Ne adımı atacağım ben ona.'' Omuz silkerek önümden geçerken yüksek bir ton kullanıp saygısızlık ettiğini düşünmüş olsa gerek ki ''Bir şey ister misin gelin hanım?'' diye sordu. ''Ben kahveleri verip kızlara yardıma geçeyim.''

Başımı iki yana sallayarak ''Yok yedim, yatacağım şimdi.'' Dedim. Başını sallayarak mutfaktan çıktı. Tekrar pencerenin önüne geçtiğimde kahveleri önce büyüklere verdi, ardından

Çakır ve Tilki'ye uzattı. Tilki'nin yüzüne kızgınlıkla bakarken Tilki her şeyden bir haber sebebini sorguluyordu. Pınar hiç yüz vermeden bir hışımla arkasını dönüp gidecek gibi hareket etmişti ki ''Pınar...'' dedi Çakır tok bir sesle onu durdurarak.

Kız tribini atamadan yarım kalmıştı. Arkasını dönüp mahzun mahzun ''Efendim abi...'' dedi.

''Mahru'yu kimse uyandırmasın. Kontrol et Şura'lar falan kalkar kalkmaz dalarlar odasına. Hiç uyumadı, o katta ses yapmasınlar.''

''Peki abi...'' dedi Pınar hızla kafasını sallayarak.

Yüzümde bir tebessüm oluşmadı desem yalan olur. Beni böylesine düşünüyor olması ve ilgisiydi zaten benim ona karşı yenilgilerime sebep. Ne yaparsam yapayım hep aynıydı. Sandviç bitince susadığımı hissettim ve ileriden bir bardakla sürahiyi aldım. Tekrar camın kenarına ilerledim. Onu görebileceğim kısacık anları bile kullanmaktan çekinmedim. Benim pencere başına geçmemle Esat'ı görmem bir oldu. Giyinmiş arabaya doğru giderken duraksayıp herkese selam verdi ve uzatmadan hızla arabaya yöneldiğinde ''Nereye?'' dedi babası.

''İstanbul'dan bizim çocuklar gelmiş. Şimdi araba yollamak olmaz. Ben gidip karşılayayım dedim. Birkaç şey getireceklerdi bana zaten. Onları da alacağım.''

Babasının kısa bir an yüzünün düştüğüne şahit oldum. ''Esat...'' dedi tedirginlikle. ''Dikkat et oğlum. Yanına birilerini daha al. Bak geçen Çakır'a pusu kurmuşlardı.''

Esat kafa salladığında kapıdaki arabalardan birine iki kişi binmişti bile. Onlar birlikte konağın kapısından çıktılar fakat Çakır'ın bakışlarından geçen o kısacık hüznü kimse göremedi. Onu bu kadar iyi tanıyor olmasaydım ben de fark etmezdim belki. Babasının Esat'ı düşünmesi, dikkat et demesi bile Çakır'ın eksik yanını sızlatmıştı sanki. O her şeyin içindeyken, kimse ona dikkat et deyip düşünmek bir yana dursun ''Çakır bugünde düğün var...'' dedi amcası tok bir sesle. ''Dikkat etmek lazım... Sen önden gidip bir bakarsın, önlemleri alırsın.''

Hiç düşünmeden Çakır'ı öne atmaya o kadar alışmışlardı ki hiç onun tarafını sorgulamıyorlardı bile. Bunları görmekte beni kahrediyordu. Onca kalabalıkta yalnız olan ve yükleri sırtlanan bir oydu. ''Hallettim ben...'' dedi Çakır vakur bir tavırla.

Sorgulanmadı bile. O hallettim demişse halletmiştir eminlerdi. Keyifle kahvelerini içerken Tilki ağzını açıyor ama devamını getiremeden susuyordu.

''Söyle söyle...'' dedi Çakır bu kıvranmalarını fark ederek. '' Bir şey diyeceksin de kıvranıp duruyorsun.''

''Abi...'' dedi aldığı desteğe rağmen tedirginlikle. ''Neden Turan'a

bu kadar sert davrandın? Senelerdir senin yanında. Sildin abi adamı resmen.''

Elimde sürahiyle camın kenarında dikili kalmıştım. Huyum değildi konuşmaları dinlemek fakat konu ilgi çekiciydi. Üstelik Çakır ile aramıza giren zaman az buz değildi. Koskoca üç senede hisleri, düşünceleri, davranışları ne boyutlarda değişti merak ediyordum.

''Tek bir şey istedim herkesten...'' dedi boğuk bir sesle. Camdan içeri sızan sigara dumanının kokusu kısa bir an midemi bulandırdı. ''Aileme, arkadaşlarıma, yanımda olan herkese istediği her şeyi verdim, bir sürü imkan sağladım, her türlü beladan korudum, canımı onlar için ortaya koydum ama tek bir şey istedim.'' Diye üzerine basa basa vurguladı. ''Mahru'yu koruyup kollamanızı, sahip çıkmanızı...''

Yine beni kendi canından bile öteye koyduğunu hissettiğim dakikalardaydık. Sesinde bana yetememenin kırgınlığı, kızgınlığı vardı. ''Ben içerideyken her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir bok bilmiyormuşum...'' dedi öfkeyle ve yine aynı öfkeyle devam etti konuşmasına. ''Ben içerideyken en güvendiklerim dışarıda tek isteğime, en sevdiğime sırt çevirmiş. Bu da yetmemiş sırtına yük bindirmiş.''

Kısa bir sessizlik olduğunda ''Haklısın...'' dedi Tilki huyuna gitmeye çalışır gibi.

İyi de oldu. Çakır şu an kendi içinde o kadar netti ki kendi iç çatışmasına girerse daha fazla kırar dökerdi. Ses tonu normal bir tona bürünürken ''Kimseye güvenmiyorum artık.'' Dedi bir çıkmazdaymış gibi.

Konuşmanın bundan sonrasının normal ilerleyeceğini düşündüğümden bardağa suyu koyup gidecektim fakat Tilki'nin ''Abi farkında mısın bilmiyorum ama sen hiçbir zaman tam anlamıyla kimseye güvenmedin ki...'' demesiyle duraksadım. ''Mahru dışında kimseye sorgusuz sualsiz güvenmiyorsun sen.''

Dikkatle olduğum yerde doğrulurken kaşlarım çatıldı. Bunca zaman sonra dengelerini bozan, çıkmazdaymış hissini veren, içinde benim olduğum o cümleyi kurdu. ''Artık ona da güvenmiyorum.''

Duyduklarımın beni bu denli etkileyeceğini asla düşünmezdim. Onun tarafından güvenilmemenin sancısını tüm bedenimde hissederken benim de ona karşı güvensizliğim ve onun hissettiklerini idrak edebilmiştim. Elimdeki sürahiyi yavaşça yere bıraktığımda titreye titreye içtim suyu.

Biz ne hale gelmiştik böyle. Nasıl iki yana savrulmuştuk? Aklıma, gönlüme kor gibi düşen bu bilgiyle nasıl baş edeceğimi bilmezken yine o çekip aldı beni bu durumdan. ''Benden sakladıkları var ama bunların sebebinin de ben olduğunu

biliyorum..." dedi. "Kendini hiçe sayıp bana rağmen bana karşı gelişleri, yükselişleri bu yüzden. Onun aksine ben onu anlayabiliyorum..." Kırık kelimeleri battı az önce sızlayan yüreğime. "Yine de bu benden gizlediği şeyler olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Yavaşça bardağı tezgaha bırakırken "Ben F.." Tek bir harf çıktı Tilki'nin ağzından ama devamını getiremedi. Çakır'ın sadece bakışları dahi onun susmasına yeterli geldi. Dudakları arasındaki sigaradan derin bir nefes çektiğini içine göçen çukurlardan görebiliyordum.

"Kabullenemiyorum..." Dedi Çakır Tilki'nin soracağı soruyu anlamış gibi. "Başkasına gitmiş olmasını asla kabullenemiyorum. Deliriyorum ve kendime hakim olamayacağımı düşündüğüm her anda Mahru'nun yanında alıyorum soluğu."

Tekrar kısa bir soluk aldığında "O olmuş hayatında ama yine yalnız hissetmiş kendini." dedi buna sığınır gibi. "Sırf Mahru'nun içinde bir şeyleri değiştiremediği için kaale almıyorum o herifi. Yoksa o lavuğun nefes alması..." dedi net, gaddarca bir ifadeyle. "imkansızdı."

"Turan'a.." dedi Tilki sonra devamına ekledi "ve bize olan kızgınlığın tam olarak burada başlıyor. Onu yalnız hissettirdiğimiz için, başkasına gitmesine göz yumduğumuz

için. Ne desen haklısın abi..." dedi Tilki'de mahcup bir ifadeyle.

Bunlar dinlediğim son konuşmalar oldu. Amcasının Çakır'a seslenmesiyle o onların masaya ilerlerken ben de odama çıktım. Gecenin yorgunluğu yetmezmiş gibi Çakır'ın sözlerinin de yükü bindi üzerime. Sakladığım kaybın bilincindeydi. Bir şekilde konuşmamızda lazımdı biliyorum. Bu şekilde, gizli saklılarla bu yolda devam edemezdik ama nasıl söyleyeceğim hakkında da bir fikrim yoktu. Benim için bile üzerinden seneler geçmesine rağmen hala derin bir yara olan bu durumla o ilk kez yüzleşecekti ve bu nasıl olacaktı bir fikrim yoktu. Ben yatağın içinde bu düşüncelerle boğuşurken tam gözlerim kapalı bir anımda odanın kapısı açıldı.

Sonra onun varlığı doldurdu odayı. Bedeni yavaşça yatağın kıyasına geldiğinde uyuyup uyumadığımı kontrol etti. Gözlerim kapalıydı ama uyumuyordum. Elinin tersi yavaşça omuzlarıma sürttüğünde çok geçmeden dayanamadığını belli edercesine ufak bir öpücük bıraktı dokunduğu yerlere. "Uyumamışsın hala..." diye mırıldandığında bunu beklemiyordum.

Gözleri yavaşça aralandığında "Nereden anladın?" diye sordum. Tebessüm ederek beni ezbere bilircesine "Kirpiklerin titriyordu." Deyip güldü.

Sonra elinin tersi tekrar aynı yumuşaklığıyla yanağımda dolandı. "Uyusana..." dedi hayranlıkla beni izlerken "Yorgunsun

zaten.'' Sonra uyuyamayışımı kendince bir nedene bağlayarak ''Ağrın falan mı var?'' diye sordu tedirgince.

Başımı iki yana yaslayarak ''Tam dalıyordum.'' Dedim. Yalanda değildi ki.

O da rahatsız etmiş olduğunu düşündü sanırım ''Ben geçiyorum, sen dinlen.'' Dedi ayaklanarak. ''Gitmeden sana bakayım demiştim.''

Elini tutup gitmesini engelledim ve ''Sen de yorgunsun.'' Dedim. Oturmasını, hatta yanıma uzanmasını istediğimi belli etmek adına yana doğru kaydım. ''Birlikte dinlensek.''

Yatağa oturdu ama yanıma uzanıp uzanmamakta kararsız kaldığında bu sefer yastığımda yer açtım ona. Tek bir yastıkta birleştik. Alnı alnıma değerken eli saçlarımı buldu. ''İşim var benim ama...'' dedi. Hem beni kıramıyor, bana kıyamıyor hem de gitmeden duramıyordu. ''Otele gidip orayı kontrol etmem lazım, onun dışında güvenlik-''

Elimi dudaklarının üzerine getirdim. Parmaklarımla severcesine dokundum. Kelimelerini yutturdum. ''Yorgunsun...'' dedim dingin bir sesle. Elim dudaklarını severken usulca öptü parmak uçlarımı. Onun öptüğü parmak uçlarımı yine onun teninde kaydırdım ve ensesine yol aldım. Başımı biraz kaldırıp boynuna yanaştığımda derince soluklanarak içten bir buse bıraktım.

Yorgunluklarını alıp götürmek istedim.

Teninin gerildiğini, içinin titrediğini hissederken ''Bırak başkaları ilgilensin...'' dedim tekrar tam karşısında yer alırken. Alnım alnına değerken kirli sakallarını okşamaktan geri durmadım. ''Daha içeriden çıkalı ne kadar oldu? Her şeyi yine sana yüklediler. Esat'ın düğünü bırak kendi ilgilensin, o düşünsün.'' Bunların yeterli bir sebep olmadığını anladığımda ''Ben seninle uyumak istiyorum.'' Dedim net bir ifadeyle.

İşte tam o noktada onun için her şey bitmişti. Önce üzerimizi örttü sonra elini belime sararcasına yerleştirdi ve elim yüzünü usulca okşarken belki de yıllar sonra ilk kez böylesine huzurla gözlerini yumdu.

...

Saat kaçtı bir fikrim yoktu. Derin bir uykunun koynundan seslerle uyansam da hala bir baş ağrısı mevcuttu ve kendimi hiç dinlenmiş gibi hissetmiyordum. Önce yatakta kıpırdandım, elimle yataktaki varlığını aradım ama bulamadım. Gitmişti. Muhtemelen benim uyumamı beklemiş ardından gitmişti.

Avuç içlerimi yatağa yaslayıp kendimi kaldıramaya çalışmamla birlikte kapı aralandı. ''Hanımım...'' dedi Pınar'ın sesi tedirginlikle. ''Çakır abimin kesin emri vardı. Uyandırmayın demişti.''

Pınar ne kadar konuşursa konuşsun Esma Hanım odaya girmişti bile. Elindeki takı kutularıyla birlikte beş karış suratla yüzüme bakarken Pınar'a sorun yok dercesine tebessüm edip olduğum yerde ayaklandım.

Pınar mahcup bir ifadeyle başını eğip odadan çıktıktan sonra aramızda kısa bir sessizlik oldu. ''Çıkacağız...'' dedi hiç açıklama yapmadan. Elindeki takı kutularını komodinin üzerine bıraktıktan sonra ''Bunları takarsın düğünde...'' dedi.

Anlamadığımı belirtircesine, sorgularcasına kaşlarım çatılınca ''Çakır senin için karım karım deyip duruyor.'' Diye açıklama yaptı. ''Orada da bu tavrını sürdüreceği belli... Bize yakışır bir şekilde bu takıları takarsın orada.''

Söylediklerinin hemen ardından arkasını dönüp gidecekken izin vermeden ''Neden beni sevmediniz?'' diye sordum.

Bu kendimden de beklediğim bir şey değildi fakat yıllarca öyle çok birikmişti ki içimde dayanamadım.

Duraksadı ve birkaç saniye arkası bana dönük bir şekilde kaldı. O da beklemiyordu muhakak. Sonra hafifçe çevirdi kafasını. ''Sence sevilecek bir soydan mı geliyorsun?'' diye sordu. ''Baban meyhanelerde kadın pazarlar, annenin seni ne kadar rahat yetiştirdiğini de biliyorum.'' Yüzünü buruştururcasına söyledikleri, iğrendiği kelimelerde en çok sınırımı zorlayan

annem olmuştu. Gözlerim irileşirken ''Sakın!'' dedim parmağımı doğrultarak. ''Annemi karıştırmayın sakın.''

Ellerim titriyordu. Benim annem bizi en iyi şekilde yetiştirmiş bir kadındı. Kendi kararlarımıza saygı duyar, kimseye boyun eğdirmezdi. Doğrusuyla, yanlışıyla hepsiyle sarıp sarmalar, arkasında durmamızı söylerdi.

''Örf ne, adet ne bilmezsin.'' Dedi hemen ardından. ''Evli olmadan senelerce Çakır ile aynı evde yaşadın. O gitti hemen başkasına koştun.''

Sözleri karşısında beynim karıncalanıyor gibi hissediyordum. Özellikle başkasına gittin kısmında yutkunamadım. Kimsem yoktu göremiyorlardı ve ben kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Yokluğunda, hiç değilse onun yokluğunda tek bir kere dokunsalardı bana, o kaybın ortasında ben Ferman ile birlikte mücadele etmek zorunda kalmasaydım o zaman bu sözlerini kabullenebilirdim belki ama ben şimdi ne kendimi aklayabiliyordum ne de onları.

Ağırca yutkunurken ''Keşke beni bir kez olsun sevmeyi deneseydiniz...'' Dedim omuzlarım çökmüş bir halde. ''Siz beni sevmeseniz bile ben sizi sevmiştim. Neden biliyor musunuz?'' diye sordum düz bir sesle. ''Sırf Çakır'ı dünyaya getirdiniz diye.''

Gözleri üzerimde bir süre kalınca konuşmaya devam ettim. ''Siz

oğlunuzu sevdiğinize emin misiniz? Yoksa erkek evlat dünyaya getirdiniz, işlerin başına o geçti diye elinizde ki gücü mü bırakmak istemiyorsunuz. Ben sizden çok sevdim Çakır'ı. Çünkü size rağmen..." dedim üzerine basa basa "Çakır için sizi sevdim. Beni sevin diye gözünüzün içine baktım. Bana diyorsunuz ama eşinizin aile hayatı da pek parlak değilmiş ama siz onu sevdiniz. Şimdi neden bize gelince sevginin gücünü unuttunuz?"

Karşımdaki kadının yutkunduğuna şahit oldum ilk kez. "Siz çok iyi bilirsiniz birini sevmenin ne demek olduğunu. O sizi değil başkasını sevmiş ama siz kabul etmişsiniz her şeye rağmen."

Çakır'ın bana anlattıkları, benim bildiklerim kısa bir an karşımdaki kadını şaşkına uğratsa da o sarsılmaz ifadesini anında toparlayarak "Sen benimle kendini bir tutma..." dedi omuzlarını dikleştirerek. "Sen her şeye rağmen Çakır'ı kabul ettin mi?"

Onun tarafından yine aynı yerden vuruluyordum. Sarsılışımı da görüyordu.

"Bak Mahru..." dedi bana bir adım yaklaşarak. Ses tonu yüksek değildi. O da bir sonuca varmak ister gibi, bu yüzleşmeyi beklemiş gibi dingin bir ton kullandı. "Seni oğluma layık bulmuyorum doğru. Aile yapını da geçtim. Ama sen Çakır'ın sevgisini taşıyabilecek, hayatında kalabilecek birisi değilsin." Sözlerinde hiçbir samimiyetsizlik hissetmedim. İçinden

geçenleri tane tane dile getiriyordu. ''Bak bir hapse girdi başkasına gittin. Hem kendini hem Çakır'ı yakacaksın. Sonunda ne senin hayatın mahvolsun...'' dediğinde alaylı bir gülümseme çıkmıştı dudaklarımın arasından. Benim hayatım çoktan mahvolmuştu zaten. Yine de o bu imamı görmezden geldi. ''Ne de Çakır'ın...'' dedi aynı ciddiyetle. ''Çakır o dünyayı sırtlandı altında kalmadı da bir sevdaya yenik düştü benim oğlum. Yapma Mahru...'' dedi o da aynı alayla. ''Sen mi seviyorsun Çakır'ı ?''

Ona karşı olan sevgim sorgulanınca hem de düştüğümü hissettiğim bir anda savrulduğumdan sebep olunca buna katlanamıyordum. Sürekli beni aynı yerden vurmasına dayanamıyordum. ''Korktum...'' diye bağırdım yüksek sesle. Sesim gibi bedenim de titriyordu. ''Yalnız kalmaktan, yalnız ölmekten korktum. Niye kimse beni görmedi?'' diye hesap sordum kendimi göstererek. ''Çakır hapse girdikten sonra neden görmediniz beni? Halama bak. Benim öz halam, babamın kardeşi...'' dedim canım yana yana ''Kan bağı yokmuş gibi davranıyor. Tüm günahlar bir benim omzuma mı kaldı?''

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde ağlamamak adına alnımı ovuşturdum ama ruh halim her şeyi gözler önüne seriyordu zaten. Gözlerimi kaçırdığımda bana yanaşıp hiç beklemediğim bir şey yaptı ve bana sarıldı.

''Seninle bir anne olarak konuşuyorum...'' dedi ben kollarının

arasındayken. Yıllarca göstermediği o merhameti belki de ilk kez görüyordum ondan. ''Bir daha böyle göremezsin beni. Eğer ki Çakır ile olacaksan Çakır'ın sözünden çıkamazsın. Sadece Çakır'ın değil bizim de sözümüzden çıkamazsın. Sen böyle yaşayabilir misin Mahru?'' diye sordu.

Cevap veremedim. Yıllar sonra bir anne tarafından, beni kızı kabul etsin diye çabaladığım bir anne tarafından böylesine sarılmanın etkisini atlatamamışken buna verebilecek bir cevabım yoktu.

''Ben de öyle düşünmüştüm.'' Dedi kollarını benden ayırmadan hemen önce. ''Eğer Çakır ile olacaksan her şeyi kabul ederek gel, seni bağrıma basayım. Ha yok ben Çakır'ı kendi yoluma çekerim dersen ne Çakır ile ne Çakırsız yürüyecek yol bırakmam sana.''

O kadar netti ki söyleyecek bir şey bulamadım. ''Hazırlan.'' Dedi kapıya doğru ilerleyerek. ''Otelde giyineceksiniz. Çıkıyoruz şimdi. Arabalar bekliyor.''

Son konuşmamız bunlar oldu. O çıktı, ben üzerime öylesine bir şeyler geçirerek arabaya indim. 5 araba, herkesle birlikte otelin yolunu tuttuk. Ne kimseyle sohbet etmeye mecalim vardı ne de yüzlerine gülebilecek dermanım. Sessizliğe sığınmak istediğimden Mihriban'ı Şura'ların arabayla yolladım, ben Pınarlar ile aynı arabada yol aldım.

...

''Nasıl oluyor?'' diye sordu Şura. O kadar heyecanlıydı ki ellerinin, sesinin titremesini hissedebiliyordum. Onca olan bitenden sonra sonunda evleniyorlardı. Seyhan nehrinin kıyısında kral dairesinde içerisi güne uygun olarak süslenmiş, şampanyalar açılmış, birkaç kuaför birden etrafında pervaneydi. Geniş bir terası vardı, jakuzili mermer banyosu ise göz dolduruyordu.

Şura'nın bu ilgiden bir hayli memnun olduğunu görebiliyordum. Mihriban hemen yanı başında onunla da bir kuaför ilgilenirken halamların odalarında da kuaförler olduğunu biliyordum. Odaya sürekli olarak meyve, çerez ve çeşitli atıştırmalıklar yollanıyor, sıklıkla herkesin bir şey isteyip istemediği soruluyordu.

Ben ise devasa yatağın ucuna uzanmış yanan midem için soda yudumluyordum. Saçlarımı gergin bir atkuyruğu yaptırmıştım, makyajımı da koyu tonlarda tercih etmiştim. Bir tek odaya gidip giyinmek kalmıştı ama bugün neredeyse hiç kızları göremediğim için onlarla ilgilenmek istemiştim.

Oturduğum yataktan ayaklanıp Şura'nın yanına varmam bile hatırı sayılır bir sürede olmuştu. Maşaya sarılmış tutamlardan birinin bozulduğunu hissettiğimde ''Bu olmamış sanki.'' Dedim. Elimdeki tutam hemen alınıp tekrar sarıldı. Sonra Şura ile

aynadan göz göze geldik. ''Çok güzel...'' dedim samimiyetle.

Onun da yüzünde bir gülümseme vardı ama tedirginliği de açıkça belliydi. ''Aşağıda her şey yolunda mı?'' diye sordu.

Her detayı merak ediyor, aklına geldikçe de gerilip duruyordu. ''Yolunda...'' dedim güven veren bir tonlamayla. ''Merak etme her şey iyi...''

Hemen yanında muhabbete katılmayan telefonuna boş boş bakan, dalgın Mihriban dikkatimi çektiğinden sebep ''Senin neyin var?'' diye sordum. ''Gece uyuyamadın mı?''

Çünkü kendisinin şuan Şura'nın içini rahatlatması için sürekli konuşması gerekiyordu biliyordum. Bu sessizlik pekte her şeyin normal olduğunu göstermiyordu.

Tepki vermeyince tekrar ''Mihriban.'' Diye seslendim.

Anında yerinde sıçrayarak ''Be-ben...'' dedi. ''İyiyim. Bir şey yok.''

''Uyuyamadın mı?'' diye gayet normal bir tavırla sordum fakat o ''Niye uyuyamayacağım ki?'' diye yüksek endişeli bir çıkış yaptı. ''Hayır yani niye uyuyamayayım.'' Yüzünde sahteliği belli olan bir gülümseme vardı. ''Sonuçta yatak rahattı ve kimsede gelmedi. Tek başıma bir odada neden uyuyamayayım ki. Uyudum yani.'' Dedi saçma tepkiler vererek. ''Uyudum ben,

kimseyle ilgili bir şey yok. Sadece daldım.''

''Mihriban...'' dedim tuhaf davranışlarının peşinden. ''Bir şey olmuş. Ne oldu?''

Duraksadı ve ağzını açmasına izin vermeden ''Bir şey olmuş Mihriban.'' Dedim vurgulayarak. En son tedirginlikle kalkan omuzları düştü ve ''Turan.'' Dedi gözlerini kaçırarak. ''Turan dün gece odama geldi.''

Duyduğumla epey şaşırıp kaşlarımı çatarken Şura bile olduğu yerde doğrulup ileri doğru geldi. ''Ne!'' diye çığırdı. ''Ne sebeple gelmiş?''

''Saçma sapan...'' dedi ağzında geveleyerek. ''Kimseye gitme. Biz olamayız biliyorum ama başkasıyla da olma öyle böyle...'' dedi. Allak bullak olmuş düşünceleri doğru kelimeleri bulmasını zorlaştırıyordu. ''Kokunu duymamak için sürekli sigara içiyorum dedi. Öyle bir şeyler. Bilmiyorum.'' Diyerek suratını kastı. Sanki bu olanlardan pekte mutlu değilmiş gibiydi. İç huzursuzluğu yüzüne yansımıştı.

''İstanbul'a gitmedi mi o hala?'' Dedim hayrete düşmüş bir şekilde. ''Nasıl girmiş konağa. Şimdi nerede?''

''Sabaha karşı Kanca'yı çağırdım. Aldı götürdü. Sızmıştı zaten.'' Dedi. Ama bu kadardan ibaret değildi sanki.

''Sonra?'' diye sordum merakla.

''Az önce mesaj atmış işte...'' dediğinde telefonunun ekranına baktı ve kapama, gizleme gereği duymadığı için ben de ekrana yöneldim.

Turan: Gece yanına gelmem tamamen bir saçmalıktı. Fazla içmiştim.

Turan: Ümran'ın bıraktığı sıcaklığı aradım, yalan değil. Sen de öyle ilgilenince benimle sana geldim doğal olarak.

Turan: Dün geceye hiçbir anlam yükleme. Benim için bomboş anlamsız bir şeydi. Umuyorum ki boşlukta oluşumdan yararlanıp hayallere kaptırmamışsındır kendini.

Turan: İstanbul'a geldim ben bu arada.

Bu kadardı mesajlar. Mihriban hiçbirine cevap vermemiş, görüldü atmıştı. Şura'nın ne yazmış sorusuna tek tek mesajları söyledikten sonra ''Boşlukta falan değildi.'' Dedim Mihriban'a. ''Şu an kıvırmak için yer arıyor. Nasıl toparlayacağını bilmiyor çünkü.''

''Benim için bir anlamı yok.'' Dedi Mihriban omuz silkerek. ''Duygularının arkasında duramayan, gel gitli bir adama ömrümü harcayacak değilim. Yorucu ilişkiler istemiyorum ben hayatımda. Ferdi ile mesajlaşmaya başladım zaten. Pazartesi

için randevulaştık.''

''Mihriban...'' dedi Şura endişeyle. ''Emin misin canım? Yani böyle ciddi kararlar öyle kolay verilmez. Sevmediğin bir adamla evlenebilecek misin? Ben bile Esat'a delicesine aşıkken çoğu şeyi gözüme batıyor. Sevmeden nasıl katlanacaksın?''

''Sevmediğim biriyle neden evleneyim Şura.'' Dedi Mihriban gözlerini devirerek. O kadar sıkılıp bunalmıştı ki bu mevzulardan konusunu bile konuşmak istemiyor gibiydi artık. ''Tanışacağız önce. Olursa olacak. Nasip...''

Bir destek beklediğini hissettiğim o anda elimle sırtını sıvazladım ve ''her şey istediğin gibi olsun. Ben her zaman yanındayım.'' Dedim. İşte bizim arkadaşlığımız tekrar onun omzunun üzerindeki o elde birleşti. Onun eli de benim elimi buldu.

Sonra kapının çalınmasıyla onları hazırlıkların ortasında bırakıp kapıya yöneldim. Elinde gelinlikle genç ve güzel bir kadın bana gülümsüyorken içeri buyur ettim. Sanırım çıkma vakti yaklaşmıştı. Çakır'da hemen arkasındaydı. İşaretparmağını hafifçe havalandırmış bana 'bekle.' Dercesine bir işaret yaparken koridorda ileri doğru giderek telefonla konuşuyordu. Dediğini yaptım ve bekledim. Yaklaşık birkaç dakika süren telefon konuşmasının ardından ''Güzelim bizde hazırlanalım artık.'' Dedi bana doğru ilerleyerek. ''Misafirlerin çoğu gelmeye başladı.

Ben hala sabahki kıyafetlerleyim.'' Üzerini gösterdi ama öyle kötü de değildi. Bir takımı çıkarıp başka bir takım giyecekti tek fark buydu.

Kızlara çıkacağımızı söyleyip kapıyı çektikten sonra elini belime atmasıyla bize ayrılan süite doğru ilerledik. Bahçeli özel bir terası vardı ve manzara müthişti.

''Çok kalabalık mı?'' diye sorduğumda kesinlikle dercesine başını salladı. Eli belimdeki varlığını sürekli koruyor, beni vücutlarımız birbirine temas edecek şekilde yanından ayırmıyordu.

Tam kapıyı açacakken Esma Hanım ve yanında ki misafirlerinden birileriyle karşılaşınca duraksayıp selam vermek durumunda kaldık. Esma Hanım beni baştan aşağıya şöylece bir süzerken hala giyinmemiş olmamın verdiği rahatsızlığı yüzüne hissedebiliyordum.

''Hazırlanmadınız mı daha oğlum?'' dedi iğneleyici bir tavırla. ''Esatlar bile inecek şimdi.''

Esma Hanım'ı görünce Çakır'a biraz daha sokulmaktan geri durmadım. Hatta elimi koluna sardım. ''Geliyoruz şimdi.'' Dedi Çakır savuşturur gibi. Yanındaki kadının bize olan imrenesi bakışları dikkatimden kaçmamıştı. ''Maşallah.'' Dedi içten bir dua ile. ''Çok yakışıyorsunuz. Sizin de yakında düğününüze

geliriz inşallah.'' Diye tamamladı cümlesini.

Ben hafif bir tebessümle karşılasam da bu durumu Çakır ''İnşallah...'' Diye sesli bir şekilde duasına eşlik etti. Esma Hanım bu durumu yüzünü hafifçe asarak karşılasa da yanında ki misafiri ''Dün gece yaptığınız eğlence de çok güzeldi.'' Diye övünce hemen omuzlarını gururla dikleştirdi. ''Kına yapılmış İstanbul'da sanırım ama burada da böyle bir eğlence yapmayı iyi akıl etmişsiniz. Kız tarafının ağzı açık hala akşamı konuşuyorlardı.''

Bakışları rahatsızlık duyup duymadığımı kontrol etmek için bana kaydığında Esma Hanım tarafından da kız tarafı olarak bir darbe yedim. ''E konak gördükleri mi var canım?'' dedi aşağılar gibi. ''Herhalde konuşacaklar. Çok şükür bizde güzelce ağırladık.''

''Anne!'' dedi Çakır vurgulu bir tonda ama ben elimle kolunu sorun yok dercesine sıvazlayarak susturdum. Bu sabrımın son sınırları oldu ve artık dayanamadığım bir noktada patlama ihtiyacı hissettim. Ailemi, akrabalarımı böylesine aşağılamasına, özellikle başka insanlara karşı yapmasına sessiz kalamazdım.

''Hayatım...'' dedim Çakır'a dönerek. ''Bana nikâhımızda verdiğin konak o konak mıydı?''

Böyle şeylere, onun parasına puluna, malına mülküne tamah etmezdim lakin böyle bir durumda kullanmaktan da hiçbir çekince duymadım.

Esma Hanım'ın kaşları çatıldı, yüzü kızardı ve ''Ne!'' dedi nefes nefese. ''Konağı sen bu... Bu kadına mı verdin?''

''Bu dediğin benim karım anne. Önce onu bir düzeltelim.'' Dedi net bir ifadeyle. ''Evet, babaannemin konağını hakkı olanın üzerine yani Mahru'nun üzerine yaptım.''

Esma Hanım'ın bu şok edici bilgi karşısında toparlanmak adına arkadaşına tutunmasıyla kızarmış yüzünden dumanlar çıkacak gibiydi. ''Kız tarafı olarak...'' dedim sahte bir tebessümle. ''Dün akşam sizi kendi konağımızda ağırlamaktan şeref duydum Esma Hanım.''

Esma Hanım şaşkınlıkla, yanındaki arkadaşı ise topladığı dedikoduların merakıyla dikkatle bana bakıyordu. ''Şimdi izin verirseniz hazırlanıp düğüne katılmamız gerek. Sizde bu kadar ayakta kalmayın lütfen. Renginiz atmış gözüküyor. İsterseniz biz hazırlanırken rahatsız hissetmeyecekseniz bizim odamızda dinlenebilirsiniz.''

Zar zor yutkunarak, bir an önce kaçmak ister gibi hızlı adımlarla geldiği yöne doğru ilerlerken ilerimi gittim düşüncesi hakim oldu ve Çakır'a döndüm.

''Kızdın mı?'' diye sordum mavilerinde bir cevap arayarak. ''İleri mi gittim? Dayanamadım çünkü.'' Bugünde anneme, babama ettiği hakaretler vardı ama onları Çakır'a söylemek gelmedi içimden. Yetiştiriyor gibi olmak istemedim.

Belime koyduğu eliyle içeri girmem için destek verirken saçlarımda hissettiğim nefesiyle ''Sorun yok.'' Dedi. ''Öğrenecekti zaten. Ben söylemeyi unutmuştum. Hiçbir zaman anneme karşı saygısızlığını görmedim. Buna rağmen annemin iğneleyici sözleri, bakışları ve davranışlarına karşı çok iyi bile dayanıyorsun Mahru.'' Dedi.

Böyle demesiyle içim rahatlayınca üzerimde ki yükte kalkmıştı. Odaya girdiğimizde devasa yatağın üzerinde siyah, ince askılı ve yırtmaçlı elbisem benim için duruyordu. Siyah bilekten bağlamalı topuklular ve onunla uyumlu olan çanta da hemen yanındaydı. Çakır'ın takım elbisesi de hemen benim elbisemin yanındaydı.

Onun gömleğinin düğmelerini tek tek açmasıyla birlikte ben de üzerimdeki elbiseyi sıyırdım. İç çamaşırlarımla kalınca kısa bir an gözleri takılsa da hemen odağını değiştirdi ve yatağın üzerindeki kıyafetlere yöneldi. Çıkardıklarını yatağa gelişi güzel atarken o kendininkileri giymeye başladı, ben kendi elbisemi.

''Gerçekten Adana bu düğünü konuşuyor...'' Dedim elbisemi üzerime geçirirken. ''Kime denk gelsem yolda düğünden

bahsediyordu.'' Birbirimizle ayna üzerinden temas kuruyorduk. Siyah elbise vücudumu tamamen sarmıştı. Bana doğru yanaşıp bir elini belime sardı ve diğer eliyle incecik askıları usulca tenimin üzerine bıraktı. Dudakları bir öpücük koyarken omzumun üstüne ''Sen hele bir benimle evlenmeyi kabul et...'' dedi vakur bir tavırla. ''Değil Adana tüm dünyayı konuşturacağım.''

Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle kolları arasından sıyrıldım.

''Uyandırdılar mı seni?'' diye sorduğunda ayakkabılarıma doğru ilerledim. Yatağın kenarına oturup ayağıma geçirirken Çakır gömleğini giymiş, düğmelerinin sonuncusuna gelmişti. Tüm bedenini saran gömlekle oldukça kusursuz gözüküyorken bir de üzerine yeleğini giyince olağanüstü bir görsel şölene dönüştü benim için.

O benim çıplak halimden gözlerini kaçırırken ben giyinmiş haline bile yükseliyordum. ''Evet...'' dedim ayaklanarak. Çantamın içine attığım altın kutularını gösterip ''Bunlar için.'' Diye salladığımda Çakır anlamsızca baktı.

''Annen düğünde takmam için takı getirdi bana.'' Kutuları açtığımda bilezikler, setler, kolyeler, küpe ve yüzükler vardı.

''Annem sana takılarını mı verdi?'' diye sorduğunda koluna taktığı M ve Ç harfli kol düğmeleri dikkatimi çekti. Baş

harflerimizden oluşan siyah kol düğmeleri beyaz gömleğinde oldukça dikkat çekiciydi. Ben bunu şaşkınlıkla karşılasam da o normal bir durummuş gibi verdiği sorunun cevabını beklerken açılmış ağzımı kapatıp ''Evet.'' Diye onayladım.

''Takacak mısın peki?'' diye sordu merakla. ''Annemin sana kendi takılarını vermesi bile seni gelini olarak kabul etmesinin bir adımı sayılabilir fakat istemiyorsan takmak zorunda değilsin.''

Aslında takmak niyetinde değildim fakat böyle söyleyince de kararsız kaldım. Zaten bunların hepsini üzerimde taşıyamazdım. ''Birkaç tanesini...'' diye ılımlı bir yaklaşımda bulunmak adına kaşlarımı hafifçe çatınca ufak bir kahkaha attı ve ''Sen nasıl istersen.'' Diye tamamladı.

İçlerinden seçtiğim bileklik ve kolyeyi takmak için yeltenirken hemen arkama geçti ve benden önce davranarak kendisi devraldı. Ayna karşısında ki uyumumuza tav olmadım desem yalan olur. Geniş bedeninin yarısı kadar bile olmayan bedenim önünde, uzun boyuyla, aynı renkte kıyafetlerimizle ben bile iç çektim.

Eli saten elbiseyi tenimde kaydırırcasına okşarken ''Çakır...'' diye mırıldandım kendimi ona yaslayarak. Başım göğsünde yer buldu ve ''Söyle güzelim...'' derken telefonuna bir bildirim düştü. Kumaş pantolonun cebinden çıkan telefonda 'Hallettim

abi.' Mesajı Tilki'ye aitti ve benim aklıma düşen Pınar ile birlikte hemen konuyu oraya çektim. ''Tilki'ye söyle Pınar ile ilgilensin.''

Duraksadı ve ''Anlamadım.'' Dedi.

Kıkırdayarak kolları arasında ona döndüğümde ise bu keyifli halim karşısında onun da yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. ''Pınar ondan hoşlandı.'' Dedim çöpçatanlar gibi. ''Bence Tilki de boş değil ama işte...'' Elim gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladığında sağa sola sallandım kolları arasında. ''Birinin el atması lazım... Şimdi ben konuşsam Tilkiyle beni dinler mi bilemedim ama...''

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakınca ''Ama beni dinler diye düşündün.'' Diye tamamladı.

''Evet, evet.'' Diye neredeyse zıpladım olduğum yerde. ''Söyle de kızın azıcık peşinden koşsun.''

''He bir de peşinden koşsun.'' Dedi gözlerini kısarak. ''Yavrum siz kadınlar neden peşinizden koşturmadan evet demiyorsunuz. Kendin diyorsun Pınar hoşlandı diye. Neden Tilki koşuyor? Ben hayatta el atmam banane.'' Oldukça ciddi tavrının hemen ardından ''Ben seninle evlenmeden kimsenin kimseyle evlenmesine de izin vermiyorum.'' Dedi net bir ifadeyle.

Parmağımı gömleğinin ilik kısmından içeri kaydırarak kendime doğru çektim ve ''Çakır gözlüm...'' diye mırıldandım. ''Lütfen.''

Yıllar sonra ona böyle seslenişim karşısında etkilenmemiş olması imkansızdı. Hele bir de bedenimi bedeniyle bütünleştirince ve ses tonum oldukça kısık ve kıkırdarcasına çıkınca ''Mahru'm... '' dedi yüzünde bir gülümsemeyle. Eli yüzümü okşadı. ''Dengelerimi bozmakta üstüne yok.''

''Yani?'' dedim çocuk gibi bir sevinçle. ''Konuşacak mısın Tilki ile?''

Dudak bükmesiyle ''Bakacağım.'' Demesi bir oldu ve ben bunu bir onay kabul ederek kollarımı boynuna sardım. Bu ikisi başka türlü asla bir araya gelmezdi ve ben ikisini birbirine fazlasıyla yakıştırmıştım. Ellerim ensesini okşarken öpmemek imkansızdı elbette. Ben öptüm o ''işte bunun için her şeyi yaparım. Şu öpücük her şeye değer.'' Dedi tav olmuş gibi.

Tek tav olan o değildi. Ben de kendisine fazlasıyla düşmüştüm. Kolları arasından sıyrılıp ''İnelim mi artık?'' diye sordum çantama yönelerek. ''Gelin ve damat iner şimdi?''

Ben telefonumu çantama yerleştirirken o bir eli cebinde beni bekliyordu. ''Şura evlendikten sonra ne yapacak?'' diye sordu merakla. ''Çalışmayı düşünüyor mu?''

Dudak bükerek yüzüne baktığımda ''Kendi bilir tabii ama isterse istediği bir alanda onun için yatırım yapabiliriz.'' Diye devam etti

konuşmasına.

Bu bence çok büyük bir şeydi fakat Çakır sıradan bir konuymuş gibi bahsediyordu. ''Bilemiyorum ki...'' dedim ona doğru ilerleyerek. İçe katlanmış gömleğinin yaka kısmını düzeltirken ''Şura rahatına fazlasıyla düşkündür. Belki çalışmaz. Evinin...'' dedim ama bu evin oldukça küçük kaldığını düşünerek ''Konağınızın hanımı olacaktır.'' Diye gülerek tamamladım ve elimi eline kenetledim. Sıradan bir çift gibi bu günü geçirmekti niyetim.

Ben güldüm, o güldü. Birbirine kenetli olan o ellerimizin benim olan kısmını öperken ''Bizim konağımızın tek bir hanımı var.'' Dedi gözlerimin içine bakarak.

...

Şura'nın ''Evet.'' Çığlığından sonra alkışlar koptu. Çakır'ın kolu arasında sırtım ona yaslı bir şekilde en ön masalardan birinde yer almıştık.

Çenesi saçlarıma yaslı bir halde omzumdan sarkan elinin parmaklarına kendi parmaklarımı kenetlemiş, kemikleriyle oynuyordum kendimce.

Şura elinde nikâh defterini sallayarak fotoğrafçıya poz verirken Seyhanlı gelini olmuştu artık ve bunun mutluluğu yüzünden okunuyordu. Takı sırasında ise sıra sıra altınlar takılmış, onların

tarafından gelen en basit misafir bile bizimkilerin yanında epey geniş şeyler takmıştı. Bu durumu Seyhanlı ailesi gururla karşılasa da bizim tarafı, halamları düşünen yine Çakır olmuş ortamı bozmadan takıları bir keseye toplatmış, takı törenini yarıda kesmişti. Zaten sürekli de Şura'nın üzerinden çıkanları toplamak zor oluyordu. Asla gelenler ne üzerine sığardı, ne de tek bir çanta yeterdi.

Çakır'ın gelen telefonla dışarı çıkmasının ardından ben de bizim taraftan gelen, uzaktan akrabalarımıza resmi bir hoş geldin demek için masalarının etrafında gezindim. Esma Hanım bu süzülmelerimi keyifle karşılarken beni 3 sene boyunca görmezden gelen herkes bir anda eski, kırk yıllık hallerimize dönmeye çalışmıştı ama ben onlara orada sınırımı çekmeyi bilmiştim. Sadece bir hoş geldinizden ibaretti sohbetim. O da Şura'nın hatırına, zaten az olan kalabalığı hiç etmemek adınaydı. Niyetleri tekrar Çakır'ın gelmesiyle benimle yakınlık kurup işlerini yaptırmaktı bunun bilincindeydim. Muhtemelen düşünceleri Çakır gelince yüzüme bile bakmayacak olduğundandı. Bu yüzden samimiyetimizi bitirmişlerdi. Baktılar ki Çakır hala benimle, tekrar yüzüme gülmeye başladılar ama bu onların yüzsüz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

En son birine o soğuk tavrımla koyduğum sınırı belli ederken Çakır'ın belimdeki eli beni olduğum yerde doğrulttu. Başımı yan çevirmemle benim omzumun üzerinde birleşen bakışlarımızla ''Yine rol çalıyorsun güzelim.'' Dedi Çakır hafif bir tebessümle.

Fakat ben bu söylediğini hiç anlamamıştım. O da bunu fark etmiş gibi beni bulunduğum masadan uzaklaştırırken gece boyu ayrılmayan ellerimizi tekrar birleştirdi ve tam herkesi ortasına geçtiğimizde dans eden çiftlerin arasına katılmıştık. Elini belime sararken ''Gelin Şura ama herkesin gözleri benimkinin üzerinde.'' dedi hem hoşlanmış hem hoşlanmamış gibi.

Benim de hoşuma gitmedi desem yalan olurdu. Elim omzuna değil göğsünün üzerinde tam yeleğinin üzerinde durdu. Kıkırdayarak ''Bunu Şura duymasın.'' Diye tembihledim. Ben onun başparmağına sararken parmaklarımı, o bütün elimi avcunun içine almıştı ve ''Özlemişim.'' Dedi alnını alnıma yaslayarak ''Seninle dans etmeyeli uzun zaman oldu.''

En son nerede ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorken kaçırdığım bakışlarım etrafa kaydı ve evet gerçekten de tüm gözler üzerimizdeydi. Kimisi kıskançlıkla izliyorken kimisi hala nasıl benimle birlikte olduğunu sorgular gibiydi. Herkesin bizden de o gittikten sonrasından da haberdardı. Çakır'ı düşürdüğüm pozisyonu onların gözünde görüyorken 'Bana odaklan..'' dedi asılan suratımı fark ettiğinde. ''Bakmaktan öte gidemezler. Kimsenin...'' derken o güçlü tavrından zerre ödün vermiyordu. ''Kimsenin senin canını sıkmasına izin vermem. Mutluluğunu bozmasına müsaade etmem. O yüzden sen sadece bana odaklan güzelim.'' Dedi tatlı bir dille emir verir gibi. ''Kendine zehir etme ki bana da zehir olmasın.''

Başımı onaylarcasına salladığımda herkesi boş verip kimseler yokmuşçasına anın tadını çıkarıyordum. Kolları arasında kıkırdayarak dans ediyor, eski zamanları yad ediyorken müziğin kısa bir an kesildiğini fark ettik. Bir anda sessizliğe bürünen salonla birlikte herkes etrafına bakarken kapıdan siyahlar içinde zayıf ama karizmatik bir vücuda sahip olan bir adam bize doğru yürürken Esat'ın 'devam edin.' Demesiyle müzik tekrar başladı ama ortamdaki soğukluk kaybolmamıştı.

Gelen kişi kimdi hiçbir fikrim yoktu ama Çakır beni bir adım arkasına aldığında etrafa göz gezdirdim. Belli belirsiz olan silahlar gelen adama doğrultulmuştu ama adam yüzünde büyük bir gülümsemeyle onca silaha rağmen dik adımlarla bize doğru ilerliyordu.

Tam yanımıza geldiğinde bir gözünün mavi bir gözünün kahverengi olduğunu fark ettim. ''Çakır Seyhanlı.'' Dedi elini uzatıp samimi gözükmeye çalıştığı gülümsemesiyle. Çakır maviliklerinden eser kalmamış, siyaha bürünmüş bakışlarını üzerinden çekmeden adama bakıyordu. Gerginlik, soğukluk herkese işlemişti resmen. Etrafa göz gezdirdiğimde çalan müziğe rağmen herkesin bakışlarının iki adamda olduğuna şahitlik ettim. Cansu oturduğu masadan dehşet bir korkuyla ayaklanmış ama asla bir adım atamamıştı.

Uzatılan ele karşılık bulamayacağını anladığında ''Davetiyemiz

yoktu.'' Dedi kendi elini de indirerek. ''O yüzden dışarıda biraz çocuklarla tartıştık ama neyse canımızı sıkmayalım böyle bir akşamda değil mi?'' diye sordu. ''Sen onların kulaklarını çekersin bir zahmet. Yani...'' dediğinde başını hafifçe iki yana salladı. ''Çekilecek kulağı olanları.''

Bahsettiği tartışma çatışmaydı sanırım. Çakır'da bunu idrak ettiği an harekete geçecekti ki hemen arkasında ne yapacağımı bilmez bir halde dururken elimi koluna sarmaktan öte gidemedim. Hafifçe başını bana doğru çevirdiğinde gerginleşmiş çehresini fark ettim. Yüzünün rengi değişmişti. Yine de belli etmemeye çalışarak önüne döndü ve ''Sonra...'' dedi tok bir sesle. ''Derdin neyse sonra. Şimdi buradan siktir olup gidiyorsun.''

Adamın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. ''Derdim.'' Dedi kafasını hızlı hızlı sallayarak. Sinirlenmeye duran yüz hatları anında değiştiğinde gözleri beni buldu ve tekrar bir değişime girdi. ''Tanışmamıştık.'' Dedi yine o samimiyetsiz gülümsemesiyle. ''Ben sizi tanıyorum Mahru Hanım. Siz de beni tanıyın. Koral Bozkurt ben...''

Elini bana doğru uzatmasıyla Çakır o uzatılan eli havada kaptı ve tam önüme geçerek görüş alanımı kapattı fakat elini ne kadar güçlü sıktığını belirginleşen kol kaslarından görebiliyordum ve korkuyordum. Üstelik kıyafetlerin arasından doğrultulan silahlar her an patlamaya hazır gibi gözüküyordu.

''Şimdi, şu an, şu dakika buradan gitmezsen cesedini çıkaracaklar biliyorsun değil mi?'' diye sorduğunda adamın ciddiye almadığını belirten kısık sesli gülümsemesi duyuldu.

''Sakin ol...'' dedi daha da sinir bozmak ister gibi. ''Ben ufak bir hediye vermeye gelmiştim. Düğün Esat'ınmış ama ben senin sanmıştım. Hiç haberimiz olmamıştı. Ben hediyemi sana getirmiştim.'' Dedi adam ciddi bir tona bürünürken. ''İstanbul'dan bir dosya istetmişsin. Hazır yolumun üzeriyken onu bırakayım dedim. Sonra hemen gideceğim.''

Elindeki dosyayı Çakır'a uzattığında adamın sıktığı elini anca öyle bıraktı. Önce tedirginlikle dosyayı aldı, sonra karşısındaki adama baktı.

''Beni ararsın Çakır.'' Dedi adam ciddiyetle bir iki adım gerilerken. ''Beni mutlaka ararsın.''

Sözleri bir ikaz gibiyken hızlı adımlarla geri doğru çıktı. Kapıdaki adamlar Çakır'a 'Ne yapalım.' Dercesine bakıyordu fakat Çakır durdurulmasına izin vermedi. Haklıydı da boş gelmediği belliydi. Onu durdurmak demek burayı kan gölüne çevirmek demekti. Çakır gidişini izledi, Seyhanlılar misafirlere sorun yok havası vermeye çalıştı.

En son gözden kaybolduğunda dosyaya dönmüştü ki donup kaldığına şahit oldum. Arkadaki varlığım hemen önünde yer

alırken ''O neymiş?'' diye sordum merakla. ''Ne dosyası verdi sana?''

Ağırca başını bana doğru kaldırdığında gözlerinde okunan hüznü an be an görebiliyordum. Beyazlarına yürüyen kan dolu çizgilerle başımı dosyaya eğdiğimde bir ultrason fotoğrafı ve düşüğe dair belgeyle karşılaştım.

....

Tırnaklarımı kemirirken aynanın önündeki testten tek bir an bile ayırmadım gözlerimi. Merakla karışık stres tüm kanıma işlemiş, beni elden ayaktan kesecek boyuta getirmişti. İlk kırmızı çizgi yavaşça belirginleştiğinde yanındakine kaydı gözüm. Geçecek olan birkaç saniye bile öyle uzun gelmişti ki bana. Saçlarımı sağ omzumun üzerinde toparlayıp, kulaklarımın arkasına attım ve nefes dahi almayı kestim. Tüm dikkatim tek bir noktadayken duyduğum ayak sesleriyle gözlerim anında irileşti ve testi avuç içimde saklayarak dolaba yaslandım.

Kalp atışlarım kulaklarımı uğuldatacak boyutlara eriştiğinde kapı açıldı. Çakır tam karşımda yarı çıplak bir halde eşiğe yaslanırken ''Uyandığımda seni yanımda bulamamak bana kestiğin ceza mı?'' diye sordu tatlı bir sitemle. ''Seven sevdiğine bunu yapar mı?''

Ses tonu yeni uyanmasından sebep boğuk ve çatallı olsa da her

bir kelimesinde ilgi ve muhtaçlık gizliydi. Gözleri onun gibi yarı çıplak sadece iç çamaşırlarıyla olan bedenimi baştan aşağıya süzerken eli kirli sakallarını sıvazladı.

Dizlerim titriyor gibi hissediyordum. Elimin, kolumun dermanı da yok gibiydi. Ona belli etmemek için direnmek öylesine zordu ki. Hele dikkatle beni incelerken... Terli avuç içlerime batan minik test beni şu ana dönmekte zorlasa da "Dün gece geldiğinde uyandırmadan yanıma yatmanda benim cezam mıydı?" diye sordum. Arkada birleştirdiğim kollarıma kayan bakışlarının ardından "Uyandır demiştim..." dedim odağını yüzüme çekmeye çalışarak. Ses tonumda sahte bir sitem varken anında odağını değiştirdi. Kısılan gözleri ona olan öfkemin boyutunu sorgularcasına değişince sevgisine içim gitti ama yine de renk vermemeye çalıştım. "Kaç gündür koşuşturmaktan birbirimizi göremiyoruz bile. 2 gündür sensiz yatıp sensiz kalkıyorum. Dün gece uyandır diye diretmiştim üstelik. Uyandırmadın. Seven sevdiğine böyle yapmıyorsa eğer sen beni sevmiyor musun yani?"

Onun lafını ona satmak olsa da niyetim beni sevmeme ihtimalini dillendirmek bile buruk hissettirdi. Sonra banyoda alaycı kahkahaları yankılandı. Yavaşça bana adımlarken ben panikle dolaba yaslanmaktan öte gidemiyordum. "Seni sevmemek mi?" dedi belimden kavrayıp kendine çekerek. Bir anlık hızlı bir refleksle ellerimi boynunun arkasına attım ve parmaklarımın ucuna yükseldim. Burnum boynuna

dokunduğunda istemsizce dudaklarım o noktaları öptü. ''8 milyar insanın içinde bir tek seni seviyorum...'' dedi haykırır gibi. ''Ve sen yanımda olsan da olmasan da ben her geceye seninle yatıp her sabaha seninle kalkıyorum.''

Belimde ki eli çıplak tenimi usulca okşarken ben merakıma yenik düşerek avucumu araladım. Gördüğüm ikinci çizgiyle dizlerim boşaldı. Tüm yükümü ona bıraktım ama o beni tek bir an bile bırakmadı. Parmak uçlarım titreyerek saç diplerini sevdi, burnumdan süzülen benim bile geç idrak ettiğim tek bir damla yaş onun boynuna aktı. ''Artık tek beni değil.'' diye mırıldandım.

Elbette o bu yaşı fark etmemiş ama mırıltılarımı işitmişti.

''Ne dedin?'' dedi kendini benden ayırmadan hemen önce.

Hızla kendimi toparlamaya çalışarak ''Acıktım...'' dedim bozuntuya vermeden. Sesim baskılıydı gözlerimi de epey irileştirmiştim. Parmak uçlarıma yükselerek ''Kahvaltılar senden Çakır gözlüm.'' Dedim tebessümle. ''Hazırlasan 5 dakikaya geliyorum.''

Emrin olur dercesine başını hafifçe eğdikten sonra banyodan çıkıyordu ki duraksadı ve arkasını dönerek tekrar bana baktı. ''Çok ağrın var mı?'' diye sorduğunda duraksadım ve ''Pastanı aldım dün gece. Canın tatlı istiyorsa.''

Regl dönemimden bahsediyordu fakat ben ilk kez ona bu

konuda yalan söyledim. ''İstiyor. Geliyorum şimdi.'' Dedim. O çıktıktan sonra ben elimdeki pozitif teste bir kez daha baktım. Sonrada elimi karnıma koyup ''Buradasın..'' dedim onu sevdiğimi, istediğimi, mutluluğumu belli etmek ister gibi. ''Bizimlesin.''

Bizim için her şey çok çok farklı olacaktı. Her şey yeniden şekillenecekti ve biz, ikimizde hayalini kurduğumuz, özlemini çektiğimiz aile hayatına geçiş yapacaktık. Midemin bulantıları eşliğinde yüzüm kasılırken ''Ama...'' dedim ona konuşur gibi karnıma bakarak. Bir yandan yüzüme soğuk su çarpıyor bir yandan elimi asla onun üzerinden çekmiyordum. ''2 gün varlığını belli etmesek babana anneciğim. Doğum gününde öğrensin istiyorum.''

...

2 gün sonra...

Elbette benden bir hediye beklemiyordu. Aramızda sıradan bir kutlama için kendi ellerimle ona pasta yapmıştım. Birazdan alacağı hediye ise bizim dönüm noktamız olacaktı. Delice bir sevişmenin ardından onun çıkardığı o beyaz gömleği üzerime giyerken dağılmış saçlarımı tepeden öylesine bir tokayla topladım ve onun yanına gitmeden önce içim içime sığmayarak tekrar karnımı okşadım.

''Her şey çok güzel olacak..'' diye mırıldandım kendime bunu inandırır gibi. ''Hem babaannen de seni çok sevecektir eminim. Her şey düzelecek o zaman. Sen çok mutlu bir ailede yetişeceksin. Söz veriyorum.'' Dedim ona da inandırmak ister gibi. ''Sen her şeyin en iyisini yaşa diye herkesi aynı yolda toplayacağım, senin için savaşacağım.''

Derin bir nefes aldığımda odadan çıktım ve içeri ilerledim. Çakır yarı çıplak bir halde sadece altındaki eşofmanla koltuğa oturur bir biçimde yayılmışken, rakısından bir yudum aldı ve elindeki telefona odaklanarak geri yaslandı. Odayı dolduran varlığımla birlikte direkt dikkatini bana verirken ''Güzelim...'' Dedi kolunun altını bana açarak. Yanında yer açtı açmasına da gözleri üzerimde dolanırken dudakları arasından bir ıslıkta firar etti. Ona doğru yaklaşmamı fırsat bilerek belimden kavradığı gibi kucağına çekti beni.

Bacakları arasına yerleşip sağ dizine oturdum. İşaret parmağı gömleğinin açıkta bıraktığı tenimde dolanırken ''Ne güzel olmuşsun sen yine böyle.'' Diye mırıldandı. Aslında ilk değildi ama o her görüşünde aynı tepkiyi vermekten geri durmuyordu.

''Bu kadar çok beğeniyorsan hep böyle gezebilirim.'' O tenimle ilgilenirken ben yüzünü okşuyordum keyifle. Kirli sakalları sert bir biçimde parmaklarımdan kayıyor, varlığını bana hissettiriyordu.

''Mahru'm gez gezde...'' dedi imalı gülümsemesiyle. ''Sen böyle gezerken ben nasıl böyle gezeceğim.''

O 'böyle.' diye bahsettiği imada bacaklarıma temas eden sertlikle ''Arsız..'' diyerek elimi yüzüne kapattım. Yüzüne kapanan avuç içimi öperken ''Bir sana.'' Dedi. Bunun gerçek oluşunun rahatlığı kadar başka bir şey var mıydı bilmiyordum.

Kısacık saçları, masmavi gözleri, biçimli burnu her birini hayranlıkla izliyor, gerçekliğini idrak etmek adına tüy misali parmağımı yüzünde dolandırıyordum. Rakı bardağını dudaklarına götürdü hemen ardından bana uzattı fakat nefesimi tutarak reddettim. Ağır bir kokusu vardı ve ben midemin buna ne tepki vereceğini bilemedim. Oldum olası da mide bulantıları beni tedirgin ederdi zaten. Ölecekmişim hissi yaratırdı.

Bardağı bırakıp telefonu eline aldığında ben de ona yaslanarak telefona baktım. Konuşma ekranında değişik fontlarda yazılmış Mah ve Şer yazıları vardı.

"Mahşer mi?" Dedim anlamamış gibi ona bakarak. "Bu ne?"

Bana baktı ve gülümseyerek burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Mahşer değil." Dedi geri çekilmeden önce. "Mah ve Şer. Birbirinden farklı şeyler. Yeni bir dövme yaptırmak istiyorum. İkimizi temsil eden."

"Anlamı ne peki?"

"Mah Ay demek.." dedi bana bana bakarak. Eli omzuma düşen saç tutamlarıyla oynadı. "Gökteki kamer demek, güzellik demek.." duraksadı ve hayranlıkla "sen demek.." diye tamamladı.

Bu kısım elbette hoşuma gitmişti fakat benim şu an için dikkatimi çeken kendini şer olarak görmesiydi.

"Şer de sen misin?" Diye sordum kızar gibi. "Kendini kötülük olarak mı görüyorsun. Sen kötü biri değilsin ama."

Bana böylesine güzel anlamlar yükleyip severken kendine bu kadar acımasızca davranması benim için kabul edilir değildi.

"Kötülüğün içindeyim ama." Diyerek gerçeği yüzüme vurduğunda bebeğimiz geldi aklıma. Bize yeni bir dünya sunup babasına daha güzel anlamlar yükleyecekti.

''Sana bir hediyem var.'' Deyip aniden ayaklandım doğru zaman olduğunu düşünerek. Karnımda hissettiğim garip his benim hayal dünyamdan ibaret değildi. Sanki yüksek bir yerden atlamışçasına bir boşlukta süzülüyordum, ellerim terliyor, yüzümde aptalca bir sırıtış beliriyordu.

''Ne hediyesi?'' diye kaşlarını merakla çattığında. ''Bekle...'' dedim heyecanla. Olduğum yerde ayaklandım ve banyoya

sakladığım testi almaya gittim. Giderken hala heyecanla ''Bence bundan daha güzel bir hediye hiç almamışsındır.'' Diye bağırdığımda ''Yanılıyorsun.'' Diye bağırarak karşılık verdi. ''Bu mahalleye yolumuzun düştüğü gün aldım ben o hediyeyi.''

O halde tarih değiştirmenin vakti gelmişti. Avuç içimdeki testle geri döndüğümde heyecandan bayılacak noktadaydım sanırım. Tam bir adım atıyordum ki telefonunun çalmasıyla gözlerini benden kaçırdı ve hızla ayaklandı.

''Ne oldu?'' Dedi panikle ayaklanarak. Olduğu yerde bir iki adım atarken gözleri tedirginlikle beni buldu ve arkasını döndü. ''Başka kimse var mı?'' diye sordu panikle ve hemen ardından ''Bekle geliyorum hemen. Bekle.'' Dedi öfkeyle.

Telefonu kapattığında gözü beni dahi görmüyordu. Hızla odanın yolunu bulup saniyeler içinde giyindiğinde tam manasıyla giyinmiş bile değildi. ''Mahru'm...'' dedi eli boynumu kavrarken. Dudakları şakaklarıma kısa bir öpücük bıraktığında ''Hemen döneceğim güzelim.'' Diye ekledi ve ben daha bir şey diyemeden o hızla evden çıktı. Son öpücüğü ve beni son kandırışı olduğunu bilmeden elimle testle öylece bakakaldım.

Sonra saatler ilerledi, ilerledi, ilerledi. Koltukta iki büklüm uzanmış bir saate bir telefona bakarken mesaj atmak istedim. Bir yandan öylesine öfkeliydim ki ona karşı. Gittiği yerin yine bir sorun olduğu açıkça ortadayken ve bunu doğum günü

akşamı tam sürprizim arasında yapmışken sakin kalamıyordum. Günlerdir zaten az görüşmüşken bu geceyi tamamen bize ayıracağına söz vermişti ve şu an bizim deli gibi bir sevinçle hayaller kurmamız gerekiyordu.

Mahru: Seni bekliyorum. Böyle bir gecede aceleyle evden çıkacak ne olmuş olabilir? Yine bir sorun yoktur diye umuyorum! 51

Beklediğim cevap gelmedi. Hiç cevap gelmedi. Aradım açan olmadı. Hiçbir şekilde geri dönüş alamayınca saatler önce karnımda peydah olan his yerini korkuya bıraktı. Karnımda kasılmalar başladı ve içim sıkıntıyla doldu. Sonra da tüm bu sıkıntılar gerçek bir sonuca bağlandı. Telefonum Nursel tarafından aranınca hissettiklerimin şiddeti arttı. 2

Telefonu açtığımda alo diyecek dermanı bile bulamadım kendimde. Ellerim telefonu zar zor tutuyor, ayaklarım yere basıyor muydu bilmiyordum bile.

''Mahru merhaba.'' Dedi telaşlı ve aceleci bir sesle. ''Müsait misin?''

''e-evet.'' Dedim zar zor. İçimde bir şeyler yer değiştiriyordu sanki. Ayaklarım titriyordu. ''Telaşlanma ama Çakır tutuklandı..'' sözleriyle dünyam başıma yıkılır gibi oldu. Gözlerim kararda başım döndü. Sonrası bir uğultudan ibaretken kendimi 52

geri dönmeye çok zorladım ve tekrar Nursel'in seslerini işitmeye başladım. "Merak etme ben buradaki tüm işlemlerle ilgileniyorum. Yarın sabah nöbetçi mahkemede duruşması görülecek. Sende gelmek istersen eğer..."

Bunların gerçek olduğunu idrak etmekte zorlanıyordum. Bence gerçekte değillerdi. Rüya... Hayır kabustu gördüğüm. Daha birkaç saat önce delicesine sevişip, eğlenip güldüğüm adamdan bahsediyor olamazdı. Üstelik bana geleceğim demişti. Geleceğim demişse gelirdi. Benim gitmeme gerek yoktu o gelirdi. Gecikmeli gelirdi ama gelirdi. Zaten gidersem de kızardı. Nursel'e kızardı. Neden telaş ettirdin der ona kızardı. Kimseye kızmasına gerek yoktu. Gitmeme gerek yoktu.

Karnımdaki kasılmalar şiddetini arttırdığında elimle sıvazladım ve koltuğa oturup "gelmeme gerek yok." Dedim zar zor. Sesim çok soğuk çıkmasına rağmen hissettiklerim beni tepetaklak ediyordu. Konuşan ve hisseden Mahru arasında çok fark vardı. İçim farklı, dışım farklıydı. "Zaten Çakır gelir bir iki güne." Dedim.

Cevabı duyup içimi rahatlatmak istesem de bir yanımda duyacaklarından korkuyordu.

"Bu sefer o kadar kolay değil..." Dedi ve içimden bir şeylerin süzüldüğünü hissettim. Son nokta ise "Cinayetten yargılanacak." Demesi oldu. Onun gömleğine bulaşmış, bizim

bebeğimizin kanı bacaklarımdan süzüldü.

...

Çakır ile göz göze geldiğimizde ben o anların her bir saniyesini tekrar ve tekrar yaşarken o, yeni öğrendiği kaybın etkisindeydi. Dosya elinden düştü, onca kalabalık içinde biz karşı karşıya, göz göze, baş başa kaldık. Ne birbirimize dokunup birbirimizi sarıp derman olabildik ne de yok sayabildik.

Var olmak ve yok olmak arasında birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş o çizgide varoluşunun sevincini bile yaşayamazken yok oluşunun acısıyla sınandık.

''29 Aralık...'' dediğinde ''29 Aralık.'' Diyerek eşlik ettim belli belirsiz bir sesle. Yüzümden süzülen o sıcacık damla dosyanın üzerine damladı.

Acı dolu bir tebessüm hakim oldu yüzümde, titreyen mimiklerime engel olamadım. Ağlamamak için kendimi zor tutarken o, ilk kez dost düşman fark etmeksizin herkesin içinde verdiği ufacık bir kayıp için dizlerinin üstüne çöktü ve elini karnıma yasladı. İşte tam o anda Mah ve Şer birbirine karıştı. Parmakları utançla, mahcubiyetle, titrek bir biçimde kıpırdandı. Bundan sonra kendini hiç affetmeyeceği o gün için verdiği kayıptan af diledi.

Çakır Seyhanlı 29 Aralık 2018'de kendi doğduğu günde kendi

''29 Aralık...'' dediğinde ''29 Aralık.'' Diyerek eşlik ettim belli belirsiz bir sesle. Yüzümden süzülen o sıcacık damla dosyanın üzerine damladı.

Acı dolu bir tebessüm hakim oldu yüzümde, titreyen mimiklerime engel olamadım. Ağlamamak için kendimi zor tutarken o, ilk kez dost düşman fark etmeksizin herkesin içinde verdiği ufacık bir kayıp için dizlerinin üstüne çöktü ve elini karnıma yasladı. İşte tam o anda Mah ve Şer birbirine karıştı. Parmakları utançla, mahcubiyetle, titrek bir biçimde kıpırdandı. Bundan sonra kendini hiç affetmeyeceği o gün için verdiği kayıptan af diledi.

Çakır Seyhanlı 29 Aralık 2018'de kendi doğduğu günde kendi bebeğini kaybetti.

....

Bölüm Sonu.

Yeni bölümlerin bir süresi yok fakat zaman aralığının bu kadar uzayacağını düşünmüyorum. Ramazan sebebiyle bu kadar ara verdik ve çokça özledik.😊

Oyları verdiysek yeni bölüme kadar hoşçakalın. ❤️

☆ 7,93 Bin
10,8 Bin
Paylaş

9. Bölüm

80,8 Bin ★ 7,66 Bin 13,3 Bin

Saatleri, dakikaları, saniyeleri saydım tüm gece. İçimde hissettiğim boşluk hissi öyle sarsıcıydı ki benim için hangi birine odaklansam bilemediğimden gün ayana kadar kıvrandım durdum. Aklım Çakır'da olsa da ben birkaç saat gün ayana kadar yatakta öylece uzanıp bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Aklım fikrim ondayken zikrim ondan kalan tek aileme sahip çıkabilmek adına bebeğimizden yanaydı. Elim karnımda dualar okudum, masallar anlattım. Birkaç saatte o da beni terk etmesin diye ne yapılabilecekse onu yapmaya çalıştım. Olmadı. Dinmedi ne ağrım ne kanım. En son geçmeyen sancıların eşliğinde bir başıma kendimi hastaneye attığımda başlayan hafif kanamanın üzerinden 2 saat geçmişti. Yokluğuyla bir kez daha yüzleştim. Muhakkak olaylar çok ileri boyutlardaydı ki tek bir kişi bile yoktu kapımda. Ne Tilki ne Kanca ne de diğerleri. Yolda bulduğum bir taksiyle bir başıma hiç bilmediğim bir hastanede aldım soluğu.

Oturduğum sandalyede her bir sancıda olduğum yerde dikleşirken aslında bu sancılarla kaybın biraz daha kesinleştiği hissiyle ağlayacak gibi oluyordum. Gözüm adımın yazacağı ekranla hemen yanında bulunan saatte mekik dokudu. Şayet bir

kayıp vermeden çıkarsam şu hastaneden bizim için mücadele etmeye devam edecektim fakat ben var olacak olan ailemi de onun yüzünden kaybettiysem eğer...

Düşüncesini bile kaldıramayacakken bu gerçekle nasıl yüzleşirdim bilmiyordum. Gergin hallerim karşımda oturan kişiler tarafından da dikkat çekmiş olacak ki üzerimden bakışlarını ayırmadılar bir süre. Sonra kendimi toparlamaya çalışarak parmaklarımla oynamaya başladım. Onda bile yüzüğüme denk geldiğimde delirecek gibi oldum. Nereye bakarsam o vardı, onunla ilgili şeyler vardı. Kafamı kaldırdım karnı burnunda hamile kadınlar gördüm. Eşiyle sarılı, gülerek hayaller kuran kadınlar... Ne yapacağımı bilmez bir halde nefesim yetmiyormuş gibi elimi yüzüme kapadığımda açılan kapıyla yerimden sıçradım. Sırada ben vardım çünkü. Ellerim buz gibiydi, yürümeyi unuttuğumu düşündüğüm anda kanamamın belirgin bir şekilde kendini hissettirmesiyle hareketlendim. Bir kadın gözleri kaybolacak derecede ağlayarak çıkmıştı odadan. Hiç kimseye bakmadan etrafa çarpa çarpa. Herkesin derdi kendineydi elbette. Ben birkaç saniye kendi derdimden sıyrılıp onun derdini düşünecek kadar da insanmışım onu fark ettim ve acısını bilmememe rağmen onun adına da üzüldüm.

Tam içeri gireceğim sırada benden önce davranan bir adam "Çok pardon." Dedi kapının kulbunu tutarak. "Eşimin tahlil sonuçlarını gösterip çıkacağım. Hemen, lütfen kusura

bakmayın.'' Dediğinde bir şey diyemedim ve olumlu anlamda başımı salladığımda kapı yüzüme kapandı. Birkaç dakika geçti, kapının eşiğine yaslanıp bekledim. Uzun sürmeden tekrar açıldığında adamla göz göze geldik ve gözlerimin içine dikkatle bakarak "Geçmiş olsun." Dedi samimiyetle. 61

Cevap verecek mecalim yoktu. Başımı sallamakla yetinip içeri girdim. Orta yaşlarda bir kadın doktor karşılamıştı beni. Güler yüzüyle sandalyeyi işaret ederken ''Geçin lütfen.'' Dedi. ''Neyiniz vardı?'' 1

Gözleri üzerimde gezerken korkum git gide katlandı ve ''Hamileydim.'' Dedim. Terlemiş ellerimi üzerime sürerken ''Hamileyim yani bilmiyorum.'' Dediğimde nefes seslerimi duyuyor, kulaklarım uğulduyor, kalp atışlarımı hissedebiliyordum. ''Kanamam var.'' Dedim zar zor toparlayarak. "Bir iki saat önce başladı. Azdı ama geçmeyince geldim. Ağrılarımda artıyor sanki. Gerçi gelmeden önce baktım biraz böyle kanamalar hamileliğin ilk zamanlarında olabiliyormuş. Öyledir değil mi?" 45

Evet demesine öyle çok ihtiyacım vardı ki. 6

Başını salladı ve yüzüne yapmacık bir tebessüm koyarak adet bilgilerim ve diğer soruları da sorduktan sonra eliyle içerisini işaret etti. ''Siz hazırlanın, biz bir kontrol edelim.'' Dediğinde ayaklanıp gösterdiği yere baktım. Bir tarafta sedye gibi bir 17

yatak varken diğeri korkutucu duruyordu. Hangisine dercesine baktığımda bugün benim için hiçbir şey yolunda gitmedi ve korkutucu tarafı çatal muayenesini gösterdi. 17

Bir perdenin arkasında üzerimdekileri çıkarıp oraya uzandıktan sonra örtüyü bacaklarıma kapattım. Ayaklarımı yerleştirirken olan titreme hala geçmemişti ve ben bembeyaz tavana bakıp duruyordum. Zaten az yanan o ışık iyice karartıldı ve doktor karşımda belirdi.

''Ben daha önce hiç...'' dedim korkuyla. Bacaklarımın arasındaki sandalyeye oturduğunda ultrason cihazı olduğunu düşündüğüm uzun bir aleti aldı ve "Verdiğiniz bilgilere göre bir gebelik varsa da bu karnından yapılan ultrasonda görülmeyecek kadar küçüktür. Korkmanıza gerek yok. Bebeğe zararı olan bir şey değil. Rahat olun lütfen." 8

Başımı zar zor salladım ve gözlerimi tekrar tavana diktim. Dudaklarımı ısırarak derin nefesler alırken elimi tutacak bir kişi bile olmadığından sebep oturduğum koltuğun kenarlarını tırnakladım. İçimde hissettiğim o aletle yüzümü kasarken doktor sanki bir an olsun canımı yakmaktan korkmuyormuş gibi hissettim. 78

Çığlık atacaktım. Sanki daha da derine gidiyordu ve benim nefesim kesiliyordu. Bedenim bir yay gibi gerilirken dişimi sıktım sıktım sıktım... 34

"Canım yanıyor.." dedim gözümden bir damla yaş akarken. 10

Umursamadı ve "geçer şimdi." Dedi. Bekledim geçsin diye bekledim. Tırnaklarımı o kola geçirerek gözümden acıyla akan yaşlarla bekledim. Tam dayanamayacağımı hissettiğim anda duraksadı ve
''Evet.'' Dedi ve duruldum. Yattığım yerden nasıl başımı kaldırdım bilmiyorum. ''Buradaymış.'' Dediğinde ufak bir yuvarlak alan gösterdi bana. 52

Gözlerimden istemsizce akan yaşlarla söylediğini geç idrak ettim ve ''Buradaymış dediniz.'' Diye sordum korkuyla. Gözlerine yalvarırcasına bakarken o her zaman alışık olduğundan sebep sanırım duygusuzca ''Düşük yapıyorsunuz.'' Dedi. 117

Beklediğim bir durumdu bu benim. Değil miydi? Öyleydi. Neden öyle değilmiş gibi, ölecekmişim gibi hissediyordum. Kalbim sıkışıyor, gözlerimden yaşlar istemsizce dökülüyordu. Yalvaran gözlerle öyle değildir belki diye doktora baksam da dudaklarımdan kelimeler çıkamadı. Son kez boş olduğunu bildiğim keseye baktım ve görüş alanımın yaşlarla dolduğuna şahit oldum. Bir yumru olarak kaldı boğazımda, hıçkırıklara dökemedim. Çenem titreyip koltuğu sıkarken ''Zaten bebeğinizin doğma olasılığı neredeyse hiç yokmuş.'' Dedi ve ben odağımı anında değiştirdim. Elim gözyaşlarımı temizlerken 15

anlamayarak kaşlarım çatıldı.

''Rahminizde yapısal bir problem var Mahru Hanım.'' Dedi elindeki eldivenleri çıkarırken. ''Hamile kalma olasılığınız zaten çok düşükken kalmışsınız fakat bu hamilelikler genelde düşükle sonuçlanır.''

Söylediklerini o kadar zor idrak ediyordum ki ''Anlamadım.'' Dedim tekrar. ''Çocuğum olmayacak mı yani?''

Yerinde ayaklandı ve ''Öncelikle tedavi olmalısınız.'' Dedi masasına ilerlerken. ''Bunun içinde önce düşüğün üzerinden biraz zaman geçmeli. Size verdiğim ilaçları mutlaka kullanın Mahru Hanım...'' Derken yüzüme baktı. ''Mutlaka.'' Diye üzerine basa basa vurguladıktan sonra tekrar ekrana döndü ve ruhsuzca konuşmaya devam etti. ''Düşük üzerinden biraz zaman geçtikten sonra tedavi için tekrar görüşürüz. Size bir iğne yaptıracağım ağrınız için. Kanamalarınızın şiddeti artabilir, dert edecek bir durum yok. Bir hafta içinde toparlarsınız. Bol bol dinlenin.''

Ezberlenmiş sözlerini emir verir gibi söylerken ses tonu oldukça yumuşaktı ve sadece ekranıyla ilgileniyordu. Yaşadıklarım öylesine ağır geldi ki yığılacak gibi hissettim kendimi ve toparlanmak adına duvara tutuna tutuna yürüdüm. Üstüm başım kan içinde, sancılar içindeyken bir kaybın üzerinden dakikalar geçmeden çocuğumun olamama ihtimali de üzerine

bindi. Kimse yoktu yanımda, kimsem yoktu. Ben o kanlı pantolonu üzerime geçirirken, o iğneyi olurken yanımda olması gereken tek kişi yoktu. Benim ki herkes için sıradan olan en büyük hayalim bir aile kurmakken ailem dediğin adamı ve ondan kalanı 1 gecede kaybetmiştim.

Kendimi fazlalık hissettiğim bu dünyanın yollarında kendime bile yabancıydım sanki. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Sadece öyle dümdüz yürüyordum. Bir el beni tutup kendine çevirene kadar da yürümeye devam ediyordum. Çekti kolumu geri doğru savrulmama sebebiyet verdi ama ben yüzüne boş boş baktım. Anlamakta o kadar zorlanıyordum ki. Sanki sesler ve görüntüler birbirinden bağımsız hareket ediyordu.

''Sana seslenip duruyorum.'' Dedi Esat sabırsız bir tonlamayla. ''Eve geldim yoktun. Taksici söyledi burada aldım soluğu.''

Ben sadece yüzüne bakarken gördüğü görüntü karşısında acıyormuş gibi baktı bana. ''Ben öğrendim.'' Dedi kolumu tutan elini çekmeden hemen önce. ''Hastanede düşük yaptığını.'' Diye devam ettiğinde geceden beri süren sessiz ağlamalarım katıla katıla hıçkırıklara boğularak devam etti. İlk kez sesli ağladım, ilk kez yanımdaki birinden destek göreceğim için saklamadım ve bende düşürdüm omuzlarımı içimden geldiği gibi ağladım. Omzumu sıvazlamaktan öte gitmedi. ''Sen eve geç...'' dedi şefkatli bir tonlamayla. ''Üzme kendini Mahru. Ne denir bilmiyorum ama..'' dedi kelimeleri seçmekte zorlanır gibi. "Ben

Çakır'a olanı biteni anlatırım merak etme."

Burada bile kendi üzüntümü tam anlamıyla yaşayamazken ''Olmaz..." dedim yine onu önceliğim yaparak. Gözyaşlarımı alelacele silip "Esat olmaz." Dedim yalvarır gibi. ''Çakır'ın bundan haberi olmamalı.''

Söylediklerimi kabul etmeyeceğini anladığım bir bakışla kafasını iki yana sallarken teselli bulmam gerekirken ben Esat'ın kollarını tutup ona yalvardım. ''Kafayı yer Esat orada.'' Dedim öfkeyle. İkna edemezsem korkusu hakim oldu içimde. Ben onu sildim desem de bir kenara atamadım. ''Bak.." derken nefes nefese yüzümü sıvazladım. ''Nursel bana cinayetten dedi. Kolay atlatamaz dedi. Zaten sizin de halinizden belli ki Çakır bundan kolayca kurtulamayacak. Durmaz Esat o içeride. Böyle bir şeyi öğrenirse durmaz, durdurmaya kalksalar kendine zarar verir. Ama Çakır bunu içine atarak orada dört duvarın arasında duramaz. Ne olur." Dedim. Sesim sonlara doğru kısılırken ben Çakır için ona tekrar yalvardım. ''Anlatma ne olur.''

Dudakları aralandı, kapandı. Söylediklerim onda etki etmiş olacak ki kesin olan bakışları yerini tereddüte bıraktı. ''En iyi sen tanırsın onu. İşler daha mı karışık bir hal alsın. Ben zaten bir daha Çakır'ın hayatında olmayacağım.'' Dediğimde kaşları çatıldı. Onu tutan kollarımı geri çektim ve ''benim için bitti.'' Dedim kesin bir dille. Keşke bitti deyince kalbimizde de bitmiş olsaydı. Dilim söyledi kalbim bunu kabullenmedi.

''Oraya onu görmek için son kez geleceğim. Beni kaybetmek eminim onu delirtecektir üzerine bir de bebeğini kaybettiğini...'' tek bir kelime bebeği, bebeğimiz bizim için acıdan ibaretti. ''...Söylersen Çakır'ın sonunu kendi ellerinle hazırlarsın.'' 13

Benim kararlılığımı da görünce Esat'ın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. ''Görüşürüz.'' Deyip arkamı dönüp taksiye doğru adımlarken onu arkamda bıraktım. 10

...

O, 29 yaşının ilk gününde hiç bilmediği bebeğini kaybetti, ben 32 yaşında bu gerçeği öğrendiği gün onu kaybettim. Gözlerinde gizlediği denizler taştı, aramızda engeller oluşturdu. O suyun bir ucunda ben bir ucunda kaldım. Sonra gitti. Ben o engeli aşamadan, biz kavuşamadan onun oluşturduğu o denizde ayrı ayrı yerlerde dibi bulduk. 70

Düğünün üzerinden 3 gün geçmiş ve ben o gün Çakır tarafından orada bırakılmıştım. O günden sonra ne aramış ne de aranmıştım. Bir kez daha Çakır Seyhanlı tarafından terk edilmiştim. İlk değildi, son olmayacaktı fakat ben ömrüm boyunca gidişlerine alışamayacaktım. Bu benim ilk kimsesiz kalışım değildi, hep kimsesiz kalışımdı. 236

Dükkanda güya iş yapacaktım ya boş boş dolandım durdum. Yapacak bir şey de yoktu zaten. Aylar önce kendi çizdiğim birkaç 2

parçayı dikmek istemiştim ama ona da kafamı veremiyordum. Kumaşların yanına gittim ama kumaşı almadan duraksadım. Hangisini dikecektim çizdiklerimden? Masadan buraya gelene kadar bile aklımdan çıkıp gitmişti. Karar vermiş miydim onu da bilmiyordum ki. 2

İçeri de derin bir sessizlik hakimken Mihriban'da tam karşımda oturuyor ama o da sessizliği bozmaktan çekiniyor gibiydi. Birkaç gündür yine kimse tarafından aranmamıştım. Sıklıkla mesaj atmışlardı ama. Muhtemelen onlar da ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Nasıl teselli edilir, ne söylenir bu durumda bilmiyorlardı. 6

Mihriban derin bir nefes alıp yerinde dikleşti sonra tekrar geri yaslandı. Bir daha dikleştiğinde tedirgince dudaklarını araladı. Ayakta çizimlere bakarken alttan bir bakış atarak konuşması için cesaret verdim sanırım ve o malum soruyu sordu.

"Konuşmadınız mı?" dediğinde sakinliğimi koruyamadım ve sinirlerim harap olmuş bir şekilde "Çakır nerede?" Diye yükseldim. "Neyi konuşacağım, Çakır nerede?" 36

Sinirden ellerim titriyor, ses tonumu da düz tutmakta epey zorlanıyordum. O kadar dolmuştum ki artık. Bu soruyu bekliyormuş gibi taşma noktasına geçmiştim. Cevap alamadım. Almak içinde sormamıştım zaten ama bu bilinmezlik sinirlerimi daha da harap etti. Nefes nefese bir halde kendi etrafımda 52

dönerken "Ya ben..." dedim ellerimle saçlarımı arkaya atarak "Ben en zor sürecimde hem verdiğim kaybın hem de onun yokluğuyla sınandım. Benim için kolay mıydı bu durum?"

Hayır anlamında başını iki yana sallayınca "Ben içeride kafayı yer diye bu durumdan bile bahsetmedim, bahsedilmesine izin vermedim. Beni böyle bir durumla baş başa bıraktı, ben yine o halde Allah beni kahretsin ki onu düşündüm." Dedim kendime lanet okuya okuya. "O ne yaptı?" Diye sorduğumda ağlamak üzereydim ama o kadar da öfkeliydim ki onun için ağlamak kendime hakaret gibiydi. Kursağıma birikmiş gözyaşlarımı zar zor yutkundum.

Sesim durgunlaşmış, elim yüzümü sıkıntıyla sıvazlarken "Ben ortak bir acımız var sandım ya." dedim omuzlarım düşmüş bir vaziyette. "Sevincini birlikte yaşayamadık, acısını bölüşeyim istedim. Sen bir şekilde atlattın Mahru onunkileri birlikte atlatırsınız dedim. Ben onun acısına derman olmaya razıyken onunki tek taraflı bir öfkeden ibaretmiş. Konuşmak bir yana dursun benim yüzümü bile görmek istemeyen bir adamla ben neyi konuşacağım ?"

Bir acı kaça katlanabilirdi? Ne kadar artabilir, ne kadar can yakabilirdi? Yaralarımızı sarmak varken aynı yerden kanatmak hak mıydı, reva mıydı?

"İstemiyorum." Dedim bu kırgınlığın arkasına saklanarak. Yine

de istemiyorum derken bile o kırıkların benim canımı yakışını hissettim. "Ben onu dinlemek, konuşmak, mümkünse görmek istemiyorum artık."

Yerinden ayaklanıp beni kolları arasına aldı ve eli omzumu sıvazladı. ''Mahru...'' dedi sıcacık bir sesle. Günler sonra şefkatli bir elin dokunuşuna bıraktım kendimi. Ben ona sarıldım, o bana sarıldı. Çekingen bir tavırla ''Özür dilerim.'' Dedi. ''Yanında olamadığım için. O zamanlar bir düşük yaptığını fark edemediğim için. Mahru ben sana yalnız hissettirdiğim için çok üzgünüm. Elimden geldiğince hep yanında olmaya çalıştım ama bunu göremediğim için özür dilerim. Aslında sana da biraz kızgınım.'' Derken kendi kızgınlığını dile getirdiği için bile kendine kızar gibi çıktı sesi, tereddütlü. ''Keşke söyleseydin bana. Ben sende yatar sende kalkardım. Belki derdine derman olamazdım ama seninle dertlenirdim Mahru. Keşke bana en ihtiyacın olduğu anda arkadaşlık görevimi yapmama izin verseydin.''

Bir de bunu yük yapmasın istemiştim. Kendimi geri çekerken ''Kimseyle paylaşmak istemedim.'' Dedim tekrar masaya yönelerek. O bıraktığım yerde kaldı. ''Çakır'ın duyma ihtimali olur diye ben sesli bile dillendirmedim ki kendime. Kendi acımı bile sesli yaşayamadım ben. Kimseye de kırgın ya da kızgın değilim. Sen de kızma kendine lütfen.'' Yüzüne baktım ve tebessüm etmeye çalıştım. İkimizde birbirimizi kırmadan kendimize kızıp duruyorduk. O yetemediği için kendine ben

böyle hissettiği için kendime. ''Zaten Çakır'ın olayda aynı anda olunca siz de yalnız kalmak istiyorum diye düşündüğünüzden sebep geri planda durdunuz. Kimse kendini suçlamasın Mihriban...'' dedim derin bir nefes alarak. ''Olan oldu, biten bitti. Ben yıllar önce dillendirmediğim şeyleri tek başıma atlatmışken şimdi konusunun da açılmasını istemiyorum aslında. Çünkü deştikçe geçmemiş gibi hissediyorum.'' 32

Bir şey diyemedi. ''Anlıyorum.'' Dedi belli belirsiz bir sesle. Anlıyordu eminim. Şüphem yoktu bundan. ''Sen...'' dedim bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Konuyu değişmek istedim. Üzerinde giydikleri bana yön gösterdi. Saçlarını maşalamış, üzerine kollarını ve bedenini saran kloş bir elbise giymişti. Hem oldukça güzel hem de ağır duruyordu. Kalçamı masaya yaslayarak ''Bir yere mi gideceksin?'' diye sordum. 3

Olduğu yerde elleriyle oynayarak ileri geri gitti ve tedirginlikle ''Aslında Ferdi ile buluşmak için randevulaştık ama bilmiyorum.'' Dedi derin bir nefes alarak. ''Yani senin yanında kalsam daha iyi galiba...'' 28

Sanki korkuyordu ya da çekiniyordu bilmiyorum ama beni bahane ediyor gibi hissettim. Elbette yanımda olmak isteyebilirdi ama şu an bu kaçışı bence benden kaynaklı değildi. Haklıydı da belki. Mihriban bu zamana kadar hiç kimseyle böyle görüşmeler yapmamıştı ve onun endişesi hâkimdi.

''Benim yanımda kalmanı gerektirecek bir durum yok. He sen gitmek istemiyorsan ve beni bahane edeceksen ben bu yalana ortak olabilirim elbette ama bence beni kullanmana da gerek yok. Gitmek istemiyorsan gitmezsin Mihriban.'' Dedim her durumda arkasında olduğumu belirtircesine.

Yüzüme baktı ve alt dudağını dişleri arasına aldı. Kararsızlığı gerginleşmiş bedenine öylesine yansımıştı ki kas katı kesilmiş gibiydi. Derin bir soluk bıraktığında ''Ya bilmiyorum ki.'' Dedi tırnaklarını kemirerek. Yüzüme bakıp benden bir destek bekledi sanki. ''Mahru yani bir adım atmam gerekiyor, atmakta istiyorum ama hiç bilmediğim biri nasıl gideceğim, ne konuşacağım bilmiyorum. Her şeyin kötü olmasından da korkuyorum. Ya içim ısınmazsa Mahru...'' dedi endişeyle. ''Ne yaparım ben o zaman?''

Ona doğru yanaştım ve ondan tarafa oturarak kemirdiği tırnaklarını, sırılsıklam olmuş ellerini avcumun arasına aldım. ''İçin ısınmazsa bırakırsın Mihriban.'' Dedim tebessümle bunun normal bir şey olduğuna ikna etmek adına. ''Sen kendin dememiş miydin sevmediğim biriyle evlenecek değilim herhalde diye. Öyle işte. Dediğin gibi. Bu sadece bir buluşma. Eğer içine sinmezse bırakacaksın orada. Bir insan tanımış olacaksın hepsi bu.''

''Öyle ama babamlar falanda biliyor ya şimdi görüştüğümü ondan daha çok geriliyorum...'' dedi omuzlarını düşürerek.

''Çocuk oyuncağımı bu falan derse?''

''Demez tabii ki Mihri.'' Dedim gözlerimi büyüterek. ''Baban da biliyor bunun bir tanışma görüşmesi olduğunu. Onlarda bu yollardan geçti. Her konuştuğumuzla evlenmiyoruz herhalde. Tanımadan nikah kıyamayacağına göre?'' Tek kaşımı kaldırarak gayet ciddi bir ifade oluşturdum. ''Git görüş konuş. Bak bakalım o için ısınacak mı ve lütfen bunları kendini kasmadan yap. Sen oraya görüşmeye gidiyorsun. Böyle odaklanamazsın. Söylediklerini düşüncelerini tavırlarını iyi analiz edemezsin. Sakince git otur konuş tamam mı?'' diye sordum bir onay bekleyerek.

Birkaç saniye bekledikten sonra başını olumlu anlamda salladığında ''E hadi o zaman.'' Dedim oturduğum yerde ayaklanarak. ''Sen görüşmeye git. Sonra gel bana detayları anlat ben de işlerimi halledeyim sakinlikte.''

Sandalyeye bıraktığı çantasına doğru gitti ve omzuna takarken hala tedirgin bir şekilde ''Gideyim o zaman ben.'' Dedi. Gitme desem gitmeyecek gibiyken ona istediğini vermedim ve ''Kapıyı kapat lütfen.'' Dedim.

Yüzü kısa bir an düşer gibi olduğunda kapıya gitti ve yine aynı karamsarlıkla kapıyı kapatmadan önce derin bir nefes aldı. ''Sadece görüşeceğim, en olmadı bir insan tanımış olacağım.'' Diye benim söylediklerimi kendine tembihler gibi konuşup

kapıyı çekti ve bu tatlı hallerine günler sonra içten bir tebessüm ettim. 7

O da saniyelik sürdü. Telefon ekranına gözüm takıldığında kilide baktım ve hiçbir şey göremeyince tekrar aynı karamsarlığa bürünerek kendimi koltuğa attım. 6

...

Mihriban 92

Bir elim çantamda mahallenin yokuşunu çıkarken etraftan da birçok göz üzerimdeydi. Sıra sıra geçtiğim bakkallar, terziler, kuaförler ''Mihriban kızım nereye?'' diye sorduklarında hayatımın en zor sorusuymuş gibi hissettim. Ben hiç böyle buluşmalara alışık değildim ki. Zaten kendi içimde kendimi 2 dakika sakinleştirsem 3. Dakika kriz gibi geri geliyordu endişelerim. Hal böyle olunca sorulan sorulara da ne cevap vereceğimi bilemiyordum. 11

''Yukarıdaki pastaneden bir şeyler alacağım, arkadaşımla buluşacağım.'' Gibi cevaplarla geçiştirdim lakin evin hemen yukarısında ki pastanede Ferdi ile buluştuğum mahalleli biri tarafından görülürse ben daha mahalleye dönüş yapmadan evli ve iki çocuklu ilan edilebilirdim. Dedikodu dediğin çabuk yayılır, ardı arkası da aranmaz derdi annem. Yani ben daha olanı biteni açıklamadan onlar düğün derneği kurarlardı. Benim de 44

insan tanırım sadece canım demem yalan olur kalırdı sanırım. Kalmazdı umarım. Babam mahallelinin lafıyla beni vermezdi herhalde Ferdi'ye. İstemiyorum dersem zorlamazdı beni. En olmadı boşanırdım. Boşanacağım bir evliliğe de yeltenmek pek sağlıklı olmazdı.

Bu düşüncelerle iyice içim sıkılırken derin bir soluk aldım. Ben böyleydim işte. Daha hiçbir şey olmadan hepsini kurar kurar sonra da olmuş gibi dert edinirdim kendime. İki dakikada evlenip çoluğa çocuğa karışıp bir de boşandırmıştım kendimi. Böyle zamanlarda Mahru'ya çok özenirdim. Onun hakkında defalarca kez dedikodu çıkmış ama birine bile karşılık vermemişti. Birini bile kafasına takıp kendi içine kapanmamıştı. Ben öyle değildim herkesin her dediğini kafama takardım ben. Bundan nefret ederdim ama aşamazdım da. Yokuş sonuna gelip köşeyi döndüğümde önümde ki taşlara o kadar odaklanmışım ki önüme dikilip kolumu tutan Turan'ı bile son dakika fark ettim.

Kolumu kavrayan parmakları hiçte bırakacak gibi değildi. Çatık kaşlarıyla karşıma dikildiğinde ''Nereye?'' diye sordu lafı hiç uzatmadan.

Hesap sordu bana. Her zamanki gibi üstüne vazife olmayan bir şeyi hakkıymış gibi yaptı. Ses tonuna da kolumu tutarken acıttığı tenime de aldırış etmedi. Cevap vermeden çekip gitmek vardı ya yapamadım. Ona karşı içimde ki allak bullak duygular yerini fazlasıyla kızgınlığa belki de kırgınlığa bırakmıştı. Hak

etmediğim tavırlar ve sözler canımı defalarca kez yaktı. Hak etmemiştim. Zerre hak etmemiştim hiç birini ve onun beni vurduğu cümlelerden biriyle karşılık verdim ona. ''Oynaşmaya gidiyorumdur belki sana ne?'' 103

Sanki bu sözleri bana söyleyen o değilmiş de ilk kez duymuş gibi gözlerini kısarak üzerime oturtamadı. ''Düzgün konuş.'' Dedi dalga geçer gibi. ''O ağzının ayarı çok bozulmuş senin. Kimden destek alıyorsun? Kim arka çıkıyor sana?'' 167

Kolumu silkeleyip yoluma devam edecektim ki tekrar kavradı ve ''Onunla mı buluşacaksın?'' dedi alt dudağını dişleyerek. Bunu sorduğu için kısa bir an kendine küfürler ettiğine emindim. Çünkü mantıklı bir açıklama yapamıyordu kendine kendi içinde. 14

''Öyle yapacağım.'' Diye karşılık verdim net bir ifadeyle. Bunu beklemiyor olsa gerek ki kısa bir an afalladı. Ne diyecekti ki. Gitme diyemezdi, derse verecek mantıklı bir açıklaması yoktu. ''müsaade edersen bekletmek istemiyorum.'' 2

Onun yanından başkasının yanına gidiyor oluşum üstelik niyetimin ciddiliğini bildiğinden olsa gerek onu telaşa sürüklemiş gibiydi. Yüzündeki mimikler değişmiş, bunu kabul etmek istemiyor gibi duruyordu. 7

''Mahru ile bir daha görüşmeyeceksin yani?'' dedi dudak büküp inanamıyormuş gibi. Bu konunun Mahru ile ne ilgisi vardı zerre 17

anlamamıştım.

''Ne alaka?'' dedim yüzümü buruşturarak.

''Çakır Ferman'ın kuzeniyle evlendiğinde görüştürür mü sanıyorsun sizi?''

Bu ihtimal beni kısa bir an duraksattı. Eğer böyle bir şey olursa şayet ben evlenmezdim. Ben Mahru'yu silmezdim. Zaten gitmekte zorlanırken Turan iyice beni hevessizliğe sürüklüyordu. Mahru benim en yakın arkadaşımdı onu kaybetmezdim. Hele hiçbir şey hissetmediğim daha tanımadığım bir adama karşı tercihim elbette Mahru'dan yana olurdu fakat Turan'a istediğini vermeyerek ''Orası da benim sorunum. Seni alakadar etmiyor.'' Dedim. ''O senin için düşman beni de öyle görmüyor musun zaten. Sana ne kiminle evlenmişim, kiminle görüşmüşüm. Sana göre layığımı bulmuş olmam gerekiyordu. Neden bu kadar takıldın ki?''

Bundan da istediği tepkiyi alamayınca başka bir alandan saldırdı bana. Elbette buna cevap verebilecek kadar cesaretli değildi.

''Olmaz biliyorsun değil mi?'' diye sordu daha insani bir tonlama seçerek. ''Beni severken onunla evlenirsen mutlu olamazsın. Sana her dokunduğunda.'' Dedi dudaklarıma bakarak. Gözleri dudaklarımdan göğüslerime doğru kayınca

kendi bundan rahatsız olmuş olacak ki kendi çekti kendini. Ama bana verdiği imayı ben bakışlarıyla bile anlamıştım. ''Ben aklına geleceğim.'' Dedi yüzüme bakarak.

Bu imalar benim için mide bulandırıcıydı. Ne demeye çalıştığını anlamak istemezken kasılan yüzümle düşüncelerimi anlamış olacak ki açık açık dile getirdi sanki direndiklerimi anlatmak ister gibi. ''Bu güne kadar bir erkek bile tutmadı elini senin. Ben senin bacaklarının arasın girdim o gece Mihriban.'' Dediğinde kulaklarım yanmaya yer ayaklarımın altından kaymaya başladı. ''Ben senin göğsünde yattım, kokunu soludum.'' Eğer beni tutuyor olmasaydı ben onun tutmasından destek alıyor olmasaydım sanırım şu an yere yığılmıştım. Onun dışında her şey dönüyordu benim için. ''Ben parmak uçlarımda bile senin dudaklarının tadını aldım. Bunlar başkaları için sıradan şeyler olabilir ama senin için değil. Sana ilk dokunan benim. Bunu bilse mesela o-''

Hızlıca bir tokatı nasıl yüzüne geçirdiğimi anlayamadım bile. Saniyeler içinde gerçekleşti her şey. Öyle sert vurdum ki yüzünü hafifçe yana doğru çevirdi ve ben nefes nefese onun beni tutan kolunu savurarak yürümeye başladım.

Gözlerim dolu dolu ayaklarım titreyerek yürürken aklımdan geçti o gece olanlar. Ben hiçbirine zerre cinsel bir anlam yüklemezken benim için safi duygulardan ibaretken her şey Turan tarafından böyle şeyler duymak midemi bulandırmıştı.

Sahi o gece olanlara sadece böyle anlamlar mı yüklenmişti onun tarafından? Hele son dediği bunu bilse lafı...

Görünen ve benim hissettiğim çok başka şeylerdi ama Turan bunu dillendirecek olursa olaylar tamda onun anlattığı gibi olurdu. İnkâr etsem edemezdim. Doğruydu hepsi ama herkesin yüklediği anlamlar başkaydı işte. Bilen duyan herkeste Turan'ın anlamlarına inanmayı tercih ederdi. Benimkilerin konusu bile olmazdı. Mihriban Turan'ı odasına almış, yatağına sokmuş olarak gözükürdü. Herkesin imrenerek gelin almak istediği Mihriban en yakın arkadaşının nişanlısını yatağına aldı. Böyle derlerdi. Kimse Turan'ın söylediklerini, yaptıklarını, odama bile benden habersiz girişini sorgulamazdı. Ben kendimi, onların bilmediği kendi yaşadığım o duyguyu açıklamak için çırpınır dururdum ama onlar kendi doğrularını kendileri seçerdi. Bunun yükü bana çok ağırdı, hele böyle bir şeyle tehdit edilmek çok çok ağırdı.

''Mihriban...'' diye duyduğum sesle daldığım yerden kafamı kaldırdım. Ne ara pastaneye gelmiş, o merdivenleri çıkmıştım bilemedim. Etrafıma bakındım ve sesin geldiği yönü buldum. Ferdi ayağa kalkmış, koyu kestane saçları benden bir hayli uzun boyu, mevsimlik siyah onu saran tişörtü, üzerinde deri ceketi, kirli sakalları arasında gözüken gamzesiyle tebessüm ederek bana bakıyordu.

Ellerim buz kesmiş, saniyelik olarak hissettiğim ruh halinden

sıyrılarak ona doğru ilerlemiştim. Elimi uzatmalı mıydım, onun uzatmasını mı beklemeliydim. Gözüne mi bakmalıydım, başka yere mi odaklanmalıydım. Ne yapacağımı bilmez bir halde ona yaklaştığında ''Hoş geldin.'' Dedi hafifçe başını eğerek. Ses tonu kalın ve normal konuşmasına rağmen toktu. 19

''Hoş bulduk.'' Dedim içime kaçmış sesimle. Tedirginliğimi anlamış olacak ki karşısında ki sandalyeyi gösterdi oturmam için. ''Rahat ol Mihriban...'' dedi güven veren ses tonuyla. ''Benden yana rahatsız olacağın bir şeyle karşılaşmazsın. İstemediğin anda da kalkarız.'' 139

Benim rahatsız hissetmem ona da rahatsız hissettirmişti sanırım. Şimdi daha da gerildim. ''Ya ben aslında rahatım ama yani öyle birden şey olunca...'' Oturarak çantamı masanın üzerine bıraktım. ''Yani ne yapacağımı bilmediğimden, aslında aklımın da dağınık oluşuyla e bir de seni tanımıyorum tabii. Aklım dağınık derken sakın yanlış anlama...'' dedim gözlerimi büyütüp ellerimi iki yana sallayarak. ''Uçarı kaçarı biri değilim ben. Sadece-'' 32

Yüzünde gamzelerini gösterecek şekilde bir gülümseme hakimken ''Mihriban.'' Dedi beni bölerek. Böylesi sert hatlı yüzde gamzeleri o kadar belirgindi ki gözlerim direkt oraya kayıyordu. ''He...'' dedim ağzım açık bir şekilde. Tepkimin yersizliğinden de elimi ağzıma kapatırken daha belirgin bir şekilde güldü ve ''Saçmaladım değil mi?'' diye sordum. 167

185

Arkasına doğru yaslandı ve ''Ben heyecanlandın diye yorumlamak isterim.'' Dedi kısılan keyifli gözleriyle. Gözleri hiçbir tepkimi kaçırmak istemez gibi bana bakıyor, tüm odağını bana veriyordu.

162

Böyle deyince ne diyeceğimi bilemeyerek tebessüm edip omuzlarımı düşürdüm ve ben de arkama yaslandım. Ben ellerimle oynarken masaya gelen garson siparişlerimizi aldı. Ben tercihimi çaydan yana kullanınca o da öyle yaptı. Hafif serin esen rüzgarın altında birlikte ilk çaylarımızı yudumladık.

9

''Babanla birlikte çalışıyorsunuz sanırım.'' Dediğimde onunla ilgili şeyler sormam mutlu etmiş olacak ki gayet sıcak bir yaklaşımla yerinde doğruldu.

7

''Hayır.'' Deyip masaya doğru yanaştı. Bana daha yakın olup daha iyi anlatmak istedi kendini sanki. "Aslında yakın zamana kadar öyleydi. Sonra ben kendime bir galeri açınca babam benim yerime kardeşimi aldı yanına.''

38

Öyle mi dercesine kaşlarımı kaldırınca ''3 kardeşiz diye devam etti sözlerine. Bir erkek kardeşim bir de kız kardeşim var. Kendi galerimi işletiyorum, 29 yaşındayım ve seni senelerdir seviyorum.''

467

Bir anda böyle söyleyince çay boğazıma durdu ve öksürerek kendime gelmeye çalıştım. ''Anlamadım.'' Dedim zar zor

konuşarak.

O ise bana karşı oldukça net olmaya çalıştı ve ''Seviyorum Mihriban.'' Dedi kendinden emin bir şekilde. ''Ben seni seneler önce annenlerle bizim dükkana geldiğiniz günden beri seviyorum. Sen az önce çay istediğinde üç şeker atacağını bilecek kadar seviyorum ben seni. Beğeni değil bu. Öyle olsa geçerdi ama ben seneler önce o dükkânda gördüğüm en ufak ayrıntıyı hatırlayacak kadar seviyorum. Ne bileyim...'' dedi dudak bükerek "her sabah Necmi abinin pastanesinden simit aldığını bilecek kadar ve sen beni fark etmesen de ben seni görmek için aynı saatlerde oraya gelecek kadar seviyorum." 491

Gözlerim açık bir şekilde dilim lal olmuş gibi kaldı. ''Şimdi diyeceksin ki seviyorsun da neden şimdiye kadar söylemedin.'' Bir şey diyemeyince onaylamak durumunda kaldım. ''Turan'ı sevdiğini de biliyorum.'' 172

Yüzüm bir anda düştü. Söylediklerinin hiçbirini beklemiyordum ama en sarsıcısı bu oldu. ''Sen de mi diğerleri gibi düşünüyorsun?'' diye sordum kızar gibi. ''En yakın arkadaşının sevgilisine göz diken Mihriban.'' 1

Tam kalkacak gibi olduğumda kolumdan tuttu. ''Öyle düşünüyorum demedim.'' Dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. ''Öyle düşünen, düşünmelerine sebep veren adamın ciğerini sökmemek için zor duruyorum ben Mihriban. Seni görüyorum, 461

sana yapılanları görüyorum ama el atarsam sen kimsin dersin diye. Bak..." dedi özellikle vurgulayarak "Derler diye demiyorum. Kimin ne dediği zerre umurumda değil. Sen dersin diye duruyorum ben. Sen şimdi bana izin ver keseyim sesini." 461

Kolumu tutan eline baktığımda rahatsız olduğumu düşünmüş olacak ki geri çekti kendini. Ben de sözleri karşısında gitmekten vazgeçip olduğum yerde duruldum. İlk kez biri benim için birilerinden hesap sormak istiyordu. Hem de daha yeni tanıdığım biri böylesine güçlü duygularla, tavırlarla duruyordu karşımda. 14

"Seninle görüşmek için ısrarım bu yüzdendi. Bekledim ben aslında." Dedi sesini daha düz tutarak. "Onun değil ama senin sevdana saygı duyduğumdan bekledim. Belki o da ister seni ve siz birlikte olursunuz diye. Bana kalsa seni görmeyen, görmek bile istemeyen bir adama layık değildin ama işte..." dedi kısa bir es vererek. "Senin uzaktan onu nasıl sevdiğini ben görebilecekken o sana öylesine kördü ki. Ulan dedim kendi kendime..." Ses tonu yükselmiş ve bana biraz daha yaklaşmıştı. "Şu kız seni şöyle sevsin gözünden bir gün bir damla yaş akıtırsan adam değilsin. Yeter ki bir kez seni şöyle sevsin." 398

Söylediklerini işitiyor lakin anlamakta güçlük çekiyordum. Elimin altındaki çay buz gibi olmuşken "Biliyorum sana bir anda bu kadar şey fazla geldi belki ama ben öyle güzel sözlerin adamı değilim Mihriban. Neysem oyum. Senelerce çok sakladım içimde 108

zaten. Şimdi bir kez geçtin ya karşıma, bir daha geçmezsin diye, bir kez daha görüşmek istemezsin diye neyi ne zaman söyleyeceğimi sapıttım.'' Dedi kendine kızar gibi. ''Seni rahatsız ettiysem-''

Kendini kötü hissetmesini istemediğimden sebep ''Hayır'' Dedim lafını keserek. ''Sadece ben ilk kez biriyle buluşup ilk kez birinden böyle sözler duyuyorum. Açıkçası buraya gelirken kafamda türlü türlü şeyler kurmuştum ama...'' dediğimde duraksayıp aklıma gelenlerle tebessüm ettim. Adama hayallerimde evlendik, boşandık, iki çocukluyuz denmezdi ya.

''Ama Ferdi...'' dedim derin bir soluk verip yüzüne bakarak. Ciddi bir ifade takındığımda o da ağzımdan çıkanları dikkatle dinlemeye başladı. ''Mahru benim en yakın arkadaşım. Sen de biliyorsun ki Ferman meselesi. Çakır abim...'' bilmeyen yoktu ki sadece isimlerini söylemem bile olayları ve düşündüklerimi anlamasına yeterdi. ''Çakır abi benim abim gibidir. Ben ona karşı çıkmak istemem. Yanlış anlama kimseden korkumdan çekincemden değil ama seni seçmek demek onları silmek demekse ben tercihimi onlardan yana kullanırım. Dediğim gibi onlar benim ailem gibi.''

Karşımdaki adamın hiç benden vazgeçesi yok gibi ''Mihriban Ferman benim kuzenim. Ben de elbette kuzenimi silmem. Kendime yakıştıramam bunu. Onların meselesi onların meselesidir. Ben aralarında durmam. İkisini de birbirinden ayrı

bilirim. Çakır madem senin abin gibi ben konuşurum onunla. Onu da ikna ederim sen istiyorum dedikten sonra. Anlatırım kendimi. Anlamayacak bir adam değil zaten. Benim ona seni zor durumda bırakacak tek bir yanlışım olmaz.''

Tüm söyledikleri o kadar netti ki hiç ağzında eveleyip gevelemiyordu. Düşündükleri, yapacakları her şeyiyle net bir adamdı karşımdaki ve ben böyle bir şey beklemedim. Klasik bir hobilerin fobilerin muhabbeti olur diye düşünürken ilan-ı aşktı bu yaptığı.

''Yani...'' dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. ''Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey bir anda gelişti ve ben buraya gelirken böylesine detaylı şeyler beklemiyordum. Ben biraz düşünmek istiyorum.'' Dedim.

Aslında umut verici bir şey dememiştim ama onun yüzünde tekrar belirgin bir gülüş hakim oldu. ''Tekrar görüşeceğiz yani.'' Dedi sadece bunu bekliyormuş gibi.

Başımı olumlu anlamda sallayınca ''Sen nasıl istersen Mihriban...'' Dedi hafifçe başını eğerek. ''Benim sana olan sevdam kendi içimde oldukça eski. Bugün gel iste de bir dakika durmam. 10 yıl görüşelim tanıyayım seni de ona da boynum kıldan ince. Sen nasıl istersen öyle yapalım. Yeter ki beni tanımak için bir şans ver.''

Yanaklarım al al olmuş bir şekilde yüzümde salakça bir tebessümle başımı sallayarak ''Kalkalım mı şimdi?'' diye sordum. 27

Emrimi bekler gibi hesabı istediğinde o hesabı ödedi ben toparlandım. Çok garip ama hiçte rahatsız hissedici bir görüşme olmamıştı benim için. Hatta uzunca bir süre sonra ilk kez birine güvenebileceğimi hissetmiştim sanki. İkimiz aynı anda ayağa kalkıp bir adım attığımızda birbirimize çarpacak gibi olduk. Tenim teniyle temas ettiğinde elleri beni tutmak ister gibi hareketlendi ama devamını getirmedi. Ben başımı kaldırıp ona baktım, o bana doğru. Tam ortada nefeslerimiz birbirine karıştı. 108

"Çok güzelsin." Dedi varla yok arası bir sesle tutulmuş gibi. Bir şey diyemedim. Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına atarak bir adım geri çekildim. Yan yana geldiğimizde boyumuzun birbirine uyumu da bir hayli güzeldi. Anlaşmışız gibi ikimizin de siyah giyinmesi ise çift gibi göstermişti bizi. Ben önde o hemen arkamda yola çıktığımızda ''Hava kararmak üzere.'' Dedi gözlerini benden ayırmadan. ''Seni eve kadar bırakmak isterdim ama söylenecekleri ve senin bundan etkileneceğini biliyorum. Ama böyle burada bırakmakta istemiyorum. O yüzden sen önden git Mihriban ben aramızda mesafe oluşturarak dikkat çekmeden peşinden geleceğim.'' 379

''Ama.'' Dediğimde ''Mahalleye girdiğin anda da geri döneceğim. Hissetmeyeceksin bile varlığımı söz veriyorum ama izin ver seni 90

en azından uzaktan da olsa biraz daha seyredeyim.''

Birkaç saniye duraksasam da ağzımdan ''Peki...'' dışında başka bir kelime çıkmadı. Onu da öylesine istekli söyledim ki sanki kendi tonlamamdan utandım. Sonrada bir anda iyi akşamlar bile demeden yürümeye başladım. Bunu fark ettiğimde de yine utancımdan dönüp konuşamadım. Aptal aşıklar gibi alnıma vura vura yürürken ara ara kontrol ettiğimde yüzünde bir gülümsemeyle gerçekten aramıza mesafe koyarak yürümeye başlamıştı.

Yol boyunca da birçok kişiye selam vermiş, sesiyle varlığını hissetmeme sebebiyet vermişti.

Mahru

''Eftelya abla...'' dedim elimdeki zarfı uzatarak. ''Bunlar senin, burada bırakmışsın.''

Eftelya abla tam karşımda oldukça rahat bir şekilde otururken ''İstemem...'' diyerek kaşlarını çattı. Ben yokken burayı o çekip çevirmiş, dükkanı o açık tutmuştu. Çok bir şey yoktu ama onun hakkıydı. O yüzden istemem deyişlerine aldırış etmeden elimdeki zarfı çantasına attım.

''Mahru.'' Diye kızdı ama aldırış etmeden tekrar masaya yöneldim. Çakır tarafından bir kez bile aranmamıştım bir kez. Bunun siniri o kadar üstümdeydi ki. Elim defalarca kez telefona

öfkeyle gitti ama aramaya yeltenmeden aynı sinirle geri bıraktım. Kızılması gereken kişi sahiden ben miydim? O kadar dokundu ki bu bana.

Tam o sıradan dükkana giren Şura'nın suratı beş karışken elindeki çantayı koltuğa fırlattı ve ''Selam.'' Dedi.

Bir şeyler olduğu açıkça ortadayken eş zamanlı olarak yüzünde güller açan Mihriban'da içeri girdi ve ''Selam.'' Dedi neşeli bir sesle. İkisi de birbirinden uç duygu halleriyle dükkana giriş yapmışlardı. Mihriban kısa bir an kapıya doğru bakıp tebessüm ettikten sonra derin bir nefes alarak bize doğru adımladı.

''Hayırdır inşallah.'' Dedi Eftelya abla ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarıyla. ''Birinin yüzünden düşen bin parça diğeri sevgi kelebeği.''

Dükkanın içerisinde yer alan küçük mutfağıma gidip hepimiz için birer kahve hazırladıktan sonra tekrar geri döndüm. Tek tek kahveleri dağıttıktan sonra kendi kupamı da alarak masamın üzerine doğru oturdum.

"Bizi boşver şimdi ya.." dedi Şura bana odaklanarak. "Mahru sen iyi misin? Konuştuk hep ama şimdi böyle yüz yüze ilk kez gelincede. Ne denir nasıl denir bilmiyorum."

"Şura.." dedim tebessümle. "Seneler öncesinden bahsediyoruz. Geçti gitti gerçekten. Eftelya ablayla da kaç saattir konuşuyoruz.

Artık bunaldım. Yani bunları konuşmak bana iyi gelmiyor. Anlayın ve sormayın daha fazla lütfen. Teşekkür ederim desteğiniz için. İyi ki varsınız ama lütfen." Diye özellikle vurguladım.

Ben öyle deyince bir şey diyemediler ve Eftelya abla da beni anlamış olacak ki topu tekrar onlara çevirdi. "Şimdi siz anlatın bakalım ne oldu?"

''Yapamadık.'' Dedi Şura asık suratıyla. Ayaklarını koltuğa doğru toplamış karalar bağlamış gibi avuç içini şakağına dayadıktan sonra bir medet arar gibi Eftelya ablaya bakmıştı.

Mihriban ise aptal aşıklar gibi telefonuna bakarken ''Biz Ferdi ile yaptık vallahi.'' Demesiyle Şura yerinden sıçradı ve ''Ne?'' dedi inanamıyormuş gibi. ''Seviştin mi adamla.''

Eftelya abla kahkahalarla gülerken ''Sessiz olandan korkacaksın derlerdi de inanmazdım.'' Demesiyle ben de gülümsedim. Mihriban böyle bir şey yapmazdı ama komik geldi.

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken Mihriban'da olduğu yerde sıçradı ve telefon elinden kayıp düştü. ''Kız ne sevişmesi.'' Dedi bembeyaz suratıyla. ''Tövbe estağfurullah. Abla sen de var ya...'' Eli ayağına dolanmış kelimeleri toparlamaya çalışırken ''Yani buluştuk iyi geçti anlamında dedim. Ne sevişmesi Şura ya? Beni tanımıyormuş gibi.'' Gözlerini kaçırırken derin soluklar arasında

suratını astı ama ben ondan çok Şura'ya odaklandım ve ''Siz sevişmediniz mi?'' diye sordum. 11

Ortamdaki o yüksek sesler anında dağıldı ve sessizlik hakim olurken ''Ön sevişme kısmı tamam.'' Dedi kahvesinden yudumlayarak. ''Ama sonrası..'' dediğinde kaşlarını kaldırıp olumsuz anlamda başını iki yana salladı. 49

''Kız en zevkli yerinde bırakmışsınız. Niye yapamadınız ki?'' dedi Eftelya abla. ''Çok mu stres yaptın acaba?'' 42

''Yani Eftelya abla bilmiyorum ki. Her şey o ana kadar iyi ama oraya gelince yok vallahi. Esat desen 3 gündür sinirli. Adam o kadar bekle bekle. Hala bekle...'' dedi elini sallayarak.
''Yani bana belli etmiyor tabii de belli yani hissediyorsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Doktora mı gitsem acaba ya?'' 31

''Bu var ya kesin gelecekteki ben...'' dedi Mihriban kendine dert edinir gibi. ''Bu bu azgınlıkla yapamadıysa ben hiç yapamam. Evlenmesem mi acaba ben hiç ya?'' 132

''Ay dur sen de Mihriban...'' dedi Eftelya abla sıkılmış gibi. ''Her şeyde hemen vazgeçmeye yer arama. Ne alakası var seninle onun. Şimdi her şey üst üste geldi diye strese girmiştir o. Balayına falan gitsenize kızım siz? Orada yaparsınız.'' 1

''Gidemiyoruz ki Eftelya abla.'' Dedi Şura. ''Çakır abi ortalıklarda 79

yok diye gidemiyoruz valla. 3 gündür kimse ulaşamıyor. Esat koşuşturup duruyor.'' Böyle söyleyince içimi yine bir kasvet kapladı ve olduğum yerde ayaklandım. ''Gerçi bana da iyi oldu.'' Dedi Şura gerildiğimi fark etmiş gibi. ''Orada tatilin keyfini süremezdim ki böyle. Zaten bize fark etmez istediğimiz zaman gideriz. İlk zamanları evimizde geçirseydik iyi olacaktı tabii. İnşallah birkaç güne hallolur da ben de rahat rahat giderim. Kasıp duruyorum kendimi.''

''Yani Şura'cım...'' dedi Mihriban ince bir sesle. ''Ben internette okumuştum. Böyle şeyler çok doğal diye. Cinsellik hep korkutucu bir şey gibi bahsedildi bize küçüklüğümüzde. Bu da psikolojik olarak etkiliyormuş. Bence rahatlamaya çalış. Parmak egzersizleri falan varmış isterseniz önce onları deneyin.''

Şura'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken bu Mihriban'ı utandıracak kadar belirgindi. ''Kız sen böyle şeylere mi bakıyorsun internetten?''

Mihriban gözlerini kaçırarak kahvesine odaklandı ve ''Ay sana da bir şey demeye gelmiyor Şura...'' dedi bozulmuş gibi. ''Baktım tabii ki. Ne yapayım ben herkesle bu konuları rahat bir şekilde konuşamıyorum ama merakta ediyorum. Öğrenmem gerekiyor diye düşündüğümden araştırmıştım. Böyle yüzüme vuracaksanız da bir daha size bir şey anlatmam.''

Şura yanındaki kıza sıkı sıkıya sarılarak ''Şaka yaptım.'' Dedi.

''Ama bizimle konuşabilirsin biliyorsun değil mi? Bak benimkiler tecrübeyle sabitleniyor. Bana sor ben sana anlatırım.'' 3

Mihriban imalı tatlı bir tebessümle birlikte elindeki kupayla arkasına yaslandı. ''Şimdilik internetteki bilgilerle alıştırayım kendimi.'' dedi Şura'ya pek güvenmediğini belli eden bir bakışla. ''Daha sonra seninle de bir ara sohbetimizi tamamlarız.'' 2

Şura, Mihriban'ın o imali hallerinden hoşlanmadığını belli edercesine kollarını Mihriban'ın bedeninden çözerek ''Dikkat et de araştırma yapayım derken öyle önüne gelen her siteye girme.'' Dedi. ''Malum sen bilmezsin şimdi pozisyon isimlerini falan merak eder açarsın bir site maazallah şok olur kalırsın.'' 24

''Zamanında sen de şok olmuşsun belli.'' diye Eftelya abla kahkaha patlatarak ''Ben en doğru öğrenme şeklinin izleyerek olduğu kanaatindeyim.'' Dedi. Çatık kaşlarla Eftelya ablaya baksak da o birden bire ciddileşmiş oldukça önemli bir şeyden bahsediyor gibi devam etti. ''Hissetmelisiniz.'' dedi sağ elini yukarıya doğru kaldırarak. 36

Eftelya ablanın tarif edeceği şeyi korkuyla beklerken öylece donup kalmıştım. "Sesleri." dediğinde orta ve başparmağını birbirine sürterek şıklattı. Çıkan o sesle birlikte kendime gelmiş gibi girdiğim o şok etkisinden kurtularak derin bir soluk çektim içime. 5

''Aman...'' dedim yüzümü buruşturarak. Konuya müdahale etmezsem uzayacak ve o uzunluk bir süre sonra başka bir tarife dönecekti, belliydi. ''Boş ver sen Mihriban...'' elimi boşlukta sallayarak ''Bu muhabbete girersen o izlediğin pozisyonlardan daha çok zarar göreceksin.''

''İzlemiyorum ben pozisyon falan!'' Diye atıldı Mihriban. Bu kez şaşkınlığımın yerini garip bir merak aldı. Yani, öyle birden bire parlaması normal miydi bilemedim. Mihriban'ı inceleyen bakışlarım aralanan kapıyla birlikte yön değiştirdi. ''Ne izliyorsunuz?'' Diye sordu Esat. ''Sesiniz dışarıya kadar geliyor?'' 90

Gözlerim kocaman açılmış, utanç duymuştum. Şura'nın bahsettiği sinirin bir tık üstü gibiydi Esat, barut gibiydi. Gülmemek için dudaklarımı kemirdim. ''Kahve ister misin Esat?'' Diyebildim. Kaç gündür öylesine garip hisler yaşıyordum ki neye nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmıştım. Tek dileğim şu andaki tepkimin abartı bir şekilde göze batmamasıydı. 7

''Yok.'' Dedi Esat. Bakışları herkesin önündeki kahvelerde geçindikten sonra en son Şura'nın elinde tuttuğu kupayı buldu gözlerini. Birkaç adımla Şura'ya yaklaşıp elindeki kupayı parmaklarından söker gibi alarak dudakları arasına götürdü. Henüz tam anlamıyla soğumamış olan kahveden aldığı büyük bir yudumun ardından boş kupayı masaya bıraktı. ''Kahven de bitti.'' dedi aynı aksi tonda. ''Ben de. Gidelim mi artık?'' 121

Gülsem mi utansam mı bilemedim. Abes bir tepki vermemek için çok direndim.

''Yandın be oğlum!'' Diyen Eftelya ablanın ardından Mihriban elindeki kahveyi hızlıca bir kenara bırakarak parmaklarını Eftelya ablanın koluna sardı. ''Bizim işlerimiz vardı değil mi Eftelya abla?'' Dedi zoraki bir gülümse eşliğinde. ''Hadi gidelim artık.''

Korktuğumun aksine Eftelya abla ne sözü uzattı ne de ikiletti. Sadece oturduğu yerden kalkarken Mihriban' imalı bir gülümseme göndermekle yetindi. Dükkândan çıkan iki kadının ardında Esat ''Hadi..'' dedi Şura'ya hitaben. ''Biz de çıkalım.'' Şura'nın toparlanmaya başlamasının ardından Esat'ın bakışlarının odağı beni buldu. ''Ulaşmadı sana değil mi?''

Yüzüm düştü. Sanki birileri bu gerçeği yüzüme vurmasaydı daha kolaydı her şey. Ben olanları zihnimde bir yere oturtup her şeye belirli bir bahane bulmak için çırpınırken bir başkasının çıka gelip her şeyi yüzüme vurması daha da acıtıyordu canımı.

''Hayır.'' Dedim zar zor.

Başını olumlu anlamda salladı. Sanırım bu onun cevabını bildiği bir soruydu. Daha fazla bir şey konuşmadan Şura'nın ''Görüşürüz.'' Demesiyle çıktılar dükkândan ve ben tek başıma kaldım.

Yapacak bir şeyim yoktu. Dükkânın içinde dolandım durdum. Hava kararmış ve yine bir gün bitmişti. Ne evde bekleyen birileri vardı benim için ne de heyecanla gidecek olmama bir sebep. Burada ya da orada olmam hiçbir şey değiştirmiyordu. Benimki sadece vakit doldurmaktan ibaretti. Bardakları yerine yerleştirip dükkândan çıkacağım vakitte kapının aralanmasıyla arkamı döndüm ve hiç beklemediğim biriyle karşılaştım. Cansu kapı girişindeydi ve yüzü bir hayli asıktı. 50

''Mahru konuşabilir miyiz?'' dedi aceleci bir tavırla. 4

Daha bana fırsat vermeden içeri girerken gözü sürekli olarak telefondaydı ve her bakışında dehşete kapılmış gibi gözüküyordu. 2

''Ne oldu?'' diye sordum tedirginlikle ona doğru ufak ufak adımlayarak. Cansu buraya gelmezdi. Önemli bir şey olmasa gelmezdi. Çakır'ın başına bir şey gelme ihtimaliyle elim ayağım kesilirken ''Çakır'ı bulman lazım.'' Dedi benden medet umarak. Başta idrak edemesem de ''Mahru ben bile ulaşamıyorum.'' Dediğinde bile kelimesiyle kan beynime sıçrar gibi oldu. 136

Öfkeme hakim olamadan ''Sen bile...'' dedim bile kısmını vurgulayarak. ''Bulamıyorsan ben nasıl bulabilirim.'' 15

Yaptığım imayı, sesimdeki tondan kızgınlığımı anlamıştı ama buna göz devirip yok saymaktan öte gidemedim. ''Mahru hiçbir 41

şey tahmin ettiğin gibi değil.'' Dedi sıkıntılı bir soluk vererek. ''Çakır o gün, senin düşük yaptığını öğrendiği gün her şeyi aradı, taradı, buldu. Şimdide aklınca hesap kesiyor. Koral'ın 4 mekanına birden baskın düzenlenmiş.'' Telefonuna baktı ve ''5.'' Dedi daha da gergin bir halde. ''Bunları Çakır yapıyor ama biz hiçbirimiz ulaşamıyoruz. Herkesi yakacak Mahru...'' dedi başını iki yana sallayarak. ''Koral bunu Çakır'ın yanına bırakmaz.''

''Anlayamıyorum.'' Dedim şaşkınlıkla. ''Koral'a o belgeyi verdi diye-''

''Mahru sen düşük yapmadın.'' Diye kesti sözümü. ''Sen düşük yapmadın. Düşük yaptırıldın sen."

Tokat yemiş gibi kaldım. Yer ayaklarımın altından kaydı ve "Ne.." diye geveledim ağzımın içinde.

"O gün o doktor anlaşmalı bir doktordu. Seninkisi basit bir kanamaydı Mahru. Doktoru satın almışlar ve sana düşük yaptırmışlar. Senin evrakların bir önceki hastayla değiştirilmiş. Doktor senden sonra istifa etmiş ve bir süre sonra bir ormanlık alanda ölü bulunmuş.''

Tek tek anlayayım diye tane tane kurduğu cümleler kulaklarımın uğuldamasına sebebiyet verdi. Başım döner gibi oldu. ''Senin bebeğin gayet sağlıklıydı. Basit bir kanamayken düşük yaptırıldın sen." İnanmak istemiyordum buna. Zorla benden

alındığına inanmak istemedim. Gerçekliğini kendi içimde sorgularken Cansu o kadar netti ki. "Çakır bunu öğrendi ve şimdi buna sebep olandan hesap sormak istiyor." Demesiyle kesinlik kazandı sanki her şey. "Ama o kadar öfkeli ki.'' Dedi suratını buruşturarak. ''Attığı adımlar ölümüne, hepinizin ölümüne sebep olacak türden. Koral bunu onun yanına bırakmaz Mahru. Zarar vereceği kişi Çakır olmayacak. Ailesi, sen. Hadi sen kendini önemsemiyorsun. Şura'da bir Seyhanlı artık...''

Beni ikna etmek adına bir sürü şey söylüyordu. Ama ben sadece verdiğim o kaybın benden zorla alınışında takılı kalmıştım. Yeni bir kayıp vermişçesine sızladı tüm bedenim. ''O daha küçücüktü.'' Dedim mırıldanır gibi. Gözlerim bir noktaya sabitlendi. Geri doğru sendeleyerek koltuğun kol kısmına oturdum. Cansu'ya bakmıyordum. Sesim zar zor çıkarken titremeye duran vücudumu elimle sıvazladım. ''Onun hiçbir günahı yoktu ki...''

Ondan bahsettiğim her bir kelime acıyla kaplanmıştı. Dokunamadığım, elime alamadığım, kalbinin atışını dahi duyamadığım bir bebeğin benden zorla koparılıp alışını öğrenmiştim. Üstelik ben buna izin vermiştim. Sorgulama gereği duymadan kendi bebeğimi kendi ellerimle vermiştim. Bu yükün altında ezildim, yok oldum.

Gözlerim bir boşluğa dalıp giderken önümde eğildi ve ''Mahru.'' Dedi elimi tutup görüş alanıma girerek. ''Gerçekten kolay

değil biliyorum. Ama Çakır'ın kendini suçlayışları daha fazla... Çok üzgünüm bunu söylemek benim içinde basit değil ama zaten kaybettiniz Mahru..." dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Kaybetmemiştik, zorla almışlardı. "Siz birlikte olursanız birbirinizi toparlarsınız ama böyle ikinizde ayrı yerde savrulursanız birkaç saat sonra belki de toparlayacak hiçbir şey kalmayacak. Mahru lütfen." Dedi yalvarır gibi. "Sen durdurabilirsin onu, sen ulaşabilirsin ona. Sonra acısını birlikte yaşayın ama ne olur sen çok güçlü bir kadınsın. Şimdi bana yardım et lütfen."

Dudaklarının kıpırtısını görebiliyordum ama sesler geriden geliyordu. Birkaç saniye geç idrak ettiğimde "Nerede?" diye sordum sadece.

"Tahminlerim son mekâna yakın bir deposu var Koral'ın, oraya geçeceği yönünde ama sadece tahmin."

Bir kaybı kendi ellerimle vermiştim bir tane daha vermeyecektim. Çakır'ın gitmesine izin vermeyecektim.

"Oraya gidelim o zaman." Dedim ayaklanarak. Nereye, nasıl bir belanın ortasına bile gittiğimi bilmeden ayaklandım ve bir robot gibi hareket etmeye başladım. Ceketimi aldım, çantamı taktım ve kapıya doğru ilerledim. Sorularımın cevapları da ondaydı bana hesap vermesi gereken kişide Çakır'dı.

''Emin misin?'' diye sordu. ''Eğer Çakır yoksa ve Koral seni ondan önce fark ederse her şey daha da karışır.''

''Başka şansımız var mı?'' diye sordum sadece. Ne telefonlarını açıyordu ne de yanıma geliyordu. Onu bulabilecek tek yer orasıysa oraya gitmek zorundaydım. Orada değilse bile muhakkak haberdar olduğunda benim için gelecekti.

O da başka bir çözüm yolu bulamamış olsa gerek ki kafasını salladı. Tam çıkacakken "Cansu..." dedim arkamı dönüp "rahmimde ki problem. Hamile kalamayacağımda mı yalandı?"

Dudak büküp arabanın kapısını açarken "muhtemelen." Diye onayladı. "Senden önceki hastanın bilgileri sana aktarılmış. Böyle bir sorunun olmadığını düşünüyorum ama yine de bir kontrole gidersin."

"Peki ya neden?" Dedim arabaya doğru yürüyerek. "Neden böyle bir şey yaptı Koral? Çakır ile derdi ne?"

Cansu'nun sessizliği burada başlıyordu. "Bunun cevabı Çakır'da." Dedi arabaya binerek.

Birlikte zifiri karanlıkta onun arabasıyla yol aldığımızda arabada her dakika çok sessiz ve çok gergindi. Ara ara Cansu beni uyarıp durmuş ben ise camdan bakarken doktorun yanında geçen tüm anlarımı zihnimden geçirmiştim. O gün o muayene sırasında o kadar çok acı çekmemin normal olmayışı

bu yüzdendi belki de. O soğukkanlılığı, bana iğne vurdurmak istemesi ve benim sorgusuz sualsiz kabul etmem. Ondan çok kendimeydi kızgınlığım. Evet o demişti ama ben de yapmıştım. Kendi bebeğimin katiliymişim hissinden kurtamıyordum ve bu gerçeklik midemi bulandırıyor. Bu nefesimi kesen ve beni suçluluğa iten detaylarla kendimi kasıp durdum ve Cansu'nun ''Mahru.'' Demesiyle kendime geldim.

17

Başımı bilinçsizce ondan tarafa çevirdiğimde ''Ben seninle gelemem.'' Dedi net bir ifadeyle. ''Yakınlarda bir yerde seni bırakacağım. Çakır zaten ortalarda yok. Bir de olur da yakalanırsak...''

293

Korkuyordu. Haklıydı belki de. Koral onu direkt harcayabilirdi ama beni Çakır'a karşı koz olarak kullanabilirdi. Bunun bilincindeyken de ondan gelmesini talep edemezdim. ''Tamam...'' diyerek kafa salladığımda arkadaki çantasından bir silah çıkardı.

9

Yol iyice ıssızlaşmaya başlamış, asfalt ve toprak birbirine karışmış bir hale geldiğinde yakınlardaki silah seslerini duyabiliyordum. ''Al bunu.'' Dedi bana doğru uzatarak. Ben elime aldığım yabancısı olduğum metalik soğukluğuyla bile irkilirken bunu nasıl kullanacağımı bilemedim. Bunu kullanamazdım ben. "Ben bunu..." dedim ve tam avucumdaki silahı inceleyecekken ''Kahretsin...'' demesiyle silah sesleri duyulmaya başladı.

6

Yüreğim titremeye başladı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyor, bir şeyleri kaçıracağım diye nefes bile almıyordum.

"Neler oluyor?" Dedim panikle. Cansu arabaya ani bir hızla geri geri sürerken ters bir hareketle yolumuzun yönünü değiştirdi. Onun hareketleriyle savruldum durdum. Arkamızda dehşet bir araba kalabalığı vardı. Panikle bir arkaya bir Cansu'ya bakarken ''Daha depoya bir dünya yol vardı.'' Dedi beklemiyormuş gibi. ''Nasıl aptalım.''

Zikzaklar çizerek yolda ilerlerken hızımızı arttırdık fakat onlarınki de en az bizimki kadardı. Yakalamaları an meselesiyken ''Ben, ben ne yapayım?'' diye sordum panikle.

''Esat'ı ara...'' dedi bir yandan kendi de telefonla uğraşırken ''Muhtemelen yakalanacağız. Ben yine de burada olduğumuzu bildir.''

Arabanın arka camının patlamasıyla ben yere eğildim, Cansu kısa bir an afallayıp kontrolü kaybetse de kısa sürede toparladı. Titreyerek telefonu kulağıma götürdüğümde çaldı, çaldı ama açan olmadı. ''Açmıyor.'' Dedim korkuyla.

''Şura'yı ara o zaman...'' Diye bağırdı. ''Olmadı Kanca'yı ara, Tilki'yi ara. Mesaj at yap bir şey... Geldiler Mahru...'' diye son anda panikle bağırmasıyla etrafımızı arabaların sardığını gördüm. Yolun sonundaydık şu anda.

7

Son sürat gaza yüklenirken kaza yapsak cesedimizi bile bulamayacakları bir hızda ilerlerken yine de dediğini yapıp tüm titremelerime rağmen rehberde dolandım. Kapıya ıskalayan kurşunlar Cansu'nun son ana kadar direnmesi hepsi panik yaratıyordu.

Korku iliklerime kadar işlediğinde silah sesleri daha da arttı ve Cansu'nun kahkahası yankılandı. Başta ne olduğunu anlayamayıp delirdiğini düşünsem de hızını da yavaşlatıp arkasına yaslanmıştı. Yanımızdaki arabalarda yoktu. Soğuk terler boşaltırken karşıya odaklanmasıyla ben de oraya baktım ve onu gördüm.

60

En az 10 tane araç yan yana dizilmiş yolu kapamış, önünde arabaları kapatacak kadar sıra oluşturmuş adamlar arkamızdaki araçlara nefes almalarına dahi izin vermeden ateş ediyorlardı. Sonra onunla göz göze geldik. Günler sonra Çakır'ı ilk kez ortadaki aracın içinde gördüm.

49

Zifiri karanlık yolda, arabaların farları dışında hiçbir ışık yoktu. Büyük bir soğukkanlılıkla arabayı geri geri çıkarırken bu Cansu'ya yol vermek içindi. Onca kalabalığın içinde rahatlıkla geçtik ve bizim geçmemizle birlikte duvar oluşturan arabalar o boşluğu yine kapadı. Arkamızda bıraktığımız benim için cehennemi andıran o manzaradan sonra durduk ve Çakır ile eş zamanlı olarak kapılarımızı açtık.

Rüzgar mı esiyordu yoksa onu gördüğüm için miydi bu titremem bilmiyordum. Arkada hala silah sesleri susmuyorken Çakır büyük adımlarla bana doğru yanaşıp kolumdan tuttu ve ''Ne işin var senin burada?'' Diye sordu dişleri arasından. Yüzüme bakmıyor, benimle göz teması kurmuyordu ve bu benim için çok can yakıcıydı. 26

Kolumu savurup tam karşısına geçtiğimde ''Asıl soru sen niye yoksun?'' diye sordum aynı aksi sertlikte. 4

Gözlerini kaçırıp alt dudağını dişleri arasına aldığında tekrar kolumu tutma girişimine geçti. Hala yüzüme bakmıyordu. ''Hiçbir şey bilmiyorsun. Eve bırakacağım seni.'' Dedi ama ben beni tutmasına izin vermedim. 2

''Bebeğimizi düşürmediğimi, düşürüldüğünü biliyorum.'' Dediğimde şoka uğramış gibi ilk kez gözlerime baktı. Gözlerinin altı çökmüş, uzun süredir uykusuz olduğu gayet açıktı. Sakalları da uzamıştı. Bendeki bakışları Cansu'ya doğru kaydığında ''Ona bakma.'' Dedim ve odağı tekrar kendime çektim. ''Ondan değil senden öğrenmem gerekiyordu aslında ama senden öğrenmem gerekenlerde var. Mesela...'' dediğimde çenem titremeye başladı. Günlerin birikimi ve öğrendiğim yeni olayların karmaşasıyla gözlerimdeki yaşlar boşalırken beni sarsın istedim. ''Küçücük bir bebeğe bile duyulan bu öfkenin nedeni neden?'' diye sordum zar zor. 9

Bir yol ortasında hayatımın en zor yüzleşmesini yaparken o hala yüzüme bakmamakta kararlıydı. ''Eve gidelim.'' Dedi tekrar kolumu tutup arabaya doğru hareket ettirmeye çalışarak. ''Birazdan tekrar bir baskın olur. Benden yana bir şey daha yaşamanı istemiyorum artık. Bir daha beni görmeyeceksin.'' Dediğinde hayatımın en büyük darbelerinden birini daha bu gece onun tarafından yedim.

''Bırakacaksın yani beni?'' dedim inanamamış gibi. ''Onca olan bitene rağmen...'' Kolumu savurdum ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım onun sakinliğinin aksine. ''Ben yine kendimi sende bulup peşinden gelirken, kendimden bile önce seni düşünürken sen bitti diyorsun öyle mi?''

Cevap vermesine zaman bile tanımadan ''Yüzüme bak...'' Diye bağırdım tekrar.

''Bakamıyorum lan...'' dedi gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde. Yüksek başlayan sesi gözyaşlarımı gördüğünde yokmuşçasına kısıldı. ''Bakamıyorum kızım ben senin yüzüne.'' Dedi mahcup bir ifadeyle. ''Hasretinden geberiyorum ama bakamıyorum. Kapında yatıyorum her gece haberin yok ama çalamıyorum. Beni öldür istiyorum ama senin elinden ölüm bile ödül olur diye bunu senden dileyemiyorum. Mahru...'' dedi, duraksadı ve zorlukla yutkundu. Akan yaşlarımı takip etti ama silemedi. ''İçim gidiyor.'' Dedi canı yana yana. ''Ben bir damlasına kıyamazken

sen şimdi okyanuslara bıraktın beni. Nasıl bakayım? Hangi yüzle bakayım?''

Durgunlaşmış sesi kelimeleri bile şefkat yüklüydü. Elleriyle dokunamasa da kelimeleriyle dokundu kalbime. Orası da zaten hep ona aitti. Kızardı ama küsemezdi. Yine de ben kendisi de sarsın istediğimden ''Sarılsana bana...'' Dedim bir çocuk gibi.

İkiletmedi. Öyle güçlü aldı ki beni kollarının arasına ben gözyaşlarımı göğsüne akıttım. Elleri saçlarımı severken şakaklarımı öptü ve ''Özür dilerim...'' dedi şifa olsun diye. ''Geçirmez ama özür dilerim. Şimdi öl de öldüreyim de gıkım çıkmaz. Bana bir ceza kes Mahru...'' dedi yalvarır gibi. "Bana bir ceza kes ki yüzüne bakabileyim. İçimdeki suçluluk hissini geçirmez ama bir şey yap Mahru.." dedi yalvarır gibi. "Sana iyi hisettirecek beni beter edecek bir şey söyle bana. Ne olursa olsun..." derken açık bir çek sundu bana. "Ne dersen yeminim olsun kabulüm. Sorgulamayacağım bile."

Her şeyin şu dakikadan sonra değişeceğini biliyordum. Çakır'ın bana karşı zafiyeti ve mahcubiyeti ona yeni hatta istemediği planlar yaptıracaktı. Geçenlerde Cansu'nun teklif ettiği gibi düşmanlarından yardım dileneceğini düşündüğüm anda ''Sakın yapma tamam mı?'' diye sordum göğsünden kalkarak.

Gömleğine bıraktığım yaşların nemini elimi göğsüne koyunca hissettim. Islak kirpiklerimin arasından onun mavilerine

bakarken anlayamadı söylediklerimi. Eli belimde kıpırdamadan sadece neyi yapmayacağını sorduladı ve içinin gittiğini bildiğim o ıslak kirpiklerime baktım. 1

Elimle gözyaşlarımı sildim, toparlandım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve belki de onun tanıdığı günden beri ilk kez bu kadar net oldum. ''Benim için bile olsa kimseye boyun eğme. Cansu'nun dediğini yapma. Tüm kayıplarımızı verdik...'' dediğimde artık ikimizin de canı aynı yerden yanıyordu. ''Daha ne kaybedeceğiz ki? Sonu ne olursa olsun. Gerekirse canım. Bunca zaman yapmadığın hiçbir şeyi bundan sonra yapma. O intikamı alacağını biliyorum ve seni engellemeyeceğim. Ama bunun için kendi doğrularından ödün verme. Ben senin yolunda senin adımlarına eşlik edeceğim. O yolun sonunda da tüm bunları ardımızda bırakıp birlikte çıkacağız.'' 15

Bu sözlerim ona güç vermişti. Saçlarımdaki eli yüzüme kaydı ve hayranlıkla, minnetle baktı bana. ''Mahru...'' dedi inanamamış gibi. ''Senden geçmiyorum.'' Dedim inatla. "Bu seferde ben geçmiyorum. Sen geçsen de ben geçmiyorum. Seni ben süründüreceğim ama başka yerlerde dağılmana izin vermeyeceğim. Ayrıca bir daha bu kadar uzun süre sana ulaşamazsam bunun da bedelini fena ödeteceğim.'' 62

''Senden gelen her şey başım üstüne...'' dedi ve gözleri dudaklarımı buldu. Çekinerek, iç çekerek baktığında durdurdu kendini. Bir adım attım ona cesaret vermek adına. Gözlerime 15

baktığında doğru anlayıp anlamadığını sorguladı. Tebessüm ettim ve ona bakmaya devam ettim. Açık bir mesajdı bu ve o beni gözlerimden okuyabilirdi. Okudu da.

"Şimdi dünya yansa durmam." Dedi tok bir sesle. Elini bir anda belime attığında beni kavrayıp kendine yasladı ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı.

Kavuştuk. Seneler süren bir kavuşmaydı bu.

O dakikada kimseyi umursamadan, onun bile yapmayacağı bir şey yaparak beni deli gibi öpmeye başladı. Arkamızda bir dünya adam vardı, silah sesleri kısa bir an sendeledi sanki, Cansu'nun bakışları altında beni delicesine öptü.

Uzamaya durmuş sakallarının kokusunu avuçlarıma bulaştıracak şekilde okşadım her bir telini. Belimde ki eli yüzüme çıktığında iki yandan çenemi kavrayarak daha da çekti kendine doğru beni. Dudaklarının tadını aldım, kanın, tutkunun, şehvetin, hasretin her bir zerresini iliklerime kadar hissettim. Parmakları saçlarımın arasında, boynuma doğru kaydı. Dili dilime dolandı, aşkını fısıldadı. Daha fazlası için parmak uçlarıma yükseldim. Bizden başkası yoktu sanki. Sadece o ve ben. Yeni bir başlangıç için birbirimizi olduğumuz gibi kabul edip bu yolun sonunda yine beraber yeni bir yol bulmaya söz verdik.

''Çakır...'' dedi Cansu'nun sesi bizi birbirimizden ayırarak. Çenesini kavrayan ellerim onu zar zor iterken onun bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Boynuma doğru uzayan parmakları boynumda hasretle kımıldandı. Nefes alışverişim dengesizleşmiş bir biçimde Cansu'ya baktığımda Çakır bana göre daha normaldi. Boynumdan kollarıma ardından elime kayan eliyle parmaklarımız birbirine kenetlenirken o sırada beyaz gömleğinin karın kısmının kana bulandığını fark ettim. Panikle ''Çakır...'' dedim ama Cansu'nun sesi benim sesimi bastırdı.

42

''Tilki telefonda.''

4

Hemen ardından hoparlörden telaşlı bir ses yükseldi. ''Abi, abi...'' dedi nefes nefese. ''Meyhane yanıyor abi...'' demesiyle telefona doğru hızlıca çevirdim kafamı. ''Kemal amca...'' dediğinde babamın adıyla yüreğimden bir şeyler kaydı gitti sanki. ''Kemal amca ve Eftelya abla içeride kalmış.''

388

Bölüm Sonu

19

Merhabaa. 😊

5

Oy vermediysek verelim mi? 🥺❤️

11

Bir bölümü daha geride bıraktık. Gireceğimiz ilk araya yani hikayenin ilk kısmının bitmesine 3 4 bölüm kaldığını söylemek isterim. Şu 9 bölümle bile 110 bin kelimeyi, kitap sayfasıyla

72

Panikle ''Çakır...'' dedim ama Cansu'nun sesi benim sesimi bastırdı.

42

''Tilki telefonda.''

4

Hemen ardından hoparlörden telaşlı bir ses yükseldi. ''Abi, abi...'' dedi nefes nefese. ''Meyhane yanıyor abi...'' demesiyle telefona doğru hızlıca çevirdim kafamı. ''Kemal amca...'' dediğinde babamın adıyla yüreğimden bir şeyler kaydı gitti sanki. ''Kemal amca ve Eftelya abla içeride kalmış.''

388

Bölüm Sonu

19

Merhabaa. 😊

5

Oy vermediysek verelim mi? 🥹❤️

11

Bir bölümü daha geride bıraktık. Gireceğimiz ilk araya yani hikayenin ilk kısmının bitmesine 3 4 bölüm kaldığını söylemek isterim. Şu 9 bölümle bile 110 bin kelimeyi, kitap sayfasıyla hesapladığımızda 500 sayfayı geçtiğimizi bildirmek isterim. Yani 9 bölüm deyip geçmeyelim. 🙈

72

Arayı çok uzatmadan yeni bölümde kavuşuncaya dek hoş kalın hoşçakalın. 🥹❤️

58

10. Bölüm

102 Bin ★ 7,89 Bin 10,6 Bin

Oy verdiysekkk keyifle okuyun 😊❤️

İnsan hep en çok sevdikleriyle sınanırmış. Kendimi bildim bileli tüm yaşanmışlıklarımı göz önüne getirince ne çok sınanmışım sevdiklerimle onu fark ettim ve fark ettiğim anda lanet etmemek için kendimi zor tuttu. Daha ne kadar sürecekti benim sınanmalarım, daha ne kadar kayıp verecektim ben?

Yanımızdaki arabalar saniyelik gözüküp anında kaybolurken hızımızın fazla olduğunun bilincindeydim ve bundan zerre şikâyetçi değildim. Tek istediğim bir an önce oraya varmaktı. Hayır. Tek istediğim bir an önce oraya varıp babamı ve Eftelya ablayı sağ salim görmekti.

Tırnaklarımı avuç içime kenetlediğimi ve canımın aslında çok yandığını Çakır'ın avcuma dokunan elleriyle anladım. Tırnaklarımı kazınan etimden çıkarmış ve önce parmaklarıyla okşayıp sonra avuç içimden öpmüştü. Camdan yola bakarken kendimi ona çevirdim ve "Çakır..." dedim huzursuz bir şekilde. Yarasına kaydı bakışlarım. "Sen kullanmasaydın keşke."

Bakınca bile içimi sızlatan yarasıyla fazla temas kuramazken o hiçbir şey yokmuş gibi ''Ufak bir sıyrık.'' Dedi ve benim harap olmuş sinirlerimle ''Ufak bir sıyrık...'' Dedim sinirle alaya alır gibi. ''Ben hangi birinize dertleneceğimi şaşırdım artık.'' 26

Tedirginlik, babamın bilmediğim durumunun gerginliği ve her şeyin bu kadar üst üste gelmesiyle dolup taşmıştım. Elim saçlarımı savurduğunda şimdi de dudaklarımı kemirmeye başlamıştım ki ''Güzelim baban da Eftelya da iyiymiş.'' Dedi beni rahatlatmak ister gibi. Ses tonunun güven verici tınısıyla insan ister istemez bir rahatlık yaşıyordu lakin görmediğimden sebep sanırım saniyesinde o hislere geri bürünüyordum. 28

Derin bir soluk alıp arkama yaslandığımda aldığım o soluğu sessizliğe sığınmak adına bıraktım. Elini elime kenetlemiş parmakları tenime okşayıp beni sakinleştirmeye çalışırken bakışları da sürekli olarak üzerimdeydi. ''Kim...'' dedim belli belirsiz bir sesle. ''Kim yapmış olabilir bunu aklım almıyor.'' Başımı yasladığım koltukta iki yana sallayarak kendi içimde bir düşüncedeydim. Kim meyhaneyi yakmış olabilirdi bunu düşündüm durdum. Bir sürü isim geçti o ara aklımdan Çakır'ın o düşünceler arasında ''Ben halledeceğim güzelim.'' Dediğini işittim. ''Kim yapmışsa bulup cezasını keseceğim.'' 37

Derin bir soluk alırken başımı ondan tarafa çevirdim ve gördüğüm kan birikintisine daha fazla dayanamayarak arabanın içine bakındım. Bulduğum bez parçasını oraya 11

bastırırken yüzüm istemsizce kasılıyor ve bedenim uyuşup beni bayılma noktasına getirecek gibi oluyordu. Benim içim bunu götürmezken gülümsediğini gördüm ve alttan bir bakış atarak ''Neyine gülüyorsun?'' diye sordum sinirle. ''Kan kaybediyorsun. Allah korusun ama öl...'' Dillendiremediğim o kelimeyi ''Tövbe tövbe...'' diyerek kovdum.

''Mahru'm...'' dedi dayanamadığımı görünce. ''Gerek yok geldik zaten. İyiyim ben.''

Bastırdığım elimi avucunun arasına aldı ve o yaradan uzaklaştırdı. ''Babamın ve Eftelya ablanın da iyiyim dediğini duysam...'' dedim dudaklarımın içini kemirerek. İçimdeki huzursuzluk git gide büyüyordu. ''babam gerçekten zamanında çok kişinin canını yaktı kabul.'' Dedim huzursuzca kabullenerek. ''Ama değişti o Çakır. Yani evet...'' Kısa bir an gözlerimi kaçırıp kelimelerim güçsüzleşirken ''Çok iyi bir baba değil ama uzun zamandır kimseye bir şey dediği, bir şey yaptığı yok. Kendi halinde orada öylece yaşıyor. Kim niye onu öldürmek istesin?''

Gözlerime bakarken mavilerinin kısa bir an koyulaştığını ve şüphenin emarelerini taşıdığını hissettim. ''Belki kimse yapmamıştır.'' Dedi buna inanmak ister gibi. ''Elektrik kaçağı falandır belki. Bilemiyorum...'' derken dudak büktü. ''Gidince öğreniriz detayları ama o değil de Eftelya'nın o saatte orada ne işi varmış?''

Bu da bir soru işaretiydi elbette. Önce canlarının sağlığı geliyordu. Onları sağ salim gördükten sonra bunun da sorgulamasını yapacaktım fakat Çakır şimdiden düşürmüştü aklıma. ''Belki Kulaksız abiye bakmaya gitmiştir.'' Dedim ben de buna inanmak ister gibi. ''Ulaşamadıysa.''

Benim inanmak istediğim ihtimaller Çakır tarafından pekte kabul görmüş değildi ama beni de karıştırmak istemediğinden sebep sanırım sessizliğini koruyordu. Farkında değildi sessizliği bile benim içimi dağlayan bir cevaptı.

Çok geçmeden hastanenin önüne vardığımızda duraksadığı ilk anda atladım arabadan ve koşar adım hastaneye girdim. Kapı girişinden mahallenin insanları vardı. Birkaçı benimle birlikte hastanenin içine girerken tanıdık bir yüz aradım yönelebileceğim. O kadar hızlı bakındım ki etrafıma çok dikkatli olmama rağmen önümdeki Mihriban'ı bile fark edemedim. ''Mahru...'' diye seslenmesiyle ona doğru koşar adım vardım ve bana uzanan ellerine tutunarak ''Nasıllar?'' diye sordum nefes nefese. ''İyiler mi?''

Mihriban gibi bir kıza böyle tedirginlikle sorulan sorularla birlikte onun da telaşlanması kaçınılmaz oluyordu. Anında bana dokunan elleri buz kesmiş, yüzünün rengi değişmişti ve iyi dercesine telaşla başını sallamıştı. Lakin bu beni tatmin etmemiş etrafına bakarken başka birilerini aramıştı gözüm. Tilki, Kanca, biraz uzağında Turan duvara yaslanmış bir haldeydi.

''İyiler...'' dedi Mihriban elini elimin üstüne koyarak. ''Babanın yanında doktor var. Eftelya ablada içeride.''

Belimde hissettiğim bir el beni geri doğru çekerken göğsüne yasladı ve bu Çakır'dan başkası değildi. Elini karnıma sarıp sakinleşmemi ister gibi parmaklarını kımıldatırken ''Ne olmuş?'' diye sordu bana göre oldukça sakin bir sesle. ''Kim yapmış?''

Bedenim onun bedeniyle bütünleşmişti neredeyse. Başımı ona doğru kaldırıp yarasına temas etmemeye çalıştım ve ''Pansuman yaptır.'' Dedim. ''Ben bir bakıp geleceğim.'' Beni duymamış gibi Mihriban'ın tuttuğu elimi avcunun içine aldı ve ''Hallederim.'' Deyip geçiştirdi. Ondan güç almak öyle rahatlatıcıydı ki benim için. Çakır'ın sözü biter bitmez Turan önündeki duvara bakmaya devam ederek kimseye fırsat vermeden konuştu. ''Kulaksız yakmış...'' dediğinde kaşlarımı çattım. Benimle birlikte herkesin odağı da Turan olmuştu. Mihriban tam anlamıyla bakamadan çekti bakışlarını ve o da hemen arkasında ki duvara yaslanarak bana bakıp dinlemeye devam etti.

''Eve gidip Eftelya ablayı bulamamış, aramış açmamış. Sonra da sokaklara düşüp arayınca mahalleden görenler meyhaneye gitti demişler.'' Hala yüzümüze bakmıyor, ciddi bir yüz ifadesiyle olan biteni anlatıyordu. Aramızdaki mesafeyi gören bizi birbirimizi tanımayan yabancı zannederdi o kadar uzaktık. ''Bu da oraya gidince meyhaneyi kapalı görünce, zorlamış kapıyı açamamış.''

Çakır orası için benim sıklıkla gittiğim dönemde özel bir kapı yaptırmıştı, camları da özeldi. Oradan benim evime olan kadar yol boyu da kameralar yerleştirilmişti. Benim orada olduğum zamanlarda kendisi de oluyordu sıklıkla, olmadığı zamanlarda da mutlaka birileri eşlik ediyordu bana ama yine de Çakır her an beni izlemekten geri kalmıyordu.

''Muhtemelen camları tek tek kontrol edip onları arka taraftaki oda da görünce...'' dediğinde duraksadı ve o da emin olamadan ama olmasını istediği cevabı vererek ''Yanlış anladı muhtemelen yaktı şerefsiz.''

''Nerede peki?'' Diye sordu Çakır. Turan ile o günden sonra ilk kez karşılıklı konuşmalarıydı. Soğuktu ama yine de konuşuyorlardı.

''Kaçmış.'' Derken ilk kez Çakır'ın yüzüne baktı. ''Yani bakındım biraz aradım ama bir sonuç alamadım. Onun gireceği deliklerde saklayanlar konuşsa da paraya bakıyor. Malum...'' dedi imalı bir tonlamayla tek kaşını kaldırarak. ''Ne senin selamın dilimde var artık ne de paran. Kimse bana böyle bilgileri de vermiyor. O yüzden kendiniz halledersiniz herhalde.'' Aslında bu herhaldenin içinde bir umut gizliydi. Olduğu yerde bir miktar doğrulmuş Çakır'ın gözünün içine bakıyor, sen hallet demesini bekliyordu muhtemelen. Çakır ise ona istediğini vermedi ve konuşmayı sonlandırdığını belli edercesine Tilki'yi dönüp ''Kimsede bir şey yok değil mi?'' diye sordu.

''Yok abi. Hemen müdahale edildi zaten. Sadece mekan baya hasar almış.'' Cebinden çıkardığı telefonu Çakır'a doğru uzatırken ben de baktım. Mahvolmuştu. Bu halde görmek sanki yeni bir kayıp vermişim hissi yarattı. Orada benim de birçok anım vardı. Çok uzun süre bakmaya bile tahammül edemediğimden geri çekilirken Tilki'de hemen telefonu uzaklaştırdı. O sırada hissettiklerimi anlamış dudaklarını saçlarımın arasına yumuşak bir şekilde bastırmıştı.

''Ben bir göreyim...'' dedim Eftelya ablanın odasına doğru yönelerek. Tek başıma gidecektim fakat Çakır elimi bırakmamış bir adımlık mesafe bırakarak arkamdan gelmişti. Tam odaya gireceğimiz sırada Turan reddedilmeyi göz ardı etmiş ve bir adım daha atmıştı. ''Kulaksız'ı ne yapayım?'' dedi ve Çakır duraksadı. ''Bulayım mı?''

Çakır'ın sırtı Turan'a dönükken ben arkamı dönüp Turan'a doğru baktım. Çakır'a doğru bakıyor bir tepki vermesini bekliyordu. Çakır ise ona bakmamış gözleri benim üzerimdeyken ''Tilki sen bakınırsın.'' Demişti tekrar aynı soğuklukla.

Bence kızgınlıkları gitmişti birbirine karşı ama o soğukluğu aşamıyorlardı. Turan bir kez daha reddedilirken gözlerimi Çakır'ın mavileriyle birleştirdim ve Turan için ondan bir şans daha istedim. Parmaklarım elinin tersini sıvazlarken o, ben

söylemeden anlamıştı bile. Hatta bun başta şaşkınlıkla sonra beni yok sayan biri için ondan şans istememi kızgınlıkla karşılamıştı. ''Neden bu kadar merhametlisin?'' diye sordu şaşkın bir şekilde. Bu bir tek Turan için değildi. Kendini de araya katmıştı ve bu yüzden gözlerinden geçen mahcubiyeti görebiliyordum. Ne tam anlamıyla bana bakabiliyordu ne de kendini kaçırıyordu. ''Sana taş atana gülle gidiyorsun. Hiç mi kendini düşünmezsin?''

Önceliklerim her zaman sevdiğim insanlar ve onların sevdikleriydi sanırım. Turan'ın Çakır'ın hayatındaki yerini biliyordum. Geçmişlerini, birbirlerini ne kadar sevdiklerini... Bana yaptıkları, söyledikleri basit şeyler değildi evet ama benim için birbirlerini silmek, böyle iki yabancı olmaları onlardan çok bana dokunuyordu sanırım. Biz yine mesafemizi korurduk onunla ama onlar böyle iki yabancı gibi kalsınlar istemezdim.

Küçük bir kız çocuğu gibi omuz silkip tebessüm ettiğimde o küçük kızın o tebessümlerinde dolandı parmakları yumuşak dokunuşlarla. Gözleri o kıvrımları takip etti hayranlıkla. Birbirimize olan özlemimiz kısacık anlarda bile öylesine derindi ki.

''Abi ben yapmasam daha iyi aslında...'' dedi Tilki bakışmamızı bölerek. Ben bir adım geri çekildim ve Çakır'ın eli yavaşça yüzümden düştü. İkimizde ona doğru bakarken ''Bunun takıldıkları...'' derken Turan'ı işaret etti. ''Beni pek sevmezler

abi. Yani çoğuyla sorunluyum ben. Bana bir bok söylemezler. O yüzden yine kendisi halletse.''

Çakır'ın yüzünde alaycı bir gülümseme hakim oldu. Tilki o kadar saçma bir yalan söylemişti ki ben bile inanmamıştım. Amacı Turan'ı tekrar aralarına almaktı. Sonunda söylediği 'yine kendisi halletse...' Lafı ve parıldayan heyecanlı gözleriyle Çakır'a bakışından da bu bir hayli belli oluyordu zaten. Çakır'da konuyu uzatmadan başını hafifçe arkaya çevirdi ve hafifçe onaylarcasına başını eğdi. Turan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme hakim oldu. Gözlerinden geçen o parıltılarla anında Mihriban'a döndüğünde ifadesi bir hayli korkutucu ve düşündürücüydü. O an içimden geçen tek şey Mihriban'ın bu barışmanın getirilerinden sebep yara almamasıydı.

''Kimseyi bulma Çakır.'' Diye içeriden gelen sesin ardından beni de önüne katınca odaya doğru ilerledik. Eftelya yattığı yerden doğrulmuş, oturur pozisyona geçmişti. Görünüşte bir hayli iyi duruyordu. Sadece rengi sararmış, solmuş gibiydi.

''Abla,'' dedim yanına yaklaşıp yatağın kenarına oturarak ''İyi misin?''

Benim ona doğru adımlamamla birlikte Çakır'ın elini bırakmıştım ama arkamdaki varlığını hala hissediyordum.

''İyiyim güzel kızım.'' Dedi yanağımı okşayarak. Yüzünde sahici

bir tebessüm kelimelerinde samimiyet vardı.

''Geçmiş olsun abla.'' Dedi Çakır elini benim omzuma koyarak. ''İyisin değil mi? Ben girişte görüştüm az önce iyi olduğunu söylediler, bu gece burada kalacakmışsınız. Özellikle ilgilenmelerini de rica ettim ama rahat değilsen eğer başka bir hastane-''

Eliyle dışarısını gösteriyordu ki Eftelya abla olumsuz anlamda başını sallayarak ''Sağ ol oğlum vallahi iyiyim.'' Dedi sıkılmış gibi. ''Sen sadece kulaksıza elleme yeter bana.''

''Abla.'' Dedi Çakır pek anlamlandıramamış gibi. ''Adam seni de Kemal amcayı da diri diri yakmış. Nasıl ellemeyeyim!''

Eftelya abla oldukça ciddi, itiraz kabul etmez istemez gibi başını iki yana salladı. ''Biraz hakkım varsa sende Çakır.'' Dedi yüzüne bakarak. ''Sende yoksa Mahru'da olan hakkım için elleme.''

Bu isteğini şaşkınlıkla karşıladım. Tek bir açıklama yapmasına izin vermeden gördükleriyle canına kast etmişti resmen.

''Zaten o gelmez kolay kolay mahalleye.'' Dedi Eftelya abla gözünü karşıya doğru dikip. Gözlerinde kızgınlık, kırgınlık barındırırken bunu da sesine yansıtıyordu. ''Biliyor senin onu rahat bırakmayacağını. Bilir hemen bulacağını. Bulsan ona ödül gibi. Bırak bu korkuyla kaçsın dursun. Her an biri yakalayacak korkusuyla geçirsin vaktini. Sonra zaten elbet bizim yolumuz

kesişir onunla. Ben o zaman hesabımı kapatacağım."

Gözlerini karşıda bir yere dikmiş, buz gibi, gaddarca bir tonlamayla bunları söylüyordu ve ben onu ilk kez böyle görüyordum. Sanırım herkesin bir karanlık ve acımasız tarafı vardı. Ben Eftelya ablanınkini ilk kez görüyordum.

"Abla peki sen bu akşam..." Nasıl soracağımı bilemedim. Hangi kelime doğru olandı bilemedim. Yanlış anlasın da istemiyordum ama bir şekilde açıklamayı hak ediyordum.

Duvarda olan Eftelya ablanın bakışları beni buldu ve "Senin düşük yaptığını öğrenince..." dedi ve benim içime yeniden bir ateş düştü. Huzursuzca gözlerimi kaçırıp olduğum yerde kıpırdanırken Çakır'ın omzumda ki eli düştü. Dokunmayı dahi kendine hak olarak göremedi. "Seni öyle görünce günlerce, Çakır'da ortalıklarda olmayınca bu akşamki hallerin son noktam oldu Mahru. Gittim bastım babanın meyhaneyi. Boşalttım herkesi. Anlattım her şeyi. Sahip çık dedim. Bir kızı olduğunu hatırlasın bari babalık yapsın, yanında olsun, sırtını sıvazlasın istedim. Biz saramıyoruz Mahru senin yaralarını, senin yalnızlığını ne kadar kalabalık olursak olalım dolduramıyoruz. Baban dursun yanında dedim."

"Eftelya abla..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Elimi sıkıntıyla üzerime silerken benim yüzümden canından olacağı yükünü de sırtlanmıştım şimdi.

''İyi oldu ama Mahru...'' dedi olduğu yerde dikleşip elimi tutarak. ''Her şerde bir hayır ara demişler. Bak ben o kulaksız denilen piçin yüzünü gördüm. Öte yandan baban kızım...'' dedi çenemden tutup kaçırdığım yüzümü kendine çevirerek. ''Senin için ağladı.'' Gözlerimin irileştiğini görünce tebessüm etti ve ''Hadi bir konuşun siz baba kız.'' Dedi tebessümle yüzümü severek. ''O da bir adım atsın sen de at. Sen zaten çok güçlü bir kadınsın...'' Hala yüzümü seviyor, sıcacık bir tebessümle bana bakıyordu. ''Kimseye tamah etmedin yaşayıp gidiyorsun biliyorum ama baban be kızım. Bir de böyle deneyin. Bak Çakır'da geldi. Siz de baba kız helalleşin. Her şeyi kendin taşıma artık.''

Düzelir miydik sahi? Vereceğimiz tüm kayıpları vermiştik.
O ara başımı yan tarafa çevirdiğimde Çakır beni inceliyor, yüzünde mimik oynatmadan kendi içinde kurduğu mahkemede kendine hükmünü veriyordu biliyorum. O hiçbir zaman kendini affedemeyecek, bunları unutamayacaktı. Ona zaten en büyük ceza kendi doğduğu gün kaybettiği bebeğimizdi. Ömründe derin, geçmeyen bir iz olarak kalacaktı.

''Ne işin var lan senin burada?'' Dışarıdan gelen gürültülü seslerle Çakır çoktan odadan çıkmış, ben de hızla ayaklanmıştım. Gelen sesler Turan'a aitti.

Kapıya vardığımda Ferdi ile Turan'ı karşı karşıya gördüm. Mihri

tam aralarında kalmış Turan burnundan soluyarak Ferdi'ye doğru dikleniyordu.

''Hayırdır?'' dedi Çakır ortaya doğru konuşarak. İkisinin de başı Çakır'a doğru döndüğünde yumruklarının sıkılı olduğunu fark ettim.

''Ben olanları duyunca geçmiş olsuna geldim...'' dedi Ferdi Turan'a yapmadığı açıklamayı Çakır'a yaparak. Ben ise olduğum yerde kapı eşiğine elimi koymuş öylece olanları izliyordum. Mihriban korku dolu ifadeler barındıran gözlerini bir an Ferdi'den çekmemişti. Zaten beyaz olan teni ruh gibi gözüküyordu. O gerginliklerden hiç hoşlanmazken şimdi tam merkezdeydi.

Mihriban ani bir tepkiyle Ferdi'nin kolunu tuttu ve Ferdi'nin bakışları anında Mihriban'a döndü.

Mihriban gitmesini ister gibi ona bakarken Ferdi'nin yüzünde sorun yok dercesine bir tebessüm vardı. Onun kolunu tutan eline bakıp tebessümü daha da belirginleşirken aralarındaki bu temas Turan tarafından hiçte hoş karşılanmamış, deliye dönmesine sebebiyet vermişti. Gerginleşen çenesinden dişlerini sıktığı belli oluyordu. Kıskançlık tüm damarlarına işlemiş, Mihriban'dan gözlerini ayıramamıştı.

''Ailevi meselelerimiz seni alakadar etmez.'' Dedi ve Mihriban'ın

elini tutarak bir anda kendi tarafına çekti. Şimdi Turan ve Mihriban el ele Ferdi'nin karşısındaydılar. ''Alakadar etmeyen şeyler için de buraya gelmene değmez.''

''Turan...'' dedi Çakır tok bir sesle. Turan Çakır'a doğru baktı ama Mihriban'ın elini bırakmayacağını belirtir gibi başını iki yana salladı.

Ferdi'nin gülen yüzü anında bozulmuş, kaşları çatılmıştı. Onların eline doğru bakarken verdiği sıkıntılı solukları ben bile işitebiliyordum. Gözlerini o ellerin üzerinden çekmeden kendini sakinleştirmeye çalışırken Mihriban'a baktı ve Mihriban bir anda elini savurdu. Bundan cesaret alan Ferdi yüzüne tekrar aynı gülümsemeyi yerleştirirken diğer elini tuttu ve kendine doğru çekti.

''Ben de yabancı sayılmam artık.'' Dedi Turan'a nispet yapar gibi. Mihriban'ın beti benzi atmıştı ama Ferdi'nin elinden elini çekmemişti. O şokta kalmış gibiyken Ferdi Turan'a karşı meydan okurcasına konuşmaktan geri durmadı ve ''Mihriban'ı kardeşin gibi görmüşsün bunca sene.'' Dedi tek kaşını kaldırıp sakinlikle. ''Korumak istemeni anlıyorum o yüzden ama benden Mihriban'a zarar gelmez. Rahat olabilirsin. Bu arada...'' dedi Mihriban'a doğru dönerek. ''Soramadım sana. İyi misin sen?''

Mihriban gözlerini kaçırıp başını sallarken sahte bir kahkaha yankılandı koridorda. İçinde öfke gizliydi ve bu gayet

hissedilebilirdi. ''Kardeş...'' dedi Mihriban'a bakıp başını hızlı hızlı sallayarak. ''Mihriban ile ben mi kardeş gibiymişim?''

Bakışlarının odağı Ferdi değil Mihriban olmuştu. O cevaplasın ister gibi tehditkâr bakışlarını ona yöneltmişken Mihriban'ın hızla çarpan yüreği panikle Ferdi'nin elini bırakmasına sebep oldu. Ferdi de bu gerginliği hissedip Turan'a doğru bir adım atmıştı. Turan da ona başkaldırmaktan geri durmadı elbette. İkisi de her an patlayacak barut gibiydi.

''Yeter.'' Dedi Çakır aralarına girerek. ''Bir derdiniz varsa dışarıda halledin. Şimdi ne yeri ne zamanı...''

Mihriban'da Çakır'ı destekleyip Ferdi'den tarafa geçerken kolunu tuttu ve ''Lütfen...'' dedi kısık bir sesle. ''Git sen şimdi. Biz seninle konuşuruz sonra.''

Arkasında kalan Turan daha da hiddetlenir gibi olduğu yerde yükselirken Mihriban'a bakıp duruyordu.

''Ben aslında...'' dedi Ferdi Çakır'a doğru dönerek. ''Yeri ve zamanı değil biliyorum ama biraz müsaitsen seninle konuşmak istiyorum. Seni her zaman bulmak kolay olmuyor. Mihriban'ın...'' derken içi gide gide Mihriban'a bakıp tekrar Çakır'a döndü. ''Aklında soru işaretleri var. Onların bir an önce giderilmesi için seninle konuşmam gerek. Kendim için değil, onun için. Çok değil 10 dakikanı ayırsan yeter bana.''

''Oğlum Mihriban, Çakır falan hayırdır sen ya?'' dedi Turan ona doğru yaklaşarak. ''Amacın ne senin?''

Mihriban'ın bir eli de şimdi Turan'ın göğsünde yer bulmuştu. İkisini de durdurmaya çalışırken daha fazla duramayarak onlara doğru ilerledim. Beni alakadar eden hiçbir konu yoktu ama ortam git gide gerilip duruyordu.

''Turan.'' Dedi Çakır tekrar daha tok bir sesle. ''Sen sana söylediğimi yap. Git sor soruştur neredeymiş bu Kulaksız. Sen de gel dışarı...'' dedi Çakır Ferdi'ye dışarı çıkmasını işaret ederek. Fakat ben gitmesine izin vermeden kolundan tuttum ve ''Hayır sen hiçbir yere gidemezsin.'' Diyerek durdurdum. ''Şu yaranı sarmadan bir adım bile attırmıyorum sana. Geldiğimizden beri oyalayıp duruyorsun beni.''

Tekrar oyalayacak gibi derin bir nefes aldığında itiraz kabul etmediğimi belirtircesine kaşlarımı çattım ve hemşirelerin olduğu kısmı gösterdim. Kaçamayacağını anladığından olsa gerek ''Geliyorum şimdi...'' dedi Ferdi'ye doğru dönerek. Bu arada ellerimizi de birbirine kenetlemişti.

Mihriban'ın gergin yüz ifadesinde Çakır buradan giderse ortalık karışacak endişesi vardı. Çakır'da bunu fark etmiş. ''Hadi Turan hadi...'' demişti sabırsızca.

Turan önce Çakır'a sonra Mihriban'a baktığında söylediği çok

netti aslında. İkisini yan yana bırakmayacaktı. Çakır'ın sıkıntılı soluğu sessizlikte dağıldığında ''Mihriban sen Eftelya ablanın yanına geç...'' dedi içerisini işaret ederek. Mihriban bunu bekler gibi başını sallayıp hızla uzaklaşırken ''Sen de bahçede bekle beni.'' Dedi Ferdi'ye dönerek. Ardından Turan'a ''Sen de kimseye bulaşmadan dediğimi yap Turan.'' Deyip bir bir emirlerini verirken aslında kimseye dediği sadece Ferdi'den ibaretti.

Turan Mihriban'ın odaya girdiğini gördüğü anda hiçbir şey demeden Ferdi'yi gözleriyle tehdit edip meydan okurcasına bakarak ilerlemeye başladı, çok geçmeden de gözden kayboldu. Peşinden Ferdi' de çıkınca sonunda Çakır'ın yarasına bakmak için fırsat yaratabilmiştik.

Hastaneyi avucunun içi bilir gibi beni odaya yönlendirdiğinde pansuman yapılan bir odaya geldik. Oldukça ufak, bir sedye, masa, sandalye ve tıbbi malzemelerin olduğu kadar bir alandı. İçeride sadece bir hemşire vardı ve bizi görür görmez ayaklandı. Çakır'ı tanıyormuş gibi bir ifade yerleşti suratına, şaşırdım. Bize doğru adımlarken gördüğü kanlı gömlekle ''Yaralanma mı?'' diye sordu. Çakır ''Ufak bir sıyrık...'' diye geçiştirdi bana yaptığı gibi.

Elimi bırakıp evindeymiş gibi odanın içinde rahatça dolanırken hemşire sorgulamadan malzemelere yöneldi ve ''Nasıl oldu?'' diye sordu. ''Bir doktoru çağırayım ben.''

Sırtı bana dönük olan Çakır eli cebinde bana doğru döndü ve ''Yok...'' dedi gözlerimin içine bakarak. ''Karım halleder.''

Karım demesiyle tüylerim anlık olarak diken diken oldu. Normalde de çok kez söylemişti ama şu an beklemediğimden sebep sanırım içim bir hoş olmuştu. Yüzünde çarpık bir gülümseme varken hala bana bakıyordu. Geri doğru adımlayıp sedyeye doğru ilerledi ve gömleğinin kol düğmelerini çözmeye başladı. Hemşire kısa bir an bana dönüp baktı ve ''Olmaz ama.'' Dedi Çakır'a dönerek. ''İlk müdahaleyi ben yapayım. Evde siz devam edersiniz.''

''Hallederiz biz Selin...'' demesiyle kaşlarım eş zamanlı olarak havalandı. Adını bilecek kadar tanıyordu yani. Kollarım birbirine bağlı sessizce bakışlarımla ikisi arasında mekik dokudum. Normalde tipi belki de dikkatimi çekmeyecekken adıyla hitap edince şöyle bir süzmeden edemedim. Koyu kestane rengi saçları, kahve gözleri, hemen hemen benimle eşit boyu ve güzel bir fiziği vardı.

Biraz mırın kırın edecek gibi olsa da Çakır'ın açık ve net tavrıyla ''Malzemeler burada.'' Dedi bana dönerek. ''Bir şey olursa seslenirsiniz. Geçmiş olsun.''

Odadan çıkmasıyla ona doğru adımladım ve saçımı orada bulduğum bir kalemle toparlayarak bacaklarının arasına girdim. Düğmeleri iki yandan açılmış ama tamamen çıkarmadığı

gömleğini çıkartmak amacıyla ellerimi omuzlarına geçirdim ve gözlerinin içine bakarak gömleğini yavaşça omuzlarından düşürdüm. Kana bulanmış beyaz gömleğe bakarken bile içim gitti. ''Bizim çocuklardan birinin kardeşi.'' Dedi ben sormadan açıklama yaparak. 57

"Hm." diye mırıldandım huysuzca. "Cansu'su Selin'i. Tanımadığım daha kaçı acaba?" 9

"Biz-" Elimdeki gazlı bezi nasıl yarasına dokundurdum bilmiyorum ama beklemiyor olsa gerek hafif bir sızlanma döküldü dudaklarının arasından ve olduğu yerde dikleşti. "Biz ayarlamıştık buraya." Diye cümlesini tamamladı. 7

"'Acıdı mı?'' diye sordum panikle. Hayır dercesine başını sallayınca daha yumuşak dokunmaya başladım. Yaptığı açıklamayla da bir anda içime dolan rahatlık hissini es geçemeyecektim. 2

''Son dönemde başımıza gelmeyen kalmadı...'' dedim sıkıntılı bir soluk vererek. ''Selma mevzuları, Turan ve Mihriban, biz, şimdi babam...'' Usul usul yarasını temizlemeye devam ettim. Babamın kısmı içimde derin bir sıkıntı bıraktı. Her ne kadar babamla anlaşamıyor olsak da bu babam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Oraya da fazlasıyla bağlıydı. Babam şu dönemde tutunduğu tek yeri kaybetmişken ben elim kolum bağlı duramazdım. ''Çakır.'' diye mırıldandım. ''Yangın çok kötü

oldu değil mi?''

Çakır'dan orayı tekrar yaptırmasını nasıl isteyecektim bilmiyordum. Tek başına da altından kalkamazdım.

''Öyle oldu.'' diye karşılık verdi ve önüme düşen saçları kulağımın arkasına attı. Ardından parmakları hasretle saç diplerimde, kulağımın arkasında, şah damarımda gezindi.

''Yani.'' dedim yine lafı ağzımda dolandırarak. ''Baya küle dönmüş her şey.'' Sıkıntılı bir soluk bıraktım ''Babam için orasının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bir tek orası kaldı elinde.'' Kendimi fazlasıyla kastım bu konuşmayı yaparken. Sıkıntılı soluğum tenine yayıldığında elini belime attı ve kendine doğru çekerek bedenlerimizi yarasına bakmadan birbirine yamadı. Ona yapışık olan bedenim o her soluk aldığında sarsılıyordu. Omuzlarına tutundum. Burnunu önce sıcak nefesleriyle gerdanıma sürttü ardından aheste aheste boynuma gömdü. Kulağımın arkasındaki eli saçlarıma doğru çıkarak kalemi düşürünce ''Sen aklından geçir, yapmam için yeter.'' Dedi burnunu boynuma sürterek. ''Emir bilirim. Olmuş bil.''

Yüzüme düşen gülümsemeyi saklamadım ve sesli bir şekilde ona sunduğumda ''Ne olur...'' dedi yalvarır gibi. ''Ne olur hep böyle gül.''

Omzunda ki elim ensesine doğru kaydığında saç diplerini

okşayarak geri çekildim ve yüzümde görmek istediği o tebessümü ona göstererek tekrar malzemelere yöneldim. Aldığım gazlı bezi yaranın üzerine koyarak bantladım ve ''Çakır...'' dedim tekrar yüzüne bakarak. ''Ferdi ile zıtlaşma olur mu?''

Tek kaşı havalanmış yaptığım bir nevi uyarının sebebini sorguluyordu. Bence kendi de biliyordu sadece bundan hoşlanmamıştı. Yere düşürdüğüm gömleği tekrar üzerine giyerken ''Buluşmaları nasıl geçmiş?'' diye sordu ciddiyetle yüzüme bakarak.

Gömleğinin yakalarını kendisi düzeltirken tekrar bacakları arasında yer aldım ve hafif bir sitemle ''Her şeyi bildiğine göre benim halimden de haberin vardı o halde. Keşke gelseymişsin uzaktan izlemek yerine.''

Konunun yine can sıkıcı noktasına gittiğimizi düşününce düğmelerini iliklemeye başladım ve konuyu olması gereken yere çektim. ''Mihriban ile buluşmalarının detaylarını bilmiyorum ama Mihriban mutluydu.'' dedim. Parmaklarım tenine değdiğinde tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Gözleri tam olarak hizasında olan göğüslerimdeyken ''Sen de Ferman'dan sebep ona...'' dedim ama devam etmeme izin vermeden bileğimi tutup ayaklandı.

Gözlerinde büyük bir öfke varken açıkta kalan son iki düğmesini

es geçerek ''Sen de gel...'' dedi kapıyı işaret ederek. ''Senden gizleyip saklayacak değilim ne konuştuğumu. Kendin gör, duy için rahat etsin.''

Şaşkınlıkla karşıladım bu tepkisini. Her ne kadar kızgın gibi dursa da seçtiği tonlama öyle değildi. Bana bir şeyleri ispat etmek ister gibi elini uzattı ve ben ''Babam...'' dedim. ''Önce onun iyi olduğunu görsem.''

Başını sallayıp tekrar elini uzattığında hiç düşünmeden elini tuttum. Hemen karşıda ki odaya gittiğimde girip girmemek arasında o kadar kararsız kaldım ki. Onun elini bıraktığımda ''Gelebilirim.'' Dedi. Gelirdi evet ama ben tek başıma konuşsam daha iyi olacaktı.

Elimle yüzümü yelleyip kendime cesaret kazandırmaya çalışarak ''Ben kendim girsem daha iyi olacak.'' Dedim.

Boynumda dolanan eliyle bana doğru yaklaştı ve alnıma bir öpücük bırakarak ''Buradayım ben.'' Dedi. ''Ne zaman çağırırsan gelirim. Kendini kötü hissettiğinde konuşmanın bitmesini beklemeden çık.''

Çakır benim her şeyimdi. Ona yüklenilecek tüm anlamlar yüklenmişti. Beni benden dahi koruyacak bir güce sahipmiş gibi hissediyordum. O her şeyi iyileştirirdi, beni tüm dertlerden çekip alırdı. Gözlerim dolu dolu başımı sallayarak kapıya tıkladım ve

derin bir nefes alarak açtım.

Babam yatakta uzanmış bana bakarken tedirginlikle içeri doğru bir iki adım attım ve onun bana tebessüm etmesiyle yılların şaşkınlığını yaşayıp duraksadım. Her zaman ciddi bir ifadesi varken şimdi bana çocukluğumdan hatırladığım sıcak tebessümlerinden birini sunmuştu. Ben de bundan cesaret almış olmalıyım ki kendimi kastığımı rahat bir nefes verdiğimde anladım. Gözlerim dolu dolu yüzümde bir gülümsemeyle kapıyı kapattım ve babama doğru yaklaştım.

''İyi misin?'' dedim yanına oturup. Elini tutup tutmamak arasında kalmış titreyen elim havalanmış sonra duraksamıştı ki kendisi benden önce tutup ''Ben iyiyim.'' Dedi canlı bir sesle. ''Asıl sen iyi misin?''

Birleşen ellerimizde kalan bakışlarımla daha ilk şoku atlatamamıştım. Buz gibiydi elleri. Buruşmuş parmaklarını sıvazlayarak ısıtmaya çalıştım ve inceledim. Yıllardır bana dokunmayan ellerinin her bir detayını inceledim.

''Sen anne olacak kadar büyümüş müydün?'' dediğinde gözyaşımın ikimizin elinin arasına düşmesiyle ağladığımı fark ettim ve birilerinin yanında ağlamaktan nefret ettiğimden hızla gözyaşlarımı sildim.

Babam hiç beklenmedik bir şey yaptı ve o da gözyaşlarımı

temizlememe yardım ederek ''Daha çok gençsin Mahru.'' Dedi sıcacık bir tonlamayla. ''Annen de ilk hamile kaldığında düşürmüştü. Çok üzülmüştük ikimizde ama sonra abin oldu sen oldun. Bir tanesini aldı ama iki tane pırıl pırıl evlat bağışladı bize.'' Benden, bizden böyle söz etmesini ağzım açık dinliyordum. Babam bana verdiğim kayıp için destek oluyordu. Tüm tepkilerini dikkatle inceleyip hiçbirini kaçırmamaya çalıştım. Küçücük bir çocuk gibi hevesle dinledim onu. ''Ben belki sizin istediğiniz gibi bir baba olamadım, sizi gururlandıramadım, yanlış şeyler yaptım ama sen de, abin de yaşadığı müddetçe hep benim gururla bahsedeceğim çocuklar oldunuz. Bana rağmen, benim yaptıklarıma rağmen arkanızdan söylenilenlere bakmadan sapasağlam bastınız ayaklarınızın üstüne. Keşke ben de sizin için-''

Odaya girdiğimizden beri ilk kez gözlerini kaçırınca ''Geç değil.'' Diyerek hevesle öne atıldım ve elimi tutan elini ben daha sıkı tuttum. ''Baba çok kayıp verdik ama ikimizden başka kimsemiz yok ki. Sen istersen, benim yanımda olursan ben hep senin yanında olurum.''

Yüzünden kaybolan o gülümseme tekrar geri geldiğinde mahcup yaşlı bir ifade geçti yorgun gözlerinden. ''Duyduğuma göre Çakır ile tekrar birlikteymişsiniz.'' Dedi ve attığım adıma beni çok mutlu edecek bir adımla karşılık verdi. ''Evleneceksinizdir siz artık. E istemeye gelmesinler mi?''

İlk önce duyduğumda idrak edemeyip kısa bir an duraksasam da hızla ayaklandım ve ''Gelmesinler mi?'' dedim. Sonra ne dediğimi fark edemeyip heyecanla yerimde zıplayarak ''Gelsinler.'' Dedim ve kapıya doğru kalbim yerinden çıkacakmış gibi ilerlemeye başladım. ''Ben söyleyeyim gelsinler.''

Tam kapıya vardığımda verdiğim ani tepkiyi idrak edip geri döndüm ve ''Yani çıkınca söylerim...'' dedim oturup kendimi toparlamaya çalışarak. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına attım ve ''Sen gelsinler dersen gelirler.'' Dedim heyecanla.

Bu şaşkın halimi gülümseyerek karşılarken heyecanımı fark etmiş ve ''Hadi git.'' Demişti bana. ''Hadi git Çakır'a söyle anlat. Duramıyorsun yerinde belli.''

Duramıyordum sahiden de içimde kıpır kıpırdı dışım da. Bunu hemen Çakır ile paylaşmak için can atarken ayaklandım ve ''Döneceğim hemen.'' Dedim bir kapıya bir babama bakarak. ''Kalacağım zaten şimdi burada. Sabaha kadar konuşuruz.''

Tam kapıyı açacakken ''Mahru gelme.'' Dedi ciddiyetle. ''Gelme kızım. Ne yapacaksın hastane köşelerinde. Eve git rahat rahat uyu dinlen.''

''Ama sen...'' dediğimde yüzüm düşmüştü. Kalmak istedim yanında. ''Hem bir şeye ihtiyacın falan olur. Kalayım ben.''

''Çakır zaten benim için özel bir hemşire ayarlamış.''
Dedi ısrarımı kabul etmeyerek. ''Tilkilerde sabaha kadar buradalarmış. Sen eve git kızım. Zaten sen burada kalırsan Çakır'da gitmez. Kapının önü bile bir dünya adam dolu belli.'' dedi camdan dışarı bakarak. Camın önünde ileri geri doğru yürüyen adamlardan rahatsız olduğunu belli edercesine sıkıntıyla soludu. ''Bir süre sonra sorun çıkaranlar olur kim bunlar diye, insanları tedirgin etmeye de lüzum yok. Sen eve git. Biz sonra bol bol görüşürüz zaten seninle.''

Haklıydı. Ben gitmezsem Çakır hayatta gitmezdi. Üstelik onunda dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hızlı adımlarla babama doğru yanaştım ve yıllar sonra bir ilki daha gerçekleştirip az önce elimi tutan elini öpüp yanağıma yasladım. ''Bir şey olursa beni ara tamam mı?'' diye sorduğumda gülerek onayladı ve ben hızlı ve heyecanlı adımlarla soluğu Çakır'ın yanında aldım.

Kapıyı açar açmaz beni görünce daha ben söylemeden ''Ne zaman istersen o zaman geliriz seni istemeye.'' Dedi.

Nasıl boynuna doladım kollarımı, ne ara onu sıkı sıkıya sardım bilmiyorum ama o da hemen elini belime yerleştirmiş beni ayaklarımı yerden kesecek kadar yukarı kaldırmıştı. Boynundan öperken ''Çok mutluyum...'' dedim sadece. ''Çakır uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok mutluyum.''

Onca şeyin üstüne o kadar doğru zamanda gelmişti ki bu adım bana ben dipleri bulduğumu düşündüğüm bir anda babamın bana tek dokunuşuyla yeniden güç bulmuştum.

''Bundan sonra hep dahasına sevgilim.'' Dedi beni yere bırakmadan hemen önce. ''Hep daha fazlasına...''

Olduğum yerde içim kıpır kıpır elini tutarken ''Vallahi bu olanlar bozulmasın dahasını istemiyorum.'' Dedim ama onun bizim için çok daha ötesini yapacağını biliyordum. Yüzündeki gülümseme de bunun göstergesiydi zaten. ''Bu arada Çakır Seyhanlı...'' dedim yüzümde şımarıkça bir gülümsemeyle kendimi naza çekerek. ''Öyle istemede basit çiçeğe tav olmam söyleyeyim. Ona göre bir şeyler düşün.''

Koridorda belirgin bir gülümse eşliğinde beni kolunun altına çekti ve ''Orman alsam...'' dedi. Girişinde Mahru Saral Kız İsteme Hatıra Ormanı gibi bir yazı düşününce kahkaha attım.

Ben kahkaha attım onun gözünün içi parladı. Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. ''Biraz daha küçük düşünsek?'' Dediğimde o dışarıda ki adamı çok beklettiğimizi düşünmüş olacak ki ''Düşünürüz.'' Dedi tekrar ellerimizi birbirine kenetleyerek. ''Şu Ferdi konuşmasını da atlatalım da o konuda da için rahat etsin.''

Ferdi konusunda böyle yaklaşmışken daha da öte giderek onunla koridorda yürürken benim bu mutluluğumu gölgede

bırakmak istemeyeceğini bildiğimden ''Ferman peki?'' diye sordum. ''Ferman'a ne oldu?''

Adana'da onu aldığını söylediğinden beri ne konusu geçmişti ne de ben döndüğümde bir yerlerde Ferman'ı görebilmiştim. O gün olan konuşmalarımızdan sonra bir şey olacağını düşünmüyordum lakin merak etmekten de geri duramıyordum.

Elimi tutan parmakları kendini sakinleştirmek istediğinden sebep sanırım elimin üstünü sıvazladı ve yüzüme bakmadan ''Ferman'ı sikeyim.'' Dedi aksi bir sesle homurdanarak. Sonra başını sağa sola yatırıp kendini toparlayıp ''Ben bıraktım o da ondan sonra Konya'ya memleketine dönmüş.'' Dedi. Konuşmanın memnuniyetsizliği sesine yansımıştı. ''Bu arada sırf mutlu anlarında bana böyle sorular soruyorsun seni terslemeyeceğimi bildiğinden ama bu yaptığın hiç adil değil.''

Büyük adımlar atıyor, elimi hiç bırakmıyor, ona bakmama rağmen aldırış etmeden önüne bakarak yürüyordu. ''Ne demek memleketine dönmüş?'' dedim inanamayarak ve diğer söylediğini es geçerek. ''Dönmüş mü dönmeye zorlanmış mı?''

Çakır'ın yüzünde sinir bozucu bir gülümseme varken bana baktı ve gayet normal bir tonda ''Kendi isteğiyle.'' Dedi.

Otomatik kapı aralanıp dışarı çıktığımızda esen kış rüzgârıyla biraz titredim ve bu Çakır'ın gözünden kaçmayarak ''Fatih.''

Diye seslendi. Hastanenin etrafı arabalarla sarılmış muhtemelen akşamki yaşananlardan sebep önlem alınmıştı.

İleride bizi bekleyen Ferdi ayaklandığında ona doğru yürürken ''Benim ceketi getirsene.'' Demesiyle o kadar hızlı hareket etti ki tabiri caizse uçtu. Daha biz Ferdi'nin yanına varamadan o bize ceketi ulaştırdı ve Çakır buram buram kokusunun sindiği ceketi omuzlarımın üstüne bıraktı.

Ferdi'nin yanına vardığımızda beni görünce tedirgin kalsa da Çakır oradaki bankın sırt kısmına oturdu ve beni de kolları arasına çekti. ''Karımdan gizleyeceğim bir şey yok. Rahat olabilirsin.'' Dediğinde Ferdi tekrar bana baktı ve derin bir nefes alarak ''Çakır bana yolladığın o adamdan sonra ben düşündüm.'' Dedi.

Duyduklarımla kaşlarımı çatarak Çakır'a baktığımda oda bana baktı ve göz göze geldik. Yaptıklarından şüphe duymadığını belli eden emin bir ifadeyle karşısındaki adamı gösterince o da ''Kötü bir şey değil.'' Diyerek odağı kendisine çekti. ''Ben Mihriban ile görüşmek isteyince, siz Adana'da olduğunuz zaman Çakır bana haber yollatmıştı. Mihriban'ın daha önce kimseyle bir görüşme yapmadığını, sıradan bir buluşmaya bile benden daha fazla anlamlar yükleyeceğini iletmişti. Kendinden emin değilse, onu üzecekse, yarı yolu geçtim daha yolun başındayken vazgeçecekse bile çıkmasın Mihriban'ın karşısına demişti.''

Çakır'a baktım hayretler içerisinde hayranlıkla ve o beni kolları arasına sararak Ferdi ile konuşmaya devam etti.

''Sen de eminsin ki o buluşmaya gittin.''

Ferdi onaylamak adına başını sallayıp ''Çakır ben hiç olmadığım kadar eminim.'' Dedi. ''O gün de emindim ama sen bana öyle haber yollatınca yalan değil daha dikkatli düşündüm. Düşünme sebebimde Mihriban'ı üzecek bir şey yapar mıyım ya da geçmişten de olsa onu üzecek bir şeylerim var mı diye didik didik etmektendi. Yok Çakır...'' dedi başını iki yana sallayarak ''Mihriban'a zarar verecek hiçbir şeyim yok, olamazda.''

''Mihriban peki?'' diye sorduğunda ben hiç konuşmalarına katılmadan Çakır'ın ceketinin uçlarını tutarak sadece onları dinliyordum. ''Buluşmuşsunuz. Onun düşünceleri, tavırları nasıl?''

Ferdi'nin yüzünde tatlı bir tebessüm oluştuğunda anladım ki o dakikalar canlanmıştı zihninde ve sadece o anları düşünmek bile gülümsemesine yetmişti. Ardından hemen ciddileşerek ''Bir şans verecek bana ama korkusu sizsiniz.'' Dedi bana ardından Çakır'a bakarak. ''Silersiniz onu diye korkuyor. Benimle olursa istemezsiniz diye. Çakır benim sana yanlışım olmaz. Mihriban olmasaydı da olmazdı. Ben kendi karakterime yakıştıramam bunu. Evet Ferman ile aranızda olanları biliyorum...'' Son söylediğini emin olmadan belli belirsiz bir sesle söyledikten

sonra ''Ama benim ikiniz arasında getir götürüm olmaz. Orayı ayrı bilirim, seni ayrı bilirim. Senin bana emanet ettiğin her ne olursa olsun ben de kalır. Hepiniz birbirinizle çok yakınsınız biliyorum benden yana çekinceleriniz vardır ama ben bana güvenmeniz için elimden geleni yaparım.''

Çakır derin bir nefes aldığında göğsünde bana daha çok yer açıldı gibi hissettim. Sıcaklığı sırtımı sardı. ''Mihriban benim kardeşimdir.'' Dedi Çakır ve işaret parmağını ona doğrultarak özellikle vurguladı. ''Bak gibidir demiyorum. Mihriban benim kardeşimdir. O Mahru ya da Şura gibi değildir...'' dediğinde omzumun üzerinden ona doğru baktım ve kısa bir an gözleri dudaklarımı bulup kendini zor toparladı. Mahru gibi değildir derken ne demek istediğini zerre anlamamıştım. ''Mahru ve Şura ne isterse söyler, yapar, bunun için tartışır, adamı deli eder.'' İyi bir şey mi söylüyordu kötü mü bilmiyorum ama ona bakarak dikkatle dinliyordum. ''Mihriban öyle değildir. O istese istiyorum diyemez istemese istemiyorum diyemez. Her şeyi kafasına takar belli etmemeye çalışır. Senin tahmin ettiğinden fazla üzülür, kırılır.''

''Üzmem, kırmam.'' Dedi Ferdi kendinden emin bir sesle ortaya çıkarak. ''Sana şeref sözü Çakır. Bir gün benden yana dert yanarsa sana sık kafama.''

O kadar dik bir şekilde duruyordu, o kadar büyük cümleler kuruyordu ki Mihriban için insan etkilenmiyor değildi. Çakır'da

muhtemelen ikna olmuştu onun bu mertliği karşısında yine de ben dayanamadım ve lafa girdim.

''Ettiğiniz yeminler, kurduğunuz cümleler keşke ölmek üzerine olmasa. Kimse sizden ölmenizi beklemiyor. Ayrıca öyle üzmem, kırmam diye yeminlerde etme boşuna.'' Bir arkadaş gibi yaklaştım ve bu sefer iki erkeğinde bakışları benim üzerime döndü. ''Üzeceksin, kıracaksın, üzüleceksin, kırılacaksın. Hepsi biz insanlar için. İki insanın kusursuz bir şekilde anlaşması mümkün değil. Bazen kendimize bile katlanamıyoruz, bir ömür başka bir insanla birliktelikten bahsediyoruz. Önemli olan hataları anlayıp telafi etmekte... Bunu yapacağına inanıyorsan da sorun yok zaten. Hele Mihriban mutluysa bizlik hiçbir sorun yok.''

Çakır kendini bana yanaştırdı ve yüzlerimiz yan yana geldiğinde başını bana yaslayarak ''Reis konuştu.'' Dedi keyifli bir tonlamayla. ''Bizlik sorun yokmuş.''

...

Hastanede işler bitince biz eve gelmiştik ve saat gece yarısını bulmuştu. Buna rağmen mahallede dışarıdan gelen sesler kesilmemişti. Bir de yangının üstüne hareketlilik daha da artmıştı. Ben üzerimi değiştirmiş, mutfağa geçmişken Çakır banyodan çıktı. Belinde sarılı beyaz havlusuyla önce bana baktı ve ''Ne yapıyorsun?'' diye sordu. Gözleri yarı çıplak

bacaklarımda dolanırken yavaşça yukarı kaydı.

Elim buzdolabının kapağında dizimi kırmış bilinçsizce dolaba yaslamıştım. ''Yemek.'' Dedim hala ona bakmaya devam ederek. ''Açsındır. Güçsüz düşme. Çorba vardı onu ısıtacağım.'' Dolabın kapağını açıp tencereyi aldıktan sonra ocağa koydum. Bakışlarının hala üzerimde olduğunu hissedince tekrar ona doğru baktım ki bana doğru geldi. Ama beni es geçip cama doğru ilerledi ve perdesi çekilmemiş, ardına kadar açık olan camın perdesini çektikten sonra belli belirsiz gülümsemeden edemedim.

''Niye kapadın?'' diye sordum çorbayı karıştırmaya devam ederek.

Yanıma doğru gelip elini geceliği toparlayacak şekilde belime yerleştirdikten sonra başını boynuma gömdü ve nemli dudaklarıyla omzuma bir öpücük bırakırken ''Karşıdan bakınca buranın manzarası fazla güzeldi.'' Dedi.

Havlunun bacaklarıma sürten kısmından sert dokusunu hissedebiliyordum. Omzumda ki dudakları boynuma kaydı ufak ufak öptü, ardından enseme doğru kaydı. Ensemden saç diplerime doğru giderken kıkırdayarak ''Çakır...'' dedim ve olduğum yerde huylanmış gibi kımıldanırken ''Hadi git.'' Dedim çokta emin olamayarak. ''Üzerini giyin, sonra da gel bir şeyler ye.''

''Yiyorum ya işte...'' dedi boynumun diğer tarafına kayarak. Nemli teni tenime sürtünüp ıslaklığını bana bırakıyor, dudakları içine çektiği kısımlarda emareler bırakıyordu. Dilinin ucunu emdiği kısımlarda dolandırdığında alt dudağımı dişleyip içime doğru çektim ve ''Çakır.'' Dedim inler gibi. Parmak uçlarıma yükselmiş kendimi geri çekmek ve ona itmek arasında gelip gittim. Avcunun arasında ki geceliğimi sıktıkça arka kısmı kalçalarıma yapışıyor, gecelik tüm vücut hatlarımı ortaya çıkarıyordu. Biraz daha bana sokulursa ve ben biraz daha hareketlenirsem o havlu belinden düşecekti. ''Gerçekten hadi git.'' Dedim zar zor itmeye çalışarak. ''Konuşacaklarımız, bana anlatmadığın şeyler var.''

Duraksadı ve istemeden de olsa son bir öpücük bırakarak geri çekildi. Avcunda toparladığı kısım buruşmuş, gecelik tekrar eski halini almıştı. O yatak odasına doğru ilerledi, ben çorbayı ısıtıp kaseye koydum ve bir kaşık aldım. Odadan çıktığında telefon kulağındaydı tezgaha yaslanıp ona bakarken eliyle ıslak, kısa saçlarını karıştırdı. Altında burada ki eşyalarını attığımdan sebep sadece boxer vardı.

''Ne yapmış Turan biz burada yokken?'' diye sordu telefondakine. ''Kimler ters yapmış?''

Sandalyeye yerleşmeden hemen önce beni de belimden kavrayıp dizine oturtunca elimdeki çorba kasesinden bir miktar

çorba baş parmağıma bulaştı ve ben yüzüm buruşmuş elime bakarken belimdeki eliyle kalkmama izin vermeden tekrar kucağına sabitledi beni.

Bileğimden tutup parmağımı dudakları arasına aldığında dudaklarının arasında uzunca diyebileceğim saniyelerde parmağımı emdi ve ağzından çıkarmadan bileğimi okşayarak ''Hıı...'' dedi telefondakine konuşmaya devam etmesi için. Parmağımı geri çekip dudaklarının üzerinde bırakmış iki yana oynatıp severken o da alnını alnıma yaslamış burnunu burnuma sürtmüştü. Bu anlar öylesine huzur doluydu ki benim için. O kadar çok özlemiştim ki onunla böyle olmayı.

''Turan'ı yarın bizim galeriye götür.'' Dedi geri çekilerek. ''İstediği arabalardan birini alsın. Kartlarını da geri ver. '' Onun geri çekilmesini fırsat bilip çorbadan bir kaşık alıp ona doğru uzattım ama o çorbadan içmeden bileğimden tuttu ve önce benim içmemi sağladı. Sıcak çorbayı onun ısrarı üzerine onun elinden içince ne kadar acıkmış olduğumu anladım. Tekrar çorba dolu kaşığı ona uzattığımda bu sefer o almıştı.

''Sonrada o ters yapanların sik belasını.'' Dedi gaddarca bir ifadeyle. ''Hiçbiri yaklaşamasın bir daha yanına.''

Bir yandan telefonla konuşurken bir yandan beni izliyor, oturduğum dizini hızlı hızlı titretiyor ve benim kıkırdamalarımla o da gülümsüyordu. Gülmesine karşı telefonda kullandığı ton da

bir hayli ciddiydi. Çorbadan bir kendi içip bir bana içirdi birkaç kez. Ardından çok uzatmadan telefon konuşmasını bitirdiğinde masanın üzerine bıraktı ve arkasına yaslanıp belimi okşadı.

''Neden Turan'a ters yapanlara öyle bir şey yapmasını istedin ki. Zaten sen yollamıştın.'' Dedim tekrar çorbayı ona uzatarak.

''Hepsi düne kadar Turan'a abicim, kardeşim diyen insanlardı Mahru. Şimdi eskisinden daha güçlü çıkınca karşılarına tekrar yanaşmak isteyecekler. Elinde paran, gücün yokken düştüğünde sana da bir tekme vuran insanlardan ne hayır gelir? Ben öyle insanları tutman Turan'ın yanında... O istese de tutmam. Daha sağlam dostluklar edinsin kendine.''

Diğer elini karnımın üstüne koyduğunda beni kolları arasına sarmış kasıklarına doğru kaydırarak çekmişti. ''Sence de bu mahalle için fazla para harcamıyor musun?'' diye sordum. Kasenin yarısını neredeyse bitmişti. ''Bence artık yapmamalısın.''

''Aslında o kadarda çok değil.'' Dediğinde şaşkınlıkla karşıladım. Çünkü bence hiçte az buz paralar harcamıyordu. ''Yani buraya aylık harcadığım paradan çok daha fazlasını günlük olarak harcıyorum ben. He tabii diğer türlü harcadıklarımı misliyle geri alıyorum burası boşa gibi oluyor ama ben de seviyorum burayı burada ki bazı insanları. Mahru ben çocukluğumu sadece buradayken yaşadım...'' dediğinde sesi durgunlaştı.

''Burada sokaklarda koşturdum ben, burada bana salçalı ekmek veren teyzeler oldu oyunlarımızın arasında. Arkadaşlıklarımı burada kurdum. Tilki, Kanca, Turan... En mert düşmanlarımda buradandı mesela. Semih.'' Dediğinde yüzünde imalı bir gülümseme vardı. Ben de burukça tebessüm ettim.

Abimin adını anınca bile özlem her bir yanımı sardı. Çakır ile abim çok kez zıtlaşırlardı ama yine de severlerdi bence birbirlerini. Konu ben olduğumda iki tarafta paylaşımcı olmayınca başlıyordu kavgaları ve zıtlaşmaları. Yoksa abim dara düştüğünde yine Çakır el atardı. Çakır kendini kötü hissettiğinde abim tüm meyhanenin kapılarını sadece onun için kapatırdı. Dedim ya sadece ben olunca başlardı problemleri. Ben olmasam belki de abim ve Çakır birbirlerinin en yakını olabilirlerdi ama abim Çakır'a bizim birlikte olmamız için hiç onay vermemişti. Çakır'da hiçbir zaman onay almamış benden hiç vazgeçmemişti.

Gözlerim dalınca eli yüzümü sıvazladı ve ben avcunun içine yatırdım başımı. ''Ben o bir salçalı ekmeğin parasını senelerce ödedim buraya Mahru. Bana hissettirdikleri için hiç hesabını yapmadan, içimden gelerek. Buradan bir kazancım yok ama bana koymayacak miktarlar benim arkadaşlarımı bu mahallede özel hissettiriyor. Turan, Tilki, Kanca... Hepsinin önünde saygıyla duruyorlar. Onlar için, en çok senin için...'' dedi tenimi okşayarak. ''Sana sunulan bir tebessüm seni mutlu edecekse eğer ben tüm insanlığa varımı yoğumu harcarım. Benim için hayat sen demek senden ibaret demek. Senin olduğun, olmak

istediğin yeri ben cennete çeviremeyeceksem ne önemi var bunca şeyin?'' Soru sorar gibi değildi. ''Ama istersen yani artık harcama dersen birkaç aile hariç bırakabilirim...'' O birkaç aile diye bahsettiği Çakır'ı çocukluğunda kendi oğlu gibi sahiplenen, başını okşayan evlerdi. Minnet duygusu Çakır'da çok fazlaydı. O böyle yoğun duygular hissettiği kişileri ne olursa olsun bırakmazdı. ''Ya da sen devral. Kimin ne ihtiyacı varsa senin yönlendirmenle dağıtılsın.''

Böyle şeylerle ilgilenmek istemezdim çünkü ben kin tutamazdım. Biri bana gelse kimseyi geri çeviremezdim. ''Yok...'' dedim başımı iki yana sallayarak. ''Sen bildiğin gibi devam et o zaman.''

Elimdeki kâseyi masaya bırakırken ''Doydun mu?'' diye sordum. Bana doğru yanaştı ve alnımızı birbirine dayadı. Elimi ensesine sardığımda dövmesinin üzerini okşadım. Bu bile onda bir hareketlilik yaratmış olduğu yerde daha dik oturmasına sebebiyet vermişti. Göğsü göğsümle temas eder hale geldiğinde ''doymadım.'' Dedi ve parmaklarının kemikli sırt kısmını göğüs aramdaki oluğa sürterek ''Buradan beslersen beni belki.'' Dedi Hırıltılı bir sesle. Sıcak nefeslere sahipken o nefeslerin o oluğa dökülmesini de kasten yapıyordu. O belki de de bunun yetmeyeceğini ima etmişti. Şakaklarından ensesine doğru kaydım ve dövmesinin olduğu en hassas kısmından onu öperek ''Arsız...'' dedim.

Arsızlığını kanıtlamak istercesine tam öptüğüm anda bacaklarımın arasındaki sertlikte kendini belli etmişti ve benim nefeslerim o dövmenin üstüne döküldükçe o daha da belirginleşiyordu. Üstelik yarı çıplak bir haldeyken çıplak bacaklarıma teması da kaçınılmazdı.

''Burada eşyaların yok. Bir şeyler getirsen iyi olacak.'' Diyerek konuyu çevirmeye çalıştım. Ama doğru mu yaptım bilmiyorum.

''Onu soracaktım sana...'' dedi açılan boynuma yanaşarak. Eli göğsümü altından kavrayıp avcunun içine doldurdu. Konuştuğumuz pozisyon o kadar değişikti ki. Sevişiyor muyduk konuşuyor muyduk anlamıyordum ama algılarımda kayıp yaşamama sebep oluyordu. ''Dolapta bir şeyler bakarken kanlı bir gömlek gördüm. O neydi?'' diye sorduğunda duraksadım.

Asıl gelmemiz gereken, saatlerdir kaçtığım konuya gelebilmiştik. Bu konu iki taraflı da çok can yakıcıydı ama konuşmadan atılmayacağını bitmeyeceğini de biliyordum. Kaçmıştık ikimizde. Ne diyeceğimizi bilmediğimizdendi bu kaçışlarımız. Tüm gece Çakır'ın benden kaçırdığı bakışlarında utangaçlık vardı. Mahcuptu bana karşı. Gözümün en içine bakmak istiyor ama kendinde o hakkı bulamadığından hep kaçıyordu benden.

''O gece kanamam olduğunda senin gömleğin üzerimdeydi. Bana senden ve ondan kalan tek şey.'' Dedim bir anda.

Şah damarımda olan dudakları duraksadı ve vurgun yemiş gibi kaldı. İkimizde de derin yaralar bırakan bu anı biz nasıl atlatacaktık hiç bilmiyorum. Hangimizin acısı diğerinden daha ağırdı, hangi terazi bunu tartardı bunu bilmiyorum ama ben onun yüklerini ondan almak ister gibi duraksayan dudaklarımla tenini öpüp saç diplerini okşadım.

''Sadece merak ettiğim daha doğmamış bir bebekten bile istenen ne? Kim?'' dedim. Aslında zar zor kuracağım bir cümleydi ama ben bir kez daha karşısında yıkılmış olarak durursam Çakır'ı asla toparlayamazdım.

Kaçacak mı diye düşünmedim desem yalan olurdu ama o beni şaşırtarak direkt olarak isim verdi. Gizlemeden, saklamadan, uzatmadan ''Koral...'' dedi. ''O gece ölen adam onun adamıydı. Bizim onun geçmişten bir husumetimiz vardı. Son zamanlarda sıklıkla ortadan kaybolu şlarım ondan sebepti zaten. Anlaşamadığımız, bölüşemediğimiz ona veremeyeceğim şeyleri istiyordu. Zaten bana zarar vermek için elinden geleni yapmıştı. Muhtemelen senin peşine taktığı biri vardı. Bunu nasıl gözden kaçırdık bilemiyorum.'' Dedi başını iki yana sallayarak.

Yüzüme bakıp konuşamıyordu. Belki de ondan böyle rahat anlatıyordu bilmiyorum ama zorlamadım. O böyle anlatmaya devam ederken ben sadece ona cesaret vermek adına tenini okşamaya devam ettim. O da başı boynumda saçlarımı avcunun arasına alıp tel tel okşarken mahcubiyet barındıran ses tonuyla

konuşmaya devam etti.

''Ya da ben tutuklandıktan sonra o gece biri seni buldu ve takip etti. Birlikte yaşadığımızdan haberdarlardı. Hamile olduğunu kesin olarak bildiklerini sanmıyorum. Önceden takip ettilerse aldığın testi görmüş olabilirler ya da o günden sonraysa bile takip ettiklerinde kadın doğuma gidince şüphelenmiş olmalılar. O günün hastanedeki görüntülerine ulaştım. Senden önce içeri giren bir adam var. O adam araştırdığımda Koral'ın adamı çıktı ve muhtemelen doktorla içeride hamileysen eğer düşürmen yönünde bir anlaşma yaptı. Banka hesaplarına ulaştım bir şekilde. Verilen rakam çok çok fazla Mahru...'' dedi lanet eder gibi. ''Bir insanı insanlığından edecek kadar çok.'' Yutkunamadım. Söyledikleri boğazıma durdu ve güçlü durmaya çalışmak öyle zordu ki. Omzunu tutan elim tenini sıktı sakin kalmaya çalıştım. Acı içinde geçen o muayene süreci aklıma geldikçe kendime kızdım durdum. Çenem titremeye başladı. ''Doktor zaten bir süre sonra istifa etmiş. Sonra da ya başka işlere bulaştı ya da Koral o parayı ona bırakmamak adına öldürüp bir kenara attı. Bulabildiklerim sadece bunlar.''

İkimizde de bir sessizlik oluştuğunda ''Benim en değerliğimi üç beş kuruşa sığdırmışlar Mahru...'' dedi canı yanar gibi. Onun yangın yeri olan kelimeleri benim ciğerimi dağladı. ''Bir mezar bile bırakmamışlar bana, kanıma dokunuyor.'' Dedi omuzları düşerek. ''Çok dokunuyor Mahru. Günlerdir ben nefes alamıyorum. Utancımdan gölgende nefeslenemiyorum.''

Teselli cümlelerim yoktu. Hiçbir cümle acısını da geçirmezdi. Benimkini geçirmemişti. Onun en şanslı olduğu kısım ben onun yaralarına dokunup sarmaya çalışıyordum. Yine öyle yaptım konuşmadım ama onu sevdim. Bir çocuğu avutur gibi koynuma alıp ''Geçti.'' Dedim sadece. Saçları avcumda kaydı, dudaklarımı saçlarına bastırdım.

Geçmemişti geçmeyecekti. O da bunu biliyordu. Çakır'ın eli karnımda intikam yeminlerini tenime fısıldadığını duyabiliyordum. Engelde olmadım. Öyle derinlerdeydi ki bu yara ve öylesine cana dokunuyordu ki ben ona engel olmak istemedim. Sadece ben bir süre onunla yalnız kalalım istedim. Benim kendi önüme bakmam yıllarımı almıştı. Yine öyle olmasını istemediğimden tek gayretim herkesten uzak, hiç değilse birkaç gün biz bize kalalım ve yoluna koymak istediğimiz şu hayatı rayına oturtalım istedim.

Koynumda can bulmaya çalışan koca adama dokundu dudaklarım. Başını ellerimin arasına aldım ve şakaklarına öpücükler bıraktım. Gözleri kapalıyken ''Çok zordu evet ama...'' dedim onu iyileştirmek adına. ''Bak ben Adana'da gördüğüm rüya var ya sana koştuğum rüya. Orada kimsesizdim. Üstelik ölmek üzereydim. Seni buldum onca kalabalığın içinde. Senin de yaran vardı ve dokundun bana. Biz birbirimize dokunduk ve her şey geçti Çakır. Biz bir olunca en zorlu yara kapanır. İntikam mı alacaksın al ama yine bana gel yine bende durul. Senin şifan

benim..." dedim net bir ifadeyle. "Benim ilacım sensin, yaram bir seninle iyileşir." Koynumdaki başını kaldırıp gözlerimin içine hayranlıkla bakarken benimle gurur duyuyormuş gibi hissettim. "Sen benim kollarımdayken şu dünyadaki tüm pislikler bizden uzakta. O yüzden sen hep bana gel." Dedim tebessümle.

"Ne kadar pislik olursa olsun bu dünyada Mahru..." dedi tekrar can bulmuş gibi. "Benim gözlerim bir senin güzelliğinde. Sen istersen ben bu dünyayı iki kişilik yaparım."

Heyecanla yerinde doğrulup "Mahru..." dedi ve bir anda ayaklandık. Beni bırakırken "Birkaç saat bana müsaade eder misin?" diye sordu heyecanlı bir sesle. "Hemen geleceğim tamam mı?"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan o hızla yatak odasına gitmişti ve ben ellerim havada şaşkınlıkla kalmıştım. "İki saat sadece söz..." dedi hızla hazırlanıp çıkarken.

Bir anda olup bitmişti her şey. Çakır çıkıp gitmiş ve ben evde yalnız kalmıştım. Birkaç kez aramıştım meşgule atmış ama mesajlarıma karşılık vermişti. Onlarda da çok kısa bir işi olduğunu yazmıştı sadece o kadar. Saatler ilerledikçe ve bana uyku çökünce mutfağa gidip bir kahve yaptım kendime. Mutfak camından dışarısına bakarken karşıda Mihriban'ı görünce şaşırdım. Seslendim ama duymayınca üzerimi değişip elime kahveyi aldım ve dışarı çıktım.

''Senin ne işin var burada?'' dedim Mihriban'ın yanına yanaşarak. Elimdeki kahve kupasıyla onun yanına oturduğumda o da kendi kahvesini yudumluyordu. ''Saat epey geç.''

Sesimi duyunca önce irkilmiş sonra hızla toparlanmıştı. Oturduğu yerde yana doğru kayıp bana yer açarken ''Uyku tutmadı.'' Dedi hafif bir tebessümle. ''Öyle belki temiz hava iyi gelir diye oturmuştum. Sen niye çıktın?'' dedi merakla bana bakarak. ''Çakır abim yok mu?''

''Çıktı demin.'' deyip soğuk havada içimi ısıtmak için kahvemden yudumlamıştım. ''Seni otururken görünce yanına geleyim dedim.''

Meraklı gözleri üzerimdeyken Ferdi ile konuşmaları merak ettiğini biliyordum. Gözlerinde tedirginlik vardı ama o heyecanını da gizleyemiyordu. Ben yüzüne bakıp gülümseyince daha fazla dayanamayarak ben söylemeden kendi dillendirdi. ''Konuşmuş sanırım Ferdi Çakır abi ile.''

Başımı sallayarak kahvemden yudumladım ve bankta dizimi geri doğru çekerek daha rahat bir pozisyon seçtim kendime ve ona doğru döndüm.

''Bizlik bir sorun olmadığını söyledik. O da seni ne kadar

çok istediğinden bahsetti. Senin hep yanında olacağından, seveceğinden..."

Ben ondan böyle bahsedince Mihriban'ın gözleri ışıl ışıl parladı ve "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu sanırım fikir almak için. "Yani gerçekten inanıp güvendiniz mi? Çakır abi ne dedi?"

Onun karamsarlığı, korkuları o kadar belirgindi ki. Hiç bilmeyişindendi belki de bu korkusu. En büyük tecrübesi, tecrübesizliği Turan tarafından olmuştu. Şimdi kime nasıl güveneceğini bilmiyor, yara almaktan korkuyordu. Ona rağmen gözündeki umut ışığı da hiç sönmemişti.

"Mihriban." Dedim elinden tutup dostça bir yaklaşımla "Bizim ne dediğimiz önemli değil ki senin ne hissettiğin, güvenip güvenmediğin önemli. Sen söylediklerinde ki samimiyete inanmıyor musun ona bak. He illa merak ediyorsan fikrimizi bizce gayet kendinden emindi. Çakır ile de gayet iyi anlaştılar. Bir sorun yoktu."

Mihriban'ın verdiği soluk gözle görülür şekilde yukarı doğru süzülürken elindeki kupayla oynamaya başladı. "Bilmiyorum ki Mahru ya. Yani çok güzel şimdilik her şey... Mesajlaşmalarımız falan..." derken yüzünde bir tebessüm vardı. "Eğleniyorum. Hem beni güldürüyor hem çok düşünceli. Ay hatta ne oldu..." dediğinde elindeki kupayı masanın üstüne bıraktı ve elini yüzüne kapatarak utandığını belli etti.

Böyle tepki verince ben de baya meraklandım ve ''Ne oldu?'' diye sordum.

''Ya ben bugün bununla çok fazla mesajlaşmadım tamam mı? Karnım ağrıyordu. Öyle yattım tüm gün. Ona da rahatsızım biraz dedim bu da ısrar edince karnım ağrıyor önemli bir şey değil dedim kapattım konuyu. Ben kapattım kapatmasına da akşamüstü kapı bir çaldı. Mahru...'' dedi gözleri irileşerek ''Bu bana meyve sepeti, çikolata kutusu falan yollamış. Bir de mesaj atmış özel günlerin sanırım. Bazı kadınlara meyve bazılarına çikolata iyi geliyormuş bu dönemde. İnternette öyle yazıyordu. Sen ne istersin bilemedim o yüzden hepsinden yolladım demiş.''

Mihriban al aldı ama ben gülümsüyordum ve bu çok tatlıydı. ''Mahru gülme!'' dedi eliyle koluma vurarak. ''Gördüm ya mesajı falan telefonu nereye atsam nereye saklansam bilemedim.''

''Bunda utanılacak bir şey yok ki.'' Dedim gayet normal bir yaklaşımla. ''Çakır benim günlerimi ezbere biliyordu senelerce ve o çikolatalı pasta her gece mutlaka eve geliyordu. Ne güzel işte seninle ilgilenmiş.''

''Ya Mahru.'' Dedi tekrar kupasını alıp onun arkasına saklanır gibi. Birkaç yudum aldı ve ''Öyle ama ben daha biriyle böylesine mesajlaşmaya bile alışkın değilim, böyle yakınlaşmaya falan. Bir anda böyle bir şey görünce ne yapacağımı şaşırdım.''

Duraksayınca ''Sadece şaşırmadın bence.'' Dedim kıkırdayarak.

Onun da yüzünde bir gülümseme varken ''Tamam sonra o utangaçlık geçince aptal aptal sırıtmaya başladım. Hoşuma gitti evet.'' Diye itiraf etti. ''Böyle özel detaylarla ilgilenmesi, ilk kez birinden böyle bir şey görmek bilmiyorum içimi çok tuhaf hissettirdi.''

Bunun olumlu anlamda olduğu yüzünden de belliydi zaten. ''Bu arada Şura ile hiç konuştun mu?'' diye merakla sorduğumda başını iki yana salladı ve ''Telefonları sessizde muhtemelen. Bu akşam deneme yapacaklardı ya...'' dediğinde tekrar kıkırdadı. ''Bence sabah görünce döner o.''

Umarım başarılı olmuşlardır demekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Biz sohbetin en tatlı yerindeyken ''İyi akşamlar.''
Diye bir ses duyduk ve arkamıza doğru baktık. Gelen Betül'dü. Ümran'ın kardeşi.

İkimizde şaşkınlıkla ona bakarken ''Betül.'' Dedim merakla. ''Bu saatte ne işin var senin burada ablam. Geç değil mi?''

Bize doğru yaklaşıp oturduğumuz yere ellerine dayayarak ''Hastaneden geliyoruz.'' Dedi. ''Yangını söndürürken babam elini yaktı da öyle bir baktırdık. Sizi görünce de bir uğrayayım dedim. Geçmiş olsun bu arada.''

Mihriban hiçbir şey demeden duruyordu. Turan'ı sevdiği ortaya çıkınca herkese karşı mahcup hissederken en çokta Ümran'ın tarafına karşı çekiyordu bu mahcubiyeti. Onlarla pek fazla aynı ortama denk gelmemeye çalışıyordu.

''Sağ ol ablacım. Size de geçmiş olsun. Bir şey yok değil mi? İyi mi baban?''

Gözlerini devirerek ''Ay iyi Mahru abla.'' Dedi hoşnutsuz bir şekilde. ''Hatta utanmasa iyi ki elimi yaktım diye göbek atacak. Birkaç kişide öyle yangına müdahale ederken eli kolu yananlar falan var. Çakır abi hepsine özel hastanede bakılsın demiş. Görsen ufacık yanık ama Çakır abinin eli bol keseden...'' deyip elini salladı. ''Check-up falan yaptıracakmış yarın babam. Çakır abi kim ne istiyorsa yaptırsın detaylı bakılsın demiş. Bir de eve bir dünya erzak falan göndermiş e tabii parada. Babamdan keyiflisi yok yani.''

''İyiyse sorun yok yaptırsın.'' Dedim tebessümle. ''Hem detaylı bir muayeneden geçmiş olur.''

Betül yine de yaptığı yardımdan böylesine karşılık alıp reddetmeyişinden sebep babasına kızıyordu sanırım. Bir şey demeden Mihriban'a dönerek ''Mihriban abla...'' Dedi belli belirsiz bir sesle. ''Ben aslında birazda seni görünce gelmek istedim. Bir şey diyecektim sana.''

Oturduğumuz bankı tutan ellerini çekmiş parmaklarıyla oynamaya başlamışken Mihriban'da bir hayli gergindi.

''Abla ben seni geçen gün gördüm de biriyle buluşurken. Sonra kızlar evlenmek için görüşüyor falan dediler. Abla görüşme...'' dedi gözlerini kaçırarak.

Mihriban kadar ben de söylediklerinden hiçbir şey anlamazken Betül kendini suçlu gibi hissediyordu. ''Yani istiyorsan görüş ama eğer Turan abiyi seviyorsan ve ablam için uzak duruyorsan bunun için yapma. Ben çok söyleyip söylememek arasında kaldım.''

''Ne oldu Betül?'' dedi Mihriban'da merakla.

''Abla...'' Betül'ün kelimeleri utangaçlığı ve Mihriban'a yaklaşımı çok samimiydi. ''Sen ablamla yakınsın diye Turan abiyi sevdiğinden sebep kendini suçladın durdun ama abla ablam Turan abiyi sevmiyordu. Hatta senin de sevdiğini biliyordu.'' Dediğinde Mihriban olduğu yerde dikleşti ve ''Ne diyorsun sen Betül?'' diye sordu kaşlarını çatıp burnundan soluyarak.

''Abla siz ablamla çok yakındınız. Yani söylemeyecektim aslında sana bunu hiç. Bunun içinde kendime kızıp yüzüne bakamıyorum ama arkandan konuşulanları kızlar söyleyince dayanamadım. O öldü gitti ama sen bunları yaşarken duymak zorunda değilsin Mihriban abla.'' Dedi gözlerinin içine

bakarak. Kelimeleri hala titrekti ve tırnaklarıyla etini kazıyordu gerginlikten.

''Sen senelerce ablamla çok yakındın ve ablam seni bir noktadan sonra kıskanmaya başladı. Herkesin göz bebeği sendin. Herkesin istediği kızdın. Bizim evde bile senin adın sıklıkla anılıyordu. Ablamı seninle kıyaslıyorlardı ve ablam sana kendi içinde bilenmişti aslında. Sonra senin Turan abiyi sevdiğini anlayınca daha sen anlatmadan gitti Turan abiyi etkilemeye çalıştı. Başardı da. Sana da hiç belli etmedi olan biteni.''

Mihriban duyduklarını idrak edemiyormuş gibi gözleri kayıyorken elini bana uzattı destek almak ister gibi.

''Şa-şaka değil mi?'' diye sordu hala inanamıyormuş gibi. Elimi tutan eli buz gibiydi ve gözleri sürekli bayılacak gibi kayıp duruyordu.

''Betül sen emin misin ablam?'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Ümran Mihriban'a olan öfkesinden mi Turan ile birlikteydi yani?''

Mihriban önce bana ardından Betül'e bakarken ''Abla yani hiç sevmedi diyemem.'' Dedi ablasını da yok saymak istemez gibi. ''Zaten ablam Turan abiyi hep beğenirdi falan ama Mihriban abla gibi bir sevme değildi onunki. Zaten o yüzden senelerce

oyaladı Turan abiyi. Yok kendi aramızda yüzük takalım falan. Aileleri hiç katmadı çünkü niyeti Turan abi ile evlenmek değildi. Başta Mihriban ablaya inattan başladı bu ilişki sonra alışkanlığa dönüştü sanırım ama ciddi bir niyeti yoktu ablamın. Hatta son dönemde başkası vardı. Ablam kendini baya kaptırmıştı. Ona gidecekti. Turan abiden ayrıla-''

''Kim?'' diye bir anda bir ses yükselip parkın arka tarafından Turan gözü dönmüş bir şekilde bize doğru gelirken yerimden nasıl ayaklandım bilemedim. ''Kim lan kim? Nasıl lan?'' dedi deliye dönmüş gibi. ''Nasıl oyundu her şey? Sen ne dediğini biliyor musun?''

Nefes alışverişleri değişmiş, sokağın ortasında çığlık çığlığa bağırıyordu. Öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle nasıl önünde durdum bilemedim. Benim ona yaklaşmamla birlikte kapıdaki korumalarda hızla yanımızda bittiler.

''Bırak lan.'' Diye beni itmeye çalışsa da tekrar önünde durdum ve ''Sakin ol!'' dedim bağırarak. ''Sen nereden çıktın şimdi?''

Arkama baktığımda Mihriban olduğu yerde ayaklanmış eliyle yüzünü ovuşturuyorken Betül korkudan titriyordu.

''İki saattir sizi dinliyordum.'' Dedi Turan ve tekrar Betül'e doğru atak yaparak ''Anlatacaksın lan bana her şeyi.'' Diye boğazı yırtılırcasına bağırdı.

Sokakta sesi o kadar çok yankılanıyordu ki herkes dışarı çıkmış mahalledeki gençler Turan'ı zapt etmeye çalışıyordu. Bir yandan gelmeleri iyi oldu çünkü ben asla önünde duramayacakmış gibi hissettim kendimi.

Onların dahi sakin ol deyişlerine aldırış etmezken elini Betül'e doğru uzatıp ''Kime gidecekti söyle lan kim?'' diye bağırdığında Betül korkuyla bana doğru bakıp ''Ben...'' dedi titreyerek. ''Bi-bilmiyorum.'' Diyerek geri doğru kaçmaya başladı. O eve doğru koşup gidince Turan'da peşinden gitmek için atak yapmak istedi ve öfkesiyle onu tutan kalabalığı dahi zorladı.

Mihriban bıraktığım yerde kalmış tir tir titrerken ağladığını fark ettiğimde ''Ulan nasıl lan.'' Diyerek olduğu yerde Turan elini kafasına vurmaya başladı. ''Senelerimi verdim lan ben ona. Nasıl oyundu lan!'' dedi inanmak istemez gibi. ''Kime gidecekti. Kim lan o?'' diye Betül'ün gittiği tarafa doğru bağırırken dönmüş gözleri Mihriban'a denk geldiğinde Mihriban'da koşar adım eve doğru gitti.

"Hepiniz hesap vereceksiniz lan bana." Diye bağırdı Turan Mihriban'ın arkasından. "Siktiniz lan hayatımı hepiniz."

Dinmek bilmeyen öfkesiyle şimdi Turan, ben, onu tutanlar ve camlardan bizi izleyenler olarak kalmıştık. ''Sakinleş.'' Dedim o kalabalığın arkasından Turan'a sesimi duyurmaya çalışarak. Turan olduğu yerde önündekileri itip kakıyor hatta bırakması

için vuruyor burnundan soluyordu.

''Abi tamam.'' Dedi içlerinden biri gür bir sesle durdurmaya çalışarak.

''Hepsinin evini basacağım.'' Dedi Turan haykırarak. ''Bu gece hepsinin evini basıp her şeyi anlattıracağım. Kim lan o? Kim o?'' diye git gide kendi kendine yükselirken önümdeki çocuğa ''Götürün Allah aşkına.'' Dedim yalvarır gibi. Olduğum yerde boncuk boncuk terler dökmeye başladım. ''Gerekirse bir yere kapayın başında bekleyin ama sakın kimsenin evini falan basmasına müsaade etmeyin.''

''Tamam abla merak etme sen.'' Deyip başını sallarken ''Abi yürü tamam, basarız abi, soracağız hesabını abi...'' diye diye Turan'ın huyuna gitmeye çalışarak uzaklaştırdılar. Giderken bile hala bağırıp duruyor, küfürler savuruyordu.

Derin bir nefes alıp günün yorgunluğundan ve yoğunluğundan başım çatlarken evin önünde duran bir arabayla duraksadım. Oldukça lüks olan arabayla endişelenecek olsam da evin etrafındaki korumalardan hareket olmayınca bizden biri olduğunu anladım. Çok geçmeden saniyeler içinde benden genç bir çocuk arabadan inip benim tarafıma geçti. ''Yenge...'' dedi arabadan inip arka kapıyı açarak. ''Abim seni bekliyor.''

O sırada ise telefonuma düşen bildirim Çakır'dandı.

Gönderen: Çakır
Mesaj: Sevgilim ben gelemedim ama seni bekliyorum.

Bir mesaja bir arabaya baktım sonra bir şey demeden hazırlanmak için eve çıktım. Çünkü biliyordum ki tembihlilerdi ve söylemeyeceklerdi. Nereye gideceğimizi bilmediğimden uzun siyah bir elbise giyip kot ceketimi üzerime geçirdim. Saçıma siyah bir bantla kocaman fiyonk yapıp bağladım ve hızla aşağıya indim. Ben arabaya bindikten sonra hızlıca hareket ettik.

''Nereye gidiyoruz?'' diye merakla sordum ama ''Bilmiyorum yenge.'' Cevabından başka bir şey alamadım.

Çakır'da geldiğimi öğrendikten sonra mesajlarıma cevap vermeyi bırakmıştı. Ufacık bir ihtimalde olsa kötü bir şey olma ihtimaliyle panikle ''Bir şey yok değil mi?'' diye sordum ama yine aldığım cevap ''Bilmiyorum yenge.'' Oldu.

İçimdeki sıkıntılarla yarım saat kadar süren yolculuk havaalanında son buldu. Çakır beni özel bir jetin yanında bekliyordu. Siyah bir gömlek ve siyah bir kot giymiş üzerini değişmişti. Merdivenlerin bitiminde beni beklerken jete doğru baktım. Hostes kapı girişinde gülümseyerek bana bakıyordu. Hiçbir şey anlamadım ve yavaş adımlarla ilerlerken ''Çakır.'' Dedim. Saçlarım rüzgârda uçuyor bir yandan onları zapt etmeye bir yandan olan biteni anlamaya çalışıyordum. ''Ne oluyor?''

dedim ona sesimi duyurabileceğim bir yakınlıktayken.

''Uçuyoruz sevgilim.'' Dediğinde beni belimden kavradı ve kendine doğru çekti. Uçuşan saçlarımı kendi avcunun arasında toplarken gözlerimin içine büyük bir aşkla bakıyordu. ''Yeni evimize. Birkaç günlüğüne.''

Yüzümde bir gülümseme vardı ama hala anlayamamıştım. ''Yeni evimiz?'' dedim şaşkınlıkla.

''Dubai'de...'' dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Kalbim heyecandan delicesine çarparken ağzım açık kalmıştı ve o beni daha da şoka uğratıyordu. ''Dakikalar önce senin için alındı. Bir yavru evcil aslanımızda varmış sanırım...'' dediğinde başını iki yana salladı o da tam bilmiyormuş gibi. ''Bir de epey hızlı bir araban varmış sanırım. Uzun zamandır ne kadar hızlı gittiğini test etmemiştik değil mi?'' Kelimelerim tükendi, nefes almayı unuttum. Deli gibi çığlık atıp nasıl boynuna atladım bilmiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp kahkahalar atmaya başladım ve hemen ardından boynuna sıkı sıkıya sarıldım.

Beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kestiğinde kendi etrafımızda döndürdü. Eteklerim uçuştu, sarhoş olmuşum gibi hissettim. ''Sen harikasın, harikasın...'' diye mırıldanırken o da benimle eş zamanlı olarak ''Yeni bir ülkede birkaç gün geçirelim istedim.'' Dedi.

Jete baktıkça, kollarında olduğum adamı hissettikçe delirecek gibi olsam da aniden aklıma düşen hastanedeki babamla birlikte geri doğru çekildim ve yüzüm düşerken onun da düşmesini izledim.

''Ne oldu?'' dedi kaşlarını çatıp endişeyle.

''Babam...'' diye mırıldandığımda bu kaygımı da giderdi ve ''Halanlarla konuştum.'' Dedi. ''Bizim yokluğumuzda özenle ilgilenecekler. Meyhane için iki ekip birlikte çalışmaya başladı. Biri bıraktığında diğeri devam edecek hiç durmadan çalışılacak. Eftelya abla için Turan, Tilki, Kanca ilgilenecek. Kapısında da biri var kulaksız eğer gelmeye kalkarsa diye.''

Her şeyi planlamıştı, her şeyi. Halamlarında bu özel ilginin karşılığını fazlasıyla aldığına emindim. Gözlerim dolu dolu heyecandan ağlayacaktım ilk defa sanırım. O da bu heyecanım karşısında başarmış olmanın mutluluğuyla ''Şimdi sevgilim...'' dedi ve bacaklarımın altından geçirdiği eliyle beni bir anda kucağına aldı. Merdivenleri çıkmaya başladığında hostesin sahte gülümsemesi bizi böyle görünce daha da derinleşmişti. ''Biraz nefeslenelim mi birlikte?''

Uçuşan saçlarım onun boynuna dökülürken dilimi yutmuş gibi başımı salladım ve ''Ben...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Daha birkaç saat önce birlikte kalsak keşke diye geçirmiştim

Uçuşan saçlarım onun boynuna dökülürken dilimi yutmuş gibi başımı salladım ve ''Ben...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Daha birkaç saat önce birlikte kalsak keşke diye geçirmiştim içimden. Sen müneccim misin be adam?''

Hayrandım ben ona.

Merdivenler bitip içeri girdiğimizde bana doğru yanaştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak ikimizde de bir gülümseme varken ''Hayır...'' dedi beni mest etmek ister gibi. ''Çok aşığım.''

Gecenin bir yarısı gün sabaha varmak üzereyken kapı kapandı ve biz onca yorgunluğu ardımızda bırakıp yine birbirimizde nefes almak için yeni bir ülkeye yol aldık.

Bölüm Sonu

Oy vermediysek verelim mi? 😊

Yeni bölümde birazcık nefes alalım. 😊❤️ Umarım bölümü sevmişsinizdir. Yeni bölüme kadar hoşçakalın.

Bu arada ben instagramda daha aktifim. Alıntılarda oraya geliyor. Gelmek isterseniz eğer hesap: humeyraao

20
94
7,89 Bin
10,6 Bin
Paylaş

11. Bölüm

99,8 Bin ★ 7,64 Bin 8,48 Bin

Oy verdiysek keyifle okuyun ❤️

Sevdiğiniz bir insan yanınızdaysa eğer ve siz tüm şartlara rağmen ona sıkıca sarılma fırsatı buluyorduysanız bu hayatın size verdiği en büyük ödüldü. En büyük ödülümdü benim Çakır. Onun mavileri arasına sıkıştırdığı cenneti, benim huzur bulduğum tek yerdi. Şimdi o, gözlerinin içine bakarken öldüğüm cennette bana yaşamam için yeni alanlar yaratmıştı. Cennetini taşırmış, ikimizi de içine alarak bize bambaşka bir dünya kurmuştu.

Yol boyunca gittiğimiz yerlere odaklanacağımıza yaşadığımız sıkıntıları geride bırakacağımıza söz vermiştik.

"Çok güzel..." diye mırıldandım. Beyaz taşlı merdivenlerin başında durmuş, hayranlık dolu bakışlarla etrafı izliyordum. Herkesten her şeyden uzakta bizim için hazırlanan evin bahçesindeki havuz ve etrafındaki yüksek palmiyeler gerçekten göz alıcı bir güzelliğe sahipti. Bakışlarımla palmiye ağacının yüksekliğini takip ederken hafifçe geriye düştüm.

Çakır, kollarını hızlıca belime dolayarak bedenimi göğsüne çekti. "Hep kal böyle," Neşeli sesindeki izler, ılık nefesleriyle birlikte saç tutamlarımın arasına doluştu. "Hep benim kucağıma düş. Ben senin gözlerini bu palmiyelerin altında kaydıracağım zaten." Sesinde oluşan yoğunluk dudaklarımı ısırmama neden olurken sözlerini saç diplerime dudaklarını bastırarak tamamladı. Tebessüm ettim. 65

İleriye doğru attığı adımlarında başını öne eğmiş, yüzünde belirgin bir gülümseme vardı. Öyle sevdim ki bu anı, bu huzuru... Hep bu zaman diliminde kalmak istedim. 10

Çakır'ı takip eden adımlarım tüm sorunlarımızı ardımızda bırakacak olduğumuz evin kapısına geldiğinde kapı, iç taraftan ardına kadar açıldı. Yüzünde naif bir gülümseme ile bizi karşılayan, üzerindeki kıyafetlerden anladığım kadar burada kalacağımız süre boyunca bize yardımcı olacak hizmetli kadın kırık bir Türkçe ile "Hoş geldiniz," diyerek eliyle evin içerisini işaret etti.

Yardımcı kadının bir isteğimiz olur gibi bekleyen bakışlarına karşılık Çakır, emret yerine getireyim diyen gözlerle bakıyordu gözlerime. Bu hâli otuz iki diş gülümsememe neden olmuş, neşem Çakır'a da bulaşmıştı. 24

İçeri doğru adım attığımızda arkamdaki kadına doğru bakarak 12

Çakır'a döndüm. Sorgulamamı anlamış olacak ki ''Halima...'' dedi elini belime koyup yönümüzü kadına doğru çevirerek. ''Burada olduğumuz süre boyunca bize eşlik edecek. Türkçesi anlaşabileceğiniz kadar iyi...''

12

Yüzümde hafif bir tebessümle ''memnun oldum.'' Dedikten sonra ''Ben de Mahru Hanım.'' Dedi kırık bir dille.

Adımı biliyor oluşuyla kısa bir an şaşırsam da ''Ali.'' Dedi Çakır bana dönerek. ''Benim Türkiye'den arkadaşım. Yıllar önce işleri sebebiyle buraya yerleşmişti. Aslında bir iki hafta önce konuştuğumuzda bizi davet etmişti buraya. O yüzden hiç başka ülke düşünmedim. Evli bir de çocukları var. Seninle tanıştırmak istiyorum.''

7

Gözlerimin içine öyle istekli bakıyordu ki hayır demek imkânsızdı. Ben başımı sallayınca yüzünde tebessümle konuşmaya devam etti. ''Bizim için bu evi satın alan da o. Kendileri de hemen yan tarafımızda oturuyor zaten. Halima onların yardımcısıydı. Bize eşlik edecek sadece birkaç günlüğüne.''

4

Yaptığı kısa açıklamaların ardından "Hemen kahvaltı mı etmek istersin," sorusuna eşlik eden gülüşü, "Yoksa önce duş mu almak istersin?" Derken bariz bir şekilde anlayacağım imaya dönüşmüştü.

27

"Duş," dedim yalın bir ses tonuyla bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. Onun gözlerindeki derin denizlerde boğulmamak adına bakışlarım evin içini inceler gibi gezindi durdu.

Uzun sütunların etrafından dönen yuvarlak, evin içi gibi bembeyaz bir merdiven vardı. Duvardaki geniş tablolar üzerindeki manzara çizimleri cennetin yansıması gibiydi.

Çakır, bakışlarımı yeniden gözleriyle buluşturmamı ister gibi bileğimin üzerindeki parmaklarını hafifçe sağa sola hareket ettirerek "Eşlik etmemi ister misin?" Diye sordu, aynı ima dolu sesle.

"Hayır," derken gözlerimi kısmış ama yüzümdeki gülümseye engel olmayı başaramamıştım. Avuç içerisindeki bileğimi, havalandırarak "Acele et o zaman," dedi bileğimin üzerine gülümseyen dudaklarından bıraktığı ıslaklığın hemen ardından. "Yapacağımız çok şey var. Hiçbirine geç kalmak istemem."

Yüzüme yerleşen gülümseme eşliğine birkaç adımla merdivenlere doğdu ilerlediğimde Çakır, anlayamadığım kelimelerle bize yardımcı olacak kadına bir şeyler söyledi. Yüksek ihtimal bana eşlik etmesini söylemiş olmalıydı ki kadın, basit bir el işareti ile merdivenleri göstererek benden önce adımlamaya başladı.

Onu takip etmeye başladığımda Çakır'ın dikkatli bakışları hâlâ

üzerimdeydi. Omzumun üzerinden geriye dönerek bir çocuk edasıyla dudak büzdüm. Aslında tam da bu anlarda çocuk gibiydim; nazlı ve biraz şımarık. 6

"Mahru..." dedi kendine seçtiği o yumuşak tonda. Tüm o sert duruşuna rağmen adımın dudaklarından naif bir şekilde dökülmesini çok seviyordum. Başımı hafifçe yana eğip ona veda eder gibi el salladığımda nazıma sesli bir gülümseme ile karşılık verdi. O dimdik duran bedeni bir benim için sarsıldı. Ben bir onun için kendimi böylesine teslim ettim. 29

Yardımcı kadının evin üst katını kısaca tanıtıp yanımdan ayrılmasının ardından kısa bir duş alarak banyodan ayrıldım. Saçlarımdan sızan su damlaları üzerindeki bornozda dalgalı izler oluşturuyordu. Hava öylesine sıcaktı ki saçlarımın birkaç dakika içinde kuruyacağını düşündüm. 1

Oda bir hayli büyüktü. Yine aynı beyazlık bürünmüştü her yana. Çarşafların yeni değiştirildiği de kokusundan belliydi. Birkaç adım atarak etrafıma bakındım. Yatağın hemen yan tarafında aynadan ibaret olan ve tüm duvarı kaplayan bir dolap vardı.

Düşüncemi doğrulamak için kapakları araladığımda yüzümde bir tebessüm oluştu. Dolap çeşit çeşit kıyafetler doluydu. Çakır her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Birkaç saatte bile o kadar çok şey hazırlamıştı ki. Dolaptaki kıyafetleri kısaca incelediğimde çok zevkli birinin seçtiği aşikardı. Sanırım 26

arkadaşının eşi ilgilenmiş olmalıydı bu detaylarla.

Bu sıcak havada üzerime en uygun olacağını düşündüğüm askılı, üzerine bol gelen turuncu bir bluz, altına ise oldukça ince kumaşlı bir beyaz pantolon giydim. Aslında şort da denilebilirdi. Kalçamın iki karış altından sonra kumaş tenimi gösterecek bir softluğa sahipti.

Tahmin ettiğim gibi saçlarımın dip kısımları kurumaya yüz tutmuş, uçların damlayan bir iki damla da son demlerini yaşıyordu. Omuzlarıma düşen damlaların verdiği ferahlığı kesmeyi göze alarak saçlarımı hemen tepemde sıkıca topladım.

Hemen karşımda duran geniş aynadaki aksimden duyduğum memnuniyetle adımlarımı odanın çıkışına yönelterek merdivenlere doğru ilerledim. Bu sanki bir rüyaydı da ben her an uyanacakmışım gibi her anını dolu dolu yaşamak istiyordum.

"Çakır..." üzerini değişmiş beyaz bir pantolon ve gözleriyle oldukça uyumdu duran mavi bir tişört tercih etmişti. Çok güzel görünüyordu... "Çok güzel-" dedim ağzımın içinde dönen kelimeleri sekteye uğratarak ani bir karar değişikliği ile bakışlarımı masaya çevirdim. "Görünüyorlar..."

Yıllarca unutamayacağım gülüşü dağıldı kulaklarımda.

"Sende öyle," dedi sesindeki yoğunluğu hiç kaybetmeden. "Çok güzel görünüyorsun..."

Ben son basamağa erişene kadar o merdivenin yanında bitivermişti ama tek değildi. Arkasından gelen yavru aslana takılınca gözüm ve o gözümün takıldığı yere odaklanınca eline alarak bana doğru uzattı ve ''Mia...'' dedi başını okşayarak.

Ellerini Çakır'ın ellerinin üzerine koymuş bana sessizce bakarken çokta sıcaklık hissettiğimi söyleyemeyecektim.

''Bu sahiden nereden çıktı?'' diye sorduğumda ''Ali...'' diyerek Mia'yı yere bıraktı. Fakat Mia gitmeyip Çakır'ın bacaklarının arasında dolanmaya başladı. ''Onun aslanlarından biri. Bize hediye etmek istemiş. Sevmedin mi?''

''Çakırcım...'' dedim bana uzattığı elini tutarak. Adımlarımı bile korka korka ileri doğru atarken Mia çok şükür ki bizden uzaklaştı. ''Vahşi bir hayvandan bahsediyoruz farkındaysan. Hem zaten biz burada temelli bile kalmayacağız. Bence onu Ali'ye geri versek bize kırılmaz.''

Elini elime koyarak beni masaya doğru yöneltmişti. ''Sen öyle diyorsan.'' dediğinde masanın başında oturmuş, hemen yanında benim için çektiği bir sandalyeye yerleşerek "Anlat bakalım," dedim uyarısını es geçen, heyecanlı bir ses tonuyla. "Gün içindeki planların neler?"

Mutlaka yapmıştı bir plan. Bundan emindim ama emin olmadığım şey bana anlatacak olmasıydı. Ağzına attığı bir

parça peyniri yuttuğu ilk anda kaşlarını aheste bir biçimde havalandırarak düşüncelerimi doğruladı.

"Sürpriz," dedi biraz sinir bozucu bir tavırla.

"İyi bakalım..." dedim beklediğim tepkisi karşısında. "Eğlenceli vakit geçirmezsem huysuzlanırım ona göre."

"Eğlendiririm..." dedi büyük bir özgüvenle.

Kıkırtılar eşliğinde gözüme takılan masadaki telefonla ''Babam...'' deyip ağzımdaki lokmayı zar zor yuttum ve masanın üzerindeki telefonumu alarak direkt olarak görüntülü aradım.

Çakır ise bir hayli rahat şekilde yemeğini yiyordu. ''Yol boyunca sayısız kez aradın güzelim.'' Dedi lokmasını yutarken ''İyi olduğunu da gördün.''

Evet yol boyunca onu da Eftelya ablayı da birçok kez aramıştım. Birkaç çalışın ardından açılan telefonla birlikte ''Baba...'' dedim gülümseyerek. ''İyi misin?''

Yatakta uzandığı ekrandan belli oluyordu. Üzerinde yeni olduğunu düşündüğüm bir pijama takımı vardı ve arkada halamlar bir koşuşturma halindeydi. ''İyiyim kızım...'' dedi babam gülümseyerek. ''Halanlar burada sağ olsunlar. Sürekli yedirip içiriyorlar. Siz vardınız mı?''

Ses tonu, yüzüne gelen renk her şey gayet iyi duruyordu. Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra ''Hadi beni düşünmeyi bırak o zaman. Tatilinin tadını çıkar.''

Çakır elindeki çatalı bırakmış ağzındaki lokmayı çevirirken beni izlemeye devam etti ve babama hak verir gibi telefonu gösterdi. Sayısız aramalarım ve aldığım sürekli aynı cevapların ardından ''Peki...'' dedim sadece. ''Ben yine daha sonra ararım seni.''

Kurduğum cümleyi çok fazla aramamdan sebep kısık bir sesle dile getirirken babam telefonu kapattı Çakır kahkaha attı. 1

''Gülme!'' dedim sinirle. Çatalını alıp benim tabağımı bitirirken ''Hadi ye...'' dedi. ''Çıkalım ondan sonra.''

Mihriban... 181

Birçok kez aklımla kalbim arasında kaldığım zamanlar olmuştu gündelik yaşamımda. Ben her seferinde kalbimin dediğini yapmış sonuçlarında çoğu kez istediğim sonuca erişmiştim. Ama bu çok farklıydı. Daha önce hiç içine düşmediğim bir durumdu. Acemisi olduğum bir konuydu. Gerçi gönül işlerinde bu işler nasıl yürüyordu bir fikrim de yoktu. Aşk bir kere olandı benim nazarımda, sevgi ise daha çabuk oluşan ama en kıymetli olandı. 4

Turan ilk aşkım olsa da Ferdi'nin hissettirdiği saygı, sevgi ve güven hissini hiçbir zaman verememişti bana. Üstelik ona kırgın 174

olan yanım hiçte düzelecek gibi değildi. Düzelirse kendime olan saygımı kaybedeceğim hissi de cabasıydı. 174

Bunca karmaşanın üstüne bir de yıllardır kardeşim bildiğim insandan bıçak yemiştim. Allah biliyor göçüp gitmiş insanın arkasından dünyalık şeyleri dert edip ah etmek istemesem de hissettiklerimin ve yaşadıklarımın ağırlığında kaldığım şu günlerde yüreğimden geçişine engel olamıyordum. Aklım ve kalbim dostluk savaşında da bir yarış halindeydi yani. Gerçi dost diyebilmek için dostluk görmek gerekti. Ben ki yıllardır kendi kendimi yediğim şu gönül meselelerimden sebep pişmanlıktan geberirken meğer dost bildiğim en büyük kazığı atmıştı bana. 9

Bana attığı yetmemiş bir de Turan'ı- ... 6

Tüm yaşanılanlardan sonra hala kendi öfkemle birlikte onun da üzüntüsünü öfkesini de dert ediyordum ya kendime sövdüm. Aklım karmakarışık bu düşünceler arasındayken elimi alnıma vurarak susturmaya çalıştım içimdeki sesleri. Hepsi ayrı bir dertti, ayrı bir sorundu. 2

Derin bir nefes alıp yeni hayatıma doğru yol alırken adımlarım hiçte yavaş değildi. Sağlam, hızlı ve kararlıydı. Evet yeni hayatıma yeni bir yol alıyordum. Ben yaşanılanlara, yaşatılanlara, arkama bakınca gördüklerimden sonra bir karar vermiştim. Aşk bir kere olabilirdi ama sevgi ömürlüktü. Saygı, sevgi, güven; aşkın o sancılı sürecinden daha çekiciydi, 196

huzurluydu. O yüzden ben geçmişimi ve geçmişimdeki hissettiklerimi arkamda bırakarak Ferdi ile yeni bir hayat kurmak adına bir adım atmıştım. Evdekilerle konuşmuş Ferdi ile evlenmek istediğimi söylemiştim. Hiç değilse bir nişandı ilk adımı. Başta şaşırsalar da zaten görüşmelerimi bu niyetle yaptığımı bildiklerinden sebep kabullenmeleri kısa sürdü. Ferdi ile de konuşmuştum. O da ailesine bahsetmiş ve biz en yakın zamanı konuşmak, neyi nasıl yapacağımızı belirlemek adına buluşmaya karar vermiştik. 196

Kalbimde garip bir his vardı evet. Sancı desem değil, heyecan desem değildi. Sanki o da iki his arasında gelgitlerdeydi. 9

Mahallenin bayır yolunu çıkarken bir ses işittim ve kalbimin sancıyan tarafı kasıldı. ''Mihriban...'' dedi dengelerimi alt üst eden o ses. Nefeslerim hızlandı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Duymamaya hissetmemeye çalışarak hızlı hızlı adımladım. 30

''Mihriban...'' dedi tekrar ve tekrar.

Ben durmadıkça, ben bakmadıkça, ben konuşmadıkça varlığını belli etmek istercesine daha gür çıktı sesi ve en sonunda kolumdan kavrayıp önüme geçti.

Nefeslerinin sıklığı artmıştı. Tam karşımda bana bakarken sıcak soluklarını yüzümde hissettim. "Mihriban, benim seninle konuşmam lazım." Dedi çatık kaşlarıyla. 81

Sesinin tonları düşük olmasına rağmen kabaydı. Hep olduğu gibi kabaydı. Çatık kaşlar, aceleci tavırlar, fevri hareketler, hakaretler, kabalığa dair ne varsa onunla bütünleşmişti artık benim gözümde. 18

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." Dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Allah aşkına çekil yolumdan. İşim gücüm var."

Koluna çarpıp yanından adımlarken gitmeme izin vermeden tekrar önümde belirdi. Onun umurunda bile değildi ama ben etraftan gözlerimi alamıyordum. Niyetim sessiz sakin dikkat çekmeden uzaklaşmaktı. Zaten kendisi bir hayli dikkat çekmişti.

"İşin o herifle buluşmak mı?" dedi aksi bir sesle. "Yok meyve yollamalar, çikolata yollamalar..." Yüzünü buruşturur gibi bir şekle soktu. "Pişman olacağın şeyler yapıyorsun. İki gün sonra ayrılacağın adama ne ulan senin özelinden. Kim oluyor o?" Dedi yükselerek. O böyle yükselip kendine bir şeyleri hak gördükçe benim sabrım taşıyordu. O da bunu anlamış gibi ilginç bir şekilde tonunu düşürdü ama kabalığı aynıydı. "Ona ayrıca geleceğim." Dedi başını hızla sallayarak. Belirli bir noktaya dalan gözleri beni buldu ardından. "Sana gerçekten insan gibi konuşuyorum." Dedi insan kısmını vurgulayarak. "Konuşacağız." 148

Onu zerre dikkate almadan tekrar yoluma gidiyordum ki bileğimi kavradı ve beni yürütmeye başladı. "Bırak." Dedim kolunu iterek. "Bıraksana beni. Nereye götürüyorsun?" 2

Bağırıyordum, çağırıyordum ama beni duymuyormuş gibiydi. Görmezden gelip gidiyordum önümde bitiyordu. Bağırıp çağırıyordum yine etki etmiyordu. Turan kendine beni oradan oraya sürüklemeyi hak görmüş gibi hareket edip dururken "yeter." Diye avazım çıktığı kadar bağırdım kolumu çekmeye çalışarak. "Bırak diyorum anlamıyorsun. Nereye diyorum cevap vermiyorsun. Bir de insan gibi diyorsun. Senin neren insan?" 13

Öfkeyle kurduğum cümle duraksamasına sebep olmuş, başını bana doğru çevirmişti. Ona olan öfkem gözlerinde gördüğüm kadarıyla onu daha da delirtirken gördüklerimin aksine sakinlikle "benim evime." Diye cevapladı. 105

İşte şimdi kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum. Yüzüm alev alev yanıyor. Ne tepki vereceğimi bilemezken kısa bir an şaşkınlığın etkisiyle kaldıktan sonra arkasından adımlamış buluyordum kendimi. 1

''Sen...'' dedim kesik kesik soluklanırken. ''Saçmalamasana. Ne evi?''

Bileğimi geri çekmeye çalışmam zerre sonuç vermeyince etrafıma bakındım. Herkes bize bakıyor ama kimse tepki vermiyordu. Muhtemelen Turan'a olan güvenlerinden kaynaklıydı. Benim rahatsız olduğumun da mı farkında değillerdi? Çırpınışlarımı görmüyorlar mıydı? 23

''Bağıracağım.'' Dedim yüksek sesle gitmeyi reddederek. ''Hemen beni bırakmazsan avazım çıktığı kadar bağıracağım.''

Turan yüzüme bakmıyor, hızlı adımlarla ilerliyorken ''Bağır.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Bağır Mihriban. Çok istiyorsan da bırakırım ama burada konuşurum.'' Dedi ilerlemeye devam ederek. ''Ben de bu sokağın ortasında bağıra bağıra konuşurum seninle.''

Ev zaten çok uzak olmadığından kapının önünde bitivermemiz birkaç dakika sürmüştü. ''Konuşmamız lazım sadece. Nerede olduğu fark etmez benim için. Bana anlatacakların, benden dinleyeceklerin var. Kız, bağır, çağır diye.'' Diyerek kapıyı açtığında beni içeri çekti ve ''En rahat yer burası.'' Deyip kapıyı kapattı.

Önümde Turan vardı ve kapıya yaslanmıştı. Sadece birkaç dakika süren şu durumda korkuyla çırpınan kalbimle ''Tamam o zaman...'' dedim yüzüne bakmamaya çalışıp kapıya odaklanarak. ''Nerede olduğu fark etmezse dışarıda...'' yutkundum ve ''dışarıda konuşalım.'' Dedim yalvarır gibi.

O ise bana bir zararı olmayacağını göstermek ister gibi aramızda belirli bir mesafe koyarak ''Ümran kiminle aldatıyordu beni?'' diye sordu sakinlikle.

İlk darbemi burada aldım sanırım. Afalladım ve birkaç saniye

kaldım. Beni buraya getirişinin tek sebebi yine Ümran'dı. Kızgınlığım, kırgınlığım, korkum hepsi birbirine karışmışken ''Ben bilmiyorum.'' Dedim net bir ifadeyle. Ses tonum oldukça katı ve tahammülsüzdü artık. 1

Gitmek için yaptığım hamleler yine onun tarafından bertaraf edilirken ''Sen onun en yakınıydın.'' Dedi bana inanmadığını belirtircesine. Çaresizliği, çırpınışları bir yol bulamayışları gözler önündeydi. ''Ben gittim...'' dedi kesik kesik konuşurken. ''Kardeşine sordum. O da bilmiyorum dedi. Kiminle iyiyse arası gittim herkese sordum. Gururumu hiç ettim aldatıldım dedim sordum. Kimse cevap vermiyor amına koyayım.'' Dedi benden medet umar gibi. ''Ulan ben yıllarımı verdim. Ben sonrasında bile ihanet etmedim ona. Şimdi diyorlar ki başkası vardı.'' 63

Kırık dökük kelimeleriyle eli kendini gösterdi ve ''Mihriban...'' dedi tükenmiş gibi. ''Ben ne yapayım Allah aşkına.'' 119

Medet umduğu insanın kendine faydası yoktu ki ona bir yol göstersin. ''Turan gerçekten...'' dedim çaresizlik dolu gözlerine bakıp tüm samimiyetimle. ''Gerçekten bilmiyorum. Bilsem yemin ederim söylerim. Hem sen de duydun, Ümran'ın bana yaptıklarını sen de duydun. Bana söyler miydi böyle bir şey onca yaşattıklarından sonra? Tek aldatılan sen değilsin ki. Ben de senelerdir dostum sandığım insan tarafından aldatıldım.'' 4

İnandı. İnandığına memnun olmadı. Daha çok düştü omuzlardı. 1

Üzüldüm ama onu teselli edecek ne dermanım vardı ne kelimelerim. 1

''Turan artık vazgeç...'' dedim benim de omuzlarım düşerken. Bir kapının önünde aramızda bir iki adımlık mesafe varken tüm iplerin koptuğu o dakikalardaydık sanırım. ''Çok zor biliyorum. Sadakatle bağlı olduğun bir kadın tarafından aldatıldın. Üstelik hesap bile soramıyorsun çünkü karşında değil. Senelerini onun uğruna tükettin zaten. Şimdi bırak. Hayatına bak. Yeni bir yol çiz kendine, hiç olmamış gibi yapmaya devam et. Daha ne kadar kendini onun uğruna paralayacaksın.'' 5

Duraksadı ve gözleri sorgular gibi baktı. Bir umut ışığı yandı gözlerinde ve ''Biz...''dediğinde bu sefer kaşları çatılan ben oldum. Bundan öncesini düşündüm. Bunu ben söylemiş olsaydım ya da eskiden bu sözleri söylediğimde 'kendine yer mi yapıyorsun.' Dercesine çıkışırdı ama şimdi küçük bir çocuk gibi parladı siyahları ama bu benim kararlarımı değiştiremezdi. İlk kez onun ağzından biz deyişini duydum. Ama benim nazarımda artık bir öneme sahip değildi. Ben ve o olmaktan öte geçemezdik artık. 72

''Hayır...'' dedim başımı iki yana sallayarak. ''Biz diye bir şey olmadığını ve olmayacağını ben öğreneli çok oldu. Üstelik...'' dedim kızgınlıkla. Ona olan kızgınlıklarımın içinde kırgınlıklarında fazlaca olmasıydı en ağırı. Yüzümü buruşturarak gözlerinin içine baktım. ''Bana sürekli olarak böyle davranıp 72

şimdi kandırıldığını öğrendiğinde hiçbir şey yaşanmamış gibi senden ve benden biz diye bahsetmen..." dedim tok bir sesle. "Bu, bu çok..." 72

Doğru kelimeyi seçmeye çalıştım bu karmaşanın içinde. Devamında ona diyebileceğim çok şey vardı ama kötünün içinden en kötüsünü seçmek çok çok zordu.

O ise hepsini sahiplenmiş gibi bir hışımla bana doğru adım attı ve elleriyle bileklerimi tutup beni duvara doğru yasladı. Kalakaldım. Huzursuzluğumu belirten anlık reflekse derin bir soluk döküldü dudaklarımdan. Kendini biraz geri çekti ve "Biliyorum..." dedim her şeyi kabullenircesine. "Adi, şerefsiz herifin tekiyim ben. Biliyorum Allah benim belamı versin. Ama Mihriban..." dedi yutkunup zar zor gözlerimin içine bakarak. "Seni bana çok yanlış anlattı." 182

Yeni bir şeyler duymanın verdiği gerçeklikle başım döner gibi olduğunda "Anlamadım." Dedim zar zor.

"Bak ben seni hiç sevmedim yalan değil." Derken bu gerçeği kaçıncı kez dile getiriyordu bilmiyorum. "Evet sen herkesin göz bebeğiydin. Herkesin dikkatini çekiyordun. Herkesin dilindeydin. Gözüm kaymadı desem yalan olur..." Duyduklarımın hangi birine odaklanacağımı bilemezken o beni tutmasa ve sırtım duvarda olmasa yığılacak kadar ağır bir yük vardı sanki üzerimde. Midem bulanıyordu. 77

Kaşlarım daha fazla çatıldığında ''Hayır hayır...'' dedi yanlış anlayacağımı tahmin etmiş gibi. ''Ümran ile birlikte değildik o zaman. Sadece konuşuyorduk. Benim bu bakışlarımı fark etmiş olacak ki bana senden hep insanların gözüne girmek için böyle yaptığından bahsetti.''

''Ne!'' dedim kaşlarımı çatarak. Dudaklarım aralanmış kısa bir an odağını bozmuştu fakat hemen toparladı ve aceleci bir tavırla konuşmaya başladı. ''Ümran'dan kim hoşlanırsa hemen onu kendine çekmek için annelerine yanaşıyormuşsun, herkese yardım ediyormuşsun. Bir tek o da değil başkalarına da böyle yapıyormuşsun. Kimseye yüz vermeyip iyi kız rollerine bürünüyormuşsun ama arka planda her şeyi planlayarak hareket ediyormuşsun. Bende...'' dedi mahcup bir tavırla. ''Buna inandım, bilendim. Sen benim gözümde baştan beri...'' Gözlerini kaçırdı cümleyi tamamlayamadı utancından ama ben devamını anladım.

Dost kazığı da yemedim demezdim şu ömrümde. Hem de en afilisinden. Tükenmişlik dolu sahte bir gülümse yayılırken dudaklarıma ''Hepinizden iğreniyorum.'' Dedim beni tutan kollarını iterek. Avazım çıktığı kadar bağırırken ''Bir daha...'' dedim oldukça kararlı bir şekilde. Elimi rastgele etrafa savunurken ''Seni görmek istemiyorum etrafımda. Geçmişe dair hiçbir şeyde duymak istemiyorum artık. Bir insan bir insandan ne kadar tiksinebilirse o kadar tiksiniyorum senden de ondan

da. Senelerce hakkımda orada burada böylesine konuşan bir kadına izin verdiğin, bana söylemediğin için hakkıma giren kimseyi affetmiyorum. Diliyorum ki herkes hak ettiğini her iki tarafta da çeksin.''

Turan bu sözlerimi kabullenmek istemiyormuşçasına ''Ne olacak peki?'' diye sordu öfkeyle. ''Gidecek misin benden? Evet bir şeyler oldu ama ben doldurulușa getirildim, ben kandırıldım. Üstelik pişmanım ve telafi etmek istiyorum. Her şeyi yap bana ama benden gidemezsin Mihriban. Gitme.'' Dedi daha düşük bir sesle.

Lakin benim bunları duymaktan da midem bulanıyordu. Oldu yaşandı ve bitti hadi devam edelim denmesi bana haksızlık, saygısızlık ve gurursuzluk gibi geliyordu.

''Ben sende değilim.'' Diye bağırdım. ''Ben uzun zamandır sende değilim Turan. Ne senden gitmesi? Kandırılmasaydın, inanmasaydın, sorgulasaydın Turan. Şimdi gelmiş gitme diyorsun.'' Alay dolu bir gülümseme çıktı dudaklarımın arasından. Sonra bu konuşmanın gittikçe saçma bir hal aldığını ve gereksiz olduğunu fark edip ''Bitti.'' Deyip kestirip attım. ''Duyacaklarımı duydum, söyleyeceklerini söyledin, söyledim ve bitti. Bir daha seninle muhatap olmak istemiyorum. Benim burada...'' dedim etrafa bakarak. ''Ne işim var? Ben evleniyorum Turan...'' dediğimde sarsıldığına şahit oldum. O niyetle dememiştim aslında. Olanı dillendirmekti niyetim fakat

büyüyen göz bebekleri ve gerginleşen çehresi beklemediği bir şeyi duymuş olmanın verdiği bir göstergeydi. ''Ben evleniyorum.'' Dedim aynı düz tonlamayla devam ederek. ''Ferdi ile şimdi isteme zamanını konuşmak için gidiyordum üstelik. Bitti. Ben yolumu çizdim. Bir daha karşıma çıkma.'' 167

Nefes alışverişleri arttı, hızlandı. Az önce mahcubiyet duyan o adam gitti ve yerine kaybetmekten tedirgin ve ne yapacağını bilmez biri geldi. Bana doğru adımlayarak tekrar kollarımı tuttuğunda ''izin vermem.'' Dedi kararlılıkla. ''Mihriban bu kadar kolay değil...'' derken biraz daha yanaştı bana. 169

Yalvarır gibi kısık çıkan ses tonuyla ellerinin titrediğine şahittim. ''Kızgınsın sadece.'' Dedi gözlerini kapayıp buna kendini inandırmak ister gibi. Hafif dokunuşlarla alnını alnıma vuruyor ve beni de inandırmak istiyor gibiydi. ''Biliyorum hiç kolay değil ama bizim zamana ihtiyacımız var. Bırak seni ikna edeyim.'' 82

Başımı iki yana sallarken ''istemiyorum.'' Dedim. Gözleri hafifçe aralandı ve ''Beni seviyorsun.'' Dedi titrek sesiyle. Göz bebeklerinin içi titriyor bir umut arıyorken elleri yüzümü kavradı ve bana doğru yanaştırdı yüzünü. ''Seni seveceğim.'' Dedi başparmağı boynumu okşarken ''Söz veriyorum. Hak ettiğinden bile çok seveceğim. Sadece bekle beni. Gitme Mihriban. Bırak hazmedeyim ve geleyim sana, ne olur. Sonra köpek et beni ama ne olur bekle.'' Boynumu seven parmağıyla biraz daha yaklaştı yapacağı şeyi anladım. Kollarını tuttum. 209

Tam dudakları dudaklarımın üstündeyken ''Yapma...'' dedim yalvarır gibi. İçimdeki karmaşık duygular beni ağlamaklı bir ses tonuna büründürüyordu. Bu benim ilkimdi ve ben onda kaybolsun istemiyordum. Durdu ama kendini geri çekmedi. Gözlerim kapanmadan önce son gördüğüm onun da kapalı oluşuydu. 63

Öpmedi ama ''Konuş...'' diye fısıldadığında dudakları dudaklarımın üstünde hareketlendi. Olduğum yere mıhlanmış gibi, uyuşmuş ellerim bacaklarımla tek bir adım atamıyordum. 59

''Sevme beni...'' dediğimde ''Seveceğim...'' diye karşılık verdi. ''Seni sevmemek mümkün değil. Mümkün olmadığı için böyle yalvarıyorum ya zaten.'' 128

Öpüşmüyorduk ama eş zamanlı dudaklarımız birbiri üzerinde hareketleniyordu. Bu durum saçmaydı çok saçmaydı. ''Ben seni sevmiyorum.'' Dedim zar zor. ''Turan lütfen...'' derken gözümden bir damla yaş aktı. İkimizin dudakları arasına bulaştı. ''Lütfen artık uzak dur benden ne olur.'' Dediğimde kaçıncı damlaydı bu sayamadım. ''Dengemi bozuyorsun. Sadece istemiyorum. Gelmesen, görmesem her şey daha kolay olacak. Ne olur.'' Kolunu tutan parmaklarım titremeye başladığında sessiz bir fısıltıyla tekrar ''Ne olur.'' Dedim ve o zar zor dudaklarımdan aldığı son kelimelerle büyük bir kırgınlıkla geri çekildi. Sonra tekrar yanaştı ve bu sefer dudaklarını sürttü dudaklarıma. 182

Söylediklerim silinsin, yaşlar yok olsun diye. ''Ne olur...'' dedim tekrar ve ikinci bir hayal kırıklığıyla geri çekildi. 182

Yüzü ellerimden zorlukla ayrılırken saç tutamlarıma dokundu bile isteye geçip giderken. Sanki ne kadar çok temas etse o kadar çok izi kalacaktı onda. Sonmuş gibi ama son olmasını da kabul edemezcesine. Gözlerim yavaşça aralandığında bir iki adım geri attı ve sadece kendini bana teslim etmiş gibi hareket etmemi bekledi.

İstediği kalmamdı belki, onu sarmam ya da... Ellerimle olmasa kelimelerimle dokunmamdı ama hiçbirini yapmadım. Derman bulduğum son gücümle bir daha karşılaşmamama ümidiyle ama karşılaşacağımızı da bildiğim gerçeğiyle kendimi evden dışarı attım. 359

Mahru... 27

Aslında önceliğimizin safari olacağını düşünürken bugün olan planlarımızın içinde Avm gezileri ve tekne vardı. Gittiğimiz yerlerden birkaç parça kıyafet ve teknede ihtiyacımız olan şeyleri aldıktan sonra devasa bir tekneyle aşçı, kaptan ve sadece ikimiz açıldık. Devasa boyutlarda binaları bırakıp serin, duru sulara attığımızda kendimizi "Sevdin mi?" diye sordu. 23

Omzuma düşen başını, belime dolanan kollarını ve her kelamında dudaklarından sızarak, rüzgara karışan saç

tutmalarımın arasına doluşan ılık nefesini onun tahminlerinden bile çok seviyordum.

"Sevdim..." dedim dolu dolu. Bakışlarım önümdeki denizin duru sularında gezinse de gördüğüm her mavi bana onu hatırlatıyordu. Belime doladığı bir elini çözerek iri parmaklarını teknenin korkuluk kısmına yasladı. "Korkuyor musun sen?" İleriye doğru attığı adımında bedenim onun bedeniyle birlikte teknenin ucuna çekildi.

2

"Hayır." Deyip elimi onun belime doladığı elinin üzerine bastırdım. Biraz midem bulanıyordu. Deniz tutmuş olmalıydı ama bunu Çakır'a söylemek istemedim. Fakat o beni o kadar detaylı inceliyordu ki yüzümün renginden sesimin tonundan kasılan bedenimden ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Acaba," dedim konunun dağılması için. "Sen her fırsatta bana yaklaşmak için an kolluyor olabilir misin? Hayır şu anda bedenlerimiz arasında bir adımlık mesafe bile yok, farkında mısın?"

41

"Doğrudur," dedi keyifle beni onaylayarak. "Peki sen bu durumdan rahatsız mısın?"

7

"Konuyu saptırma," dedim aynı gülümseme ile ona karşılık vererek. Sıcak nefesleri yeniden saç diplerime karıştığı anda sözleri, elimdeki telefonun titreşimi ile daha da alaylı bir hâle büründü. "Titriyorsun..."

"Çakır!" Diye bağırdım sahte bir kızgınlıkla. "Dalga geçme benimle," derken ki sesimde oluşan dalgalı tını sözlerimin tam aksini ima ediyordu. Çakır'ın kulağımın dibindeki gülüşü es geçmeye çalışarak korkuluklarının yanından ayrılarak güneşlenmek adına uzandım. Çakır'da hemen yanıma geldi.

Şura: Hiç sesin çıkmıyor? Keyfin yerinde sanırım. 33

"Kim o?" Diye sordu Çakır. Başını hafifçe öne çıkarıp ekrana düşen mesajı okuma gayretiyle.

"Şura." Dedim. "Neler yaptığımızı soruyor."

"Anlatılamaz de. Ayıp." 80

Dudaklarımdan kopan kahkaha ile başımı geriye savurdum. Şimdi saçlarım onun omuzlarında, en huzurlu anlarını yaşıyordu.

Çakır'ın başını iyice boynuma gömmesi ile küçük bir huysuzluk yaşayarak yeniden öne eğdim başımı. Boynum ıslaklığına hayran olduğum dudaklar tarafından nazikçe okşanırken Çakır'ın dikkatinin telefonda olmamasından faydalanarak Şura'ya cevap yazdım.

Mahru: Öyle valla. Tekneyle açıldık şimdi. Sen de durumlar nasıl? Esat ile keyfiniz yerine gelmiştir umarım...

80

"Esat ile ne olmuş?" 34

Bedenimi hafifçe yan çevirerek Çakır'ın gözlerine baktım. "Sen gizli gizli benim mesajlarımı mı okuyorsun?"

Kaşlarını aheste bir biçimde havalandırarak dilini damağında şaklattı. Keyfi oldukça yerindeydi. "Gözüm kaymış..." 3

"Kaymasın." Dedim gözlerinin içine bakarak. Avuçlarım içindeki telefonun yeniden titremesi ile bakışlarımı Çakır'ın gözlerinden ayırdım.

Şura: Yok be ne keyfi? Yani bir gelişme olsa da tamamiyle yok yani.

Mahru: Düzelir... Fazla kafaya takmamaya çalış.

"Belki de." diyen Çakır'ın o alaylı sesiyle göz devirerek yeni gelen alaylı sözlerini bekledim. Bu olayın da merkezinde olmasını istemiyordum aslında ama sözlerini, "Kulağım da duymuştur..." şeklinde tamamlaması ile kısa bir durgunluk yaşadım. 16

"Anlamadım..." dedim kolları arasında sıkışan bedenimi yeniden ona çevirmeye çalışarak. "Nasıl kulağın da duymuş, ne demek bu?"

"Ufak tefek sorunlar..." dedi bu kez daha ciddi bir ses tonuyla. 62

"Duydum ben de Esattan bir iki-"

"Sus!" Dedim dirseğimi hafifçe göğsüne çarparak. Bu konular bizim aramızda konuşacağımız şeyler değildi bence. Telefonun yeniden titremesi ile yanaklarım alev alev yandığını hissetttim. Çakır'ın da bildiği bu konuyu onun gözü önünde Şura ile konuşmak istemiyordum. Konunun değişmesini umut ederek açtım mesajı.

Şura: Denemeye devam...

Kestirip atmak için yazışması kendi tarafımdan sonlandırmak istiyordum ama içime düşen bir merak ile yeniden parmaklarımı harekete geçirdim. Bugün bilmem kaçıncı kez teyit ettiğim şeyi Şura'ya da sordum.

Mahru: Babam nasıl? Bir sorun yok değil mi?

Şura: Hayır, her şey yolunda. Çakır abi sağ olsun eski düzenden bile daha iyi durumlar.

Merakım dinmişti ama bu kez de içime düşen huzursuzluk beni yoruyordu. Burası, babama yapılanlar... Telefonu cebime atarak Çakır'ın kolları arasında yavaşça döndüm. "Çakır gözlüm..." kollarımı boynuna doladım. Dudak kıvrımları aheste aheste yukarı çıkıp benim dudak kıvrımlarımı sevdi.

"Mahru'm..."

55

Kendimi yanlış ifade edip tatilimizin kötü geçmesini istemiyordum. Bu yüzden sözlerimi dikkatle seçmeye çalışarak "Çakır," diye yineledim fısıldar gibi. "Ben babam için senden yardım istedim ama bunları oradan gelen-"

"Mahrum..." diye tekrar etti tıpkı benim gibi fısıldar gibi. "Ben senelerdir sana ne zaman oradan bir şey getirdim?" Bir elini saç tutamlarıma atmış usul usul okşarken avuç içlerinden tenime bulaşan huzur sarıp sarmalamıştı beni. "Hepsi..." dedi üstüne basa basa. "Buradaki tatil, babanın meyhanesi, senin için harcadığım her kuruş bizim paramızdan. Şirketten karşılanıyor hepsi."

27

Onun dingin mavilerinde huzuru buldum o an. Öyle derin, öyle duygu yüklü anlamalar vardı ki gözlerinde... Tam o gözlerinin mavilerinde boğulacağım anda elleri üzerimdeki pareonun kuşağını buldu.

1

"Mahrum..." diye fısıldadı, kuşağımı çözüp ellerini ince kumaşın üzerinden bel boşluğuma bastırarak. "Biraz ıslanmak ister misin?"

67

İrice açılan gözlerimin ardından hızlı bir bakışı kaptanın bulunduğu bölmeye baktım. "Yalnız değiliz..."

3

Tenimi ürperen bir gülümseme koptu dudaklarından. "Öyle değil..." ama öyle olmasını ister gibiydi yoğundu ses tonu. "Biraz

48

yüzeriz diye düşündüm ama sen başka türlü ıslan-"

"Çakır..." avuç içimi çıplak göğsüne çarparak onu geriye itmek istedim ama o, aksine kolunu daha da sıkı sardı belime. Bedenimi iyice göğsüne bastırıp saç tutamlarımın üzerine bıraktığı öpücüğün ardından nazlı bir edayla "Benimle yarış yapmayı kabul edersen yüzebiliriz..." dedim.

Oldukça keyif aldığını belli eden kahkahasıyla birlikte başını geriye attı. Boynunda benim için açılan yere bıraktığım öpücüğün ardından "Senin isteğin bende emirdir." Dedi o yoğun, içimde depremler oluşturan ses tonuyla. Onun elleri benim omuzlarıma uzanıp pareomun bedenimden sıyrılmasına neden olurken benim ellerim onun boynuna dolandı. ''Ama öyle kuru kuruya bir yarış olmaz ama.'' Dedim sınırlarını zorlayarak.

''Ne istiyorsun?'' diye sordu merakla. ''İddiaya mı gireceğiz?''

Ben evet dercesine başımı sallasam da o olumsuz anlamda başını salladıktan sonra ''Seninle iddiaya girmem. '' dedi net bir ifadeyle. ''Çünkü zaten sen ne istersen ben yapmaya çoktan razıyım. Benim istediğimi de eğer şartlarına uymuyorsa iddia bile olsa yapmayacağını biliyorum. O yüzden buna gerek yok.''

''Ya...'' dedim yüzümü buruşturarak. ''Oyun bozansın. Güç gösterisi gibi düşün o halde. Bir meydan okuma?''

Bu makul bir seçenek olmuş olacak ki yüzünde öyle bir ifade

oluştu yine de riske atmayarak "Oyun bozanlık yapmayacaksın değil mi?" diye sordum.

"Bilmem." dedi bedenimi ani bir hız ile kucağına alarak. Bu hareketi midemdeki bulantıya kısa süre tehdit olmuş kaşlarım çatılmıştı. Ama Çakır'ın "Cevabını öğrenmen için denemelisin." Sözleri dikkatimi dağıtmış, kendimi toparlamaya başlamıştım. 33

Teknenin uç kısmına geldiğimizde denizin dalgaları kulağa ne kadar hoş gelse de, o dalgalı hâli midemdeki huzursuzluğa da bir o kadar kötü geliyordu. Derin bir soluk aldım. Biraz olsun ferahlamamı sağlıyordu. Bakışlarımı denizinin dalgalı suyundan çekerek Çakır'ın mavileri ile buluşturdum. Bana adeta mavi bir cennet sunmuştu. 9

"Yavrum..." dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Korkmuyorsun, değil mi?" Her nefes alışverişlerinde bedeninde dalgalanan kaslar, denizin dalgalı suyuyla boy ölçülüyordu. 19

Midemin bulantısını unutmuştum ama şimdi bu görüntü karşısında başım dönüyordu. 3

"Hayır." dedim burnumu havaya dikerek. "Ben neden korkacağım, sen kork benden."

Son sözlerimin ardından henüz saniyeler bile geçmemişken Çakır bedenlerimizi suyun serin sularına bıraktı. Kısa bir an telaşla çırpınarak bacaklarımı sıkıca Çakır'ın beline doladım.

Onun neşeli gülümsemesine zıt çıkışır bir ses tonuyla "Acaba biraz nazik mi olsan?" Dedim.

"İyi böyle." dedi ellerini kalçamın üzerine atarak. "Bazı anlarda sert olmak gerekir."

"Çakır..." dedim kıkırdayarak. "Yarıştan kaçmak için böyle oyunlar oynuyorsan, anlıyorum bak."

Gülüşümün üzerine dudaklarını bastırarak uzun uzun öptü beni. Sanki o anda bedenlerimizi çepeçevre saran deniz tüm derdimizi, sıkıntımızı alıp dalgalarına karıştırarak uzaklara götürdü. Sadece güneşin ısıttığı bedenimize iyi gelmemişti deniz dalgaları, omuzlarımızdaki ağırlığı da almıştı. Bir biz vardık bu derin sularda. Bir bizim sevdamız dalgalanıyordu bu kıyılarda...

"Hadi," dedim hafiflemişlik hissiyle kendimi usulca geriye çekerek. "Alayım boyunun ölçüsünü."

Ondan iyi olduğumu düşünmüyordum. Aslında yaptığım şey tam olarak yenilgiden önce zaferi tatma çabasıydı. Çakır'ın belimden çözülen ellerinin ardından bedenim onun gözlerinin yansıması olan sularda dolandı..

"Hazır mısın?" Diye sordum sesimden okunan bir mutlulukla.

"Her zaman." Diye cevapladı beni başka taraflara giden imasıyla.

"İyi o hâlde." İmasını es geçerek bedenimi dalgalı suyun üzerinde, tam Çakır'ın yanına çektim. "Başla!" Diye bağırdığımda hiç ardıma bile bakmadan hızlı hızlı kulaçlarla mavi suları yararak ilerledim. Benim bedenimin suyu dalgalandırması dışında kulaklarımda uğuldayan Çakır'ın bedeninin oluşturduğu dalga yoktu. 1

Aklıma gelen ilk ihtimalle hareketlerimi yavaşlatarak suyun yüzeyindeki bedenimi geriye doğru çevirdim. Çakır, bakışlarımın ona dönmesinin ardından suyun üzerinde hareketsizce beklettiği bedenini harekete geçirerek kulaç atmaya başladı. Dakikalardır aynı yerdeydi... 19

"Ya Çakır!" Ellerimi mavi sulara çarparak suyun iki yanıma sıçramasına neden oldum. "Oyun bozanlık yapıyorsun işte... Haksızlık bu."

Hızlı kulaçlarının ardından hemen önüme geldiğinde ona konuşma fırsatı tanımadan "Ben kazanayım diye bile bile böyle yapıyorsun." Dedim. "Yoksa sen kendine mi güvenmiyorsun?"

Yüzünün iki yanından süzülen damlaları, avuç içini yüzüne sürterek saçlarına doğru itmesiyle dağıttı. Kısa kesim saçlarının arasına sızan parmaklarının ardından kolundaki damarlar suyun yüzeyine çıkmış, daha yarışa başlamadan yenilgiye uğratmıştı beni. ''Bir daha sana asla güvenmeyeceğim. Özellikle 1

tembihlemiştim bir de.''

Tehdit dolu sözlerim onda panik yaratmış ''Hayır, hayır...'' Diye çıkışmıştı. "Yeniden başlayalım o hâlde." Dedi bir elini belime sarıp bedenimi bedeninin yanına çekerek.

"Tamam" diyerek verdiğim onayın ardından aynı anda yarışa başladık. Hiç olmadığı kadar hızlı kulaçlar atarak yarışta kalmaya çalışıyordum ama Çakır çoktan bedenimi ardında bırakarak aramızdaki farkı açmıştı bile. Yarışın sona erdiğini düşünerek hızımı kestiğim andan Çakır, olağanca bir güç ile bedenini suyun dibine daldırdı.

Birkaç dakika içinde çıkacağını biliyordum. Amacının beni korkutmak olduğunu bilsem de ona kanmıştım. "Hiç komik değil." Diye seslendiğimde ses çıkmadı, Çakır'da ortalıkta gözükmedi. Durduğum yerde etrafıma bakınırken bileğime sarılan elle birlikte benim de bedenim suyun derinliklerine ulaştı.

Denizin dalgalı suyu etrafa yaydığı saç tutamlarımla birlikte nefesimi kesmişti. Çakır, ani bir saldırı ile dudaklarını dudaklarıma bastırarak kesilen nefeslerime can oldu. Avuç içlerimin altında, denizin dalgasıyla yarışan kaslarını okşadım, sevdim. Bedenlerimiz suyun yüzeyine çıkarken de ayrılmamıştı dudaklarımız. Hiç ayrılmasın istedim. Doya doya öptüm.

Çakır, derin soluklar eşliğinde dudaklarımızı ayırarak alnını alnıma yasladı. Kısa saçlarından süzülen damlalar alnına düşüyor usul usul bedenlerimizdeki yangını söndürüyordu. ''Kazanan kim?'' diye sorduğunda cevabı da kendi verdi. ''Ben senin olmadığın her yerde mağlup oluyorum da.'' Dedi nefeslerini yeni toparlayarak. ''Bir galibiyet sevinci yaşamam için ya sen başarmalısın ya da hep benim yanımda olmalısın'' 41

Ellerimle omuzlarına tutunarak ''Ne zaman ayrılabildim ki...'' dedim fısıltı gibi bir sesle. ''Yanında olmadığım zamanlarda bile hep...'' Omuzlarında ki elim kalbine doğru kaydı ve serin sularla birlikte kaslı göğsüne dokundu. ''Hep buradaydım. Bensiz girdiğin hiçbir savaş ya da yarış olmamıştır.'' Dedim tebessümle.

Öyle olduğunu doğrular gibi haklı bir tebessümle yüzü gülerken "Yüzelim mi biraz daha?" Diye sordu. "Biz birlikte vakit geçirirken o sırada yemeğimizi hazırlarlar sonra da eve döneriz."

"Olur..." dedim uysal bir ses tonuyla.

Tenimizi okşayan koskoca bir deniz vardı. Benim denize değen her bir hücremde onun mavileri vardı. Şu koca dünyada zamana durmuş huzur bulan bir ikimiz vardık. Hep olsun diledim hep biz olalım hep bir olalım.

...

Yediğimiz yemeklerin ardından eve geldiğimizde akşam olmak 10

üzereydi. Hava kararmaya durmuş bir haldeyken "Halima yok mu?" Dedim etrafa bakarak. 10

"Ali akşam bizi çağırdılar ya oraya geçecekti." 1

Bahçeye havuzun yanına ilerlediğimde daha ilk günden yanmış tenim sızlıyordu ama tek sızım bundan ibaret değildi. Belime sarılı kollarının ardından "Çakır..." diye mırıldandım. Bedenim gecenin, düşlerim onun koynundaydı. Havuzun başında adımlarımızı durdurup bakışlarımla kısa bir anlığına palmiye ağaçlarını işaret ettim. "Sen sözünü tutarsın..." dedim alt dudağımı dişlerim arasına kıstırarak. "Palmiye ağaçların altında..." Çakır'ın dudaklarıma düşen bakışları sesimin kısılmasına neden oluyordu. "Gözlerimin zevkle kaymasına..." 94

Nefesim kesildi. Bakışları tenimi eritmeye başlamıştı bile. Bir adımla geriye çekilerek havuza yaklaştım. Ellerim baştan çıkarıcı bir yavaşlarla üzerimdeki bluza uzandı. Çakır'ın gözlerinin içine baka baka, ağır hareketlerle çıkardım bluzumu ve onun pantolonun ön kısmına dokunup yere düşüşünü izledim. 3

Etrafı kontrol edip erkeksi bir yutkunma gerçekleştirirken hareketliliğini görmemek körlük olurdu. Benim ona yanan tenim için köz olmaya başlamıştı.

Yeni bir adımla daha geriye çekilerek bu kez bacaklarımı saran şortu çıkardım. 4

"Güzel miyim?" Dedim etrafımda bir tur dönerek. Hava oldukça sıcak, göğüs uçlarım fazlaca belirgindi. Her hareketimde tenime çarpan esinti bacak aramdan sızan yangına çarparak beni şiddetle uyarıyordu. 3

"İrademe oynuyorsun..." Dedi beni süzerken. "Ama ben zaten sana karşı iradesiz bir adamım ve Mahru ben seni..." Dedi yutkundu. "Üç gün üç gece.."
Çakır'ın boğazından yükselen hırıltılı sesiyle üzerime adımlamaya başladığı an, ellerimi sırtıma doğru uzatarak sütyenimin klipslerini çözdüm. 45

Çakır'ın adımları durdu. Dikkatle hareketlerimi inceleniyor tatminkârlığını önce gözlerine sağlıyordu.

Gördüğü manzarayla "40 gün 40 gecede olur." Dedi tüm arsızlığıyla. 76

Omuzlarımdan kayarak çıkardığım sütyenini bluzum gibi ileriye doğru savurarak Çakır'a çarpıp yere düşmesini istedim. Ama Çakır, sütyenim tam üzerine çarptığı anda elini üzerine atarak tuttu. 2

"Mahru," diye fısıldadı hırıltılar eşliğinde. Gözlerimin içine bakarak sütyenimi erkekliğine sürtmesi beni fazlaca uyduğum şeytanın kollarına itiyordu. Bir adımla daha geriledim. Tam havuzun kenarındaydım. Ellerim bu kez iç çamaşırımın 51

iplerini buldu. Aynı yavaş hareketlerle çözdüm ipleri. Bacak aramdan sızan ıslaklığın izleri belli belirsiz çamaşırımın üzerine düşmüşken onu da ileriye doğru atamadım. Sanırım bu benim için bir çizgiydi.

Çakır'ın karşısında çırılçıplak bir hâlde avın, avcısını beklediği gibi bekliyordum. Ama bir fark vardı bu kez av, avcıdan daha iştahlıydı.

Pantolonunun belirgin bir şekil almasına yardımcı olan sütyenimi bir kenara savurarak yere çarptığı adımlarla üzerime gelmeye başladı. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Tam önümde durduğu anda yeni bir adımla geriye çekilerek bedenimi sertçe havuzun içine attım. Etrafa sıçrattığım su, Çakır'ın kıyafetlerine de yer yer bulaşmıştı. Gülümsedi. Bu hareketimden oldukça memnundu. Bedeninin iki yanına uzattığı kasılmış kollarını çaprazlamasına tişörtünün üzerine atarak yavaşça çıkardı üzerinden. Su oldukça soğuktu bir an önce yanıma gelip beni ısıtması için sabırsızdım.

Tıpkı benim gibi sabırsızca ellerini pantolonun üzerine atarak düğmesini çözüp fermuarını indirdi. Aklının yerini alan şehvet duygusu onu çoktan ele geçirmişti. Pantolonunu boxerıyla birlikte aşağıya çekerek bedeninden ayırdı. Tok bir biçimde ayak uçlarına düşen pantolonu dikkatimi çekmekte başarılı değildi. Gözlerim, kasıklarında dolanmakta ısrarcı bir haldeyken havuza

girdiği anda dudaklarını dudaklarım üzerine bastırdı.

Belime sardığı eli, bedenimi havuzun kenarına ittiği anda Çakır'ın belimdeki eli tenimi okşayarak göğsümü buldu. "Oyun mu istiyorsun?" Diye sordu.

Dudaklarımızı en fazla bir santim ayırarak. "Evet." diye fısıldadım. Dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapandı. Göğsümü sıkıştıran eli gevşedi tenime kayarak havuzun içinde gizledi.

Bir dizi ile bacaklarımı aralandığı anda parmakları en mahrem yerimi buldu. Onun iki parmağı üzerinde nefes nefeseydim. Dudakları dudaklarımı emerken mahremiyetimdeki parmakları hızını artırdı. Büyük bir çaba ile dudaklarımı, dudaklarından koparark başımı geriye ittim. Boynum açıkta kalmış onun dudaklarının hedefi olmuştu. Tıpkı dediği gibi palmiye ağaçlarını izleyen gözlerim zevkten kayıyordu. Sözünü tutmuştu. Bir elimi havuzun kenarına atarak diğer elimin tırnaklarını Çakır'ın omzuna geçirdim.

"Çakır..." diye inledim nefes nefese. Suyun içinde kan ter içinde kalmıştım.

Hızını artırdı artırdı ve bedenimi havuzun soğuk suyu içinde alev alev yaktı. Hareketleri durulduğundan omzuna tırnaklarımı geçirdiğim elim ter damlaları ile kaplı bedeninden kaymış suyun

içine düşmüştü. Geriye attığım başımı güçlükle kaldırarak kollarımı Çakır'ın boynuna doladım. Ellerimden taşan havuz suyu onun bedeninde süzüldü. 1

"Oyun bitti," dedi bedenimi kucaklayarak. Havuzun basamaklarına yönelttiği adımlarıyla soğuk, ama bizi alev alev yakan sudan çıkmamızı sağladı. Evin içine kadar kucağında taşıdığı bedenimi eve girdiğimizde yere bırakarak yeniden dudaklarıma saldırdı. Uzun uzun öptü beni. Odamıza çıkan adımlarımızda oldukça aceleci olmasından kaynaklanan sert hareketleri, evin duvarlarına çarpmamıza ve her çarptığımız duvarda bedenlerimizin izini kazımaya neden oluyordu. 7

Oysa biz iz bırakmaya yeni başlamıştık. 1

Yatağa düşen bedenimle birlikte üzerime uzandı ve bir eli göğüslerimde dolanırken diğer eli beni kendisi için hazırladı. "Yeterince ıslağım." Dedim omuzlarını tırnaklayıp ağzının içine doğru inlerken.

"Islaklığın getirdiği kuruluk..." Dedi beni benden iyi bilir gibi. "Kendi ıslaklığını su alıp götürdü. Saf suyun ıslaklığıyla içinde kayamam. Canın yanar." 91

Ona bıraktım kendimi. Parmaklarının tersinin göğüs uçlarımda gezinmesini izledim. Kabaran uçlarıma iştahla bakıyor, dudaklarını tenimle buluşturmak için sabırsızlanıyordu.

İkimizde yatağın ortasına ateşten bir parça düşmüş gibi kıvranıyorduk. Alev alev yandık o ateşte ama sönmek için hiçbir gayret göstermedik.

Bedenim iki büklüm Çakır'ın elleri arasında kıvranırken daha fazla tepkisiz kalamadı. Islak ama yakıcı dudaklarını göğüslerimin üzerine sürttü. Usulca ağzına çekti. Islak dilinin sızlattığı yerleri diş izlerini kazıdı. Bir göğsüm onun ağzı içinde diğeri parmakları arasında ezildi durdu. Elleri, dudakları hasretini biraz olsun dindirdikten sonra dudakları ile kendine çizdiği yolda göğüslerimin arasından göbek deliğimi takip etti. 1

Şimdi dilinin, dudaklarının ve sıcak nefeslerinin eziyetine bedenim de mahkum olmuştu. Kestiği nefeslerinin yerini, tenime üflediği nefeslerle tamamladım. Doyum noktasına ulaştığım anda yastığın, çarşafın, Çakır'ın saçları ve sırtında belirli bir ritim oluşturarak gezinen ellerimin tırnaklarını sertçe omzuna geçirdim. İki canda tek beden olmak buydu. 5

Bacaklarımı iki yana açarak Çakır'ın yerine yerleşmesinin ardından sıkıca beline doladım ve onun beni kıvama getirişinin ardından içimdeki doluluğunu hissettim. "Mahru..." Diye inleyişleri ve hareketleri beni kendimden geçirirken bedenimi yataktan kaldırıyor daha da derinlere ulaşmasını sağlıyordum. 14

Alt dudağım saniyelerce kendi dişlerim arasında ezilince buna izin vermeyerek kendisi devraldı ve tüm hoyratlığıyla

dudaklarıma kan oturuncaya kadar zevk dolu işkenceler etti.

Yanıyordum, kalp atışı gibi tüm bedenim onun için çarpıyor ve çırpınıyordu.

Bedenini geri doğru kaldırdığında hala nemli olan bedenine göz gezdirdim. Bacaklarımı belinden çözmeden beni izleye izleye içime çarparken eli bacaklarımı sıvazladı.

"Mahru..." Diye inledi dişlerini sıkarak. Bu gece zevkten gözleri kayan bir tek ben olmamıştım. Kendini delicesine kaybedişini hasretle ve büyük bir tutkuyla izlerken o daha tek bir sona erişememişti fakat ben birçok son yaşamıştım. 15

...

Saatler süren yorgunluğun ardından ben duşumu almış Çakır'ı beklemek için aşağıya inmiştim. 2

Mia tam karşımda öylece duvara doğru bakıyordu.

''Merhaba...'' dedim karo zeminde ona doğru ilerleyerek. Bir yandan delicesine korkuyor bir yandan ona doğru gitmekten kendimi alıkoyamıyordum. ''Mia...'' diye adı dilimden döküldüğünde bakışları bana doğru döndü.

Pekte sevecen gözükmüyordu. Memnuniyetsiz bir tavırla bana doğru bakarken çokta yaklaşmamaya karar verdim yanımdaki 3

koltuğa doğru yaslandım. Mesafeli bir şekilde iletişim kurmaya çalışmak en doğru olanıydı. 3

''Senin gibi vahşi hayvanların evcilleştirilmesine karşıyım ben.'' Dedim ona destek olduğumu belirtircesine. Beni anladı mı bilmiyorum ama bence bana karşı bakışları yumuşadı. Hemen ardından yumuşamadığı belirten desibeli kendi boyutunda olan bir kükreme sununca böyle olmadığını anladım. Olduğum yerde dikleşirken huzursuzlukla karşılık verdim. Zaten bir hayli sıcakken böyle gergin ortamlarda iyice terliyordum. İncecik elbisenin yakasını serinlik bulma umuduyla tutup salladım ve az önceki kadar ılımlı olmayarak ses tonumu bir miktar yükselttim. 2

''Birkaç gün burada olacakmışız. Beni sevmemiş olabilirsin ama sana karşı bir adım atıyorum farkındaysan. Burada olduğum süreyi birlikte en anlaşabildiğimiz şekilde geçirirsek daha huzurlu olacağım. Bunun içinde önce tanışmamız gerek.'' Birkaç saniye duraksayıp ciddi bakışlarımı onun üzerine diktiğimde en az benim kadar ciddi gözüküyordu. ''Ayrıca...'' dedim aksi bir sesle. ''Çakır'ın yanında bana böyle davranmayıp o gidince hırçınlaşmanı çözemedim. Dişi bir aslan olabilirsin ama-'' 15

Ben cümlemi bitiremeden yattığı yerde ayaklandı ve gayet bir aslana yakışır gibi ağır adımlarla ağzını açıp beni tehdit edercesine bana doğru yürümeye başladı. Tabii o kalkınca ben durur muyum ben de kalktım ama onun aksine ona doğru değil, korkuyla geri doğru yürümeye başladım. 4

''Hayır.'' Dedim parmağımı ona doğrultarak. ''Tanışmadan, anlaşmadan bu kadar yakınlık olmaz. Hayır Mia!'' 26

Ben ona doğru konuşuyordum ama o beni umursamadan bana doğru geliyordu. Korkum hat safhaya çıkmış, arkamda görmediğim şeylere çarpıp ayakta durmaya çalışırken ''Belki tanışmak için geliyordur.'' Diyen Çakır'ın sesiyle hızla arkamı döndüm. İçim anında huzurla doldu fakat birkaç saniye duraksamama sebebiyet verdi.

Kapı girişine yaslanmış banyodan yeni çıkmış, belindehavlusuyla bana bakıyordu. Yüzünde uzun süredir görmediğim keyifli bir ifade vardı ve eli boynunda dövmesinin olduğu yerin üzerinde dolanıyordu. Onu incelediğim sürede her şeyden kopmuş vaziyetteydim ki çıplak bacaklarıma değen ipeksi tüylerle kaskatı kesilip yumruklarımı sıkarak tiz bir çığlık attım ve hemen ardından Çakır'a doğru koşarak kucağına atladım. Direkt olarak belimi kavrayıp memnuniyetle ona gidişimi karşılarken benim ona doğru koştuğum sürede Mia'nın korkutucu sesleri daha da kasılmama sebebiyet vermişti. 12

Kollarımı boynuna dolayıp tırmanır gibi üzerine çıkmaya çalışıma kahkahalarla karşılık verdi ama bence hiçte komik değildi. ''Çakır...'' diye homurdanıp kaşlarımı çattım. Beline dolamaya çalıştığım ayaklarım havlusunu çözmüş Mia'nın üzerine düşmüştü. Geriye yere doğru baktığımda Mia'nın 34

havlunun içinden çıkmak için çırpınışlarını gördüm. Çıktı da. Sonra o küçük ayaklarıyla o havluyla oynamaya başladı. Ben onu izlerken hala kasılmış olan bedenimin gerginliği içinde huzursuz nidalarla yerimde kıpırdanarak sıkı sıkı Çakır'ın boynuna tutunuyordum. ''Bence bu...'' dedim Mia'ya bakıp aynı huzursuzlukla konuşmaya devam ederek. ''Bu çok tehlikeli...'' 34

''Mahru'm...'' dedi sesi keyifli ama bir o kadar da sıcak. ''Bence şuan durduğun yer ondan daha tehlikeli.'' 29

İmalı ses tonu onca yorgunluğun peşine olunca ve hala doyumsuzmuş gibi gelince ''Çakır...'' diyerek göğsüne vurdum ve ''Hadi gidelim.'' Dedim kucağından yere atlayarak. ''Bizi bekliyorlar ayıp olacak.''

Keyif dolu gülümsemelerle yukarı çıkıp üzerini giydi ve tekrar geri geldi. Elimi tuttuğunda kendi bahçemizden onların bahçeye doğru geçmiştik fakat üzerimde bir tedirginlik hakimdi. Çakır'da bunu hissetmiş gibi elini belime koydu ve parmakları yavaşça tenimi sıvazladı. 11

Bahçelerimizin arasında bir kapı vardı. Bu hep var mıydı yoksa bize özel mi yapılmıştı bilmiyorum ama diğer bahçeye geçtiğimizde bizi çok tatlı bir çift karşıladı. Kadın minyon, kahverengi saçlara sahip, ela gözlüydü. Maşa yaptığı saçları ve üzerine giydiği siyah elbiseden bizim için hazırlandığı belliydi.

''Çakır...'' dedi adam yüzünde gülümsemeyle bize doğru yanaşarak. Onun yaşlarında, esmer bir adamdı. ''Hoş geldin kardeşim.''

Çakır'ın belimi tutan eli gevşemiş, yerinden ayrılmış ve adamın elini tutup diğer elini omzuna atmıştı ve sıkıca, hasretle sarılmışlardı. Arka tarafta genç kadın olduğu yerde dikilirken ben de Çakır'ın arkasında duruyordum. İkimizin yüzünde de hafif bir tebessüm vardı. Açıkçası o bir adım atmadan ben bir adım atamadım.

Çakır adamla sarılmasını kısa tutup aynı gülümsemeyle geri doğru çekilirken elini tekrar belime yerleştirdi ve ''Karım...'' dedi beni gösterip. ''Mahru.''

''Ali...'' dedi adam elini bana doğru uzatarak. Uzattığı eline sıkarak karşılık verdikten sonra aceleci bir tavırla arkasını döndü ve ''Buyurun lütfen...'' dedi tüm misafirperverliğiyle. Bir sehpada çerezler, alkol, meyveler yer alıyordu. Üç tarafında da ikili koltuklar yer alıyordu.

Altı- yedi yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir kız çocuğu yerde oturmuş tabletiyle oynarken Çakır'ın adımlarına eşlik ettim ve masaya yanaştığımızda ''Karım Emmy...'' dedi Ali ona hayranlıkla bakarken.

Elini önce bana doğru uzattığında ''Mahru...'' diyerek karşılık verdim. Dilimizi bilip bilmediğine dair kısa bir an şüphe etsem

de Ali'nin dilimizi çok rahat konuşmasından sebep bilme ihtimali yüksek diye düşündüm. Öyle de oldu. Kadın elini bana doğru uzatarak. ''Memnun oldum Mahru.'' Dedi çok yakın bir tavırla. Aksanı o kadar güzeldi ki. Elim elinde kısa bir an şaşkınlıkla kalınca sesli bir gülümsemeyle ''15 senedir Ali ile birlikteyim.'' Dedi o da aynı hayranlıkla kısa bir an ona bakarak. ''Evimizde de sürekli olarak Türkçe konuşuyoruz. O benim için Fransızcayı bu kadar iyi öğrenmedi ama ben ana dilim gibi konuşuyorum.''

İmalı sözleriyle adam göz devirip gülümserken dudaklarını ısırdı ve konuşmayı geçiştirmek ister gibi ''bu da kızım-'' dedi ama o devam etmeden kız kendisi cevap verdi.

''Hira Amelie...'' dedi her ikisinde de bir parça aldığını vurgulayarak.

''Memnun olduk küçük hanım.'' Diyen Çakır olmuştu. Kullandığı tonlama o kadar farklı geldi ki...

Hepimiz yerlerimize yerleştikten sonra ayaklarıma dolanan başka bir yavru aslanla tedirgin olup ayaklarımı hızla yukarı çektim ve Çakır'a doğru iyice sokuldum. Yüzümde belirgin bir tedirginlik hakimken Çakır ayaklarına sürten yavru aslanın başını okşadı ve onu tutan kolumun arasından beni kendine doğru çekti.

''Alışamadı mı?'' diye sordu Çakır'a bakıp beni işaret ederek.

Çakır'ın yüzünde keyifli bir gülümseme varken geri doğru yaslandı ve uzaklaşan aslanın arkasından başımı iki yana sallayarak oturur pozisyona geçtim. ''Hayır. Ben vahşi hayvanların evcilleştirilmesine karşıyım. Siz bize verdiğiniz sevgili Mia'yı da alırsanız çok makbule geçecek.'' 2

Ali'nin ve Çakır'ın eş zamanlı kahkahalarından sonra Emmy'de bundan bezmiş olacak ki gözlerini devirerek ''Mahru'cum anlatamıyorum ben...'' dedi imayla. ''Adam elinden gelse evi hayvanat bahçesine çevirecek.'' 2

''Hayvandan zarar gelmez...'' dedi Ali bardağına uzanarak. ''Dostlarımı onlardan seçiyorum. Beni hiç yanıltmıyorlar.'' 19

Herkes içkilerine uzandığında ben aşırı nemden dolayı buz kovasının içinde duran soğuk sulardan birini aldım. Birkaç yudum aldıktan sonra soğuk şişeyi tenimin üstünde tuttum ve o buz gibi soğukluğu hissettim. Çakır elini omzumdan atmış boynumun hemen altında su damlacıklarını takiben işaret parmağıyla dolanıyordu. Kendileri işle ilgili birkaç sohbete dalmışken ''Halima ile anlaşabildiniz mi?'' diye sordu Emmy gülümseyerek. 8

Başımı sallarken ''Evet...'' dedim. ''Yani çok tanışma fırsatımız olamadı ama çok tatlı birine benziyor.''

''Öyledir...'' diyerek içkisinden yudumladı. ''Buraya geldiğimizde tanışmıştık biz de onunla. İş arıyordu, ailesinin yanından yeni ayrılmıştı...'' Ses tonundan ailesiyle ilgili bazı sorunları olduğunu hissettim ama sorgulamadım. ''O günden beri ayrılmadık birbirimizden. Ailemizden biri gibidir.''

''Türkçe'yi güzel konuşuyor. Sizin gibi...'' dediğimde Çakır arkadaşıyla konuşuyordu ama dudakları sıklıkla saçlarımın arasına geliyor, bilinçli ya da bilinçsizce ufak öpücükler bırakarak geri çekiliyordu.

''Evet...'' dedi Emmy tebessümle. ''Aslında bir tek Türkçe değil, Fransızcayı da çok güzel konuşur. Ali'nin ailesi de benim ailem de sıklıkla buraya geldiklerinden sebep biz evde olmadığımız zamanlarda, bir şeye ihtiyaçları olduğunda falan Halima onlara yardım etsin diye iki dil üzerinde de sağ olsun eğitim aldı.

Çok geçerli bir sebepti. Eminim o da kendini geliştirdiği için epey mutlu olmuştur. ''Siz...'' dedim karşımda el ele oturan adam ve kadına bakarak ''Neden Türkiye ya da Fransa değil de burada yaşıyorsunuz acaba? Özel değilse tabii...''

''Benim işlerim...'' dedi Ali açıklama yaparak. ''Sağ olsun Çakır yardım edince küçücük yerlerden buralara...'' deyip oturduğu evi gösterdi. ''Geldik.''

Ben Çakır'a baktığımda merakla Çakır bunu kabullenmeyerek

''Abartma be oğlum...'' dedi içkisine uzanarak. ''İş yaptık biz seninle. Ben bizim şirketle ilgili Ali ile çalışmıştım o zaman. Yeni açmıştı o zaman şirketini...'' diyerek bana döndü açıklama beklediğimi anlamış gibi. ''Arkadaşım olduğundan değil işini bildiğimden ve güvendiğimden bir şans vermiştim. O da güvenimi boşa çıkarmadı sağ olsun.''

''Daha yeni açılmış bir şirkete kimse o kadar büyük bir fırsat tanımazdı abi...'' dedi Ali'de minnetini gösterir gibi. ''Sen o gün bana bir kapı açtın. Sonra ben yürüdüm gittim ama sizinle duyurdum ben adımı. Sonra senin adını duyan, sana güvenen herkesin ilk tercihi ben oldum.''

Yüzümde bir tebessüm oluştu. Bunların hepsi o kirli dünyadan uzakta şirketle ilgili mevzulardı. Tıpkı bugün burada oluşumuzun sebebi gibi... O benimle ilgili hiçbir şeyde o dünyaya sığınmadığı gibi arkadaşlarına karşı da öyleydi sanırım.

''Çakır'ın eli bereketlidir...'' dedim ona bakarak. ''Neye dokunsa çoğalır, güzelleşir.''

Ona övmemi beklemiyor olacak ki şaşırsa da küçük bir çocuk gibi mutlulukla karşıladı. Hatta sanırım yüzü bile kızarmaya durmuştu. Benim fark ettiğimi anladığında ikimizin anlayacağı bir dilde sadece bakışarak tebessüm sunduk birbirimize.

''Eee anlatın bakalım...'' dedim bir anda önüme dönerek. Sırtımı Çakır'ın gövdesine dayayarak rahat bir pozisyona geçtim. ''Siz nasıl tanıştınız?''

Önce birbirlerine bakıp gülüştüler ardından Emmy bana doğru döndü.

''Ben kabin memuruydum...'' dedi Emmy elini Ali'nin dizine koyup elini tutarak. 10

Çakır'ın parmaklarıyla oynarken o da içkisinden yudumluyordu. ''E beni de uçak tutuyor.'' Dedi Ali önce karısına ardından bana doğru bakarak. ''Bir seyahat için mecburen binmek durumunda kalınca fenalaştım.'' 13

Karısıyla bakıştılar ve tekrar bize döndüler. ''Ben ilgilendim o gün onunla. O kadar panik olmuştu ki elim ayağıma dolandı. İnene kadar konuştum, sohbet ettim. Saçma sapan şeylerden bahsettim. Özel olarak inene kadar dikkatini çekebilecek türlü şeyler yaptım.''

Ali gülerek gözlerini devirirken ''Ben hiçbirini hatırlamıyorum tabii...'' dediğinde Emmy sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. ''Görüyorsun değil mi Mahru? Bak ben adamla o kadar ilgilendim ettim adam benim farkımda bile değilmiş. Uçak iner inmez bir teşekkür bile etmeden kendini dışarı attı. Yüzüme bile bakmadı inanabiliyor musun?'' dedi hala hayrete düşer gibi. 4

Çakır elindeki içki bardağını Ali'ye doğru uzatırken ''Hiç böyle kaba bir adam değildir aslında ama...'' demesiyle Ali olduğu yerde doğruldu karısını kendine doğru çekti ve hafif bir öksürükle boğazını temizlerken ''Hiç oralara girmeyelim abicim.'' Dedi belli belirsiz bir sesle.

Tabii bunun çapkınlık maceraları olduğunu anlamıştık hepimiz. Emmy başını hafifçe iki yana sallarken ''Ama Mahru...'' dedi Ali bana dönerek. ''O an bir atak geçirmiştim. İster istemez sadece kendime ve düşüncelerime odaklıydım. Haklı değil miyim?''

Hiçbir tarafa olumlu ya da olumsuz gidemeyeceğimden sebep ''Yani...'' deyip orta yolu seçtim ve tekrar konuya döndüler. ''Ertesi gün ben özel bir çiçek yaptırıp buna kendi ellerimle götürdüm. Düşün göndere de bilirdim.'' 16

''Kabul etmezdim.'' Dedi Emmy net bir tavırla.

''Biliyorum canım.'' Diye uzattı Ali konuyu. ''Sonra bir baktım afeti devran. Bir şeyler içmeyi teklif ettim kabul etmedi.'' Eli sıkıntıyla çenesini sıvazlarken o anları yaşıyor gibi anlatıyordu. ''Ama benim aklımdan bir an olsun bile çıkmıyor. Öyle kazındı ki aklıma sadece onu düşünüp duruyorum. Dedim bu böyle olmayacak. Bindim ben tekrar uçağa...'' dediğinde heyecanla ''Yaa...'' dedim. 15

Emmy ise bu durumdan hala hoşlandığını belirtir gibi olduğu

yerde dikleşti ve gözlerini kocasına dikti. ''O gün zaten tamam dedim. Bu adam gerçekten benimle görüşmek istiyor. Öyle bir şans verdim. O gündür bugündür birbirimizden ayrılamadık.''

''İşi bıraktın mı peki?'' diye sorduğumda esnememle birlikte Çakır'ın göğsüne biraz daha kuruldum. Elinin sırt kısmı yanağımı okşarken ''Uykun mu geldi?'' diye mırıldanınca şakağıma da eş zamanlı olarak bir öpücük bıraktı ve ben hayır anlamında başımı salladım.

Yorgundum aslında. Tüm gün ve sevişme sonrası ağırlık binmişti üstüme. Oturduğumuz koltuğun rahatlığı ama en çok Çakır'ın benim için olan göğsü uykumu getiriyordu. Saatte bir hayli geçti zaten artık. Çakır'ın sorgulayan dikkatli bakışlarından sıyrılmaya çalışıp karşıya yöneldim.

Emmy'nin yüzünde üzgün bir ifade varken ''Bıraktım maalesef.'' Dedi ve Çakır o sıra masadan bir adet fındık alıp bana verdi. ''Bir süre denedim ama çok fazla ayrı kalıyorduk devam etmek istemedim. Hira'da olunca tamamen bırakmak durumunda kaldım. Şimdi Ali ile birlikte şirket işleriyle ilgileniyoruz. Siz?'' diye sordu ikimize bakarak. ''Siz nasıl tanıştınız?''

Çakır düz bir tonlamayla ''Pek bir olayımız yok...'' dedi avcuna aldığı çerezlerden sırasıyla bana yedirmeye devam ederken ''Bir süreliğine Mahru'nun yaşadığı yerde kalmamız gerekti ben çocukken. O gündür bu gündür tutuldum ve bırakmadım.''

''Çocukluk aşkı yani?'' dedi Emmy imrenir gibi. ''Çok hoş. Birbirinizin ilki olmanız.''

Öyleydi. Ben de kendimi bu konuda çok şanslı ve özel hissediyordum. Tebessümle onay verirken ''E siz, biz derken asıl bu iki beyi unuttuk.'' Dedim göğsündeki başımı kaldırıp Çakır'a doğru bakarak. ''Siz nasıl tanıştınız?''

Alttan bakışlarla ona bakmamla birlikte bana yanaştı ve burnumun ucuna ufak bir öpücük bıraktı. ''Biz aslında çok eskiden bir mekânda ortak arkadaşlarımızın vasıtasıyla tanışmıştık güzelim.'' Dedi. ''Ama arkadaşlığımızı ilerletmemiz seninle ayrıldığımız döneme denk geliyor.''

Kaşlarımı çattığımda ''Of evet o dönemini hatırlıyorum bunun...'' dedi Ali bir anda ani çıkışıyla ilgiyi çekerek. ''Bunlar ayrılmış hayatım...'' dediğinde Emmy'e döndü. ''Çakır var ya kafayı yiyordu. Oturduğu yerde oturamıyor, tutamıyoruz. Sürekli kaçıp kaçıp Mahru'ya gidiyor, Mahru buna cevap vermiyormuş, kapıya çıkmıyormuş, telefonlarını açmıyormuş. Sürekli Mahru'nun kapısından topluyoruz.''

Eli başımı kavradı ve beni kendine çekerek alnını şakaklarıma dayadı ve ''19 yaşımda tam 19 gün seni görememiştim.'' Dedi azapmış gibi. ''Nefes alamadım ben 19 gün. İlk kez senden, sesinden, kokundan bu kadar ayrı kalmıştım. Hiçbir şekilde

karşıma çıkmadın. Sana ulaşamadım.''

''Zorla eve girseydin.'' Dedi Emmy gülerek. ''Senin için zor olmamalı.''

Yüzümde tebessümle eski zamanı dinlerken ''Girmem mi?'' dedi Çakır ve kadehi tutan parmaklarının arasını biraz daha açarak birkaç yudum alıp geri bıraktı. ''Abisini dövdüm...'' dediğinde dirseğimi karnına geçirdim ve yalandan bir şekilde yüzünü buruşturarak açıkta kalan omzumu öptü. ''Camı çerçeveyi indirdim evde yok.'' Dedi o anları yaşar gibi heyecan ve panikle. ''19 gün göremedim, haber alamadım. Öyle bir sakladı ki kendini benden ben o yaşıma kadar hiç o kadar çaresiz kalmadım.''

''Neden?'' dedi Emmy merakla. ''Neden ayrılmıştı senden? Yüzünü bile göstermeyecek ne yapmıştın?''

''Çok kavgaya karışıyordu o zamanlar...'' dedi Ali benden önce lafa girerek. ''Çakır böyle sakin uslu bir adam değildi. Hele o zamanlar çok deli doluydu. Bir gün sadece Mahru'ya selam verdi diye birinin dişlerini dökünce Mahru daha fazla dayanamamış buna.''

''Ne!'' dedi Emmy dehşete uğramış gibi. ''Selam verdi diye mi?'' Gözleri irice açılmışken ''Hala bu kadar kıskanç mısın?''

Merak dolu gözlerle bir ona bir bana bakarken ''19 gün diyorum Emmy...'' dedi Çakır yüzünde gülümseme ve imalı bir tonlamayla. ''Mahru belamı verdi. Nasıl yapayım bir daha böyle şeyler?''

Arka planının uzunca bir süre sakin olmadığını bilsem de evet ciddi anlamda değişimler olmuştu o zamandan sonra.

''Zamanla duruldu zaten Çakır...'' dedi Ali ve Emmy sonrasını merak eder gibi ona baktı. ''Bu o dönem böyle yana yakıla Mahru'yu ararken Mahru dayanamadı bir gün buna mesaj attı. Biraz toparlanayım seni arayacağım. Buluşuruz bende olan şeylerini veririm tarzı bir mesajdı. Biz de dedik kızı biraz yalnız bırak kafasını dinlesin, seni özlesin. Zaten kendi diyor buluşacağız diye o zaman ikna edersin. Bu pek bizi sallamasa da orada olunca durmadan onu arayacağını bildiğimizden bizim bir arkadaş grubu vardı. Hepimiz motor delisi... Antalya'da yarışlar var gideceğiz dediğinde bunu da tuttum gittik biz. Amaç kafası dağılsın kızı biraz rahat bıraksın. Adam delirdi. Güya biz motorcuyuz ama bu var ya salak salak işler yapıyor. Hiç bilmediği insanlarla binmediği makinalarla yarışlara katılıyor. Oradan çıkıyoruz saatlerce sızana kadar içiyor. Uyanıyor tekrar başka bir yarış. Bu döngüde ilerliyor ama her seferinde hızları daha da artıyor. Günler geçiyor Çakır daha da hırçınlaşıp herkese her şeye sataşıyor.''

''Bir şey olurda Mahru arar belki diye.'' Dedi Çakır bir açıklama

ihtiyacı hissederek.

''Ölebilirdin!'' dedim panikle. Bana bunlar hiç anlatılmamıştı çünkü. Korku dolu gözlerimi üzerinde tutarak sitem ederken ''O an inan umurumda değildi...'' dedi Çakır kendi canını hiç düşünmeden hiçe sayarak. ''Tek düşüncem tekrar sana ulaşabilmekti. Ufak bir ihtimal bile olsa.''

''Öyle oldu...'' dedi Ali dikkati kendine çekerek. ''Allah korudu ona olmadı ama o zaman yarışa katıldığımız çocuklardan biri ölünce bize dank etti. Bunu topladım geri döndüm birkaç gün sonra. Siz de barışmışsınız zaten peşine.''

Ben bu hikâyede bu yarış kısımlarını bilmiyordum. Arkadaşları evet beni rahat bırakması adına onu alıp götürmüşlerdi ama o günlerce benim aramamı beklemişti sadece. Bana öyle anlatmıştı. Kızgınlığımı anlayınca ''Bakma öyle...'' dedi sahte bir sitemle o da kaşlarını çatarak. ''Benimle barıştıktan sonra nasıl diyecektim sana bunu. Yine terk edersin diye aklım çıktı.''

Bizim konuşmalarımızdan sonra saatlerdir sesi çıkmayan ufaklığın ''Anne...'' demesiyle sohbetimiz bölündü. ''Doğum günüme kimler gelecekmiş?''

''Doğum günün mü?'' Dedim heyecanla. Oldum olası yeni bir yaş almanın heyecanını en kötü günümde bile hissederdim. Geçmiş yaşların getirdiği tecrübeler ve yeni yaşın getirecekleri.

Ben hiçbir zaman bir yaş almanın kötü olduğunu düşünenlerden olmadım. Bence kaç yaşına gelirsen gel eğer dolu dolu yaşadıysan bir hayatı iyisiyle ya da kötüsüyle eski yaşına veda edip yeni yaşını karşılamak çok gizemli ve özeldi. 11

''Hı hı...'' dedi başını kısa bir an telefondan kaldırıp bana dönerek.

''Haberimiz olsaydı sana gelirken ülkemizden hediye getirirdik.'' Dedi Çakır. 1

Fakat bir hediye fikri Hira tarafından pekte mutlu karşılanmadı. ''Her şeyim var...'' dedi huysuzca. ''Sadece bana ait özel bir şeyler olmadığı sürece hediyeleri sevmiyorum.'' 62

''Belki sadece sana özel bir hediye gönderebilirim gittiğimde...'' dediğimde olduğu yerde doğruldu ve merakla ne olduğunu sordu.

Çocuksu heyecanı ve parıldayan gözlerinin ardından ''Sadece sana özel bir kıyafet hazırlasam.'' Dedim telefonumu çıkarak. Tasarımlarımın içinden çocuk kısmına bakarken ''Modacı mısın?'' diye sordu Emmy. 10

Olumsuz anlamda başımı sallar gibi olup bilmiyoruma çevirdim konuyu. ''Yani...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Tam olarak öyle sayılmaz ama moda tasarım okudum. Kendime ait 6

ufak bir yerim var.''

Elimden sarkan telefonda açık olan görsel dikkatini çekmiş olacak ki ''Bakabilir miyim?'' dedi merakla. Bir sakınca görmeyerek telefonu ona uzattım ve o sıra Hira'nın annesinin yanına gittiğini gördüm. ''Nasıl göndereceksin bana bunlardan?'' diye sordu heyecanla.

''Çakır senin için benim adıma ulaştırır mutlaka. Kargoyla ya da başka şekilde bilemiyorum.'' Dediğimde onlar hala fotoğraflara bakıyorlardı.

''Bunlar çok çok güzel Mahru...'' dedi ve bir anda telefonu bana çevirdi. Karşımda gelinlikle Şura'yı gördüm. ''Buna bayıldım...'' dedi samimiyetini hissettiren bir tonlamayla. ''Fransa'da ailemden birçok kişi bu işle uğraşıyor. Epeyde geniş bir kesime hitap eden insanlarla çalışıyorlar. O yüzden az çok anlıyorum bu işlerden. Bence sen çok yeteneklisin...'' dedi bana bakıp tekrar telefona dönerek. ''Bu yeteneği harcamamalısın. Çok daha iyi yerlere gelebilirsin.''

Çakır'a doğru bakıp sorunun ya da engelleyenin o olup olmadığını tartarken Çakır ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı ve ''Ben tüm desteği veriyorum.'' Dedi Emmy'de ona karşı oluşan algıyı yok etmek adına. ''Mahru'nun kendi tercihi büyümek istememesi...''

Konunun çok sıkıntılı ve ne cevap vereceğimi bilmediğim boyutlarına gittiğinde ''Ben de sizin için özel bir hediye hazırlamak istiyorum.'' Dedi Hira. ''Babam da size ulaştırır. Sizin doğum gününüz ne zaman?''

''25 Temmuz.'' Dedim ben anında karşılık vererek. Fakat Çakır öyle yapmadı. Birkaç saniye duraksayıp yüz ifadesi donuklaştığında Hira ısrarla ona bakıp bir cevap bekleyip sorusunu yineliyordu. En sonunda Çakır ''Öldüğüm günün cevabını biliyorum sadece.'' Dedi karşısında ufak kız çocuğun anlayamayacağı bir cümle kurarak. Yaşına göre konuşup konuşmadığının da bilincinde değildi bence. Sadece gözleri bir noktaya dalmış ve yüz ifadesi sertleşmişti. Huzursuzluk bulunduğumuz ortamda baş gösterince Ali bunu fark ederek ''Gel abi...'' deyip ayaklandı. ''Yarışları bıraktıysak da motor sevdamızı atlatamadık. Sana benim canavarları göstereyim.''

Kalkması adına Çakır'a yaslı bedenimi kaldırdım. Gözlerinde ki maviler solmuş, ruhunun karanlığı bürümüştü. Yüzüme kondurduğum sahte iyi hissettirmesi adına olan tebessümle ayaklandığında gidip gitmeme konusunda emin olamadığını arkasına baka baka gitmesinden anlamıştım. Sürekli benimle göz teması kuruyor gitmediğim için şükreder gibi bakıyor gideceğim diye deli gibi korkuyordu.

O kalktıktan sonra başımı onun yerine yasladım ve karşımdaki kadına baktım. ''Dediğimi düşün...'' dedi ciddi bir ifadeyle

''Kendini geliştirirsen çok daha iyi yerlere gelsin.''

Hira telefonu aldı ve bana uzatırken ''en sevdiğim renk mavi.'' Dedi sipariş verir gibi. Heyecanı hoşuma gitmiş yorgun bir tebessümle esnerken ''yaa..'' dedim keyifle. ''Benim de en sevdiğim renk mavi.'' Onun gözlerinin mavisi.

Emmy'nin telefonu çalıp kısa bir an konuşmamıza es verince zaten yorgun olan bedenime kısa bir an gözlerimi kapatarak destek vermek istedim ama sandığım gibi olmadı. O an hissettiğim hafif bir esinti bile bu deli sıcakta mayışmama sebep olmuş bilincimin kapanmasına sebebiyet vermişti.

Muhtemelen birkaç dakika olmalı ki sesleri işittim. Hafif bir uykum vardı zaten. Yine de yorgunluktan gözlerimi aralayamadım. Önüme düşen saç tutamı yavaşça kulağımın arkasına kayarken ''Benimki uyumuş...'' dedi Çakır masalsı bir sesle.

Dudak kıvrımlarım belli belirsiz yukarı çıktı. Onun hissedip hissetmediğine emin değildim. Çünkü yüzüme yansıtamayacak kadar yorgundum. Sonra bacaklarımın altında ve sırtımda elini hissettim. Beni kucakladığında başım omzuna düştü ve ellerimi kıpırdanarak boynuna sardım. ''İyi geceler size...'' dedi daha sessiz bir tonlamayla. ''Her şey için teşekkür ederiz.''

Onların da verdiği karşılıkların ardından usul usul evimize

doğru ilerlerken sıcak alkol kokan nefeslerini yüzüme bırakıyor dudaklarını belli belirsiz alnıma değdirerek kokumu derince içine çekiyordu.

Minik minik bıraktığı öpücüklerin ardından ''Beni kandıramazsın.'' Dedi gülümseyen ses tonuyla ''Uyumadığını biliyorum.''

''Uyuyorum.'' Dedim tebessümle. Gözlerim açılmakta zorlanırken başımı iyice gömdüm göğsüne doğru ve ''Vallahi uyuyorum.'' Diye mırıldandım. ''Çok uyuyorum.'' Çok yorgunum çok uyuyorum diye çıkmıştı ağzımdan.

İki büklüm teninden çektiğim nefeslerimle basamakları çıkarken Mia'nın da bize eşlik ettiğini işitebiliyordum. Karanlık iyice zifiri bir hale büründüğünde geniş yatağa değdi sırtım. Gözlerimi hiç açmadım. Ayağımda ayakkabıları çekip aldığında bedenimi onun nefeslerinin geldiği tarafa doğru çevirip dizlerimi karnıma doğru çektim ve onun yanıma uzandığını yatağın hareketliliğinden anladım.

Parmak uçları önce tüy misali şakaklarımda dolandı gerçekliğimi hissetmek ister gibi. Ardından ufak bir tutamı diğer saçlarımın arasına usulca yerleştirdi. ''19 günün ardından 972 gün...'' diye fısıldadı. O sayıların içinde o kadar çok şey gizliydi ki. Hira'nın ona hatırlattıkları çok tazeydi hala. Yüzüme yaslı olan avuç içine dudaklarımı kapatarak gözlerimi açmadan

öptüğüm koluna sarıldım ve yanıma uzandı usulca. Kendimi cenin pozisyonunda onuna içine kapattığımda o da beni sarıp sarmaladı.

Elleri saçlarımda bir masalı anlatırken uykuya dalmak çokta zor olmadı. Ama bu sandığım kadar uzun sürmedi. Dizlerimin karnıma yaptığı baskı, yastıktan gelen değişik deterjan kokusu, çalkalanan midem bugün 2.kez beni alt üst etti ama bu sefer sadece bulanmakla kalkmadı ve öğürtüler halinde tüm bedenimi sardığında bir ateş topu düştü sanki bedenime. Çıplak ayak banyoya koşup midem bomboş kalana kadar kustum. Rengim sararmış, nefesim düzensizleşmişken gözlerim korkudan kapalıydı. Çocukluğumdan beri kusmak bana çok korkutucu gelirdi ve ben o anlarda ölecekmişim gibi hissederdim.

Gözlerim kapalı lavaboda ağzıma aldığım suyla bıraktığı o iğrenç tadı yok etmeye çalışarak yüzüme defalarca kez serin suyu çarptım. Doğru da yaptım. İyi geldi. O hissettiğim berbat duygudan epey arındırdı beni. Derin derin nefesler alarak lavaboya tutunup gözlerimi açtım. Çakır tam arkamda kapı girişinde bana sanki bunun sebebini bilirmiş gibi bakarken bana da gözleriyle anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Gözlerinden geçen ama hak etmediğini düşündüğü o ihtimal mavilerinde izler bırakmıştı. Omuzlarım düşmüş ona bakarken ''Öldüğüm günü biliyorum dedim ya Mahru...'' dedi elinde ne zaman aldığını bilmediğim teste dikkat çekerken. ''Belki tekrar

yaşadığımı hissetmem için bir gün verirsin bana.'' 121

Titremeye başladım. Lavabodan destek almasam yığılır kalırdım. Ağzımda ki o iğrenç tat, hala karman çorman olan midem ve aklıma soktuğu düşünmediğim o ihtimalle dengem alt üst olmuştu.

''Biliyorum bunu senden istemek çok zor...'' dediğinde hala elindeki testteydi gözüm. ''Ama Adana'dan sonra ihtimal var biliyorsun.'' 18

O an yaşadıklarım gözlerimin önünden geçti. Kızgınlığım, kırgınlığım içimde yaşayamayacağım kadar ağır hissettirirken ''Ben daha doktora bile gitmedim.'' Diye bağırdım bir anda ona doğru dönerek. ''O gün söylediklerinin yalan olup olmadığını bile bilmiyoruz. Belki de sahiden benim çocuğum olmayacak.'' 8

Söylediklerim sadece beni yaralamıyordu farkındaydım ama o da geri adım atmıyor, cevap vermese de sessizce karşımda duruyordu. O testi yapma kararını da yapmama kararını da bana bırakmış gibiydi ama yapayım diye yalvarır gibi bakıyordu adeta. Tutunduğum lavaboya yaslanarak birkaç saniye beklediğimde onunla göz teması kurmamaya çalıştım. Ayak parmaklarımı içe büküyor, olduğum yerde kıvranıp duruyordum. Belirsizlik öyle kötü bir histi ki. Bir de belki de tuvaletin dibinde duruyor oluşumdan sebep gelen o mide bulantısıyla ben bahanelere sığınmaya çalışsam da

dayanamayarak bir hışımla elindeki testi aldım ve kapıyı yüzüne doğru kapatarak yaslandım. Titreyen ellerimin arasında ki teste baktığımda göreceğim sonuçlardan hangisini kaldıramazdım onu düşündüm.

Pozitifse tekrar kaybetme ihtimali ve yaşadıklarımın etkisinden nasıl çıkacaktım bilmiyordum. Negatifse eğer doktorun söylediklerinin gerçek olma ihtimaliyle kendimi kahredecektim. Her iki türlü de benim için zorken düşünmemeye çalışarak o testi yaptım.

Sonra da yavaşça kapıyı araladım. Teste kendim bakamayacağımdan Çakır'a doğru uzattığımda aramızda bir iki adımlık bir mesafe oluştu.

Önce derin bir nefes alıp bana baktı ardından teste eğdi başını. Birkaç saniye bekledikten sonra titrek bir gülümsemenin ardından kendini kastığını hissettiğim tek bir damla yaş bu sefer verdiği kayıp için değil var olan bebeğimiz için düştü. Aramızdaki bir iki adımlık mesafeyi hızla kapattığında titrek elleri usulca tişörtümü yukarı sıyırdı ve çıplak karnıma dokundu. Gözlerinden aldığım cevapla dizlerim boşaldı, beynim uyuştu gibi hissettim. Görüntüler ve uğultulu sesler birbirinden farklı zaman diliminde gibi hissettim kısa bir an. Sonra şükreder gibi olan tebessümü gözlerimi doldurup ana geri dönmemi sağladı. Onunla aynı boya erişmek adına diz çökerken hareketleri çok ağırdı.

Dizleri yere dokundu. Karnıma baktı birkaç saniye. Sonra onunla ilk kez benden bile önce karnımın üzerinde temas etti. ''Adın ne olur bilmiyorum...'' dedi. Parmak uçları karnımın her yerine dokunurken kesik kesik nefesleri karnımın üstüne döküldü. Ben hala olanı biteni idrak edememiş, ellerim titrerken sadece onu izliyordum. ''Ama bana yeniden var olmanın mümkün olduğunu bu gece hiç beklemediğim bir anda gösterdin. Söz...'' dedi canını ortaya koyarcasına. ''Seni benden almalarına izin vermeyeceğim ama ne olur...'' dedi başını karnıma yaklaştırıp alnını dayayarak. ''Sen de bir daha benden gitme ne olur...''

255

İkimizin de acemiliğimizin yanı sıra yaşadığımız acı tecrübeleri de ekleyince onun da korkularını, endişelerini anlayabiliyordum. Bedenimi saran kolları, ikimizin de yükünü tamamen almış gibi hissettirirken titrek ellerimle saçlarını okşadım ve ilk şaşkınlığı gözyaşlarımın sessizce boşalmasıyla atlatırken titrek kelimelerime ''İyi ki geldin...'' dedim Çakır'a eşlik ederek. Bir elim onun saçlarında bir elim çenesinin altından karnıma dokunuyordu.

17

Elini elimin üstüne koydu ve ''İyi ki...'' dedi kabul olmuş bir duaya şükreder gibi. ''İyi ki...''

223

Bölüm Sonu

13

Oy verdiysek yeni bölüme kadar hoşçakalın ❤️

224

12. Bölüm

79,2 Bin ★ 7,31 Bin 6,68 Bin

Oylanma olarak en çok ne kadar görebiliriz çok merak ediyorum. Bu bölüme lütfen oy vermeden geçmeseniz olur mu? 😊

Yıldıza bastıysak keyifli okumalar ❤️

Karanlığın gölgelerinde kalan hayatıma eşsiz bir güneş doğmuştu bugün. Avuçlarımın altındaydı o güneş, kalbimdeydi... Aydınlığı bana hediye eden adamın nefeslerindeydi. Henüz daha küçücüktü ama sıcağı ikimizin de kalplerini ısıtmaya yetmişti.

''Güvenilir bir doktor mu?'' dedi Çakır telaşlı bir halde Ali'ye dönerek. Bakışları sürekli olarak benim ve Ali'nin üzerinde mekik dokuyor sorduğu soru esnasında teyit etmek adına Emmy'e de bakıyordu. Önce ondan güven dolu bir gülümsemeyle onay aldı ardından Ali ''Oğlum güvenilir dedim ya.'' Diye sert ses tonuyla vurguladı. ''Adamı senelerdir tanıyorum. Biz Hira'da da ona gitmiştik. Hira zor bir hamilelikti zaten Emmy açısından. O dönemde tanışmıştık sonra da bırakmadık. Emmy'de her sene düzenli olarak kontrole gider. Bir sorun yok.''

Çakır yine de çok tedirgindi. Oturduğum yerde dikleşirken ''Sen buradasın zaten...'' dedim bir iki adım uzağımda duran adamın elini tutarak. Parmaklarım elinin üstünü sıvazlarken onu rahatlatmak ister gibiydi. Gözlerimle de aynı güveni vermeye çalıştım. ''Ayrıca hastaneye gidebilirdik. Kimsenin eve gelmesine gerek yoktu.''

Çakır benim yanımdayken ben kendimi fazlasıyla güvende hissediyordum ama onun endişeleri, tedirginliği, korumacılığı birkaç saatte çok fazla artmıştı. Onu tutan parmaklarımı avucunun arasına aldı ve bana doğru eğilerek hem saçlarımı sevdi hem şefkat dolu bir öpücüğü saçlarımın arasına bıraktı. Gece o testi yaptıktan sonra sabahı sabah etmiştik. Aslında ona kalsa anında bir hastanede soluğu alıp bu işi kesinleştirecektik fakat birkaç saat tutabilmiştim. Sabahın erken saatlerinde de yan evden gelen seslerle hem heyecanını hem merakını içinde tutamamış olsa gerek direkt olarak Ali'yi aramıştı. Sonra da bizim evde toplanmıştı herkes zaten.

Alınan diğer testlerin de pozitif sonuç vermesiyle doktora gözükme telaşı sarmıştı. Ben bir hastaneye gideceğimiz düşüncesindeydim fakat Çakır olayı daha ileri boyuta taşımış, cihazlarla birlikte doktoru buraya getirtme kararı almıştı.

''İçi nasıl rahat edecekse öyle yapsın.'' Dedi Ali onu anlar gibi. Çakır'ın dudakları saçımdan ayrıldı ama eli hala elimi kavramış

vaziyetteydi. Konuyu değiştirme maksadıyla ''sen bir şey yemedin.'' Dedi önümde eğilerek. Kollarını dizlerime dayadı ve gözlerimin en içine emrimi bekler gibi bakarken ''Canının istediği bir şey var mı?'' diye sordu. 56

Başımı iki yana salladım. Hemen arkasından daha benim hareketim son bile bulmamışken ''Bir şeyler yemen lazım ama...'' diye ekledi. ''Aç duruyorsun saatlerdir. Miden...'' Gözleri karnıma ilişti. ''Miden bulanıyor mu?'' 54

Yine olumsuz anlamda başımı salladım. Tam o sırada kapı çaldı ve Çakır bir anda ayaklandı. Bakışları kapıdayken Halima kapıyı ardına kadar açtı. Oturduğum yerden ayaklandığımda hemen Çakır'ın arkasında durmuştum. Cihazlarla içeri giren birkaç kişi ''Nereye kuralım?'' diye sorduklarında Çakır başıyla yukarısını işaret etti ve Halima önde onlar arkada yukarı çıktı. 7

Çakır'ın benden daha telaşlı olmasından sebep mi kendi hissettiklerimi arka plana atmıştım bilmiyorum ama endişeli ruh haline bürünmem ultrason cihazını görmemle bir oldu. Eski anılarım depreştiğinde sanırım en az Çakır kadar olan bir korkuyla baş başa kalmıştım. Aynılarını yaşamayacaktım, buna ne Çakır ne de ben müsaade ederdik bu saatten sonra fakat yaşayacağım güzel anıların her bir anında da verdiğim kaybın acısıyla sınanacaktım. Çakır elini arkaya doğru uzatıp elini belime yerleştirirken yanına çekmesi de birkaç saniye sürdü. Elini karnıma koydu ve beni kolunun altına aldı. 15

Aralık olan kapıdan giren doktor önce Ali'nin elini sıkıp selamlaştı, ardından Çakır ile. Gergin hali her halinden belli olan Çakır doktoru dikkatle süzüyor, sert çehresini gözdağı vermek istercesine asla bozmuyordu. Doktor ise onun aksine daha güler yüzlüydü. Ali bu tuhaf bakışma halinden onları koparmak için kısa bir an öksürdü ve Çakır'ın dikkatini çekti. Çakır'ın karnımda kıpırdanan eliyle birlikte Ali'ye bakarken sorun yok dercesine bir bakışla karşılık verdi adam. Hemen arkasından da Çakır eliyle merdivenleri göstererek doktoru üst kata yöneltti. 2

Doktor dudaklarını birbirine bastırıp tebessüm ederek üst kata yönelirken Mia Çakır'ın ayaklarının dibinde dolanmaya başlamıştı bile. Onun ayaklarında dolandıkça bana da sürtünüyordu ve ben kendimi fazlasıyla kasıyordum. Bunu fark ederek eğildi ve Mia'nın başını okşayarak bana uzak olan tarafa çekti. 3

''Ben de geleyim mi?'' dedi Emmy tereddütte kalarak. ''Anlaşabilmeniz açısından...'' diye ekleyince ''Lütfen.'' Diyerek davet ettim. 2

Fazlasıyla sıcak olan şu zaman diliminde buz kesmiş olmam normal miydi? Anlık olarak gelen üşüme ve ısınma halinde bayılacak gibi hissediyordum. Önce merdivenleri biz Çakır ile çıktık. Arkamızdan Emmy bize eşlik etti. Arkamızda ise Ali'yi ve salonun bir köşesinde tabletiyle oynayan Hira'yı bıraktık. 15

Yatak odamıza girdiğimizde perdelerle oda fazlasıyla karartılmış vaziyetteydi. Doktor cihazın başına oturmuş gözlüğünü düzeltirken gülen yüzüyle uzanmam için yatağı gösterdi. O an yer ayaklarımın altından kaydı sanki. Kısa bir an geçmişe gittiğimde yine aynı gülen yüz beni o yatağa göndermişti ve ben orada en büyük sınavımı vermiştim.

Önce yatağa uzandım ardından yavaşça karnımı açtım. Çakır hemen yanımda dikiliyor bir doktora bir de bana bakıyordu. Doktor biraz bana doğru yanaştı ve açık olan karnıma soğuk jeli döküp yavaşça yaydırmaya başladı ve anlamadığım dilde sakince bir şeyler dedi. Muhtemelen soru sormuştu ve bir cevap bekler gibi yüzüme bakıyordu.

Odada çıt çıkmazken herkesin gözü de kulağı da doktordaydı. Çakır Emmy'e doğru döndüğünde ''En son ne zaman regl olduğunu soruyor.'' Dedi.

Dudak bükerek birkaç saniye düşündüm fakat bir sonuç bulamadım. ''Bilmiyorum.'' Dedim kararsızlıkla. ''Uzun zamandır düzensiz oluyorum.''

Çakır bundan bile kendini suçlamış sıkıntıyla alt dudağının ağzının içinde yuvarlayıp sıkıntılı bir soluk verdi, ardından gözlerini benden kaçırdı. Ona kendini kötü hissettirmek, hem ruhen hem fiziken ayrı geçirdiğimiz süreler boyunca bozulan

düzenimi yüzüne vurmak istememiştim. 1

Emmy benim söylediğimi doktora iletti fakat çok daha uzun konuştu. Çakır'da bunu fark etmiş olacak ki ''Ne söyledin bu kadar uzun?'' diye sordu. Sanırım kimseye karşı güveni yoktu. Başkası olsa belki bu durumu içerler ve tepki verirdi fakat Emmy Çakır'ın tavrını garipsemedi.

''Kaybettiğiniz bebekten bahsettim.'' Dedi söylemek zorundaymış ama bizi bununla tekrar yüzleştirmek istemezmiş gibi. 4

Birbirimizin yüzüne bakamadık. Ben Emmy'nin bu konuyu nereden bildiğini merak ederken Çakır'ın ardından bana açıklama yaptı. ''Ali bahsetti.'' Dediğinde alt dudağımı gerginlikle dişleyerek sadece onay verdim. İçinde bulunduğum durum zaten bir hayli zordu ve muhtemelen Ali Çakır ve benim hakkımda tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyordu.

Doktor cihazı karnımda hareket ettirmeye başlayıp ekrana odaklandığında hepimizin dikkati de oraya yöneldi. Karnımdan aşağıya kasıklarıma doğru kayan cihazla birlikte Çakır hem ekrana bakıyor hem benim yüzümü dikkatle inceliyordu. Derin derin nefesler alıp bir şeyler görmek ya da duymak niyetiyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım fakat cihazı fazlaca bastırdığında canım yanmaya başlamıştı. Kasıklarımda dolanan cihazın sertliğiyle yüzüm istemsizce kasıldığında Çakır 58

beklemediğim hızlı bir hamleyle doktorun elini tuttu ve cihazı benden uzaklaştırdı.

Doktor kendi dilinde bir şeyler söyleyip, kaşlarını çatarken Çakır tuttuğu eli asla bırakmamış ama gözlerini de üstümden çekmemişti. Ne doktorun söyledikleri önemliydi o an ne de başka bir şey. ''Bir sorun mu var?'' dedi Çakır bana ciddi bir tonlamayla. ''Yüzün değişti.'' Varla yok arası olan mimiklerim dahi ezberindeydi.

Zaten zor olan bir muayene süreciyken şu an beni daha da germişti. Başımı iki yana salladım ve ''Hayır...'' deyip dışarıdan belli olacak şekilde yutkundum. ''Sadece biraz fazla bastırınca...''

''Çok yeni bir hamilelik...'' dedi Emmy araya girerek. ''Görebilmek adına böyle yapıyorlar.'' Çakır başını hafifçe sağa çevirip Emmy ile göz teması kurduğunda onun da gerilmesine sebep oldu. ''Çok canı yanıyorsa tabii...'' dedi Emmy Çakır'ın huyuna gitmek ister gibi. ''Erteleyelim. Sonra bakarız.''

Çakır bu kararı bana bırakmıştı. Tek kelime etmeden başını bana doğru çevirdiğinde ertelemenin daha çok strese sokacağı gerçeğinin hepimiz bilincindeydik. ''Devam edelim sorun yok...'' dedim ve Çakır'ın adamı tutan eli gevşedi.

Doktor olduğu yerde derin bir nefes alıp üzerini düzelttikten

sonra Çakır'a bakmadan hızlıca tekrar işine koyuldu. Adamın bir an önce buradan gitmek istediğine o kadar emindim ki. Tekrar kasıklarımda dolanan cihaz kısa bir süre sonra duraksadı. Ekranda beliren minik yuvarlakla birlikte o konuşmaya başladı, Emmy bize anlattı.

''Mahru...'' dedi heyecanlı bir sesle yerinde zıplar gibi.
''Hamilesin. Oradaymış bak. Kesen...''

Olduğum yerde heyecanla başımı kaldırdım. Kalbim deli gibi bir heyecanla çarparken minicik keseye odaklandım. Görene kadar olan var olup olmadığına dair bir inancım yerini sahiplenme duygusuna bırakmıştı. Onu görmüştüm, hissetmiştim ve olduğu doktor tarafından onaylanmıştı. Bu saatten sonra onu benden kimse alamazdı.

Çakır'ın tepkisini kontrol etmek adına dolmuş gözlerimi ona çevirdiğimde donmuş yüz hatları ekrana kilitlenmişti. Hiçbir mimiğini oynatmıyor ekrana gerçekliğini sorgular gibi bakıyordu. Doktorun konuşmasıyla birlikte ''Kalp atışları...'' dedi Emmy hiç bekletmeksizin bize tercüme ederken. ''Şimdi onları dinletecekmiş. Ama daha küçük olduğu için-''

Odada yankılanan sesle birlikte Çakır elini hızla havaya kaldırdı ve Emmy sustu. Minicik kalp atışları odanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Çakır donmuş bir halde elini bile kaldırdığı yerden indirmezken dikkatle çıkan sesi dinliyordu.

Ellerim terlemiş, yanaklarımdan süzülen ıslaklıkla duymayı senelerce beklediğim, hayalini kurmaktan vazgeçtiğim, aklıma geldikçe ızdırap çektiğim o sesi duymuştum ve birkaç saniyeye ne kadar şükür sığdırılırsa o kadar şükretmiştim. 38

''Bir kalbin atışı...'' dedi mest olmuş gibi. ''Başka bir kalbi durdurabilirmiş.'' Gözleri gözlerimle kesiştiğinde yatağımın yanında diz çöktü ve elimin elinin arasına alarak şefkat dolu minnetle bir sürü öpücük kondurdu. 64

Cihaz karnımdan çekildi ve doktor ayaklandı. Çakır'ın hala minnet dolu gözleri, dokunuşları benimleyken Emmy doktorun söylediklerini tercüme etti. ''Mahru şimdilik bir sorun yokmuş ama bir hastanede düzenli olarak kontrollere devam etmen gerekiyormuş.'' Eli elimde Çakır ayaklandığında söylediklerinin hepsini bir emir gibi kazıyordu zihnine. ''Bazı vitaminler verdi.'' Doktorun elindeki reçeteyi Çakır alırken ''Bunları düzenli kullanacakmışsın.'' Dedi Emmy. ''Stres, sıkıntı yok. Henüz çok yeni bir gebelik ve düşük ihtimali...''

''Tamam.'' Dedi Çakır sözünü keserek. ''Ben bunları aldırıyorum hemen çocuklara. Mahru'da dikkat edecek, hiçbir sorun olmayacak.'' 38

Çakır'ın sert ses tonunu daha ince bir ses böldü ve ''Sen baba mı olacaksın?'' diye sordu Hira. Yattığım yerde doğruldum ve karnımdaki ıslaklığı peçeteyle silerken bunu karnımı okşayarak 24

yaptım. Sanırım bu sefer o baba ben anne olacaktım. Hala gerçekliğine inanamayıp karnımı sevmeye devam ederken gözlerim de karnımın üstündeydi. 'Hiç bırakmayacağım.' Dedim ona söz verir gibi. 'Senin için her şeyin en iyisini yapacağım. Sonucu ne olursa olsun. Söz.'

Mırıltılarımla tebessüm ettim. Buradaydı ve ben onunla konuşuyordum. Bir rüyanın uyanmak istemediğim kısımlarındaydım. Kabusa dönmemesi adına da her şeyi yapacaktım.

Hira'nın Çakır'a sorduğu soruyla cevabını beklerken bana doğru döndü ve gerçekliğini bir kez daha hissetti. ''Ben...'' dedi benimle aynı duyguları yaşarken ''Baba mı olacağım?''

Her şey çok yavaş akıyordu sanki. Zaman aheste aheste, gerçekler idrak edilmesi zor ama kalıcı bir şekilde kazınıyordu dakikalara. Hira hızla Çakır'a doğru koşarak bacaklarına sarıldı ve ''Yeni bebeğiniz olacak diye giden bebeğinizi unutacak mısınız?'' Dedi. Bunu ne ben ne de Çakır beklemiyorduk.

Kısa bir an duraksadık ve Çakır ağırca yutkundu. ''Bir bebeğiniz daha varmış.'' Dedi Hira. Eli küçük kızın saçları arasında dolanırken nasıl tepki vereceğini de bilmez bir haldeydi sanki. Nasıl dokunacağını nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Tereddütle varla yok arası saçlarına dokunurken onun boyunda eğildi ve Hira kendinden büyük gibi davranarak Çakır'ın yüzüne elini

koydu. Yanağını okşarken ''Senin çocuğun uzaklara gitmiş.'' Dedi. Küçücük parmakları kirli sakallarında dolandı. Çakır kısa bir an gözlerini kapatıp acı dolu bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. ''Babamla sabah konuşurken duydum. Sonra sordum o anlattı bana. Gitmesi gerekmiş ama sizi çok seviyormuş.'' Gözleri kısa bir an bana döndü. ''Çakır abi çok üzülmüş.'' Zaten ağlamaya yer ararken tebessüm etmek öylesine zordu ki benim için. Hira'ya ağlarken gözükmek istemedim. O da bana bir iyilik yaptı ve kendini tekrar Çakır'a çevirdi.

Hala yüzünü sevmeye devam ederken ''Biz de annemle bazen babamdan uzağa gidiyoruz ama birazcık.'' Dedi ses tonunu değiştirerek. ''Babamı görmeyince çok özlüyorum. O yokken de korkuyorum.'' Dedi. ''O da seni görmeyince çok özlüyordur, korkuyordur ama babam beni aradığında sesini duyduğumda özlemim geçiyor. Sen de onunla konuş olur mu özlemi geçer o zaman, korkmaz. Yeni bebeğin olunca onu unutma. Annemle babamda bana kardeş istiyordu. Benim de kardeşim olursa unutur musunuz beni dedim. Babam anneler babalar çocuklarını unutmazlar dedi. Siz de unutmazsınız dimi?''

Çakır'ın boğazına dizilenleri yutkunmakla aşamıyordu biliyordum, görüyordum. Başını iki yana salladığında Hira küçük kollarını onun boynuna sardı ve ''Sen çok güzel bir baba olacaksın.'' Dedi. Çakır'ın saçlarında kalan elleri görevini yerine getirerek şefkatle ona dokunduğunda mutluluğumuzun hep buruk kalacağını hissettim.

Sonra ayaklandı. ''Ben doktora bakayım.'' Dediğinde Hira'da onu yalnız bırakmadı ve bana el sallayarak Çakır'ın peşine takıldı.

Onların da odadan çıkmasıyla tek kalmıştım. Karşımda ultrason cihazı vardı ve az önce dünyanın en güzel melodisi yankılanıyordu kulaklarımda. Ben onun sesini işitmiştim, o bana yaşadığını hissettirmişti. ''Buradasın.'' Diye mırıldandım olduğum yerden hiç hareket etmeden.

Hayat biz planlar kurarken başımıza gelenlerden ibaretmiş. Beklemediğim bir anda hiç bilmediğim bir ülkede aldım en büyük hayalimin gerçeği dönüştüğü haberini. Şimdi ona tutunup, hayallerini kurduğum hayatı yaşamak adına çabalamak kalmıştı. ''Sen bize iyi geleceksin.'' Dedim en büyük duama el açar gibi. ''Sen bizim hikâyemizin gidişatını değiştireceksin.'' Nereden bilebilirdim ki şu an dua niyetine ettiğim bu sözlerin kaderimi değiştireceğini.

Kapının tekrar açılmasıyla bakışlarımı karnımdan çektim. Kalkıp gitmem gerekiyordu belki de Çakır'ın arkasından ama yapmamıştım. Öğrendiğim andan itibaren Çakır beni nereye koyduysa orada kalmış, neredeyse hiç hareketsiz geçirmiştim şu dakikaya kadar olan süreçlerimi. Sanırım bunun en büyük sebebi bilinçaltıma yerleşmiş olan korkuydu. Kendimi rahatsızda hissetmiyordum bu durumdan. Yüklerini biriyle

paylaştığında ne kadar da güvende hissediyormuş insan kendini. Çakır benim yüklerimin tamamını değil de en sancılı kısımlarını almıştı sanırım.

İçeri girdiğinde ''Herkes gitti. Ali'ler de eve geçti. Müsait olduğun, kendini iyi hissettiğin bir anda uğrayacaklarmış.'' Dedi.

''Bunlar...'' dedim cihazları göstererek. ''Bunları almadılar.'' 1

Yatakta yanıma doğru uzandı ve dirseğinden kırdığı avucunu başının altına yasladı. Başı tam olarak karnımın hizasındaydı. ''Burada kalacaklar...'' dedi karnıma doğru konuşarak. Ses tonu bir hayli yumuşakken boşta kalan diğer elini çıplak karnımın üstüne koydu ve parmakları tenimin üstünde kaydı durdu. ''Sıklıkla doktor kontrole gelecek seni.'' 8

''İyi ama...'' dedim endişeyle. ''Çok sık bu cihazlarda tehlikeli diye biliyorum.'' 7

Bakışları bir an olsun karnımdan ayrılmıyordu. ''Ona göre ayarlayacak doktor Mahru'm...'' dedi karnıma doğru yanaşarak. Sıcacık dudakları tenime kapandığında önce derince bir soluk çekti içine. Elim saçlarını buldu ve saçlarını okşamaya başladım.

''Nasıl anladın?'' diye sordum merakla. ''Hamile olduğumu.''

Dudaklarını karnımdan çekmeden ama ağırlığını da üzerime

vermeden birkaç saniye durdu. Kısa bir an için son öpücüğünü kondurup yüzünü bana doğru çevirdi.

''Hiç çıkmadı ki aklımdan güzelim...'' dedi saç tutamlarından birini parmakları arasına alarak. ''O günden beri, her şeyin yalan olduğunu öğrendiğim o günden beri, seninle seviştiğimiz o gece bir an olsun aklımdan çıkmadı. Bir yanım deli gibi ümit etse de olmasından da korktum.''

Bu beklediğim bir cevap olmadığından sarsıntı etkisi yarattı ve o benim endişemi direkt olarak anlayarak ''İstememek değil.'' Dedi beni rahatlatmak ister gibi. ''Mahru sen bana bebeğimizden sebep gelseydin sadece ben bununla nasıl baş ederdim bilmiyorum. Sen, senin, benim parçamı bu dünyada hiçbir şeyi üstüne koyamam ama senin hissettiklerin, beni istemezken...''

Ben onun korkularını anlayabiliyordum ve tebessüm edip dudaklarımı dudaklarına bastırarak susturdum. Geri çekildiğimde endişelerinden arınmış vaziyetteydi mavileri. ''Hiç mide bulantısı yaşadığını da ben görmemiştim. Sen kolay kolay hasta olmazsın. Sürekli aklımda olan ihtimali sana yansıtmak istemedim bir doktor görüşmesi yapmadan ama seni incelemekten de geri duramadım. Gördüğüm ilk belirgin tepkinle de zaten o testi çoktan aldırmıştım.''

Başını göğsüme yasladığında ensesinde dövmesinin üzerine

büyük bir öpücük kondurarak orada nefeslendim, yaşadığımı hissettim. Saçlarıyla oyalanmaya devam ederken ''Bana hiçbir şey yaptırmayacaksın biliyorum...'' dedim gayet emin bir ifadeyle. Sesi çıkmıyor oluşu da doğruluğunun kanıtı gibiydi. ''Tatilimiz yarıda kesildi. Zaten ben de yapmazdım ya gerçi...'' dedim derin bir soluk alarak. ''Eve ne zaman döneceğiz?'' 1

Büyülü bir andaymışçasına kurulu göğsümde ellerini bize ait olan o parçadan hiç çekmeden tane tane konuştu benimle. ''Bir süre dönmeyelim diyorum.'' Dedi. Emir gibi olan sözlerinde bana da sorar gibi yumuşak bir tını vardı. Kaşlarımı çattım, göğsüme kurulduğundan beri hareketli olan elim duraksadı. ''Yavrum çok yeni bir hamileliğin var.'' Dedi sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmiş olacak ki. ''Yaşadığın şeylerden sonra bu hamileliği kimsenin öğrenmemesi düşüncesindeyim.'' 16

''Saklayacak mıyız?'' diye sordum şaşkınlıkla. Düşüncesinde haklıydı fakat kaybımda kimse yokken yanımda sevincini de mi paylaşmayacaktık. İyisini de kötüsünü de tek yaşamak benim kaderime yazılmıştı sanırım. 4

''Bir süre.'' Dedi en doğru yolu bulmaya çalışarak. ''Hiç değilse ilk zamanlarını atlatana kadar. Gittiğimizde de sıkı önlemler alacağım fakat burası daha rahat gibi geliyor Mahru şu an için. Kimse hiçbir şey bilmezken, kimseye güvenmezken herkesten uzakta daha rahat olacaksınız gibi hissediyorum. Senin, sizin rahat olmanız demek benim de sonraki süreci 8

daha rahat planlamam demek. Bu planlarım dahilinde olan bir şey değildi. Senin isteklerini biliyorum ama benim senin isteklerini verebilmem için bir yol çizmem gerekli. Kimseye zarar vermeden, en çokta size..." diye özellikle vurguladı. "Burada kalsak bizim için daha iyi olacak."

Biz diye bahsedişi bebeğimizi daha ilk dakikalardan kabul edişi ve karnımda dolanan parmaklarıyla ona da konuşur gibi hareket edişi aklımı başımdan alıyordu. Hiç hissetmediğim değişik olan bu hisler haz vericiydi.

"Sen ne yapacaksın peki? Gitmeden durabilecek misin?"

Derin bir soluk aldığında "Muhtemelen kısa süreli de olsa gidip gelmem gerekecek." Dedi. Bu kısa soluğunda bile sıkıntılı bir hal vardı. Düşünceli hali ses tonuna yansımıştı. Ona zora koşmak gibi bir niyetim olmadığından, bizim için gerçekten iyi olanı yapmaya çalıştığını bildiğimden "Sen nasıl istersen." Dedim sakin bir sesle.

Başı göğsümde hareketlendiğinde iyice arkama doğru yaslandım ve yüzünü bana doğru çevirdi. Hira'nın sevdiği kirli sakallarını şimdi ben devralmıştım. Avuçlarımın arasında kayan sert sakalları tenime batsa da hoşuma giden bu hisle gülümsedim ve yüzünü inceledim. Masmavi gözleri, biçimli bir erkeğe göre kusursuz bir burnu, kirli sakalları, en çokta bana içi gider gibi bakışları... Bir adam bir kadını ne kadar sevebilirse

o kadar çok sevdiğini hissediyordum gözlerine baktığımda. Mavileri bir çocuk gibi dalgalanıyor, ardından duruluyordu. Bende hırçınlaşıp yine bana zararı olduğunu hissettiği o anlarda bana bakarak sakinliyordu. Gözlerini incelerken sakallarında ki parmaklarım göz çevresine kaydı. Önce göz kenarlarını sevdim ardından kaşlarına doğru çıktım. Simsiyah kaşlarının arasında dolandırdığım parmağımla bir iz açıldı. Kaşının altında kalmış ama dikkatli baktığında belirgin olan bir iz. Benden kalan bir iz...

''Bu...'' dedim bıraktığım ize dokunurken. Hissettirdiği duygular, geçmişin anıları özlem doluydu. ''Geçmemiş. İzi kalmış...'' dedim durgunlaşan sesimle. Gözlerimin ayrılamadığı o izden geçmişin anılarına sürüklendim.

...

''Geldim, geldim.'' Dedim telefonu kapatmadan hemen önce adımlarımı hızlandırarak. Birikmiş kar tabakasının üstüne basınca çıkan o ses, botlarımın bıraktığı izleri takip etmek şu aceleci zamanımda bile öylesine keyifliydi ki.

Abimin cevap dahi vermeden telefonu kapatması ne kadar yoğun olduğunun göstergesiydi sanırım. Yolu aydınlatan sarı sokak lambalarının altında, rampa yolu kendilerine kayak yeri yapan çocukların eğlenceli sesiyle devam etti. Bir yandan dikkatli ama hızlı yürümeye çalışıyor bir yandan Çakır'ı

arıyordum. Fakat her zamanki gibi çaldı çaldı açan olmadı.

Sinirle ses kaydı bırakma yerine geldiğimde "Dün akşam güya film gecesi yapacaktık." Dedim sitemle. "İşim çıktı dedin sonra da sana ulaşamadım. Bugün de gelirsen abim çağırdı oradayım bilgin olsun diye aramıştım ama görüyorum ki sana ulaşamamamı alışkanlık haline getirmişsin. Müsait olduğun bir vakitte, tabii ben de müsait olabilirsem şu saatten sonra sana..." dedim üstüne basa basa. "Görüşürüz."

Çalan telefonun açılmaması demek Çakır'a ulaşamayacağım demekti, gelmeyecek demekti. Bunu söyleyemeyeceği için telefonları açmaması demekti. Yıllardır bu durum hiç şaşmamıştı.

Meyhanenin önüne vardığımda önce telefonu çantama koydum ardından kapıyı açıp içeri girdim. Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu içeri girdiğinde salınan, mayışan tenimden anladım. Burnumu çekip tezgâha doğru yöneldiğimde kimse tarafından garipsenmemiştim. Üzerimdeki montu, atkıyı ve şapkayı askıya asıp hemen abimin yanına geçtim.

"Babam nerede?" diye sordum mezelere girişirken. Abim yüzüme bakmıyor, yaptığı işe devam ediyordu.

"Nerede olacak?" dedi kısa bir an yüzüme bakıp ona duyduğu öfkeyle. "Sızmış kalmış yine. Ben gelene kadar da birkaç kişi

hesabı takıp gitmiş.'' Öfkesi sert ses tonundan belliydi. Elindeki rakı şişesiyle köşedeki masaya gidip geri geldi tekrar.

''Aslında kendisi derdi hep en iyi meyhaneci kendi içmeyip başkasına içirendir diye. Annemden sonra her şeyi değişti.'' Benim ses tonum, hareketlerim daha sakindi abime göre. Belki babamın tarafından bakıp empati yapmaya çalışırsam abimi de sakinleştirebilirdim. ''Kaldıramadı annemin yokluğunu.''

''Nesini kaldıramadı ya?'' dedi abim yine aynı öfkeyle bana doğru dönerek. ''Haklısın bizim için, kendi için toparlanması-'' dedim fakat abimin hiçbir şey duymaya tahammülü yok gibiydi.

''Geçeceksin kızım o işleri...'' dedi elindeki havluyu omzuna doğru atarak. Semih abimin boyu benden biraz daha uzundu. Kumral bir tene sahip, kalıplı bir adamdı. Vicdanlı bir adam olsa da fevri hareketleri de yok değildi. İçinden geçenle dilinde ki birdi. ''Biz diye bir şey yok babam için. Anneme kadar kendisi de yokmuş. Sorumsuz herifin tekiymiş. Az mı dinledik babaannemden babamın gençliğini, çocukluğunu. Boş gezen, sürekli kavga eden, her gün eve stres yaşatan herifin tekiymiş. Kendi annesi babası yaka silkmiş heriften.'' 8

''Baban o senin!'' dedim ses tonumu biraz daha yükselterek. ''Düzgün konuş herif falan ne oluyor öyle.'' 4

Hesabı isteyen birinin elini havaya kaldırmasıyla ilerliyordum 8

ki ''Dur sen!'' deyip kendisi gitti ve tekrar geri döndü. Aldığı parayı kasaya koyarken ben konuşmaya, o öfkesini kusmaya devam etti. ''Babamız o bizim. Bizi ne kadar sevdiğini, düşkün olduğunu zamanında biliyorsun. Sadece zor bir dönemden geçiyor.'' 8

Başını bana doğru çevirdiğinde hayret edercesine bakıyordu. ''Mahru sen şaka mısın?'' diye sordu alaycı bir solukla. ''Ne düşkünlüğü ne sevmesi? Sen kafanda kurduklarına mı inanıyorsun bazen anlamıyorum.''

Gözlerimi kaçırarak ''Ne alakası var?'' diye sordum. ''Sen çok gaddarca düşünüyorsun. Bilenmişsin ve hep kötü şeyleri görüyorsun, konuşuyorsun.'' 2

''Mahru babam evlenilecek bir adam değilmiş. Belki toparlanır diye babaannemler biriyle evlendirmeye kalkmışlar. Kendi oğlu toparlansın diye başkasının kızını yakmaktan hiç çekinmemişler.'' Dedi öfkesi öylesine büyüktü ki. ''Ne olmuş sonra? Babam onların bulduğu kızı istememiş. Annemin de artık nasıl aşktan gözü döndüyse...'' deyip sıkıntıyla soluklandı. ''Kaçmış babama. Bok varmış çünkü.'' Sesi bir miktar yükselip dikkat çekince daha sessiz olup toparlandı. ''Babaannemler annemi istememiş, kendi ayarladıkları kız olmadı diye sonra aralar soğumuş. Babam da düzelmeye durmamış zaten. Dedem, anneannem destek olmasa ne bu meyhane dururdu ne bir evimiz olurdu. Şu an olan her şey annemden, babamdan değil. 73

Bu adam ömrü boyunca ne yapmış Mahru?'' diye sorduğunda birbirimize bakarak kaldık sadece. Ben bunların hepsini zaten biliyordum. Neden şimdi anlatıyordu? ''Hatırlıyor musun biz küçükken annem bir ara bizi alıp anneanneme gitmişti. Boşanacaktı. Sonra yine barışmaya kalktıklarında ben babamın dediğini duydum. Ne dedi biliyor musun?'' diye sorduğunda zorlukla yutkundum. ''Sen dön eve, çocuklar annende kalsın. Bu benim içimde senelerdir yara.'' Diye vurguladı.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. ''Annem bizi seviyordu sadece.'' Dedi abim tekrar kırık kelimeleriyle. ''Babam sadece kendini ve annemi seviyordu. Gelmişsin düşkündü oydu buydu diyorsun. Babam bizi her zaman yük gibi gördü. Kendine hayrı olmayan bir adamın çocuk neyine? Anneme de öfkeliyim de...'' dediğinde duraksayıp derin bir nefes aldı. ''Rahmetliye bir şey diyemiyorum. Yattığı yerler nur olsun. Hastalık sahibi oldu babam yüzünden. Bir adam hepimizin hayatını sikti. Bakamayacağın çocuğu yapmayacaksın kardeşim.'' Domates doğradığı bıçağı tezgaha vurduğunda öfkesi git gide katlanıyordu. ''Kaç yaşına geldim bir işim bile yok doğru düzgün. Kuramıyorum ki amına koyayım.'' Dedi öfkeyle. ''Babamın peşini toplamaktan, buraya bakmaktan, bir yere tutunamıyorum ki.''

Sattırmıyordu babam burayı, kapatmıyordu da. Abim gerçekten tüm zararlarıyla bir şeyleri sırtlanmaya toparlamaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Yapamadıkça bunalıma giriyor, öfkesi

daha da katlanıyordu. ''Bak şuradaki adamı görüyor musun?'' dedi gözleriyle köşede oturanı işaret ederek. Sırıtarak masayı donatmış keyif çalan adama bakıp abime döndüm. ''Geçen babamın buraya aldığı eskortlardan biri bundan 1 aylık para almış. Sonra ben de hepsini kovunca kadınların adam bugün gelip parasını istedi.''

Gözlerim irileşmiş öylece kalmışken ''Yok deseydin.'' Dedim. ''Açıklasaydın.''

Yine alaycı bir soluk çıktı dudaklarının arasından. ''Tabii canım o da canın sağ olsun diyecekti. Babam almış o kadınları buraya. İşçi gibi almış. Adamda ödeme yapmış. Baban verecek o zaman o parayı diyor. Bizim dükkanda babamın bile isteye yaptığı şeyler. Neyi yok diyeceksin? 1 ay boyunca gelip yiyip içecek para kimden çıkacak? Kasadan. Herkese benzeri şeyler. Nereden ne kazanıyoruz da neyi nasıl döndüreceğiz Mahru? Sevgiymiş oymuş buymuş. Sikeyim öyle sevgiyi. Herkes kendi işine bakıyor, olan bana oluyor. Hayatımı siktiler. Arkadaşlarımın yüzüne bakamıyorum, bıraktım kaçtım gitti olmuyor. Herkes tanıdık, aynı yerde oturuyorsun. Alacak yok ama verecekler bitmiyor.''

Omuzlarıma öyle büyük bir yük yüklenmişti ki söyleyeceğim hiçbir şey fayda etmeyecekti, öfkesini de dindirmeyecekti çünkü haklıydı. Ben sustum ama o susmadı. ''Sen de hala devam et o Çakır denilen herifle. Annemden farkın olmayacak sonunda.''

''Çakır ve babamı bir tutma!'' dedim onun çıktığı tona çıkarak.

''Neyi tutmayayım? Aynı sorumsuzluk, aynı tavırlar. Babamın gençliğinin aynısı. Ne bok yediği belli değil. Onun yüzünden türlü türlü eli silahlı adamlar doldu buralara. Geçen gencecik çocuğun birini uyuşturucu alırken gördüm onlardan birinden.''

16

''Çakır'ın uyuşturucuyla alakası yok!'' dedim yine aynı öfkeyle. ''Sen herkese kızmışsın, bilenmişsin. Bizden de çıkarmak istiyorsun ama yeter senelerdir Çakır'a olan öfken bitmek bilmedi.''

11

''İstemiyorum çünkü.'' Dedi gözlerimin içine bakarak. ''Gör istiyorum. Sonun mutlu bitmeyecek gör istiyorum. Üzerinde hakkım varsa o adamla devam etmezsin Mahru.'' Dedi kestirip atarak.

59

Senelerdir aynı sözleri duymaktan o kadar sıkılmıştım ve artık o kadar yorucu geliyordu ki aralarında ki bu çatışma. Cevap versem devam edecekti. Susmayı seçtim o yüzden. Zaman ilerledi, abimin öfkesi dinmese de sustu. Sonra kapıda onun arabası belirdi. Çakır arabasından indi. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve aynı siyahtan kaşe bir kaban vardı. Kabanının yakalarını düzelttiğinde kısacık saçlarının arasından geçirdi elini. Birkaç saniyede saçlarına doluşan kar tanelerini yok etmişti böylelikle.

4

İçeri girmesiyle abim gözlerini devirdi ve sıkıntılı bir soluk verdi. Arkada çalan klarnetçi abi ve arkadaşları kısa bir es vermiş, sonra Çakır'ın belli belirsiz başını eğmesiyle 'Sorun yok.' Mesajını almış ve devam etmişlerdi. Tabii onlar devam etti fakat masalarda ki insanların bakışları Çakır'ın üzerinde dolandı. Kapının önüne park ettiği siyah jeep, yine önünde başka siyah bir araba ve kapıda bekleyen birkaç kişi. Lapa lapa yağan kar sokak ışıklarından daha çok aydınlatıyordu etrafı ve onların o manzarada bıraktığı görüntü dikkat çekiciydi.

Çakır ile kısa bir an göz göze geldiğimizde hoşnutsuzluğunu mavilerinden okuyabiliyordum. O da en az abim kadar gergindi. Bakışlarını üzerimden çekmeden herhangi bir masanın köşesine oturdu. Cebinde olan eli masadaki gencin kalkıp yer vermek istemesiyle çıktı ve onun omzunda yer buldu. Kalktığı yere tekrar oturttuktan sonra elini tekrar cebine soktu ve aynı sakinlikle bana bakmayı sürdürdü. Göz teması kurmayıp önündeki kadehi kurulayan abime ''Ben halledeceğim.'' Diyerek yanından ayrıldım.

Tezgâhın arkasından ön kısmını geçtiğimde etrafa bakıyordum ki ''Bakma boşuna...'' dedi Çakır dikkati kendine çekerek. ''Bakamaz kimse sana.''

Tam önünde durduğumda aramızda hatırı sayılır bir boşluk bırakmıştım ki bunu fark edip hatta rahatsız olarak parmaklarının ucuyla kazağımın önünden tuttu ve beni kendine

doğru çekti. Gözlerini bir an olsun üzerimden çekmezken eli arkada başkasının olduğunu umursamadığı kadehiyle oynadı, kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak yarım olan kadehi bitirdi. ''Neden geldin?'' diye sordum ikimizin duyacağı bir tonda sıkıntıyla. ''Burada olduğumu öğrenince mi gelesin tuttu?''

Elindeki boş kadehi bırakmadan hemen önce boş kadehi bana gösterdi ve ''Şununla erişemediğim kafaları nasıl yaşatıyorsun bana?'' dedi hafif bir tebessümle. Benim gülmediğimi görünce tekrar ciddileşti ve ''Neden buraya geldin?'' diye sordu konumuza dönerek.

Etrafa baktım ve gayet açık olan cevapla ''Kalabalık.'' Dedim ona da göstermek ister gibi. O zaten buraya neden geldiğimi de biliyordu da soruyordu işte. ''Abim tekti ve yardıma geldim. Üstelik canım da sıkılıyordu.''

Tekrar elini cebine soktu ve tek kaşı hafifçe yukarı kalkarken ''Beni çağırsaydın.'' Dedi fazlaca belli olan bir sakinlikle. ''Alırdım ben senin sıkıntını.''

Şaka yapıyordu sanırım ya da sabrımı zorlamak niyetindeydi.

Tezgâha yakın olduğumuzdan sebep abim konuştuklarımızı işitiyordu ve tekrar derin bir soluk vererek daha fazla sessiz kalamadı. ''Çıkacak mısın? İnsanlar sen buradasın diye gergin oturuyor.''

Abimin vurgulu ses tonuna karşı Çakır geldiğinden beri ilk kez gözlerini benden ayırarak abime döndü ve "Resul." Diye bağırdı yüksek bir sesle. Resul Çakır'ın uzun zamandır yanında çalışanlardan biriydi. Önündeki arabalardan birini kullanır, gidilecek her yere ondan önce varırdı.

Müzik sesinin içinde yankılanan sesiyle kapı aralandı ve kış soğuğu içeri dolup ortamın havasını değiştirdi. Saniyeler içinde hemen karşımızda yer alınca Çakır'ın emrini bekler gibi duruyordu. "Mahru'yu alıp gidiyorum ben. İnsanlar geriliyormuş." Dedi dalga geçer gibi bir imayla üstüne basarak. "Sen..." deyip başıyla abimi gösterdi ve adını bile söylemeye Semih demeye tenezzül etmeden "Yardım edersin." Diye tamamladı.

2

Elbette bu durum abim tarafından kabul edilmemişti. "Gerek yok." Diye çıkıştı elindeki kadehi tezgâha sertçe çarpıp diklenerek. "Çıkacaksanız çıkın. İsmail'i aradım ben, gelir şimdi." İsmail bizim komşularımızdandı. Çok kalabalık olduğu zamanlarda abim onu da yardıma çağırırdı. "Ayrıca senin yanındaki adam içmekten başka ne anlasın. Yardım edecekmiş." Burnundan çıkan solukta alaycılık hâkimken tekrar önüne döndü. O sırada kapı aralandı ve İsmail içeri girerek "selamünaleyküm abi." Dedi.

1

Resul kaba ses tonuyla sertçe çıkışarak "İçkili sofraların olduğu

82

yerde, günahın işlendiği esnada Allah'ın selamı verilmez." Dedi. 82

İsmail ne olduğunu anlayamamış kısa bir an afallamışken Çakır dik dik bakan abimle dalga geçer gibi Resul'u gösterdi ve "Benimle içen..." dedi, ardından İsmail'e döndü. "Seninle yetişen." 78

Az önce abimin seninle içmekten başka ne anlasın dediği adam yıllardır meyhanede abimin, babamın yanında yetişmiş adama kendince ders vermişti. Çakır'da bu durumdan keyif almıştı.

"Derdin ne oğlum senin?" dedi abim zaten öfkeli olduğundan öne doğru atılarak. "Amacın kışkırtmak mı?" 1

Abim Çakır'a doğru bir atak yapmıştı ama Resul'un elini abimin göğsüne koyup araya geçmesiyle öylece kalmıştı. "Ağır olsana sen aslanım biraz ya." Dedi eliyle sert bir şekilde abimin göğsünü güya sıvazlayarak. "Fazla sinir bünyeye zarar. Hemen her şeye ayaklanıyorsun. Yakışıyor mu hiç sana?" 61

Çakır olduğu yerden hareket etmemiş sakinlikle hatta abimi kışkırtmak istercesine yüzünde bir gülümsemeyle olduğu yerde oturuyordu. "Siktir git amına koyayım." Dedi abim onu tutan eli savurup tekrar tezgâhın arkasına geçerek. "Bak sana demiştim bu adam sorunlu. Bak görüyor musun?" dedi ilerideki masalardan göstererek. "Bu gelince 2 masa boşaldı. Hep zarar hep ziyan bu adam."

''Sen geleyim istediğin için çağırdın bu akşam Mahru'yu buraya.'' Dedi Çakır sakinliğinin arkasında saklı öfkesiyle. ''Benim kimseye bir şey yaptığım yok.'' 8

Buradaki kavganın bitmeyeceğini anladığımdan sebep çareyi gitmekte buldum. Hiçbir şey demeden, hiçbir eşyamı almadan meyhaneden hızlı adımlarla uzaklaşırken arkama dahi bakmadım. Çok geçmeden meyhanenin kapısı tekrar açıldı zaten. ''Mahru, bekle!'' Dedi Çakır'ın sesi ama durmadım. 3

''Siktir git.'' Diye bağırdım öfkeyle. ''Dünden beri yoksun şimdi bekle diyorsun. Mahru bekler, Mahru'nun seni beklemekten başka işi ne zaten.'' 43

Arkamdan geldiğini hissediyordum ama durmuyordum. ''Bilerek yaptı.'' Dedi beni kolumdan tutup önüme geçerek. Çırpındım fakat bırakmadı. Elindeki kabanımı zorla üstüme geçirmeye çalışırken itekledim fakat kaşlarını çatarak ''Giy şunu.'' Diye yükseldi. ''Bana kızgınsın diye bu soğukta böyle gezemezsin. Kız bağır, çağır istediğini yap ama bunu giyeceksin.'' 30

Bir süre sonra çırpınmayı bırakmış öfkeyle o kabanı giyerken ''Bilerek yaptığı bir şey yok.'' Diye bağırdım. Kabanımın düğmelerini iliklemeye başladı önce. ''Bilerek yaptı. Bak İsmail'i çağırmış. Senin buraya gelmeni istemediğimi biliyor.'' Onun ellerini iterek kendi düğmelerimi kendim iliklemeye başladım. 30

O da atkımı boynuma sarmaya başladı. Bir yerden itsem diğer taraftan geliyordu. "Amacı zaten benim gelmem, bizim sorun yaşamamızdı. Sen oradan çıkmadan benim de çıkmayacağımı biliyordum. Geldim de ne yaptım ben Mahru?" diye sordu ciddiyetle. "İçeri girdim birine bir şey mi dedim. Sesimi mi yükselttim. Senin abin bilerek problem çıkartmak istiyor. Seni doldurmaya çalışıyor."

Düğmeleri ilikleyip hızla geri çekildiğimde "Dünden beri neredesin?" dedim yüzümü buruşturarak. "Abimi falan geç sen şimdi. Dün biz plan yapmadık mı? Sen dünden beri neredesin?"

İşte burada tam olarak suçlu olduğundan ve bunu bildiğinden sebep sanırım sessiz kaldı. Cevap veremedi, sustu. Hayal kırıkları barındıran bir gülümsemeyle yanından adımlamaya devam ettim. Hızlı adımlarla devam ederken "Bütün gün senin için hazırlık yaptım." Dedim kendime söver gibi. "Aylardır izlemek istediğim filmi sırf seninle izleyeyim diye beklettim. Bir kere bir şeye vaktinde gelsen şaşacağım zaten. Sevgilinle bir filmi izlemek bu kadar lüks olabilir mi ya?" dedim ellerimi iki yana açıp sinirden titrerken. "Bir film alt tarafı! Bir aydır sessiz sakin bana ayıracak 2 saatin yok mu? Biz hiç planlı hareket edemeyecek miyiz? Ben çok yoruldum artık."

Yorgunluktan omuzlarım düştüğünde "Bu akşam izleyelim mi?" diye sordu arkamdan adımlamaya devam ederek.

Suçunun farkındaydı, ses tonu da ona göre çok yumuşak ve yalvarırcasınaydı. Bağırıp çağırmam istediğiydi ama ona en büyük ceza sanırım aynı sakinlikle kalmak olacaktı.

''İstemiyorum.'' Dedim kestirip atarak. ''Eve gidip uyuyacağım. Sonra görüşürüz.'' 2

''Mahru o filmi izleyelim mi bu gece?'' diye tekrar etti. ''Hayır!'' dedim. 4

''Mahru...'' dedi tekrar. ''O filmi izleyelim.''

''İzlemeyeceğim.''

''İzleyelim.'' Diye diretti sabrımı zorlar gibi. 1

''İzlemeyeceğim.'' Dedim. ''İstemiyorum.''

''İzleyelim Mahru.'' Dediğinde artık sabrımın son noktalarındaydım. Sakinliği, ısrarı, diretmesi dizginlemeye çalıştığım öfkemi daha da arttırırken az önce çocukların duvarın üstüne bıraktığı kar toplarından birini gözüme kestirdim. Arkamı dönüp dünden beri dolup taştığım öfkeyle ona fırlattım. Neresi geldiğine bakmadan, rastgele, abimden de kalan birikmişliklerimle sertçe fırlattım. 32

Başını öne doğru eğdiğinde adımları da duraksadı ve beyaz karların üstüne kanlar süzülmeye başladı. Oluk oluk akan 53

kanlarla gözlerim irileşti ve ona attığım kartopunun içinden kanların yanında duran taşı fark ettim. Beyaz kar kırmızı kanla kaplanmıştı.

''Çakır...'' dedim hızlıca ona doğru adımlayarak. Elimle yüzünü kaldırdığımda kaşından süzülen damlalar ellerime de bulaştı. ''Ben...'' dedim titrek bir sesle. ''Ben özür dilerim. Ben yemin ederim bilmiyordum içinde taş olduğunu. Özür dilerim çok özür dilerim.''

Pişmanlıktan ölmek üzere olduğumu hissettiğim sırada o ciddiyetini hiç bozmadı ve ''İzlesene o filmi benimle...'' dedi. Panikten titreyen ellerimi yüzüme kapattım ve karmakarışık bir ruh haliyle gülmeye başladım. Beni kolları arasına aldı ve sıkıca sardı. O an anladım onun içinde bulunduğu durum ne kadar ciddi olursa olsun Çakır için her zaman öncelik benim isteklerim, benim istediklerim, benim kırıklarımdı.

Sarıldık ve hiç ayrılmadık.

...

Elim o izin üstünde dolaştığında ''Dursun zaten...'' dedi beni içine çekecek bir gülümsemeyle. ''Yârin açtığı o yaraların izleri hep dursun.''

...

1 Hafta Sonra

Mihriban... 161

Üzerimdeki elbiseyi düzeltirken aynadaki aksime baktım. Siyah klasik bir elbise ve sıkı bir topuz yapmıştım. Kalbim heyecanla çarptı durdu. Ben Ferdi ile atacağım ilk adım için hazırlanmıştım bu akşam. Geçmişi arkamda bırakmış, yeni bir yol çizmiştim kendime. Peki neydi o halde kalbimi böylesine sıkan? Şura'nın kapıyı çalıp içeri girmesiyle düşüncelerim son buldu. 87

''Güzelim...'' dedi tatlı bir tebessümle yanıma gelerek. ''Çok güzel olmuşsun.''

''Yaa...'' deyip ona doğru ilerledim. ''Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin.''

Yatağımın üzerine doğru oturduğunda ''Heyecan var mı?'' diyerek beni sorguladı. Derin bir nefes alarak dolaba yaslandığımda ''Ölecek gibiyim Şura.'' Dedim heyecanla.

''Mihriban...'' dedi sıkıntıyla. ''Sen Ferdi konusunda emin misin? Hızlı gitmiyor musunuz?'' 4

''Şura...'' dediğimde içimdeki sıkıntı daha da arttı, yüzüm düştü. ''Ferdi bana bir kadına nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor. Ayrıca biz şu an için sadece yüzük takıyoruz, bir şeylerin adını koyuyoruz. Bunu yapmazsam Turan konusu 83

kapanmayacak Şura. O hep onu bekliyorum sanacak, belki ümit edecek ama ben istemiyorum. Turan benim için bitti. Söylediklerileyle, yaptıklarıyla her şey ile bitti. Ferdi'den etkilendim, bana şahane hissettiriyor, çok güzel davranıyor. Eğer mantık evliliği yapacaksam bile bu Ferdi gibi biriyle olurdu zaten. Dedim ya hem etkilendim hem de doğru insan olduğunu düşünüyorum. Bir de dediğim gibi Ferdi beni hızla bir düğün için zorlamıyor. Ama ben artık bilinsin istiyorum. Yolumu seçtiğim, nişanlı olduğum bilinsin herkeste ona göre davransın." 83

Şura bu net tavrım karşısında daha fazla bir şey diyemeyerek "Sen kendin için olanı daha iyi bilirsin." Dedi.

O sıra telefonuma gelen bildirimle yaslandığım yerden kalktım ve kilidi açtım. Mesaj Ferdi'den gelmişti.

Gönderen: Ferdi

Mesaj: Kalbim duracak gibi hissediyorum Mihriban ve senin için de aynı olması için dua ediyorum. Seninle aynı olaya aynı hislerle tepki vermek mucize gibi. Yola çıktık, geliyoruz. 140

Tebessüm edip telefonu yerine koyduktan sonra heyecanım daha da artmıştı. "Geliyorlarmış." Dedim panikle. "Ne yapacağım ben şimdi?" Elimle sürekli olarak elbisemi düzeltip dururken soğumaya durmuş ellerimi tuttu ve "Sakin ol." Dedi beni rahatlatmak adına. "Bir şey yapmayacaksın. O gelecek, 9

sen tuzlu kahvesini yapacaksın, yüzükler takılacak bitecek.'' Söyleyince sahiden kolay mı geliyordu? Zira o söyledikçe benim tansiyonlarım oynadı. ''Keşke Mahru'lar da burada olsaydı.'' Dediğinde ''keşke.'' Dedim. ''Ama ben konuştum. Şimdilik dönemiyorlarmış. Israr da etmek istemedim. Zaten gelebilse gelirdi. Mahru her anımda yanımdaydı benim, hep destek oldu. Onun yaşadıkları da az buz değil. Şimdi biraz dinlenmek onların da hakkı... Biz onun için bol bol video çekeriz. Zaten gecenin sonunda görüntülü görüşüeceğiz.'' 9

''Öyle...'' dedi omzumu sıvazlayarak. İyi insan lafının üstüne mi derlerdi tam da şu an için geçerliydi. Bizim onları anmamızın üstünden birkaç dakika bile geçmemişti ki kapı çaldı ve annem içeri elinde koca bir demet çiçekle giriş yaptı. ''bunlar sana gelmiş.'' Dedi ve ben çiçekleri kucakladım.

Kollarımın arasına sığmayacak büyüklükteydi ve harika kokuyorlardı. Üzerindeki zarfı alıp çiçeği yatağa bıraktığımda üzerinde bir not ve kartla karşılaştım.

'Girdiğin yeni yol yaşadığın tüm sıkıntıları sana unutturacak kadar güzel olsun. Seni çok seviyoruz. 3

Mahru ve Çakır. 42

Dip Not: Bugün yanında yokum ama gelinlik seçiminde muhakkak orada olacağım. Sakın beni beklemeden gitme. 11

Diğer zarfa baktığımda içinde Türkiye'nin en lüks gelinlikçilerinden birine ait adıma gönderilmiş bir kart duruyordu.

''Yuh!'' dedim gözlerim büyümüş bir şekilde. ''Burası çok pahalıdır.''

Şura yerinden kalktı ve elimdeki kartı alıp ''Ve muhtemelen parası ödenmiştir.'' Dedi. ''Bak altında tarih yazıyor. O tarihe kadar gitmen gerek sanırım.''

''İyi ama...'' dedim tereddütle ''Çok erken değil mi?''

Şura tekrar yatağın üstüne oturdu ve ''Muhtemelen anca yetişiyorlardır güzelim. Alınan malzemeler buradan değil diye biliyorum, taşların her biri gerçek ve elle dikiliyor, birkaç prova falan derken hazırlaması falan uzun sürüyor olabilir.''

Hiç bilmediğim, düşünmediğim bana uzak olan detayların içine şimdiden düşmüştüm. Bu beni biraz korkutsa da heyecanlandırmadı desem yalan olurdu. ''Çok ince düşünceliler ama...'' dedim tebessümle arkadaşıma minnet ederek. ''Her zaman bana dokunmayı biliyor. Çok seviyorum.''

Şura'nın kaşları çatılırken ''Kıskanıyorum ama kızım...'' dedi şakayla karışık sitemle. ''Mahru'yu böyle övüyorsun beni hiç övmüyorsun.'' Dudak bükerek omuz silkti. ''Ben de bir Seyhanlı

olarak bileziğimi alıp geldim herhalde.''

Böyle şeylerde hiç gözüm yoktu. Onların bana arkadaşlığı yeterdi ama anlaşılan o ki Şura'nın birazcık ilgiye ihtiyacı vardı. ''Senin yerin bambaşka.'' Dedim ona sarılarak. O da bana sarıldı ve biz o haldeyken tekrar kapı çaldı. O panikle Şura'yı nasıl ittim bilmiyorum. ''Geldiler.'' Dedim elim ayağım titrerken. ''Vallahi geldiler.''

Düşüncem de annemin kapıyı açıp ''Geldiler.'' Demesiyle doğrulanmıştı zaten. Elimi kalbime bastırıp dışarı çıkmasına engel olmak istedim. ''Hadi.'' Dedi annem. ''Aç kapıda kaldılar.''

Ben sanki adım atmayı unutmuştum o an. Şura arkamdan itmese yürüyemeyecek gibiydim. Elini sırtıma koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Ah şimdi Eftelya burada olsaydı beni ne güzel rahatlatırdı. Ona da yangından sonra iyice dinlensin diye gelme demiştim. Şimdi tutup kolundan getiresim gelmişti. Bilgili tecrübeli stresimi alacak olgun birine ihtiyacım varmış gibi hissettim.

Kapıya vardığımda annem, babam, amcamlar, Esat oturma odasının giriş kısmında bekliyorlardı. Derin bir nefes aldım, kısa bir an gözlerimi kapattım ve kapıyı açtım. Ferdi elinde çiçeklerle karşımdaydı. Ailesi, akrabaları herkes yanında arkasında yer alırken birkaç saniye donup kaldım. Gözlerimin en içine sanki benden başka kimse yokmuşçasına güven verici bir

gülümsemeyle bakıyordu.

Sonra arkadan bir öksürük sesi işittim ve kapıda fazlaca oyalandığımı fark ederek bir hayli kapalı olan kapıyı ardına kadar açıp ''Bu... Buyurun lütfen...'' dedim. Ferdi elindeki çiçekleri bana uzattı ve ben alarak geri çekildim. Yanında gelen kız kardeşi çikolatayı Şura'ya uzatmıştı. Aile büyükleri tek tek içeri girdiklerinde kapıyı kapatarak titreyen ellerimdeki çiçekleri masanın üzerine bıraktım. ''Sakin...'' dedi Şura kolumu sıkıp beni rahatlatmaya çalışarak. Lakin bu hiçte kolay değildi.
Al al olmuş yanaklarımla içeri girdiğimde sırasıyla herkesin yerleştiğini gördüm. Tek tek el öpme faslı gerçekleşti önce. Sonra Şura ile sandalyelerde yan yana oturduk.

Aileler az çok birbirleri hakkında bilgi sahibi olsalar da işlerinden, ortak tanıdıklardan sohbet etmeye başladılar. Ferdi'nin bakışları sürekli olarak üzerimdeydi ve hayran hayran olan bakışmaları altında elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Beyaz gömleği, siyah takım elbisesi o kadar yakışmıştı ki ona. Yeni tıraş olmuştu ve gamzeleri epey belirgin şekilde ortadaydı. Ben o an itibariyle o her güldüğünde o çukurlara gömülüyordum.

''Sen nasılsın kızım?'' dedi Ferdi'nin annesi ve ben olduğum yerde hızla dikleştim. ''Ben...'' dedim ne diyeceğimi bilerek. O sırada kapının çalması da kaçmam için bir bahane sunmuştu bana. Ayaklandım ve ''Teşekkür ederim iyiyim. Siz de iyisinizdir

inşallah.'' Dedim. 9

Annesi tebessümle bana karşılık verirken ben çoktan geri geri giderek odadan çıkmıştım. Odadan çıkmamla da derin bir nefes aldım. Tahminimden daha zor geçmişti. Kapının tekrar çalmasıyla ''Geldim.'' Diyerek açmıştım ki kapatmaya çalışmam bir oldu.

Turan kapının önündeydi ve ben kapıyı itmeye çalışıyordum. İzin vermedi. Elini kapıya koyup ittikten sonra ''Neden yapıyorsun bunu?'' diye sordu sinirli bir ses tonuyla. ''Sana bekle hazmedeyim dedim Mihriban neden kendine de bana da bunu yapıyorsun?'' 213

''Turan lütfen...'' dedim ağlamaklı bir halde göğsünden onu itmeye çalışarak. ''Lütfen git.'' 5

Onu iten elimi tutup ''Mihriban...'' dedi yalvarır gibi. Parmakları tuttuğu elimin üstünde kımıldanırken ''Kızım kim gelmiş.'' Diyen babamla birlikte Turan'ı hızla kendimden uzaklaştırdım. Ben uzaklaştırmış olsam da babam sonuç olarak Turan'ın geldiğini görmüş oldu.

''Turan.'' Dedi başta şaşırır gibi. Ardından mahalledeki yakınlığımız, Esatların sürekli dibinde oluşu derken hiç yadırgamadı burada oluşunu ve ''Gelsene oğlum, niye dikildiniz kapıda?'' dedi. Başımı girmemesi için olumsuz anlamda 80

salladım ama Turan beni hiç dikkate almadan içeri girdi. En güzel günüm kabusa çevrilmek üzereymiş gibi hissediyordum.

Turan'ın peşinden bende içeri girdiğimde Ferdi ile birbirlerine öldürecekmiş gibi bakışlarını hissettim. Ferdi olduğu yerde dikleşti, yüzünü gerdi ve her an atılmaya yer alıyormuş gibi derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. Turan'da meydan okur gibi tam karşısına oturmuştu.

Ortamda garip bir sessizlik olduğunda ''Bu kadar da olmaz ama...'' diye işittiğim homurtularla daha doğrusu işittiğimiz homurtularla herkes etrafına bakınırken ''Bir şey mi dedin Sinan?'' dedi Ferdi'nin babası kardeşine doğru.

Ferdi'nin Sinan amcası olduğu yerde dikleşti ve ''Demeyeyim demeyeyim diyorum ama biz bu kızı mı alacağız şimdi?'' diye sordu amcası beni işaret ederek.

Kaba, üslupsuz ses tonuyla Ferdi olduğu yerde dikleşirken ''Amca!'' dedi uyarır gibi. ''Almak vermek diye şeyler yok. Biz birlikte ailelerimizin de desteğiyle bir yola gireceğiz.''

Amcası aldığı cevabı çokta önemsemeden ''Öyle ya da böyle!'' dedi. ''Bu kız mı değil mi?''

Ferdi sabır dilenir gibi nefes alırken ''Evet amca Mihriban.'' Demesiyle amcasının dudakları arasından sıkıntılı bir soluk çıktı. ''Şu herifin...'' dedi Turan'ı gözleriyle işaret ederek. ''Evine girip

ne halt ettiği belli olmayan kızı yani."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor gibi hissettim. Gözlerimi kapadım ve odadan çıkan uğultulu sesleri işittim. ''Ne diyorsun sen be!'' dedi babam yükselerek. Başım dönüyordu, bunu hisseden Şura elimi tuttu.

''Sinan abi.'' Dedi Esat tok bir sesle. ''Ne dediğine dikkat et istersen.''

Fakat adamın hiçte öyle bir niyeti yoktu. ''Yalan mı?'' dedi sert bir sesle. ''Ben geçen gün gördüm bunları. Bu herif bu kızı evine soktu. Bir de utanmadan almış buraya getirmiş.''

Turan'ın hiç sesi çıkmıyordu.

''Lan ne diyorsun sen?'' dedi babam olduğu yerde fırlayarak. Gözlerimi açtım o gürültülü sese. Herkes ayaklanmış birbirine girecek haldeyken Ferdi ve Turan gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı sadece. Ölüm sessizliği vardı aralarında.

Bana karşı olan bakışlar yine tek bir adamın tek bir sözüyle değişti. Annesi, akrabaları herkes şüpheyle bakmaya başladı. Dilim o an lal olduğundan başımı iki yana sallayarak itiraz etmeye çalıştım ama kimse bunu bir cevap olarak kabul etmedi. Babam o adama saldırdığı sırada Esat'lar zor tutuyor, herkes araya girmeye çalışıyordu. ''Ulan bir şey desene!'' dedi Esat

Turan'a doğru dönüp bağırarak. ''Yok öyle bir şey desene.'' Dedi babamda ama Turan ağzını bile açmadı. Ferdi ile birbirlerini kilitlenmiş öylece bekliyorlarken ''Mihriban!'' dedi Turan ondan bakışlarını çekmeden ''Yapmayacaksın değil mi?''

Adımı söyleyince bana konuşunca midemin bulantıları arttı. O beni muhatap almıştı ama ben o an bir tokat yemişçesine hissedip kendime geldim ve olduğum yerde ayaklanarak onu değil birlikte olmak istediğim adamı muhatap aldım. ''Ferdi!'' dedim anında bakışları beni buldu. Sanki az önce hipnoz olmuştu da sesimle onu oradan çıkarmıştım. ''Yemin ederim.'' Dedim bana inansın diye. ''Yemin ederim sandığın gibi değil.''

Ben Ferdi ile konuşma çabasına girdikçe Turan daha da deliriyordu. ''Mihriban!'' deyişinde ki ses tonu sertleşti ve ''Yeter!'' diye bağırdım ona doğru. ''Yeter anlat, bir şey olmadı de. Anlat olanı anlat. Beni ne duruma soktun farkında değil misin? Konuş anlat.'' Dedim. Bir kurbanın katilinden medet ummasıydı bu. Farklı olsun istedim. Katil kurbanını azat etsin diye bekledim ama o benim Ferdi konusunda ki kararlılığımı gördüğünde kendine yakışanı yaptı ve ''Yaptı.'' Dedi gözlerimin içine baka baka. Bundan pişmanlık duyar gibi bakışlarıyla o benden af dilerken benim omuzlarım düşmüş ondan yana bir darbe daha almıştım. ''Mihriban o gün o eve, benim evime benimle girdi.''

Ferdi bir hışımla ayağa kalktığında ''Zorla...'' dedim kollarını

tutarak. ''Zorla götürdü beni.''

''Vallahi hiç zorla gibi değildi.'' Dedi amcası daha da işi yokuşa sürerek. Kimse ne diyeceğini bilmiyor, herkes olan bitene şaşkınlıkla karşılık veriyordu.

Ben kimseyi değil Ferdi'yi inandırmak istedim. ''Zorla götürdü beni eve, istemedim ittim ama kimse yardım etmedi. Konuşacağız dedi, ben istemedim. Zorla soktu eve, bekle dedi bana. Bekle ben olanı biteni hazmedeyim sana geleceğim dedi. Evlenme dedi, bırak Ferdi'yi dedi ama ben ümit etmesi adına hiçbir şey yapmadım. Yemin-''

Ferdi elini kaldırıp sözümü keserken ''Etme yemin falan.'' Dedi. Onu tutan ellerim geri çekildi. İnanmamış mıydı yani bana? Yer ayaklarımdan kayıyor gibi hissettim. ''Aferin oğlum.'' Dedi Amcası da ona destek olarak. ''Madem zorlaymış, getirsinler şahit falan.''

Ferdi'nin çatılan kaşlarıyla amcasına ters bir bakışla dönmesi bir oldu. ''Şahide falan gerek yok.'' Dedi. O da bıkmıştı tabii. Turan'ın yaptıklarından o da bıkmıştı. O da inanmamış- daha düşüncelerim zihnimde tamamlanmadan Ferdi elimi tuttu bir anda ve ''Ne Mihriban'ın bana kendini inandırması için yemine ihtiyacı var, ne de benim ona inanmak için bir şahide. Mihriban zorla diyorsa zorladır, bir şey yok diyorsa yoktur. Sen beni istiyor musun?'' diye yüzüme baktığında herkes gecenin ikinci

şaşkınlığını yaşıyordu. Ben de öyle. Sadece başımı salladım ve Ferdi herkese ilan eder gibi. ''Biz bu yolda kararlıyız.'' Dedi yüksek sesle haykırarak. ''Ben onu o beni istedikten sonra da kimsenin onayına ihtiyacım yok benim. Destek olmayan, bana, benimle olmak isteyen kadına tek bir kötü söz, tek bir kötü göz...'' dedi bakışlarını odanın içinde gezdirerek ''Değdirecek olanı şu saatten sonra etrafımda barındırmam.''

''Mihriban!'' diye öne atılan Turan ile birlikte Esat bu sefer Turan'ın önüne geçmişti. ''İzin vermem lan!'' dedi Turan Ferdi'ye diklenerek. ''O kız senelerdir beni seviyor. Ben onu sana vermem.'' Dedi damarına basar gibi. O öyle konuştukça ben Ferdi'nin elini daha çok sıktım o da korkmamam adına sıvazladı elimi. Ama onun da öfkesinin arttığını hissedebiliyordum. ''Benim lan o kız!'' dedi yükselerek.

''Kes lan sesini!'' dedi Esat Turan'ı itip sakinleştirmeye çalışarak. ''Siktir git! Kes sesini. Yürü sonra konuşacağız, yürü!'' diyerek onu itmeye çalışırken Turan söverek sayarak sürükleniyordu onun peşinde.

''Esat!'' dedi Ferdi son sözünü de söyleyerek. Omzunun üstünden Esat Ferdi'ye doğru baktığında ''Bir daha çizdiğim yolda, benimleyken ya da bensizken Mihriban'ın yoluna çıkacak olursa hiç acımam ezer geçerim. Bu onun son damlasıydı. Bir damlaya daha yer kalmadı.''

''Bak ben...'' dedi Turan hala meydan okumaya çalışarak ''Ben nasıl yağmur olup yağıyorum sana. Damlaymış ya. Ben o damlaları senin bir tarafından-'' Esat'ın sert bir hamleyle itip odadan atmasıyla peşinden çıkması da bir oldu.

Oda da herkes sus pus kalmıştı. Ben tuttuğum elden destek almaya çalıştım, aldım da. Bütün gece olan o kalp ağrım, iç sancım tam olarak bir adamın elleri arasında yok olmuştu. ''Turan ile Turan düşüncesinde olan herkes şimdi çıkıp gitsin.'' Dediğinde amcası hiç durmadan terk etti odayı. Ferdi arkasından bakmaya bile tenezzül etmedi. ''Mihriban sen de.'' Dedi ardından bana dönerek. ''Getir şu tuzlu kahveyi vakit kaybetmeyelim. Az önce yaşanan hiçbir şeyi yaşanmamış kabul ediyorum. Kimsenin de lafını yapmasını istemiyorum.'' Odadakilere bakarak söylediği sözlerin ardından ben sadece başımla onay verip çıktım.

Ellerim titriyordu ama sanki büyük bir yükten de kurtulmuş gibi hissettim kendimi. Mutfağa adım attığımda Şura'da peşimden gelirken balkonda Esat'ın telefon konuşmasına şahit oldum. ''Çakır dön!'' dedi sıkıntılı bir şekilde alnını sıvazlayarak. ''Dön Turan'ı tutamıyorum, çok kötü şeyler yapacak.'' Kısa bir an beklediğinde muhtemelen Çakır abinin cevabını dinledi. ''Zaten dönmen gerek.'' Diye devam etti Esat sıkıntıyla. Boğazına duran yumruyu yok etmeye çalıştığını açıkça gözlemledim. ''Mahru için bir kurye geldi bugün. Kimse görmeden aldım, şüpheli bulduğum içinde açtım. İyi ki de açtım.'' Diye devam etti

sözlerine. ''Biri Mahru'ya onun hırkasını göndermiş.'' Dedi. Kısa bir an bekledi ve ''Semih'in.'' Diye tamamladı. 318

Mahru... 7

Karşımda telefonla konuşan adamın yüzü bir anda değişirken bana bakarak duraksadı ve ''Tamam.'' Dedi soğuk bir sesle. ''Geleceğim ben.''

Sonra da telefonu kapattı. Ama yüzünün hali hala aynıydı. ''Ne oldu?'' diye sordum elimdeki meyvelerden yemeye devam ederek. Yarı çıplak vücudu, elindeki içkisiyle arkasında ki konsola yaslandı ve dudak bükerek ''Hiç.'' Dedi. Üzerimde dalan gözleriyle cevabı hiç gibi durmuyordu. İçkisinden birkaç yudum aldığında ''Senden bir şey saklarsam beni affeder misin?'' diye sordu meraklı, kısık gözleri üzerimde dolaşırken. 73

Şu an konunun ne olduğunu bilmiyordum ama Çakır hem normal sohbet havasında gibi sormuştu bunu hem de düşünceli, ciddi bir halde. Uzattığım ayaklarımı karnıma doğru çektim, bakışları açılan bacaklarıma kayıp ardından yüzüme odaklandı tekrar. Bakışlarında ki o anlam da hiç değişmemiş hala ciddiyetini koruyordu.

''Bilmem.'' Dedim dudak bükerek. ''Ne olduğuna bağlı... Benden bir şey mi saklıyorsun?''

Gülerek sorduğum soruya dalgın gözleriyle cevap verdiğinde

başını olumlu anlamda salladı. Ben normal sohbet havasına bürünmeye çalışıyordum ama o telefonu kapattığından beri hiç normal değildi. ''Ne saklıyorsun peki?'' diye sordum gülerek. Onunla aynı ciddiyete bürünürsem kaçıp gitmesinden kendini kapatmasından endişe ettim aslında. O yüzden de normal sohbet havasında sürdürmeye devam ettim konuşmayı.

Birkaç saniye sessizlik olduktan sonra elindeki kadehi konsola koydu ve parmakları kadehle oynamaya başladı. ''Turan Mihriban'ın istemesinde sorun çıkartmış.'' Dedi daldığı yerden çıkarak. ''Daha da çıkartacak gibi duruyormuş.'' 16

Ruh halim anında değişirken ''Ya.'' Dedim asık suratımla. ''Ne olacak peki? Konuşacak mısın Turan ile. Ferdi ne yapmış? İstemede sorun çıkartmış diyorsun. İsteme olmuş mu? İnşallah Mihriban daha fazla üzülmemiştir. Bir darbede Ferdi'den yana alsın istemiyorum, kaldıramaz çünkü.'' 2

Ardı ardına panik halde söylediklerimin ardından o sakinlikle dilini alt dudağında gezdirdi, dalgın gözleri üstümdeydi. ''Yok sorun yokmuş.''

''Oh!'' dedim elimi göğsüme koyarak. ''İyi bari.'' Kalktığım yere tekrar yaslanarak ''Gerçi...'' deyip meyve tabağına yöneldim. Hangisini yiyeceğime karar verirken konuşmaya devam ettim. ''Mihriban iyi mi yapıyor kötü mü bilmiyorum. Ferdi konusunda yani. Ben tabii o çok mutlu olsun isterim ama evlilik işleri çok 11

ciddi. Ya mutlu olamazsa. Evlendikten sonra da boşanmak öyle kolay değil ki. Sevgililik gibi bitti deyip atamıyorsun yani.'' 11

''Atamıyorsun değil mi?'' diye sorduğunda yüzüne bakarak ''Yani.'' Dedim. ''Daha çok çabalıyor insan evlilik bozulmasın diye. Sevgiliyken ya da nişanlıyken bitti deyip bitiriyorsun.'' 57

Her söylediğimi dikkatle dinledikten sonra bakışları üzerimde bir şeyleri planlar gibi birkaç saniye durdu ve ''Sen iyisin değil mi?'' diye sordu. Olumlu anlamda başımı salladığımda oynadığı kadehi bıraktı ve koltuğun üzerinde atılı olan tişörtü üzerine geçirirken ''Bir iki saat işim var. Sonra seni aldıracağım. Emmy ile çağırdığım yere gelirsiniz olur mu?'' diye sordu. 53

''Nereye?'' dedim ama cevap vermedi. ''Sürpriz!'' deyip geçiştirirken yanıma yanaştı ve tişörtümü sıyırarak karnıma bir öpücük bıraktı. Tam kalkıp gideceği sırada ''Sakladığın şey bu muydu yoksa?'' diye sordum ve o eliyle yüzümü kavrayıp saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken ''Hı hı.'' Diye mırıldandı sadece. Ardından da hiç beklemeden çıkıp gitti. 74

...

Aradan geçen saatlerin ardından dediği gibi Emmy bizim eve gelmişti. Hazırlanmamı beklerken ''Nereye gideceğimizi biliyor musun?'' diye sordum. Olumsuz anlamda başını salladı. Tahminlerim çok fazla olabilirdi fakat hamile olduğumdan 5

sebep Çakır çok hareketli şeyler yapmama izin vermiyordu. O yüzden tepe bir yerde yemek yemek, başka bir tekne gezisi gibi şeyler geçti aklımdan.

Dolaptan alacağım bir tişört ve şorta uzanmıştım ki Emmy ''Giyme onları.'' Dedi. Uzandığımla kaldım, alamadım. Sorgularcasına Emmy'e bakarken ''Hamilesin.'' Dedi bana. ''Onlar seni sıkar. Elbise ile daha rahat edersin.'' Dolabıma bakıp bir krem bir elbiseyi eliyle tutarken ''Bak bu güzel.'' Dedi. ''Hem diğerleri çok koyu, güneşi çeker. Bunu giy sen.''

Sorgulamadım. Haklıydı üstelik, bu sıcakta dar bir şort ile rahat edeceğimi pek sanmıyordum. Onun verdiği elbiseyi giyip, saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptıktan sonra arabaya yöneldik. Biz arabaya bindik fakat önümüzde ve arkamızda olmaz üzere birer araba daha vardı. Rahat edebilmem adına epey geniş bir araç gönderilmişti. Deri koltuklar, televizyon, önceden soğutulmuştu arabanın içi, çeşitli meyveler, çikolatalar ve içeceklerde hazır bekliyordu. Arabaya bindiğimde evden çok daha rahat hissettim kendimi.

Yol Emmy ile moda üzerine sohbet ederek geçti. Hamile oluşumdan kaynaklı tembihli olan şoför bir hayli yavaş kullansa da arabayı içeride ki rahatlıktan sebep kendimi kötü hissetmemiştim. Bir saate yakın süren yolun ardından durduğumuzda da kapı aralandı. Önce Emmy indi ardından ben. Etrafıma merakla baktım ama ne sahildeydik ne de yemek

yenilecek bir yerde. Bir konsolosluğun önündeydik ve ben o an Çakır'ın sürprizini anlamıştım.

''Emmy.'' Dedim şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle ona bakarken.

Tebessüm edip ''Hadi.'' Diyerek beni yönlendirdiğinde koşar adım merdivenleri çıkmaya başladım. Bir an önce Çakır'ı görmek adına hızla hareket ederken elbisenin eteklerini tutuyordum ve Emmy arkamdan ''Mahru yavaş.'' Diye bağırıyordu. Durmadım içeri girdim ve etrafıma baktıktan sonra ileri de Ali'yi gördüğümde koşar adım oraya yöneldim. ''Çakır.'' Diye seslendim ve ikinci kez seslenmeme izin vermeden karşımdaki kapıda önüme çıktı.

Üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve o da bu nikah için hazırlanmıştı. Onu gördüğüm anda hızlı adımlarım yavaşladı ve tuttuğum elbisenin eteklerini bırakmadan ona doğru yürümeye devam ettim. Gülümseyerek, dudaklarımı ısırarak onun yanına vardım.

Mutluluğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Yanına vardığımda eli belimi sardı ve ''Mahru...'' dedi. Etrafa göz attığımda nikah için her şeyin hazırlandığını fark ettim ve tekrar Çakır'a baktım. ''Evlenmek için neyi bekliyoruz ki daha fazla?'' diye sordu. Verecek cevabım yoktu.

''Çok bile bekledik.'' Diye karşılık verince rahatlamış gibi

tebessüm etti ve kastığı bedeni gevşedi. Ardından belimdeki elinin birini çekmeden karnımı okşarken oturmam için olan koltuğu gösterdi ve ''Gelin Hanım...'' dedi. 1

Terleyen avuç içlerimi elbiseye silerek ben yerime oturdum, o yerine. Heyecandan ellerim titrerken adımı duydum. Karşımdaki adam ''Sayın Mahru Saral.'' Dedi. ''Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi rızanız ile Çakır Seyhanlı'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?'' 56

Ona doğru baktım ve yıllardır hayalini kurduğum o cevabı ondan bir parça taşırken verdim. ''Evet.'' Dedim gür bir sesle. 16

Herkesin yüzünde tebessüm vardı ama Çakır'ın ki yılların sevinciydi. Ağlamamak için zor tuttuğum dakikalarda kendimi birkaç damla yanağımdan süzüldü. ''Siz Çakır Seyhanlı...'' dedi ona sıra geldiğinde. ''Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi rızanız ile Mahru Saral'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?''

Hiç beklemeden saniye bile geçirmeden gözlerimin içine bakarak ''Evet!'' dedi dolu dolu bir sesle. Biz yıllar sonra kavuştuk. Çocukluk aşkım, en büyük sınavım, ödülüm, sabrım, sabırsızlığım ömrümün geri kalanında eşimdi artık. 49

İmzalar atılıp nikah cüzdanı bize teslim edildiğinde ikimizde ayaklandık ve Çakır hiç beklemeden beni kolları arasına aldı. Yüzündeki gülümsemeden severken onu ''Çakır Seyhanlı.'' Diye 1

mırıldandım. 1

''İlkim...'' dedi gülümseyerek. O güldü ben güldüm. Onun yüzünü seven avuç içimi koklayarak öptü ve devam etti. ''Sonum, solum, yarımım, yarınım, karım... Mahru...'' dedi, adım dudaklarından kabul olmuş bir duaya şükreder gibi çıktı. Dudaklarını dudaklarıma kapatmadan hemen önce bahsettiği o yarımı tam dudaklarımın üzerinde tamamladı. ''Mahru...'' diye fısıldadı. ''Mahru'm... Mahru Seyhanlı'm.'' 198

Yarımdık, tamamlandık. 73

Bölüm Sonu

Merhaba. Umarım bölümü sevmişsinizdir 😊 Oy vermediysek verelim mi?

Bölümle ilgili yorumlarınızı tam olarak bu satıra bırakabilirsiniz. 82

Burada aktif değilim ama instagramda aktifim. Sizi de oraya beklerim.

Hesap: humeyraao

Bir de hikayenin bir hesabı var. Bölüm sonunda Yağmur oradan sizinle sohbet edecekmiş bölümlerle ilgili. ❤️ Onu da şuraya bırakayım: lahzaofficialpage 3

''Sonum, solum, yarımım, yarınım, karım... Mahru...'' dedi, adım dudaklarından kabul olmuş bir duaya şükreder gibi çıktı. Dudaklarını dudaklarıma kapatmadan hemen önce bahsettiği o yarımı tam dudaklarımın üzerinde tamamladı. ''Mahru...'' diye fısıldadı. ''Mahru'm... Mahru Seyhanlı'm.'' 198

Yarımdık, tamamlandık. 73

Bölüm Sonu

Merhaba. Umarım bölümü sevmişsinizdir 😊 Oy vermediysek verelim mi?

Bölümle ilgili yorumlarınızı tam olarak bu satıra bırakabilirsiniz. 82

Burada aktif değilim ama instagramda aktifim. Sizi de oraya beklerim.

Hesap: humeyraao

Bir de hikayenin bir hesabı var. Bölüm sonunda Yağmur oradan sizinle sohbet edecekmiş bölümlerle ilgili. ❤️ Onu da şuraya bırakayım: lahzaofficialpage 3

Bir sonraki bölüme kadar hoşcakalın. 😊❤️ 3

13. Bölüm (Ara Final)

85,3 Bin ★ 6,59 Bin 10,2 Bin

Merhabaaaa 🎈 Çok özledim, bir de nedendir bilinmez çok heyecanlıyım. 😍 Umarım olmuş diyebileceğiniz bir bölüm getirebilmişimdir size.

Oy verdiyseniz keyifle okuyun 😍❤️

Bu arada Mihriban ve Mahru gecişleri arasında zaman olarak 5 10 dakika var. Yani o kısımları okuduğunuzda ne alaka böyle olup devam mı ettiler onlar gibi bir düşünceye kapılmayın diye diyorum. Her şey iki taraf içinde eş zamanlı gerçekleşti.

Neyse çok konuştum. Bölüme bırakıyorum sizi. ❤️

Gün hesabı yapmayı bırakalı epey zaman olmuştu sanırım. İnsan huzurlu, mutlu geçirdiği zamanları saymak istemiyormuş geçip gitmesin, bitmesin diye. O yüzden ben evlendiğim o günden beri geçip giden günleri hesaplamayı bırakmıştım. İçinde bulunduğum huzurlu zamanı yaşama kısmına geçmiştim. Fakat bebeğimizden sebep bildiğim bir şey vardı ki o da hamileliğimde 3.ayı doldurmuştum ve biz dün gece itibariyle İstanbul'a dönüş yapmıştık.

Dubai'de bıraktığım anıların hepsi hayatımın en özel, en güzel zamanlarıydı şüphesiz. Orada evlenmiş, verdiğimiz kaybın yerini doldurmayacak, acısını hiç almayacaktı belki ama bize bir şans daha tanıyacak olan bebeğimizle de orada tanışmıştık. Birbirimizle saatlerce, günlerce, haftalarca sohbetler etmiş, yeni arkadaşlıklar edinmiş, ülkeyi karış karış gezmiştik. Fakat her ne kadar güzel olursa olsun yine kendi evimize, kendi topraklarımıza dönmüştük.

6

Dönmüştük dönmesine fakat gittiğimiz yer küçükte olsa bize yuva olan, senelerce iyi kötü tüm anlarımıza sığınak olan o ev olmamıştı. Bu sefer Çakır tarafından özenle korunmuş, içerisi ihtiyacım olabilecek her şeyle donatılmış çiftlik evlerinden biri olmuştu.

13

Çakır'ın avlanmak için sıklıkla buraya geldiğini biliyordum lakin gelmek hiç nasip olmamıştı. Biz seneler boyunca birbirimizin planlarına eşlik edememiştik. Bu birazda benim onun hobilerine karşı ilgisizliğimden de kaynaklıyor olabilirdi. Açıkçası avlanması ilgimi çekmediği kadar itici de buluyordum. O yüzden gelmeyi hiç teklif etmemiştim o da sanırım bundan sebep ısrar etmemişti. Şimdi bulunduğum yere bakıyordum da sanırım pişmanlığını yaşamak üzereydim.

28

Ormanın hemen bitişiğinde ev ve orman taş duvarlarla ayrılmıştı. Ormana açılan bir kapısı bir de ön giriş kapısı bulunmaktaydı. Taş beton duvarların üzeri de dikenli

tellerle döşenmişti. Epey büyük bir alanı kaplayan duvarlar gözle görülebilenin çok ötesine dayanıyordu. Tam merkez konumunda olan büyük çiftlik evi, taş yapıda ve iki katlıydı. Giriş kapısına iki üç ufak basamağın ardından erişiliyordu. Evin arka tarafında epey uzak bir mesafede ahır bulunmaktaydı. Atların bulunduğu yer sağlı sollu odalar şeklinde girişten itibaren sıralıydı. Hemen ahırın yanında bitişen bir samanlık tam karşısına gelecek şekilde atların koştuğu bir alan vardı ve burası da çitlerle çevrilmişti. Hatta atların atlaması için ufak bir iki tane engel dahi vardı.

Evin çaprazında ise görünen ama yine de uzak kalan tek katlı çalışanların olduğu bir ev bulunmaktaydı. Boy boy ağaçların dizili olduğu kocaman bakımlı bir bahçe, epey büyük bir yemek masası ve hemen karşısında kurulu bir hamak yer alıyordu. Girişte yer alan küçük, bakımsız park dikkatimi çekince gözlerimi dışarıdan ayırmadan ''Neden park var?'' diye sordum. ''Kim için?''

''Eski...'' diye mırıldandı varla yok arası dalgın bir sesle. ''Biz küçükken yapılmış, öyle de kaldı. Yenisi gerekiyor.''

Yenisi gerekiyor kısmını diğer söylediklerine göre daha tok ve heyecanlı bir sesle söylemişti ve benim de tebessüm etmeme sebebiyet verdi. Çayımdan yudumlamaya ve etrafı incelemeye devam etti. Saate göre bir hayli karanlık olan gökyüzünde şiddetli bir gök gürültüsü ve şimşekle olduğum

yerde huzursuzca kıpırdandım ama yağmuru izlemekten geri duramadım.

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur seyirlik bir manzara sunuyordu. Tabii manzaram kapı girişinde sürekli olarak dolanıp duran adamlarla bölünüyordu orası ayrıydı. Çamura bulanmış köpek iki adam arasında gidip gelip oyun oynamaya devam ederken tebessüm ettim ve çayımdan yudumlayarak ''Burası güzelmiş.'' dedim.

Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Çakır oturduğu koltukta ciddiyetle önündeki dosyaları inceliyordu ve parmaklarının ucundaki sigarasının sonuna gelmişti. Küllüğe bıraktığı sigarasıyla eş zamanlı olarak bakışlarını bana çevirdiğinde ''Hava geldiğimizden beri yağıyor, gezme fırsatın olmadı." Dedi memnuniyetsiz bir tavırla. "Emin ol gezdikten sonra daha çok seveceksin.''

Ona doğru gitmem için elini bana uzattığında işlerden bir hayli sıkıldığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Yaslandığım pencereden doğruldum ve ona doğru ilerledim. Önce onun dosyalarının yanına çay kupamı bıraktım ardından tam karşına geçip omuzlarına tutunarak bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştim.

İki elini tutup belimin üzerine koyarken ''Acıkmadınız mı?'' diye sordu belimdeki elinin biri öne doğru kayarak. Olumsuz

anlamda başımı salladıktan sonra yüzünü avuçladım ve arkasına yaslanmasını sağladım. Elini çekmedi. Bacaklarını biraz daha açtığında daha rahat bir pozisyona geçmiştik ve parmağım şakağında onu severek dolanmaya başladı. 21

''Bir düzen kurmamız gerekli.'' dedim ciddi ama bir o kadar naif tonlamayla. 1

Yüzümdeki tebessüm eksik olmazken karnımda olan eliyle zaten o çoktan sebebini anlamıştı ve sorgulama gereği duymadı. ''İstediğin nedir?'' dedi merakla cevabımı bekler gibi.

Dudak bükerek birkaç saniye beklediğimde ''Yaşanılacak en güzel yer neresidir acaba?'' diye sordum. 1

Benim aksime o hiç duraksamadan ''Güzellik algısı herkes için farklıdır.'' dedi başını koltuğa yaslayıp beni dikkatle ve hayranlıkla izleyerek. 1

''Sevmediğin, sevilmediğin hiçbir yerde mutlu olamazsın'' Eli yüzüme çıktığında kemikli kısmı yanağımı okşadı usulca. ''Senin için neresi bilmiyorum ama benim için bir köy evi ya da koca bir saray hiç fark etmez. Önemli olan sensin." Diye vurguladı. "Senin durduğun, beni sevdiğin, mutlu olduğun her yerde ben yaşayabilirim. Sen yanımda olduktan sonra gerisi teferruat...'' 39

Yanan şöminenin verdiği sıcaklık bedenimi, onun sözleri 28

ruhumu gevşetmişti. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. ''Burada kalalım o zaman.'' diye mırıldandım. ''Sen, ben, bebeğimiz. Burada bir düzen kuralım kendimize. En yukarıda ki bahçeye bakan odaya çocuk odası yaparız biz de yan odasına taşınırız. Belki havuz yaptırırız bahçeye." Dedim heyecanla. " Hem belki Hicran'ı da buraya aldırırız. Bizimki de onunla tanışır.'' dediğimde elim onun elinin üstüne gitti heyecanla ve karnıma dokundum.

28

Dudakları saçlarıma kapandığında ''Sen nasıl istersen.'' dedi ikiletmeden. Sesindeki o huzurlu tonlama onu da mutlu eden bu basit isteğim bizim cephemizde her şeyin güzel ilerlediğine dalaletti. Bir de elleri daha da mayıştırmak ister gibi saçlarımı sevince iyice kuruldum göğsüne. Kalp atışlarını dinledim, dingin ve bir hayli huzur vericiydi.

3

''Bitti mi?'' diye sordum anın verdiği huzurla. ''Onca senenin derdi tasası, ayrılığı, kavgası...'' Başımı göğsünden ona doğru kaldırarak yüzüne baktım. ''Her şey son mu buldu şimdi? Evli, mutlu, çocuklu bir yaşama mı geçiyoruz?''

166

Son sorumla birlikte benim yüzümde tatlı bir tebessüm oluşsa da o birkaç saniye gülüşümde kaybolmuş gibi ciddi bir yüz ifadesiyle kaldı. Yağmur yağdı, şimşek çaktı o sadece bana baktı. Böyle olsun istiyor ama böyle değilmiş gibi baktı ve bu birkaç saniyelik bakış beni bir hayli korkuttu. Yok saymaya çalıştığım düşüncelerimle tebessüm ederek bakmaya devam etsem de

tepki vermedi. Konuşsun ve içime dağılan bu kasveti yok etsin istedim.

''Çakır.'' dedim göğsüne hafifçe dokunarak. 4

Elimin altında atan kalp atışının düzeninin bozulduğunu fark ettim duraksayınca. Ona seslenişimle daldığı noktadan sıyrıldığı sırada şiddetli bir gök gürültüsü sesi duyduk. Yer ile gök birbirinden ayrıldı sandım. Yerimde sıçrayıp kollarımı boynuna dolayınca iki ritmi bozuk kalp birbirinin üzerinde attı ve o beni sıkıca sarıp sarmalarken tereddüt dolu bir ''Bitti.'' çıktı dudakları arasından. Saçlarımı sevmeye devam etti rahatlatmak ister gibi ve ekledi. ''Akşama az kaldı. Kaçta çıkacağız?'' 13

Kollarımı boynundan gevşeterek geri çekildim ve yüzümdeki gülümsemeyle ona bakarken ''Ayrı gideceğiz.'' Dedim. Anlamadığından veya bu fikirden hoşlanmadığından olsa gerek kaşları çatıldı ama ben parmaklarımla o çatık kaşlarını yukarı doğru kaldırıp gülmesine sebebiyet verdim. 7

''Mahru...'' diye gülümseme dolu ses tonuyla konuşurken kaşlarıyla oynamaya devam ediyordum ve açıkçası yüzümde kocaman bir sırıtma hakimdi. ''Çakır gözlüm...'' dedim aynı tonlamayla ve ona yakın olan parmaklarımı dişlemesiyle birlikte ufak bir çığlık atarak başta sahici ardından sahteye dönen çatık kaşlarımla göğsüne vurdum. Gür kahkahalarıyla geriye düştüğünde yarı çıplak koltuğa yaslı bir haldeydi ben ise hala 6

kucağında oturur vaziyetteydim. 6

Isırdığı parmağımdaki diş izlerini göstererek ''insan karısının elini ısırır mı?'' diye sordum sitemle. ''Üstelik hamile olan karısını! Bak dişlerinin izi çıkmış.'' 14

''İnsan...'' dedi alaycı bir şekilde vurgulayıp yerinde doğrularak. O yavaşça yerinde doğruldukça ben bedenimi geri çekiyordum ve Çakır buna izin vermeyerek elini belimin arkasına yerleştirdi. Parmakları sırtımı belirgin hareketlerle okşarken üzerimdeki tişört çoktan yukarı doğru sıvanmıştı. Beni gayet kendinden emin bir hareketle koltuğa doğru yatırırken ''Karısını nasıl ısırırmış?'' diye sordu alt dudağını dişleri arasına alırken. 7

Başım koltuğa değdiği anda belirgin bir şekilde yutkunurken ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim saklanır gibi. Bu halime dudak kıvrımları genişleyip alt dudağı dişinin arasında daha da gerilerek gülümseyerek karşılık verdi. ''Ve...'' diye ekledi parmakları altımdaki şortu tutup aşağı doğru yavaşça çekerken ''İnsan karısının neresini ısırırmış?'' 41

''Ayıp...'' dedim varla yok arası içime kaçan bir sesle tırnaklarımı kemirerek. Kalp atışım hızını arttırmışken ağzımda olan elimi çekti ve sanki perde görevi gören her şey yüzümden ayrıldı. 1

''Duyamadım.'' Dediğinde eli bileğimi okşuyordu ve ben az önce onun yaptığı o hareketi yaptım. Alt dudağımı ağzımın

içine yuvarlayarak irileşmiş gözlerle sadece tepemdeki adama baktım.

Cevap bekler gibi sağ tarafını bana doğru çevirip kulak verdi ama benden ses çıkmayınca belimdeki eliyle az bir miktar altına doğru kaydırdı beni. ''Mesela...'' dedi eli tişörtü tamamen boynuma kadar kaldırdığında. Vücudumu izliyor gözleriyle kendine bir yol çiziyordu. ''Karısını altına alsa... Sonra...'' dediğinde kelimeleri de hareketleri de çıldırtacak derecede yavaştı. Sutyenimin içinden göğsümü dışarı çıkardığında belirgin bir rahatlama hissettim. Önce avucuna doldurdu ardından işaret ve orta parmağı arasına kıstırdığı göğüs ucumu kendine doğru çekti, kendisi eğildi ve tam orta noktada buluştuğunda ''Şimdilik hakkı olan bu uçları...'' dediğinde dili önce ıslaklığını bıraktı. Isırsa demenin yerine bunu icraat ile göstererek dişleri arasına aldığında acıyla karışık bir zevkle saçlarını kavradım ve sızlanır gibi bir ifadeyle kendime bastırdım.

28

Dediğini yaptı önce ısırdı, ardından uyuşturana kadar hatta kopacağını hissedeceğim bir kıvama kadar emdi. Gözlerim kapanmış kendimden geçmek üzereyken dili göğsümde ince uzun bir yol çizerek göbeğime ardından yarım açtığı şortumdaki kasıklarımda yolunu bitirdi. ''Buraya da...'' dedi diliyle dairesel hareketlerle kendine bir alan çizerek. ''İzini bıraksa... İnsan olur muymuş?''

9

Kasıklarımda gerilen tenim ağzının içinde uzunca bir yolculuğa çıktı sanki. Onunla ettiği o yolculukta da kendisine kalıcı izler bıraktı. Ellerim saçlarında ama kısacık olduğundan çekiştiremezken sadece o tüyleri okşamakla yetiniyordu. Elim dövmesine ulaştığında tırnaklarımla o minik yıldızlarda çizgiler bırakacak şekilde bastırdım kendimi. Kaçmadı, hatta dahası için elimi tutup ikimizin elini oraya sabitlediğinde içime dolan nefesleriyle uzun süredir hissetmediğim o tepelerde gezdim fakat çalan zil sesi yere çakılmama sebep oldu. Çakır'ı boynundan tutup iterken kasıklarımdan kaldırmıştım lakin üstümden kalkmamıştı.

2

Elleri iki yanda beni tutsak almış kalmama izin vermemişti. Kalçamı hafifçe havaya kaldırıp şortumu giydim ve panikle ''Kızlar geldi.'' Dedim. ''Geleceklerdi yani.'' Nefeslerim düzensiz üstümden kalkması için bekliyordum. O sırada kapıya doğru ilerleyen Fatma ablanın ayak seslerini de işittim. ''Kalk üstümden...'' dedim tekrar itmeye çalışarak. ''Çok ayıp bizi böyle görürlerse!''

5

''Haberim yoktu benim.'' Dedi zaten kısıtlı bir zamanımız varken iyice vakit kaybederek. ''Yarım kaldım.'' Gözleri önünü işaret ettiğinde birkaç saniye bakıp gözlerimi kaçırdım. ''Ve bundan hoşlanmıyorum.''

40

Omuzlarından itekleyip onu üzerimden kaldırdığımda kalkmak için yelteniyordum ki bana elini uzattı. Onun elini tutarak

4

ayaklandım ve hemen koltuğun dibinde olan tişörtünü onun boynundan geçirerek giyinmesine yardımcı oldum. ''Kızlar hamile olduğumu duyunca akşamı bekleyemediler görüşmek için ve hemen gelmek istediler. Ben de hayır diyemedim. Birer kahve içip sohbet edeceğiz. Aylar oldu görüşmeyeli.'' 4

''Selam...'' diye içeri giren Şura ile birlikte omuzlarının kırışıklığını ellerime düzelttim ve o kolları arasında beni çekerek başını göğsüne yaslamama sebep oldu. Salonun ortasında bizi görünce duraksayan Şura ve Mihriban gibi bizim de yüzümüzde bir gülümseme vardı. ''Hangisine şaşırsak...'' dedi Şura ellerini iki yana açarak. ''Bizden habersiz evlenmiş olmanıza mı yoksa...'' bakışları karnıma ilişti. ''Hamileliğine mi?'' 8

Çakır'ın belimi saran elleri onu sarıyormuşçasına sıkılaştı, güçlendi.

''Ya da...'' dedi hemen ardından Mihriban ''Bu akşam isteme, yarın düğün yapıyor olmanıza mı?'' 70

Çakır'ın çenesindeki kirli sakalları yasladığı saçlarımın arasına batsa da umursamadım ve kıkırdayarak biraz daha kıpraştım. Nikah yapmış olsak da Çakır ne istemeden vazgeçmişti ne de düğünden. Aslında birazda bunun için dönmüştük buraya. Evliliğimizi herkese olması gerektiği şekilde ilan etmek için. 2

''Bence bunları en son bize söyledikleri için bozuladabiliriz.'' 30

Diye ekledi Şura bize doğru ilerleyerek. Sonra kapı girişinde kalan Fatma abla bize doğru bakarken ''Kahve alabilir miyiz biz?'' dedi Şura çoktan ev sahibi moduna geçerek. 30

Koltuğa kurulmadan önce Çakır'ın kapattığı perdeleri sonuna kadar açınca içeri dolan ışıkla Çakır'ın kolları gevşedi ve hoşnutsuzca ''Ben çıkayım o halde.'' Dedi. ''Salona bakmaya giderim. Organizasyonu ve güvenliği kontrol ederim. Bir iki saat sonrada gelir sizi alır babanın evine geçeriz. Bence...'' diyerek dudak büktü. ''Burada da yapabilirdik istemeyi ama.'' 1

''Aaa olmaz.'' Dedi Şura kaşlarını çatarak. ''İsteme dediğin kız evinde olur. Ayrıca karın alt tarafı hamile. Dubailerden buraya geldi sorun olmadı, buradan eve gidene kadar da hiçbir şeycik olmaz sen hiç merak etme.'' Dedi Çakır'a laubali bir tavırla. Çakır ise derin bir soluk alıp bakışlarını bana çevirdi. 30

''Biz ayrı geçsek...'' Dedim ellerini göğsünün üzerine koyarak. ''Öyle olur ya hani, istemeye gelindiğinde.'' Evli bir çift olarak isteme gerçekleştirilmesi tuhafıma gidiyordu. Muhtemelen etrafımızdaki herkes bunu tuhaf karşılıyordu ama Çakır her şeyi yaşayayım hiçbir şey içimde ukde olarak kalmasın istiyordu. ''Gelin damadı kapıda karşılar falan.'' Yanaklarım kızara kızara söylediğim bu istek karşısında elinin tersi o allıkta dolandı ve başını boynuma gömerek burnunu sürttü. ''İstemezsin değil mi?'' diye sorduğunda göğsünde kıpırdanan ellerim anlamayarak duraksadı. ''Orada kalayım, yarın o evden çıkayım 59

gibi şeyler isteyip beni bu evde yalnız uyutmazsın değil mi? Çok uyudum sensiz..." diye fısıldadı tenime. "Gecemi ışığın olmadan bırakmazsın değil mi artık?"

59

"Hayır..." dedim gülümseyerek. "Kalmam. Sadece ayrı gidelim, dönerken birlikte döneriz."

Küçük bir çocuk sevinciyle dolu dolu boynumu öperken "Resul sizi bırakır." Dedi. Boynumdan kalktı ve eli yine karnıma ufak bir dokunuş bırakırken "Çok yorma kendini." Diye tembihte bulunarak gözlerimde bir cevap aradı. Ben de ona tebessümle hafifçe başımı sallayarak karşılık verdim. Sonra da benden ayrılarak kapıya doğru ilerledi. Kapının çekiliş sesinin ardından kızlarla baş başa kalmıştık.

1

"Anlat bakalım." Dedi Mihriban kolumdan tutup beni Şura'nın yanına oturtarak. Koltukta ben yanına, Mihriban tam karşıma oturmuş ve ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. İncecik parmaklarındaki sarı alyans dikkatle parlıyorken "Hayırlı olsun." Dedim tebessümle yüzüğüne bakarak.

12

Sol elini sağ elinin üzerine kapatıp yüzüğüne dokunurken "Teşekkür ederim." Dedi. Yüzündeki gülümseme sesindeki tını her şeyin yolunda olduğunun göstergesiydi sanırım. Tam olarak konuyu nasıl açacağımı bilmesem de sormazsam eksik hissedecektim kendimi. "Bazı sorunlarda olmuş sanırım istemede."

''Evet.'' Dedi hiç düşünmeden. Yüzü dümdüz bir ifade aldı ve ciddiyete büründü. ''Turan yine bildiğimiz gibiydi.'' Verdiği solukta sıkıntılı bir hal mevcutken konuşmaya devam etti. ''Bir kez olsun yapmaz dedim ama o beni tekrar, bu sefer daha çok insanın önünde zor durumda bırakmaktan bir an olsun bile çekinmedi. Bencil bir adam o. İstediği tek şeyin Ferdi ile olmamam olduğunu biliyorum, bu yüzden yaptığını biliyorum ama bencil işte. Kendi istedikleri olsun diye beni ya da başkalarının düşüncelerini umursamıyor, yaralamaktan bir an olsun bile çekinmiyor.''

Olanlardan fazlasıyla haberim olduğu için ''Ferdi'nin ailesi...'' diye sordum çekinerek. ''Bir şey dediler mi ya da şimdi tepkileri nasıl?''

''Ay ne diyecek ailesi.'' Diye atıldı Şura öne doğru. ''Ferdi kapattı herkesin ağzını.''

''Kapattı kapatmasına da...'' dedi Mihriban. Bu sırada gelen kahvelerimizi tek tek alıp teşekkür ettikten sonra ben içmeden orta sehpaya bıraktım. ''Suratları beş karış. Yani yalandan yüzüme gülümsedikleri çok belli... Ferdi'nin zoruyla yapıyorlar her şeyi gibi sanki. Bilmiyorum.'' Dedi kafası karışmış gibi. ''ya da ben öyle hissediyorum. Ama Ferdi...'' dediğinde gözleri dalarak gülümsedi. ''Her şeyin içinden çekip çıkarıyor gibi beni. Bir kadına nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor bana.

Seviyor, sayıyor.'' Duraksadı ve hemen ardından net bir ifadeyle ''Seviyorum sanırım.'' Dedi gözlerini kaçırıp. ''sayıyorum da.'' Tekrar bana baktı. ''O olaydan sonra birkaç gün konuşmak istemedim ben. Belki o da bensiz olunca birkaç gün vazgeçer dedim. Olayın sıcaklamasına böyle tepki vermiştir. Birkaç gün sonra kafasında acaba oluşur ve haklıymışsın Mihriban ben seninle yapamam der diye düşündüm. Ama o üç günün her saatini saydım Mahru.'' Dedi bana bakarak. ''O kadar alışmışım ki her gün konuşmaya, kapımdan geçmesine, camdan bakmaya, aramasına sormasına. Boşlukta hissettim kendimi. Sonra en son üç günün sonunda o da yetmedi mi artık niye ikimize de bunu yapıyorsun dediğinde anladım ki biz oluruz Mahru ya. Üç günün sonunda buluştuğumuzda bana bir bakışı vardı sanki ilk kez görüyormuş gibi heyecanla, son kez görüyormuş gibi dikkatle, korkuyla. Korka korka ama hasretle dokunuşunu ben nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Ben böyle bir adam için, sevdiğim, sevildiğim, saydığım, sayıldığım biri için kimsenin kendi iç hesaplaşmalarını bekleyip gururumu bir kenara atamam.''

Haklıydı, yorgunluğu da kararlılığı da anlayışı hak ediyordu artık. Yıllar sonra Mihriban'ın mutlu olma sırasıydı.

''Haklısın.'' Dedim sadece. O da onu dinlediğim için, anladığım için ve yanında olduğum için elimi sıvazlayarak kendince teşekkür etti. ''Sen anlat şimdi.'' Dedi merakla. ''Sizin nasıl oldu?''

''Gittiğim ilk gün.'' Diyerek arkamı yaslandığımda ikisinin de yüzünü görebiliyordum. ''Zaten biz Çakır ile Adana'da...'' tırnaklarımla oynayıp gözlerimi kaçırdığımda ''anladık onu canım anladık.'' Dedi Şura gülerek. ''Bizim aylar sonra yaptığımız işi kına gecemde halletmişsiniz.'' 36

Alnımı kaşıyıp kaçmak istediğim konuşmadan ''Şura.'' Diyerek Mihriban sözünü kesti.

''Öyle işte.'' Dedim ben de sonra eğilip kahvemi alarak. Yudumladım ve konuşmaya devam ettim. ''O gün mide bulantım vardı ve testte hamile olduğum ortaya çıktı. Başta çok fazla şaşırdım, hatta kalp atışlarını duyana kadar inanamadım. Ama sonra bana geldiği için...'' Elimi karnıma koyup tüm sevgimi, hislerimi parmak uçlarımda ona sundum. ''Şükrettim.'' 1

''Evlilik?'' diye sordu Şura.

''O tamamen Çakır'ın planlaması.'' Dedim gülümseyerek. ''Hiç beklemiyordum ben. Ama sürpriz yapmış ve bizim için ayarlamış her şeyi. O da ikinci ayrı bir şoktu benim için. İyi oldu ama.'' Diye onayladım hemen ardından. ''Doğum ve nikah günümüz arasında aylar olsun istemezdim. Böyle daha iyi oldu.'' Şura'nın bozulmuş suratından sakladığımız için olduğunu anlayabiliyordum. ''Yapma...'' dedim başımı omzuma yatırıp üzülür gibi. ''Saklamak istedik bir süre. Geçmişte olanları biliyorsun. Bu size olan güvensizliğimden kaynaklı değil. İnan 6

kimse bilmiyordu.''

''Emmy biliyormuş ama.'' Dedi burun kıvırarak. Ona doğru yanaşıp elini aldım ve karnıma koydum hemen peşinden de omzuna yattım. ''Bebeğim onunla aylardır neredeyse birlikte kalıyoruz. Hastane, doktor hepsini onlar ayarladı yapma lütfen. Ben sizden saklamak ister miyim yoksa?''

Fatma abla gelip boş kahve fincanlarını toplamaya başlamıştı. Şura sessiz kalıp ama yüzü de hafif gülmeye başladığında ''Barıştık mı?'' diye sordum alttan alta bakarak. Önce karnımı sevdi ardından elimi alıp kendi karnına koydu ve ''aslında ceza olarak üç ay dolana kadar beklemeliydim ama şu bebenin hatırına kıyamadım.'' Dedi. Gözlerim irileşip şaşkınlıkla bir ona bir Şura'ya bakarken Şura başını salladı ve Mihriban'da ona eşlik etti. ''Bir aylık.'' Dedi gülümseyerek. ''Aylar sonra yapamadığımız o ilk birleşmeden.''

İlk şaşkınlığı atar atmaz ellerimi boynuna sıkıca dolarken ''Canım.'' Dedim dolu dolu. ''Canım, canım, canım. Çok ama çok sevindim.''

''Belki birlikte doğururuz he.'' Dediğinde o da sırtıma sıvazlıyordu.

''Aman Allah'ım korusun.'' Dedi Fatma abla elindeki tepsiyle kalarak. ''Birlikte doğurmanız için onun 3 ay tutması lazım. E

o olmayacağına göre senin 3 ay erken doğurman lazım. Allah vakitli versin kucağınıza."

Haklıydı.

Kollarını benden çekerken "Fatma abla." Dedi Şura. "Asıl siz şu Seyhanlı erkeklerinin yemeklerine ne koyuyorsanız onu koymayı bırakın. Adamlar tekte bitiriyor işi. Doğurduktan sonra bir daha istemiyorum."

Kahkahalar odada yankılanırken "Deli kız." Dedi Fatma abla. "Ne koyacağız yemeklerine, her şey organik ondan güçleri kuvvetleri yerinde beylerimin."

Sesli gülümsemeler hepimize neşe katarken haklı olanlardan biri de Şura'ydı. Bunun sebebi organik beslenmeyse düzen bozmakta yarar vardı. Zira benim her korunmasız sevişmede hamile kalmak gibi bir isteğim yoktu.

...

Babamın evine, yıllar önce yaşadığım eve geldiğimde çok fazla yabancılık çektiğimi hissettim. Özlem duyduğum ama soğuk bir ev... Anılar sıcak, eşyalar buz gibiydi sanki. Otursam, dokunsam bir şeylere aynı soğukluk hep kaldı. Alışırım birkaç saate dedim alışamadım. Kaybettiği sıcaklığı bir daha bulamıyormuş insan. Ama yine de muş gibi yaptım. Bulmuş gibi...

''Ev tertemiz olmuş.'' Dedim babama doğru adımlayarak.

Üzerinde biraz kırışmış bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Kırlaşmış saçlarını hafifçe yana doğru taramış yine de diğer günlere göre biraz daha çeki düzen vermişti kendine. ''Halanlar temizlemişti geçen gün.'' Dedi babam. ''Bende bir daha ellemedim bozulmasın diye. Öyle duruyor bıraktıkları gibi.''

Babama doğru yaklaştıkça aldığım alkol kokusuyla midem biraz bulanınca endişeyle yüzümü buruşturup ''Baba.'' Dedim. Zar zor yutkunduğumda boğazıma gelen o acı tadı yok etmeye çalıştım. ''Sen içtin mi?''

Babam hızla oturmaya durduğu yerinden kalkıp bana arkasını dönerken kaçmak ister gibi elini ensesine atmıştı ki ağzında birkaç kelimeyi geveledi ve hemen ardından ''Çok stres yaptım ya.'' Dedi sahte bir tebessümle bana doğru dönerek. ''Bir iki kadeh içmiştim, rahatlamak için.'' 1

Benim için en özel olan günde devamını getirmezdi değil mi? Yapmazdı bunu bana. Bu gece her şey sorunsuz geçerdi. 4

''Sen şimdi hamilesin ya.'' Dedi geçiştirir gibi benden uzaklaşarak. ''Ondan sana fazla gelmiştir kokusu. Yoksa öyle dediğim gibi bir kadeh bir şey içtim.'' 1

Aramızda epey bir boşluk bıraktığında sahte tebessümü, titrek 2

kelimeleri ve kaçmak isteyişiyle yaramazlık yapmış bir çocuğu andırıyordu. Ben de ona inanmış gibi yapan ebeveyni rolünü üstlendim. Bizde roller tam tersiydi.

''Başka içme olur mu?'' dedim gözlerinin içine ciddiyetle ve neredeyse yalvarırcasına bakar gibi. ''Biliyorsun seni çarpıyor. Dayanaklı değilsin.''

''Aman be kızım...'' dedi elini sallayıp ses tonunu yükselterek. ''O Esma karısı gelecek tepeden tepeden bakacak sana, beğenmeyecek seni benimde sinirlerim tepeme çıkacak. Kendimi rahatlatmak için içtim işte ne uzattın.''

Sözlerine inancım hiç ama hiç olmasa da sorgulamaz, tartışmak ve olayı büyütmek istemediğimden ağır ağır sadece cevap verme niyetli ''Ben onun bana baktığı yerdeyim.'' Dedim. ''Ben de artık bir Seyhanlı'yım.''

Babamın asık suratında hiç hoşuma gitmeyen bir gülümseme belirdi ve ''Doğru tabii ya.'' Dedi başını hafifçe sallayarak. ''Resmi nikahınız var sizin. E bir de şimdi torunum.'' Deyip bana doğru adımlıyordu ki kokusundan rahatsız olduğumu yüz ifademden anlayarak geri çekildi. ''Ben tabii öyle çok şey-'' diye geveleyip başını kaşırken ''Mahru.'' Diye seslendi Mihriban içeriden ve ben de olduğum yerde cevap vermek yerine yanına gitmeyi tercih ettim.

Babamın yanından ayrılarak kendi eski odama yöneldim. Tam içeri gireceğim sırada elim kapı kolunda duraksadım. Yan oda abimin odasıydı. Kilidi tam üstündeydi. Muhtemelen senelerdir kimse bu odaya uğramamıştı. İçime dolup taşan hasret ve hüzünle tedirgin kalsam da yönümü değiştirip kilidi çevirdim. Kapı açıldığında karşımdaki yatağıyla karşı karşıya kaldım. Yatağı yıllar önce bıraktığı dağınıklığındaydı. Yatağın hemen yanındaki pencerenin perdeleri kapalı, oda havasız ve birazda loştu. 29

Yatağın yanındaki çekmecenin üstündeki sürahi ve bardak bile hala olduğu yerde duruyordu. İnsan evden çıkmadan önceki son anını düşünmeden edemiyordu. Yatağın üzerinde bıraktığı o gömleğe dalıp gitti gözlerim. Kim bilir hangi düşüncelerle bırakmıştı onu oraya. Geldiğinde giymek içindi belki ama bir daha dönemedi. Dolabının kapısı hafif aralıktı. Masasının üstü karmakarışıktı. Kablolar, son gün kullandığı karışıklıktaydı masa. Üzerindeki lamba toz tutmuştu. Oda tamamiyle tozlanmış, toz kokusu odanın havasını değiştirmişti. Bir adım atmak istedim ama onun adımlarını attığı zeminden son izlerine kendi izlerimi eklemek istemedim. Büyüsünü bozmaktan korktum. Attığım adımı yavaşça geri çekerken "Mahru..." diye yüksek sesli açılan yan kapı beni görmesiyle sessizliğe gömüldü. 12

Mihriban benim odamdan çıkmış ve biz göz göze gelmiştik. Buğulu gözlerim ve bunu gizlemeye çalışmam gözünden kaçmamıştı. Hızla gözlerimi kaçırıp odanın kapısını geri 1

kilitledikten sonra ''Kız sen ne güzel olmuşsun.'' Dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. Bakışları karnıma kaydığında ''Mahru büyüyor.'' Dedi heyecanla. ''Baksana ne kadar belli oluyor elbisenden.''

1

3 ayı bulmuştuk ve evet hafif çok az bir göbek oluşmuştu bende. Şimdi bir de dar mavi bir elbise giyince iyice belirginleşmişti. ''Evet.'' Dedim gülümsemeye çalışıp gözümdeki yaşları elimle silerek. ''Bende farkındayım. Şu sıra git gide büyüyoruz.''

2

Elini omzuma koyup beni oturma odasına yönlendirirken ''Cinsiyeti ne zaman öğreniriz acaba?'' diye sordu.

''Sanırım önümüzdeki ay. Ferdi gelecek mi bu akşam?''

16

''Hayır. Yarın düğün için gelecek. Bir araba satışı için şehir dışına çıkması gerekiyordu. Ben o yüzden yarın sizinle sabahtan gelmeyeceğim. Evde hazırlanırım, gelince birlikte çıkar geliriz.''

''Tamam.'' Dedim gülümseyerek. ''Sorun yok.''

Benim açımdan yoktu da onun tarafında bir soru vardı muhakkak ve ''Bu akşam şey gelecek mi?'' diye sorduğunda çekimserliğini görebiliyordum.

7

''Hayır.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Nerede olduğunu da bilmiyorum zaten. Çakır gelsin diye haber yollattı dün gelir gelmez ama Turan'dan ses seda yok. Sen gördün mü

2

ortalıklarda?''

Başını iki yana salladığında ''Bayadır görmüyorum.'' Dedi.

''Çakır onu bir süre bir yere postalayacak sanırım. O da belki kafasını dinler. Sizi Ferdi ile gördükçe daha da deliriyor. Uzak kalmak size de iyi gelecek.''

Öyle olsun istediği bakışlarından bile belliydi.

Hava kararmış, akşam olmak üzereyken daha yerlerimize bile yerleşmeden kapının çalmasıyla kalbim çıkacak gibi oldu. Ayaklarımdan derman kesilmiş gibi hareketlenirken Mihriban elimi tuttu sakinleştirmek ister gibi. Halamlar gelmişti, babam, ben ve Mihriban vardık sadece.

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde arkamda babam vardı ve ben midemin alt üst olmaması adına nefesimi tutup duraksadım. Kapıyı hiç beklemeden sonuna kadar açtığımda karşımda gördüğüm elinde koca bir demet gül olan adamla tuttuğum nefesi anında koy vermem bir olmuştu.

Arkasında uzun bir araba kuyruğu, hepsi park etmek için yerleşirken kararmaya durmuş havayı sarı farlarla aydınlatıyordu. Çakır takım elbisesi, yeleği, beyaz gömleği, adını aldığı masmavi parıldayan gözleri ve bendeki heyecanın aynısıyla karşımdaydı. Evliydik, bir çocuğumuz olacaktı fakat buna rağmen senelerce hayalini kurduğumuzdan ötürüdür belki

bilinmez fazlasıyla heyecanlıydık.

Çakır'ın bir adım arkasında babası, annesi, Esat, Şura, Amcaları yer alırken biz uzunca bir bakışmanın ortasında kalmıştık lakin Şura bizi hızla böldü ve ''Ben kız tarafıyım aslında...'' diyerek öne atladı. ''Hazırlanıp çıkmaya vakit bulamayınca erkek tarafıyla gelmek durumunda kaldım. O yüzden ben hemen içeri yerime gidiyorum.''

18

Paytak paytak adımlarla geçip gittiklerinde ben de bir adım geri çekilerek onlara yol açtım. Çakır'ın yüzümden ayrılan bakışları bu sefer karnıma odaklandı ve bana doğru adımlayarak ellerindeki çiçekleri kucağıma verdi. Boşalan eli karnıma gittiğinde ''Bu kadar büyüdüğünü fark etmemiştim.'' Dedi. ''Güzeldin, daha da güzel olmuşsun.'' O kadar uzun zamandır hazırlanmıyor, şık bir şeyler giymiyordum ki adamın verdiği tepki çok doğaldı. Hayran bakışları, hayran kelimeleri tenime çarparken ''İnsanın evli olduğu karısını istemeye gelmesi çok tuhafmış.'' Dedi.

47

Tebessüm ettim, tebessüm etti. ''Geçsene.'' Dedim içerisini göstererek. Başını hafifçe öne eğip geri doğru adımlarken bir an olsun gözlerini üzerimden çekmedi. Esma Hanımın iğneleyici bakışlarını Çakır ile ilgilenmekten çok kısa bir an kaçırmıştım ama ne yazık ki bir an bu gece için yetersizdi. Çünkü hemen arkalarından odaya girdiğimde ilk olarak bakıştığım kişi kendisi oldu.

16

Diğer herkes yerine oturmuş gayet normal tavırlar sergilerken Esma Hanım üstten üstten bakışlarla önce odayı süzdü sonra Çakır'ın sert ifadesine denk geldiğinde yüzüne sahte bir tebessüm koyarak koltuğa oturdu. Onlara doğru ilerledim ve ''Hoş geldiniz.'' Dediğimde hiç beklemediğim bir tavırla elini uzattı.

2

Birkaç saniye şaşkınlığını yaşasam da uzatılmış bir eli geri çevirmenin doğru olmayacağını düşündüğümden öptüm ve başıma koydum. Bu sırada güya dışarıya anne şefkatini gösterir gibi bana sarılırken kulağıma gerçekliğini fısıldadı. ''O çocuğu doğur Mahru.'' Dedi sahte bir gülümsemeyle. ''Sağ salim bana onu ver.''

143

Onun sunduğu şartları hiçbir zaman kabul etmeyeceğimi bildiğindendi bu tavrı. ''Hiç merak etmeyin Esma Hanım çocuğumu doğuracağım.'' Dedim aynı sahte tebessümle dışarıya karşı gülümseyip bende gerçekliğimi kulağına fısıldayarak. ''Ama kimseye vermek gibi bir niyetim yok.''

33

Geri çekildiğimde ondaki gülümseme kısa bir bozulacak gibi olsa da yılların tecrübesinden olsa gerek hemen toparlamıştı. Devamında babasının ve amcalarının elini öptüm. Benim kimseyle hiçbir problemim yoktu. Bana kim nasıl yaklaşırsa aynı şekilde karşılık verecektim. Onların elini öpüp geri çekildiğimde kendimi Çakır'ın yanındaki koltukta buldum.

Babam önce aile büyükleriyle selamlaştı, bir iki sohbet etti ve ardından müsaade isteyip kısa bir an ortalıktan kayboldu ve tekrar geri geldi.

Kalabalığın içerisinde babam sadece benim dikkatimi çekmişti. Çünkü sadece ben biliyordum onu ve yine sadece ben biliyordum yapacaklarını. Cevabını duymaktan her ne kadar korksam da bakışlarım babamın kızarmaya yüz tutmuş gözlerini bulduğunda nereye gittiğini sorgular gibi başımı hafifçe iki yana sarstım. Kızarmış gözlerini fazla tutmadı gözlerimde. Sert bir nefes verip avuç içiyle yüzü silip atmadan hemen önce tıpkı benim gibi başını iki yana sarstı ve gözlerini benden çekti.

Yüzümde oluşan zoraki gülümseme onun bu hareketi ile tamamen silindi. Tüm bu heyecanımın içinde bana yaşattığı korktu tarifsiz bir acıydı. Bakışlarımı kalabalığın içinde gezdirirken dizimin üzerine kapanan avuç içiyle birlikte gözlerim hızlıca Çakır'ı buldu.

Tüm heyecanım onun gözlerinde dindi. Tüm korkularım onun mavilerinde son buldu. Yüzündeki sıcacık bir gülümse sadece benim buz tutmuş ifademi değil, evin soğukluğunu bile sildi attı.

"Sakinleş..." diye fısıldadı. "Gergin olduğunu gördükçe parmak uçlarım seni rahatlatmak için kaşınıyor.''

Demek istediği şeyi anlamıştım. "Tam da sırası, değil mi?"

Yüzüme yerleştirdiği geniş bir gülümsemeyle yanaklarım al al oldu ve ben onun cevabını beklemeden kimsenin dikkatini çekmemek adına bakışlarımı onun mavilerinden aldım.

Aile büyüklerinin kendi aralarında olan sohbetleri kısa bir anlığına suyunu çektiğinde "Biz kahveleri yapalım o hâlde..." diye söze giren Şura, yüksek sayılabilecek bir ses tonuyla herkesin dikkatini çekmişti.

Çakır'ın yerinde dikleşerek "Hiç acıma." Dedi gülümseyerek. Tuzlu kahveden bahsettiğini anlamıştım. Odadaki herkesin yüzünde aynı gülümseme belirdi. Gerginliğimi üzerimden almak için olan her bir hareketiyle göğüs kafesimde hızlanan kalbim, her bir atımında beni ve benden olanı onun mavilerindeki huzura sürüklüyordu. 5

Misafirlerin kahve tercihlerinin ardından mutfağa geçtiğimde Şura ve Mihriban da bana eşlik etmek için yanıma geldiler. Mihriban, eline aldığı cezvenin ardından "Bunları ben hallederim." dedi. Bakışları yaramaz bir çocuk gibi Çakır için hazırladığım özel fincanlara kayınca "Sen bol tuzlu kahveni köpürt." Diyerek Şura'nın tiz sesli kahkahasını çınlattı kulağımda. 3

Bir yandan fincanları Mihriban'ın önüne dizerken diğer yandan kısık sesli kıkırtılarına dönen kahkahasının sona ermesiyle bakışları misafirlerin olduğu yöne doğru çevirdi. Sürekli içeriyi

gözetliyordu sürekli.

"Aklın orada kaldıysa biz Mihriban ile hallederiz sen gidebilirsin."

Fincanları tezgâhın üzerine dizdikten yeniden içeriye kayan bakışlarını takip ettim. Babam tekrar gözden kaybolmuştu. Kaşlarım çatıldı. Yüzüm yeniden düştü.

"Mahru..." Mihriban'ın seslenişiyle omzumun üzerinden geriye döndüm. "Biraz sakinleşmeye çalışsan..." bakışlarının odağı kendini belli eden karnımı bulduğunda endişeli bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Sorun yok." dedim hem onu rahatlatmak hem de kendimi inandırmak için. "Her şey yolunda."

Çakır'ın isteği üzerine hazırladığım kahveyi dalgın dalgın karıştırırken kızlar aralarında bir şeyler konuştular ama benim dalgın hâlimi bölmediler. Muhtemelen gerginliğimi aşmam için beni bir süre bana bırakmayı tercih etmişlerdi. Kahveyi ocağın üzerine almak için bir adımla yana kaydığım sırada Şura da hemen yanımda biterek "Tuzunu bol bol koydun değil mi?" Diye sordu. "Ne de olsa özel istek."

İçten bir gülümsemeyle başımı salladım. "İşini fazlasıyla göreceğinden eminim."

Şura'nın yeniden mutfak masasına yönelmesinin ardından bakışlarımı misafirlerin olduğu tarafa yönelttim. Babam geriye gelmişti ve gözleri sanki daha da kızarmıştı. Küçük bir an ara ara ağlamak için kendine mola verdiğini düşündüm ama onun ağırlaşan göz kapakları bakışlarımın odağına girdiğinde düşüncelerimde toz olup gitmişti.

"Karıştırma artık." Elimdeki tatlı kaşığını alarak tezgâha bırakan Mihriban, başını hafifçe ileriye çıkararak cezvede dalgalanan kahveye baktı. "Sürekli karıştırırsan güzel köpürmez. Kaynamasını bekle de köpüğünü taşırmadan al."

"Kahve yapmayı biliyorum, Mihriban."

Güldü. "Hatırlatmaktan zarar gelmez."

Şura oturduğu yerden yeniden ayaklandı ama bu kez adımları yanımıza gelmedi. Onun ayak seslerine karışan yoğun bir uğultu ile bakışlarımı kahve fincanından alarak sesin geldiği yöne döndüm, öldüm öldüm dirildim.

Babam koltuğun üzerinde başını geriye doğru düşürmüş herkesin içinde sızıp kalmıştı. Benim en özel, en heyecanlı günümde babam sızmıştı... O anda her şey koptu bende. Ne elimin altındaki kahveden haberim vardı ne yanımdan geçip gidenlerin. Donmuş bir vaziyette babamın o hâlini izlerken yanağıma doğru düşen bir damla gözyaşı çözdü adımlarımı.

Ağır ağır misafirlerin yanına doğru ilerledim. Gerçekliğini sorguladığım olayı yakından görmek ve babamın kapalı gözlerinin ardında paramparça olan değersizliğimi iyice kabul etmek istiyordum.

Adımlarım kapının eşiğine geldiğinde uğultu sesleri daha da arttı. Herkes ayaklanmış ve herkesin ağzından bir söz çıkıyordu. Duyamıyordum onları. Muhtemelen ilk kez şahit oldukları baba kızın ilişkisine hayret ediyorlardı belki de daha fazlası. Annesinin kendince haklı bakışları, kınar gibi olan gözleri, sözleri...

Her adımımda parçalara ayrılan kalbim, belime sıkıca sarılan ve beni yeniden mutfağın içine doğru iten kollarla duruldu. Çakır, benimle birlikte mutfağa girdiğinde ardındaki kapıyı kilitledi. Parmakları öne eğdiğim başımı kaldırmak için önce çenemi buldu. "Güzel bir kadın, kutsal bir anne ve bir Seyhanlı başını öne eğmez." Çenemden yanağıma doğdu kayan parmakları bu kez gözyaşlarımı sildi. "Benim cenneti vaat ettiğim uğruna cehennemi karşıma aldığım kadın ağlayamaz. Ağlamamalı Mahru..."

Beni ayakta tutmaya çalışan sözleri vardı ama gözlerinde benden başka herkesi denizlerinin derinliklerinde boğacak bir öfkesi de vardı. İki elimi avuçları arasına aldı. İkisini de öptü defalarca öptü. ''Ağlama ne olur.'' Dedi yalvarır gibi. ''Ağlama kurban olayım.''

"Bana yaptığı şeyi gördün... Bize yaptığı şeyi gördün." 7

Avuç içlerini yanağıma kapadı. "Bize kimse hiçbir şey yapamaz Mahru. Gün biter gece olur." Tek elini yanağımdan çekerek mutfağın kapısını işaret etti. "Herkes böyle kapısını kapatır evine çekilir. Her şey unutulur. Biz yine bize kalırız." 18

"Sızdı." dedim dudaklarım titreye titreye. "Tek kızının isteme gecesinde benim babam herkesin içinde sızdı. Bize bizi bile bırakmadı. Hâlimize bak..." sesim acı bir fısıltıya döndü. İçeriden gelen sesler azalmaya başladı. Herkes rezilliğimizi arkada bırakmış gidiyor olmalıydı... Doğru. Nasıl toparlanacaktı ki? "Bizim en güzel anımıza yaptığı şeye bak." 5

Çakır'ın da içinde küfürler savurduğuna o kadar emindim ki.

"Mahru'm..." dudakları alnımı buldu. Avuç içleri yanaklarımdan kayıp gitmeden başparmakları yeniden sildi gözyaşlarımı ve elleri bu kez karnımın üzerine kapandı. Usul usul okşadı karnımı. "İsteme gününde hamilesin..." güldü. Sesindeki neşeli tını öyle yoğundu ki, diğer her şeyle arama perde çekmeyi başarmıştı. "Biz farklıyız, hep farklı olduk." Öne eğdiği başını sağ tarafa doğru çevirdiğinde "Belki de bu kez de farklı bir anımız olsun diye kurulmuştur bu düzen."

Sözlerini sonrası bedenini benden geriye çekmesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Nasıl yani?" Diye sorduğumda Çakır, ateşin üzerinde taşmak üzere olan cezveyi kavrayarak fincanına boşalttı. "Bu gece buradaki herkes, dünya üzerinde sadece ikimizin olduğunu kanıtladı bize. Bize biz yetiyoruz. Bir başkasına ihtiyacımız yok, değil mi?"

Bizim için en güzel geleceği hayal eden bir masal şehri kurulmuştu gözlerine. Kayboldum o şehirde ve sonsuza kadar orada yaşamak istedim. Sadece onunla.

Onun gözlerindeki deniz benim huzurum, içimde can bulan armağanı benim dünyam ve bize bizim için kurduğu dünya benim sonsuza kadar yaşamak istediğim cennetimdi.

Yüzümde oluşturduğu gülümsemenin ardından yanağıma düşen son damla sildi süpürdü acımı. Onun gözleri kısa bir an yanağıma kaydığında sızlayan tenimi biraz olsun güldürerek şifalandırmak adına yeniden tuza uzandı. Fincanının içine döktüğü tuzun ardından hızlıca hareket edip elini geriye itsem de hatırı sayılır bir tuz fincanın içine düşmüştü.

"Karıştırırken tuzunu atmıştım."

"Olsun..." dedi gülümseyerek. "Ben bol tuzlu istemiştim."

Gözlerini gözlerimden çekmeden tek nefeste yudumladı kahvesini. Fincanı tok bir sesle tezgâha bıraktı ve yüzümdeki gülümsemenin silinmesine izin vermeden elini ceketinin iç

cebine attı. Bizim için aldığı, kırmızı kurdelelere bağlı iki alyansı avucu arasına alarak yeniden önüme geldi ve önümde usulca diz çöktü.

Dudakları karnımı buldu ve kendini hiç geriye çekmeden usulca fısıldadı.

"Bebeğim... Seni çok seviyorum ve senden annenin kalbinin diğer yarısını istiyorum."

Ciddi olup olmadığını kontrol etmek adına bir adımla geriye çekilmek istedim ama buna izin vermedi. "Sakın merak etme." diye fısıldamaya devam etti. "Senden aldığım yarımı ve sende bıraktığım yarımı, kendi kalbim ile tamamlayacağım."

Beni resmen daha cinsiyeti bile belli olmamış bebeğimizden istiyordu! Ben bu gece içinde daha fazla şaşırıp daha fazla duygu geçişi yaşayamam derken Çakır'ın karnıma yasladığı başını hafifçe yukarıya doğru kaldırarak "Ne zaman tekme atmaya başlar?" Diye sormasıyla kahkahalar eşliğinde güldüm.

Dilediği tek şey buydu. Uzun uzun izledi kahkahalarımı ve ben kendimi toplamaya başladığım anda yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu. Avuç içinde kalan kurdeleleri sallandırırken diğer eli parmaklarımı buldu ve gururla "Bugün Çakır Seyhanlı..." derken kurdeledeki yüzüğü parmağıma geçirdi. Kendi yüzüğünü de takmak için harekete geçtiğinde "Mahru

Seyhanlı'nın eşi olmaktan bir kez daha gurur duydu." Dedi sesinde de hissettiğim o gurur ile.

Gözyaşlarım yeniden süsledi yanaklarımı ama bu kez sebebi şükürdü. Ona, bize ve bizden olana...

Çakır'ın dudakları alnımı bulduğunda yüzümü boynuna gömdüm. Uzun uzun soludum kokusunu, binlerce şükürler ettim varlığına. Bir elini bedenimi sarmak için harekete geçirdiğinde parmaklarının midesini bulmasının ardından hafifçe geriye çekildim.

"Tuzlu kahve yüzünden..." Başım omzuma doğru düşmüş hüzünle baktım onun mavilerine. Kahve midesini bozmuştu ama mümkün olduğunca bana belli etmemeye çalışıyordu. Yeleğinin düğmeleri üzerinden çektiği elini bu kez belime sarıp beni iyice göğsüne bastırırken "Çok mu kötü?" Diye sordum.

"Hayır..." önce dudaklarından dökülen sıcak nefesi okşadı saçlarımı ardından öpücüğü. "Yanında hep olduğum gibi, iyiyim."

Ve bir gece daha bizim bizden başka kimsemizin olmadığı gerçekliğiyle bitmişti.

...

Sarayın girişinde bizi kocaman bir alan karşıladı. Mermerden

olan döşemeler sarayın ihtişamını gösteriyordu. Masalar etrafa düzenli bir şekilde yerleştirilmiş, girişin hemen karşısında merdivenlerin olduğu tarafa bizim için bir masa ayrılmıştı. 3 katlı bir saray giriş salonunun iki yanından merdivenler yukarıya doğru uzanıyordu ve en üst kattaki odalarda hazırlanmamız için bize odalar ayrılmıştı. Altın varak ağırlıklı avizeler ve eşyalar mevcuttu sarayın her tarafında.

Odanın girişinde bizi bir yatak boydan boya camın yanında bir berjer ve sehpa karşıladı. Ufak balkonu direkt olarak boğaza bakıyordu, balkonda da bir masa ve iki sandalyesi mevcuttu.

Çırağan sarayı bizim düğün yerimizdi. Sabah erkenden buraya gelmiş, ayrı odalara yerleşmiş ve hazırlanmaya başlamıştık. Zor bir gece geçirsem de olduğum günün mutluluğuna yansımasını istemedim ben bu durumun ve tüm heyecanımla saçımın yapılışını dikkatle inceledim.

Ben ve kuaförler dışında kimse yoktu odada. Çakır hem kendi hazırlanıyordu hem organizasyonla ilgileniyordu. Sıkı bir topuz yapıldı saçıma ama ben gelinliğimi henüz görmemiştim bile.

''Gelinliğim.'' Dedim emin olamayarak. ''Gelinliğime uygun olacak mı saçım bilemedim.'' Yüzüme şaşkınca bakan kuaförün ardından dudak bükerek ''Gelinliğimi henüz görmedim.'' Dedim.

Düğünde aceleye gelince, gelinlik seçimi de onlara kalmıştı.

Sadece ölçülerim alınmış ve hayalimdeki model sorulmuştu. Uzaktan beğendiğim birkaç modeli atıp üzerinde anlatımlar yapmıştım ama son halini hiç görmemiştim.

''Birazdan getireceklerdi gelinliğinizi ona göre bakarız olmazsa tekrar değişiriz.''

Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra tırnaklarımla ilgilenmeye devam etti ve çok geçmeden kapı çaldı. Saçımı bırakıp kapıya giden kadın önce az bir şey kapıyı açtı ardından yüzündeki gülümsemeyle hızlıca ardına kadar açtı kapıyı. Çakır kapının önünde henüz hazırlanmamış, beyaz gömleğinin kollarını iki yana kıvırmış, koşturmaktan canı çıkmış ama bir hayli mutlu ifadesiyle karşımdaydı.

Elinde gelinliğimle içeri doğru girdiğinde ayaklandım ve kızlar hiç beklemeden dışarı çıktılar. Çıkarken de kapıyı kapatmayı ihmal etmediler.

''Gelinliğim mi?'' dedim elindekine uzanarak. ''Ben de merak etmiştim nasıl oldu diye.''

Elinden alıp yatağın üzerine bıraktığımda ona hiç bakmadan heyecanla fermuarı indirdim ve karşılaştığım detayla öylece donup kaldım. Çakır yıllar önce evlenirken kendim için seçtiğim o dantelden yaptırmıştı gelinliğimi. Önce inanamadığımdan elimle dokundum ardından ellerime alıp doğruldum. ''Çakır.''

Dedim varla yok arası bir sesle. Arkamdan bana sarıldığında başını omzuma yasladı ve dudaklarını omzumun üstüne bastırıp ''Çok mutlu ol Mahru'm.'' Dedi. ''Seni çok üzdüm. Artık sadece çok mutlu ol istiyorum. Aklında kalan, içinde kalan ne varsa yapayım istiyorum.''

''Çakır bu...'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Ben...''

Devam etmeme izin dahi vermeden sabahlığımın kuşağını çözdü ve beni kollarımda gelinlikle ters çevirdi. Hayallerim, geçmişim, anılarım ellerimdeydi. Önce sabahlığımı çıkarttı, ardından üzerimde duran, onun için özenle seçtiğim beyaz iç çamaşırlarına dokundu parmak uçlarıyla. ''Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk derler ama...'' dedi elimdeki gelinliği alıp önümde diz çökerek. ''Bunu sana ben giydirmek istiyorum.''

İtiraz etmedim. Omuzlarına tutunup gelinliği üzerime geçirmesine izin verdim. Ayaklarımdan yukarı yavaşça çıkan gelinlik bedenime tam oturdu ve Çakır yavaşça ayaklandı. Aynaya doğru bizi çevirdiğinde sırtım onun gövdesine geldi ve aynada ellerimle üzerimde tuttuğum gelinliğe baktı.

Seçtiğim dantel tüm üst bölgeye işlenmişti. Alt tarafı prenses etekti ve fazlasıyla kabarık bir gelinlikti. ''Zevkli bir kadın olduğunu hep biliyordum.'' Dedi tebessümle. Ardından sırtımdaki fermuarı yavaşça yukarı doğru çekerken gelinliğin bedenimi iyice sardığını fark ederek yavaşladı ve ''Seni sıkıyor

mu?'' diye sordu. ''Karnına baskı yapıyorsa eğer...'' 1

Başımı olumsuz anlamda sallayarak ''Ölçüyü ona göre vermiştik.'' Dedim. ''Bir iki santim fazlaydı. İyiyim, gayet rahat.''

Söylediklerimden yola çıkarak yukarı doğru çekti fermuarı ve gelinlik aynada onun beni izlemesiyle tamamen bedenimi sardı. Anın gerçekliğini hissetmek ister gibi ellerini belime sararak beni göğsüne çektiğinde önce gözlerini kapadı ardından başını boynuma gömüp nefes aldı. ''Mahru...'' dedi kendinden geçmiş gibi. ''Senin için her şeyi yaparım, her şeyi. Sen benim tek sığınağımsın. Bir kadın bir adamın aklını ancak bu kadar başından alabilir, olmazlarını oldurur, deli divane edebilir.'' 19

Elimi geri doğru onun boynuna attığımda dövmesini okşadım ve başımı yana çevirip bana bakmasını sağladım. Sonra dünden beri aklımda olan şey için ''Bekle...'' deyip hızla yanından ayrıldım.

Dün gece de bu günde, bizim için her şey iyi olsun diye uğraşıyordu. Benim de ona vereceğim bir şey vardı. Meraklı bakışları beni takip ederken çantamın içinden abimin cevşenini çıkardım ve tekrar onun önüne geçtim. 13

''Sana vereceğim bundan değerli hiçbir şeyim yok.'' Dedim tüm samimiyetimle. ''Benim için maddi hiçbir şeyde bunun yerine geçemez zaten. Dün gece ben bir kez daha anladım

bize bizden başka kimsenin olmadığını. Abime bunu ben almıştım.'' Parmaklarım cevşeni sıvazladı. ''Aldığım günden beride hiç çıkarmamıştı. Yüklenen anlamların gerçekliğini fark ettiğindendir belki de...'' dedim dudak bükerek. ''Şimdi bunu sana vermek istiyorum.''

Elimdeki cevşeni boynuna takmak istediğinde ''Mahru.'' Deyip bileğimi kavradı ve kaçırdığı gözleriyle ''Ben bunu kabul edemem.'' Dedi. ''Sende kalsın o.'' 115

Elimi tutmasına aldırış etmeden taktım ve ''Benden olan bir şey, ailemden kalan son parçayı yine tek ailemin taşımasını istiyorum.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Senin de bunu benim için yapacağını biliyorum. Endişen abimi hatırlarım üzülürüm diyeyse...'' Gözlerim cevşende kalmışken yukarı doğru kaldırıyordum ki dudaklarımız tam olarak gözlerimizden önce birbiriyle buluştu. Önce yavaşça başlayan küçük öpücükler sonrasında daha da derinleşti ve kapalı olan gözlerim açılmayı hiç ama hiç istemedi. Prensin prensesi öptüğü, yeni bir hayat vadeden mutlu sonlardaki gibi bir andı benim için ve öyle kalsın istedim. 1

''Bir gün beni bırakmak istediğinde...'' dedi nefesleri arasında öpüşmeye devam ederek ''Öldür beni olur mu?'' diye sordu. ''Öldür Mahru. Başka türlü bununla başa çıkamam.'' 109

Onda bıraktığım bu his çok ağır gelmiş olmalıydı. Geri çekilip 25

dudaklarımı dudaklarına sürterken ''Bunları artık konuşmamız yersiz.'' Dedim. ''Bir daha böyle şeyler olmayacak.''

Gözlerimiz birbirine değdi ama onunkilerde inanmadığını gösteren emareler vardı. Çakır hala bana güvenmiyordu. Bu gerçeklik içime kor gibi düştü ama yine o koru dudaklarının ıslaklığıyla söndürmek istedim. Öpüşmenin devamının beni kendine daha çok çekmesiyle, yatağa doğru adımlamamızla gideceği noktayı fark etmiştim. Aslında bir yanım şu an bu birleşmeyi fazlasıyla istese de pek doğru bir seçenek değildi. Onu durdurmazsam durmayacağını da bildiğimden nazikçe geri çekildim ve tebessüm ederek ''Bana kuaförleri çağırabilir misin?'' diye sordum. Elim göğsünü sıvazladı, ritmi bozulmuş kalp atışlarının avucumda varlığını hissettim. ''Saçımı değiştirmek istiyorum da.''

Geri çekilişime karşı bir ısrarda bulunmadı. Çünkü o da biliyordu ki saat yaklaşmak üzereydi ve dakikalar sonra biz aşağıda yer almak durundaydık. ''Sen de hazırlan istersen.''

Geri çekildi ve birkaç saniye o ciddi ifadesiyle bana baktı. Üzerimdeki bakışları daldı gitti. Kendi içinde düşündükleri her neyse oralarda gezindi durdu, bir çıkış bulamadığında ''Çakır.'' Diyerek el uzattım.

Kendine geldi ve yüzüne sahte olduğunu bildiğim bir gülümseme koyarak ''Hay hay...'' dedi hiç düşünmeden. ''Emrin

olur''

Benden küçük adımlarla uzaklaşırken ''Hanımcılık kazanacak.'' Dedim gülerek ''Senin olduğun her olayda... Aksi mümkün değil.'' Diye onayladı ve son bir bakış atarak odadan çıktı.

O çıktıktan sonra aynadaki aksime baktım. Çakır benim çocukluğumdu, gençliğimdi, olgunluğumdu. Ben onu kendime aile bilmiştim her zaman. Aile kavramında kim olabilecekse o olmuştu Çakır benim için. Tabii ben de onun için öyle. Ailelerinden sevgiyi tam anlamıyla görememiş çocuklardık biz. Birbirimizin eksiklerini kapadık, birbirimizi tamamladık. Sevilmediğimiz yerlerden de sevdik birbirimizi. Ben Çakırsız bir yaşam kurmak istedim kendime, hayatımdan onu tamamen çıkarmak ama olmadı. Onsuz geçen yıllarımda aklımdan atamadım, döndüğünde yaptığı her şeye de yenilmiş bulundum. Güçsüzlük müydü bu yoksa insan ailesi bildiğine ne olursa olsun sırt çeviremiyor muydu?

Kapının açılmasıyla aniden arkamı dönüp ''Saçımı...'' demiştim ki gördüğüm kişiyle duraksayıp geldim.

''Fe... Ferman...'' dedim geri doğru adımlayarak. Aylar sonra çıkmıştı karşıma. Aylar sonra, düğün günümde odamdaydı. Hem çok korktum hem normal durmaya çalıştım ama geri geri adımlamadan da duramadım. İçeri girer girmez kapıyı kilitlerken ''Ne yapıyorsun sen?'' diyerek önce öne doğru atıldım. ''Çakır

gelecek şimdi. Ne işin var senin burada?''

Sesim korku endişe doluydu. Bağırmam an meselesiyken ''Bir şey yapmaya gelmedim Mahru.'' Dedi. Duraksadım, yüzüne baktım. Bir öfke varmış gibi değildi yüzünde. Gözleri üzerimde takılı kaldığında muhtemelen onun da yıllarca kurduğu hayal tam karşısındaydı ama yanımdaki kişi farklıydı.

''Ben hak etmiştim seni.'' Dedi gözleri üstümde kalarak.

Bu durumu sağlıklı bulmadığımdan ötürü korkuyla ''Bak şimdi Çakır gelecek.'' Dedim yutkunarak. ''Sen buraya nasıl geldin Ferman. Çakır seni görürse bu sefer gerçekten öldürür. Yemin ediyorum öldürür.''

''Biliyorum.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Öldürür. Eğer bugün ben hala yaşıyorsam beni öldürdükten sonra yüzüne bakmayacağını bildiği içindir. Senin için yaşatıyor beni. Ama sen...'' dedi hayal kırıklığıyla ''Sen nasıl o adamla olabiliyorsun? Böyle hiç gözünü kırpmadan birinin canını alabilecek bir adamla, sana sürekli yalan söyleyen bir adamla sen nasıl evlenebildin?'' Bana doğru adımlayıp kolumu tutmaya çalıştığında geri doğru adımladım. ''Ferman lütfen.'' Dedim yalvarır gibi. ''Lütfen kimse görmeden, geldiğin yerden çık ve git.''

''Gelirsin diye bekledim Mahru.'' Dedi gözlerimin içine kırgınlıkla bakarak. ''Onca zamanı birlikte geçirdik ya. Sana en çok ben

destek oldum ya Mahru, ne dersen yaptım ya gelirsin sandım. Çakır beni aldırdı, kapadı bir yere. Öldürecekti Mahru.'' Dedi kararlılıkla. ''Sonra telefon etti Çakır tepemdekilere siz Adanadayken. Beni bırakırken dediler ki 'Mahru sayesinde hayattasın, Mahrudan sebep ölme.' Dedim o an Mahru anladı işte, o kurtardı beni fark etti, dönecek gelecek, bırakacak onu. Sen gelseydin bana. Bugün sen benimle evleniyor olsaydın, ben bugün onun tarafından vurulsaydım yemin ediyorum...'' dedi içtenlikle. Parmağını havaya kaldırıp küçücük bir kısmını gösterdi. ''Şu kadarcık canım yanmazdı. Ama sen bile isteye onu bana tercih ettin. Sana zarardan başka bir şey vermeyen o adamı tercih ettin.'' Duraksadı ve deminden beri dik duran vücudu düştü ''Değmezmişsin be Mahru.'' Dedi tükürür gibi. ''Hiçbir şeye değmezmişsin. Senin için göze alacağım şeyler için bile değmezmişsin. Diliyorum ki hiç mutlu olmazsın.'' Dediğinde tokat yemiş gibi kaldım.

209

Ferman'dan ömrü hayatımda hiç böyle sözler duymamıştım. Sakindi ama sözleri öldürücüydü. Vicdan azabıyla kıvranırken ''Sen hep biliyordun.'' Dedim öfkeyle. ''Hep onu sevdiğimi biliyordun sen.''

18

''Beni sevmeni istemedim.'' Diye bağırdığında elimi korkuyla ağzına kapadım. Şimdi gelecekti Çakır ve hiç düşünmeden kafasına sıkacaktı. ''Sus.'' Dedim resmen yalvararak. ''Ne olur sus. Allah aşkına sus.''

1

Ben kaldıramazdım. Çakır ve Ferman'ın burada karşı karşıya gelmesini kaldıramazdım. Olacakları kaldıramazdım ben. Şimdiden vücudum kasılmıştı. Elimi ağzına kapatınca sustu. Yavaşça geri çekilirken daha normal bir sesle ''Beni sev istemedim ki.'' Dedi. ''Ben sadece yanımda ol istedim. Ben seni seviyordum zaten Mahru. Çok seviyordum. Sana da bana da yeterdi.'' 36

''Git Ferman ne olur. Bunları konuşmak çok yersiz.'' Dediğimde başımı iki yana salladım. İçinde bulunduğumuz durum saçmalıktan ibaretti. Kolundan tutup kapıya doğru götürüyordum ki ''Ümran'ın Turan'ı kiminle aldattığını biliyor musun?'' demesiyle kaldım. ''Ben biliyorum.'' 152

Elim kolundan ayrıldığında ''Ne diyorsun?'' dedim kaşlarımı çatarak. ''Kim?'' 12

''Asıl sorman gereken benden başka kimin bildiği olmalıydı.'' Kısa bir an duraksadı ve içime şüphe tohumları ekti. ''Kimin sizden sakladığı da olabilir.'' 48

''Kim?'' dedim hiç düşünmeden. Kapı tıklandı o sırada ve ardından açılmak istendi ama kilitli olduğu için zorlamayla kaldı. O an içime dolan panikle ne yapacağımı bilemedim. ''Mahru Hanım.'' Dedi kuaför kız. 3

Ferman bana bakıyordu, benim bakışlarım ise onun ve odanın

içinde mekik dokuyordu. ''A-açıyorum.'' Dedim ısrarla devam ettiğinde. ''Bir dakika.''

Ferman'ın kolundan tutup banyoya doğru yönlendirirken ''Çakır biliyor.'' Dedi. Durdum, dondum. Çakır mı biliyordu? Kaşlarım sorgularcasına çatıldığında ''Mahru.'' Diyen Çakır'ın sesiyle devam etmek zorunda kaldım. Ağzını kapatıp onu banyoya doğru iterken aklımda karman çormandı, elim ayağım da tutmuyordu. Çakır onu burada görürse kesinlikle öldürürdü. Bana karşı geleceğini hissettiğim an ''Hani demiştin ya mutlu olma hiç diye az önce. Eğer bunu görmek istiyorsan da mutsuzluğumu görmek istiyorsan da yaşaman gerek. Şu an bu kapıdan Çakır girerse tutamam. Ben onun üstünde sizin sandığınız kadar etkili değilim. Deli bir noktası var ve seninle birlikte ben orayı çok zorladım. Yemin ederim gözü dönerse ki kesinlikle döner. Özellikle bugün bunu yapıyor oluşuna döner ve kapıyı açıp kafanda silahı bulman saliseler sürer. Ağzını açamadan da yerde bulursun kendini.'' Sesim fısıltı gibi ama oldukça netti. ''Şimdi lütfen şuraya gir ve çıkma. Biz gittikten sonra da buradan kaybol.''

''Mahru!'' Dedi Çakır daha gür bir sesle. O adımı söyledikçe benim elim ayağım birbirine dolaştı.

''Sizi izleyeceğim aşağıda.'' Dedi meydan okur gibi. Banyoya girdi ama telefonunu cebinden çıkararak ''Turan'a mesaj atıyorum.'' Dedi. ''Her şeyi anlatıyorum ona. Buraya vardığında

olacakları zevkle izleyeceğim Mahru.'' Dedi şimdiden zevk alır gibi. 101

''Mahru kapıyı kıracağım artık. Aç şunu!''

Mihriban... 39

''Şura geliyoruz birazdan...'' dedim sesimin tonunu biraz daha yükselterek. Sabahtan beri neredeyse elli kez aramıştı. Son 2 saattir de 10 dakikada bir arıyordu neredeyse. ''Kapat. Kuafördeyim işte. Alacak buradan Ferdi beni geleceğiz.'' 2

''Bizimle gelebilirdin.'' Dedi Şura hala inatla. ''Başlayacak birazdan. Bu kadarda olmaz Mihriban ya. Gecenin sonuna yetişirsiniz artık.'' 5

''Nereden bileyim ben bu kadar geç kalacağını.'' Dedim. İçimdeki sıkıntı zaten fazlaydı bir de Şura böyle dedikçe panikliyordum. ''Bilseydim gelirdim zaten. Az kalmış geliyormuş.'' 3

Kuaförün arka bahçesinde iki yana yürürken ayağımdaki topuklular çimlere batıp durdu daha da sinirlendim. ''Kapat Şura tamam yetişeceğim.''

Onun kapatmasını beklemeden ben kapattım. Kilidi kapatmadan hemen öncede mesaj kutuma düşen bildirime tıkladım.

Ferdi

Mesaj: Geliyorum sevgilim. Trafiğe yakalanmıştım, üzerimi değişip hemen geliyorum. 66

Hemen ardından üzerinde yarı çıplak beyaz gömlekle olan fotoğrafını göndermişti ve ben hem utançla gözlerimi kaçırıyor hem de bakmadan duramıyordum. 59

''Allah affetsin ama insan bakmadan da duramıyor.'' Diye söylendim kendi kendime. 40

"Mihriban."

Turan'ın sesini duyduğumda kalbim korkuyla kasılmış, ardından o korkuyla ritmini arttırmış ve hızla arkama dönmeme sebep olmuştu. Nefes nefese arkamı döndüğümde onu karşımda gördüm. Zar zor yutkunarak etrafa bakındım ve "Turan." Dedim. Beynimin karıncalanıyor hissi git gide artarken tutunacak bir yer aradım. Gözlerinin içini titreterek bakıyordu bana. Aramızdaki mesafeden beni baştan aşağıya süzdü ve yüzünde belli belirsiz hayran olmuş gibi bir tebessüm oluştu. 43

Gözleri saçlarıma geldiğinde "Mihriban." Dedi ve bana doğru bir adım attı. Yanında sabit kalan eli havaya doğru kalktığında ben hızla geri adımladım ve olduğu yere mıhlanmış olarak kaldı.

Dur anlamında elimi kaldırdığımda önce onun bakışları parmağıma ilişti. Az önce belli belirsiz olan gülümsemesi dümdüz bir ifade alırken ben de onun parmağına baktım. Boştu. Yer değiştirmiştik. Zamanında benim boynuma dolanıp nefesimi kesen o yüzük şimdi Turan'a aynı hissi yaşatıyordu. Kimse yaşattığını yaşamadan ölmüyordu. Fakat benim ondan alınacak bir intikamım, hırsım olmadığından elimi hızla indirerek. "Git lütfen." Dedim soğuk bir sesle. "Ferdi gelecek şimdi. Seni burada görürse senin açından sıkıntı olur." 27

Bana bir zarar veremeyeceğini, artık ne sözlerinin ne de yaptıklarının hiçbir işe yaramayacağını anlasın istedim. Yine de içimde ki korkuyu atamadım. Güçlü görünmeye çalışsam da delicesine korkuyordum.

"Korkuyorsun benden." Dedi bakışları elime kaydığında. Titreyişimi saklayamamıştım. İyi bir yalancı olduğum söylenemezdi zaten. Yumruk yaptığım ellerimle çabaladım hiç değilse. Kendine olan kızgınlığını zorlukla yutkunuşundan, onun da elini yumruk yapışından ve korkmamam için olduğu yerde kalışından anlıyordum. Ses tonu da bir hayli düşük, bedeni vazgeçmiş, oldukça yorgun duruyordu. 10

"Korkma." Dedi çatallı çıkan sesiyle. "Gideceğim zaten. Seni son kez görmeye geldim sadece." 126

Yumruk yaptığım elim anında çözülmüş, kaşlarım 24

sorgularcasına şaşkınlıkla çatılmıştı. Konu Turan olunca güvenmek pek mümkün değildi ama ben yine de sorguladım. "Gerçekten." Dedi başını hafifçe eğip sahici, kırık bir tebessümle. "Son kez."

Gitmeyeceğini anladığımda ''Ne konuşacağız ki?'' diye sordum birazda öfkelenerek. Sert çıkan ses tonum onu hiç etkilemedi. Bana yükselmedi, geri de çekilmedi.

''Çakır ile konuştuk dün akşam. Onların döndüğü yere Dubai'ye yolluyor beni. Orada arkadaşıyla mı ne bir iş yapacaklarmış. Başına geçmem için. Bir de tabii senden uzak durmamı istediği için.'' Dediğinde asıl nedenin bu olduğunu biliyorduk. ''Ben ona hayır diyemem. Yaptıklarından, vefamdan sebep diyemem. Demedim de zaten, olur dedim. Ama bu sefer deme sebebim sendin. Gitmek isteme sebebim seni geçen gün bıraktığım o durum, senin o halindi.'' Kısa bir nefes arası verdi ve bir anda bambaşka bir soru sordu. ''Benimle olur muydun?'' dedi gözlerimin içine son kez bakar gibi. ''Hiç şansımız olur muydu? Ben seni o kadar terslemesem, kırmasam incitmesem olur muyduk biz?''

Beklemediğim bu soru karşısında kısa bir an duraksasam da benim de net olmam gerekti artık. ''Ben seni hak etmediğimi düşünüyordum hep Turan. Ne bileyim...'' dedim dudak bükerek. ''Sen hep benim için çok başka bir adamdın, ilk seni gördüm ben, bir seni gördüm.'' Diye üstüne basa basa vurguladım.

''Ama sonra sen baktığım yere en yakın arkadaşımla geçtin. Ben kendimden utandım, arkadaşımın sevgilisine beslediğim hislerden utandım. Halbuki ben seni çok öncesinden sevmiştim ama utandım ya hissettiklerimden. Sen Ümran'ı hep el üstünde tuttun, sana şımarmaları sırnaşmaları, gözümün önünde sürekli yan yana dip dibe hatta dudak dudağa bile gördüm ben sizi.'' Aklımda belirdi hepsi tek tek kolayca def edemedim. ''Sen kimseye bakmadın Ümran ile birlikteyken. Gözün ondan başkasını hiç görmedi. Hep sadık kaldın, çok sevdin. Sonra o öldü gitti. Ben atamadım Turan sana karşı hislerimi içimden ama sen hak etmiyorsun dedim kendime. O sevdiği kadına hep sadık kalan adam sen ise en yakın arkadaşının sevgilisine aşık olan sadakatsiz bir arkadaşsın dedim. Böyle değildi ama ben buna inandım senelerce. Buna inandırdım kendimi.'' Yanlış kişiye aşık olmanın pişmanlığını yaşıyordu sanırım. Yüzünde kırık bir tebessüm hakim oldu.

''Mihriban.'' Dedi. Ademelması yutkunduğunda ağırca hareketlendi ve ''Gitme dersen gitmem ben.'' Dedi umut dolu gözlerle. ''Tamam Ferdi ile ol. Yemin ederim dokunmam, uzaktan izlerim, beklerim. Sana ne yaptıysam sen de bana aynısını yaparsın. Yemin ederim sesimi çıkarmam. Belki bir gün... Bir gün ondan vazgeçersen diye bak hiçbir şey yapmadan.'' Dedi yemin eder gibi. ''Kendi kendime bekleyerek. Sana hiç dokunmadan, bir gün dönersin umuduyla gitme dersen ben gitmem Mihriban. Sözümden cayarım, alırım senin için herkesi karşıma. Uslu uslu oturur beklerim.''

Turan'dan hiç beklemediğim bu sözler karşısında şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Hatta kısa bir an duraksadım ve o bundan umut alır gibi gözleri parıldayınca kesip atmak istedim. Çünkü benim şaşkınlığım sadece duymaya alışık olmadığım sözlerinden kaynaklıydı, hislerim, hissettirdikleri geçip gidecek şeyler değildi.

''Ama şimdi öyle değil düşüncelerim.'' Dedim net bir ifadeyle. ''Şimdi senin beni hak etmediğini düşünüyorum. Hep öyleymiş bu zaten. Şimdi için değil. Benim seneler önce toz konduramadığım adam bir lafa inanıp beni kendi içinde yargılamış cezamı da kesmiş kendince. Yetmemiş seneler sonra bunu bana sormak yerine bana iğrenç bir kadınmışım hissini yaşatmış durmuş. O da yetmemiş gerçekleri öğrenmiş yine vazgeçmemiş o bencilliğinden ve bana ne olacağına bakmadan, ne düşündüğümü önemsemeden sırf kendi istedikleri olsun diye yine beni harcamaktan bir an bile çekinmemiş.'' Başı öne eğildi kısa bir an utançla ve dudaklarını dişleyip gözlerini kısa bir kapadı. ''Bak bana!'' dedim bir adım kapatıp aramızdaki mesafeyi. ''Konuşalım demedin mi konuşalım işte son kez. Bitsin artık! Turan sen beni hiçbir zaman hak edecek bir adam değilmişsin. Özür dilerim ama bunca şeyi saydıktan sonra hala adam demek dahi gelmiyor içimden.'' İçimde biriktirdiklerimi kustum durdum. ''Birinden sonra mı pişman olmaz insan. Hep mi üstüne katar. Seni kendi içimde aklayamıyorum ben Turan. Aklayayım diyorum. Kendim için affedeyim seni. Hiç değilse yüz

yüze bakmak için yapayım bunu diyorum ama olmuyor.'' Dedim başımı iki yana sallayarak. Gözlerindeki umut ışıkları söndü birer birer ve ben hiç düşünmeden son darbeyi indirdim. Onun bana hiçbir zaman acımadığı gibi ben de ona hiç acımadım. ''Git Turan.'' Dedim tok bir sesle. ''Bir daha gelmemek üzere git. Allah benim yolumdan ayrı düşen yollarını hep açık etsin, çok mutlu olarak git gittiğin yerlere.'' Son sözlerimi de aynı kararlılıkla bitirdim. ''Bizim seninle bir olurumuz hiç olmadı, hiç olmayacak.''

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim ama içimdeki yangını atamadım. Öfkem, kırgınlığım, kızgınlığım, geçmişim, hislerim bir alev topuydu sanki ve ben cayır cayır yanıyordum.

Dudakları aralandı, yüzünde kırık bir tebessüm oluştu tam bir şey diyecekken hepsini geri yuttu ve tek bir kelime çıktı dudaklarının arasından ''Eyvallah.''

Sonra da arkasına bile bakmadan çekti gitti ve ben de bu sefer gerçekten son olduğunu bildiğim gidişini izledim. O gittikten sonra da olduğum yerde oturdum kaldım. Kaç dakika bilmiyorum sadece oturduğum yerde geçmişte olanları düşünerek tek bir noktaya baktım durdum. Ağlamadım, gülmedim sadece düşündüm. Mantığım hep aynı, az önceki sözcüklere çıkardı beni. Bu yüzden de pişmanlığını yaşamadım ama içimdeki bu garip ruh halini de atamadım.

Tırnaklarım oturduğum ahşap sandalyeye kazınırken kıymıklar etime battı acısıyla irkildim. ''Mihriban.'' Sesini duyduğumda panikle arkamı dönmüştüm ki tuttuğum nefesim Ferdi'nin gelmesiyle son buldu. Hızla yerimden kalkıp ona sarıldığımda şaşırması çok olağandı. ''İyi misin?'' diye sordu. Yalan olduğunu bile bile başımı salladım. Ona sarılırsam o alır sıkıntılarımı diye düşündüm. 4

''Mihriban gerçekten...'' dedi çenemi tutup yüzüne bakmamı sağlayarak. ''Gerçekten iyi misin?'' 1

Başımı göğsünden kaldırdım ve ''iyiyim.'' Dedim. ''iyiyim. Gidelim mi artık. Çok fazla geç kaldık zaten.''

İnanmamış gözlerle bana bakarken ''Gidelim ama anlatacaksın bana yolda neyin olduğunu.'' Dedi. ''Sen böyle titreye titreye buz gibi olmazsın, hiç olmadın. Bana anlatacaksın Mihriban.'' 6

Gizlemek niyetinde değildim zaten ama bugünü bölsün istemedim. Canını sıkmakta değildi niyetim ama anlatayım istiyorsa anlatırdım. Başımı salladım ve eli elimi kavrayarak kuaförün iç kısmından selam vererek ön kapıya ilerledik. Sokakta çok yüksek sesle çalan Mihriban türküsü dikkat çekerken dikkat çekmemesi gereken bir şeyi fark etti Ferdi. 104

O ses Turan'ın arabasının içinden geliyordu. Cam aralıktı ve elindeki içkiyle aynadan bizim olduğumuz yere doğru 46

bakmaktan bir an bile çekinmiyordu. 46

''Bu mu?'' dedi Ferdi öfkeyle bana doğru bakıp. ''Bu mu senin yine bu halde olmana sebep olan. Ne yaptı yine sana. Nasıl sıktı canını yine?''

''Ferdi bir şey yok.'' Diye önüne geçmeye çalışsam da ''son bir şans vermiştim ona.'' Dedi bağıra çağıra Turan'ın arabaya doğru ilerleyerek. ''Bitti!'' diye bağırdı. ''Benim tahammülüm kalmadı artık bu herife.'' 27

Sokakta yankılanan sesler, insanların camlara çıkması, sokağa inmesi... Turan ona doğru gittiğimizi fark ettiğinde arabadan hiç düşünmeden indi. Kılını bile kıpırdatmadan sadece bize bakarak beklerken Ferdi epey sert bir yumruk geçirdi yüzüne. ''Sikerim lan seni de gelmişini de geçmişini de'' Dedi Ferdi Turan'a doğru bağırarak. ''Son demedim mi sana ben. Siktir ol git demedim mi?'' 30

Önüne geçmeye çalışıyordum ama pekte başarılı değildim. Kalbim ağzımda atarken Turan hiç karşılık vermedi. Verirdi. Ferdi'den dayak yiyecek bir yapıya sahip değildi ama kılını bile kıpırdatmadı. Bir kez daha vursun diye bekledi, Ferdi bir kez daha vurdu. Ağzının kenarından akan kanları gördüm. Ne sesi çıktı ne hareket etti. Savrulduğu yerde kaldı. Kendince kendine biçtiği ceza mıydı bu? Aptallıktı! 26

Turan bir kez daha atak bekliyordu ki Ferdi'den ''Yeter!'' diye bağırdım. ''Bir kez daha engel olmama rağmen dokunursan ona yemin ederim yüzümü göremezsin.''

Yakasından tutmuş yumruğu havada kalmışken ''Mihriban!'' dedi Ferdi yapma der gibi. Hem Turan bana bakıyordu hem Ferdi. Turan devam etsin istiyordu. Hatta belki de ölene kadar dayak yesin istiyordu ama ''Gidelim lütfen.'' Dedim sadece. ''Turan gidiyor zaten. Bizim onunla bir şeyimiz kalmadı artık. Lütfen gidelim.''

Tereddütte kalınca ''Lütfen Ferdi.'' Dedim tekrar. Yine çok isteyerek ikna olmuş gibi değildi ama titreyen bedenim, yüzümü göremezsin deyişim ve belki de onun gidecek olmasına inanmam etki etmişti onda ve elinin altındaki adamı yakasından itekleyerek bıraktı. Bana doğru dönüp bir hışımla elimi tuttuğunda arabaya doğru ilerledik. Son birkaç adımda yine bambaşka bir çığlık yankılandı sokakta. Bu sefer Turan'dı bu. ''Kardeşimdi o benim!'' diye haykırdı. İkimizde arkamızı döndüğümüzde elindeki telefona bakakalmış ''Kardeşimdi o benim!'' diye tekrarlayıp duruyordu. ''Ulan hepiniz mi be!'' dedi tekrar telefona doğru ağlar gibi haykırarak. Aramızdaki mesafe çok fazlaydı ama sesi o kadar yüksekti ki sorgularcasına Ferdi ile birbirimize baktık. ''Hayatımı sikmişsiniz be hepiniz.'' Dedi tekrar. Kendi etrafında öfkeyle dönerek bağıra çağıra telefona bakarken arabaya doğru ilerledi ve ''Ailemdiniz ulan siz ailem!'' diye bağırdı. ''Nasıl yaptınız lan bunu bana. Sevdim lan ben.''

Dedi bu sefer gerçekten ağlayarak. ''Ne yaptım ben size de yaptınız bunu bana!'' Kapıyı kıracak kadar güçlü bir şekilde kapattığında o kadar hızlı bir kalkış yaptı ki olduğum yerde sıçradım.

''Bir şey olmuş.'' Dedim panikle. Sonra 'Sevdim lan.' Ben lafıyla bir aydınlanma yaşadım ve ''Ümran.'' Dedim Ferdi'nin kolunu tutarak ''Ümran'ın kiminle olduğunu öğrendi. Ferdi...'' Nefes nefese kendimi anlatmaya çalışırken ''Durdurmamız lazım.'' Dedim. ''Her kimse Turan onu öldürecek. Ailemdiniz dedi. Durdurmamız lazım.'' O kadar panikle konuşuyordum ki onun tamam deyişini bile işitmemiş zorla onun tarafından arabaya bindirildiğimde fark etmiştim.

Ferdi de bindi arabaya ve aynı yüksek hızla kalkış yaptık. Yolu bir hayli hızlı giderken Turan'ın araba ortalıkta görünmüyordu bile. ''Bir şey yapacak.'' Dedim panikle elimi alnıma vurarak. ''Öğrendi kim olduğunu kesin.''

Yola dikkatle bakıyorduk, çokta hızlı gidiyorduk ama Turan'ın araba hala ortada yoktu. Ferdi konuşmalarıma cevap vermiyor muhtemelen yüksek hızdan sebep sadece yola odaklanmaya çalışıyordu. ''İçmişti.'' Dedim paniğimi daha da katlayarak. ''Hızlı gidiyordu Ferdi. Bulmamız-'' daha cümlem bitmeden Ferdi yavaşladı ve ben onda olan bakışlarımı yola çevirdim. ''Lazım.'' Dedim ağzımda kalan o cümleyi tamamlayarak.

Bulmuştuk. Önümüzdeydi ama bulmak istediğim halde değildi. Kalabalık etrafına toplanmış, takla atmış arabanın içinde camdan fırlamış bir vaziyette yerde yatarken kanlar içinde görmüştüm onu. Önce idrak edemedim. Önümüzdeki araba yoğunluğundan yanlış gördüğümü düşünerek hızla kapıyı açtım ama ona doğru ilerlerken sanki adımlarım geri geri gitmek istiyordu. 268

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Yerdeydi. Az önce karşımda duran adam kanlar içinde yatıyordu. Bir adım attım durdum, geri adım attım. Etraftaki uğultu dolu seslerle odaklandığımda ''Çok hızlıydı.'' Dedi panik yapmış bir adamın sesi. ''Ben görmedim, önüme kırdı. Kaçmaya çalıştı sonra çarptı. Takla... Takla attı.'' Sesinden onunda şokta olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerim Turan'ın üzerindeydi zar zor ayaklarımı sürüye sürüye yanına gittim. 37

Kimse neden yanına yanaşmıyordu? Sadece etrafta çığlıklar vardı ve uzaktan izleyip kayıt altına alıyorlardı. Biri gelsin benimle istedim. Etrafa bakındım ama bana bakan ve ağzını hareket ettiren insanlar gördüm. Ne diyorlardı hiçbir fikrim yoktu. Hepsi uğultuydu benim için.

Kimse gelmedi. Ben tek vardım yanına. Eğildim, kalktım sonra tekrar emin bir ifadeyle çöktüm baş ucuna. Kıpırdamıyordu ama 7

gözleri yarı açık ve gülümsüyordu. Karşılık verdim tebessümle. Böyle yapmak gerekti değil mi? Zira aklımı tam anlamıyla kullanamıyordum. Onu korkutmamam gerekti.

''Mihriban.'' Dedi zar zor konuşarak. O güzel yüzü kanlar içindeydi. Dokunmak istedim ona, kaldırmak istedim yerinden Ferdi elimi tuttu. Kızdım. Kıskançlığın sırası mıydı? Turan ne haldeydi görmüyor muydu?

''Bırak.'' Dedim şok içinde. ''Ne saçmalıyorsun şu an? Görmüyor musun ne halde.'' Dedim bağırarak. Az önce ben Turan'a dokunmak için Ferdi'yi karşıma almıştım. ''Ne ara bu kadar gaddar ve kıskanç bir adama dönüştün sen?''

''Ne kıskançlığı?'' dedi Ferdi geri çekilerek. ''Kırık olabilir. Dokunma.''

Yüzüm dümdüzdü, mimiksiz. Sonra söylediklerini sorguladım. Haklıydı. Ben aslında bunları düşünürdüm. Aklım o kadar yerinde değildi ki. Sonra bacaklarımla sürünerek en dibinde buldum kendimi.

''Çok canım acıyor.'' Dedi zar zor konuşarak. Ne yapacağımı bilemedim. Yaralarını sarmama da müsaade etmiyorlardı ki. Dokunmadan ne yapabilirdim.

Sonra yüzüne dokundum. Bundan zarar gelmezdi değil mi?

Yüzüne bulaşmış kanları elimle temizledim. ''Neden bu kadar asi ve dik başlısın?'' dedim normal bir tonda sohbet eder gibi. ''Çok hızlıymışsın. Bak gördün mü şimdi ne hale geldiğini? Ya kırığın varsa. Aylarca yatmak zorunda kalacaksın.'' Azarlar gibi çıktı sesim.

66

Turan böyle olmadığını belirtir gibi bakıyordu gözlerime ama ben bunu kabul etmedim. Ona bakmayı kestim çünkü o bir sonda olduğumuzu belirten gözlerini üstümden çekmemişti. Kırıkları vardı sadece neden yine benim canımı yakmak istiyordu ki. Kırıkları vardı. Başka bir ihtimal mümkün değildi. Sadece kırıkları olabilirdi ve sonra geçerdi. Elimle sildiğim kanların yerini yenisi aldıkça elimi daha çok tenine bastırdım öfkeyle.

1

''Mutlu olacaksın söz ver bana.'' Dediğinde bu yaptığı sabrımın taşmasına sebep oldu. ''Olacağım.'' Dedim başımı hızlı hızlı sallayarak. ''Çok mutlu olacağım ve sende cezanı beni izleyerek çekeceksin.''

105

Tebessümü yüzünden hiç eksik etmedi. Başka hiçbir yere bakmadı benden başka. Başka hiçbir şey istemedi. Sadece ikimiz kaldık. ''Kimse için kendi doğrularından da hissettiklerinden de vazgeçme. Bu hayatta bir tek kendin için yaşamalıymışsın. Eş, dost, arkadaş, aile hepsi yalanmış.''

21

Göz kenarlarına sızan kanları silerken gözlerine bakmamak

29

mümkün değildi ki. ''Bunları hastaneden çıkınca konuşuruz.'' Dedim kızar gibi ciddiye almayarak. ''Neren acıyor onu söyle sen.'' Dedim.

Sonra etrafıma baktım ve bizi izleyen insanlara öfkeyle ''Bakmayın.'' Diye bağırdım. ''Ambulansı arasanıza bakmayın. Görmüyor musunuz canım acıyor diyor.''

Dik durmaya çalışıyordum ama titremeye başlamıştım. Çağırmamışlar mıydı ambulansı hala? Çağırmışlardı elbette. Herkes çağırırdı. Kimse çağırmasa Ferdi çağırırdı. Bir tek ondan emindim. Niye hala gelmemişti o zaman?

''Burada hak etmedim seni...'' dediğinde dağılmış saçlarım tenine düştü. Adına türküler yazılanın Mihriban'ın saçları kana bulandı. ''Eğer hak etmişsem mahşerde kavuşuruz belki.'' Dedi umutlarını çok daha ötesine atarak.

''Öyle...'' Titredim, bir damla yaş düştü. ''Öyle bir şey yok.'' Dedim titreye titreye ağlarken. Sonra ''Ambulans!'' diye çığlık attım bağıra çağıra ağlama isteğimi o tek kelimeye sığdırarak. Nefesim yetmiyormuş gibi hissettiğimde Turan hala beni onaylamamıştı, hala benim canımı yakmak derdindeydi. Hep bencildi her zaman bencildi. ''Mihriban ben gidiyorum.'' Dedi. Ölüyorum diyemedi gidiyorum dedi.

Başımı kararlılıkla iki yana sallarken ''Gitmiyorsun.'' Dedim.

Kendimden hiç beklemediğim kadar dik duruyordum, çok katıydım. ''Az önce bana demiyor muydun gitme dersen gitmem diye. Gitme diyorum şimdi. Gitmeyeceksin. Gitmiyorsun. Yok öyle senelerce hayatımı kabusa çevirip şimdi de gidiyorum demek. Kolay mı öyle? Gitmiyorsun. Ambulans!'' diye çığlık attığımda siren seslerini duydum. 38

''Bak.'' Dedim heyecanla. ''Bak geldi gördün mü? Gitmiyorsun hiçbir yere.'' 1

Yüzünde son kez beni uğurlarken tebessüm vardı. Yıllarca gülmediği kadar uzun gülümsemişti bana ama yersizdi.
Bu adam hep yersizdi. Görevliler araçtan indi Ferdi beni kollarımdan tutup kaldırdı. Bizim bakışlarımız hiç birbirinden ayrılmadı ve ''Gitmiyorsun!'' dedim Ferdi beni geri doğru çekerken. ''Gidersen seni asla affetmem Turan. Asla affetmem. Yemin ederim affetmem. Bana borçlusun! Bir kere olsun sözünü tutmak zorundasın. Gitmem demiştin. Gitme dersen gitmem demiştin. Tut sözünü. Bir kere tut! '' 96

''Hiç affetme.'' Dediğinde bana birazcık bile umut bırakmadı. Hiç bırakmadı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, onu sedyeye aldılar. Gözyaşlarım hızla boşalırken omuzlarım düştü ve ''Ama istiyorum.'' Dedim fısıltı şeklinde. Boğazımdaki yumruyu yutamadım. ''Affetmek istiyorum.'' 79

Bunlar son sözlerimizdi bizim. Ferdi beni arabanın içine bindirdi,

onlar ambulansı bindi ve kapılar ikimizin de yüzüne kapandı. Sirenlerin eşliğinde yol almaya başladık hızla. Önde ambulans arkada biz... Elimde, saçımda, gözyaşlarımı sildiğim yüzümde onun kanı vardı. Kulağımda son sözleri...

''Ölmeyecek.'' Dedim ambulansın ışıklarını takip ederken.
''Ölmeyecek.'' Diye onayladı Ferdi beni. 39

Böyle bitemezdi. Böyle gidemezdi. Gideceği yer bir şehir ya da ülke olabilirdi en fazla. 1

''Ölmeyecek.'' Dedim tekrar. ''Ölmeyecek.'' Diye onayladı. 6

Hızla ambulansın siren sesleriyle birlikte Turan ile yaşadıklarım geçti bir bir gözlerimin önünden. Üşüdüm. Tenim buz kesti. Arabalar bize yol verdi, belki içlerinden dua ettiler. Ben de etmek istedim ama zihnim her şeyi unutmuştu. Sonra bir şey oldu...

Ambulans yavaşladı, sirenler durdu ama yol bitmedi. 81

''Ölmeyecek.'' Dedim Ferdi'ye bakarak ama bir karşılık alamadım. Biz vedalaştık. Son sirenin sönüp giden ışığında vedalaştık. Ben affetmek istiyorum dedim, o affedeyim istemedi ve yine sözünü tutmayarak gitti. 495

Mahru... 5

Ferman'ın yüzüne kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlarla kapıyı 12

açtım ve betim benzim atmış bir şekilde Çakır'ı karşıladım. Önce içeriyi kontrol etti bakışları ardından bana döndü. ''İyi misin?'' diye sordu. Eli omzumu bulduğunda ''Neden kilitledin kapıyı?'' diye yeni bir soru yöneltti. 12

''Midem çok kötüydü.'' Dedim o an ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Yerler battı biraz. Kızlar görsün istemedim. Onu temizliyordum.''

Etrafı kontrol etti tekrar inanmamış gibi. ''Senin uğraşmana gerek yoktu. İyi misin şimdi?'' diye tekrar sordu. Eli yüzümü tuttu ve ''Betin benzin atmış.'' Dedi. ''Yüzünü yıkayalım istersen.'' 1

Kolumdan tutup banyoya yönlendirecekken panik halde ''Gerek yok.'' Dedim. ''Zaten midem kötü daha fazla burada durmak istemiyorum. Misafirler bekliyor aşağıda. Saatte geldi, inelim artık.''

Kapalı olan banyo kapısında kaldı gözleri. Tam odanın ortasındaydık. Yönünü belirlememişti henüz. ''Saçını yaptıracaktın ne oldu?'' diye sordu. İnanmamıştı işte bana ama yine de ona Ferman'ın burada olduğunu söylemeyemezdim ya.

''İnsanlar bekliyor Çakır.'' Dedim ses tonumu yükselterek. ''Gelecek misin burada böyle oturacak mıyız?'' 1

Kapı girişinde kalmış kuaförler yavaşça geri çekilirken Çakır'da yönünü seçmiş benden yana gelmişti. Eli elimi tuttuğunda 4

odadan dışarı çıktık ama ben gözlerimi Çakır'ın üzerinden çekemedim. Çakır'ın Ümran ile alakası neydi? Ferman'ın yalan söylemediğinden emin gibiydim. Hiç yalan söylüyor gibi değildi. 4

Sarayın ihtişamlı merdivenlerinden inerken ''Çakır,'' Dedim merakla. ''Sen Ümran ile ne kadar yakındın?'' 41

Anında yüzünü bana doğru çevirdiğinde biz merdivenlerin sonundaydık ve Çakır bu hiç beklemediği soruyla bozguna uğramıştı sanki. ''Turan'dan sebep olduğu kadar. Ümran ile ne yakınlığım olabilir başka?'' Kısa bir es verip ''Bu soruyu sormanın sebebi nedir?'' diye sordu. ''Bir de şimdi. Kapıları kilitlemeler, böyle sorular. Ne oldu az önce Mahru?'' diye sorduğunda hiçte yeni evlenen bir çift gibi değildik. Düğün dansı ederken çiftlerin ne konuştuğunu merak ederdim hep. Bizim konuştuğumuz konu bu olmuştu. 14

''Çakır Bey...'' dedi yanımıza gelen organizasyon görevlisi konuşmamızı bölerek. ''Şimdi müzik eşliğinde içeri gireceksiniz. Kameranın çektiği görüntüler de ekrana yansıtılacak arka masadan sizi göremeyenler için.'' 2

Başını salladı sadece ama yüzünden düşen bin bir parçaydı. Dediği gibi oldu müzik çalmaya başladı, kamera önümüze geçti ve yıllardır hayalini kurduğumuz düğünde, seneler önce seçtiğim gelinlikle onunla el ele yürümeye başladım. Fakat yolunda gitmeyen bir şey vardı. Düşündüklerimiz gibi. İkimizin

de aklında cevabını birbirimizden başkasında bulamayacağımız sorular mevcuttu.

Biz altın vazolarla kaplı alanlardan yürüyerek alkışlar eşliğinde salonun ortasına geçtik. Karanlıkta sadece bizi aydınlatan loş ışıkla etrafa sunduğum sahte gülümsemelerle insanları karşılamaya çalıştığım sırada müzik durdu. Neler olup bittiğini anlamak için etrafımıza baktığımızda herkesin paniklediğini hissettim, silahlar çıktı, etrafta koşuşturma başladı o sırada abimin sesini işittim.

Ekrandaki görüntüler bir anda değişti. Abimi gördüğüm son gündendi bu kareler. Çakır'ın tuttuğum elini bırakmak için hareket ettiğimde ''Mahru.'' Deyip önüme geçti panikle. ''Benimle gel. Hemen!''

Çekmek istedi, gitmedim, durdum ve ekrana baktım. Bir video oynatılıyordu. Bir sahil kenarında, ormanlık bir alandı sanırım. Kimse yoktu, karanlıktı ama seçebiliyordum yüzlerini. Denizin kenarında teknenin içinde Çakır ve tanımadığım üç beş kişi vardı. Teknenin dışında sahildeki alanda bekleyen ise abimdi.

''Mahru senden ayrılıyor.'' Dedi abim şok oldum. Neler olduğunu anlayamadım başta. Elindeki ufak kutuyu teknenin içine doğru attığında Çakır ayaklandı ve ''Belanı benden bulma Semih.'' Dedi kutuyu alarak. Abimin attığı o kutuda sanırım Çakır'ın bana aldığı şeyler vardı. Çakır aldı ve kutuyu masanın üzerine

yerleştirdi.

''Mahru evlenecek.'' Dedi hemen ardından ve ben ikinci şoku yaşadım. Abim neden böyle şeyler söylüyordu.

Çakır tekneden indiğinde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve ''Öyle mi?'' dedi dalga geçer gibi. ''Evet evlenecek ama sana davetiye yolladığımızı hatırlamıyorum.'' 2

''Mahru...'' dedi Çakır önüme geçerek. ''Gitmemiz lazım lütfen Mahru.'' Diyerek yalvarır gibi önüme geçtiğinde bir adım bile atmadım. ''Mahru birazdan polisler gelecek gitmemiz lazım. Lütfen. Bir kez olsun lütfen benimle gel.'' Salon boşalmaya başlamış, bir kısım telaşla kaçışırken bir kısım merakla olanları izliyordu. Önümde oluşuna aldırış etmeden omzunun üstünden ekranı nefessiz izlemeye devam ettim. 17

Bakmadığım sürede Çakır abimin önünde dikilmişti ve abim ''Başkasıyla evlenecek Mahru...'' demişti. ''Onu senden kurtaracağım. Annem gibi olmasına izin vermeyeceğim. Senin yüzünden başımıza gelmeyen bela kalmadı. Beni soktuğun bok çukurundan haberi var mı Mahru'nun?'' diye sordu öfkeyle. O yükseldikçe Çakır yumruklarını sıktı. ''Uyuşturucu satıcılarının masasına oturduğundan yetmeyip içimize soktuğundan! Benim elimi kana bulattığından haberi var mı?'' Diye bağırdı. 10

Abim o kadar çaresiz ve korkuyor gibiydi ki Çakır gözlerini

gözlerinden bir an bile çekmedi. Ben duyduğum her yeni kelimede ayakta durmakta zorlanıyordum.

''Ben bu oyundan sıkıldım!'' diye bağırdı abim o karanlıkta geri doğru adımlayarak. Ellerini iki yana açıp ''Ben böyle devam edemem.'' Dedi. ''Bu değilim ben. Sen hepimizin hayatını siktin. Mahru'nun hiçbir şeyden haberi yok ama olacak.'' Diye başını salladığında Çakır hiç düşünmeden silahını çıkardı ve ''seni öldürürüm.'' Dedi. ''Beni Mahru'dan vurmaya kalkarsan seni öldürürüm.''

''Öldürürsen öldür amına koyayım.'' Dedi bağırarak abim. ''Her Allah'ın günü ben kapıma polisler dayanacak diye korkuyorum. Sen bizi mahvettin.'' Çakır bir anda beni çekmeye çalışarak ''Mahru gidiyoruz!'' dedi panikle ama kıpırdamadım beni tutan elini itip ekrana bakmaya devam ettim.

''Mahru'ya bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ona önce her şeyi anlatacağım sonra da bizzat kendim ona yakışan birine onu bırakıp teslim olmaya gideceğim. Zaten Mahru bunları duyduktan sonra seni asla is-''

Silah sesi duyuldu ve ben yerimde sıçradım. Çakır'ın silahından çıkan kurşun abimin göğsünde son buldu. Önce birkaç saniye duraksadı ardından dizleri üstüne çöktü. Çakır tepkisizce sadece ona bakıyordu. Abimin eli göğsüne doğru gittiğinde yere düştü.

''Mahru!'' dedi Çakır. ''Mahru benimle gelmek zorundasın.'' Siren sesleri duyulmaya başlamıştı dışarıdan. Uğultular ve bağrışma sesleri. Ben ne Çakır'a cevap verdim ne başka şeyle ilgilendim. Ekrana bakmaya devam ettim. 7

Çakır seri bir katilin soğukkanlılığıyla teknedekilere baktı ve ''bu gece!'' dedi elindeki silahla yeri vurgulayıp tehdit edercesine. ''Burada olanlardan Mahru'nun haberi olmayacak. Ben burada yoktum. Bir kavga çıktı.'' 77

''Ceset?'' diye sordu içlerinden biri.

''Ölmedi.'' Dedim sanki bana soruyorlarmış gibi. ''Ölmedi. Hastaneye götürün ölmemiştir.'' Duyucaklarda abimi oradan kaldıracaklar gibi hissettim bir atak yaptım ama Çakır beni kolları arasında tutup durdurdu. Yetişemedim gibi hissettim. Ne beni duydular ne engel olabildim. Hiçbiri olmadı. Bir darbe daha aldım videodan ''Denize atın.'' Dedi Çakır hiç düşünmeden. ''Bu gece büyük bir kavga çıktı. Karanlıktı, herkes sarhoştu ve o kavga sırasında denize düştü. Cesette bulunamadı.'' 231

''Yapmadım de bana.'' Diye bağırdım bir anda Çakır'a bakarak. Yumruklarım göğsünü dövdü ama kıpırdamadı. Omuzları düştü. Ne yaptım dedi ne yapmadım dedi. Son kez ''Ne olur benimle gel.'' Dedi ama gitmedim. Birazdan tutuklanacaktı ama ben gitmeyince o da gitmedi. 32

Polisler salona doluştuğunda kaybettiğimizin gerçeğini gözlerinde okudum. Hayal kırıklıkları vardı ikimizin de gözünde. Son kez bana ve karnıma baktı. 75

Cenneti içimde, cehennemi karşımdaydı. Bizim kaybedişimiz onun takvimine göre abimi kaybettiğimiz güne, 1263 güne; bana göre onu gördüğüm ilk güne tekabül ediyordu. 5

Ben onu gördüğüm ilk gün kaybetmiştim. O benim hayatımı alt üst etmiş altını üstünden beter etmişti. 2

Aramızda açılan boşluğu polisler doldurdu ve kelepçe bir kez daha gözlerimin önünde Çakır'ın bileklerine takıldı. 16

Çakır Seyhanlı bugün Semih Saral'ı kasten öldürmekten tutuklanmıştı. 289

...

1 ay sonra... 36

Gün geceye karışırken gökten boşalırcasına yağan yağmur odadaki rutubet kokusunu arttırmıştı. Sigaranın dumanını soğuk ve sararmış tavana doğru bıraktı. Zihninde ki düşünceler aynı ama hissettirdikleri her geçen gün daha da fazlaydı. Birkaç saniye sigaranın en dibini görene kadar bekledikten sonra baş ve işaret parmağıyla dudaklarından aldığı izmariti ahşap

masadaki küllüğe bıraktı.

Saatlerdir oturmaktan tüm uvuzlarının uyuştuğunu hissetti ama kıpırdamadı. Masanın en başında sandalyesini ileri geri oynatırken elinden hiç düşürmediği bembeyaz olan fakat zamanla kararmaya durmuş ay taşı tesbihini birkaç kez dizine vurdu ve karşısında duran aynada aksine baktı. Üç numaraya vurulmuş saçları uzamaya durmuş, simsiyah sakalları birbirine karışmıştı. Saçlarının arasındaki tek tük beyazlar yaşadıkları ve yaşayamadıklarının bıraktığı emarelerdi. Sakalını aheste aheste aklındaki düşüncelerle sıvazlarken eli istemsizce siyah boğazlı kazağından içeri girdi. Ondan kalan cevşene dokundu önce. Avcuna aldı ardından eli yavaşça dövmesine doğru kaydı. Sonu gelmez bir yangının, açtığı tüm yaralara rağmen damarlarında dolanmasına izin verdi. 41

''Seyhanlı...'' dedi onu dalgın düşüncelerden çeken adam. ''Elin sürekli şu dövmede. Anlatmayacak mısın hikayesini?'' 20

İfadesiz suratı sürekli aldığı bu soru karşısında yine tepkisizliğini korurken sessiz kaldı. Nasıl anlatılırdı ondan kalan son şey olduğu. Anlatırsa onu, bahsederse ondan nasıl durulurdu nasıl sığardı bu dört duvarın içine. Anlatsa uzun bir hayat hikayesi vardı ama en ağır olan o gündü. Kardeşim dediği adamı ve sevdiği kadını kaybettiği o gün. 131

Elini çekip tekrar önüne dönmüş düşüncelerde boğulurken 181

kapıdan giren gardiyanın ona doğru yaklaştığını gördü ve gelişini bekledi. Dibinde durduğu anda salladığı sandalyesini anında durdurdu. Gardiyan kulağına doğru eğilip ''Mahru gidiyormuş..'' dedi. Tesbihin habbelerini şiddetle sıkınca hepsi tek tek dağıldı beton zemine. ''Boşanma davası açmış, her şeyi satmış ve gidiyormuş. Boşanma davasında sorun çıkartmamanı istemiş senden. Kızını senden saklamak gibi bir niyeti de yokmuş.'' Kızını... Kızı mı olacaktı? Böyle mi öğrenecekti? Hangi birine şaşıracağını, neyi hazmedeceğini bilemezken nefesleri dışarıdan duyulacak kadar güçlüydü. ''Gittiği yeri sana da ailene de gidince bildirecekmiş. İstediğiniz zaman çocuğu görebilecekmişsiniz. Tek istediği boşanmada sorun çıkartmamanmış. Bir de bunu...'' deyip cebinden bir kağıt çıkarttı. ''Bunu yollamış sana.'' 181

Son ultrason fotoğrafıydı bu. Kızını gördüğü ilk fotoğrafı... Öfkesi çok fazlaydı. Elini sıkmasından, boynunda ki damarlardan, gözünün akına düşen kandan belli oluyordu ve böyle öfkeliyken kızına bakmaya bile utanıyordu. Hemen ters çevirip kapattı fotoğrafı. 10

Büyük bir hızla doğrulup masanın üzerindeki kağıt ve kalemle hızlıca bir şeyler karaladı. ''Ne oldu?'' diye sordu yanındaki adam merakla. ''Ne dedi sana, neye öfkelendin bu kadar, ne yapıyorsun?'' 39

Elindeki kalemi masaya fırlatarak ''Kıyamadıklarım kıyametim 71

bir niyeti de yokmuş.'' Kızını... Kızı mı olacaktı? Böyle mi öğrenecekti? Hangi birine şaşıracağını, neyi hazmedeceğini bilemezken nefesleri dışarıdan duyulacak kadar güçlüydü. ''Gittiği yeri sana da ailene de gidince bildirecekmiş. İstediğiniz zaman çocuğu görebilecekmişsiniz. Tek istediği boşanmada sorun çıkartmamanmış. Bir de bunu...'' deyip cebinden bir kağıt çıkarttı. ''Bunu yollamış sana.''

181

Son ultrason fotoğrafıydı bu. Kızını gördüğü ilk fotoğrafı... Öfkesi çok fazlaydı. Elini sıkmasından, boynunda ki damarlardan, gözünün akına düşen kandan belli oluyordu ve böyle öfkeliyken kızına bakmaya bile utanıyordu. Hemen ters çevirip kapattı fotoğrafı.

10

Büyük bir hızla doğrulup masanın üzerindeki kağıt ve kalemle hızlıca bir şeyler karaladı. ''Ne oldu?'' diye sordu yanındaki adam merakla. ''Ne dedi sana, neye öfkelendin bu kadar, ne yapıyorsun?''

39

Elindeki kalemi masaya fırlatarak ''Kıyamadıklarım kıyametim oldu!'' Dedi. Kağıdı götürmesi için arkasındaki gardiyana uzatırken şiddetli gök gürültüsüne karıştı sesi. ''Şimdi ben kıyamet olup onlara kıyıyorum.''

71

Bölüm Sonu

75

☆ 6,59 Bin
10,2 Bin
Paylaş